

Giới thiệu Hôn Lễ Độ Nhất Thiên Hạ

Editor: Trang Cháy

Giới thiệu:

Nàng tàn nhẫn yêu nghiệt, lạnh lùng vô tình, là yêu nữ trong miệng mọi người. Nghe nói, nàng dùng các thiếu niên đồng trinh để tu luyện công phu, người người đều muốn đẩy nàng vào chỗ chết, người người đều đối xử độc ác với nàng.

Hắn nói: Ngươi còn trinh tiết sao? Đã sớm mất từ tám trăm năm trước rồi, yêu nữ!

Hắn nói: Cho dù ta có kính phục ngươi hơn nữa thì chúng ta vẫn mãi mãi là kẻ địch. Cho dù không phải là kẻ thù thì cũng không bao giờ có thể trở thành tình nhân.

Hắn nói: Ngươi nên cầu nguyện Văn Hương không có việc gì, nếu không ta chắc chắn sẽ băm ngươi ra thành vạn mảnh.

Hắn nói: Ta thích dáng vẻ lăng lợ này của ngươi, mau đến bên giường ta.

Đối diện với phi băng oan uổng, vu tội độc ác.

Nàng tươi cười quyến rũ.

Nàng tươi cười xinh đẹp.

Nàng tươi cười ngọt ngào.

Nàng mặc hồng y xinh đẹp, tô son đỏ thắm, dạy dỗ thiếu niên, quyến rũ hoàng thúc, trêu chọc quyền thần, câu kết sủng phi, ức hiếp quý nữ.

Nàng là đoá hoa nở giữa chốn quyền mưu, là đoá anh túc tươi thắm máu tươi.

...

Ngày xưa nàng từng là thiên triều đệ nhất tài nữ, triều đình đệ nhất nữ quan, giờ đây lại là yêu nữ bị người người phi nhổ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Độ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Mở đầu: Ngục cháy

Trong khi mọi người đều đang say giấc nồng, nàng đã quen thao thức.

Giường gãy đứng dậy từ giường hẹp, thấp sáng ngọn nến trên giá nến, ánh sáng le lói lúc rạng sáng chiếu lên miếng găm vóc đang dẹt dang dở cùng khung dẹt đặt trước bình phong.

Nàng giơ tay lên, mấy chục đường ti tuyến bay ra, màu sắc rực rỡ, dưới ánh sáng âm đạm của ngọn nến, phản chiếu bảy sắc cầu vồng.

Một tay của nàng thì dẹt hoa nổi, tay kia thì nhanh nhẹn dẹt vải.

Trong đêm tối, âm thanh của khung cửi vang lên, kéo kệt kéo kệt.

Trên bình phong phản chiếu hình bóng thần thờ của nàng, chỉ có đôi tay nàng không ngừng khiêu vũ trong không trung, vẫn còn có chút ít sự linh hoạt của người sống.

Bóng dáng một đôi uyên ương trên mảnh găm dần dần thành hình, một con vượn cổ bơi lội, một con khỉ tí mĩ dùng cái mỏ đỏ cam của mình chải chuốt lớp lông vũ cho bạn đời của mình.

Đôi mắt khô khốc nhìn chăm chăm vào mảnh găm, hình bóng đôi uyên ương lúc thì rõ rệt, lúc thì mơ hồ, dần dần biến ảo thành hình ảnh một đôi nam nữ bên dòng nước.

...

Ký ức ủa về, rõ ràng như cá ở dưới đáy ao trôi lên mặt nước.

Ngày hôm đó, hấn đập sóng mà đến, làm đôi uyên ương dưới nước kinh hãi, làm cho hai mắt nàng ngập đầy ý giận. Hấn từ phía sau ôm lấy eo của nàng, cúi đầu nói nhỏ bên tai của nàng:” Làm cho đôi uyên ương kia kinh sợ là lỗi của ta, ta đền nàng một đôi khác được không?”

Nàng quay đầu lại, nhìn thấy đôi con người vừa đen vừa sáng giống như đá quý thượng đẳng, ánh sáng lấp lánh của hấn. Nàng bị hấn nhìn tới mức mặt vụt nóng lên, đẩy hấn ra, chia tay nói:” Vậy chàng đền cho thiếp đi.”

Hấn như cười như không nhìn nàng, con người rực rỡ như thể đã gom hết tất cả sự tốt đẹp trên thế gian này. “ Chúng ta không phải là một đôi sao?” Hấn nhẹ giọng nói, ” Nguyện lấy nàng, làm uyên ương.”

“Ngô đồng cùng nhau già, uyên ương chết thành đôi. Nếu như thiếp chết rồi, chàng có đi cùng với thiếp không?” Nàng đuổi theo đôi uyên ương trong hồ, cười tùm tùm hỏi.

Hấn đuổi theo hình bóng của nàng, nghiêm mặt nói:” Nếu như trong hai chúng ta có một người ra đi trước thì nhất định người đó là ta. Có ta, nàng sẽ không chết trước.”

Lúc đó, nàng nhìn hình bóng cao ngất bên hồ của nam tử, đột nhiên cảm thấy, cho dù có mưa to gió lớn thế nào, chỉ cần có nam tử này, mưa gió chắc chắn sẽ không thể thổi tới chỗ nàng.

Nhưng ai có thể lường trước, kẻ mang đến mưa gió bão táp không phải ai khác mà chính là hấn.

Những thứ mà nàng cho là tốt đẹp hóa ra chỉ là ốc đảo giữa sa mạc, chỉ một chút lay động đã đổ vỡ thành tro bụi.

...

Ngoài cửa sổ lại vang lên một tiếng trống canh, những con cú đậu trên cây ngô đồng bay vút lên. Âm thanh này giống như một chiếc kim nhọn, đâm rách những hình ảnh của hồi ức.

Ánh nến trong phòng chột chập chờn dữ dội, lay động không yên như muốn tắt dụi.

Nàng như có linh tính, ngơ ngác quay đầu.

Trước cửa phòng, có hai người đứng trong bóng mờ của ánh nến.

Đây là hai quân sĩ mặc nhung trang, trên người họ còn có áo giáp bảo vệ màu đen, áo choàng màu đỏ sẫm, bên hông đeo trường đao. Gió từ khe cửa lùa vào thổi bay vạt áo của họ, hình ảnh phản chiếu rõ ràng trên bình phong, giống như ma quỷ nhẩy múa.

Nhìn trang phục, rất nhanh nàng liền đoán ra họ là ai, nàng vuốt lại những sợi tóc rối trên trán, lạnh lùng cười nói:” Hấn phái các người tới làm gì?”

Con người lạnh lẽo do dự nhìn hình bóng của nàng, hai người đều không nói chuyện, một người trong họ bước lên hai bước, móc từ trong ngực ra một tờ giấy, ném xuống chân của nàng.

Nàng vừa liếc mắt liền nhận ra, tờ giấy này là ngự chiếu chiếu cáo thiên hạ dán ở cửa thành, tìm nàng trầm xuống trong nháy mắt.

Ngoài cửa sổ, gió rít mạnh, tiếng nước nở tựa như tiếng khóc của vô số quý hồn. Trong phòng lại yên tĩnh tới đáng sợ, ngay cả tiếng hô hấp cũng không nghe thấy.

Nàng nhặt ngự chiếu lên, đầu tiên nhìn ấn tín đỏ thắm góc bên phải ngự chiếu, sau khi xác định không phải là giả mới xem nội dung bên trên. Tầm mắt nhìn qua từng phong hiệu quen thuộc, thân thể nàng bỗng nhiên run rẩy tựa như chiếc lá cuối cùng trong gió lạnh.

Tựa như có một chiếc búa tạ đánh vào ngực nàng, đau thương đột ngột làm nàng hít thở không thông. Sau đó lại giống như có một thanh đao, âm ý, từng chút từng chút, cắt từ trong xương ra ngoài, xé rách thân thể của nàng.

Nàng chột liễu mạng xé rách tờ ngự chiếu, vừa điên cuồng xé rách ngự chiếu vừa hét lên:” Là giả, tất cả đều là giả. Đừng tưởng ta không nhận ra ngọc ấn, đây là giả!”

“Rõ ràng người biết nó là thật!” Quân sĩ vừa lên tiếng lạnh lùng nói, trong con người lạnh lẽo hàm chứa một tia đồng tình.” Lúc tới đây công tử bảo chúng ta nói cho người biết, ngài chưa từng thích người, trong lòng ngài đã có người khác, ngài có lỗi với người, nhưng nếu có kiếp sau, ngài nhất định sẽ hồi báo người.”

Nàng ngừng động tác lại, nâng khuôn mặt trắng bệch lên nhìn quân sĩ kia.

Trong căn phòng yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng cười, âm thanh chói tai tựa như tiếng kêu của cú đêm.

Qua hồi lâu nàng mới phát hiện âm thanh đó phát ra từ trong miệng nàng.

Thật là đáng cười!

Hóa ra sự si tình của nàng, tình yêu của nàng, sự theo đuổi như thiêu thân lao đầu vào lửa của nàng, đều bị lợi dụng.

Những thứ mà nàng từng cho là tốt đẹp, đối với hần chỉ là cát bụi, nhẹ nhàng xóa sạch không dấu vết.

Kiếp sau hồi báo nàng?

Nàng cảm thấy toàn bộ máu trong người đều chảy ngược, tức giận giống như thủy triều tràn ra.

“Kiếp sau con mẹ nó, ngươi nói với hần, kiếp này ta muốn hần nợ máu trả bằng máu!” Nàng hét lên, chưa từng ngờ tới, lần đầu tiên mắg người trong đời lại là mắg hần!

“E rằng kiếp này ngươi không có cơ hội nữa!” Trong con ngươi đồng tình của quân sĩ lộ ra sát ý, “Trên đường hoàng tuyền có nhiều người thân ở bên ngươi như vậy, nhất định sẽ rất náo nhiệt, đi đường bình an!”

Hóa ra, hần còn muốn nàng chết!

Mọi việc thật là không khác biệt lắm với những thứ thoai bản tục không thể tục hơn được nữa, tiểu thư si tình gặp phải mã nam kế, sau khi bị tình lang lợi dụng thì vứt bỏ nàng giống như vứt bỏ giẻ rách. Thậm chí hần còn không thêm tự mình ra tay.

Nàng khó khăn đi tới trước khung cửi, nỗi đau nơi lồng ngực làm động tác của nàng có chút chậm chạp.

Nàng gỡ miếng gấm trên khung cửi xuống, dùng hai tay cầm đến trước mặt hai quân sĩ.

“Cái này là ta đã hứa âm cho hần, trở về nói với hần, tuy rằng hần đã phụ ta nhưng dù ta có chết cũng không nợ hần cái gì. Nói với hần, kiếp sau, ta không muốn có bất cứ quan hệ gì với hần!” Nàng nhẹ nhàng yếu ớt nói, không có bất cứ yêu hận gì, tựa như nói một chuyện vô cùng bình thường, nhưng trong lòng hai quân sĩ đã từng chinh chiến sa trường lại không nhịn được chua xót.

Nàng nói xong, lặng lẽ xoay người, thong thả bước đến bên bàn.

Vật áo bị kéo lê trên mặt đất, hàm ân về lòng lấy thê mỹ.

Hai quân sĩ đổ đầy dầu lửa quanh phòng, sau đó vứt một môi lửa. Trước khi ngọn lửa bốc lên, hai quân sĩ nhanh nhẹn rút lui.

Nàng té ngã trên mặt đất, đầu bị rách toạc, máu tươi nhuộm đỏ gương mặt nàng, thê thảm không nỡ nhìn.

Nàng tro mắt nhìn ngọn lửa nhanh chóng lan tới y phục của nàng, đốt cháy cơ thể của nàng.

Ngọn lửa địa ngục thiêu đốt, đau khổ ăn sâu vào linh hồn làm nàng không nhịn được hét lên thành tiếng.

Khói tràn tới, đôi mắt vốn đã khô lệ từ lâu của nàng bị hun đến nhỏ lệ, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất, không ngờ lại là màu đỏ sẫm.

Nàng vẫn cố gắng mở to mắt, nhưng không nhìn thấy bất cứ thứ gì, trước mắt ngoại trừ máu thì vẫn là máu.

Cả thế gian đều chìm trong biển lửa!

Bên tai chỉ có sự yên lặng, giống như âm thanh đều bị hút đi hết rồi nhưng có một giọng nói xuyên qua màn lửa truyền đến tai nàng.

“Sợ tội tự thiêu!

Chương 1: Yêu nữ

Ngươi tàn nhẫn, vô tình cũng lạnh bạc, ngươi chỉ biết cười, không biết khóc, không ai biết, nốt ruồi đỏ thắm nơi khóe mắt ngươi là một giọt huyết lệ đã khô.

Một chiếc kiệu nhỏ màu xanh dừng lại cạnh đường lớn, bên ngoài kiệu có tới mười mấy người đang ra sức chém giết.

Lưu Liên ngồi bên trong kiệu, trái tim thấp thỏm theo diễn biến cuộc chiến bên ngoài. Hần đã không nhớ đây là lần thứ mấy bị đuổi giết trên đường nữa, cũng không tính được trong số bọn hần đã có bao nhiêu người phải chết. Hần chỉ nhớ lúc mới xuất phát, hần ngồi trên xe ngựa hoa lệ, có hơn hai mươi tùy tùng cưỡi ngựa theo sau, nhưng bây giờ, ngoại trừ bốn kiệu phu khiêng kiệu thì chỉ còn sót lại ba người đang đánh nhau với thích khách ngoài kia.

Lưu Liên ở trong kiệu dịch dịch người, lén liếc trộm nữ tử ngồi đối diện hần một cái.

Nữ tử ngồi trên chiếc đệm gấm trong kiệu, tóc đen vấn thành Oa Đọa Kế, toàn thân toát ra vẻ lười nhác. Thông qua khe hở của cửa sổ, nàng nhìn thấy tình trạng chém giết bên ngoài, dường như có chút chán ngán buồn rầu xuống, giờ tay vuốt ve lông vũ của con vẹt mỏ đỏ trong lòng, lười biếng khép mắt lại.

Lưu Liên thâm căn cố đế, ngẫm nghĩ trong lòng:” Yêu nữ, ngủ đi ngủ đi, một lát nữa những kẻ bên ngoài đều bị giết sạch rồi thì sẽ đến lượt ngươi.” Hắn chỉ cảm thấy trong suốt quãng đời mười bảy năm của hắn, kể cả khi nhà hắn xảy ra chuyện, hắn trở thành tên ăn xin nơi đầu đường xó chợ cũng chưa từng hành hạ như vậy.

Sự hành hạ này không bắt nguồn từ cuộc chém giết ngoài kia mà là do nữ tử ngồi trong kiệu này.

Thử hỏi, nếu như ngày ngày ngươi ở cùng với một yêu nữ trong một chiếc kiệu, lúc nào cũng lo lắng bị nàng ta ăn đến không sót một mảnh, vậy ngươi có dễ chịu không?

Ngoài sự sợ hãi, loại hành hạ này còn làm cho người ta chán ghét đến khắc cốt ghi xương.

Từ trước tới nay Lưu Liên chưa từng chán ghét ai, huống chi đó lại là một nữ tử.

“Liên Nhi, có phải là ngươi cũng muốn ra ngoài rèn luyện thân thủ không?” Không biết từ lúc nào nữ tử đã mở mắt, nghiêng ngả nhìn hắn, tựa như có thể nhìn thấu suy nghĩ của hắn.

Lưu Liên không nhịn được rung mình một cái, vội vàng ngồi xuống, cung kính nói:” Nô tài nguyện bảo vệ Cửu gia, chết không chối từ.” Nói xong, rót một ly trà nóng, cẩn thận đưa qua, “Cửu gia, đây là lần cuối cùng nô tài rót trà cho Cửu gia.”

Tần Cửu không nhận trà, chỉ híp mắt lẳng lặng nhìn Lưu Liên.

Nghe nói, lúc giết người nàng có thói quen híp mắt lại, trong đầu Lưu Liên bỗng nhiên hiện ra lời nói của ai đó mà hắn đã nghe trước đây, tay hơi run lên, từ sống lưng có một luồng khí lạnh từ từ xông lên.

Hắn kinh hoàng khiếp sợ nhìn chằm chằm cặp mắt đối diện.

Khôe mắt cong cong, lông mi dày mà dài, lúc híp mắt nhếch mi, tựa hồ tất cả mọi hoặc đều bộc lộ ra. Ở gần mắt trái có một nốt ruồi đỏ thẫm, làm cho vẻ tà mị cuồng của nàng thêm phần tang thương.

“Liên Nhi trung thành như vậy, vì câu nói này của ngươi, ta cũng không nỡ để ngươi đi nộp mạng!” Tần Cửu như cười như không nói. Giọng nói của nàng không thánh thót, cũng không mềm mại, ngược lại giống như một cây đàn cổ lâu năm, có chút trầm thấp, có chút cô đơn cũng có mấy phần mỉa mai.

Lưu Liên nghe vậy yên tâm, lúc này hắn mới phát hiện lưng đầm mồ hôi. Tuy rằng bị lừa gạt nhưng tạm thời vẫn bảo toàn được tính mạng. Hắn tự biết võ công của mình không cao, đi ra ngoài chẳng khác nào nộp mạng. Hắn không muốn chết, vì có thể được tiếp tục sống, hắn đành phải phục tùng yêu nữ này.

Tiếng chém giết bên ngoài cuối cùng cũng ngừng, có người đứng ngoài kiệu bẩm báo:” Cửu gia, toàn bộ thích khách đều đã bị tiêu diệt!”

Tần Cửu uống một ngụm trà, lạnh nhạt nói:” Nếu đã như vậy thì vào thành đi, hôm nay là Tết Nguyên Tiêu, sau khi vào thành, lập tức đến đường Thiên Môn!”

Lưu Liên không ngờ bây giờ Tần Cửu còn có tâm trạng đi du ngoạn, trong lòng thầm nghĩ:” Yêu nữ nhất định không được chết từ tế”.

Tần Cửu liếc Lưu Liên một cái, chậm rãi nói:” Tết Nguyên Tiêu mỗi năm triều đình đều ban ngự chi, ban đêm có thể đến trước lầu Thanh Vân cuối đường Thiên Môn đốt pháo hoa. Lệ Kinh là cố đô ba triều, được xưng tụng là đô thành lớn nhất Văn Thương đại lục, rất nhiều quý tộc, thương nhân các nước đều ngưỡng mộ danh tiếng mà tìm đến Lệ Kinh. Vào một ngày quan trọng như ngày hôm nay, ngươi không chỉ có thể nhìn thấy những người dân dị quốc trang phục khác lạ, còn có thể nhìn thấy ngựa quý, thỏ lông cừu của Đại Ngai Quốc, áo choàng hoa lệ, bảo thạch trân quý của Bàn Quốc, phi cầm quái thú bảo kiếm lợi đao của Diệp Quốc, nếu như may mắn còn có thể nhìn thấy mỹ nữ của Văn Thiệu Quốc.”

Lưu Liên chưa từng đến Lệ Kinh, nghe thấy có nhiều thứ đáng xem như vậy lập tức lên tinh thần, hoàn toàn quên đi khổ nhọc bốn ba đường dài cùng nỗi sợ hãi khi bị đuổi giết.

“Cửu gia, ngài từng đến Lệ Kinh sao?” Lưu Liên tò mò hỏi.

Tần Cửu cup mi mắt xuống, chậm rãi nói:” Thờ ơ từng đến.”

Kiệu phu tăng nhanh tốc độ, cuối cùng trước khi trời tối cũng đến được Lệ Kinh.

Lúc vào thành đã sắp hoàng hôn, mây đen bao phủ Lệ Kinh, có vẻ như sắp có tuyết rơi.

Kiệu nhỏ màu xanh tiến vào Lệ Kinh từ Huyền Đức môn, đi qua Đức Khánh phường, xuyên qua mấy con phố, vòng qua chòi gác phía đông mới đến đường Thiên Môn.

Tần Cửu vén mảnh cửa sổ nhìn đám đông và hoa đăng bên ngoài, gió lạnh luồn vào qua khe hở, nàng theo bản năng kéo chặt áo choàng, đang định buông rèm xuống thì tầm mắt vô tình dừng trên một chiếc hoa đăng.

“Kiệu phu, dừng kiệu!” Tần Cửu chậm rãi ra lệnh.

Lưu Liên lần đầu tiên đến Lễ Kinh nên nhìn thấy gì cũng hứng thú, Tần Cửu muốn dừng kiệu vừa hay hợp ý hần, lập tức vội vàng đến đỡ nàng xuống kiệu.

Tần Cửu vịn vào tay Lưu Liên xuống kiệu, lập tức bước về phía chiếc hoa đăng kia, dáng người của nàng yếu đuối, động tác toát ra sự tao nhã từ trong xương, áo choàng màu đỏ lợt càng làm nàng thêm nổi bật giữa dòng người. Lưu Liên và ba tùy tùng khác không dám chậm trễ, vội vàng đuổi theo nàng, bốn kiệu phu khiêng kiệu đi sau cùng.

Ở đường Thiên An tối nay, nhiều nhất là người và hoa đăng, cả con đường được điểm sáng giống như là phố xá trên trời.

Đang sơn hỏa thụ, rực rỡ mê ly, đúng là chốn thịnh thế phồn hoa.

Trước mặt Tần Cửu là một tửu lâu, tên gọi Lung Linh các, phía trước treo rất nhiều đèn màu, bên dưới là các câu đối.

Tần Cửu thấy chiếc đèn đỏ lẫn vào trong những chiếc đèn khác.

Đó là một chiếc đèn lục giác, lúc mới nhìn qua thì không hề bắt mắt, nhưng nếu nhìn kĩ thì sẽ thấy nó không giống với những chiếc đèn khác. Chắc hẳn người làm chiếc đèn hoa đăng này đã tốn rất nhiều công sức, bên ngoài khung đèn không dán giấy mà dùng lụa trắng. Hoa văn trên mảnh lụa không phải là nhuộm lên, cũng không phải là vẽ lên mà là thêu.

Sáu mặt hoa đăng đều thêu trúc, đặc biệt là các bức thêu không hề giống nhau, có trúc trong gió, trúc trong mưa, trúc giữa sương mù, trúc dưới trăng, trúc dưới mặt trời, trúc trong sương giá.

Mưa bụi trong bức trúc trong mưa là dùng tơ dệt trên lụa trắng, khi ngọn nến trong hoa đăng chiếu vào, mưa bụi thấp thoáng như ẩn như hiện. Sương mù dày đặc trong bức trúc giữa sương mù càng tài tình hơn, dùng các cách dệt khác nhau, làm hiện ra sự không đồng nhất về độ dày của mảnh lụa, sự khác nhau đó được ánh nến chiếu vào làm sương mù trong bức tranh có sự phân bố dày mỏng khác nhau.

Mỗi bức họa đều có ý cảnh riêng, hình dáng của trúc cũng không giống nhau, màu xanh của trúc cũng có sự khác biệt, giống như những quãng thời gian khác nhau trong sinh mệnh của con người, hàm chứa vui vẻ, hoang mang, đơn độc, cuồng nhiệt trong quá trình trưởng thành của đời người.

Bức trúc dưới trăng, hồn nhiên thẹn thùng, giống như nữ tử mới biết yêu, đợi tình lang dưới ánh trăng.

Lưu Liên thấy Tần Cửu bị hoa đăng hấp dẫn, bèn tiến sát lại xem, nhìn thấy mảnh lụa trên hoa đăng, hần không nhịn được tròn tròn hai mắt. Nhà hần trước kia cũng là một gia đình giàu có nhưng chưa bao giờ nhìn thấy mảnh lụa và tú phẩm (hàng thêu thùa) nào tinh xảo như vậy.

“Thật là làm cho người ta quá đổi kinh ngạc, chiếc đèn hoa đăng này có thể nói là trân phẩm! Đế đô đích thực là chốn tàng long ngọc hỏ, nữ tử làm ra chiếc đèn hoa đăng này, không biết là kì nữ từ tông môn như thế nào!” Lưu Liên không nhịn được tấm tắc khen ngợi.

Tần Cửu cười lạnh:” Kì nữ tử sao? Người đi gọi quản sự lại đây, hỏi xem chiếc đèn này là từ đâu tới, có bán hay không?”

Lưu Liên thấy sắc mặt Tần Cửu âm trầm, đoán chắc rằng nàng đang ghen tị với nữ tử làm ra chiếc đèn này. Trong lòng hần lập tức thấy dễ chịu, chạy nhanh như một làn khói đi tìm quản sự của Linh Lung các.

Quản sự của Linh Lung các là một nam tử trẻ tuổi, đang đứng trước lâu xem mọi người đoán câu đối, nghe Lưu Liên nói xong, tiếc nuối khoát khoát tay:”Không giấu gì người, đêm nay có rất nhiều người muốn mua chiếc đèn này, chỉ là cho dù các người có đem núi vàng núi bạc tới đây, ta cũng không thể bán được. Ngoại trừ chiếc đèn này, những chiếc khác các vị có thể thoải mái chọn lựa.”

Lưu Liên tò mò hỏi:” Sao lại không bán?”

Quản sự ép nhỏ giọng xuống trả lời:” Nói thật, chiếc đèn trúc này không phải là của Linh Lung các chúng ta, mà là có người kí gửi ở nơi này, một lát nữa hần sẽ đến lấy.”

Tần Cửu không hề bỏ cuộc, cười nhẹ hỏi:” Không biết là vị nào kí gửi ở đây? Chúng ta một đội một lúc, nếu như hần đến đây, chúng ta sẽ mua lại từ hần.”

Quản sự liếc mắt nhìn Tần Cửu một cái, cười ha ha nói:” Ta đây xin nói thẳng, vị khách đó chắc chắn sẽ không bán đâu, bởi hần kí gửi đèn ở đây là để lấy lòng ý trung nhân. Đèn hoa đăng treo ở đây, lát nữa hần sẽ đưa ý trung nhân tới mua, vì vậy người đừng đội nữa.”

Lưu Liên biết, có một số công tử nhà giàu vì muốn lấy lòng ý trung nhân nên thường dùng chút ít thủ đoạn. Cũng có vài kẻ vì muốn có được nụ cười của ý trung nhân nên dùng giá cao tự mua đồ của mình.

Lưu Liên thấy Tần Cửu không có ý định rời đi, thử thăm dò:” Chúng ta đội một chút cũng không sao.”

Quản sự chỉ ngón tay về phía trước, nhỏ giọng nói:” Hần tới rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đệ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Đoạt đèn

Tần Cửu nhìn theo ngón tay của quân sự nhìn về phía ngã tư đường.

Ở Lệ Kinh, đường Thiên Môn cũng được coi là một con đường rộng rãi, đủ chỗ cho tám cỗ xe bốn ngựa kéo cùng đi qua. Nhưng gặp phải ngày náo nhiệt như hôm nay, đường dù có rộng hơn nữa cũng không đủ, ngựa xe qua lại như thoi đưa, người và ngựa nườm nượp qua lại, quý nhân và dân thường cùng ra đường, thỉnh thoảng còn có người dị quốc trang phục kì lạ đi qua.

Tần Cửu chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn thấy nam tử kia giữa dòng người.

Trên thế gian này có một loại người, dù ở đâu cũng làm cho người chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra hẳn trong biển người.

Hắn đứng trước một chiếc đèn hoa sen, nâng ở bên này ngấm đèn, vừa hay đối diện với một bên người của hắn. Dáng người hắn rất cao, trên người mặc trang phục cưỡi ngựa làm bằng gấm đen đính lông vũ, áo khoác cùng màu với áo choàng, áo choàng dùng tơ vàng thêu hoa chìm, được ánh đèn chiếu vào lập tức phản chiếu ánh sáng lấp lánh, quý khí lẫm liệt. Chân hắn đi giày da đen, bên hông đeo đao, tay tùy ý nắm một chiếc roi ngựa nạm vàng, roi ngựa dưới ánh đèn phát ra ánh sáng sắc lạnh của kim loại, lộ ra vẻ phú quý nhưng khiêm tốn giống như chủ nhân.

Ánh sáng mờ lung của đèn hoa đăng chiếu sáng sườn mặt hắn, ôm trọn vàng trán của hắn, sống mũi thẳng tắp, một khuôn mặt trẻ trung vô cùng tuấn mĩ, dường như cảm nhận được có người đang dõi theo mình, hắn quay đầu liếc mắt về phía này.

Mây kiếm hiên ngang, trong sự lạnh lùng lộ ra anh khí bức người. Đôi mắt của hắn rất sâu, toát ra sự bình tĩnh và sắc bén không hợp với tuổi tác.

Lưu Liên cũng đang quan sát nam tử này, hắn mở to mắt nhìn nam tử kia hồi lâu, cảm thấy nghi ngờ: một nam tử nhanh nhẹn tuyệt thế như vậy còn cần dùng hết tâm cơ để đối lấy nụ cười của ý trung nhân sao? Vậy thì nữ tử của Lệ Kinh này, tầm mắt thật quá cao! Quay đầu lại nhìn, thấy Tần Cửu đang nhìn nam tử kia không chớp mắt.

Hắn nghĩ: Không phải là yêu nữ phải lòng nam tử này rồi chứ? Nếu thật sự như vậy thì đúng là một chuyện tốt. Chắc rằng nàng ta sẽ không hạ thủ với hắn nữa. Nhưng thật là đáng tiếc cho nam tử này.

Một nam tử lạnh lùng như vậy, chẳng hay có biết cười hay không?

Đúng vào lúc này, nam tử áo đen nhìn về phía trước cười nhẹ.

Từ trước tới giờ Lưu Liên chưa bao giờ nhìn thấy một nam tử có thể cười đẹp như vậy!

Ánh sáng nhu hòa của đèn hoa đăng cùng nụ cười nhu hòa trên gương mặt hắn hòa quyện vào nhau, rực rỡ tới mức làm mê hoặc đôi mắt, rung động trái tim người khác, ấm áp tới mức làm tan chảy nơi sâu thẳm nhất trong con tim.

Nụ cười dịu dàng ấm áp như vậy, có lẽ chỉ khi nhìn người trong lòng mới để lộ ra?

Tần Cửu rời tầm mắt đi hướng khác, nhìn về nơi ánh mắt của nam tử bao phủ, có một vị công tử trẻ tuổi bước ra từ giữa đám người.

Đó là một vị công tử thanh tú, chỉ có điều dáng người hơi thấp bé, trên thân là một bộ trường bào thêu mẫu đơn trắng, trên vai choàng một chiếc áo choàng làm bằng lông hời, tóc đen búi thành sơ kế, cài một chiếc trâm ngọc. Nước da của hắn trắng nõn, dung mạo tuyệt sắc, toàn thân như được chạm khắc từ ngọc, có phong vận trong trẻo lạnh lùng tự nhiên. Hình như hắn đã đoán đúng được không ít câu đó, trên tay cầm năm, sáu cái lồng đèn có được do đoán câu đó, tươi cười vô cùng vui vẻ.

Nam tử áo đen tiến lên đón, nhận lấy hoa đăng trên tay hắn, đưa cho hạ nhân đi phía sau, cười nhẹ nói: "Chúng ta đến Linh Lung các bên kia xem đi."

Công tử áo trắng càng cười vui vẻ hơn, lập tức đi về phía Linh Lung các.

Nam tử vững vàng đi theo phía sau.

Lưu Liên kinh ngạc tròn tròn mắt.

Hắn không ngờ ý trung nhân của nam tử gửi đèn hoa đăng cũng là một nam tử.

Từ sớm hán đã nghe nói quý tộc Đại Dục Quốc có sở thích đồng tính, có một số quý tộc còn lên lút nuôi nam sủng, có điều loại chuyện này không thể để lộ ra ngoài. Thật không ngờ ở Lệ Kinh chuyện này lại ngang nhiên như thế.

Bên này Lư Liên ngờ ngác mặc cho gió thổi đến làm xóc xếch y phục.

Hai người đó đã đi qua bên người hán, đi thẳng tới phía những chiếc hoa đăng ở trước Linh Lung các. Hai bóng người một trước một sau lướt qua, tựa như có hương mai quanh quần bên chớp mũi.

Tần Cửu hí mắt nhìn vị công tử mặc y phục thêu hoa văn mẫu đơn kia, chỉ thấy tầm mắt của hán lướt qua những chiếc đèn hoa đăng, nhìn đến trúc đăng thì ánh mắt bỗng nhiên ngưng lại.

“Chiếc đèn này quả là độc đáo!” Công tử áo lông nhìn chăm chăm vào chiếc trúc đăng, nói.

Ánh mắt quả nhiên không tẻ.

Tần Cửu cười lạnh.

Nàng đã sớm nhận ra, vị công tử toàn thân y phục thêu hoa văn mẫu đơn này thực ra là một vị cô nương. Không phải là Tần Cửu tinh mắt mà là vị cô nương này không thực sự muốn giả nam trang, chẳng qua là coi giả nam trang là một việc văn nhả mà thôi. Làm gì có vị công tử nào da mặt lại trắng nõn như thế? Làm gì có vị công tử nào có vòng eo thon thả như thế, giọng nói quyến rũ như thế?

Hóa trang như thế chỉ có thể lừa gạt đứa trẻ ba tuổi và tên ngốc Lư Liên này thôi.

Mấy năm trước các đại gia khuê tú của Lệ Kinh đã có thói quen mặc nam trang, còn coi đây là một việc văn nhả. Nếu như không giả nam trang thì phải đeo một chiếc khăn che mặt. Đến cả hoa khôi của thanh lâu ra ngoài cũng đeo khăn che mặt. Những cô nương cái gì cũng không đeo giống như Tần Cửu, hơn phân nửa bị coi là con gái của những gia đình nhỏ, nghèo khó hoặc là các kỹ nữ phong trần thấp kém nhất.

“Thích không?” nam tử áo đen hỏi.

Công tử áo lông gật nhẹ đầu, giọng điệu dịu dàng vuốt ve trúc đăng, giống như đang vuốt ve trân bảo.

“Nếu như nàng đã thích, thì dù dùng cách gì ta cũng sẽ lấy cho nàng.” Nam tử áo đen cúi đầu dịu dàng nói, hán xoay người hỏi quản sự Linh Lung các: “Phải làm sao mới có thể lấy chiếc trúc đăng này? Là đoán câu đố sao?”

Quản sự Linh Lung các cười nhẹ tiến lên đón tiếp, khom người nói: “Không giấu công tử, chiếc đèn hoa đăng này là trân phẩm hiếm có, tẻ các không dễ gì mới có được, cho nên ông chủ đã lập ra một quy định, chỉ cần có người có thể ở trong khoảng cách ngoài ba trăm bước chân bắn đứt sợi dây treo đèn, Linh Lung các xin tặng chiếc trúc đăng này cho người đó. Công tử đừng ngại thử một lần đi, đến nay vẫn chưa có ai có thể bắn trúng chiếc đèn này!”

“Ba trăm bước? Có phải là quá xa rồi không?” Công tử áo lông nhíu mày hỏi.

Công tử áo đen nhếch môi cười nói: “Không sao, không thể làm khó ta được. Quản sự, xin mang cung tiễn ra đây, bản công tử muốn thử một lần!”

Quản sự luôn miệng nói được, vội sai người mang cung tiễn đã được chuẩn bị sẵn trước đó ra.

“Chiếc trúc đăng này, ta cũng vô cùng yêu thích! Nếu như đã có quy định như vậy, vậy thì, chúng ta cũng có thể thử chứ?” Tần Cửu bước lên phía trước, nói.

Dưới ánh đèn mờ lung, y phục màu đỏ lừ bao quanh dáng người duyên dáng của nàng, tóc búi thành Oa đọa kế mềm mại rủ xuống càng tôn lên dung mạo tinh xảo của nàng, đôi mắt tuyệt đẹp lấp lánh ý cười làm mê hoặc người khác.

Quản sự có chút kinh ngạc, không ngờ nữ tử này lại có chấp với chiếc trúc đăng kia như thế. Rõ ràng đã biết chiếc đèn đó là của vị công tử áo đen này, cũng biết vì muốn lấy lòng ý trung nhân nên hán mới làm như thế, nàng ta vẫn nhất quyết muốn có chiếc đèn này như vậy. Quản sự khó xử nhìn sang công tử áo đen, không biết làm thế nào mới tốt.

Công tử áo đen cũng có chút kinh ngạc, hình như không ngờ lại có người muốn tranh chiếc đèn này với hán. Lông mày của hán hơi nhíu lên, liếc Tần Cửu đang lẫn trong đám người. Ánh mắt lạnh lùng đảo một vòng trên mặt Tần Cửu, trong mắt hàm chứa ý nghiên cứu và sự sắc bén như lưỡi dao.

“Không sao, nếu như cô nương đã thích, so một lần cũng không hề gì, bản công tử nhường cô nương bắn trước.” Công tử áo đen lạnh nhạt nói.

Lư Liên cũng không ngờ nàng lại làm như vậy, có chút kinh ngạc.

Trận ồn ào bên này thu hút sự chú ý của không ít người đi đường, có người nhận ra thân phận của công tử áo đen, nhỏ giọng nói: “Nữ tử này từ đâu tới vậy, dám cùng với An Lăng Vương so bắn tên, không phải là tự tìm thất bại hay sao?”

Lư Liên sợ hết hồn, ngay kẻ kẻ kiến thức nông cạn như hán cũng biết rõ sự tích của An Lăng Vương.

Đương kim Khánh đế của Đại Dục Quốc bọn hán không có nhiều con nối dõi, chỉ có hai vị hoàng tử một vị công chúa. Đại hoàng tử Nhan Mẫn, phong

làm Khang Dương Vương. An Lăng Vương Nhan Túc là nhị hoàng tử, trước năm mười lăm tuổi, hắn là kẻ không có tiếng tăm gì. Đến năm mười lăm tuổi, hắn bắt đầu đến Hình bộ rèn luyện, phá được một vụ án lớn, vì thế mà nổi tiếng khắp nơi. Nhưng hắn thật sự thành danh là vào năm mười tám tuổi, năm đó phiên vương Trương Thành của Tây Cương khởi binh tạo phản, An Lăng Vương phụng thánh mệnh đi trước thảo phạt, lúc đó Lý Lương tướng quân vây thành mấy ngày mà không phá được thành, cuối cùng An Lăng Vương dùng kế dụ địch xuất thành, ở giữa loạn quân dùng một mũi tên bắn trúng tướng cầm đầu của bọn chúng. Từ đó tài bắn cung của An Lăng Vương vang danh khắp thiên hạ.

Bây giờ Tần Cửu lại dám so tài bắn tên với hắn, tự tìm thất bại là điều không có gì đáng nghi ngờ. Huống chi, ba trăm bước là tầm bắn xa nhất của cung tên bình thường, mà muốn ở cự ly ngoài ba trăm bước bắn trúng một sợi dây mảnh, không cần nghi ngờ, đó chính là điều cực khó.

Lưu Liên không cho rằng trong ba tên tùy tùng, Tỳ Ba, Anh Đào và Lệ Chi lại có người có tài bắn tên xuất chúng. Đương nhiên hắn cũng không cho rằng Tần Cửu có bản lĩnh này. Trong lúc hắn đang mãi mê suy nghĩ thì nghe thấy giọng nói của Tần Cửu: “Liên Nhi, người ra đứng dưới trúc đằng đi.”

“Tại sao?” Lưu Liên nghi ngờ hỏi.

“Nếu như ta bắn trúng sợi dây, trúc đằng rơi xuống chẳng phải sẽ bị hỏng sao, người đứng ở phía dưới đỡ đèn.” Tần Cửu cười tủm tỉm tiến lên nhận lấy cung tên.

Tác giả giải thích tên nữ chính: Tần Cửu đồng âm với “tình cửu”, nghĩa là chuyện xưa (tình xưa)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bản sắc yêu nữ

Lưu Liên lập tức muốn khóc.

Lúc này hắn mới biết là Tần Cửu muốn tự ra tay.

Không phải là hắn xem thường năng lực của ta mà là thật quá khó để có thể bắn trúng. Hắn không thèm quan tâm năng lực của ta có thể bắn trúng hay không, vấn đề là, vì sao lại bắt hắn đứng dưới đèn, nếu như mũi tên của nàng ta bắn không chuẩn, tên bắn trúng đầu hắn... nhưng dưới uy quyền của yêu nữ, hắn không thể không làm theo, chầm chậm lê bước đến đứng dưới trúc đằng, khiếp sợ nhìn Tần Cửu uyển chuyển bước đến vị trí ngoài ba trăm bước.

Lần đầu tiên hắn thật lòng cầu nguyện cho yêu nữ: Nhất định phải bắn trúng dây treo đèn.

Tần Cửu đứng giữa phố, cúi đầu quan sát cây cung trong tay mình.

Đây là cây cung mà quân sự Linh Lung các đưa cho, là một cây cung sắt lớn, loại cung này có tầm bắn xa hơn những loại cung bình thường, có thể bắn trúng ở cự ly ngoài ba trăm bước, nhưng loại cung này nặng hơn nhiều so với cung tên bình thường.

Tần Cửu chậm rãi đặt tên lên cung, liếc nhìn bốn phía một lượt, thấy càng ngày càng có nhiều người bị trận ồn ào bên này hấp dẫn, tiếng bàn luận cũng ngày càng to.

“Nữ tử này là ai vậy, sao lại to gan như thế, dám so bắn tên với An Lăng Vương?”

“Không biết, chắc là người từ nơi khác tới, chưa thấy qua sự lợi hại của An Lăng Vương!”

“Chắc chắn, quá không biết lượng sức rồi!”

Tiếng bàn tán theo tiếng gió không ngừng truyền tới.

Tần Cửu chậm rãi giơ cung lên, hai ống tay áo rộng màu đỏ rủ xuống một cách tự nhiên, lộ ra cổ tay trắng mịn như ngọc. Ngón tay trắng nõn đặt lên dây cung, từ từ ngắm bắn.

Nàng híp mắt, khóe mắt nhếch lên, trong mắt ẩn hàm ý cười quyến rũ.

Quả trình ngắm bắn này hơi dài. Ngắm bên trái, chĩa bên phải, chuyển lên trên, dịch xuống dưới...

Nàng vừa dịch xuống phía dưới, trên trán Lưu Liên đã đổ đầy mồ hôi lạnh, vội vàng hô: “Thấp quá rồi, thấp quá rồi!” Đừng ngắm vào đầu hắn có được không!

Có mấy lần mũi tên chuyển về phía đầu của An Lăng Vương, Tần Cửu thấy sùn mặt hắn hạ xuống, bên khóe môi là ý cười dịu dàng che chở, hắn đang

nhỏ giọng nói với công tử mặc áo lông trắng.” Yên tâm, chiếc đèn này là của nàng, ai cũng không thể cướp đi được!”

Thời khắc đó, nàng rất muốn buông tay, để mũi tên cứ thế bay đi.

Qua hồi lâu, Tần Cửu cuối cùng ngắm chuẩn vị trí sợi dây treo đèn, nói chính xác, là ngắm đúng phía trên chiếc đèn, rốt cuộc có đúng chỗ dây treo đèn hay không thì không phải là điều mắt người có thể nhìn ra.

Chiếc cung trong tay Tần Cửu rốt cục cũng cố định bất động, nàng bắt đầu từ từ kéo dây cung.

Tiếng xì xào bàn tán lập tức nhỏ lại, cuối cùng cũng trở lại yên tĩnh. Mọi người đều muốn xem xem nữ tử này có thể bắn trúng hay không, tám phần là không bắn trúng.

“A xú!” (thối đó các nàng) Trong lúc tâm trí mọi người đều đặt trên cung tiễn, một âm thanh kỳ quái đột nhiên vang lên.

Thứ phát ra âm thanh kia chính là con vẹt mỏ đỏ đang đậu trên vai Tần Cửu.

Con vẹt này rất đẹp, là một con vẹt đầu phượng, cả người được bao phủ bởi lớp lông vũ trắng muốt, trên đỉnh đầu vài nhúm lông vũ vàng nhạt bay bay tựa như đang đội vương miện, nó ngoảnh ngoảnh ngực đậu ở đầu vai của Tần Cửu, đôi mắt như ngọc trai đen nhìn chăm chăm Lưu Liên.

Vẹt biết nói không phải là chuyện lạ, nhưng tất cả mọi người đều không biết tại sao lúc này con vẹt này lại hét: A xú!

Lưu Liên lại muốn khóc!

Từ sau khi hắn đi theo Tần Cửu, yêu nữ trời đánh này liền đặt tên cho hắn là Lưu Liên (sầu riêng). Lúc đầu hắn còn thấy cái tên này rất hay, sau này mới biết tên của hắn và Tỷ Ba (sơn tra), Anh Đào, Lệ Chi (vải) đều là tên của một loại hoa quả, nghe nói loại quả này phát ra một mùi rất thối. Về sau, đoán chắc tám phần là yêu nữ dạy con vẹt gọi như thế, chỉ cần nhìn thấy hắn nó sẽ hét lớn: A xú!

Còn ai đen đuôi hơn hắn không? Chủ tử ức hiếp hắn thì thôi đi, sao ngay cả con vẹt của nàng ta cũng bắt nạt hắn chứ!

Hắn cắn răng, mắng lại :” Hoàng Mao”

Tên của vẹt yêu là Phượng Hoàng, cái tên này là đặt theo cái đầu phượng của nó. Ngoài ra, nó còn có một cái tên mà chỉ Tần Cửu mới được gọi, đó là Hoàng Mao, do đầu nó có mấy nhúm lông vũ màu vàng.

“ Hoàng Mao!” Lưu Liên phẫn nộ.

“ A xú!” Vẹt yêu vỗ cánh kêu.

“ Hoàng Mao!”

“ A xú!”

“ Hoàng Mao!”

“ A xú!”

...

Quản sự Linh Lung các cuối cùng không thể nhịn được nữa, tiến lên phía trước hỏi Tần Cửu:” Cô nương, ngươi có bắn hay không?”

Tần Cửu nhếch môi cười nói” Đương nhiên là có!”

Nàng giơ tay vuốt ve con vẹt trên vai, nhẹ giọng nói:” Hoàng Mao ngoan!”

Con vẹt nghe thế thu cánh lại, ưỡn đầu lên.

Tần Cửu lại giương cung ngắm bắn lần nữa, gió đêm thổi qua, y phục rộng rãi phiêu dật lay động theo gió, nhìn nàng giống như một đóa hải đường đỏ đung đưa theo gió đêm. Nàng hí hóp mắt, nụ cười duyên dáng nơi khóe môi biến mất, tựa hồ như có sát khí lạnh lẽo chuyển động quanh thân nàng.

Chân Lưu Liên run cầm cập, tự nhủ trong lòng, chỉ cần nàng ta buông dây, hắn sẽ lập tức ngồi xổm xuống.

Tất cả mọi người đều khấn trương theo từng động tác của nàng.

Nhưng đúng lúc này Tần Cửu lại hạ cung xuống.

“ Chiếc cung này ta không kéo được!” Nàng vô cùng rầu rĩ nói.

Mọi người xung quanh cười ầm lên. Mồ hôi trên trán Lưu Liên nhỏ xuống từng giọt, hắn có thể nói không quen người này không. Quản sự Linh Lung các

tức tới mức nói lắp.” Ngươi... ngươi... Vậy ngươi đừng bán nữa.”

Sao Tần Cửu có thể để ý tới lời của hần chứ?

Nàng ném cung tên xuống đất, lấy một chiếc khung thêu hoa hình quạt tròn từ trong tay áo ra, bên trên căng một miếng lụa màu trắng thêu một đóa hoa mạn đà la đang nở (mạn đà la là hoa của địa ngục đó các nàng), tươi đẹp điểm lệ tới mức làm cho người ta tưởng như ngửi thấy hương thơm của nó.

Nàng rút nan trúc cố định khung thêu ra, uốn thành hình cung tên, buộc sợi tơ lên hai đầu, làm thành một chiếc cung, sợi tơ trở thành dây cung. Nàng lấy mũi tên vừa nãy đặt lên sợi tơ, cười tươi như hoa nói” Ta dùng cái này!”

“Ngươi đang đùa giỡn mọi người...” Quân sự vẫn chưa nói xong Tần Cửu đã giương cung lắp tên, không cần nhắm bắn, “vèo” một tiếng bắn trúng dây mảnh.

“Lạch cạch”, hoa đang rơi vào lòng Tần Cửu.

Mọi người xung quanh đều im lặng. Chỉ có Phượng Hoàng giương cánh bay đi, ngay tại lúc hoa đang sắp rơi, nó đã ngáng đầu thông thả mà bước.

Kết quả này thật ngoài dự đoán, hơn nữa diễn ra quá nhanh, tất cả mọi người đều chưa phản ứng kịp. Sau phút ngỡ ngàng, mọi người không nhận được vỗ tay hoan hô.

Trong tiếng hoan hô của mọi người, Tần Cửu đi tới, y phục phấp phới theo gió, động tác duyên dáng.

“Liên Nhi, cầm đèn, chúng ta đi!”Nàng nhếch môi cười nói.

“Xin đừng bước!” Một giọng nói lạnh lẽo truyền tới từ sau lưng.

Tần Cửu híp mắt liếc sang, chỉ thấy An Lăng Vương bước nhanh đuổi theo nàng.

Dù có bước nhanh đến mấy, cước bộ của hần vẫn rất ổn định, giống như con người hần, lúc nào cũng tính toán kỹ lưỡng, tựa như tất cả mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay hần. Hần càng đến gần nàng, áp lực vô hình càng mạnh hơn.

Tần Cửu giương nhẹ khóe môi, đây chính là An Lăng Vương.

Dường như hần chỉ cười với người trong lòng. Trong mắt người khác, hần là một phán quan mặt lạnh, một khi đã xác định phải giết chết ngươi thì nhất định hần sẽ không buông tay, cho đến khi ngươi tan thành tro bụi mới thôi!

“Xin hỏi Vương gia có chuyện gì sao?” Tần Cửu nhanh nhẹn xoay người lại, chuỗi ngọc đỏ trên chiếc trầm san hô đang đưa theo động tác của nàng, trong sự lộng lẫy lộ ra mấy phần u ám.

Nhan Túc nhíu nhẹ lông mày, lạnh lùng nói” Bây giờ chiếc đèn này là của cô nương, không biết ngươi có bán không?”

“Có chứ!” Tần Cửu không cần nghĩ đã nói.

“ Bao nhiêu?” Nhan Túc hỏi.

Tần Cửu liếc mắt nhìn chiếc đèn hoa đang trong lòng Lưu Liên, có chút do dự.” Nên bán với giá bao nhiêu đây? Chiếc đèn hoa đang tốt như thế này...”

Nhan Túc lạnh lùng nhướng mày, chuẩn bị tiếp nhận công phu từ ngoạm của Tần Cửu.

“Đáng tiếc ta không thiếu tiền, đành không bán nữa vậy!” Tần Cửu buông tay xuống nói.

“Vậy ngươi thiếu cái gì?” Nhan Túc híp mắt hỏi.

“Ta thiếu cái gì nhỉ?” Tần Cửu quay sang hỏi Lưu Liên bên cạnh.

“Thiếu nam nhân!” Lưu Liên lập tức trả lời.

Tần Cửu liếc nhìn Nhan Túc, nhếch môi cười.” Nghe thấy chưa? Vương gia đồng ý đổi không?”

Con vẹt của nàng ở phía trên đèn chơi chán rồi, thỉnh linh bay vào trong lòng Tần Cửu, học theo nàng nói.” Vương gia đồng ý đổi không? Đồng ý đổi không?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Cởi y phục của hắn

Nếu như nam tử bình thường nghe thấy câu nói này sợ rằng sớm đã tức giận rồi. Ngay đến những người xung quanh, nghe thấy lời nói của một người một chim này cũng có chút phẫn nộ nữa là... Còn Lưu Liên thì không ngừng mắng thầm trong lòng: Yêu nữ thật quá vô sỉ. Chỉ một chiếc đèn hoa đăng mà muốn đòi lấy một nam nhân. Nhưng An Lăng Vương không phải là một nam tử bình thường, nghe thấy lời nói của Tần Cửu mà chân mày cũng không thêm nhướng lên, khóe môi hơi nhếch lên, nở một nụ cười đầy giễu cợt.

“Xin lỗi, bản vương đã có nữ tử tâm đầu ý hợp rồi, sợ rằng không thể làm vụ mua bán này của cô nương. Chỉ có điều ta nhất định phải có chiếc đèn hoa đăng này, người ra giá đi!” Hắn từ tốn nói, chỉ là trong lời nói có ý ám chỉ Tần Cửu giống như nữ tử chốn thanh lâu.

Nếu như là nữ tử bình thường, nghe thấy câu nói này thì e rằng đã sớm phẫn nộ rồi. Có điều Tần Cửu đâu phải là nữ tử bình thường, nàng vuốt ve lông vũ của con vẹt trong lòng, khóe môi vẫn ẩn chứa ý cười lười nhác, “Không thể đòi người, vậy đòi một vật trên người của vương gia đi!”

Tần Cửu nói xong liền ôm vẹt đi vòng quanh An Lăng Vương một vòng. Con người chứa ngọn lửa mãnh liệt nhìn chăm chú vào người hắn, ánh mắt thích thú chần chừ đảo quanh một vòng lại một vòng, cuối cùng dừng lại trên chiếc roi ngựa vàng trong tay An Lăng Vương.

“Chiếc roi ngựa này thật tốt!” Nàng chậm rãi bước lên mon men trốn roi ngựa.

An Lăng Vương hí mắt nói: “Nếu như người thích thì lấy đi.”

Tần Cửu lắc lắc đầu, “Haizz... Ta không thích cưỡi ngựa, cần dùng roi ngựa làm gì. Thanh đao này không tồi.” Tầm mắt của nàng vừa chuyển liền ngừng lại trên thanh đao bên hông Nhan Túc.

Vỏ của thanh đao này màu đen, lộ ra vẻ cổ xưa và sát khí lạnh lẽo. Có thể tưởng tượng ra, một khi đao xuất khỏi vỏ thì đáng sợ nhường nào.

“Liên Nhi, không phải là người đang thiếu một món binh khí sao? Người có thích thanh đao kia không?” Tần Cửu chỉ vào bội đao bên hông An Lăng Vương, hỏi.

Mồ hôi lạnh của Lưu Liên toát ra như mưa. Trong lòng hắn thầm nghĩ: Bà cô ơi, người có thể dùng dọa nô tài được không. Đao của An Lăng Vương là thứ mà ai cũng có thể dùng sao? Có cho nô tài thêm mười lá gan nô tài cũng không dám đâu!

Cuối cùng hắn cũng thấu hiểu một chuyện, nếu đi theo yêu nữ này, sớm muộn gì cũng chết trong tay nàng ta, nếu không thì bị kẻ thù của nàng ta giết.

“Không thích! Nô tài không thích chút nào!” Lưu Liên lắc đầu như trống bỏi.

“Thanh đao này sợ rằng các người không thể lấy được!” tùy tùng dắt ngựa của An Lăng Vương rốt cục không nhìn được bước lên nói, “Đây là bảo đao mà đương kim hoàng thượng ban cho vương gia, trên đao còn khắc quân phù có thể điều động binh mã, người dám lấy sao?”

“Ra là thế!” Tần Cửu có vẻ rất thất vọng, lại nhìn xung quanh An Lăng Vương một vòng, con người đột nhiên sáng lên giống như phát hiện ra bảo bối vậy, kẻ sát vào người An Lăng Vương, mở to mắt nhìn bộ trang phục cưỡi ngựa bằng gấm đen có khảm lông bên trong áo choàng của hắn.

Nàng kẻ vào rất gần.

Búi tóc của nàng cọ vào cằm của An Lăng Vương, hương thơm của nữ tử như có như không quanh quẩn nơi chóp mũi hắn, ngón tay trắng nõn còn vuốt ve chất vải cưỡi phục trước ngực hắn.

An Lăng Vương Nhan Túc đột nhiên cảm thấy mình giống như một món hàng hóa đang chờ định giá, hắn chán ghét lùi về sau một bước, hất tay của Tần Cửu ra, con người lạnh lùng nguy hiểm hí mắt lại.

Tần Cửu giương nhẹ khóe môi, chậm rãi nói: “Bộ trang phục cưỡi ngựa của vương gia thật đẹp, tục ngữ nói, người nhờ y phục ngựa nhờ yên, ta muốn bộ trang phục cưỡi ngựa này! Liên Nhi nhà ta mà mặc bộ y phục này thì nhất định cũng sẽ oai phong như vương gia.”

Lưu Liên đã bị Tần Cửu đá kích đến chết lặng rồi, chỉ biết ôm đèn hoa đăng đứng ở bên cạnh không nói chuyện.

An Lăng Vương cười lạnh: “Vậy thì dễ thôi, cho dù muốn mười bộ cũng không thành vấn đề, xin cô nương nói rõ nơi ở, ngày mai ta sẽ sai người đưa đến phủ.”

Tay ngọc của Tần Cửu phát nhẹ, đáy mắt trong suốt chứa đầy ý cười, “Hình như vương gia không hiểu ý của ta rồi, ta chỉ muốn bộ mà ngài đang mặc thôi, hơn nữa ta muốn ngay bây giờ. Xin vương gia cởi xuống, a..., lúc này quên không nói, trung y ở bên trong ta cũng lấy.”

Con vẹt phành phạch vỗ cánh bay đến đậu xuống trên vai nàng, đôi mắt như ngọc trai đen đảo xung quanh, trợ uy kêu: “Trung y cũng lấy, trung y cũng lấy... cởi hết sạch, cởi hết sạch...” Nó cũng biết cởi cả trung y thì trên người không còn gì nữa, không chỉ hết sức phẫn chấn mà còn có vẻ hưng phấn mong đợi.

Tùy tùng của An Lăng Vương không nhìn được muốn đi lên khâu miệng của con vẹt đó lại nhưng bị hắn trừng mắt nhìn một cái đành quay về.

Khuôn mặt gập ghềnh không sợ của An Lăng Vương cuối cùng cũng xuất hiện vết nứt, lộ ra sự tức giận, trong con người đen như mực xẹt qua hàn ý

không dễ phát giác.

“Cô nương có chắc muốn dùng y phục trên người ta để đổi không?” Hắc lạnh lùng hỏi.

Tần Cửu gật đầu, con vệt cũng gật đầu theo nàng.

An Lăng Vương không nói gì nữa, chỉ giờ tay cởi áo choàng trên người xuống, tiện tay ném cho tùy tùng sau lưng, sau đó bắt đầu cởi đai ngọc bên hông.

“Vương gia, người không cần làm vậy, ta không muốn chiếc đèn hoa đăng này nữa.” Công tử mặc áo lông từ phía ngoài đám đông chen vào, đi nhanh đến trước mặt An Lăng Vương, nói.

“Không sao, ta đã nói thì nhất định sẽ lấy cho nàng, nàng cứ lui ra trước đi.” Nhan Túc vừa nói vừa cởi ngọc đai bên hông, trang phục cưỡi ngựa bằng gấm đen mở rộng, lộ ra trung y trắng như tuyết ở bên trong. Hắc cười lạnh cởi ra, tiện tay vứt ra, y phục mang theo gió mạnh bay về phía Tần Cửu.

Bộ y phục này khí thế hung mãnh, ẩn chứa cả sự tức giận làm cho con vệt sợ tới mức kêu lên một tiếng chói tai, lông vũ cả người dựng ngược hết lên.

Tần Cửu giờ tay lên, cổ tay trắng nõn từ trong ống tay áo rộng rãi lộ ra, tùy tiện vung tay, hóa giải toàn bộ nộ khí của hắc, y phục rơi xuống trên bờ vai của nàng.

An Lăng Vương lại giờ tay lên, trung y tuyết trắng giống như một đám mây rơi xuống.

“Như thế này được chưa?” An Lăng Vương lạnh nhạt nhìn Tần Cửu, đôi môi mỏng nhướng lên tạo thành một nụ cười lạnh nhạt, híp mắt lại, con ngươi ẩn chứa sự sắc bén, người xung quanh cảm nhận được hơi thở lạnh thấu xương liền vội tản ra.

Nhưng cho dù hắc vô cùng lạnh lùng, dù đã cởi sạch quần áo thì cũng không hề tổn hại đến dung mạo anh tuấn của hắc.

Thật là tuấn tú nha!

Mặc dù giờ đang là mùa đông lạnh giá, trên người chỉ mặc một chiếc quần trong màu trắng nhưng hắc không hề có chút run rẩy nào.

Đù loại ánh sáng rực rỡ của đèn hoa đăng luân qua khe hở giữa dòng người chiếu xuống như những dải lụa, phủ xuống thân thể trắng ngần thon dài của hắc. Toàn thân hắc từ trên xuống dưới không có một chút mỡ thừa nào, ánh đèn bao phủ đường cong trên cơ thể hắc, tôn thêm sự dẻo dai của hắc.

Hắc cứ đứng đó một cách tự nhiên, giống như việc đứng đó là lẽ đương nhiên, hắc tựa như hoàn toàn cách biệt với thế gian nhưng lại dung hòa với mọi người trên phố, không hề làm cho người ta cảm thấy đột ngột.

Đôi môi của hắc lộ ra ý cười ngạo mạn, khóe mắt híp lại liếc nhìn Tần Cửu.

Tần Cửu nhìn An Lăng Vương, nhìn hắc.

Ánh sáng rực rỡ, đường phố rộng lớn và tư thái dung hòa tất cả mọi thứ kia... làm nàng dường như quên mất bản thân đang đứng ở nơi nào.

Nàng chỉ cảm thấy trái tim trống trải, dày đặc hàn ý...

Con vệt đậu trên vai Tần Cửu, đôi mắt như đậu đen không chớp nhìn An Lăng Vương, đứng không vững, lao đảo đảo giống như uống say.

Tần Cửu giờ tay vuốt ve đầu của nó, híp mắt nói: “Hoàng Mao Nhi, đừng quên, ngươi là con trống đó!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Hoàng Mao bị Tần Cửu vỗ một cái, như chịu đả kích rúc vào lòng Tần Cửu, không thêm động đậy.

Tần Cửu giờ tay chải vuốt lại lông vũ ở cánh của nó, đôi mắt xinh đẹp chăm chú nhìn An Lăng Vương, bữu môi, thờ dài. “Vương gia thật không có tính hài hước, tiểu nữ chỉ nói đùa mà thôi, ngài lại cởi ra thật. Nhưng mà, ngực, lưng, hông, chân của vương gia... thật là... chắc chắn... thật là đẹp nha! Đáng tiền hơn chiếc đèn hoa đăng này nhiều!”

Nói đùa?

Tùy tùng của An Lăng Vương tựa như muốn điên lên, vương gia nhà hắc chưa từng bị nữ tử đùa giỡn, cũng chưa từng bị nữ tử nào bình phẩm như thế bao giờ!

An Lăng Vương nhướng mày, trên gương mặt không có một đường nét nhu hòa nào, trong con ngươi sáng ngời chứa đầy sát khí lạnh lẽo, hần giơ tay nhận lấy áo choàng tùy tùng đưa cho, khoác lên người, che lại những chỗ da thịt lộ ra ngoài, liếc Tần Cửu:” Trò đùa này quá nhạt rồi! Hoa đăng!”

Tần Cửu cười quyền rũ:” Vương gia nguyên hi sinh nhan sắc cũng phải lấy được hoa đăng, tiểu nữ đương nhiên không dám không đưa!” Nàng vuốt ve đầu của Hoàng Mao, chậm rãi nói:” Hoàng Mao, tha hoa đăng đến cho vương gia đi, nhớ, phải hoàn hảo vô khuyết, không có chút hư hại gì!” Tần Cửu nói, ngón tay trắng nõn túm nhẹ mấy sợi lông vũ trên đầu Hoàng Mao.

Hoàng Mao giật mình, từ trong lòng Tần Cửu bay đi, chớp mắt liền bay đến trước đèn hoa đăng, vuốt cong lên, móng của nó thật sắc, trực tiếp đâm thủng bức “trúc trong sương mù”, thuận tiện làm đổ cả ngọn nến đang cháy bên trong.

Lúc Lưu Liên vẫn chưa phản ứng kịp thì đèn hoa đăng trong lòng hần đã cháy rồi. Hần sợ tới mức hét lên một tiếng, tiện tay vứt đèn hoa đăng đi.

Một quả cầu lửa cứ thế bay đi, tạo thành một hình vòng cung trên không trung, bay nhanh về phía đám đông. Hướng bay của nó trùng hợp lại là chỗ của vị công tử mặc áo lông, đám đông rối loạn một trận, đều vội vàng ôm đầu bỏ chạy, chỉ có vị công tử mặc áo lông vẫn đứng ngơ ngác không động đậy, lơ đãng nhìn quả cầu lửa bay về phía mình, lầm bầm:” Hoa đăng! Hoa đăng của ta!...”

An Lăng Vương xoay gót chân, nghiêng người, giơ tay túm lấy quả cầu lửa đang bay về phía công tử áo lông. Hần tóm lấy hoa đăng đang cháy, không hề sợ hãi bị bỏng tay. Cúi mắt liếc qua đèn hoa đăng đang cháy rồi ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tần Cửu, quả cầu lửa phản chiếu trong mắt của hần, biến thành hai ngọn lửa nhảy nhót chấp chới.

Đôi mắt chứa ý cười của Tần Cửu và ánh mắt lạnh lùng của An Lăng Vương giao nhau trong không trung.

Ở giữa là quả cầu lửa đang bùng cháy.

Hai người đều không nói chuyện, yên lặng như đang quyết đấu.

Không khí ở xung quanh tựa như càng lúc càng khẩn trương.

Ngọn lửa của hoa đăng chấp chới mấy lần, tựa như bị khí thế của hai người làm cho hoảng sợ, bất chợt tối dần, lung lay như đang sợ hãi, chỉ một lúc sau liền yên lặng vụt tắt.

An Lăng Vương liếc mắt nhìn chiếc đèn hoa đăng bị cháy hết chỉ còn lại bộ khung trong tay, mắt dài híp lại, cực kỳ không nở ném “hài cốt” của chiếc đèn xuống đất.

Tần Cửu nở một nụ cười xinh đẹp, nói:” Vương gia ngài đại nhân đại lượng, đừng tính toán với một con chim, trở về nhất định ta sẽ trừng phạt nó, bỏ đói ba ngày ba đêm!”

An Lăng Vương hồ hững đứng ở đó, gió đêm lạnh lẽo thổi tới, nhưng ánh sáng lạnh trong mắt của An Lăng Vương càng làm cho người ta thấu xương hơn.

Đó là nam nhân bất khả xâm phạm như một vị thần.

“Bỏ đói ba ngày ba đêm ư?” Khóe môi của An Lăng Vương ẩn hiện ý cười lạnh lẽo, Chi bằng cô nương giao con vẹt này cho bản vương, ta nhất định thay cô nương quản giáo nó thật tốt!”

“Ý tốt của vương gia tiểu nữ xin nhận, nhưng công việc của ngài bận rộn, thực sự không dám làm phiền đại nhân.” Tần Cửu cười dịu dàng.

“Không sao! Công việc của bản vương là trừng phạt tội nhân, không phiền!” An Lăng Vương tuyệt không để Tần Cửu có cơ hội nói chuyện.

Hoàng Mao ở bên kia hồn nhiên không biết bản thân đã rơi vào tình thế nguy hiểm, vẫn còn đang mãi cãi nhau với Lưu Liên.

Thứ quý giá nhất của Hoàng Mao chính là mấy đóm lông trên đầu, vừa nãy bị Tần Cửu tóm lấy liền phát điên nhưng nó không dám gây sự với Tần Cửu, đành phải bắt nạt Lưu Liên. Sau khi phá hoại hoa đăng, nó liền nhảy lên đầu Lưu Liên bối loạn, làm cho búi tóc gọn gàng chỉnh tề của Lưu Liên loạn như tổ chim.

Lưu Liên ôm đầu hét:” Hoàng Mao, mày xuống đây, ta nhất định sẽ lột sạch lông của ngươi!”

Hoàng Mao nghe vậy càng tàn phá dữ dội hơn.

Một người một chim ở bên này đánh tới không biết trời đất gì. Mọi người xung quanh dần dần bình tĩnh lại, bắt đầu chỉ vào Tần Cửu xì xào bàn tán.

Đang trong lúc mọi người bàn tán náo nhiệt, trên đầu bỗng vang lên tiếng “Oành!”...

“Bắn pháo hoa rồi!” Có người reo hò hoan hô reo hò, lực chú ý của mọi người lập tức chuyển đến bầu trời đêm.

Lúc Tần Cửu ngửa đầu ngắm bầu trời, một đóa hoa lê màu bạc đang dần dần nở rộ.

Vẻ đẹp tuyệt mỹ rực rỡ đó làm thời gian như ngừng lại trong nháy mắt, làm cả thế gian như mất hết mọi âm thanh, làm mạch suy nghĩ của mọi người quay trở lại những thời khắc tốt đẹp đã qua...

Tùng đột từng đột pháo hoa thi nhau nổ, không đếm được có bao nhiêu đóa pháo hoa nở rộ trên bầu trời đêm.

Bầu trời sớm đã tối đen, đêm nay là một đêm không trăng không sao cũng không có một gợn mây, bầu trời đen như mực, chính nền đen của bầu trời càng tôn thêm sự rực rỡ mỹ lệ của pháo hoa.

Các loại pháo hoa thi nhau khoe sắc trên bầu trời đêm Lệ Kinh, làm cho bầu trời đen như mực biến thành đại dương màu sắc lộng lẫy.

Nhưng trong lúc tất cả mọi người đang hứng thú thưởng thức pháo hoa, bầu trời rực rỡ bỗng lặng ngắt như tờ.

“Tiếp theo chắc chắn là pháo hoa đẹp nhất năm nay- Hỏa mẫu đơn rực rỡ mỹ lệ!”

“Nhất định là thế! Không biết Hỏa mẫu đơn năm nay là màu gì?”

“Cửu gia, Hỏa mẫu đơn là gì” Lưu Liên chen đến bên cạnh Tần Cửu, hiếu kỳ hỏi.

Tần Cửu cười mỉm: “Là một loại pháo hoa, khi nổ có hình dạng giống như mẫu đơn đang nở, rất đẹp!”

“Rất đẹp!” Hoàng Mao đứng trên đỉnh đầu Lưu Liên bắt chước theo.

“Nào, mau xem mau xem!” đám đông xôn xao một trận.

Mọi người cùng ngẩng đầu lên xem, nghển dài cổ, mở to hai mắt, chăm chú nhìn pháo hoa như một con rồng lửa bay lên bầu trời.

Pháo hoa bắt đầu nổ dưới con mắt tha thiết của bách tính toàn Lệ Kinh, từng chút từng chút nở rộ.

Nhưng không phải là Hỏa mẫu đơn, cũng không phải Hỏa thụ ngân hoa, mà chỉ là một hàng chữ.

Tô Văn Hương, lòng ta chỉ có nàng!----- Ngọc Hoàn

Dòng chữ đó vừa hiện ra, dân chúng toàn Lệ Kinh đều im lặng.

Lưu Liên cũng kinh ngạc tới ngây người.

“Đây... đây... thật là thần kỳ!” Lưu Liên kinh ngạc hô lên.

Lệ Kinh này quả nhiên là chốn phồn hoa, tàng long ngọc hử, hôm nay hẳn coi như được mở rộng tầm mắt rồi.

Vừa nãy, An Lăng Vương muốn lấy hoa đăng làm vui lòng ý trung nhân, hẳn lúc đó cảm thấy vô cùng mới mẻ. Thật không ngờ “nhân ngoại hữu nhân, sơn ngoại hữu sơn”, kẻ lợi hại hơn xuất hiện rồi, hẳn thật sự phục sát đất rồi!

Dùng pháo hoa để tỏ tình, làm bách tính toàn thành trở thành nhân chứng cho tình cảm của hắn. Lăng mạn như thế, cho dù là nữ tử kiêu ngạo, e rằng cũng bị cảm động!

Chỉ là không biết nữ tử may mắn đó là ai?

“Cửu gia, không phải hồi nhỏ ngài sống ở Lệ Kinh sao? Vậy nhất định người biết Tô Văn Hương này là ai rồi! Nàng ta là ai thế? Thật là một nữ tử may mắn!”

Dưới ánh sáng của hoa đăng, Tần Cửu xoay người lại, khóe môi ẩn chứa ý cười lạnh nhạt trào phúng, lười biếng hỏi: “Người cảm thấy nàng ta may mắn sao?”

“Dĩ nhiên! Nếu như nô tài là nữ tử đó, dù thế nào nô tài cũng chấp nhận lời tỏ tình kinh thiên động địa này.” Lưu Liên hâm mộ nói.

(Chấy: sao cứ có cảm giác Hoàng Mao là tiểu nhân, còn tên Lưu Liên này là thụ thể nhi 囡!)

“Vậy người biết Ngọc Hoàn là ai không?” Tần Cửu lười nhác hỏi.

“Đúng rồi, hắn là ai thế? Nô tài đang muốn biết đây, đúng là cao nhân nha!” Lưu Liên hiếu kỳ hỏi.

“Thất đệ của đương kim hoàng thượng, Nhan Túc, tự Ngọc Hoàn, phong hào Nghiêm vương, biệt danh Diêm vương.” Tần Cửu chậm rãi nói rõ từng câu từng từ.

Lưu Liên vừa nghe thấy tên của Nhan Luật, khuôn mặt nhỏ nhắn anh tuấn lập tức xụ xuống, lăm bầm: “A, ha ha, đó, nữ tử đó, thật là bất hạnh!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Diêm Vương

Mặc dù Lưu Liên không phải người để đô, nhưng lại biết hoàng thúc Nhan Duật, thật ra không chỉ là biết, quả thực như sấm bên tai. Chỉ là hắn không biết tên tự của Nhan Duật là Ngọc Hành, hôm nay nghe nói Nhan Duật chính là Ngọc Hành, Ngọc Hành chính là Nhan Duật, hắn vì vị cô nương Tô Văn Hương kia mặc niệm sâu sắc.

Danh tiếng của Nhan Duật, không thể so một chút với An Lăng Vương Nhan Túc. Lại nói tiếp, hoàng thúc Nhan Duật cũng là một nhân vật “danh chấn thiên hạ” của Đại Dục Quốc. Giữa chốn Lệ Kinh, gần như không người nào không biết, chẳng người nào không hay. Nhưng danh chấn thiên hạ này của hắn và An Lăng Vương danh chấn thiên hạ cũng có bất đồng thật lớn. Chính như trời đất tách biệt, nam bắc phân chia, chính tà khác biệt...

Nếu như, An Lăng Vương Nhan Túc là nam tử mà nữ tử Lệ Kinh tha thiết ước mong được gả cho, vậy Nhan Duật chính là ác ma nữ tử Lệ Kinh sợ hãi tránh xa không kịp.

Nhan Duật so với An Lăng Vương Nhan Túc thành danh sớm hơn, nếu như thế này cũng có thể gọi là thành danh.

Hắn là hoàng tử thứ bảy của tiên đế, cũng là hoàng tử nhỏ nhất của tiên đế, rất được tiên đế sủng ái. Nhan Duật quả thực cũng không phụ kỳ vọng của tiên đế, từ nhỏ đã cực kì thông minh, năm tuổi có thể làm thơ, bảy tuổi xuất khẩu thành chương, và lại tuổi còn nhỏ mà hiểu lễ nghi biết tiến thoái. Nghe nói, khi ấy giáo viên dạy học cho Nhan Duật là Vu thái phó thường khen ngợi hắn sau này nhất định sẽ trở thành nhân tài của quốc gia.

Vu thái phó nhìn người cực chuẩn, không nghĩ rằng lần này nhìn nhầm, lại nói đây có lẽ là lần đầu tiên trong đời ông nhìn lầm người.

Năm ấy Nhan Duật tám tuổi, tiên đế ngẫu nhiên bị thương hàn, ban đầu chỉ là bệnh nhẹ, nhưng khi tiên đế ở tẩm cung dưỡng bệnh lại đột ngột qua đời. Nhan Duật với tội danh hành thích vua cha bị giải vào đại lao, nguyên nhân sau cùng là tiên đế uống chén thuốc do Nhan Duật dâng lên. Tiên đế dùng thuốc nhiều lần đều có người thử trước, chỉ có lần này là tiểu hoàng tử mình yêu thương nhất bung thuốc đến, ngài không cho người thử, nhưng chính chén thuốc này lấy đi tính mạng của ngài.

Tội thí quân sát phụ, đây là tội danh đại nghịch bất đạo. Nếu là người khác, không chỉ riêng mình bị xử cực hình, cửu tộc cũng sẽ bị tru di, may rằng trước khi ra đi tiên đế đã miễn cho Nhan Duật tội chết, Nhan Duật mới miễn được cái chết, bị giam vào đại lao Hình bộ. Nghe nói, hắn bị giam ở trong lao mấy tháng. Mãi cho đến khi tân hoàng, cũng chính là đại ca của Nhan Duật, đương kim Khánh Đế sau khi đăng cơ, mới vì Nhan Duật sửa lại án xử sai. Được biết, độc trong chén thuốc kia không phải do Nhan Duật hạ, mà là một cung nhân bỏ vào. Nhưng cho dù có sửa lại án, chén thuốc kia chung quy là do Nhan Duật tự tay dâng lên, và lại hắn đích thân đưa từng muỗng từng muỗng vào miệng phụ hoàng, tội danh thí quân sát phụ này cũng đã hình thành trong lòng người trong thiên hạ, dù thế nào cũng không thể xóa sạch. Sau đó, trong kinh không thể tha thứ cho một hoàng tử thí quân sát phụ. Nhan Duật còn chưa trưởng thành bị Khánh Đế phong làm Nghiêm Vương, ban thưởng đất phong ở Bắc Cương.

Đất phong của Nhan Duật tại Lâm quan, là một nơi nghèo nàn, hoang vu cằn cỗi, hắn luôn luôn ở nơi đó đợi chờ nhiều năm, vào năm mười tám tuổi, Khánh Đế bệnh nặng, hắn được cho phép quay lại Lệ Kinh thăm bệnh hoàng huynh, sau đó lưu lại Lệ Kinh.

Nghe nói, sau khi Nhan Duật về kinh không bao lâu liền trở thành Hoa hoa công tử nổi danh nhất chốn Lệ Kinh, ăn chơi trác táng. Hắn giết thời gian đến rạp hát tán tụng đào kép, đi dạo kỹ viện bao mua hoa khôi, hành vi càn rỡ ngang ngạnh.

Lệ Kinh vốn là vùng đất giàu sang hòa nhã, thế gia công tử trong Lệ Kinh, cũng không phải chưa từng có hành vi phóng túng, nhưng những người này cho dù dám làm, phần lớn cũng đều là lén lút, ai cũng không theo kịp Nhan Duật. Hắn cũng chẳng kiêng nể, Khánh Đế từng cố gắng trông nom quan tâm hoàng đệ này, tiếc rằng khi ấy bệnh nặng, hoàn toàn không đủ tinh lực đi quản thúc hắn. Về sau, Nhan Duật lại bắt đầu hát kịch. Hắn cũng không tùy ý làm bừa, mà chạy đến rạp hát, búi tóc, hóa trang, mặc hí phục, hát vài cảnh. Hát hí khúc vốn thuộc loại nghề hạ lưu, đường đường là hoàng thúc, lại chạy đến hát hí khúc, đây chính là chìm đắm trong truy lạc đến cực điểm rồi.

Dù rằng như vậy, vẫn còn không ít nữ tử Lệ Kinh yêu thích hắn, ngay cả tiểu thư khuê các cũng có chút coi nhẹ sự phản đối của phụ mẫu, muốn gả cho hắn. Nhưng từ khi xảy ra một chuyện, những nữ tử kia cũng đoạn tuyệt ý niệm muốn gả cho hắn.

Năm Nhan Duật hai mươi tuổi, yêu thích một nữ tử. Cô gái kia tên là Bạch Tố Huyền, vốn là thiên kim Bạch gia của một trong tứ đại thế gia đương thời. Nói đến Bạch Tố Huyền, Lưu Liên cũng biết.

Sau khi nhà hắn gặp chuyện không may, hắn lang thang trên phố, ở trong tú lều xin cơm, đã nghe tiên sinh kể chuyện nhắc về nữ tử này. Nghe nói, ai gặp qua nàng cũng đều giật mình. Rằng nàng không chỉ có dung mạo tuyệt sắc, mà còn đoan trang hiền thực giới giang hơn người. Khi ấy Khánh Đế vì mang bệnh nên không thể thượng triều, Bạch Tố Huyền mười bốn tuổi theo cô mẫu là Bạch hoàng hậu lên triều, giúp đỡ cô mẫu cai quản triều chính trọn ba năm.

Kì thực Bạch Tố Huyền đang còn nhỏ lại tỏ rõ tài hoa khiến thế gian kinh hãi, trên phố lén lút lưu truyền rất nhiều tập thơ do chính tay nàng sao chép. Chỉ là đọc những câu thơ này từng chữ một, lại cảm thấy trong miệng rất thơm.

Cũng không biết cơ duyên xảo hợp thế nào, Nhan Duật lại biết Bạch Tố Huyền. Nhan Duật liền quyết tâm kết hôn với nàng, cuối cùng hắn dùng đến cả

thánh chỉ của hoàng huynh. Nhưng tiếc là, Bạch Tố Huyền còn chưa xuất giá, Bạch gia đã xảy ra chuyện, Bạch Tố Huyền cũng bởi vậy mà mất mạng. Lúc ấy, mọi người lại lên lút đồn đại sôi nổi, nói rằng Nhan Duật mệnh ngắn, khắc chết phụ hoàng hần, khắc chết Bạch Tố Huyền, thậm chí toàn thể Bạch gia là do cùng hần kết thân, mới bị khắc phải tan cửa nát nhà.

Từ đó về sau, Nhan Duật liền được mệnh danh là Diêm Vương, nói hần chính là một Diêm La Vương lấy đi hồn phách của người.

Một người như vậy, phàm là nữ tử được hần coi trọng, đương nhiên không phải may mắn mà là bất hạnh rồi.

Nay nữ tử bất hạnh này, chính là Tô Văn Hương.

“Chỉ không biết Tô Văn Hương xui xẻo đó là ai?” Lưu Liên thở dài một tiếng.

Tần Cửu chăm chú nhìn pháo hoa nổ rộ trên bầu trời, trong mắt phượng tựa như bao phủ một tầng sương mỏng, ánh mắt lưu chuyển che giấu biểu tình đang bộc lộ, làm cho nàng khi nhìn qua có một tia mờ mịt.

Lưu Liên nhin không được nghĩ thâm, nếu để yêu nữ gặp Diêm Vương, không biết sẽ thế nào? Tốt nhất là yêu nữ bị khắc chết, như vậy hần liền tự do rồi.

Đột nhiên hần cảm thấy mình và Tô Văn Hương đáng thương như nhau, đều là bị yêu nghiệt nhìn trúng.

“Liên nhi, người đi nhặt chiếc hoa đăng kia đem đến đây.” Tần Cửu khôi phục tinh thần, trên mặt lại hiện ra ý cười lười biếng.

“Đã bị đốt thành như vậy, còn nhặt lên làm gì?” Lưu Liên mặc dù không muốn, lại ngoan ngoãn như cừ đi lấy theo phân phó của Tần Cửu, hần thật sự không hiểu vì sao hoa đăng này lại khiến cho yêu nữ yêu thích như vậy, đốt thành thế này rồi còn muốn, cũng không phải do nàng làm ra.

Tần Cửu cười mỉm nhìn Lưu Liên ngồi chồm hổm trên mặt đất nhặt phần tàn dư của hoa đăng, nhưng dư quang nơi khóe mắt lại liếc về phía An Lăng Vương.

An Lăng Vương Nhan Túc cũng nhìn bầu trời một lát, đôi mắt trước giờ không dính tâm tình nhiễm một phần kinh ngạc, cuối cùng hần nhú mày, trong mắt hiện lên một tia sắc sảo. Nhưng vào lúc này, có ba quân sĩ băng qua đám người bước nhanh tới bên cạnh Nhan Túc.

Ba quân sĩ kia đều mặc y phục đen buộc giáp, bên ngoài khoác áo choàng màu đỏ sẫm, bên hông đeo trường đao.

Tần Cửu vừa nhìn thấy ba quân sĩ nọ, mắt dài nhu mì liền hép lại.

An Lăng Vương chắc để cho tiện gặp mặt riêng cừu y nữ tử, cho nên ra ngoài chỉ dẫn theo một người hầu. Hiện giờ ba quân sĩ này, là người dưới tay hần. Người đứng giữa ba gã quân sĩ cúi đầu bẩm báo với An Lăng Vương tin tức gì đó. An Lăng Vương mắt dài hép lại, chột nhìn về phía Tần Cửu, mỗi móng lạnh lùng bất ngờ để lộ chút ý cười, mang theo một tia chế giễu, mang theo chút sát ý lạnh lùng.

Mới vừa rồi, bất kể Tần Cửu bốn cột hần ra sao, cũng chưa từng nhìn thấy trong mắt hần có sát ý. Nàng thầm kêu không ổn, đón lấy bộ khung rời rạc của hoa đăng Lưu Liên nhặt lên, lấy khăn tay gói lại, giao cho Tì Ba cất kỹ bên người, xoay người đi về phía chiếc kiệu dừng ở bên đường.

“Cửu gia, không xem pháo hoa sao?” Lưu Liên còn chưa xem đủ, vội vàng hỏi.

Tì Ba lạnh lùng nói: “Xem nữa thì mạng cũng mất, còn không mau lên kiệu!”

Lưu Liên sùng sốt, Tì Ba và hần đều là người hầu của yêu nữ, tuy rằng, nam nhân mặt than này cả ngày lạnh mặt ôm kiếm không nói tiếng nào, nhưng không thể phủ nhận được, hần là kẻ có võ công cao nhất trong số người hầu của yêu nữ.

Hần cũng nói vậy rồi, Lưu Liên nhớ lại dọc đường đi có vài lần ám sát nguy hiểm, lòng vẫn còn sợ hãi, liền gấp gấp chạy về phía cỗ kiệu.

Hoàng Mao dường như cũng nhận ra nguy hiểm, vỗ cánh đuổi theo Tần Cửu, lập tức chui vào trong tay áo rộng thùng thình của Tần Cửu.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lại cưới y phục

Lưu Liên lo lắng đứng đứng lổ tai, lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Hình như kiệu đã ra khỏi phố Thiên Môn, rẽ vào trong ngõ nhỏ tương đối yên tĩnh. Hần hơi không hiểu, nếu để tránh bị ám sát, phải là ở trên phố đông người tương đối an toàn chút chứ!

Hần vạn phần không giải thích được, vô cùng lo lắng! Liền dò hỏi: “Cửu gia, có người muốn ám sát chúng ta sao?”

Tần Cửu liếc xéo Lưu Liên một cái, như cười như không nói: “Ai nói với ngươi có người muốn ám sát chúng ta?” Nói xong cứ thế trêu đùa Hoàng Mao đầu trên đầu vai.

Trái tim đang treo lên của Lưu Liên nhất thời buông xuống.

Đúng lúc này, cổ kiệu đang đi nhanh đã hạ xuống đất.

Trái tim Lưu Liên lại treo lên trong nháy mắt, vội vàng nhìn Tần Cửu.

Tần Cửu gạt rèm che cổ kiệu ra, trong màn đêm pháo hoa đang nổ rộ đầy trời, toát lên ánh sáng rực rỡ chiếu vào trong mắt nàng, lộ ra đôi mắt phượng sáng như điện.

Dọc đường đi đến đây, bọn họ đã gặp phải nhiều lần ám sát, Tần Cửu đều lười biếng dựa người trong kiệu, nếu không phải trêu đùa Hoàng Mao, thì là nhắm mắt ngủ một giấc ngắn, tựa như kẻ mà người ta muốn ám sát không phải nàng. Đây là lần đầu tiên hắn thấy yêu nữ có hứng thú đối mặt với ám sát như vậy.

Trái tim Lưu Liên có lẽ treo lên rất cao rồi.

Đây là một ngõ phố tĩnh lặng, hầu như không có người đi lại trên đường. Ánh đèn trong nhà cửa hai bên ngõ phố rất thưa thớt, đoán rằng các hộ gia đình ở nơi này đều đã đi đến phố Thiên Môn xem pháo hoa.

Có bốn bóng người vây lấy Tì Ba, Anh Đào, Lệ Chi giao đấu ở một chỗ, họ đều mặc y phục bó sát thuần một màu đen, dùng khăn đen che mặt, đứng chuẩn trang phục của thích khách.

Ánh mắt Tần Cửu lướt qua bốn người, rồi dừng lại dưới bóng cây hơi nghiêng ở ngõ phố.

Chỗ đó có một bóng người.

Hắn đứng tựa người vào bờ tường thấp bên lề ngõ nhỏ, dáng hình biếng nhác, một thân áo choàng đen trùm cả lên đầu, không thấy rõ diện mạo, chỉ nhìn được thân hình cao lớn.

Có cành mai vượt ra ngoài bờ tường thấp, nụ hoa đỏ búp ở trên đỉnh đầu hắn dường như sắp bật nở.

Sát khí giao đấu dày đặc trong ngõ nhỏ, vài cánh hoa chậm chậm rơi xuống.

Hắn một tay giữ bội đao, chậm rãi bước từng bước chân lên phía trước như muốn lắng trí lòng người, giẫm nát một đóa hoa rụng màu đỏ hồng.

Hắn bước đi càng lúc càng nhanh, áo choàng đen phát pho phía sau hắn như chìm ung trên chín tầng mây.

Ở thời điểm ánh đao kia sáng lên trong nháy mắt, Tần Cửu từ trong kiệu lơ đãng nhảy ra, ống tay áo nhẹ nhàng thanh thoát như *Phượng Vũ Cửu Thiên.

*Phượng Vũ Cửu Thiên: Phượng hoàng trên chín tầng mây.

Tay trái nàng cầm khung thêu hoa, tay phải chuyển động ở trên khung thêu, vài đạo ngân quang bay về phía người vừa tới.

Người vừa tới không biết đây là loại ám khí gì, vội vàng nghiêng đầu tránh đi, nhưng nơi cổ tay đau xót, có thứ gì đó đâm vào cổ tay. Vừa cúi đầu nhìn, phát hiện đúng là Tú Hoa châm.

Hắn vừa đột ngột ngừng đầu, sợi tơ rực rỡ trước mặt biến động theo, số cây Tú Hoa châm trở lại trên khung thêu.

“Vương gia đêm hôm khuya khoắt đuổi theo, chẳng lẽ là nhìn trúng tiểu nữ rồi? Không lẽ vương gia vẫn còn xấu hổ sao, còn muốn che dấu thân phận, nếu thế, cũng nên đổi thanh đao này đi!” Ánh mắt Tần Cửu dừng ở thanh bội đao bên hông người vừa tới, cười hết sức xinh đẹp.

An Lăng Vương Nhan Túc đuổi đao hát mũ trùm trên đầu ra.

Cả người hắn tựa như một lưỡi đao sắc bén đã tuốt ra khỏi vỏ, hàn quang lấp lánh khiến người khác kinh sợ. Mà đôi mắt hắn giống như *hàn tinh liếc nhìn Tần Cửu, nhìn nàng, như nhìn một món đồ vật chết.

*Hàn tinh: sao mờ trong đêm đông.

“Bản vương muốn giết ngươi, không cần che giấu thân phận!” Hắn nhếch khóe môi nói một câu, toàn thân tỏa ra sát khí凛冽, nhưng nụ cười lúc này lại hoàn toàn mang hương thơm ngào ngạt cuối xuân.

Hàn quang chợt lóe, mũi đao thờ ơ mà lạnh giá mang theo sát ý thấu xương, bức sát phía Tần Cửu.

“Bộ quần áo này của vương gia cũng không tệ!” Tần Cửu cười mỉm nói, ngón tay linh hoạt chuyển động trên khung thêu hoa, vài đường *ti tuyến mang theo Tú Hoa châm bay ra ngoài.

*Ti tuyền: sợi tơ.

Nhan Túc đã biết đây là ám khí gì, vội nghiêng mình tránh né. Sợi ti tuyền nếu không phải bay về phía cơ thể hắn, thì là bay đến tấm áo choàng phía sau hắn.

Hắn bót cảm giác mê muội, thủ hạ không ngừng, thanh đao trong tay lóe hàn quang bỏ về phía Tần Cửu.

Tần Cửu cũng không trực tiếp đỡ đao của hắn, chỉ ý vào khinh công linh hoạt, lách mình tránh né. Tay áo cùng lúc giơ lên, hai bên chứa đầy thoi dẹt bay ra ngoài, đồng thời ngón tay bên tay phải khi cong, gập khi duỗi, ngón tay kết hợp với ti tuyền kéo thoi. Theo thế tay biến hóa của nàng, thoi dẹt trên ti tuyền bay chuyển không ngừng.

Nhan Túc chú ý tới thế tay nàng không ngừng biến đổi tựa như động tác dẹt găm, thần trí chợt mê muội, dường như hắn thấy đôi tay này giống với một đôi tay mảnh khảnh, trước đã làm thế tay thế này.

Vào lúc sững sốt trong nháy mắt, hắn chợt cảm thấy áo choàng phía sau đang chậm chậm thu nhỏ lại. Hắn vẫn chưa để ý, hai người tiếp tục du đấu, mãi cho đến khi hắn cảm giác được da thịt trên người mình man mát.

Hắn vừa cúi đầu nhìn, chỉ thấy áo quần trên người mình đang nhanh chóng nhỏ đi, lại ngẩng đầu, phát hiện ti tuyền trong tay nàng trở nên ngày càng nhiều.

Hắn chợt tỉnh ngộ.

Nàng dùng ti tuyền rút quần áo trên người hắn ra, hiện giờ đang dẹt vải.

Nhan Túc chấn kinh vô cùng.

Nhưng hắn phát giác có chút muộn màng, áo bào trên người đã nhanh chóng biến mất.

“Cởi sạch sẽ, cởi sạch sẽ...” Hoàng Mao ở trên nóc kiệu, đúng lúc này kêu lên vài tiếng. Sau đó, xẹt một tiếng, nhanh như bay trốn vào bên trong kiệu như thường lệ.

Nhan Túc duỗi đao chém, đúng là hoàn toàn không thể chém đứt cuộn vải kia.

“Vương gia, ti tuyền trong tay ta đây, chính là giao tơ ngoài Nam Hải rất trân quý, e rằng thanh đao này của vương gia chém không đứt.” Tần Cửu đột ngột thu tơ, tấm vải màu thiên thanh liền quấn ở trong tay.

Mà trên người Nhan Túc, lần thứ hai chỉ còn lại một chiếc quần trong.

“Đa tạ cuộn vải này của vương gia, vương gia nếu như thích tiểu nữ, cứ việc đuổi theo.” Tần Cửu vẫy tay một cái, Ti Ba và Lệ Chi, Anh Đào liền hiểu ý theo Tần Cửu rẽ ra ngoài ngõ nhỏ, bỏ chạy về chỗ có nhiều người. Hoàng Mao và Lư Liên từ trong kiệu ra cũng cuống quýt không ngừng đuổi theo phía sau.

Nhan Túc nhìn cơ thể trần trụi của mình một chút, quyết định không đuổi theo.

Hắn híp mắt nhìn về phía Tần Cửu biến mất, đột nhiên nở nụ cười, nụ cười này, trên khuôn mặt tuyệt đẹp giống như viên minh châu có một không hai.

“Đối thủ Thiên Thần tông phái đến lần này, vẫn đáng đấu một lần!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Biển cạn đá mòn, gấn bó kẻ cận bên nhau

Mấy tên quân sĩ không hẹn mà cùng cởi quần áo trên người mình dâng cho An Lăng Vương, cũng không dám nhìn thẳng vào thân thể trần trụi của vương gia nhà mình, đồng loạt quay đầu soàn soạt làm bộ thưởng thức pháo hoa trên không trung.

Nhan Túc lãnh binh nhiều năm, thường ở cùng một chỗ với binh sĩ dưới quyền, vào mùa đông cũng từng hạ lệnh cho quân sĩ cởi áo bông tay không tập luyện, đã quen nhìn lỏa thể từ lâu. Chỉ có mình lần đầu ở trước mặt quân sĩ không mặc y phục, lại nói đến lần vừa rồi còn chưa tính là mất thể diện, dù sao cũng do chính tay hắn cởi ra. Nhưng lúc này cả ngoại bào lẫn áo trong toàn bộ đều bị người khác lột xuống, thực sự trên mặt hắn không nén được cơn giận. Hắn đưa tay nhận lấy quần áo quân sĩ đưa đến rồi mặc vào, nghĩ tới nữ tử kia trong một đêm cởi quần áo của mình đến hai lần, mặc dù ngoài mặt rất bình tĩnh thản nhiên, trong lòng sớm đã cuộn cuộn không thôi.

Hắn tuyệt đối không ngờ nữ tử này lại lợi hại như thế!

Thông thường đàn ông luyện võ đều mạnh hơn phụ nữ, nguyên nhân đại khái là nam giới có nhiều sức lực hơn phái nữ, ở phương diện tập võ có nhiều ưu thế bẩm sinh. Nữ tử nếu muốn hơn được nam tử, càng phải dành nhiều thời gian nỗ lực và tập luyện hơn nam tử. Cô gái này tự mở ra một con đường, biến tài nghệ nữ công thành võ công phù hợp, quả thực *thông tuệ đến cực điểm.

*Thông tuệ: thông minh, sáng suốt.

Tần Cửu biết Nhan Túc không đuổi theo, nhưng vẫn chạy rất nhanh. Tiếng gió bên tai xẹt qua rất nhanh, như có một thanh tiểu đao đang cắt lên mặt mình.

Cuối cùng nàng không tìm được vịn lấy bức tường trắng ở một bên ngã tư đường, khom lưng “Oa” một tiếng nhô ra một búng máu. Vai trái co rút đau đớn một hồi, có máu tươi trào ra, nàng đưa tay che lại. Con đau giống như vậy kéo tới chỗ sườn phải, máu tươi tuôn ra, nàng lại duỗi tay che. Cánh tay trái cũng có máu chảy ra, nàng lại không che tay đi.

Kì thật, nàng đã bị thương từ lâu rồi. Chẳng qua, y phục màu đỏ lợt đã che dấu màu máu tươi, mới nhìn qua nàng không thể thăm đến mức như vậy, nàng mới có thể cười mà tiêu sái rồi đi.

*Tiêu sái: phóng khoáng, thanh cao thoát tục.

Nàng vốn tưởng rằng có khả năng đánh bại hắn, ít nhất cũng có thể nguyên vẹn trở ra. Nhưng không ngờ, so với võ công của hắn, nàng còn kém không ít. Nếu không phải khi nàng dẹt găm, hấn thần người ra một lát, nàng nghĩ mình hoàn toàn không thể lột quần áo trên người hắn xuống.

Tì Ba nhanh chóng đuổi tới phía sau nàng, thấy được vết máu tươi trên người nàng, vẻ mặt lo âu, nói: “Hắn không hề đuổi theo, ngài cần gì phải chạy nhanh như vậy. Vận động một lúc thế này, máu cũng không ngừng chảy được! Tại sao ngài lại không thương tiếc chính mình như thế.”

“Chút thương thế nhỏ nhất này, không tính là gì, ta chịu được!” Tần Cửu kiên cường chịu đựng, cười nói, “Ai ôi, bây giờ nên làm thế nào đây? Trời đã trỗi thế này, e rằng tối nay chúng ta không vào được hoàng cung rồi, giờ biết đi đâu tìm nơi nghỉ trọ?” Nàng cố ý chuyển hướng chủ đề câu chuyện.

Tì Ba ngưng mi nhìn bốn phía xung quanh, cũng nghĩ mãi không ra.

Tần Cửu ngẩng đầu nhìn, thấy nơi đây chính là Linh Lung các mình so tiền khi nãy. Lúc này đêm đã khuya, người chơi giải đồ đèn trước cửa Linh Lung các đã tắt đi rồi.

Tần Cửu chỉ vào Linh Lung các nói: “Đúng là trời không tuyệt đường người, đêm nay chúng ta sẽ ở đây.” Nói xong, sai Tì Ba dìu nàng đi vào trong các.

Linh Lung các không chỉ là tửu lâu, mà bao gồm cả khách điểm.

Lưu Liên nghĩ thầm: Sợ rằng quân sự của Linh Lung các không để yêu nữ trọ ở chỗ này, suy cho cùng, đúng là yêu nữ đã cơi quần áo của An Lăng Vương trước mặt mọi người.

Quân sự Linh Lung các đang sai bảo gã sai vặt thu lại hoa đăng trong các, thấy mấy người bọn họ đi rồi còn quay lại, nhanh chóng bước đến nghênh đón, nói: “Các vị muốn ở trọ sao? Mời lên lầu trên!”

Lưu Liên kinh ngạc nhú mày, nghĩ thầm, từ sau khi đi theo yêu nữ, hình như hắn trở nên ngốc nghếch rồi, rất nhiều chuyện đều nghĩ không ra. Nếu là một chủ quán bình thường, chắc chắn sẽ không đối địch với An Lăng Vương để cho yêu nữ ở trọ, chẳng lẽ Linh Lung các này không lễ độ cung kính với An Lăng Vương như vẻ bề ngoài?

Đoàn người cần ba gian phòng hạng sang, Tần Cửu một phòng, Lưu Liên và Tì Ba một phòng, Anh Đào và Lệ Chi một phòng. Ngoài ra, Tần Cửu lệnh cho Tì Ba cầm bạc trả cho khách phụ rồi đuổi đi.

Phòng của Tần Cửu ở lầu ba, từ cửa sổ phía trong nhìn xuống dưới, có thể nhìn thấy hậu viện của Linh Lung các. Ở nơi ánh đèn u ám chiếu xuống, thấy được một hồ nước khổng lồ trong hậu viện, bởi vì trời lạnh nên kết thành băng, ánh sáng phản xạ lạnh lẽo lóng lánh.

Anh Đào bưng nước ấm, Lệ Chi cầm thuốc trị thương, hai người một trước một sau đi vào.

Anh Đào có gương mặt dài, vóc người nhỏ gầy, diện mạo xinh xắn. Lệ Chi khuôn mặt tròn tròn, có một đôi mắt to cực kì linh động, đáng điệu khả ái.

Tần Cửu nghiêng người trên giường, để mặc Anh Đào cởi bộ quần áo trên người nàng ra, lại rửa sạch sẽ vết thương trên khắp cơ thể nàng, rắc kim sang được lên, lúc này máu mới ngừng chảy. Lệ Chi lại lấy ra một chiếc bình sứ nhỏ, nói: “Cửu gia, vẫn nên bôi một chút “Vô Ngân cao” nữa, tông chủ đã cố ý dặn dò, sau khi Cửu gia bị thương nhất định phải thoa, nếu không sẽ để lại sẹo.”

Tần Cửu nhận lấy “Vô Ngân cao”, thần nhiên nói: “Ta biết rồi, lát nữa ta sẽ tự bôi, các người lui ra đi.”

Ánh mắt Lệ Chi chăm chú sâu xa, cẩn thận nói: “Vậy Cửu gia nhớ nhất định phải bôi, ngộ nhỡ trên người có sẹo...”

Tần Cửu mắt phượng nhú lại, thần nhiên nói: “Sao hả, người vẫn chưa yên tâm?”

Lệ Chi bị hàn quang trong ánh mắt Tần Cửu dọa sợ, vội vàng cúi đầu nói: “Nô tì không dám!” Nói xong, cùng với Anh Đào lui ra ngoài.

Tần Cửu cầm chặt “Vô Ngân cao”, khẽ mím làn môi anh đào, dụng lực trong tay, gần như bóp nát bình sứ. Nhưng cuối cùng nàng không bóp, chỉ thuận tay ném bình sứ lên trên bàn, nhưng dù thế nào cũng không chịu bởi.

Tiếng đồng hồ nước từ phía xa truyền đến, ở trong màn đêm, hiện ra thê lương mà *du trường.

*Du trường: ngân nga, kéo dài.

Tần Cửu cực kì mệt mỏi, nhưng lại không hề buồn ngủ.

Nàng lấy ra chiếc hoa đăng bị thiêu còn sót lại mấy cành trúc mà Lư Liên nhặt về, loay hoay ở dưới đèn một hồi. Cành trúc đã cháy sạch, hoàn toàn biến dạng, cháy đen dị thường. Tần Cửu loay hoay một lát, tay liền dính một vết ố đen. Nàng cầm lấy một tấm khăn lụa, thấm nước vào lau từng cành trúc.

Lau xong cành trúc cuối cùng, nàng nhẹ nhàng vuốt ve mấy hàng chữ trên cành trúc đến xuất thần.

Cành trúc đã bị đốt cháy, hiện ra vài hàng chữ lò mờ: Lòng chàng như thân trúc, lòng thiếp tựa gấm hoa. Biển cạn đá mòn, gắn bó kề cận bên nhau.

Đó là nét chữ của nữ tử, thanh tú phóng khoáng đầy ý vị.

Từng nét từng vạch, đều nhìn ra được là do dụng tâm điêu khắc mà thành.

Ai có thể nghĩ tới, ở trên bộ khung bọc ngoài của chiếc đèn trúc tinh xảo này, lại có khắc mấy hàng chữ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Không chỗ trốn tránh

Đi đường mấy ngày liên tiếp, cực kì mệt mỏi, Lư Liên ngủ được một giấc rất thoải mái.

Ban đêm làm một giấc mộng, mơ thấy hắn trở thành chủ tử, yêu nữ thành tỳ nữ của hắn. Hắn ung dung thư thái dựa người ở trên giường chợp mắt một lát, yêu nữ quỳ trước mặt hắn đắp chăn.

“Thoải mái sao?” Yêu nữ nét mặt tươi như hoa hỏi.

Lư Liên gật gật đầu, khoan khoái rên rỉ vài tiếng. Hắn chỉ vào đùi phải nói: “Chỗ này, lên trên nữa.”

Yêu nữ chớp chớp đôi mắt to yêu mị, đột nhiên hôn một cái lên trán hắn: “Phu quân, bây giờ thoải mái lắm sao?”

Lư Liên nghe được hai chữ “Phu quân”, ở trong mộng giật mình đánh thót, rùng mình một cái, lập tức bị làm cho tỉnh lại.

Vừa mở to mắt, liền đối diện với một đôi mắt như hạt đỗ đen, rất lâu sau mới hiểu ra là Hoàng Mao đậu xuống trước ngực hắn, nghiêng đầu nhìn hắn. Đến khi thấy hắn tỉnh dậy, Hoàng Mao vươn mồm đỏ ra “Ồi chào ôi chào” mổ liên ba cái trên trán hắn.

“Tên lười biếng, tên lười biếng... Mau ngồi dậy hầu hạ ông đây!”

Móng của Hoàng Mao bám vào móc vàng treo màn trướng, treo ngược mình trước mặt Lư Liên đu qua đu lại. Ánh nắng ban mai từ song cửa sổ xuyên vào trong, chiếu lên bộ lông *liềm điểm sáng rực của Hoàng Mao.

*Liềm điểm: dập dờn như sóng nước.

Lư Liên lệ rơi đầy mặt xoa xoa cái trán bị mổ đau nhức, chắc hắn đắp chăn và hôn trán ở trong giấc mộng vừa rồi, đều là do Hoàng Mao mổ hắn.

Được rồi, thấy phần trên ác mộng không trở thành sự thật, hôm nay hắn không thêm so đo với Hoàng Mao. So với việc làm phu quân của yêu nữ, hắn thà chọn bị Hoàng Mao mổ còn hơn.

Lư Liên nhanh chóng rửa mặt xong, hết sức lo sợ đi ra ngoài hầu hạ Tần Cửu. Đêm qua từ lúc nhận thức được sự lợi hại của Tú Hoa châm bên người Tần Cửu, Lư Liên cảm thấy ý định tự thoát thân khỏi yêu nữ càng tan thành bọt nước.

Lư Liên nhìn thấy Ti Ba đứng chờ ở trước cửa phòng Tần Cửu, bản thân cũng vội vàng qua đọi.

Một lát sau, Anh Đào và Lê Chi bưng chậu sạch từ bên trong cửa ra ngoài, sau đó, Tần Cửu cũng đi ra.

Tần Cửu cả người mặc *cung trang đỏ thắm như son, váy dài dài rộng, trên gấm đỏ thêu hoa văn màu trắng, kéo dài một đường từ vạt váy đến thắt lưng. Một chiếc đai lưng màu tím buộc chặt eo nhỏ, lộ ra dáng người yếu điệu của nàng. Hai bờ vai được một tấm áo khoác lông chồn đỏ rực bao lấy, theo từng cử động của nàng, như dòng nước chảy lỏng lẻo động lòng người, có cảm giác rất giống ánh sáng đang lưu chuyển trên mặt nước. Tóc đen chải thành *Đọa Mã kế, giữa búi tóc điểm một đoá hoa màu đỏ tươi làm từ Hồng mã não.

*Cung trang: trang phục theo lối trong cung.

*Đọa Mã kế: một kiểu búi tóc.

*Hồng mã não: một loại đá quý.

Gió từ hành lang thổi tới, mang đến hàn ý thanh tân mà *u lãnh. Váy dài bay tán mạn theo làn gió, giữa quuyền rũ bức người ở nàng có thêm một loại khí chất thần tiên, rồi lại theo gió thu về.

*U lãnh: u ám lạnh lẽo.

Tần Cửu thần nhiên nhìn lướt qua Lưu Liên, nói: “Hôm nay Ti Ba và Lệ Chi theo ta vào cung, Anh Đào và Liên Nhi cứ ở lại Linh Lung các.”

Ánh mắt Lưu Liên chạm đến môi son đỏ bồng của Tần Cửu, chợt nhớ tới giấc mộng ban sáng, không hiểu sao khuôn mặt lại nóng lên, hẩn che mặt nói: “Vâng, nô tài ở lại.”

Tần Cửu ra khỏi Linh Lung các, ngồi xe ngựa lên đường đi tới hoàng cung.

Sắc trời đã không còn sớm nữa, phố Thiên Môn lúc nào cũng náo nhiệt, hiện giờ trên phố đã có không ít người đi lại trên đường.

Xe ngựa chạy rất chậm, vết thương trên người Tần Cửu còn đang đau nhức, tuy rằng dưỡng thương một đêm, máu đã ngừng chảy. Nhưng ngồi ở trên xe ngựa xóc nảy, vẫn có chút khó chịu. Liền sai Ti Ba treo kí hiệu của Thiên Thần tông – một chiếc hoa đăng hình hoa tường vi ra ngoài.

“Đèn hoa tường vi!”

“Đèn tường vi đó!”

Người đi đường trên phố vừa nhìn thấy, tránh né tới tấp.

Bởi vậy xe ngựa của Tần Cửu đi liền một mạch, chỉ một lát sau đã tới hoàng cung. Xe ngựa dừng lại ở trước cửa cung, Tần Cửu lệnh cho Ti Ba dâng ngọc bội của Thiên Thần tông lên, đợi một lát, thì có thái giám của Cảnh Tú cung tiến đến dẫn đường.

Xe ngựa không được đi vào trong hoàng cung, Tần Cửu xuống xe ngựa, theo thái giám dẫn đường đi tiếp một đoạn.

Nàng ngẩng đầu, thấy trước mắt là nhà cửa nguy nga liền nhau không dứt, góc mái cong nhô ra xen lẫn cao thấp, cùng với cung vàng điện ngọc phú quý bức người ở chính giữa, lại có một loại khí tức uy nghiêm lạnh lẽo làm cho người khác khiếp sợ.

Nàng theo thái giám dẫn đường đi qua đoạn đường nhiều chỗ rẽ ngoặt, cuối cùng tới trước một tòa cung viện trang nhã, ngẩng đầu chỉ thấy tám biển nền xanh lam treo trên cao viết ba chữ “Cảnh Tú cung” màu đen.

Thái giám dẫn đường đi vào trong thông báo, Tần Cửu lại cùng với Ti Ba, Lệ Chi đợi ở trước cửa.

Vị chủ tử của Cảnh Tú cung này, vốn là phi tử Huệ phi của đương kim Thánh thượng Khánh Đế, đồng thời cũng là Tả sứ của Thiên Thần tông.

Thiên Thần tông là thủ lĩnh Bạch đạo của vương triều Đại Dục trên giang hồ, từ lúc bắt đầu thành lập cho đến giờ, đã có hơn trăm năm lịch sử.

Tông chủ đời thứ nhất Liên Ti Không của Thiên Thần tông, là anh hùng danh tiếng lẫy lừng ở Đại Dục Quốc, gần như có thể *tề danh với Hoàng đế khai quốc của Đại Dục Quốc là Cao Hoàng đế. Nghe nói, đúng là năm đó có Thiên thần Tông giúp sức, Cao Hoàng đế mới thuận lợi lật đổ triều đại cũ, lập ra Đại Dục vương triều. Theo lý, công lao của Liên Ti Không không hề nhỏ, nhưng ông lại cự tuyệt ý định giữ mình lại triều đình của Cao Hoàng Đế, chỉ phái một đệ tử của mình ở lại triều đình dốc sức phục vụ Cao hoàng Đế, bản thân vẫn làm chức tông chủ tiêu dao tự tại của ông như xưa. Về sau, cứ cách hai mươi lăm năm, Đại Dục Quốc đều có thể mời một vị đệ tử từ Thiên Thần tông đến kinh thành phò trợ. Tới mấy năm gần đây, đệ tử của Thiên Thần tông đã trợ lực từ trên triều đường đến tận trong hậu cung.

*Tề danh: nổi danh ngang với.

Đợi chờ trong chốc lát, lại có thái giám chương sự của Cảnh Tú cung ra đón Tần Cửu vào trong.

Tần Cửu hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh, chậm chậm dời bước vào trong nội các.

Trước cửa có một luồng khí nóng mang theo hương thơm ấm áp, Tần Cửu nâng mắt, nhìn về phía vị quý phụ ngồi ở giữa phòng.

Nàng ta cùng lắm chỉ hơn ba mươi tuổi, người mặc váy *Lũ Kim Bách Diệp Xuyên Hoa Cung, bên ngoài khoác áo lông chồn màu xanh. Tóc đen vấn thành búi *Lãng Vân, cài trâm Ngũ Phụng Ngâm Châu. Da thịt mịn màng trắng nõn, một đôi mắt hạnh không giận mà nghiêm,... Hai bên tả hữu của

nàng đều có thái giám cung nữ đứng cạnh.

*Lũ Kim Bách Diệp Xuyên Hoa Cung: y phục cung đình thêu trăm bướm điểm tuyết hoa văn bằng chỉ vàng.

*Lăng Vân: một kiểu búi tóc.

Ánh mắt Tần Cửu chăm chú nhìn Huệ phi, quỳ xuống hành lễ, nói: “Kiêm Gia môn chủ Tần Cửu của Thiên Thần Tông bái kiến Huệ phi nương nương.”

“Người chính là Kiêm Gia môn chủ mà tông chủ mới lập? Đứng lên đi.” Huệ phi về mặt thần nhiên nói.

Tần Cửu bình tĩnh đứng dậy, giương mắt nhìn về phía Huệ phi. Một đôi mắt phượng ẩn chứa dò xét nơi khóe mắt, có một làn nhu mì trời sinh, con người đen thẫm mà trong veo nhìn thấy tận đáy, tron bóng lộ ra vẻ thông tuệ.

Huệ Phi âm thầm gật đầu, tỏ ra cực kì cao hứng, “Ta nhận được thư của Tích Nhi, nói rằng nàng không muốn đến Lệ Kinh, khiến cho tông chủ đổi người phái người tới đây. Mặc dù trước đây bản cung chưa từng gặp người, nhưng hôm nay thấy người, cũng yêu thích ngay.” Nói rồi vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh mình, nói: “Đến đây, lại đây ngồi. Để bản cung nhìn người cho dễ.”

Tần Cửu nở nụ cười nhàn nhạt, đứng yên trong phòng không hề di chuyển, “Tần Cửu đa tạ nương nương có lòng yêu mến, chỉ là Tần Cửu đi liền một mạch đến đây, trên đường gặp phải nhiều lần ám sát, lại nhiễm phong hàn, chỉ sợ làm ảnh hưởng đến nương nương, xin nương nương thứ lỗi.”

Huệ phi cả kinh nói: “Gặp phải nhiều lần ám sát? Có biết là người nơi nào phái đến không?”

Tần Cửu nhẹ giọng nói: “Vẫn chưa điều tra rõ. Có điều, hôm qua ở phố Thiên Môn, gặp An Lăng Vương, hình như hắn có thành kiến rất lớn với Thiên Thần tông chúng ta.”

Huệ phi trầm ngâm một tiếng, nói: “A Cửu, tới Lệ Kinh rồi, không thể giống như khi ở Thiên Thần tông, người phải cẩn thận từng bước. Nếu có chuyện gì, tự mình đến tìm bản cung, bản cung sẽ vì người mà ra mặt. Về phần An Lăng Vương... Quả thực hắn có thành kiến với Thiên Thần tông chúng ta, người vừa mới đến, trước hết tránh xa hắn một chút.”

Tần Cửu vội vàng hành lễ đáp lại.

Huệ phi lại hỏi: “Không biết Thánh thượng an bài cho người chức vị gì, thời gian không còn sớm, chắc là Thánh thượng đã hạ triều, bản cung cũng nên đưa người tới bái kiến Thánh thượng!”

Huệ phi nói xong, lại có cung nữ tới hầu hạ nàng mặc áo khoác, sửa soạn xong xuôi, Huệ phi nắm tay Tần Cửu, đi về phía Ngự thư phòng của Khánh Đế.

Đoàn người đi trên con đường quanh co uốn khúc trong cung, ở Ngự thư phòng cách đó không xa, chỉ thấy một đoàn người cũng bước nhanh đến đó.

Tần Cửu vừa nâng mắt nhìn, nhận ra người đi đầu, chính là An Lăng Vương Nhan Túc gặp ở phố Thiên Môn hôm qua.

Tần Cửu nghĩ thầm: Có một số người, sợ là tránh thế nào cũng không xong.

Hôm nay Nhan Túc không giống như đêm qua, mặc một bộ trang phục cười ngạo, mà cả người vận *triều phục.

*Triều phục: lễ phục khi vào chầu vua.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tỷ thí

Hôm nay Nhan Túc không giống như đêm qua, mặc một bộ trang phục cười ngạo, mà cả người vận triều phục, rõ ràng là vừa mới hạ triều.

Hắn chậm rãi đứng lại trong ánh nắng ban mai, từ bên này nhìn qua phía các nàng. Trong đôi mắt đen mỗi khi cười cực kì âm áp cực kì ôn hòa, lúc này chứa đầy băng sương. Viên môi mỏng mà thanh tú để lại hơi cong lên, hiện ra chút đường nét như cười như không.

“Bái kiến Huệ phi nương nương” Nhan Túc vô cùng khách khí thi lễ với Huệ phi, nói.

Huệ phi mỉm cười cất tiếng nói miễn lễ.

Nhan Túc nghiêng đầu, nhú mày liếc qua Tần Cửu một cái, chân mày nhướng cao lộ ra vẻ sâu xa khó lường. Hắn cũng không nói nhiều, lại dẫn đầu đoàn người đi về phía Ngự thư phòng.

Sắc mặt Huệ phi có phần âm trầm, khẽ mím khóe môi, giữa đôi lông mày cau chặt có một chút lo âu.

Tần Cửu cũng không phải không lo lắng, bởi vì nàng biết, hôm nay gặp Nhan Túc ở chỗ này, tuyệt đối không phải tình cờ.

Đại thái giám chừng sự bên cạnh Khánh Đế nhìn thấy lo âu của Huệ phi từ xa, nhanh chóng bước lên nghênh đón.

“Đây là Kiêm Gia môn chủ Tần Cửu của Thiên Thần tông, hôm nay đặc biệt đến bái kiến bệ hạ, cảm phiền Thường công công thông báo một tiếng.” Huệ phi nói.

Thường công công khom người vái dài, nói: “Hạ thần khấu kiến Huệ phi nương nương. An Lăng Vương cùng với Tô thừa tướng và Tân khoa Võ Trọng nguyên năm ngoái đang diện thánh ở trong Ngự thư phòng, xin nương nương hãy chờ một chút.” Huệ phi gật đầu.

Chỉ một lát sau có tiểu thái giám đến truyền lời: “Truyền Huệ phi nương nương, Kiêm Gia môn chủ yết kiến!”

Tần Cửu theo sau Huệ Phi, đi vào Ngự thư phòng. Vòng qua một đạo bình phong bằng đá thủy tinh, lập tức nhìn thấy Khánh Đế ngồi ở trước long án.

Ngài một thân *bàn lĩnh tay ôm màu vàng rực rỡ, nhìn qua tuổi hơn bốn mươi, vẫn ưu nhã tuấn lãng như xưa, chỉ có khóe mắt bên môi ngăm có nếp nhăn, sắc mặt có chút tái nhợt, thân thể nhìn qua không được tốt lắm. Người hầu trong phòng cũng không nhiều, chỉ có hai tiểu thái giám, một người đang bụng chén nhỏ, một người đang mài mực.

*Bàn lĩnh: trang phục thường dùng của quan lại quyền cao chức trọng. Trong truyện chỉ long bào ôm sát lấy tay.

Trên hàng ghế đầu dưới long án, có ba người ngồi. Ngồi ở vị trí đầu tiên hiển nhiên là An Lăng Vương Nhan Túc, bên cạnh hắn là một ông già râu bạc trắng, Tần Cửu liếc nhanh qua, lập tức biết ông ta là Tô Thanh Tô thừa tướng. Một vị nam tử trẻ tuổi khác mặc quần áo màu xanh đen, là người đi vào cùng với Nhan Túc khi này, Tân khoa Võ trọng nguyên Tạ Dịch Trần.

Tần Cửu và Huệ phi bái kiến Khánh Đế, được miễn lễ bình thân, ban ngồi ở phía sau. Khánh Đế liền hỏi Tần Cửu: “Không biết tông chủ có khỏe không?”

Tần Cửu đứng dậy đáp: “Tông chủ mọi việc điều tốt, tạ bệ hạ nhớ mong.”

Khánh Đế gật đầu nói: “Trẫm vốn tưởng rằng, lần này Liên tông chủ sẽ phái một nam đệ tử đến đây, không ngờ lại là nữ tử.”

Nhan Túc đứng dậy nói: “Phụ hoàng, nếu Liên tông chủ đã phái Tần môn chủ đến đây đốc sức vì triều đình, chắc hẳn tài văn thao võ lược của Tần môn chủ đều có chỗ hơn người. Nhi thần cũng rất muốn *kiến thức một phen.”

*Kiến thức: mở mang kiến thức.

Tô tướng cũng cảm thấy hứng thú, nói: “Bệ hạ, tuy rằng nói xưa nay triều đình ta có quy định đặc cách cho đệ tử của Thiên Thần tông vào làm quan, nhưng nhiều năm như vậy đều đặc cách nhận vào, không cần tham gia khoa cử và *thi Đình. Cuối cùng không biết thật sự có tài hay không, lão thần rất muốn kiến thức một phen. Nếu không được như lời đồn, hiển nhiên bệ hạ có thể hỏi ý Thiên Thần tông đối người lần nữa.”

*Thi Đình: kì thi cuối cùng ở cung điện do nhà vua chủ trì.

Tạ Dịch Trần cũng đứng lên nói: “Bệ hạ, mới vừa rồi vì thần nghe điện hạ nói, đêm qua ngài vô tình gặp được Tần môn chủ, khi ấy bởi vì không biết thân phận của Tần môn chủ, hai người vô tình thảo luận học thức một phen. Vì thần cũng rất muốn cùng với Tần môn chủ luận bàn một chút, kính mong bệ hạ ân chuẩn.”

Nhan Túc lại cười nói: “Phụ hoàng cứ xem như đây là một cuộc thi Đình, nếu như Tần môn chủ thắng, đương nhiên có thể giữ lại. Nếu như thua...”

Nhan Túc vẫn chưa nói xong, nhưng Tần Cửu đã hiểu rõ ý tứ trong lời của hắn. Nếu như thua, có lẽ không ngoài việc tiếp nhận một chức quan nhàn hạ hoặc là quay về Thiên Thần tông. Tất nhiên về sau rất không có khả năng, đầu sao bắt kẻ thế lực của Thiên Thần tông ở trong triều đình hay ở ngoài cũng đều không thể coi thường, vẫn phải cho một chút thể diện.

Tần Cửu nhìn Nhan Túc và Tô tướng, Tạ Dịch Trần ba người kẻ xướng người họa, mắt phượng có hơi híp lại. Rõ ràng, ba người này xuất hiện ở Ngự thư phòng là có chuẩn bị mà đến.

Cuộc ám sát tối hôm qua, đương nhiên không phải thảo luận học thức. Nhất định là ba quân sĩ kia đã bảmbáo với Nhan túc thân phận của nàng ở Thiên Thần tông, Nhan Túc mới động sát tâm. Với tính cách của hắn, hiển nhiên sẽ không hạ thủ với một nữ tử tranh đoạt hoa đăng với hắn. Hôm nay, qua một câu hỏi hột, ám sát lại thành thảo luận học thức. Rõ ràng Nhan Túc đã biết nàng bị thương, nay lại dẫn theo Võ Trọng nguyên năm ngoái đến thi đấu với nàng, cho thấy hắn muốn bức nàng quay về.

Huệ phi nghe vậy, vẻ mặt bất mãn nói: “Bệ hạ, để A Cửu luận bàn võ công với Võ Trọng nguyên, như vậy có phần không công bằng.”

Tô Tương cười lạnh nói: “Có gì mà không công bằng, nếu như không thể thắng được Võ Trọng nguyên, văn thao võ lược chẳng phải là chuyện bịa đặt! Vậy vì sao phải phá lệ thu nhận đệ tử của Thiên Thần tông?”

Khánh Đế cười ha hả, nói: “Lâu lắm rồi trăm không xem ti thí võ công, không bằng nhân tiện luận bàn một chút, thắng thua không bàn.”

Hoàng đế đã đồng ý rồi, Huệ phi biết không thể tránh né, bắt đầu đi liếc Tàn Cửu một cái.

Tàn Cửu thâm căn nhắc trong lòng, nàng biết rất rõ với võ nghệ hiện giờ của mình, nếu như đêm qua nàng không bị thương, hôm nay có thể mạnh tay độ sức với Tạ Dịch Trần. Nhưng mà, trong người có thương tích, e rằng rất khó thắng.

“Bệ hạ, không biết hoãn lại thời gian ti thí có được không? Dân nữ trên đường tới đây, thân thể có chút không khỏe, sợ là không thể dốc toàn lực ứng đối.” Tàn Cửu thấp giọng nói.

Rõ ràng Tô tướng và Tạ Dịch Trần chưa hề nghĩ tới Tàn Cửu sẽ thoái thác như vậy, đều sững sốt, gương mặt trung cầu ý kiến của Nhan Túc.

Nhan Túc như cười như không nói: “Tàn môn chủ, nếu như quân địch muốn công thành, chẳng lẽ ngài sẽ vì thân thể không khỏe mà không đi ứng chiến sao?”

Khánh Đế im lặng nghe, hừ nhẹ một tiếng: “Tàn môn chủ không cần quá nghiêm túc, coi như vui đùa một chút là được.”

Hoàng đế cũng nói như thế, Tàn Cửu biết mình không thể chối từ được rồi. Nếu sớm biết Nhan Túc sẽ có một chiêu thế này, nàng nhất định sẽ dưỡng thương thật tốt rồi mới đến yết kiến hoàng đế. Vẫn là nàng suy nghĩ còn chưa đủ chu toàn, không thể trách người khác.

“Đã như vậy, xin Tạ công tử thủ hạ lưu tình!”

Nói là vui đùa luận đàm võ công một chút, trên thực tế hoàng thượng vừa ra lệnh một tiếng, Thường công công liền sai tiểu thái giám bố trí khán đài ở bên ngoài. Tin tức chấn động như thế, truyền đi rất nhanh khiến tất cả mọi người đều biết. Cũng có thể, sớm đã có người loan tin từ trước, tóm lại, khi Tàn Cửu đến nơi ti thí, lập tức nhìn thấy rất nhiều vị đại thần hạ triều rồi còn chưa xuất cung đang đợi ở nơi này.

Chỗ ti thí võ bố trí ở trong Ngự hoa viên.

Trước mặt hoa viên là một khoảng đất trống rất lớn, bốn phía trồng cây đại thụ, vào mùa hè có thể tránh nắng hóng mát. Lúc này cây cối còn chưa đâm chồi, tất cả đều trơ trụi.

Tàn Cửu và Tạ Dịch Trần quay ra phía sau thi lễ, lập tức bắt đầu trận đấu.

Kì thực, đây hoàn toàn là một trận đấu không hề hồi hộp gay cấn, có thể nói, trận đấu ngay từ đầu đã định trước Tàn Cửu sẽ bại.

Tuy nói như vậy, Tàn Cửu cũng không thể thờ ơ như trước, hy vọng có thể có kỳ tích gì đó xảy ra. Khi nàng cảm khung thêu hoa, Tú Hoa châm xuyên ra ngoài. Cảnh tượng này thật khiến cho chúng nhân đứng xem một phen *kinh diễm, phải chăng nếu như lấy kinh diễm làm tiêu chuẩn giành chiến thắng, vậy Tàn Cửu nhất định là người thắng cuộc.

*Kinh diễm: vẻ đẹp khiến người khác chấn kinh.

Thế nhưng, hai người du đấu chưa được bao nhiêu chiêu, ti tuyến của Tàn Cửu đã bị thanh bảo kiếm chém sát như chém bùn của Tạ Dịch Trần tước thành ba đoạn.

So với hôm qua sức lực của Tàn Cửu yếu hơn nhiều, nàng không chỉ bị ngoại thương, kì thực nội lực cũng đã bị tổn hại. Loại ti tuyến này vốn dẹt từ giao tơ, nếu thu vào nội lực vừa đủ, nó có thể chặt đứt bảo kiếm. Nhưng nếu như nội lực không đủ, lại chỉ mềm hơn ti tuyến bình thường một chút, rất dễ dàng bị tước đoạn.

Tàn Cửu đau lòng cảm mấy đoạn giao tơ bị tước đoạn, loại giao tơ này không phải dễ dàng lấy được. Khi nàng còn đang thương tiếc thì bảo kiếm của Tạ Dịch Trần lại mang theo tiếng xé gió đến trước mặt nàng.

Tàn Cửu vận người một cái, tránh được.

“Ta thua rồi!” Tàn Cửu giờ khung thêu hoa lên nói.

Vết thương trên người nàng sớm đã rách ra rồi, mỗi một cử động đều vô cùng đau nhức, nàng là một người sợ nhất đau đớn. Huống hồ, nàng cũng không muốn tiếp tục tổn thất giao tơ nữa.

Tạ Dịch Trần thu kiếm về, quay đầu nhìn, Tàn Cửu đã giờ khung thêu hoa lên bắt đầu đếm số giao tơ còn sót lại.

“Tàn môn chủ, quả nhiên là ngài chỉ chơi đùa một chút thôi? Ngài vẫn chưa thua đâu!” Tạ Dịch Trần lạnh giọng nói.

Tàn Cửu híp mắt nói: “Bình khí của ta đã không còn, tại sao lại không thua?” Chẳng lẽ thật sự muốn làm cho nàng chết ở dưới kiếm của hắn mới tính là thua? Tàn Cửu bước nhanh đến trước mặt Khánh Đế, thi lễ nói: “Tàn Cửu tài nghệ không bằng người, tự nguyện chịu thua.”

Tô thừa tướng Tô Thanh lập tức tiếp lời: “Bệ hạ, xem ra đệ tử của Thiên Thần tông không phải ai cũng xuất sắc.”

Khánh Đế khẽ chau mày, dường như đang do dự không biết nên xử trí chuyện này thế nào.

Nhan Túc tiến lên bẩm: “Phụ hoàng, nhi thần thấy về phương diện dệt gấm võ công của Tàn môn chủ có chút tài nghệ, chỉ bằng, trước hết để nàng đến Ti Chức phường giúp sức đi!”

Ti Chức phường tuy rằng không phải một chức quan nhân hạ, nhưng trên thực tế không có gì khác biệt với chức quan an nhân. Đã đến nơi ấy, Tàn Cửu dù có năng lực, sợ rằng cũng không thể trở mình vượt qua sóng gió.

Khánh Đế gật đầu nói: “Như vậy cũng tốt.”

Tàn Cửu lĩnh chức rồi, tạ ân xong thì hỏi: “Bệ hạ, không biết vi thần có thể tham gia *kì đại thí mùa xuân năm nay không?”

*Kì đại thí: kì thi lớn.

Khánh Đế sửng sốt một chút, không nghĩ tới việc Tàn Cửu đề xuất tham dự kì thi mùa xuân. Suy nghĩ một lát, liền đáp: “*Chuẩn y.”

*Chuẩn: cho phép.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Người là ai?

Chủ quản của Ti Chức phường vốn do người trong cung đảm nhiệm, nhưng Tàn Cửu không phải người trong cung, hoàng đế liền ban cho Tàn Cửu chỗ ở tại Lệ Kinh. Tàn Cửu mang theo Tì Ba và Lệ Chi về chỗ ở cũ, cố ý vòng qua Linh Lung các, định tiện đường đưa Lưu Liên và Anh Đào, Hoàng Mao quay về.

Xe ngựa còn chưa tới Linh Lung các, Tàn Cửu đã nhìn thấy Lưu Liên cúi đầu ngồi xổm trước cửa Linh Lung các, Hoàng Mao cả người nằm trên đầu hắt. Vừa nhìn thấy xe ngựa của Tàn Cửu chạy đến, Lưu Liên và Hoàng Mao thật giống như đứa trẻ bị bỏ rơi phải đi lang thang, tìm được cha mẹ liền bỏ nhào tới.

“Cửu gia, cuối cùng ngài đã quay về rồi. Quản sự của Linh Lung các nói chúng ta còn thiếu tiền phòng, đuổi chúng ta ra ngoài, điểm tâm chúng ta vẫn còn chưa ăn đâu. Cửu gia, lúc ngài đi, chưa hề gửi tiền phòng sao?” Lưu Liên mặt dài như trái bưởi nói.

Tàn Cửu cau mày, sóng mắt lưu chuyển, liếc liếc trong mắt nhìn không ra tâm tình, đột nhiên cười nói: “Còn thiếu tiền phòng chỉ là mượn có thôi. Linh Lung các thật to gan, dám đối đãi với Liên Nhi và Hoàng Mao của chúng ta như vậy. Ta nghe nói món ăn của Linh Lung các nổi danh nhất thành Lệ Kinh, còn ngon hơn cả Ngự thiện phòng trong hoàng cung làm nữa.”

Lưu Liên nghe ý Tàn Cửu muốn đến Linh Lung các ăn một *bữa cơm chùa, vội vàng nói: “Việc này... Việc này không tốt lắm đâu!” Đang nói dở, bụng của mình không chịu thua kém kêu ừng ục một tiếng, làm cho Hoàng Mao phát ra tiếng cười quái dị chế giễu một hồi.

*Nguyên tác: Bá Vương xan: ăn cơm không trả tiền.

Tàn Cửu liếc xéo Lưu Liên, hơi cười nói: “Liên Nhi, lúc trước ngươi làm kẻ ăn xin thế nào vậy, tại sao không chết đói nhỉ?”

Lưu Liên nghiêm túc nói: “Nếu đã làm ăn xin, đương nhiên là ăn cơm thừa người khác bố thí rồi.”

Tàn Cửu quay đầu nhìn Lưu Liên, ý cười rạng rỡ nở rộ trên khuôn mặt xinh đẹp, đẹp như hoa mùa xuân bùng nổ, khiến người ta hoảng hốt.

Nhưng Lưu Liên còn chưa kịp hoảng hốt, đã nghe Tàn Cửu nói: “Thì ra Liên Nhi thích ăn cơm thừa như vậy, một lát nữa, ta nhất định sẽ bảo quản sự của Linh Lung các chuẩn bị cho ngươi nhiều một chút!”

“Ăn cơm thừa, A Xú ăn cơm thừa!” Hoàng Mao điều võ giường oai nói.

Lưu Liên tức đến mức lặng lẽ rơi lệ trong lòng.

“Chúng ta đi lên thôi!” Tàn Cửu vung tay áo rộng thùng thình, một người một chim dẫn đầu đi về phía Linh Lung các.

“Ai, cô nương, đèn của các người!” Xa phu đánh xe ngựa xách đèn tường vi đuổi theo.

Sáng sớm Tàn Cửu ngồi xe ngựa mà Tì Ba thuê đi đến hoàng cung, chiếc đèn tường vi kia còn treo trên xe ngựa, tín vật của Thiên Thần tông xa phu nào dám cầu, hai tay xách đèn đưa tới.

Tì Ba đưa tay nhận lấy.

Lưu Liên nhìn thấy đèn tường vì, mới đột ngột bưng tỉnh đại ngộ. Chắc khi bọn họ đi đã treo đèn tường vì lên, Linh Lung các biết được bọn họ là người của Thiên Thần tông, mới viện cớ không đủ tiền phòng đuổi hần và Anh Đào ra ngoài.

Thì ra Linh Lung các cũng không ưa người của Thiên Thần tông.

Mặc dù người bị đuổi đi là hần, nhưng kẻ bị ghét bỏ lại là yêu nữ của Thiên Thần tông, Lưu Liên cảm thấy tâm tình rất tốt, nhất thời càng thêm đói bụng. Nhưng hần lo lắng sẽ không vào được Linh Lung các, quả nhiên, đoàn người bị quản sự Linh Lung các ngăn lại ở cửa.

“Thật ngại quá, từ lâu đã kín khách rồi, mấy vị đến chỗ khác đi!” Quản sự của Linh Lung các khom người khách khí nói.

Khỏe môi Tần Cửu lại cười nói: “Lâu hai cũng đầy khách rồi sao?”

“Thật ngại quá, lâu hai được quý nhân bao hết rồi.” Quản sự của Linh Lung các vô cùng áy náy nói.

“Là vậy ư... Nếu như thế, chúng ta sẽ chịu chút *ủy khuất, miễn cưỡng dùng cơm trong phòng của các chủ các người vậy.” Tần Cửu chớp mắt nói.

*Ủy khuất: tui thân, bị làm cho oan ức.

“Như vậy sao được, không có quy định thế này.” Quản sự vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Không có quy định thế này sao?” Tay Tần Cửu bắn ra, một cành trúc từ trong ống tay áo bắn ra ngoài, chỉ nhắm vào trán của quản sự. Quản sự không kịp tránh né, cành trúc lập tức cắm ở trên búi tóc y. Đó chính là bộ khung của hoa đăng bị cháy hỏng, nghiêng nghiêng cắm ở trên đầu y, giống như một cây trầm bằng trúc.

Sắc mặt quản sự trắng bệch, lập tức đi vào trong thông báo. Chỉ một lát sau, đã có người làm đi ra dẫn mấy người lên lầu ba.

Trên hành lang của lầu ba, có một nam tử trẻ tuổi chậm rãi bước lên nghênh đón.

Hần khoảng chừng hai mươi ba, hai mươi tư tuổi, có lẽ nhỏ hơn một chút, bộ *trường sam màu thiên thanh vô cùng bình thường của hần có vẽ phác hình loại trúc xanh cao thẳng giản dị. Khỏe môi hần mang theo ý cười, đó là một loại ý cười xuất phát từ nội tâm, thực sự rất vui mừng, giống như... nỗi thương nhớ thấm vào tận xương bỗng nhiên được tháo gỡ.

*Trường sam: áo dài của nam giới.

Hần có một đôi mắt rất sáng, rất đen, khi hần cười, bên trong có nhiều chấm tinh quang nho nhỏ lấp lánh, tựa hồ có thể chói hoa mắt người.

Diện mạo của hần không tính là cực kì anh tuấn, nhưng khí chất đặc biệt của hần như ánh mặt trời tiêu sái, nhất cử nhất động mang theo khí tức thanh xuân bông bột.

Ánh mắt tha thiết của hần quét nhanh qua trên người mấy người.

Từng chút từng chút một.

Đến cuối cùng, tinh quang trong ánh mắt hần đột nhiên âm đạm, vẫn dĩ nhìn hần giống với ánh dương phi thường, dường như bị mây đen đột ngột che phủ. Lại như trúc xanh đang tắm mình dưới ánh nắng mặt trời, bỗng nhiên bị nước mưa xối ướt, nhiễm lệ ưu thương.

Nụ cười còn đang treo ở khỏe miệng, nhưng trong mắt đã nhiễm chồng chất ưu thương khắc cốt ghi tâm.

“Chắc hần vị này là các chủ?” Tần Cửu dừng chân hỏi.

Nam tử cau mày thần nhiên nói: “Tại hạ đúng là các chủ của Linh Lung các, Mộ Vu Phi.”

“Mộ các chủ, sáng nay người làm trong các của các người đã đuổi chúng ta ra khỏi các, không biết các chủ giải thích việc này thế nào?” Tần Cửu cong môi cười nhẹ, nhẹ nhàng chậm rãi hỏi.

Mộ Vu Phi vẫn giữ nguyên ý cười ôn hòa, vô cùng khách khí nói: “Thật xin lỗi, buổi sáng người làm trong các của chúng tôi quá vô lễ với các vị, xin các vị thứ lỗi. Bán các chủ đã xuống chuẩn bị nhiều món ngon, tạm coi như là quà bồi thường, mời các vị nhập tiệc.”

Mộ Vu Phi nói xong, trước tiên đẩy một bên cửa của *nhà thất.

*Nhà thất: gian phòng bài trí tao nhã, thanh cao.

“Nếu như vậy, chúng ta sẽ không khách khí.” Tần Cửu dẫn đầu đoàn người tiến vào gian nhà thất.

Nhà thất này được trang trí vô cùng đặc biệt, mang phong vị cổ xưa, tinh xảo đặc sắc. Trên tường treo *thư họa, Lưu Liên mặc dù không nhận ra, nhưng có thể khẳng định tuyệt đối là danh gia trân phẩm.

*Thư họa: tranh chữ.

“Các vị ngồi một chút, cơm và thức ăn sẽ lập tức mang lên.” Mộ các chủ mìm cười nói.

Lưu Liên lại không nghĩ tới, bọn họ thật sự có thể ăn một bữa cơm chùa, mà còn là các chủ đích thân chiêu đãi. Xem ra, khi này hắn đã nghĩ làm rồi, Linh Lung các này cũng không phải chán ghét Thiên Thần tông, mà là cực kì có thiện cảm với Thiên Thần tông. Ban sáng mấy người làm kia đuổi hắn và Anh Đào đi vốn là để bọn họ đi hóng gió.

Vừa nghĩ vậy, cơm và thức ăn đã mang lên rồi.

Một đĩa lớn sườn cừu hầm thảo mộc, nóng hôi hổi, nước thịt thơm ngon. Một nồi gà, vừa dùng cháo sất có quai rang gà, xung quanh cháo sất có dán mặt bánh bột ngô nướng chín. Ăn kèm với bánh bột ngô, là thịt gà cay nổi tiếng. Còn có một đĩa tôm to sốt cà chua. Một đĩa đậu phụ dạng viên, một nồi miến lươn, một nồi canh La Tống, một đĩa điểm tâm hạnh nhân mặt đào, một đĩa thịt cua đầu sư tử hầm, một đĩa sủi cảo hình *hoàng kim nguyên bảo.

*Hoàng kim nguyên bảo: đỉnh vàng.

Món ăn của Linh Lung các quả nhiên không hổ danh ngon nhất Lệ Kinh, chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến cho người ta có cảm giác ngon miệng, đừng nói người mùi hương.

“Đồ ăn đã mang lên đủ, các người cũng ngồi xuống đi, hôm nay không cần hầu hạ ta.” Tần Cửu nói.

Anh Đào và Lệ Chi đưa mắt nhìn nhau.

Lưu Liên nhìn cao lương mỹ vị mà thèm chảy nước miếng, nhìn Tì Ba, chỉ thấy hắn ôm kiếm không hề nhúc nhích.

Bọn họ dù sao cũng là hạ nhân.

Tần Cửu cười một tiếng, nói: “Mộ các chủ, phiền ngài dọn thêm một gian nhà thất, lại chuẩn bị một bàn thức ăn, bàn này để cho họ dùng, có ta ở đây, bọn họ ăn không được tự nhiên.”

Lưu Liên cảm thấy yêu nữ có chút quá đáng, người ta mời một bàn đã là không tệ rồi, không nghĩ tới việc Mộ Vu Phi lại đáp ứng.

Lưu Liên trong lòng mừng rỡ, Tần Cửu vừa đi, hắn liền cuống quýt cầm đũa trúc lên, đang muốn mau chóng ăn ngấu nghiến.

Không nghĩ tới Hoàng Mao phá hỏng khung cảnh, kêu lên: “Ăn cơm thừa!” Mạnh mẽ vọt tới trước mặt hắn mở roi đũa trúc trong tay hắn.

Lưu Liên: “...”

Bên trong một gian nhà thất khác.

Mộ Vu Phi cầm trong tay nhánh trúc Tần Cửu cài trên búi tóc của quần sự khi này, gần từng tiếng, hỏi: “Người là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Độ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chuẩn bị cho ta bốn nam nhân

Đây là gian nhà các quay về phía ánh mặt trời, tràn ngập ánh nắng.

Bên trong nhà các bày biện đơn giản mà trang nhã, có một bức bình phong bốn mặt bằng gấm, phần trước dùng chỉ hai mặt thêu đủ loại mẫu đơn: San Hô Hồng đỏ tươi như ráng chiều, Đồng Tử Diện trắng trong mềm mại, Diêu Hoàng rực rỡ ánh vàng, Tửu Túy Dương Phi tím đỏ thanh nhã.

Ngón tay thanh mảnh của Tần Cửu chậm rãi lướt qua hoa mẫu đơn trên mặt bình phong, chỉ cảm thấy từng đóa hoa sinh động như thật, phảng phất như có hương thơm tỏa ra từ vải lụa.

Trong phòng bày chiếc giường gỗ lê chạm trổ hoa văn, ở đầu giường đặt một giá sách lớn, phía trên xếp đủ loại thư tịch*. Trước giá sách đặt một chiếc bàn đọc sách bằng gỗ tử đàn, ở trên bày các loại bút mực, bày một chiếc bình sứ tinh tế vẽ tranh mỹ nữ bắt bướm. Trong bình không cắm hoa, mà là vài nhánh lông chim không tước. Lông vũ đã có chút phai nhạt, mất đi ánh sáng long lanh, nhưng không hề hư tổn chút nào.

*Thư tịch: Sách vở.

Trước bàn đọc sách bày án ngọc màu xanh, đặt một chiếc bếp lò màu đỏ, quạt lông ngỗng, khay trà, chén rửa trà, bình đựng nước, ấm pha trà, đĩa trúc, túi trà, và một quyển sách đang mở.

Đuôi giường kê sát phần tường phía đông chỗ đặt bàn trang điểm, tùy ý bày một cây trầm cài bạch ngọc điểm phi thủy hoàng kim.

Tần Cửu chậm rãi đi đến trước án ngọc màu xanh, đưa tay cầm lên quyển sách đang mở đặt trên án ngọc, ngón tay nhẹ nhàng lướt dọc theo trang sách, ánh mắt lướt nhanh qua từng hàng chữ đen, khe khẽ thì thầm:

“Diệp hạ động đình sơ

Tư quân vạn lý dư

Lộ nồng hương phi lãnh

Nguyệt lạc cầm bình hư

Dục tẩu Giang nam khúc

Tham phong Tô bắc thư

Thư trung vô biệt ý

Duy trưởng cửu ly cư.”*

* “Thái thư oán” – Thượng Quan Uyên Nhi. Bản dịch có thể xem ở đây: <https://www.wattpad.com/72261-nu-de-ky-anh/page/3>

Nàng cúi đầu đọc xong, ngẩng đầu nhìn về phía Mộ Vu Phi.

Đến chính ngo, ánh nắng vàng lấp lánh đổ xuống, xuyên qua song cửa sổ chạm khắc hoa văn mà vào, chiếu sáng một phần khuôn mặt Mộ Vu Phi. Hắn nhìn qua tựa hồ rất bình tĩnh, nhưng khuôn mặt lúc này lại có vẻ nôn nóng như có như không. Hắn nhìn như thờ ơ lấy lại quyển sách trên tay Tần Cửu, mỉm cười hỏi lần nữa: “Rốt cuộc cô nương là ai?”

“Ta là Kiêm Gia môn chủ Tần Cửu của Thiên Thần tông, chủ sự đương nhiệm của Ti Chức phùng.” Ánh mắt Tần Cửu lướt qua quyển sách trong tay hắn, “Ngài thẩm sát giấu quyển sách do nghịch tặc viết, không sợ bị người khác biết được sao?”

Mộ Vu Phi nhú mày hạ thấp hàng mi dài, sau đó lại giương mắt nhìn về phía Tần Cửu, nắm chặt quyển sách trong tay, lại cười nói: “Mặc dù là nghịch tặc, nhưng cũng không thể làm phai mờ tài năng văn chương của nàng. Ta ngưỡng mộ tài hoa của nàng, không sợ bị người khác biết được.”

Tần Cửu nhú mày, “Ngài không sợ bởi vậy mà bị hoạch tội?”

Mộ Vu Phi cười ha hả: “Nghe nói, cho tới bây giờ Ti Chức phùng các người vẫn giữ lại sáng tạo độc đáo trước kia của nàng là kỹ nghệ dệt vải có vân nghiêng chạm rồng, vậy vì sao không cấm sử dụng? Chẳng lẽ không sợ Thánh thượng trách tội?”

Tần Cửu thở dài một tiếng, ngồi lên trên giường, thấp giọng nói: “Tuyên Li, huynh vì sao phải khổ như vậy!”

Mộ Vu Phi đang đặt quyển sách vào trong hộc tủ trên bàn, nghe thấy lời này, giống như bị sét đánh.

Nàng gọi hắn là Tuyên Li.

Tuyên Li là tên chữ của hắn, trước giờ cũng chỉ có một người gọi hắn như vậy.

Ngón tay hắn cứng lại, thân người cũng cứng đờ, hắn hoài nghi tai mình nghe nhầm. Hắn từ từ xoay người, nhìn lại nữ tử ngồi ở bên giường.

Cung trang màu đỏ son xung quanh dáng người yếu đuối của nàng, váy dài như áng mây buông lơi. Hai bờ vai bao chặt trong áo lông chồn màu đỏ tươi khiến cả người nàng quyến rũ mà cao quý.

Người kia, từ trước đến giờ nàng đều không mặc y phục điểm lệ như vậy.

Một đôi mắt phượng nhướn cao, nhu mì đến cực hạn, nhưng khi nhìn kỹ, chỉ cảm thấy đằng sau ánh mắt kia, dường như bao hàm tâm sự vô hạn.

Người kia, ánh mắt cũng không phải thế này, ánh mắt nàng vĩnh viễn rực rỡ trong veo.

“Người... người vừa mới gọi ta là gì?” Tiếng hắn run rẩy.

“Tuyên Li, là ta!” Tần Cửu mỉm cười nhìn hắn, “Cành trúc trong tay huynh, là bộ khung của trúc đăng lục giác do ta làm, cũng là huynh vì ta đến núi Cửu Mạn ở ngoại thành Lệ Kinh chặt cây trúc lim già về. Huynh quên rồi sao? Huynh nói bộ khung hoa đăng của cây trúc lim già bền chắc nhất.”

“Bộp” một tiếng, quyển sách trên tay Mộ Vu Phi đã rơi trên mặt đất.

“Căn phòng này, vẫn còn nguyên dáng vẻ khi ta rời đi, chỉ có một chỗ thay đổi, chính là khi ta đi, chỗ này cắm một đóa Dạ Quang Bạch. Ta thích cắm

lông khổng tước vào trong chiếc bình hoa này, huynh chê không đẹp mắt, lần nào cũng đổi thành Dạ Quang Bạch cho ta, huynh nói Dạ Quang Bạch quốc sắc thiên hương mới xứng với ta. Không ngờ khi ta rời đi, huynh lại giữ gìn chiếc lông khổng tước này tốt như vậy.”

Tay Mộ Vu Phi bắt đầu run rẩy không thể cầm chế được, đôi mắt sáng vốn âm đạm một lần nữa tỏa ra ánh sáng rực rỡ trong suốt.

“Cây trăm bạch ngọc điểm phi thúy hoàng kim này là huynh tặng ta, huynh nói dù sao ta vẫn nên cài trăm bạch ngọc, rất thuần khiết.”

“Tuyên Li, ta đã trở về.” Tần Cửu nói từng chữ.

“Đại nhân, là ngài thật sao?” Mộ Vu Phi chợt quay người đi, đặt tay lên mặt bàn, chậm chậm nhắm hai mắt lại.

Bờ vai hắn không ngừng rung động, có giọt nước lạnh ngắt rơi trên mặt bàn. Rất lâu trôi qua, hắn mới xoay người, trong mắt có ánh nước nhìn về phía Tần Cửu.

Hắn cầm cành trúc kia, vuốt ve hoa văn phía trên, lại cười nói: “Ta nhìn thấy hoa văn khắc trên cành trúc này, biết là đại nhân ngài đã trở về. Trên đời này ngoại trừ đại nhân, không ai có thể khắc ra hoa văn như vậy. Ta không ngờ rằng, đại nhân đã thay đổi diện mạo.”

Tần Cửu vuốt một lọn tóc rủ xuống trán, cười nói: “A, ta thế này, phải đẹp hơn trước kia chứ?”

Mộ Vu Phi nhìn khuôn mặt nàng tươi cười như hoa, chỉ cảm thấy ở ngực đau đớn một hồi.

Hắn biết, nàng trở thành dáng vẻ này, chắc chắn phải chịu đựng những đau khổ không giống người thường. Nhưng nàng đang cười, hắn không thể khóc, hắn nhìn nàng hồi lâu, cuối cùng nghiêm túc nói: “Dáng vẻ này của đại nhân, so với trước đây, ặc, yêu nghiệt.”

Tần Cửu: “...”

“Hai năm trước ta nhận được thư của ngài, thì một mực chờ ngài quay về. Ta cũng không ngờ, ngài lại đến với thân phận môn chủ của Thiên Thần tông, vì sao phải lấy thân phận này?” Mộ Vu Phi hỏi.

“Chỉ có thân phận này, mới có thể giúp ta nhanh chóng tiếp cận trung tâm quyền lực, mà không làm người khác nghi ngờ. Tuyên Li, ta biết huynh hận Thiên Thần tông, nhưng huynh cũng không thể thể hiện quá rõ ràng. Hôm nay việc đuổi người hầu của ta ra ngoài, là chủ ý của huynh sao?” Tần Cửu lắng lắng hỏi.

Mộ Vu Phi lắc đầu nói: “Là quân sự Đồ Nguyệt của ta.”

“Huynh nên quán giáo cho tốt, ngoài ra,” ánh mắt Tần Cửu đang đảo một vòng xung quanh nhà thất, chậm rãi nói, “Căn phòng này, không nên để lại nữa.”

Mộ Vu Phi cả kinh, vạn phần không nỡ sờ lên tấm bình phong trong phòng, gật đầu nói: “Ta sẽ thiêu hủy toàn bộ vật sở hữu được bài trí ở đây, làm lại như mới. Thịnh thoàng đại nhân đến đây, dù sao vẫn phải có chỗ ở.”

Tần Cửu gật đầu, “Nhớ thiêu hủy cả quyển sách kia.”

Vốn dĩ Mộ Vu Phi muốn âm thầm giữ lại quyển sách kia, không ngờ lại bị Tần Cửu nhìn thấu tâm tư.

“Chỉ có điều, ta sẽ không thường xuyên đến đây. Tốt nhất tránh để người ngoài biết ta và huynh quen nhau. Người hầu đi theo ta, chỉ có Ti Ba và Lư Liên còn có thể tin tưởng, nếu như có chuyện xảy ra, ta sẽ truyền hai người họ đến liên lạc với huynh.”

“Vậy, hôm nay, có việc cần ta lo liệu?” Mộ Vu Phi hỏi.

Tần Cửu cong môi, như cười như không nói: “Trước mắt, quả thật có chuyện, cần huynh giúp ta làm một chút.”

“Là chuyện gì? Thuộc hạ nhất định vì đại nhân tận tâm giải quyết.”

Tần Cửu vuốt ve vết thương trên người, mặc dù nói, mới vừa rồi trên đường đến Linh Lung các, Lệ Chi đã băng bó cho nàng một lần nữa, nhưng vẫn rất đau.

“Ta muốn huynh tìm cho ta bốn nam nhân, phải tầm mười bảy mười tám tuổi, là thân thể đồng nam*.” Tần Cửu chậm rãi nói.

*Đồng nam: trai tân.

----- Lời nói với người lạ -----

Giải thích, Ti Ba và Lư Liên là nam. Anh Đào và Lệ Chi là nữ. Lệ Chi là người của tông chủ Thiên Thần tông. Anh Đào là người của môn chủ Quan Sư môn, cho nên không thể tin được. Phần sau có thể nói rõ nguyên nhân của việc này.

Chúc bạn đọc cuối tuần vui vẻ.

“Ta muốn huynh tìm cho ta bốn nam nhân, phải tầm mười bảy mười tám tuổi, là thân thể đồng nam” Đọc đến câu này, mọi người chớ nên bị hù sợ nha.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Độ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Nô tài đã không còn từ lâu rồi

Mộ Vu Phi thật sự không thể tin đây là lời nàng nói ra, tiếng “Thân thể đồng nam” này, trước đây tuyệt đối sẽ không nói ra từ miệng nàng.

Hắn ổn định tâm trạng, thấp giọng hỏi: “Đại nhân muốn tìm bốn nam nhân để làm hộ vệ sao? Nơi này của ta có rất nhiều, đều là do năm đó ngài muốn ta bồi dưỡng ra, từng người một võ nghệ cao cường, dư sức làm thị vệ.”

“Tuyên Li, không phải ta tìm bọn họ làm hộ vệ, ta muốn dùng bọn họ để luyện công. Nhớ kỹ, nhất định phải là thiếu niên đồng trinh, tướng mạo ưa nhìn một chút càng tốt, dung mạo tầm thường ta nhìn không thuận mắt.” Tần Cửu nhủ mảy, nghiêm mặt nói.

Mộ Vu Phi cứng người lại.

Hắn chăm chú nhìn Tần Cửu, ánh mắt sáng rực, sóng mắt giống như thanh kiếm sắc, bắn khoản lướt một vòng trên mặt Tần Cửu, muốn phân biệt những lời này của Tần Cửu là thật hay giả. Ánh mắt kia đến mức, cơ hồ có thể xuyên một lỗ trên người Tần Cửu. Cuối cùng, hắn vô cùng thất vọng cúi đầu xuống, dường như cuối cùng cũng hiểu, Tần Cửu không hề nói đùa.

“Đại nhân, ngài... Tìm bốn nam nhân, phải luyện công thể nào?” Mộ Vu Phi hỏi.

Tần Cửu ngắm nhìn cây quạt lông ngỗng nhỏ trên án ngọc màu xanh, thản nhiên cười nói: “Tuyên Li, bây giờ ta là Kiêm Gia môn chủ Tần Cửu của Thiên Thần tông, người khác cũng gọi ta là Cửu gia. Nhưng ta còn có một biệt hiệu, có lẽ huynh không biết, chính là Câu Hồn Hồng Y.”

Mộ Vu Phi nghe được bốn chữ Câu Hồn Hồng Y này, bỗng chốc cảm thấy ong ong trong đầu, trong nháy mắt có phần không thể thở nổi. Hắn kéo chiếc ghế ở trước mặt Tần Cửu rồi ngồi xuống, cầm lấy ly trà vốn đặt trên án ngọc, uống một hơi cạn sạch trà lạnh, lúc này mới thấy đầu óc tỉnh táo một chút.

Hắn không biết rõ Kiêm Gia môn chủ Tần Cửu của Thiên Thần tông, nhưng Câu Hồn Hồng Y của Thiên Thần tông, hắn đã nghe nói qua.

Đã từng có một thương gia đến Linh Lung các ngụ trọ kể qua về Câu Hồn Hồng Y. Thương gia kia nói rằng, có một năm, trên đường đến huyện Phượng y mang theo đoàn thương nhân đến khách điểm ở trọ, thì từng gặp được một hồng y nữ tử từ cũng nghỉ tại khách điểm đó. Nữ tử kia dung mạo tuyệt lệ, trong lúc cử động cũng như liễu tơ vịn gió*, đều có một cỗ sức quyến rũ mê hoặc lòng người. Trong đoàn thương nhân bọn họ có vài tên nam nhân rất có hứng thú với hồng y nữ tử, nhìn sang rất nhiều lần. Hồng y nữ tử kia cũng chẳng hề kiêng kỵ ánh mắt của bọn họ chút nào, còn liếc mắt đưa tình với bọn họ. Người trong thương đoàn bọn họ vào Nam ra Bắc, hiểu biết không ít, nhìn ra nữ tử này không giống với con gái nhà lành, đều cho rằng nàng là gái giang hồ*.

*Liễu tơ vịn gió: hàng liễu đung đưa trong gió, ý chỉ cử động mềm mại uyển chuyển.

*Gái giang hồ: gái điếm.

Đêm hôm ấy, có vài nam tử to gan đến phòng ngủ của nữ tử kia tìm nàng, nhưng cô gái này chỉ có hứng thú với hai gã thanh niên trong đám đó. Khi ấy, mọi người trong thương đoàn bọn họ đều ao ước có được vận đào hoa của hai gã thanh niên kia. Thế nhưng tới ngày thứ hai, lại không có người nào ao ước nữa. Chỉ vì hai nam tử trẻ tuổi kia lại khí tuyệt thân vong, mà hồng y nữ tử thì không rõ tung tích. Việc này kinh động đến cả quan phủ, qua quá trình tra xét thực hư, xác định là chết trong tay Câu Hồn Hồng Y.

Vị thương gia kia lúc này mới biết, trên giang hồ có một nhân vật tên là Câu Hồn Hồng Y tu luyện một loại võ công kì quái, tên loại võ công này cụ thể là gì y cũng không rõ lắm, chỉ biết tu luyện loại võ công này thì cảnh giới tiến bộ rất nhanh, trong vòng hai ba năm có thể nâng cao nội lực của một nữ tử chưa từng luyện qua võ công đến trình độ của cao thủ giang hồ hạng nhất. Nhưng người tu luyện loại võ công này cũng rất dâm tà, nghe nói, căn dựa vào việc hấp thụ dương khí của thiếu niên đồng trinh để tu tập.

Câu Hồn Hồng Y chính là một nữ tử như vậy, nàng xinh đẹp như hoa, khiến cho người ta vừa nhìn đã say mê, hồn xiêu phách lạc. Dáng người nàng yếu điệu, phong lưu một đêm, thì có thể chân chính lấy đi hồn phách của người, cho người xuống Địa phủ gặp Diêm Vương.

Sau ngày Mộ Vu Phi nghe kể chuyện này, đối với Thiên Thần tông càng thêm phần hận, với yêu nữ Câu Hồn Hồng Y tàn nhẫn kia lại càng khinh thường đến cực điểm. Nhưng mà, hắn chưa bao giờ nghĩ đến, Câu Hồn Hồng Y lại chính là nàng!?

Chuyện này sao có thể? Hắn tuyệt đối không tin!

Hắn hiểu nàng, bất kể ra sao nàng cũng sẽ không làm ra loại chuyện như vậy.

“Ngài tuyệt đối không thể là Câu Hồn Hồng Y, ta biết.” Sóng to gió lớn trong lòng rút đi, Mộ Vu Phi nâng mắt lẳng lặng nhìn Tần Cửu. Trong đôi mắt sáng không hề gợn sóng, chỉ có một khoảng trầm tĩnh bình thản.

Tần Cửu nở nụ cười.

Nàng đã sớm biết hắn sẽ không tin, hắn quá thông minh, cũng quá hiểu nàng.

“Tuyên Li vẫn quá thông minh. Huynh nói rất đúng, Câu Hồn Hồng Y trước đây không phải ta, Câu Hồn Hồng Y kia đã chết, là luyện công tẩu hỏa nhập ma mà chết. Ta không phải Câu Hồn Hồng Y, nhưng mà, ta và ả luyện cùng một loại võ công, hiện giờ mọi người đều cho rằng ta chính là ả.”

Vốn dĩ Mộ Vu Phi nghe Tần Cửu nói nửa câu đầu, thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, cho đến khi nghe được nửa câu sau, dường như trái tim bất chợt bị một loại đau đớn thít chặt.

“Vì sao, vì sao ngài phải luyện loại võ công này?” Tiếng hắn khàn khàn gần như muốn hét ra ngoài.

“Huynh biết rõ, trước đây ta không hề có võ công. Mà ta hiện giờ, nhất định phải có võ công.” Tần Cửu lười biếng nói, thật giống như, nói về chuyện của người khác.

Mộ Vu Phi trầm mặc.

Hắn thỉnh thoảng đưa tay cầm lấy cổ tay Tần Cửu, nhìn bàn tay mềm mại dẹt gấm thêu hoa, viết thơ vẽ tranh ngày trước của nàng.

Đôi tay này trước đây trắng nõn mịn màng biết bao, mà giờ phủ đầy vết chai nhỏ bé.

Tay hắn run lên không kiềm chế, chợt quay người, hỏi: “Bốn thiếu niên kia, khi nào ngài cần?”

“Tối nay là ngày mười sáu, mặt trăng lên cao, tìm cho ta một suối nước nóng kín đáo.” Tần Cửu nhẹ nhàng nói.

“Ta lập tức phái người đi lo liệu.” Mộ Vu Phi xoay người nhanh như bay mở cửa rời đi.

“Ai, Mộ các chủ, sai người mang thức ăn lên nhé, thêm một vò Thu Diệp Hồng nữa”. Tần Cửu gọi lớn về phía bóng lưng Mộ Vu Phi.

Lúc này cửa phòng mở hoàn toàn, Tần Cửu nhìn thấy Lưu Liên ôm Hoàng Mao há to miệng đứng ở cửa phòng, liền vẫy tay nói: “Liên Nhi, Hoàng Mao, vào đây!”

Hoàng Mao đang rộng cánh bay vào trong, lập tức đậu trên án ngọc màu xanh trước mặt Tần Cửu.

Lưu Liên vẫn giữ nguyên dáng vẻ ôm Hoàng Mao, miệng há to.

Hắn bị dọa đến choáng váng, mấy câu nói hắn nghe được vẫn xoay vòng vòng trong đầu.

“Bốn thiếu niên kia, khi nào ngài cần?”

“Tối nay là ngày mười sáu, mặt trăng lên cao, tìm cho ta một suối nước nóng kín đáo.”

.....

“A Xú, vào đây!” Hoàng Mao hô lên.

Lưu Liên lau mồ hôi lạnh trên trán một phen, lè mề chậm chạp* tiến vào phòng, nhưng bất kể thế nào cũng không dám đi vào trong.

*Nguyên tác: Ma ma thặng thặng: hành động chậm chạp, làm việc trì hoãn.

Đúng lúc này, người làm của Linh Lung các bắt đầu mang thức ăn lên cho Tần Cửu.

Đội đồ ăn lên hết, người làm lại đưa tới một vò Thu Diệp Hồng, mở nắp đặt ra.

Lưu Liên cuối cùng cũng lau sạch mồ hôi trên trán, hắn đánh bạo đi đến, rót cho Tần Cửu một ly.

“Cửu gia, ngài... Ngài uống rượu đi.” Lưu Liên run run nói.

Tần Cửu tiếp nhận ly rượu, chậm rãi nếm một ngụm, đột nhiên cười mỉm hỏi: “Liên Nhi, ngươi vẫn còn là thiếu niên đồng trinh sao?”

Lưu Liên sợ đến mức tay run lên, vò rượu trong tay nghiêng đi, rượu đỏ như sơn bắt đầu tràn ra ngoài.

“Cửu gia, nô tài... Nô tài đã không còn từ lâu rồi.” Lưu Liên run rẩy nói.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Bạch Tố Huyền đã chết

“Cửu gia, nô tài... Nô tài đã không còn từ lâu rồi.” Luru Liên run rẩy nói.

“À, thật sao?” Tần Cửu nhìn thẳng Luru Liên mà nghiền ngẫm, bên môi xao động chút ý cười, ung dung thong thả nói: “Ta đang tính xem Liên Nhi nhà ta phá thân đồng từ khi nào.”

Về mặt Luru Liên đau khổ, run run đặt vò rượu lên trên bàn, hần rất sợ lát nữa không cẩn thận đập vỡ vò rượu.

Ý cười bên khóe môi Tần Cửu càng sâu, “Theo như Tì Ba điều tra, thì ba năm trước đây Liên Nhi đang lưu lạc đầu đường làm khát cái*. Làm khát cái ba năm, người lại không có bạc, chắc chắn không đến thanh lâu được. Đoán rằng cũng không có nữ tử nhà ai nhìn trúng người, cho nên nhất định không phải lúc đó. Sau khi Tì Ba đưa người vào Thiên Thần tông, người vẫn luôn đi theo ta, ta không hề động đến người, kẻ khác biết người là người của ta, đương nhiên sẽ không động vào người. Nói như vậy...” Giọng Tần Cửu kéo dài, về mặt kinh ngạc: “Liên Nhi lại là vào ba năm trước... Năm nay người mười bảy tuổi sao, ba năm trước, người mới mười bốn tuổi. Mười bốn tuổi à... Liên Nhi, mười bốn tuổi người đã...”

*Khát cái: kẻ ăn mày.

Luru Liên mồ hôi lạnh đầy đầu.

“Nô tài không có!” Luru Liên tức giận phản bác.

“Không phải lúc mười bốn tuổi? Vậy là mười ba tuổi, hay nhỏ hơn?” Tần Cửu cười hi hi tiếp tục hỏi.

Luru Liên mồ hôi lạnh đầy đầu, về mặt lúng túng, lại vừa không biết phản bác nàng thế nào.

Hần cảm thấy mình đặt vò rượu xuống là sáng suốt, nếu không nói không chừng hần sẽ đánh vỡ trên người yêu nữ.

“Ha ha ha...” Tần Cửu nhìn thấy bộ dạng ngây ngốc của Luru Liên, không nhìn được nữa mặt cười to. Nàng nghiêng mình tựa người trên giường, thuận tay nhấc bầu rượu trên bàn, tao nhã ngẩng mặt, giờ nghiêng bầu rượu lên cao, rượu tinh khiết màu đỏ vẽ ra một đường vòng cung trong suốt trên không trung, chuẩn xác rơi vào trong miệng thơm mùi đàn hương của nàng. Nàng ngẩng cao chiếc cổ đường nét thanh thoát mềm mại, cảm nhận như điêu khắc từ Dương Chi Bạch Ngọc* thượng đẳng khê nhếch, lộ ra kiêu ngạo và cao quý.

*Dương Chi Bạch Ngọc: một loại ngọc quý trắng như mỡ dê.

Bên trong phòng ánh sáng quyến luyến, áo quần đỏ như son bao chặt lấy bóng hình, hình dáng này tuyệt mỹ mà xinh đẹp.

Tiếng cười của nàng hơi khàn, rõ ràng phóng túng như vậy, nhưng lại vừa rung động tâm hồn như vậy.

Luru Liên nhìn Tần Cửu uống rượu, lại ngây người lần nữa.

“Cửu gia, uống rượu, uống rượu, Hoàng Mao muốn uống rượu...” Hoàng Mao bị hương rượu xông đến không nhìn được, nhảy từ trên án ngọc màu xanh đến, đòi rượu ngon với Tần Cửu.

Tần Cửu thân nhiên cười, cầm lên ly rượu đã rót đầy, ngẩng đầu uống. Ly rượu vạch ra một đường vòng cung bay về phía Hoàng Mao. Hoàng Mao trừng đôi mắt như hạt đỗ đen, dang rộng cánh thò đầu tiếp lấy, vừa vận ngâm ly rượu trong miệng, sau đó ngẩng cổ lên, ừng ực uống vào.

Nó uống xong, mở hé ra, đánh rơi ly rượu trên bàn.

“Muốn nữa, muốn nữa.” Hoàng Mao vỗ cánh tiếp tục xin xỏ.

Tần Cửu vỗ vỗ đầu Hoàng Mao nói: “Thu Diệp Hồng này mặc dù có tiếng vào miệng êm dịu, thơm ngọt tinh khiết, nhưng có sức ngấm về sau, người không thể uống nữa. Ngược lại Liên Nhi, cũng qua đây uống một chút đi. Ta tưởng rằng người vẫn còn là hài tử chứ, thì ra năm mười ba tuổi người đã là nam tử hán rồi, nam tử hán đâu có không uống rượu.”

“Năm mười ba tuổi nô tài nào đã... Nô tài chưa từng, đến bây giờ nô tài vẫn chưa từng.” Luru Liên về mặt đau khổ kêu lên chân tướng.

Tần Cửu cười ha ha nói: “Nói vậy thì tốt rồi, nếu Liên Nhi vẫn còn, vậy đến đêm sẽ phải để Liên Nhi chịu uất ức rồi.”

Luru Liên hối hận muốn đập đầu vào tường.

Đột nhiên nâng vò rượu trên bàn lên cao, giờ lên uống ừng ực.

Dù sao cũng sẽ bị yêu nữ ức hiếp, dù sao cũng không sống qua đêm nay, chẳng bằng hấn say rượu mà chết.

Tần Cửu thần nhiên nhìn Lư Liên uống rượu, chỉ thấy nửa vò rượu rót xuống bụng, hấn bắt đầu lắc lư. Vò rượu theo thân thể hấn rơi xuống mặt bàn, hấn mặt mũi hồng nhuận tê liệt ngã trên mặt đất.

Hoàng Mao vốn khỏe mạnh, lúc này cũng bắt đầu đung đưa say khướt, bước đi không vững, sau cùng đột ngột ngã gục trên mình Lư Liên.

Tần Cửu khe khẽ thở dài một tiếng, trêu đùa Lư Liên, có lẽ là niềm vui duy nhất trong cuộc sống u tối hiện giờ của nàng.

Nàng đặt vò rượu đặt ở trên mặt bàn, từ trên giường xoay người đứng dậy, y phục đỏ thắm nhẹ nhàng buông xuống, tựa như chút sắc hồng cuối cùng trong màn tuyết ngày đông.

Vết thương trên người đau đớn như tê tâm liệt phế*, bởi vì hai trận chém giết này, hao tổn tâm cơ khiến nội lực tích lũy trở dậy, không nghe lời mà chạy tán loạn trong cơ thể nàng. Đêm nay, nàng nhất định phải tu tập nội lực.

*Tê tâm liệt phế: đau đớn đến cực điểm.

Khánh Đế ban cho Tần Cửu nơi ở tại phố Quang Trạch. Đây là chỗ ở mà triều đình đặc biệt chuẩn bị cho các thế hệ đệ tử của Thiên Thần tông vào kinh đốc sức hiệp trợ, trước kia Huệ phi đã từng sống ở đây. Trạch viện* này không tính là quá rộng, nhưng lại được bài trí rất tinh tế khéo léo, mái cong đầu cung*, lầu các trùng điệp, lớp lớp tường bao. Hiên tạ lang vũ*, đình đài lầu các, vô cùng độc đáo.

*Trạch viện: ngôi nhà.

*Đầu cung: một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là cung và những trụ kê hình vuông chèn giữa các cung gọi là đầu.

*Hiên tạ: đình nghi chân.

*Lang vũ: dãy hành lang không có vách ngăn, bao bọc xung quanh căn nhà.

Từ mấy ngày trước, triều đình đã phái người đến đây dọn dẹp một lần, vậy nên, sau khi Tần Cửu đến, không cần sai người quét tước, lập tức trực tiếp ở lại.

Đêm hôm đó, Tần Cửu dùng xong bữa tối từ sớm, mượn cớ bị thương phải nghỉ ngơi sớm một chút, đuổi Anh Đào và Lê Chi đi, bản thân nàng lại dẫn theo Ti Ba ra ngoài theo cổng sau của trạch viện, ngồi xe ngựa đi thẳng đến Tuyên Đức môn của Lê Kinh. Ra đến Tuyên Đức môn, lại men theo đường chính đi về phía Cửu Mạn sơn.

Sắc trời tối đen, trên đường chính ngoại trừ một chiếc xe ngựa của Tần Cửu ra, thì không có xe ngựa nào khác, xung quanh là một vùng tĩnh mịch. Tần Cửu dựa người lên chiếc giường êm ái trong xe ngựa, thần nhiên nhìn bầu trời. Giữa nền trời đen như mực là một vầng trăng tròn treo cao tận chân trời, tỏa ra ánh sáng trong trẻo chiếu xuống muôn nơi, những vì sao xung quanh đã âm đạm như ẩn như hiện.

Mộ Vu Phi đã sắp xếp cho Tần Cửu suối nước nóng bên trong biệt cung* của Chiêu Bình công chúa.

*Biệt cung: cung điện riêng biệt.

Chiêu Bình công chúa Nhan Thủy Tuyền là người con thứ ba của Khánh Đế, là tam muội của An Lăng Vương Nhan Túc. Vào năm Khánh Đế thứ mười hai nàng lấy Tạ Dịch Trần làm phò mã, ở trong phủ phò mã ngoài cung vua. Vốn dĩ vợ chồng hòa hợp, cảm sát hòa minh*, nhưng năm Khánh Đế thứ mười ba, Chiêu Bình công chúa chẳng biết vì sao, lại lấy lý do thân thể yếu nhược nhiều bệnh, xin Khánh Đế hạ chi hòa li* với phò mã Tạ Dịch Trần. Sau khi được Khánh Đế ân chuẩn, lại tự xin đến biệt cung ở Cửu Mạn sơn dưỡng bệnh.

*Cảm sát hòa minh: chỉ sự hòa thuận của vợ chồng.

*Hòa li: ly hôn.

Khi Tần Cửu đến Cửu Mạn sơn, nhìn từ xa thấy một cỗ xe ngựa dừng ở chân núi, người khoanh tay đứng ở bên cạnh xe ngựa ngẩng đầu nhìn xa xăm về phía chân trời, chính là Mộ Vu Phi. Hấn nghe thấy tiếng xe chạy, chậm rãi xoay người lại.

Trong thoáng chốc, mặc dù còn cách một đoạn, nhưng Tần Cửu vẫn nhờ ánh trăng thanh khiết mà thấy được bi thương nồng đậm trong đôi mắt sáng của Mộ Vu Phi.

Nàng biết Mộ Vu Phi vào sáu năm trước.

Nàng còn nhớ hấn là một nam tử tiêu sái như ánh mắt trời mà lại trầm ổn chín chắn biết nhìn xa trông rộng. Cho nên, nàng mới cực kỳ yên tâm giao việc làm ăn của Linh Lung các vào tay hấn, dưới tên hấn. Cũng chính bởi việc làm ăn của Linh Lung các đều được ghi chép dưới danh nghĩa của Mộ Vu Phi, vậy nên, sau khi nhà nàng gặp chuyện không may ngày trước, việc làm ăn buôn bán mới không bị triều đình tịch thu lại.

Nàng vốn tưởng rằng hấn vĩnh viễn là ánh dương tiêu sái, nhưng trong ngày hôm nay gặp lại, nàng đã vài lần nhìn thấy cảm xúc bi thương từ đôi mắt hấn. Nàng biết hấn đang lo lắng cho nàng, nhưng không có cách nào.

Nàng chậm chậm bước xuống xe ngựa, chậm rãi đi đến trước mặt hấn.

“Đại nhân, thật sự phải làm vậy sao?” Mộ Vu Phi vẫn không nhìn được hỏi lại một lần nữa.

Tần Cửu gật đầu nói: “Tuyên Li, huynh biết, loại công phu này một khi đã bắt đầu luyện, thì không thể ngừng lại nửa đường.”

Đôi mắt Mộ Vu Phi vốn đã xa xăm vắng lặng càng trở nên âm trầm, hấn thở một tiếng thật dài, trong âm thanh này mang theo đau đớn không thể nói rõ.

“Đại nhân đi theo ta. Hiện giờ Chiêu Bình công chúa không sống ở biệt cung, ta sai người đi xin ý kiến của nàng, lấy được miếng ngọc bội này của nàng.”

“Huynh không nói chuyện của ta với Chiêu Bình chứ?” Tần Cửu hỏi.

Mộ Vu Phi gật đầu nói: “Không, ta biết ngài không muốn cho nàng biết.”

“Huynh nhớ kĩ, đừng để cho ai biết. Thế gian này đã không còn Bạch Tố Huyền, Bạch Tố Huyền đã chết. Người còn sống hiện giờ, là Tần Cửu sống thay cho ngàn vạn oan hồn.” Tần Cửu nói từng câu từng chữ.

Lúc này gió núi vô cùng mãnh liệt, thổi bay y phục của nàng, bay phấp phất trong gió, tựa như vô số oán linh* đang bay múa.

*Oán linh: Linh hồn mang theo oán hận.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Bị ép nhìn xuân cung sống

*Xuân cung: cảnh phòng the.

Bởi nàng còn sống, không phải vì một mình nàng, mà sống vì ngàn vạn oan hồn.

.... Ta là tuyến phân cách thương tâm

Tần Cửu khẽ nhíu mày hỏi: “Ta nhớ núi Cửu Mạn còn có ôn tuyền* khác.”

*Ôn tuyền: suối nước nóng.

Xung quanh thành Lệ Kinh nhiều núi, nhưng chỉ có Cửu Mạn sơn có suối nước nóng, bốn năm chỗ lớn nhỏ. Tần Cửu còn nhớ, ôn tuyền lớn nhất ở trong biệt cung của Khánh Đế, chỉ có hoàng đế và phi tần mới có thể đến đó. Ngoài ra hai chỗ khá nhỏ ở trong biệt cung của An Lăng Vương Nhan Túc và đại ca Nhan Túc là Khang Dương Vương Nhan Mẫn. Ôn tuyền trong biệt cung của Chiêu Bình công chúa chẳng hề tính là lớn, nhưng nàng nhớ rõ, trên núi còn có hai suối nước nóng gần giống nhau.

Vì hành sự cẩn trọng, Tần Cửu không nghĩ đến việc đi vào trong biệt cung của Chiêu Bình công chúa, mặc dù nói biệt cung của nàng tương đối an toàn, nhưng ngộ nhờ Chiêu Bình biết chuyện này, nhất định sẽ hoài nghi thân phận của nàng. Trên đời này, người biết được quan hệ giữa nàng với Mộ Vu Phi cũng không nhiều, mà Chiêu Bình chính là một trong số đó. Trước đây nàng không muốn cho người khác biết Linh Lung các là của nàng, lại luôn để Chiêu Bình công chúa đứng đằng sau ngầm giúp đỡ Linh Lung các.

Mộ Vu Phi biết điều Tần Cửu lo lắng, liền nói: “Mấy ôn tuyền khác đã bị dẫn vào trong biệt cung của hoàng đế, bằng không thường dân chúng ta cũng có thể tắm rửa ở suối nước nóng. Ta biết đại nhân đang lo lắng điều gì, ta xin mượn ngọc bội của Chiêu Bình công chúa, thì nàng không hề dò hỏi cặn kẽ ta muốn làm gì. Nếu như đại nhân sợ Chiêu Bình công chúa mang đến phiền phức, chúng ta có thể treo tường đi vào, ngộ nhờ bị người trong cung phát hiện, lại đưa ngọc bội ra.”

Tần Cửu suy nghĩ một lát rồi nói: “Nếu muốn treo tường vào trong, cho dù bị phát hiện, ta thấy tốt nhất cũng không cần đưa ngọc bội ra.”

Mộ Vu Phi gật đầu một cái, cho khiêng kiệu của bốn thiếu niên đi vào trước, hấn dẫn Tần Cửu và Ti Ba theo sau, men theo đường núi đi lên. Rẽ qua một chỗ ngoặt, lập tức thấy được biệt cung thấp thoáng trong rừng. Đoàn người vòng đến bức tường trắng bên cạnh cổng sau, Mộ Vu Phi phái người đưa bốn thiếu niên trong kiệu đến suối nước nóng của biệt cung trước.

Trước khi Tần Cửu đi vào trong, bảo Mộ Vu Phi phái người giấu thật kĩ cỗ xe ngựa mà bọn họ ngồi khi đến và chiếc kiệu bốn thiếu niên kia ngồi. Đồng thời nhắc nhở Mộ Vu Phi, bất luận nàng xảy ra chuyện gì, đều không được xuất hiện, tốt nhất đừng cho người khác biết quan hệ giữa nàng và hấn.

Mộ Vu Phi bắt đầu đi đánh phải đồng ý.

Tần Cửu đưa Tì Ba treo tường vào trong viện, trong biệt cung không hề có một cung nhân, chắc hẳn đều bị Chiêu Bình công chúa mang về bên trong phủ. Cho nên, khi bọn họ tiến vào vẫn chưa gặp người nào ngăn cản. Trước đây nàng thường tới nơi này, vô cùng quen thuộc với bố trí trong viện, mang theo Tì Ba băng qua hành lang gấp khúc quanh co như con thoi.

Chỉ một lát sau, đã cảm thấy gió đến trước mặt không hề lạnh lẽo, mà ấm áp như gió xuân tháng ba. Nàng hí hóp mắt nhìn lại, trước mặt là một gian nhà rộng lớn dựng từ trúc. Tần Cửu sai Tì Ba canh giữ ở bên ngoài, nàng đẩy trúc môn đi vào trong.

Vừa rồi Mộ Vu Phi đi vào, đã đốt nến lên, trong phòng đèn đuốc sáng rực.

Tần Cửu đi vào, đập vào mắt là ao nước tỏa ra hơi nóng, sương trắng bốc lên, một vùng mông lung mờ mịt. Ven ao đặt rất nhiều chậu hoa và cây cảnh, bởi vì trong phòng âm áp, đã có bông nở rộ. Màn sương mờ mông lung được điểm xuyết rất nhiều chấm nhỏ điểm lệ và hương thơm tươi mát trong phòng giống như tiên cảnh chốn trần gian.

Trong màn sương mù dày đặc, Tần Cửu nhìn thấy bốn thiếu niên kia xếp thành một hàng đứng ở bên ao, có chút sợ hãi nhìn Tần Cửu.

Tần Cửu mỉm cười, đá giày nhỏ màu xanh bằng da dê trên chân xuống, chân trần trắng như bạch ngọc bước trên mặt đá cẩm thạch hơi lạnh đi đến bờ ao, đưa tay thử nước ấm của ôn tuyền, lạnh nóng vừa phải, độ ấm vừa vặn. Nàng ngẩng đầu nhìn về phía nền trời, từ kẽ hở của trần nhà hình vòng cung làm từ trúc trông thấy vàng trắng trong trẻo kia ở chính giữa.

Trên bầu trời tối đen, vàng trắng trong trẻo kia ở chính giữa.

Suối nước nóng, trắng tròn, thiếu niên, điều kiện cần thiết để tu luyện “Bổ Thiên Tâm Kinh”, thiếu một thứ cũng không được.

Tần Cửu đứng dậy, lười biếng ngồi ở một bên ghế trúc, nhìn bốn thiếu niên, mỉm cười hỏi: “Bốn người các ngươi, chắc hẳn đã biết tới nay đến đây là để làm gì. Ta hỏi các ngươi, có thật là tự nguyện mà đến?”

Bốn thiếu niên vội vàng gật đầu. Một gã trong số đó tiến lên phía trước một bước, nói: “Nô tài biết. Nô tài tự nguyện hiến thân giúp ngài luyện công.” Ba thiếu niên còn lại gật đầu phụ họa nói: “Nô tài là tự nguyện hiến thân, dù chết cũng không hối hận.”

Tần Cửu đã từng nghe Mộ Vu Phi kể qua, bốn thiếu niên này đều là thuộc hạ của hắn, hắn từng có ơn cứu mạng với bọn họ, bốn thiếu niên đều cam nguyện hiến thân.

“Nếu như vậy, đương nhiên ta không nỡ để các ngươi chết!” Tần Cửu thân nhiên cười, lấy từ trong vạt áo ra bốn viên thuốc màu đỏ tươi, “Các ngươi đừng sợ, trước tiên uống được hoàn này xuống, sẽ làm các ngươi thoải mái hơn.” Nói xong, tao nhả vung tay áo, bốn viên thuốc chia nhau bay về phía bốn thiếu niên.

Bốn thiếu niên vội vàng chia tay nhận lấy được hoàn, nắm ở trong tay ngơ ngác nhìn nhau không biết nên làm thế nào, do dự một chút, cuối cùng nuốt được hoàn xuống.

“Cởi quần áo của các ngươi ra đi!” Tần Cửu vói tay rút trâm san hô đuôi phượng đỏ thắm dùng để búi tóc trên đầu xuống, mái tóc đen như mực xõa ra rồi buông xuống, giống như một dòng suối màu đen chảy tới bên hông. Ngón tay mảnh khảnh của nàng cong lên, áo choàng vẽ hoa văn hình bông sen khoác trên người.

Áo choàng viền nhung trắng liền tuột xuống ghé trúc. Nàng lại hết sức chậm rãi vuốt tay cởi thắt lưng buộc eo.

Động tác của nàng rất chậm, cực kì thanh tao, lộ ra mị hoặc vô biên.

Cuối cùng, nàng cởi thắt lưng buộc eo ra, vạt áo trung y nền trắng thêu hoa đỏ trên người lại hơi mở rộng, lộ ra yếm ngực màu hồng đào ở bên trong, nhìn qua cả người vừa phóng túng lại uể oải, lại vừa mềm mại thơm ngát, giống như muốn tan chảy ở nơi này.

Ngón tay trắng nõn của nàng che ở trước ngực, khẽ nghiêng đầu.

Chỉ thấy bốn thiếu niên kia đã cởi áo ngoài xuống, khoác trung y đứng đó liếc mắt nhìn trộm nàng, lại dường như có chút ngượng ngùng, trong mắt đều là vẻ kinh diễm, mà trên mặt cũng đã lộ ra sắc hồng.

Từ trên ghế trúc Tần Cửu chậm rãi đứng dậy, tóc đen mềm mại dài mà bóng mượt xõa ở phía sau, nàng chậm rãi đi thẳng về phía trước, trên khuôn mặt hoàn mỹ đến gần như tà dị lộ ra ý cười quyến rũ.

Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước.

Trong miệng thầm đọc: Một, hai, ba, bốn, ngẩ!

Bốn thiếu niên đồng thời loạn choạng ngã gục xuống mặt đất, chìm vào hôn mê.

Tần Cửu nhú mày nhìn bọn họ, tận sâu trong đôi mắt phượng đen như mực lướt qua một tia bi thương.

Nàng đứng lại, đưa tay mở trường bào tay rộng ra, y sam bằng gấm trơn nhẵn mềm mại như đám mây rơi xuống bên chân.

Nàng duỗi tay kéo áo ngực, cởi quần trong, thân thể nữ tử sáng trong như điêu khắc từ bạch ngọc liền phơi bày trong không trung.

Nàng bước qua y sam, đi về phía nước trong ao.

Hơi nóng mướt của dòng nước đi qua chân và cổ tay mảnh khảnh của nàng, tràn sang vòng eo thon nhỏ* của nàng, giống như một loại tơ lụa mềm mại.

*Nguyên tác: Bất doanh nhất ác: chỉ cần dùng một cánh tay cũng có thể ôm trọn.

Ánh trăng trong trẻo nhàn nhạt xuyên qua khe hở của đỉnh rạp rơi xuống bờ vai trần của nàng, nàng nổi người ở giữa ao, nhắm mắt, hít vào.

Trong phút chốc mọi thứ ngăn cách với bên ngoài đều mở ra, mà tất cả lại tự mình trỗi dậy vô cùng rõ rệt. Trái tim đập mạnh, máu được lưu thông, hô hấp tuần hoàn, mỗi một điều nhỏ nhặt hiện giờ đều khiến cho nàng cảm nhận được. Một dòng nước ấm từ đan điền* chậm rãi dâng lên, bắt đầu chảy đến kinh mạch ở toàn thân, mà ánh trăng chiếu lên bờ vai nàng dường như sinh ra một dòng khí lạnh, dòng khí lạnh này bắt đầu chậm rãi lan xuống phía dưới.

*Đan điền: vùng dưới rốn.

Ấm áp và lạnh lẽo, băng và lửa, hơi lạnh và khí nóng trong nội lực bắt đầu quần lấy nhau.

“Bồ Thiên Tâm Kinh” là một loại nội công dành cho phái nữ tu tập, nó đặc biệt ở chỗ có thể khiến cảnh giới tiến bộ cực nhanh, nhưng trong lúc tu luyện nhất định phải chung chạ gối với đồng nam, dựa vào dương khí trên người bọn họ để đuổi khí tức âm hàn trên người mình đi. Loại phương pháp luyện công này không có hại với nữ tử, nhưng thương tổn với nam giới cực lớn, có khi vô ý, sẽ làm nam tử bỏ mạng.

Nhưng ngoài ra còn có một loại phương pháp luyện công, dùng máu trên người nam tử trẻ tuổi. Loại phương pháp này tương đối đơn giản, mà lại không có thương tổn đối với nam tử. Thế nhưng, loại phương pháp này lại khiến nữ tử tổn thương cực độ. Cũng chính phương pháp này có thể khiến cho người ta đạt được nội lực cực kì thâm hậu trong một thời gian ngắn, nhưng cũng làm cho sức khỏe của người ta sớm cạn kiệt.

Nói cách khác, thật ra đây là một loại tự sát.

Tần Cửu dùng chính loại phương pháp này.

Không có người nào lại dùng phương pháp này, nhưng nàng nhất định phải dùng.

Nàng cũng không đủ thời gian để luyện võ, mà nàng nhất định phải đạt được võ công, nhưng nàng không thể làm hại người vô tội.

Nàng không có sự lựa chọn!

Bởi nàng còn sống, không phải vì một mình nàng, mà sống vì ngàn vạn oan hồn.

Không ai biết nàng dùng loại phương pháp này, bao gồm cả Tì Ba. Vậy nên nàng cho bốn thiếu loại uống thuốc có khả năng sản sinh ra ảo giác từ bên trong, tất cả những gì bọn họ đã thấy trước khi hôn mê, sẽ làm cho họ xuất hiện ảo giác ở chung với nàng. Như vậy, Mộ Vũ Phi cũng sẽ không nghi ngờ. Nàng không thể để hấn lo lắng vô nghĩa vì nàng.

Mồ hôi lạnh từ trên trán Tần Cửu chảy ra, mạch máu dài hẹp trên người nổi lên, nhúc nhích đầy quỷ dị. Nàng dịch chuyển thân người, đi tới nơi bốn thiếu niên đang nằm ngửa, bắt đầu cởi bỏ trung y trên người một gã thiếu niên, chuẩn bị lấy máu từ trên người gã.

“Ai ôi, đây là loại thói đời tồi tệ gì thế, ngay cả ngủ một giấc cũng bị ép nhìn xuân cung sống sao?” Đột nhiên có tiếng nói lười nhác mà tà dị từ bên ao truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Mắt ta mù

Lúc này Tần Cửu cả kinh không hề nhỏ, vốn đang đặt tay cởi áo trên người thiếu niên, đột ngột dừng lại.

Trong khoảng thời gian đá đánh lửa lóe sáng*, nàng đã thuận tay cầm khung thêu hoa trên mặt đất lên, bất thành linh vung ra một quyền trong nước, bọt nước ở giữa văng ra khắp nơi, cả người nàng đã bay lên không trung, đánh tới nơi phát ra âm thanh.

*Ý chỉ thời gian cực ngắn.

Giọt nước trong suốt lóng lánh từ trên mặt nước bắn lên ào ào, lại hóa thành mưa phùn tằm tã rơi xuống. Sương mù bốc lên mù mịt, như tấm lụa mỏng trong suốt vẫn vút phát phơ trên mặt ao.

Một bóng hình tuyệt mỹ xuyên qua màn sương.

Đập vào tầm mắt trước tiên, là dải ti tuyền bảy màu, phi hồng, ngải lục, nguyệt bạch, nha thanh, đại lam, lưu hoàng, minh tử,*...

*Đỏ, xanh lục, trắng, xanh đen, lam sẫm, vàng, tím.

Sau đó là một đôi mắt quyến rũ, ánh nền sáng rực trong phòng chiếu vào đáy mắt tối đen, bùng lên sát khí mãnh liệt.

Mái tóc đen mĩ lệ bị chân khí khuấy động xỏa tung khắp bốn phía ở sau thân, như một đóa mặc liên bùng nở.

Một kích này của Tần Cửu, vốn là hạ đòn sát thủ, nhưng nàng lại đột nhiên thu tay.

Chân trần nhỏ nhắn ở trên vách ao một chút, nàng miễn cưỡng dừng bước, mái tóc đen tung bay như dòng suối nghiêng về phía trước, lại chậm chậm rơi xuống bên người.

Ánh nền mờ nhạt lưu chuyển, chiếu lên phong thái tài hoa rực rỡ giống như đóa sen mới nở* của nàng.

*Nguyên tác: Xuất thủy phù dung: chỉ dung mạo đẹp đẽ của con gái.

Nàng nhìn thấy người kia.

Trong gian nhà trúc rộng lớn không còn một chút âm thanh nào, chỉ có nước suối chảy trên vách ao, phát ra tiếng vang ừng ực nho nhỏ.

Gian nhà trúc này của Chiêu Bình công chúa rất rộng, trong nhà trúc ngoại trừ ao tắm được lan can bạch ngọc bao quanh này, quả thật còn bài trí không ít. Bốn phía quanh bờ ao bày đầy chậu hoa, hoa và cây cảnh trong chậu có cây chỉ cao hơn một thước*, có cây cao hơn ba bốn thước.

*Thước: 1 thước = 1/3 mét.

Phía sau một chậu hoa phù dung màu hồng nhạt, trái một tấm thảm nỉ dệt lông thật dày, có một người đang nghiêng mình nằm trên thảm.

Người kia là một nam tử trẻ tuổi hơn hai mươi tuổi, hần uể oải lười biếng nghiêng người lấy tay chống cằm, bộ áo bào gấm rộng rãi dệt từ lụa tơ tằm màu đen rực rỡ tùy ý khoác trên người, vạt áo mở một nửa, lộ ra vòm ngực rộng lớn màu mật ong và càn cổ tảo nhả bên trong. Mái tóc chưa hề buộc lên, tóc đen như mực tùy ý xỏa tung trên người, lộ ra vẻ ngang tàng không kiềm chế được.

Lông mày dài mảnh, đôi mắt tuyệt mỹ, sống mũi thẳng tắp, làn môi mỏng sắc nét, tất cả những điều này tạo nên khuôn mặt tinh xảo đến tuyệt mỹ như được điêu khắc từ bạch ngọc.

Thất đệ của Khánh Đế, thất thúc của Nhan Túc, Diêm Vương Nhan Duật.

Tần Cửu không nhịn được hít ngược vào một hơi khí lạnh.

Chắc chắn nơi này xung khác với nàng.

Ngày trước, nàng gặp Nhan Duật ở chính nơi này, không ngờ ba năm trôi qua, lại gặp hắn ở đây.

Bên cạnh hắn đặt một chiếc bàn gỗ hắc đàn nho nhỏ, bên trên đặt bình rượu trắng sứ thượng hạng, một đĩa đậu phộng trộn đường và dấm hun khô, một đĩa cánh gà tẩm hạt tiêu, một đĩa nem khoai tím rán.

Trong tay người nọ cầm ly rượu đế cao, trong ly đựng rượu màu cam hồng.

Tần Cửu tuyệt đối không ngờ, nàng ở bên này trần trường luyện công, chọc ghẹo thiếu niên, bên kia có người uống rượu, ăn đậu phộng, giống như kẻ ngốc xem trò vui.

Hắn đến lúc nào?

Rõ ràng người ta đã tắm rửa qua, tóc đen tựa hồ hơi ẩm ướt.

Tần Cửu có thể khẳng định, hắn đến sớm hơn nàng, thậm chí sớm hơn cả Mộ Vu Phi. Khi Mộ Vu Phi tới nơi này xem xét, có thể hắn đã tránh đi, cho đến sau khi nàng tới, lại xuất hiện.

Tần Cửu hận đến nghiến răng, nhưng cuối cùng Tú Hoa châm trong tay không hề đâm tới.

Sở dĩ không đâm tới, một là vì người này quả thật không thể giết. Hai là vì nhìn qua đôi mắt cực kì đẹp đẽ kia của hắn lại không hề có thần thái, vô cùng

trống rỗng.

Hết sức rõ ràng, hần là người mù.

Tần Cửu không biết hần bị mù khi nào, nhưng hần mù rồi, cũng coi như ông trời có mắt, bằng không chẳng biết người này còn muốn gây họa cho bao nhiêu nữ tử thuần khiết nữa.

Chắc là Nhan Duật nghe được tiếng Tần Cửu nhảy sang, ngón tay thon dài nghiêng đi, rượu nhạt trong ly đổ vấy lên người. Hần vội vàng đặt ly rượu xuống, bắt đầu đưa tay không ngừng sờ soạn trên mặt đất, dường như đang tìm đồ vật gì.

Ánh mắt Tần Cửu lưu chuyển, thấy cách bàn tay hần không xa có một cán trường thương vót từ cây trúc.

“Ngươi vào đây khi nào?” Tần Cửu lạnh giọng hỏi.

Ngón tay nàng bắn ra, mười hai cây Tú Hoa châm trong tay bay vèo vèo ra ngoài, xuyên trúng y sam Tần Cửu còi xuống cách đó không xa. Tần Cửu lại dùng lực một chút, y sam cách ao nước bị kéo trở lại. Tần Cửu vờn cánh tay, hồng y nhẹ nhàng rơi xuống người nàng, hoàn toàn quấn chặt thân thể xinh đẹp động lòng người.

Tần Cửu tiến lên phía trước một bước, đuổi chân móc lấy, đá cán trường thương kia đến trước người Nhan Duật.

Nhan Duật sờ được trúc thương, thờ phào nhẹ nhõm, từ trên thâm nỉ chống trúc thương chậm rãi đứng lên. Dưới ánh đèn mờ, cả người như bước ra từ trong tranh, tuy rằng hai mắt không có thần thái, nhưng khắp khỏe mắt đuôi mày lại đều là phong hoa nị hoặc. Hần hí hai mắt lại, khỏe mỗi cong lên thoáng hiện chút ý cười, nhìn qua... thật hồn xiêu phách lạc.

“Đến không sớm lắm, nhưng cũng đủ để nghe được những điều không nên nghe.” Âm thanh trầm thấp tà mị, mang theo ma lực khó nói thành lời.

Tần Cửu tức giận nhũn mày, cuối cùng áp chế lửa giận trong lòng, chợt nhớ ra, hần không nhìn thấy. Như vậy hần sẽ không biết mình là ai, bắt luận hần nghe được điều gì đều không sao cả. Nghĩ như vậy, nộ khí trong lòng dần tiêu tan.

“Không sao, mặc cho ngươi nghe được bao nhiêu!” Tần Cửu thản nhiên nói.

“Cái đó, cô nương, vừa mới nghe cuộc nói chuyện của các người, hình như là muốn làm chuyện phong nguyệt* gì đó. Vừa mới nghe mấy thiếu niên kia cam tâm tình nguyện như vậy, cảm giác cô nương nhất định rất đẹp... Thực ra, thực ra ta cũng...” Nhan Duật dừng lại một chút, hàng lông mày dài mảnh khẽ nhíu.

*Chuyện phong nguyệt: ý chỉ việc ân ái tình cảm.

“Ngươi cũng cái gì?” Tần Cửu có chút nghi hoặc hỏi.

“Ta cũng là thiếu niên đồng trinh! Chẳng biết cô nương có thể để cho ta cũng...”

Lời Nhan Duật còn chưa nói hết, Tần Cửu đã tức giận đến mức suýt nữa bạo tẩu*.

*Bạo tẩu: dùng vũ lực bộc phát cảm xúc mãnh liệt.

Ta cũng là thiếu niên đồng trinh!? Ngươi không còn chút liêm sỉ nào sao?

Nếu như Nhan Duật là thiếu niên đồng trinh, heo nái cũng có thể treo cây.

“Xin lỗi, ngươi quá già rồi!” Tần Cửu áp chế cơn giận trong lòng, cười mím nói: “Bản cô nương yêu thích đồng nam nhỏ tuổi một chút.”

Nhan Duật thờ dài một tiếng, “Nàng khẳng định không cân nhắc đến ta sao?”

“Khẳng định!” Tần Cửu đen mặt nói.

“Nếu như vậy, thật sự quá đáng tiếc rồi. Tuy rằng mắt ta mù, không nhìn thấy gì, nhưng người sống là ta đứng lì ở đây bao giờ cũng ảnh hưởng đến tình thú của nàng. Nơi này là biệt cung của Chiêu Bình, chắc hẳn nàng là khách của nàng ấy, ta sẽ không quấy rầy nữa, nàng cứ tiếp tục!”

Nhan Duật nói xong, cầm trường thương trong tay, gõ cộc cộc cộc xuống đất dò dẫm tìm đường đi về phía trước.

“Phía trước là cái ao, rẽ trái, đi thẳng, là trúc môn.” Tần Cửu mắt nhìn thấy hần đi một mạch về phía ao nước, vốn dĩ hí mắt thờ ơ lạnh nhạt, mãi đến khi nhìn hần thật sự đi về phía trước, trúc thương suýt chút nữa quét chậu hoa bên bờ xuống ao, mở miệng lạnh giọng nhắc nhở.

“Đa tạ, xin hỏi cô nương, có phải ở đây có một chậu hoa mẫu đơn màu tím?” Nhan Duật mỉm cười hỏi.

Trong gian nhà trúc rất ấm, Chiêu Bình trồng không ít hoa và cây cảnh quý báu, trong đó gồm có hoa mẫu đơn nở rộ vào ngày xuân. Ánh mắt Tần Cửu đảo qua, quả nhiên nhìn thấy một chậu hoa mẫu đơn màu tím cách đó không xa.

“Quả thực có một chậu.”

“Phiền cô nương giúp ta mang tới đây có được không. Chiêu Bình đồng ý tặng cho ta.” Nhan Duật nhoẻn miệng cười, nụ cười rực rỡ mà động lòng người.

Tần Cửu chỉ muốn mau mau đuổi ma đầu chướng mắt này đi, nhanh chóng luyện công một chút. Khi này đột nhiên bị cắt ngang, chân khí chạy tán loạn trong kinh mạch gia tăng tốc độ, hết sức khó chịu. Nàng bước nhanh đến, nhắc chậu hoa lên, chuyển vào trong tay hắn.

Nhan Duật ôm chậu hoa, đẩy trúc môn đi ra ngoài.

Tì Ba canh gác ở bên ngoài thấy có người đi ra từ bên trong, sợ tới mức giật mình, cách trúc môn hỏi Tần Cửu có chuyện gì sao. Tần Cửu thần nhiên nói: “Không có gì, người canh gác cho tốt. Ta lập tức xong ngay.”

Tần Cửu kiểm tra trong phòng một lần, sau khi xác định không còn ai, lập tức bắt đầu luyện công một lần nữa.

Nàng dùng Tú Hoa châm đâm vào mạch máu ở những nơi ít người để ý trên người thiếu niên để lấy máu, cuối cùng chờ qua nửa canh giờ, rốt cuộc gần luyện xong thì chợt nghe bên ngoài có tiếng người huyên náo, dường như có rất nhiều người tới đây.

*

Cực phẩm phúc hắc* nam ra sân.

*Phúc hắc: bụng dạ đen tối.

Giả ngu giả mù không giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17: Xuất thủy phù dung

*Đóa sen mới nở

Bên ngoài nhà trúc, Tì Ba ôm bảo kiếm canh giữ ở cửa, nghe thấy tiếng động, đôi mắt đen vốn trong trẻo lạnh lùng đột nhiên phát ra ánh sáng rét lạnh.

Ở Thiên Thần tông, hắn canh giữ ở cửa mật thất giống thế này tính ra cũng hơn chục lần, mỗi lúc như vậy, trong lòng hắn lại cực kì khổ sở, lại vừa hết sức cảnh giác. Hắn canh gác ở cửa, chưa bao giờ dám phát ra một chút tiếng động, mặc dù còn cách một lớp cửa dày, hắn vẫn sẽ sợ âm thanh rất nhỏ quấy rầy nàng vận công. Rốt cuộc nàng có bao nhiêu khó khăn, trên đời này, có lẽ chỉ có hắn rõ nhất. Hắn chỉ muốn dùng hết mọi năng lực, bảo vệ nàng thật tốt.

Đối với âm thanh đột nhiên xuất hiện này, trong lòng Tì Ba oán hận cực kì sâu sắc, chỉ lo ở thời khắc mấu chốt, làm cho Tần Cửu đang luyện công bên trong tẩu hỏa nhập ma.

Căn nhà trúc này dựng ở hậu viện trong biệt cung của Chiêu Bình công chúa, hiện giờ Chiêu Bình công chúa không ở biệt cung, hậu viện vốn chỉ có ánh trăng mờ bao phủ đình đài lầu các.

Mà lúc này, có một chút ánh sáng sáng lên, di chuyển về phía hắn ở bên này.

Sau đó điểm thứ hai sáng lên cách đó không xa, rồi điểm thứ ba...

Ánh sáng này rất nhanh tụ tập từng điểm từng điểm, cuối cùng hợp thành một dòng sông ánh sáng lưu động, uốn lượn di chuyển tới bên này.

Khoảng cách mỗi lúc một gần.

Cuối cùng Tì Ba cũng thấy được những người xách theo đèn lồng kia.

Bọn họ đều mặc một bộ giáp bảo vệ màu đen, bên ngoài khoác áo choàng đồ sộ, chân mang giày gấm màu đen, bên hông treo trường đao đeo bảo kiếm.

Tì Ba hít vào một hơi khí lạnh, thậm chí không ổn. Hắn nhận ra những trang phục này, đây là trang phục của Kim Ngô Vệ dưới trướng An Lăng Vương. Đêm qua ở trên phố Thiên Môn ba thuộc hạ của An Lăng Vương Nhan Túc là Kim Ngô Vệ cũng mặc trang phục như vậy.

Kim Ngô Vệ đến rồi, nói như vậy, chuyện đại nhân đang luyện công ở đây, chỉ sợ cũng không thể giấu được An Lăng Vương.

Tay Tì Ba từ từ đặt ở bội kiếm bên hông, kéo lại từng chút một, con ngươi đen như mực dần tròn tròn, sát khí toàn thân lạnh thấu xương, giống như một con báo săn có thể xuất kích bất cứ lúc nào.

Bất kể thế nào, tuyệt đối không thể để những người này tiến vào trong, tuyệt đối không thể làm cho đại nhân thất bại trong gang tấc.

Đoàn người rất nhanh đã đến trước mặt, ánh đèn sáng rực tụ họp, phía trước gian nhà trúc chiếu sáng như ban ngày. Mặc dù nói chỉ có hơn hai mươi Kim Ngô Vệ, nhưng cả người lại mang theo sát khí khiến cho người khác khiếp sợ. Bọn họ đi đến phía trước gian nhà trúc, nhanh chóng tản ra, bao vây nhà trúc đến nước cũng không thể chảy qua. Có vài người khác ngưng mi đứng chờ ở hai bên trúc môn, cầm cao đèn lồng trong tay.

Võ Trọng nguyên Tạ Dịch Trần từ trong ánh sáng nhanh chóng bước tới, lạnh lùng liếc nhìn Tì Ba một cái, nói: “Đây chẳng phải là hộ vệ của Tần Cửu gia sao? Từ khi nào lại đổi thành người đến canh gác biệt cung của Chiêu Bình công chúa vậy? Còn không mau tránh ra?”

Tì Ba chẳng hề nói chuyện, chỉ từ từ đi đến phía trước trúc môn, thân hình cao lớn che chắn trúc môn hết sức kín kẽ, mà tay phải càng lúc càng nắm chặt bảo kiếm.

“Hừ, sao vậy, vương gia đến biệt cung của Chiêu Bình công chúa tắm rửa, khi nào thì đến phiên người ngăn cản?” Tiếng Tạ Dịch Trần càng lạnh như băng.

Tì Ba vẫn im lặng như cũ.

Tạ Dịch Trần hừ lạnh một tiếng, “Chẳng lẽ trong gian nhà trúc này có chuyện gì ám muội xấu xa?”

Tì Ba vẫn im lặng như cũ, chỉ là đôi mắt đen lại hiện ra huyết quang, gắt gao nhìn chăm chăm Tạ Dịch Trần và Kim Ngô Vệ phía sau hắn.

“Người đâu, bắt lấy kẻ trộm ban đêm xông vào biệt cung của Chiêu Bình công chúa!” Tạ Dịch Trần ra lệnh một tiếng.

“Khoan đã!” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng như suối nguồn chảy xiết.

Tì Ba trừng mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy An Lăng Vương Nhan Túc từ chính giữa chậm rãi bước tới.

Vào giây phút hần xuất hiện, dường như sát khí và sát ý vô hình bất chợt tan biến. Ánh sáng từ trong đèn lồng nhẹ nhàng tản ra, tựa hồ cũng trở nên mập mờ mờ lung, người mờ lung, đêm mờ lung.

Bước ra từ trong quảng sáng nên trên người hần dường như mang theo chút ánh sáng, khiến người ta có ảo giác trên trời dưới đất đều có một vầng trăng.

Người này, từng bước từng bước, thông thả đến gần.

Triều phục bằng gấm dệt từ tơ tằm màu đỏ đen, gấm đen nổi liền tay áo, vạt trước thêu rồng vàng bốn vuốt cưỡi mây lành, mắt rồng sắc bén bức người, vạt dưới là hoa văn sông nước chảy cuộn bên vách núi, quý khí bức người. Kim quan* buộc tóc, phản chiếu ánh đèn mờ lung, ánh lên gương mặt anh tuấn sáng rực.

*Kim quan: mũ mũ bằng vàng.

Hần chấp tay chậm rãi đi đến trước mặt Tì Ba cách đó không xa, đứng khoanh tay.

Ánh mắt thâm thúy nhẹ nhàng liếc qua cánh tay đang giữ bảo kiếm của Tì Ba, chợt cười nói: “Hiếm thấy Tần Cửu gia có được nô tài trung thành như vậy.” Thanh âm mang theo từ tính của rượu nhẹ, nhưng rõ ràng ẩn chứa một loại sức mạnh, có thể làm cho người ta không rét mà run, “Cũng tốt, đã thấy về mặt nô tài trung thành này ở người, bản vương chỉ cần đợi chờ từ của người.”

Trên trán Tì Ba từ từ toát mồ hôi lạnh.

Rốt cuộc An Lăng Vương Nhan Túc là hạng người gì, đúng là hắn ta đã biết. Trong mắt hắn ta là về có chuyện gì đó gian trá xằng bậy*, giờ phút này hắn có thể nhìn thấy rõ ràng trong đôi mắt kiêu ngạo này của hắn ta, thần sắc của sự chán ghét. Thật hiển nhiên, hắn ta đã biết đại nhân dùng thiếu niên đồng trinh để luyện công, sợ rằng chuyện tối nay rất khó bỏ qua. Nhưng hôm nay lại không có biện pháp nào khác, hắn chỉ mong đại nhân nghe được âm thanh ở cửa, có thể tìm cách trốn đi, nhưng hắn cũng hiểu rõ dường như không có khả năng này.

*Theo ý hiểu của mình: ánh mắt Nhan Túc bộc lộ suy nghĩ rằng Tần Cửu đang làm chuyện gì đó gian trá xằng bậy.

Có một Kim Ngô Vệ mang ghế dựa qua đây, Nhan Túc khoan thai ngồi xuống. Mắt lạnh híp lại, tia sáng trong mắt liếm điểm lướt động, sáng quắc bức người.

Hần quan sát Tì Ba.

Bộ dáng tên hộ vệ trước mặt này cùng lắm mười tám mười chín tuổi, thân mặc một bộ quần áo màu xanh, ngày thường mi thanh mục tú, nhìn qua bộ dạng phúc từng, nhưng khắp người lộ ra sát khí không thể xem nhẹ. Yêu nữ vẫn còn có một hộ vệ trung thành như vậy, lại làm hắn có vài phần kinh ngạc.

Tì Ba có chút tâm thần bất định.

An Lăng Vương chặn ở đây, hần vẫn hết sức hi vọng hiện giờ đại nhân còn chưa luyện công là tốt nhất, như vậy, đại nhân không động đến bốn thiếu niên kia, An Lăng Vương cũng không nắm được chứng cứ.

Bên này Tì Ba đang vừa miên man suy nghĩ, chợt nghe trong gian nhà trúc phát ra một tiếng “Bịch”.

Trong lòng hần căng thẳng, vội vàng gõ cửa nói: “Cửu gia, Tì Ba có thể vào trong không?”

Tần Cửu vừa mới bị âm thanh bên ngoài quấy nhiễu, khí huyết trong cơ thể quay cuồng, nồn ra vài giọt máu. Nàng lại vội vã vận khí điều tức một chu thiên*, mới áp chế được chân khí chạy tán loạn trong cơ thể xuống. Hiện giờ, hần khí rét lạnh trong cơ thể đã từ từ bốc lên, rốt cuộc nội lực cũng phá vỡ tắc nghẽn, nhưng trong cơ thể vẫn sót lại chút đau đớn và giá lạnh.

*Chu thiên: một vòng tuần hoàn quanh cơ thể (dùng trong luyện công).

Đến cuối cùng lại bị bên ngoài quấy nhiễu, nàng vội vàng thu lại công lực, đã bị ảnh hưởng.

Nàng khoác y phục từ giữa ao đứng dậy, chỉ cảm thấy trên người có một mối uể oải và bức bối khó nói thành lời, thế nhưng dưới chân vừa trượt, ngã lặn xuống đất. Nàng đã nghe được kẻ đến bên ngoài là Nhan Túc, nàng cười lạnh một tiếng, từ trên mặt đất mạnh mẽ chống tay bò dậy, đi đến trước ghé trúc rồi ngồi xuống. Lúc này mới lười nhác nói: “Tì Ba, vào đi!”

Tì Ba vẻ mặt lo lắng xông vào, nhìn thấy Tần Cửu không có việc gì, lúc này mới bước nhanh đến đứng ở phía sau nàng.

Một Kim Ngõ Vệ đẩy trúc môn ra, vài Kim Ngõ Vệ cầm theo huyền đao bội kiếm dẫn đầu đi đến, sau đó Nhan Túc chậm rãi bước tới.

Vốn dĩ trong nhà trúc sương mù ẩm áp hùng hực như mùa xuân, trong nháy mắt đã tràn ngập khí tức lạnh lẽo trang nghiêm. Ánh mắt lạnh lùng của Nhan Túc từ trên người Tần Cửu lướt qua, lại chuyển tới trên người bốn thiếu niên nằm trên mặt đất, mây kiếm hơi nhú, trong đôi mắt đen xẹt qua một tia lãnh ý.

Tần Cửu nghiêng người trên ghế trúc, một bộ y phục nền trắng thêu hoa đỏ nửa che nửa mở, tóc đen hơi ẩm ướt rủ xuống. Trong tay nàng cầm khung thêu hoa hình quạt tròn, phía trên thêu một đóa Mạn Đà La nở rộ, xinh đẹp điểm lệ tựa hồ có thể khiến cho người ta ngửi thấy hương hoa. Mà thân thể nàng còn kiều diễm hơn Mạn Đà La, cả người toát ra vẻ kiều mị giống như đóa sen mới nở, yêu kiều mềm mại đến mức muốn được tan chảy ở nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Diễm phúc không mộng

Tần Cửu nghiêng người trên ghế trúc, một bộ y phục nền trắng thêu hoa đỏ nửa che nửa mở, tóc đen hơi ẩm ướt rủ xuống. Trong tay nàng cầm khung thêu hoa hình quạt tròn, phía trên thêu một đóa Mạn Đà La nở rộ, xinh đẹp điểm lệ tựa hồ có thể khiến cho người ta ngửi thấy hương hoa. Mà thân thể nàng còn kiều diễm hơn Mạn Đà La, cả người toát ra vẻ kiều mị giống như đóa sen mới nở, yêu kiều mềm mại đến mức muốn được tan chảy ở nơi này.

“Điện hạ thật là hăng hái, đêm hôm khuya khoắt phong trần mệt mỏi còn đến chỗ này, chẳng lẽ là đã nghe được tiểu nữ tám gọi ở đây, nói như vậy, điện hạ thật sự có ý với tiểu nữ rồi?” Tần Cửu lười biếng cười, lúc này lông mày đuôi mắt đều là phong hoa làm người ta mê say. Chỉ là, môi son bởi vì vừa nồn ra máu, mà đỏ bừng khiến người ta tan nát cõi lòng.

Nhan Túc ngay đến nhìn cũng không thèm liếc Tần Cửu một cái, lạnh giọng phân phó Tạ Dịch Trần vừa đi vào trong nhà: “Nhìn xem bốn thiếu niên kia còn có thể cứu được không?” Hần nhìn bốn thiếu niên chỉ mặc một chiếc quần trong nằm trên mặt đất, khuôn mặt tuấn mỹ vô song trở nên cực kì khó coi. Sự sắc xảo trong mắt dài lúc ẩn lúc hiện, khắp người như có lãnh ý toát ra.

Tạ Dịch Trần lĩnh mệnh, trước tiên cúi người dò xét miệng mũi của bốn thiếu niên, lại phái người hết lần này đến lần khác kiểm tra trên người bọn họ có vết thương hay không, cuối cùng đứng dậy bẩm báo: “Điện hạ, còn có hơi thở, hình như chỉ là hôn mê, trên người cũng không có vết thương.”

Tần Cửu thần nhiên nhíu mày, may mà nàng dùng Tú Hoa châm, mũi châm lại ở nơi kín đáo, sợ là tìm lại căn thận cũng không nhìn ra.

“Hả?” Nhan Túc thần nhiên nhíu mày, dường như đã sớm liệu đến.

Tần Cửu ngẩng khuôn mặt tươi cười như hoa, đón lấy ánh nhìn âm trầm, thần nhiên nhìn về phía người đứng ở trước mặt, “Chẳng lẽ điện hạ cho rằng tiểu nữ muốn hại mấy vị tiểu ca nhi này, ngài đứng là quá lo lắng rồi, ta làm sao có thể là người ngoan độc như vậy!”

Ánh mắt Nhan Túc nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt Tần Cửu, trong mắt dài có ba quang* liếm diễm hiện lên, hần hơi hít mắt lại, hàm dưới căng ra, kéo thành một đường cong có chút lãnh khốc, “Ta cũng hi vọng Tần môn chủ là người từ bi lương thiện.” Dừng lại, hần lơ đãng cười nói, “Tối nay người thật sự hăng hái là Tần môn chủ chứ, đêm hôm khuya khoắt như vậy còn lên lút đến biệt cung của Chiêu Bình tắm rửa, lại có bốn tiểu ca nhi như hoa như ngọc thể này hầu hạ, thật sự diễm phúc không mộng.”

Nhan Túc khẽ mỉm bờ môi rất mỏng, mắt đen hẹp dài.

Nghe nói người có môi và mắt dài quá như vậy thông thường đều rất lãnh khốc vô tình.

Nàng vốn không tin, cho rằng hẳn cuối cùng cũng có tình cảm. Lúc này mới biết, hẳn từ trong ra ngoài, khắp chốn lạnh bạc vô tình.

Ý cười bên môi Tần Cửu dần dần biến mất, nàng chớp chớp đôi mắt to giống như hồ nước, thu hồi ánh mắt nhìn thẳng vào hắn, rừ mí mắt xuống, ánh mắt dừng ở khung thêu hoa trong tay mình, chậm rãi nói: “Điện hạ thật sự nói đùa rồi. Bốn người này, cũng tính là như hoa như ngọc? Nếu như đổi thành điện hạ, ta mới thật sự xem là điềm phúc không mong.”

Nhan Túc nghe vậy, không giận mà còn cười.

Bên trong tiếng cười như rượu nhẹ ngấm hàm chứa lãnh ý lại giống như một loại băng tiễn đâm về phía Tần Cửu, hắn như sương mây, dùng giọng điệu nhàn nhạt lạnh lạnh nói: “Bản vương còn muốn sống lâu thêm vài năm, Tần môn chủ xinh đẹp như vậy, bản vương cũng không tận hưởng nổi. Vẫn muốn hỏi Tần môn chủ một chút, bốn gã nam tử này vì sao lại hôn mê?” Hắn thu lại vẻ tươi cười, mày kiếm hết sức chăm chú, ánh mắt nghiêm nghị lướt qua Tần Cửu, nhìn chằm chằm nàng chỉ muốn ngạt thở.

“Bọn họ à?” Tần Cửu giơ tay vuốt mái tóc hơi ẩm ướt xuống, trên mặt nở ra nụ cười giống như một đóa sen trắng thuần khiết, nhưng lời nói ra không hề có một chút thuần khiết nào, “Đương nhiên là hầu hạ ta quá mệt mỏi rồi.”

“Bốn nam tử này vì sao hôn mê, có phải lo lắng đến tính mạng hay không, bản vương còn đợi điều tra. Bây giờ, phiền Tần môn chủ theo bản vương đi một chuyến!” Giọng điệu của Nhan Túc bình tĩnh, bình tĩnh tự nhiên giống như thu triều hoán hoa*.

*Thu triều: thủy triều vào mùa thu. Hoán hoa: một loài hoa màu trắng, có tác dụng tránh thai.

Chắc đây là thành ngữ tục ngữ gì đó của Trung Quốc, mình không tra được nghĩa nên vẫn để nguyên như vậy nha.

“Ý điện hạ là muốn bắt ta? Ta phạm tội gì?” Tần Cửu vô tội mở lớn đôi mắt to, ngẩng mặt ai oán hỏi. Nàng vừa mới tắm rửa qua, trên da thịt phủ một tầng hơi nước mỏng manh, gặp ánh đèn trong nhà chiếu vào, cả khuôn mặt tinh tế mà trắng ngần, tỏa ra ánh sáng nhu hòa thản nhiên, càng tôn lên lông mày đôi mắt sắc đen nồng đậm, môi son đỏ thắm mỹ lệ, mà nốt ruồi như giọt lệ ở gần mắt trái kia có vẻ càng thêm đỏ tươi như máu, giống như hạt đậu tương tư*.

*Đậu tương tư: đậu đỏ.

Ánh mắt Nhan Túc rời đi, khóe môi hiện ra một chút ý cười trào phúng, “Tần môn chủ mặc dù mới tới Lệ Kinh, nhưng hiện giờ đã là quan viên của Đại Dục ta, tuy rằng là một quan sự Ti Chức phượng nhỏ, nhưng cũng nên tuân thủ luật pháp của Đại Dục ta. Trong luật pháp của Đại Dục ta có một điều, đó là không cho phép dùng người vô tội luyện tập tà công.”

Tần Cửu vén sợi tóc tản mát bên gò má ra sau tai, trong giọng nói mềm mại mơ hồ có vài phần ý vị chỉ sợ thiên hạ không loạn, “Điện hạ nói ta luyện tà công sao?”

Nhan Túc ngang tàng liếc nhìn một cái, mắt sáng thâm sâu khó dò, dù rằng giọng nói bình tĩnh, nhưng ý cười lại ngấm chứa khí thế bức người, “Hi vọng ngươi không phải!” Hắn nói xong, dùng tốc độ cực chậm hơi híp mắt lại, vẻ mặt bình tĩnh như nước, thong thả bước từng bước ra khỏi nhà trúc.

Tạ Dịch Trần cũng sai người mang bốn thiếu niên kia ra ngoài, xoay người khom lưng đuổi tay mời, nói: “Tần môn chủ, mời!”

Tần Cửu thản nhiên cười nói: “Tạ đại nhân chờ một lát.” Nói xong, nàng sửa sang lại y phục trên người một chút, lại chậm rãi vén mái tóc đen buông xõa thành Đọa Mã kế, lúc này mới đứng dậy đi vào giày mềm cỡi ra khi này.

Từ cuộc đối thoại vừa rồi của nàng và Nhan Túc, nàng khẳng định rõ ràng, Nhan Túc biết nàng tới đây là tới luyện tập tà công, hẳn cũng biết cách công dụng của bốn thiếu niên kia. Vậy nên nàng nghĩ Nhan Túc không hề phải người theo dõi nàng đến chỗ này, nếu như chỉ là phải người theo dõi, hẳn sẽ không biết nàng làm gì ở chỗ này rõ ràng như vậy.

Từ triều phục còn chưa thay thay xuống trên người Nhan Túc có thể thấy được, hẳn trực tiếp từ hoàng cung đến đây. Nói như vậy, nhất định là có người truyền tin cho hắn.

Sẽ là ai đây?

Tần Cửu lạnh lùng nheo mắt lại. Nhan Duật ?? Nàng nhanh chóng phủ định, bởi vì thời gian không khớp, nếu như là hắn, Nhan Túc sẽ không đến nhanh như vậy.

Vậy thì là ai?

Tần Cửu chợt nhớ tới một người, nàng chậm rãi nhắm mắt, khóe môi tràn ra một chút thở dài nặng nề.

Thật là sơ suất!

Nếu như nàng thật sự nói dùng máu huyết của đồng nam để tập luyện “Bổ Thiên Tâm Kinh”, chỉ sợ cũng rất khó thoát tội.

Tần Cửu nhỏ giọng ra hiệu cho Tì Ba đi nói cho Mộ Vu Phi, không được hành động thiếu suy nghĩ, lại chậm rãi đi ra ngoài nhà trúc.

Dưới ánh sáng âm u mờ lung của đèn lồng bên ngoài nhà, Nhan Túc khoanh tay đứng dựa lưng về phía nàng, từ từ xoay người lại, nở nụ cười hồ hững. Ngay lập tức có hai Kim Ngô Vệ tiến lên trước.

Tần Cửu cười lạnh nói: “Yên tâm, ta sẽ không chạy trốn đâu! Công đường của Kinh phủ doãn là cái gì, ta cũng rất muốn biết!” Nói xong, chậm chậm bước thẳng về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Đình thẩm

Bóng đêm cô quái mà mĩ lệ.

Vàng trắng sáng trên trời cũng chẳng hề có chút âm đạm vì phân tranh của người thế gian, nó tỏa ra u quang trong trẻo lạnh lùng, chiếu rọi lên cơ thể mỗi người.

Tần Cửu dưới sự áp giải của Kim Ngô Vệ, xuôi theo sơn đạo đi xuống núi.

Gió núi xẹt qua bên gò má, phát ra tiếng nước nổ nghẹn ngào giống như tiếng hồ cầm vùng tái ngoại tấu nhạc. Không khí lạnh như băng, khí u hàn hít vào trong phế quản khiến người ta khiếp sợ một hồi.

Đường núi quanh co được ánh sáng đèn lồng chiếu sáng như ban ngày, núi đá đen thẫm và cây cối trơ trọi ở hai bên đường hiện ra rõ ràng trước mặt.

Nhan Túc ở trước mặt Tần Cửu điều khiển ngựa chậm rãi đi về phía trước, tóc đen và cằm bảo bị gió núi thổi bay phần phật, phảng phất giống như trích tiên* muốn bay. Bóng lưng của hắn cao thẳng mà gãy, tự có một loại khí thế bức người bảm sinh, khiến người ta kim lòng không được muốn ngưỡng mộ.

*Trích tiên: tiên bị đọa xuống trần.

Tần Cửu hí mắt nhìn phía trước, bóng lưng thẳng tắp trước mặt này và một bóng hình khác dần dần chồng trùng khít.

Thiếu niên cười trên mình Dạ Chiếu Ngọc Sur Từ*, một thân trang phục cười ngựa bằng tơ lụa màu tím nhạt, bên hông đeo đai ngọc, chân mang ủng to tầm đế đen, khoác áo choàng thêu hoa văn đám mây cùng màu. Thiếu niên mặt mày tuấn tú, anh khí bức người, vẻ mặt phẫn chấn. Trong tay cầm cung tên, hí mắt, ngấm bắn, giương cung. Bởi vì dùng sức, bắp thịt dưới y phục căng phồng, trang phục trên người phồng lên. Trên khuôn mặt trẻ trung tuấn nữ kia, còn lấp lánh lớp mồ hôi mỏng thấm ra vì phóng ngựa phi nhanh.

*Dạ Chiếu Ngọc Sur Từ: loài ngựa toàn thân lông trắng như tuyết, tương truyền một ngày có thể đi hàng nghìn dặm.

Khi đó, lòng của nàng, dường như chính là bị một mũi tên này bắn trúng.

“Tần môn chủ, mời lên xe ngựa!” Bên tai truyền đến tiếng nói của Tạ Dịch Trần.

Lúc này Tần Cửu mới phát hiện trong thoáng chốc, đã xuống dưới sơn đạo, một chiếc xe ngựa dừng ở trước mặt.

Bên cạnh xe ngựa, Nhan Túc đứng ghim cương ngựa, quay đầu nhìn nàng, dưới ánh trăng, đôi mắt hấn sắc bén, hồ hững mà trong trẻo lạnh lùng khiến cho người khác hít thở không thông.

Tần Cửu hí mắt cười nói: “Tội phạm như ta còn có xe ngựa để ngồi, đa tạ điện hạ.” Tần Cửu mỉm cười chui vào trong xe ngựa, ngồi dựa trên đệm tròn trong xe ngựa, nhắm hai mắt lại.

Nàng thật sự mệt mỏi.

Sợ rằng ngày mai còn phải đánh một trận chiến ác liệt, lúc này, quan trọng nhất là nghỉ ngơi dưỡng sức. Tần Cửu thả lỏng tâm tình, có chút buồn ngủ mơ màng màng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, xe ngựa dừng lại, màn xe bị người vén lên.

Tần Cửu mở mắt, biết là đã đến đại lao của Kinh phủ doãn.

Tần Cửu ngáp một cái, từ trên xe ngựa chậm rãi bước xuống, dưới sự áp giải của ngục tốt, đi vào đại lao. Nàng cũng không đợi ở trong lao bao lâu, đã bị dẫn đến công đường chịu thẩm vấn.

Kì thực, Tần Cửu hiểu rất rõ, vụ án nàng phạm phải, nói không tính là lớn, nhưng vì thân phận nàng đặc biệt, lại phạm tội ở trong tay Nhan Túc, vậy án này lại không coi là nhỏ.

Đã qua giờ Thìn, mặt trời lên cao.

Cửa chính của công đường Kinh phủ doãn mở rộng, các nha dịch chia ra đứng ở hai bên, nghe theo một tiếng “Thăng đường”, các nha dịch hô to “Này vũ”. Âm thanh trầm thấp mà sung mãn uy nghiêm như một làn sóng truyền ra ngoài, khiến cho trong lòng người dân xem náo nhiệt bên ngoài rục rế từng con.

Ở giữa gờ cửa sổ đỏ thẫm roi xuống vài tia nắng như có như không, hóa thành vô số điểm sáng giống như sợi mây, lơ lửng phủ lên trên mặt đá gạch hoa văn đám mây màu đen huyền.

Tần Cửu liền quỳ xuống công đường, híp mắt nghiên cứu hoa văn trên mặt đá gạch màu đen.

Ngồi trên công đường, là phủ doãn Mạnh Hoài của thành Lệ Kinh, và An Lăng Vương nghe thẩm án.

Mạnh Hoài là một lão già gầy gò, nhìn qua chừng năm mươi tuổi, đôi mắt nhỏ lộ ra ánh sáng khôn khéo hiểu đời.

Trong thành Lệ Kinh nhiều quyền quý, làm phủ doãn ở kinh thành, không thể không có vài phần bản lĩnh thuận lợi mọi bề, chính là tuyệt đối không được hồ đồ.

Mạnh Hoài vuốt chòm râu, nhìn xuống Tần Cửu đang nghiên cứu hoa văn gạch đá ở phía dưới, lại liếc mắt nhìn sang An Lăng Vương vẻ mặt anh tuấn bên người, trong lòng không ngừng bồn chồn.

Lão đương nhiên biết từ trước đến giờ An Lăng Vương không vừa mắt Thiên Thần tông. Hiện giờ, vị đệ tử Thiên Thần tông mới tới này vừa đến kinh thành, đã bị An Lăng Vương bắt đến đây, là tội danh dùng thiếu niên nhà lãnh tu luyện tà công. Nếu như việc này là thật, chỉ sợ thể diện của Thiên Thần tông mất sạch, chế độ cứ cách vài năm phái một đệ tử trợ lực cho triều đình sợ rằng cũng sẽ vì vậy mà xóa bỏ. Chi là, hiện giờ, thế lực của Thiên Thần tông ở triều đình đang hưng thịnh, vị Huệ phi trong cung kia cũng không dễ đối phó, án này dễ lão lo liệu thật sự có chút khó xử. Nhưng mà, An Lăng Vương trước mặt này, lão càng quyết không thể đắc tội.

Mạnh Hoài suy nghĩ một hồi, nếu vụ án này là An Lăng Vương tự mình tổng thẩm, chỉ sợ mình ắt phải xử lý nghiêm khắc đệ tử Thiên Thần tông kia.

Lão híp mắt một cái, vỗ kinh mộc đường lớn tiếng quát hỏi: “Tội nữ Tần Cửu, ngươi bức ép thiếu niên nhà lãnh, làm chuyện gian trá, và lại còn ép buộc bọn họ tập luyện tà công. Ngươi biết tội chưa?”

Tần Cửu chậm rãi ngẩng đầu, khoe mắt xéch lên nhìn lướt qua Mạnh Hoài, cười tủm tỉm nói: “Mạnh đại nhân nói lời này từ đâu, chẳng qua tiểu nữ chỉ támm ở ôn tuyền trong biệt cung của Chiêu Bình công chúa, làm sao lại phạm vào tội làm chuyện gian trá?” Giọng nói của Tần Cửu như thấm gió xuân, nụ cười thuần khiết như hoa sen, nhưng Mạnh Hoài lại mơ hồ cảm giác được trong đôi mắt nhu mì này ngầm ẩn chứa uy hiếp áp bức.

Mạnh Hoài nhìn lướt qua Nhan Túc, lau mồ hôi trên trán một cái, tiếp tục quát hỏi: “Thật là to gan, nhân chứng vật chứng đều đủ cả, há lại để cho ngươi giáo biện? Người đâu, truyền nhân chứng.”

Trên công đường vang lên một loạt tiếng bước chân, Tần Cửu nheo mắt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thị nữ Anh Đào của nàng bị dẫn đến.

Nội tâm Tần Cửu cười lạnh một hồi, nghĩ thầm: cuối cùng cũng lộ ra cái đuôi hồ ly, đây là tưởng rằng lần này có thể lật đổ mình sao!

Anh Đào là thị nữ của Tần Cửu, nàng ta ở Thiên Thần tông hầu hạ Tần Cửu hai năm. Cho tới giờ, biểu hiện ở trước mặt Tần Cửu đều cực kì trung thành, nhưng vì Tần Cửu từng trải, rất khó tùy tiện tin tưởng người khác, không lâu sau thì phát hiện, thật ra nàng ta là gián điệp của môn chủ Quan Sư môn Điều Tích Nhi sắp xếp bên mình. Mỗi một tiếng nói hành động hàng ngày của bản thân và thái độ của tông chủ đối với nàng ra sao, đều truyền qua Anh Đào đến tai Điều Tích Nhi.

Lần này đến Lệ Kinh, Tần Cửu vốn không phải đi.

Người tông chủ phái đi là Điều Tích Nhi của Quan Sư môn.

Tần Cửu biết, Điều Tích Nhi một lòng say mê tông chủ, dĩ nhiên là nguyện ý ở gần bên người tông chủ, mà không bằng lòng đến Lệ Kinh. Bởi vì nữ tử của Thiên Thần tông đến Lệ Kinh bao năm nay, phần lớn đều sẽ gả cho quyền quý đương triều, tiến sâu vào cửa nách trong cung, ví dụ như Huệ phi. Đương nhiên Điều Tích Nhi vạn phần không muốn.

Tần Cửu vào Thiên Thần tông, vốn dĩ chính là thông qua Thiên Thần tông đến Lệ Kinh, làm sao chịu bỏ qua cơ hội này. Vì thế nhân cơ hội tông chủ bế quan luyện công, lợi dụng gián điệp Anh Đào kia, truyền những thông tin vụn vặt rằng tông chủ vô cùng sùng ái mình cho Điều Tích Nhi.

Điều Tích Nhi hết sức nhanh chóng lợi dụng lí do ngã bệnh, xin Hữu sứ đuổi mình đến đây.

Cái này cũng chưa tính, trên đường đến Lệ Kinh, bọn họ gặp phải vài lần ám sát, Tần Cửu dám cam đoan, nhất định không thể thiếu thích khách Điều

Tích Nhi phất đi. Sợ rằng ở trong lòng Diêu Tích Nhi, mình chính là tình địch gây trở ngại nhất của nàng ta.

Bên cạnh Tần Cửu ngoại trừ Lưu Liên và Tì Ba phần lớn đều là người của tông chủ, cho nên Tần Cửu cũng lười đánh trả.

Để cho bọn họ tự chém giết lẫn nhau đi, đều giết sạch mới tốt.

Trên đường đi Anh Đào cũng làm không ít chuyện mờ ám với mình, nhưng cuối cùng đều không thực hiện được.

Hiện giờ, sợ là Diêu Tích Nhi đã hạ xuống tới hậu thư, Anh Đào mới có thể nhân cơ hội này, mượn tay Nhan Túc, muốn trừ bỏ mình.

Nhưng mà, các nàng quá đắc ý rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thật muốn đâm mù mắt hần

Anh Đào cúi đầu chậm rãi đi lên phía trước, lặng lẽ quỳ gối xuống công đường, cúi người dập đầu nói: “Nô tỳ Anh Đào bái kiến vương gia, bái kiến phủ doãn đại nhân.”

“Anh Đào, ngươi có quan hệ thế nào với Tần Cửu?” Mạnh Hoài quát hỏi.

Tần Cửu nghiêng đầu nhìn về phía Anh Đào, khóe môi cong lên thành nụ cười thản nhiên.

“Bẩm đại nhân, nô tỳ là thị nữ hầu hạ của Tần môn chủ, đã hầu hạ Tần môn chủ hai năm.” Anh Đào cúi đầu nhìn chằm chằm mặt đất, nói.

“Đêm hôm qua, chủ tử nhà ngươi đến ôn luyện, vì sao không đưa ngươi theo hầu hạ?”

Anh Đào cúi đầu, dùng tầm nhìn nơi khóe mắt liếc Tần Cửu một cái. Tần Cửu nhú mày, đáp lại nàng ta một nụ cười lười nhác tốt độ. Anh Đào vội vàng buông mí mắt xuống, khuôn mặt xinh đẹp từ từ trở nên tái nhợt. Nàng ta cúi người trả lời: “Bẩm đại nhân, chỉ vì mỗi lần Tần môn chủ đến ôn luyện, đều mang theo nam tử trẻ tuổi đi vào tập luyện tà công, cho nên, mới chưa từng đưa nô tỳ theo.”

“Làm sao ngươi biết được chủ tử nhà ngươi đi tập luyện tà công?”

“Bẩm đại nhân, lúc ở Thiên Thần tông, cứ cách một thời gian Tần môn chủ sẽ đến ôn luyện tắm rửa. Và lại mỗi lần đều đi vào ngày trăng tròn, về sau trong lúc vô tình nô tỳ phát hiện ra, công lực của Tần môn chủ tăng lên cực nhanh. Thiên Thần tông chúng tôi có một môn tà công, nhất định phải tập luyện vào ngày trăng tròn, cần phối hợp với ôn luyện và máu tươi của thiếu niên đồng trình để tập luyện. Khi đó, nô tỳ đã phỏng đoán, có thể môn chủ đang tập luyện tà công dieendaanleequydonn. Ở Thiên Thần tông chúng tôi cũng cấm tập luyện loại tà công này, tuy là nô tỳ nghi ngờ, nhưng vì mỗi lần môn chủ đến ôn luyện đều sai người canh gác, nô tỳ không thể đến gần. Trong tay nô tỳ không có chứng cứ, cũng không dám đi bẩm báo tông chủ. Chưa từng ngờ tới, lần này đến Lệ Kinh, bởi vì khi ở trong cung môn chủ tỷ thí võ công với Tần khoa Trọng nguyên Tạ Dịch Trần bị nội thương, đêm qua đã đuổi chúng tôi đi từ rất sớm. Nàng lại len lút tự mình ra khỏi phủ, nô tỳ lặng lẽ bám theo, mới phát hiện nàng đi đến biệt cung của Chiêu Bình công chúa, nô tỳ nghe nói biệt cung của Chiêu Bình công chúa có ôn luyện, và lại đêm qua trùng hợp là đêm trăng tròn, cho nên mới đoán nàng lại đi luyện công. Nếu như đại nhân cần xác thực chuyện này, chỉ cần xác nhận xem bốn nam tử kia có còn là đồng nam hay không, có bị mất máu tươi hay không, là có thể xác thực được.” Anh Đào chậm rãi nói từng câu từng chữ.

“Ngươi nói là, loại tà công này, cần tập luyện vào đêm trăng tròn, mà lại cần máu tươi của thiếu niên đồng trình và ôn luyện để phối hợp?”

Anh Đào gật đầu nói: “Đúng vậy.”

“Khi ở Thiên Thần tông, mỗi lần Tần Cửu đến ôn luyện, có từng gọi nam tử trẻ tuổi vào hầu hạ không?”

“Có, có khi là ba người, có lúc là bốn người.”

“Sau đó những thiếu niên kia đều có bộ dạng gì?”

“Tập luyện tà công, máu tươi và dương khí trên người những nam tử này đều nhanh chóng mất đi, thân thể sẽ nhanh chóng suy yếu, có khi sẽ nguy hiểm nghiêm trọng đến tính mạng. Ở Thiên Thần tông, mỗi lần Tần môn chủ tắm xong, những thiếu niên nam tử hầu hạ đó đều sẽ bất tỉnh nhân sự, chắc chắn là không sống được nữa.”

Khi ở Thiên Thần tông, Tần Cửu đã bắt đầu tập luyện “Bổ Thiên Tâm Kinh”. Ở Thiên Thần tông nàng càng cẩn thận hơn, chuyện như vậy tuyệt đối không thể để cho tông chủ của Thiên Thần tông biết. Anh Đào nói nàng ta đã nghi ngờ mình tập luyện “Bổ Thiên Tâm Kinh” khi còn ở Thiên Thần tông, hoàn toàn là đang bịa đặt, bằng không, với tính cách của Diêu Tích Nhi, cho dù không có chứng cứ, sợ là cũng đã đến chỗ tông chủ mật báo từ lâu. Nếu thật sự là bắt đầu hoài nghi ở Thiên Thần tông, chỉ sợ cũng là trước khi đến Lệ Kinh mới bắt đầu nghi ngờ.

Sau khi Mạnh Hoài nghe Anh Đào nói xong, lạnh giọng quát hỏi Tần Cửu, “Tần môn chủ, bây giờ ngươi có còn muốn nói gì không?”

Tần Cửu híp mắt liếc Anh Đào một cái, tươi cười dịu dàng nói: “Mạnh đại nhân, đây là người mà ngài gọi là nhân chứng sao? Nàng ta có từng thấy tận mắt tận thiếp tập luyện tà công không? Có từng thấy tận mắt tận thiếp cưỡng hiếp bốn thiếu niên này không? Chẳng lẽ nói, mỗi một người đến ôn tuyên tắm rửa vào đêm trăng tròn, lại trùng hợp cho gọi thiếu niên nam tử đến hầu hạ đều là tập luyện tà công sao? die,n; da.nze.quy:do/mn Nếu vậy, đây chẳng phải là người người đều tập luyện tà công hay sao. Đại nhân, lẽ nào ngài chưa từng đến ôn tuyên tắm rửa vào đêm trăng tròn, chưa từng cho gọi thiếu niên hầu hạ?”

Trên mặt Mạnh Hoài cứng đờ, lạnh lùng nói: “Bán đại nhân gọi người đến, chẳng qua là kỳ lung mà thôi, tất nhiên không giống với ngươi.”

Tần Cửu híp mắt cười nói: “Tiểu nữ mời bốn nam tử nọ đi vào, cũng chỉ là cọ lung, chà chân, đưa khăn tắm mà thôi. Chẳng lẽ việc này cũng không được sao?”

An Lăng Vương Nhan Túc ngồi bên cạnh Mạnh Hoài, thấy Tần Cửu đến lúc này vẫn còn mạnh miệng không chịu thừa nhận. Hắn chậm rãi nghiêng đầu, ánh nắng xuyên qua song cửa sổ, từ bên cạnh chiếu lên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của hắn, nửa khuôn mặt được chiếu sáng hoa lệ rực rỡ. Hắn hơi híp mắt, trong sáng thoáng hiện hàn ý rét thấu xương.

“Mạnh đại nhân, tuy rằng Anh Đào chưa hề thấy tận mắt việc đêm qua, nhưng có một người cũng nhìn thấy. Mạnh đại nhân, truyền thất hoàng thúc của bản vương đi!” Nhan Túc ung dung thong thả nói.

“Điện hạ nói rất đúng. Vậy thì truyền hoàng thúc lên công đường làm chứng!” Kinh phủ doãn Mạnh Hoài một mực cung kính nói.

“Truyền Nghiêm Vương lên công đường!”

“Truyền Nghiêm Vương lên công đường!”

.....

Theo làn sóng âm thanh truyền đi của các nha dịch, trái tim Tần Cửu bất chợt nảy lên cuống họng.

Nhan Duật tới làm chứng?

Nàng không ngờ Nhan Túc lại truyền Nhan Duật làm chứng, suy nghĩ kỹ càng, đêm qua sau khi Nhan Duật đi, tám phần là khi đang xuống núi gặp phải Nhan Túc. Nhan Túc thấy cháu Tử Mẫu Đơn trong lòng Nhan Duật, chắc chắn biết Nhan Duật cũng đến ôn tuyên của Chiêu Bình.

Thế nhưng rõ ràng Nhan Duật không nhìn thấy gì cả.

Bỗng dưng Tần Cửu ngồi thẳng người lên, híp mắt nhìn ra ngoài công đường.

Bên trong công đường cực kì yên tĩnh, ngay cả đám người vốn dĩ xem náo nhiệt bên ngoài cũng không người nào nói chuyện, ánh mắt của mọi người đều chăm chú nhìn vào cổng công đường.

Qua một lúc thật lâu, vẫn chưa thấy người được truyền gọi lộ diện, chỉ nghe thấy tiếng trêu ghẹo thật thấp truyền tới.

Là âm thanh của nữ tử, nghe ra không phải tiếng của một người, dường như là vài người.

Từng âm thanh trong trẻo yêu kiều kia, giống như oanh kêu yến hót, thật là dễ nghe.

Sau đó, cuối cùng người được truyền gọi cũng chậm rãi xuất hiện ở cổng công đường.

Không phải một người, là năm.

Tần Cửu muốn nhìn rõ cái người giống như được chúng tinh phủng nguyệt* ở giữa kia, trong đầu vang ầm một tiếng, cảm giác được tay run rẩy không thể kìm chế, mất rất nhiều sức lực, mới ngăn được ý nghĩ muốn tự mình xông lên.

*Chúng tinh phủng nguyệt: được mọi người vây quanh.

Thật muốn, thật muốn, thật muốn, đâm mũi mắt hắn!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Tứ đại mỹ nhân của thức

Tiếng ngọc bội vang lên đình đang một hồi, Nhan Duật được bốn thị nữ vây quanh khoan thai bước từng bước đến gần.

Bốn thị nữ kia, mặc kiểu dáng trang phục thị nữ giống nhau, y phục một màu xanh, nhưng màu xanh lại khác nhau, từ nhạt đến đậm, sắc xanh rõ ràng.

Bốn thị nữ kia, đều rất đẹp, và lại vẻ đẹp cũng không giống nhau, áo xanh đậm nhạt không đều, mặc ở trên người bọn họ, phong vận đều khác biệt.

Người được các nàng vây quanh giống như sao quanh trăng sáng là Nhan Duật, mặc một bộ bào rộng đen huyền thêu hoa đỏ, bên hông đeo đai tơ vàng cân ngọc, trong vẻ kiều ngạo ngông cuồng lộ ra hào hoa phú quý.

Hắn đi đến rất từ từ, trên cả công đường, dường chỉ có mình hắn sáng rực chói mắt.

Tần Cửu hí mắt nhìn chăm chăm đoàn người này dần đi đến gần, thị nữ như hoa như ngọc, chủ tử tuấn mỹ khuynh thành, vào thời khắc này trong mắt Tần Cửu đều không nhìn thấy, nàng chỉ có thể thấy được cặp mắt kia của Nhan Duật.

Đó là một đôi mắt thế nào!

Đuôi mắt hơi xéch cao, mang theo một chút tà mị và kiều ngạo ngông cuồng.

Đáy mắt sâu mà đen, càng sâu hơn vực sâu vạn trượng, càng đen hơn đêm tối không trăng.

Điều cốt yếu nhất là, cặp mắt kia rất sáng, có thể so với đá ngọc long lánh, phong vận giữa lúc sóng mắt lấp lánh lưu chuyển khiến người khác không cách nào hình dung, là một loại mị hoặc lòng người.

Sớm đã không phải là đôi mắt không có chút thần thái, hết sức trống rỗng như đêm qua.

Trong nháy mắt, trong đầu Tần Cửu trống rỗng.

Nếu như bây giờ hắn là kẻ hỏi người cam, hay thiếu tay đứt chân, hoặc là trên đầu có một cái sừng dài, sau lưng mọc nhiều đuôi, thậm chí, hắn hoàn toàn trần trụi đi tới đây, nàng cho rằng nàng cũng sẽ không phản ứng mạnh mẽ như vậy!

Rõ ràng là giả mù với bà cô đây!

Một đôi mắt thế này, sao có thể là mắt mù?

Mỗi một cảnh tượng trong ôn tuyến đêm qua lại hiện lên nhanh như chớp trong đầu nàng một lần nữa, đột nhiên nàng cảm thấy mình giống như một quả pháo bị châm ngòi, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung.

Rốt cuộc đây là tình huống gì?

Hắn giả bộ mù nhìn sạch nàng, đến cuối cùng, nàng còn tốt bụng đưa cho hắn chậu mẫu đơn kia. Sau đó, ngày hôm nay, hắn lên công đường để chứng minh tối qua nàng thật sự cưỡng hiếp bốn thiếu niên kia.

Trên đời này, còn có người nào vô liêm sỉ hơn Nhan Duật không?

Có không?

Tần Cửu liếc mắt nhìn Nhan Duật, dường như trong mắt có thể bắn ra lưỡi đao băng giá, tựa hồ từng đao đều đâm trên người Nhan Duật.

Nhan Duật lại giống như hoàn toàn không cảm nhận được sát ý trong ánh mắt Tần Cửu, hắn lại cong môi cười nhạt đáp lại Tần Cửu.

Tầm mắt của hai người gặp nhau, ánh mắt Nhan Duật dường như biết nói chuyện, lời nói ra đều lời ngon tiếng ngọt. Nếu như có người không nhìn thấy vẻ mặt của Tần Cửu mà chỉ thấy nét mặt của hắn, nhất định sẽ cho rằng lúc này Tần Cửu đang đắm đuối đưa tình với Nhan Duật, nhất định sẽ cho rằng hai người đang liếc mắt đưa tình.

Tần Cửu nắm chặt tay, rồi buông ra, lại nắm chặt tay, rồi lại buông ra, thở ra một hơi, mới áp chế được luồng khí hung bạo trong suy nghĩ trong lòng.

Nhan Duật đi tới trước mặt Tần Cửu rồi đứng lại, môi mỏng cong lên, vô lại cười một tiếng, hơi ngạc nhiên nói: “Thì ra ngươi, sao lại không cẩn thận để bị bắt như vậy?”

Tần Cửu nỗ lực ép mình cúi đầu xuống, không nhìn vào hai tròng mắt gợn sóng mênh mang của hắn, nàng nghĩ nàng còn nhìn hắn một lần nữa, đoán chừng kim thêu hoa trong tay sẽ không nghe lời mà bay ra ngoài đêm mù mắt hắn. Nàng vẫn chưa hề bỏ, nơi này là công đường, nếu như bây giờ đánh nhau với Nhan Duật, người chịu thua thiệt chỉ có thể là bản thân. Nhưng nàng nhớ kỹ món nợ này, sớm muộn gì cũng sẽ tìm hắn đòi lại.

“Mời Nghiêm Vương ngồi lên ghế trước công đường!” Kinh phủ doãn Mạnh Hoài vội vàng cung kính nói.

Nhưng ngay đến lòng mi Nhan Duật cũng chẳng nâng lên một chút, chỉ để ý đến việc mình muốn làm, cúi người xuống trước mặt Tần Cửu, đến gần nói nhỏ bên tai Tần Cửu: “Người còn chê tiểu vương ta già không?”

Nhan Duật chưa nói dứt lời, hần vừa nói vậy, Tần Cửu lại nhớ đến chuyện hần tự nói mình là trai tân đêm qua. Thì ra đến lúc này, người này vẫn nhớ đến câu đêm qua Tần Cửu nói “Chê hần già”.

Tần Cửu áp chế lửa giận trong lòng, ngẩng đầu khẽ mỉm cười với Nhan Duật, nụ cười này như hoa quỳnh mới nở, mang theo vẻ kiêu mị mê ly.

“Vương gia đang ở độ tuổi thanh xuân, đương nhiên là không già!” Tần Cửu nghiêng răng nói từng câu từng chữ.

Nhan Duật tựa hồ hết sức hài lòng với lời đáp của Tần Cửu, hần nở nụ cười nhàn nhạt. Nếu như là người không biết hần, nhất định sẽ bị khuôn mặt tươi cười mê người lúc này của hần mê hoặc đến thần hồn điên đảo, đáng tiếc, Tần Cửu sớm đã nhìn thấu bản chất của con người vô sỉ này. Lúc này nàng thả nhìn một cái đầu heo cười, cũng chẳng thêm liếc hần một cái.

Tần Cửu hừ lạnh một tiếng quay đầu đi.

Lúc này Nhan Duật mới hài lòng đi đến trước công đường.

Trước công đường đã sớm chuẩn bị ghế ngồi cho hần, Nhan Duật cúi người chăm chú nhìn ghế ngồi trong chớp mắt, hàng lông mày dài khẽ nhíu lại.

Bốn thị nữ thấy vậy, vội vàng tiến lên, một cô lấy chiếc khăn ra lau ghế, một cô trải đệm gấm mới tinh lên trên, một cô dâng ly trà, một cô quỳ xuống để đám bốp chân. die,n; da.nlze.qu; ydo/mn

“Điều Thuyền, đây là lần đầu tiên chúng ta đến công đường, chơi rất vui ha.” Đám chân vừa đám bốp vừa nói.

“Đúng vậy, chơi rất vui, Ngọc Hoàn, cô nói có đúng không?” Nữ tử dâng trà cười tủm tỉm nói.

“Đúng vậy. Chỉ không biết nữ tử này phạm tội gì nhỉ?”

“Nghe nói là tội cưỡng hiếp.”

“Có thật không? Chiêu Quân?”

“Nghe Tây Thi nói vậy.”

“Chao ôi, còn có nữ tử như vậy hả!”

Bốn người không coi ai ra gì, bắt đầu nói chuyện phiếm, bầu không khí trang nghiêm uy phong trên công đường trong nháy mắt đã tan biến gần hết.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Năm đám của Cửu gia

Điều Thuyền? Chiêu Quân? Ngọc Hoàn? Tây Thi?

Tần Cửu liếc mắt, từ mấy cái tên này, đủ để nhìn ra tính tình chủ tử của bọn họ, thật là háo sắc biết bao!

Tử đại mỹ nhân này ở trên công đường người một câu ta một câu, hoàn toàn phá hủy bầu không khí trang nghiêm trên công đường, ngay đến nha dịch cũng không nhịn được cười.

Loại tình huống này, mặc dù Tần Cửu chưa từng nghĩ tới, nhưng cũng không ngạc nhiên nhiều lắm. Dầu sao, nói đến tính tình của vị chủ tử ngồi ở đây, chủ tử nào dạy dỗ ra nô tỳ này, thật đúng là không sai.

Dường như trước giờ Kinh phủ doãn Mạnh Hoài chưa từng ngờ tới loại tình huống này, lão ho khan một tiếng, ý là nhắc nhở mấy mỹ nhân kia bớt phóng túng một chút, ai ngờ tiếng ho khan của lão chủ yếu chỉ át được giọng nói của bốn nữ tử, không có tác dụng gì. Mạnh Hoài đành phải dùng khuôn mặt tươi cười nói với Nhan Duật: “Vương gia, Nghiêm Vương, ngài...”

Nhan Duật tựa nghiêng người trên ghế, một tay chống cằm, môi mỏng khẽ cong, ánh sáng rực rỡ như ngọc lưu ly lưu chuyển trong đôi mắt yêu mị khiếp người, hần cười tủm tỉm nhìn bốn mỹ nhân đùa giỡn âm ỉ ở đó, nhưng lại không nghe thấy lời Mạnh Hoài nói chút nào, ngay cả ánh mắt cũng không lướt qua lão một cái.

Mạnh Hoài ghen hờn, sắc mặt trở nên rất khó coi, nhưng lại không dám tùy tiện chọc giận người trước mặt.

Nghiêm Vương Nhan Duật, ngoại hiệu Tiểu Diêm Vương. Hắn có ngoại hiệu này, không phải chỉ bởi hán mệnh ngành khắc chết người, hơn nữa là bản thân hắn làm việc không theo lẽ thường, vượt ra ngoài khuôn phép, là một ma đầu giỏi gây chuyện thị phi. Nếu hắn mất hứng, ở nhà ho khan một tiếng, cả thành Lệ Kinh cũng phải có gió lạnh chừng mấy ngày.

Mạnh Hoài liếc trộm An Lăng Vương một chút.

Dường như Nhan Túc đã sớm đoán được, việc mời vị hoàng thúc kia của hắn đến đây, sẽ là loại tình huống này, tựa hồ đã nhìn quen từ lâu rồi. Hắn hơi híp mắt, ánh mắt thâm thúy giống như sao mờ trong đêm đông sắc bén quét qua mặt Mạnh Hoài, trên trán Mạnh Hoài toát mồ hôi.

Lão càng không thể đắc tội với An Lăng Vương Nhan Túc, vội vàng run rẩy cầm kinh đường mộc lên, hung hăng vỗ một cái.

“Yên lặng!” Mạnh Hoài lạnh giọng quát một tiếng.

“Này vù!” Các nha dịch đều quát lên.

“Thất thúc, nơi này là công đường.” Nhan Túc thần nhiên nói.

Nhan Duật lười nhác nhàn tản ở một tiếng, thu lại nụ cười trên mặt, híp mắt trách mắng bốn mỹ nhân: “Nơi này là công đường, các người không biết sao? Còn tiếp tục càn quấy, quay về cẩn thận với phần son trên mặt các người.” Mặc dù là giọng điệu trêu chọc thần nhiên, cũng là câu nói đùa, nhưng bốn mỹ nhân im bất trong nháy mắt, yên lặng đứng ở sau lưng Nhan Duật không một tiếng động, không nói một lời. Diễm Đản Lê Quý Đôn

Nhan Duật duỗi tay nhàn rãi gõ lên đùi vài cái, môi mỏng cong lên, nở một nụ cười mê người: “Túc Nhi, sáng sớm như vậy, mời ta đến công đường này để làm gì? Nếu không có chuyện gì, ta còn phải quay về ngủ thêm, đêm qua ngủ không được ngon!”

“Thất thúc, chính là muốn hỏi người chuyện đêm qua đấy. Đêm qua khi gặp thất thúc ở trên đường, ta thấy trong xe ngựa của thất thúc có một chậu Tử Mẫu Đơn, là ở trong biệt cung của Chiêu Bình phải không? Đêm qua người đã đến ôn tuyền trong hậu viện của biệt cung Chiêu Bình sao? Khi ấy thất thúc còn nhắc nhở ta không nên đến ôn tuyền trong biệt cung của Chiêu Bình, nói là đi sẽ mất. Thất thúc có thể nói cho ta biết người nhìn thấy gì hay không?” Nhan Túc nhàn tản hỏi.

“Không sai, quả thực đêm qua ta đã đến biệt cung của Chiêu Bình, nhưng chuyện về Tử Mẫu Đơn này Túc Nhi ngàn vạn lần không nên nói cho Chiêu Bình mới phải.”

Khóe môi Nhan Túc cong lên thành nụ cười nhẹ nhàng phong độ, hỏi: “Thất thúc, ta sẽ không nói ra chuyện này. Thất thúc có từng gặp cô gái này ở ôn tuyền không, lúc ấy nàng ta đang làm gì?”

Nhan Duật chậm rãi nghiêng đầu, híp mắt chăm chú nhìn Tần Cửu, ý cười bên môi dần dần sâu thêm, nhìn qua có một hương vị rung động lòng người, nhưng trong con mắt hẹp dài lại hàm chứa cảm giác lạnh lẽo khát máu.

“Túc Nhi không nói, thiếu chút nữa ta cũng quên mất. Đêm qua ở ôn tuyền, vốn chỉ muốn mang chậu Tử Mẫu Đơn này về, ai ngờ được, gặp phải nữ nhân này, hại ta... thiếu chút nữa đã mất... Hừ, thiếu chút nữa bị... nữ tử này cưỡng bức.”

Trong nháy mắt sắc mặt Tần Cửu lạnh đến cực điểm, lồng ngực không ngừng phập phồng, nắm chặt tay đè nộ khí kinh người trong lòng xuống, chậm rãi thở ra một hơi hỗn loạn. Thực ra nàng đã sớm nghĩ hắn sẽ không nói được lời gì tốt đẹp, nhưng nghe Nhan Duật phi báng bản thân như vậy, thật là khiến cho người ta... không chịu đựng nổi.

Tần Cửu cười lạnh một tiếng, nói: “Nghiêm Vương thật sự coi mình ngọc thụ lâm phong* như Phan An* tái thế sao? Loại mặt hàng như ngài, bản môn chủ không để vào mắt.”

*Ngọc thụ lâm phong: cây ngọc đón gió, ý chỉ vẻ phong độ phóng khoáng, thanh tú đẹp đẽ.

*Phan An: Phan Nhạc (năm 247 – năm 300), tự là An Nhân, người đời sau đều gọi là Phan An. Ông là nhà văn học của nước Tây Tấn, nổi danh là mỹ nam tử trong lịch sử Trung Quốc.

Nhan Duật bỗng nhiên đứng dậy, bước nhanh đến trước mặt Tần Cửu, hoa văn màu máu trên bào gấm màu đen vô cùng nồng đậm và rực rỡ, mang theo vẻ yêu nghiệt không thể tả bằng lời. Hắn nhướn mày, từ trên cao nhìn xuống nói: “Phan An là ai vậy, bản vương có sức hấp dẫn hơn hắn nhiều.” Nói xong cúi người áp sát nàng, kề gần bên tai nàng, cúi đầu nói như mê hoặc: “Thế nào, nếu người không chê ta già, hôm nay ta sẽ cứu người.”

Tần Cửu từ từ siết chặt nắm tay, đáp trả hắn một ý cười xán lạn như đóa hoa yêu kiều.

Nghĩ thầm: Đây chính là người cho ta cơ hội, chẳng thể trách ta được.

Nàng chợt ra quyền, đánh về phía con mắt của Nhan Duật.

Thật ra, từ ba năm trước đây nàng đã muốn cho hắn một quyền này. Chẳng qua khi đó nàng là tiểu thư khuê các đoan trang hiền thực, là đệ nhất tài nữ của thành Lệ Kinh, không thêm so đo với hắn. Nhưng hôm nay nàng là yêu nữ, bị chụp cho cái mũ yêu nữ gây tội cưỡng hiếp, còn có điều gì nàng phải lo ngại đây?!

Vốn dĩ Tần Cửu đang lạnh mặt, băng tuyết chìm trong mắt.

Nụ cười đột ngột này, giống như nụ hoa đang chớm nở, bất chợt nở rộ trong nháy mắt. Huống hồ, đóa hoa tươi cười này còn xinh đẹp kiều mị, tuyệt mỹ tới cực điểm.

Nhan Duật bất ngờ không kịp đề phòng, tâm trí bị thu hút trong thoáng chốc.

Cũng chính trong thoáng chốc này, nắm đấm của Tần Cửu xuất ra.

“Bốp” một tiếng, một quyền này tích góp từng chút oán hận chất chứa trong mấy năm qua và phần nộ kinh người, khi vung ra, thậm chí mọi người có thể nghe được tiếng tay ra quyền xẹt qua không khí.

Âm thanh nặng nề đánh vỡ sự trang nghiêm và oai phong vừa mới tụ lại trên công đường.

Theo một tiếng này, máu mũi của Nhan Duật chảy xuống. Hắn ngẩng đầu một chút, mắt tránh thoát được, nhưng không tránh được cái mũi.

Nếu như một quyền này thật sự đánh trúng mắt hắn, có thể khiến hắn mù thật.

“A!” “Ồi chào!” “Trời ạ!” “Vương gia!”...

Tiếng kêu của tứ đại mỹ nhân rung trời chấn đất.

“Ngươi, yêu nữ không biết xấu hổ này, ngươi dám đánh vương gia của chúng ta?” Bốn cô gái lớn tiếng hô hoán, gần như muốn liều mạng với Tần Cửu.

Trong nháy mắt trên công đường lại loạn đến rối tung.

Tần Cửu thờ ơ nhìn cảnh tượng hỗn loạn này, rốt cuộc tức giận trong lòng cũng tiêu tan phai nhạt đi một chút.

Nếu đêm qua nàng vốn không hề làm gì bốn thiếu niên thì sao? Đương nhiên nàng cũng không cần hắn tới cứu!

Nhan Duật hoàn toàn không ngờ hắn sẽ phải chịu một quyền như vậy, mà còn là trước mặt bao người. Vào lúc gần trong gang tấc, dường như trong đôi mắt tối đen của hắn châm lên ngọn lửa hủy thiên diệt địa và phần nộ lạnh giá như băng. Nhưng cũng trong nháy mắt như vậy, đôi mắt lạnh lùng của hắn híp lại, lập tức chuyển thành ánh sáng phức tạp nan giải. Hắn đoạt lấy khăn gắm trong tay Điều Thuyền, với tay dè dặt lại, chậm rãi thông thả quay về bên ghế dựa, từ từ ngồi xuống. dieendaanleequydonn

Nhan Túc cũng hoàn toàn không ngờ rằng, đến lúc này Tần Cửu còn dám ra uy. Hắn liếc Nhan Duật một cái, bên bờ môi mỏng hiện lên một chút ý cười nhàn nhạt.

“Thất thúc, người không sao chứ?”

Nhan Duật dè dặt lỗ mũi, ồm ồm nói: “Không sao. Túc Nhi, cháu nhất định phải trị tội yêu nữ này. Ta cho cháu biết, đêm qua nàng ta không chỉ muốn cưỡng bức ta, còn muốn cưỡng bức cả bốn thiếu niên.”

“Tần môn chủ, ngươi còn có lời gì để nói không?” Nhan Túc híp mắt hỏi.

Tần Cửu từ từ ngẩng đầu lên, cười lạnh nói: “Xin hỏi Nghiêm Vương gia, ngài nhìn thấy ta cưỡng bức bọn họ thế nào?”

“A, Túc Nhi, ta không tận mắt chứng kiến! Ta chỉ thấy nàng ta muốn cởi bỏ quần áo của mấy thiếu niên kia. Vốn định nhìn một lát, nhưng mà, đột nhiên nàng ta chọn trúng ta, ta sợ đến mức đành phải bỏ chạy.” Nhan Duật chậm rãi nói.

Tần Cửu vừa nghe được nửa câu đầu của hắn, có chút ngạc nhiên nhướn nhướn chân mày. Sau khi nghe nửa câu sau, khóe môi gợn lên nụ cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Người còn có trình tiết sao

Tần Cửu vừa nghe được nửa câu đầu của hắn, có chút ngạc nhiên nhướn nhướn chân mày. Sau khi nghe nửa câu sau, khóe môi gợn lên nụ cười lạnh. Nhưng Nhan Duật nói không tận mắt thấy nàng cưỡng bức bốn thiếu niên kia, lại khiến Tần Cửu hơi bất ngờ. Vốn cho rằng nàng đánh hắn một quyền, hắn sẽ nhân cơ hội ở chỗ này phục thù.

Nhan Túc cũng có phần bất ngờ, chuyện đêm hôm qua, đương nhiên trong lòng hắn đã chắc chắn bốn thiếu niên kia bị Tần Cửu đoạt thân đồng nam để tu luyện tà công. Mà hôm nay, sở dĩ sáng sớm hắn phái người đi mời Nhan Duật đến đây làm chứng, không chỉ bởi hắn cho rằng Nhan Duật tận mắt thấy

chuyện này, hơn nữa vì hẳn biết Nhan Duật giống hần, hận Thiên Thần tông sâu sắc. Vậy nên, đối với việc Nhan Duật vừa nói không tận mắt chứng kiến, hẳn có chút khó hiểu.

“Thất thúc, chuyện này liên quan đến Thiên Thần tông, sự kiện trọng đại, người nhất thiết phải suy nghĩ cho kỹ, chẳng lẽ người nhớ nhầm sao? Khẳng định rằng không nhìn thấy sao?” Nhan Túc nhìn thẳng về phía Nhan Duật, cau mày hỏi. Hần cố ý nhấn mạnh giọng nói vào ba chữ Thiên Thần tông.

Nhan Duật cúi mắt, bên môi chợt hiện lên một chút tươi cười kì dị, “Còn chưa qua một đêm, đương nhiên phải nhớ rõ, quả thật ta không thấy.”

Nhan Túc với tay xoa nhẹ trán mình, không nhìn Nhan Duật nữa, mà quay đầu hỏi Mạnh Hoài: “Đi hỏi một chút xem hiện giờ bốn thiếu niên kia thế nào rồi? Trương ngự y có thể đến không?” Vốn dĩ hẳn tưởng rằng có Anh Đào và hoàng thúc làm nhân chứng, sẽ rất dễ dàng buộc tội, ai ngờ, sự việc khó khăn hơn tưởng tượng của hẳn, bây giờ chỉ hy vọng bốn thiếu niên kia không xảy ra chuyện gì, có thể tỉnh lại sớm một chút, đến làm chứng.

Mạnh Hoài vội vàng sai người đi tìm Trương ngự y.

Tần Cửu nghe được lời của Nhan Túc, khẽ mỉm cười. Vốn dĩ nơi này của Mạnh phủ doãn, cần phải có viên quan khám nghiệm tử thi, không ngờ Nhan Túc lại gọi ngự y trong cung đến đây, có thể thấy được lần này quyết chí muốn buộc tội nàng. Tần Cửu hí mắt cười nói: “Mạnh đại nhân, nếu mời ngự y trong cung đến đây, không bằng mời ngự y kiểm tra thân thể của bọn họ một chút, trả lại sự trong sạch cho bản môn chủ.” Lần đầu tiên của nam tử đã mất hay chưa, còn là đồng nam hay không, có thể biết được thông qua kiểm tra thân thể.

Tần Cửu vừa nói ra lời này, không chỉ có Mạnh Hoài ngạc nhiên, Nhan Túc và Nhan Duật cũng cực kỳ kinh ngạc.

Không phải bọn họ không nghĩ đến phương pháp này, mà là phương pháp này vô dụng đối với việc họ phán định Tần Cửu có tội. Bởi vì bọn họ đã chắc chắn tội danh của Tần Cửu, đã sớm kết luận bốn thiếu niên kia không phải thiếu niên đồng tính, cho nên nếu kết quả kiểm tra không phải thiếu niên đồng tính, cũng không thể chứng minh nhất định là đêm qua mất đi lần đầu tiên vì Tần Cửu, có thể là đã mất từ lâu rồi. Nhưng ngược lại, nếu bốn thiếu niên vẫn còn là thiếu niên đồng tính, lại đủ để chứng minh Tần Cửu vô tội. die,n; da.nlze.quydo/mn

Bọn họ tuyệt đối không ngờ rằng Tần Cửu lại đưa ra đề nghị dùng phương pháp này.

Nhan Duật khẽ nhếch khóe môi, như cười như không nói: “Phương pháp này rất hay, có thể thử một lần!” Mạnh Hoài nhìn Nhan Túc, thấy hẳn dùng tốc độ cực chậm khẽ hí mắt lại, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Tần Cửu, vẻ mặt bình tĩnh như nước.

“Như vậy rất tốt, Mạnh đại nhân, lập tức mời Trương ngự y đi vào kiểm tra.” Nhan Túc lẳng lặng nói.

Có nha dịch tuân lệnh đi trước truyền lời.

Lúc này trên công đường rộng lớn yên lặng như tờ, có thể nghe thấy tiếng hót của chim sẻ trên cây từ xa xa bên ngoài.

Không đến thời gian uống cạn một tuần trà, Trương ngự y được nha dịch dẫn tới. Ông nhanh chóng đi đến trước công đường, nói: “Lão thần bái kiến điện hạ, bái kiến vương gia, ra mắt Mạnh đại nhân.”

Nhan Túc thân nhiên hỏi: “Trương ngự y, nói về tình hình thân thể ông kiểm tra được của bốn thiếu niên kia đi.”

Trương ngự y trầm giọng bẩm báo: “Điện hạ, vi thần kiểm tra thân thể của bốn thiếu niên, phát hiện bọn họ đều trúng một loại thuốc kỳ quái, cho nên rơi vào hôn mê, giống như lâm vào tình cảnh nguy cấp. Lão thần cho bọn họ uống Tỉnh Nảo hoàn, không đến một nén nhang, ba người đều sẽ tỉnh lại. Tinh lực trong cơ thể dần dần khôi phục, không có chút tình trạng khác thường nào.”

Nhan Túc như rồng mây, ánh sáng lấp lánh nơi đáy mắt khi rõ ràng khi âm thầm.

Nhan Túc đã ngừng chảy máu mũi, dựa vào ghế lười nhác hỏi: “Vậy bọn họ không phải là đồng nam sao?”

“Bẩm vương gia, bốn thiếu niên đều là đồng nam!” Trương ngự y trầm giọng nói.

Bởi vì lời này, trên công đường lại rơi vào chết lặng.

Một lát sau, Nhan Duật nghe vậy vỗ tay mà cười, trong tiếng cười có vài phần ý tứ sâu xa khiến người ta không thể đoán được.

Về kinh ngạc lướt qua khuôn mặt trang nghiêm lạnh lùng của Nhan Túc lần thứ hai, ánh sáng trong con ngươi dài hẹp ngưng tụ cực nhanh, giống như hóa thành thanh kiếm sắc xuyên qua không khí đâm về phía Tần Cửu.

Tần Cửu chậm rãi đứng dậy, vươn ngón tay trắng nõn phui phui y phục, nhìn thẳng vào đôi mắt sáng lạnh lùng nghiêm nghị của Nhan Túc, đôi môi cong lên, mắt cười sáng lấp lánh trong nháy mắt. Nàng chậm rãi quay đầu hỏi Mạnh Hoài: “Tiểu nữ có thể đi được chưa?”

Mạnh Hoài không thể tin nổi nhìn Tần Cửu, liếc mắt nhìn Nhan Túc, lại liếc nhìn Nhan Duật, thấy hai người đều không phản đối, đành phải nói qua quýt: “Nếu bốn thiếu niên đã không có việc gì, Tần môn chủ có thể tự mình rời đi.”

Tần Cửu lại đứng yên không di chuyển, nếu đuổi nàng đi dễ như vậy, thì nàng không phải là Tần Cửu.

Nụ cười bên môi nàng biến mất, lạnh lùng nhìn chăm chăm Nhan Túc, hỏi: “Điện hạ, lần này ngài giống trống khua chiêng bắt giữ bản môn chủ như vậy,

lại công khai thăm án ở nơi này, sớm đã tạo thành tổn hại vô cùng lớn đối với danh tiết của bản môn chủ. Phải biết rằng bản môn chủ chưa thành gia thất, vốn đi đến Lệ Kinh là muốn gả cho một gia đình khá giả, xảy ra chuyện này, sợ rằng bản môn chủ không thể thuận lợi gả ra ngoài. Điện hạ, vậy ngài nói bây giờ phải làm sao đây?”

Mắt dài của Nhan Túc híp lại, màu mắt âm u mãnh liệt thâm trầm.

“Ý của Tàn môn chủ, là đồ lỗi cho bản vương?”

“Tiểu nữ nào dám chứ. Chỉ xin điện hạ trả lại thanh danh trong sạch cho tiểu nữ, nếu thanh danh của tiểu nữ vì vậy mà bị hủy hoại, nếu như không ai thêm lấy, còn phải phiền điện hạ làm mối mà!” Tàn Cửu liếc xéo khiêu khích nhìn Nhan Túc, tươi cười như hoa nói.

Nhan Túc giống như nghe được chuyện buồn cười nhất, nụ cười nơi khóe môi như ẩn như hiện, nhưng không tràn lên đầy mắt chút nào, “Ngươi còn có trình tiết sao? Đã sớm mất từ tám trăm năm trước rồi. Câu Hồn Hồng Y! Ngươi cho rằng lần này bản vương không nắm được nhược điểm, chính là ngươi trong sạch sao?”

Tàn Cửu nghe thấy bốn chữ Câu Hồn Hồng Y, nụ cười bên khóe môi chợt lạnh, “Điện hạ lại biết rất nhiều về bản môn chủ nhỉ!” Tàn Cửu giễu cợt nói.

“Mạnh đại nhân, bãi đường đi!” Nhan Túc thần nhiên nói.

Tàn Cửu chậm rãi đi ra khỏi công đường, ánh nắng ngoài công rực rỡ, chiếu lên y phục. Trên người ấm áp, nhưng trong lòng lại u ám lạnh lẽo.

Nàng khẽ thở dài một tiếng, biết rằng từ hôm nay trở đi, nhất định chuyện đêm qua sẽ truyền khắp Lệ Kinh, sợ rằng danh tiết của nàng sẽ không vì không bị buộc tội mà có chút chuyển biến tốt. dieendaanleequaydonn

“Ngươi đừng đi trước, đứng lại!” Phía sau có người hét lớn.

Tàn Cửu chậm rãi xoay người, nhìn Nhan Duật dạo bước đến, cười tủm tỉm đi tới trước mặt hắn rồi dừng lại, “Ta đứng lại rồi, ngài muốn làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Độ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Giết gà dọa khỉ

Tàn Cửu chậm rãi xoay người, nhìn Nhan Duật dạo bước đến, cười tủm tỉm đi tới trước mặt hắn rồi dừng lại, “Ta đứng lại rồi, ngài muốn làm gì?”

Nhan Duật rũ mắt nhìn nữ tử trước mặt, nàng thấp hơn hắn nhiều, lúc này đang ngẩng đầu, ánh mắt trên đầu chàn chừ dừng trên mặt hắn một lát, đôi mắt đẹp cười thành mảnh trắng non, cho thấy tâm tình vô cùng tốt. Loại ánh mắt trên đầu trắng trợn này, từ trước tới nay chỉ có hắn nhìn người khác, vẫn chưa từng bị người khác nhìn như vậy, hơn nữa còn là một nữ tử.

Tròng mắt hẹp dài của Nhan Duật híp lại, làn môi mỏng hiện lên một nụ cười mỉa hoặc, giọng nói như lời nguyên của ma quỷ, hỏi: “Ngươi muốn ta làm gì?”

Tàn Cửu nghiêng đầu, chớp mắt giống như suy tư, đôi mi dày đen chớp nhẹ như cánh bướm trắng. Nàng chợt khoan thai mỉm cười, giờ ngón tay trắng nõn lên vươn về phía khuôn mặt Nhan Duật.

Nhan Duật đột nhiên cau mày, không nhìn rõ động tác ra sao, thân thể đã bình tĩnh lùi về sau một bước. Tàn Cửu hài lòng híp mắt cười nói: “Ta muốn ngài... cứ như vậy, cách xa ta một chút, lại xa thêm chút nữa.” Nói xong, nàng nhanh nhẹn xoay người rồi đi, đi được vài bước, lại chợt quay người, giờ tay chỉ vào gò má trái của chính nàng, nói: “Vương gia, ở đây có một chút máu ngài còn chưa lau, nếu như để Tô Văn Hương của ngài nhìn thấy, sẽ đau lòng chết mất.”

Về mặt Nhan Duật biến đổi trong nháy mắt, cầm khăn gắm trong tay lên ra sức lau gò má, lau mãi cho đến khi hai má đều đỏ bừng, vẫn không lau xuống chút màu máu nào.

Tây Thi nhỏ giọng nói: “Vương gia, mặt ngài sạch sẽ mà!”

Nhan Duật híp mắt dài lại, lạnh giọng quát lên: “Ngươi, yêu nữ này!” Chắc là quá quá gắng sức, dùng sức như vậy, làm cho máu mũi lại bắt đầu mạnh mẽ chảy ra, tứ đại mỹ nhân sợ đến mức lại lộn xộn một hồi.

Tàn Cửu đứng lại ở cách đó không xa, khóe môi hiện lên ý cười lạnh lùng. Mới vừa rồi nàng nhắc tới Tô Văn Hương, thực ra chỉ là cố ý thăm dò một chút, không ngờ sắc mặt Nhan Duật đột ngột biến đổi. Xem ra, có lẽ là Nhan Duật thật lòng với Tô Văn Hương.

“Cửu gia!” Một chiếc xe ngựa màu xanh dừng ở chỗ cách nha môn phủ doanh không xa, Tỳ Ba và Lư Liên đứng ở trước xe ngựa, người gọi là Tỳ Ba. Lư Liên ôm Hoàng Mao cúi đầu đứng đó, ánh mắt nhìn Tàn Cửu có vài phần mơ hồ.

Rõ ràng Tỳ Ba đợi ở đây đã lâu, thấy Tần Cửu đi ra, dường như cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Hoàng Mao kêu lên một tiếng quái dị, vỗ cánh bay đến đậu ở trên vai Tần Cửu.

“Tỳ Ba, người đi truyền lời bảo bốn thiếu niên kia tự động rời đi, khi quay lại, đưa Anh Đào tới đây.” Tần Cửu thần nhiên phân phó xong, chậm rãi bước lên xe ngựa.

Nếu Tần Cửu vô tội, Anh Đào vẫn là thị nữ của nàng, ngay cả An Lăng Vương cũng không có cách nào thay đổi điều này.

Lưu Liên ở bên ngoài xe ngựa lẽ mề không chịu lên xe, cầu xin Tỳ Ba: “Tỳ Ba, huynh vào trong xe ngựa đi, tôi ở bên ngoài đánh xe.”

Tần Cửu cười tủm tỉm nói: “Liên Nhi, vào trong xe.” Âm thanh này mềm mại đẹp đẽ êm tai, nhưng nghe vào trong tai Lưu Liên, không thua gì tiếng đòi mạng của ma quỷ. Mồ hôi lạnh trên trán hắn không ngừng túa ra, được ánh nắng chiếu vào, lấp lánh ánh sáng nhàn nhạt. Hắn run rẩy giờ tay lên, vén rèm xe chui vào trong xe ngựa, ngắm chính xác vị trí cách xa Tần Cửu nhất, kinh hoàng khiếp sợ ngồi xuống.

Một lát sau, rèm xe được vén lên, Tỳ Ba ở bên ngoài xin ý kiến: “Cửu gia, nô tài đã đưa Anh Đào tới rồi.” “Đưa vào đây đi, ta muốn đích thân thăm vấn.” Tần Cửu thần nhiên nói.

Rèm xe được vén lên, Anh Đào bị Tỳ Ba xốc vào bên trong, ngay sau đó xe ngựa bắt đầu lặc cộc đi về phía trước.

Tần Cửu vén rèm xe lên, chỉ thấy Nhan Túc khoanh tay đứng bất động ở trước cửa nha môn, cả người lạnh lùng kiêu ngạo như sương, triều phục bằng gấm màu đen đỏ được ánh nắng chiếu vào, lóe lên tia sáng chói mắt. Nhưng dù tia sáng này chói mắt hơn nữa, cũng không thể hơn được mũi gai sắc nhọn mạnh như vũ bão trong đôi mắt hắn. Trong lòng Tần Cửu trào dâng cảm giác lạnh lẽo vô biên vô hạn. Nàng chậm rãi buông rèm xe xuống, nghiêng đầu nhìn về phía Anh Đào.

Rõ ràng Anh Đào bị Tỳ Ba phong bế huyết đạo, lúc này đang ngồi cứng ngắc bên trong xe, chỉ có con người còn có thể chuyển động. Nàng ta gắt gao nhìn chăm chăm Tần Cửu, trong đôi mắt tối đen đầy màu máu.

Tần Cửu hơi híp mắt, hàn ý trong sóng mắt lạnh đến thấu xương, khiến khuôn mặt của Anh Đào tái nhợt trong nháy mắt. Tần Cửu phất tay giải khai huyết đạo của nàng ta, lạnh lùng nói: “Anh Đào, thời gian người đi theo ta không ngắn, người thật sự nghĩ những việc người làm ta không hề hay biết sao? Người là người bên cạnh ta, nếu ta không hiểu rõ người, vậy chẳng phải ta là tự tìm đường chết? Người nói xem, dọc đường tiến kinh này, chủ tử của người ám sát ta bao nhiêu lần? Thật sự cho là ta tưởng triều đình phái người đến ám sát sao? Hừ...”

Tần Cửu hừ lạnh một tiếng, chợt thấy trong mắt Anh Đào hiện lên một chút thống khổ. Trong lòng nàng cả kinh, đột nhiên ra tay, duỗi ngón tay bóp cằm của Anh Đào, hơi dùng lực một chút, liền gỡ được cằm nàng ta xuống.

Bên trong buồng xe yên lặng như tờ, một tiếng “Oe” rất nhỏ này, dọa cho Lưu Liên sợ đến mức run cầm cập.

“Muốn chết ư?! Nào dễ dàng như vậy!” Tần Cửu lạnh lùng cười, vung tay lên đánh vào má trái Anh Đào, một quyền này cũng không nhẹ hơn quyền đánh lên mặt Nhan Túc chút nào, chỉ nghe thấy một tiếng kêu rên, Anh Đào bị đánh cho lệch mặt, theo đó trong miệng phun ra một ngụm máu tươi. Lần ở trong máu tươi, còn có mấy chiếc răng và một viên thuốc nhỏ bọc trong giấy. Máu tươi vừa vụn bắn tung tóe lên mặt Lưu Liên, thật là trùng hợp, viên thuốc kia rơi đúng vào cái miệng há to của Lưu Liên. dfienddn lieqiudoon

Lưu Liên đi theo Tần Cửu lâu như vậy, vẫn từ miệng người khác biết nàng tàn nhẫn cỡ nào, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy tận mắt. Bởi vì từ trước đến giờ, Tần Cửu đều đối xử với hắn ôn hòa đến cực điểm, lúc này đột nhiên thấy nàng tàn nhẫn như vậy, chỉ cảm thấy đầu ong một tiếng, cảm giác như năm đám kia đang nện trên người mình.

“Liên Nhi, nhỏ ra! Người muốn chết sao?” Tần Cửu quay đầu chậm rãi nói.

Ánh sáng bên trong xe ảm đạm, Lưu Liên nhìn chăm chăm đôi mắt lạnh lùng nghiêm nghị của Tần Cửu, chỉ cảm thấy từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài đều là cảm giác lạnh lẽo. Hắn hận mình không thể cắn viên thuốc này chết ngay lập tức, vậy thì không phải chịu đựng giày vò của yêu nữ nữa. Viên thuốc này từ trong miệng Anh Đào bị đánh bay ra ngoài, chắc chắn là thuốc độc. Nhưng hắn nào dám, tay run rẩy móc được hoàn từ trong miệng ra, ném ở trong xe.

Tần Cửu nghiêng đầu, dung mạo như tranh vẽ dần dần chìm vào bóng tối trong xe, trong mắt lạnh lẽo nghiêm nghị, cả người giống như sứ giả Câu Hồn khiến người ta khiếp sợ. Nàng đưa tay, nâng cằm Anh Đào lên, lười biếng hỏi: “Anh Đào, ta chỉ hỏi người, người biết được đêm qua ta đến Cửu Mạn sơn như thế nào, trên công đường người nói là bám theo, người khác tin, nhưng Cửu gia ta không tin. Nói đi, là ai tiết lộ tin tức? Người khai ra kẻ đó, ta sẽ tha cho người.”

Đêm qua nàng nói thân thể không khỏe, nghỉ ngơi sớm một chút. Nếu không người nào tiết lộ tin tức, Anh Đào không thể biết nàng sẽ đi ra ngoài, càng không thể theo dõi nàng đến Cửu Mạn sơn. Nếu như vậy, với công lực của nàng và Tỳ Ba, đã phát hiện từ lâu.

Tần Cửu nói xong, ung dung thần nhiên liếc nhìn Lưu Liên, quả nhiên mồ hôi lạnh trên trán Lưu Liên chảy ra nhanh hơn.

Tần Cửu vờ dụi dãi cười với hắn: “Liên Nhi, người nóng lắm sao? Mồ hôi ra đầy đầu như thế?”

Lưu Liên nhanh chóng liếc nhìn Tần Cửu một cái, thấy nàng đang cười tủm tỉm nhìn mình, trên mặt không có chút hung ác nào, trong lòng càng sợ hãi, giờ tay áo lau trán, run rẩy nói: “Đúng ạ, nóng... Thật sự quá nóng!”

Tần Cửu lấy từ trong tay áo ra một tấm khăn gấm, đưa tới, nói: “Liên Nhi đừng dùng tay áo để lau.” Lư Liên nhắm mắt nhận lấy khăn gấm, chỉ cảm thấy như nhận một củ khoai lang nóng bỏng tay, vừa không dám lau, vừa không dám ném đi. dieendaanleequydonn

“Ta sẽ không nói cho người biết, muốn chém giết muốn lăng trì tùy người!” Anh Đào khàn giọng nói.

“Tùy ta? Có thật là tùy vào ta?” Tần Cửu liếc mắt, mỉm cười nói: “Ta nghe nói có một cách thức giết người, là cách thú vị nhất. Nghe đâu, đào trên mặt đất một cái hố, cởi sạch áo quần trên mình người, sau đó trồng người giống như trồng cây vào trong đất, chỉ để lộ cái đầu, lại khoét một lỗ hình chữ thập trên đầu, đổ thủy ngân vào trong vết thương ở đỉnh đầu, sẽ lột toàn bộ da trên người kẻ đó ra. Nghe nói, người bị lột hết da sẽ không chết ngay lập tức, phải đau đớn liên tục ba ngày ba đêm. Hay là chúng ta thử một chút, thế nào? Liên Nhi, đến lúc đó để cho người tự mình ra tay, thế nào?” Tần Cửu nói xong, đột nhiên quay đầu hỏi Lư Liên.

Lư Liên nghe đến sồn cả gai ốc, khăn gấm cầm trong tay rơi xuống không một tiếng động, hắt thở hổn hển một tiếng quỳ rạp xuống trước người Tần Cửu, nói: “Cửu gia, đừng giết nàng ta, cầu xin ngài đừng giết nàng ta, là...”

“Yêu nữ, Thiên Thần tông các người không có một ai tốt đẹp, dù ta có làm quỷ cũng không tha cho các người!” Anh Đào chột khàn giọng quát lên.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Lăng Ba Đạp Bộ

“Yêu nữ, Thiên Thần tông các người không có một ai tốt đẹp, dù ta có làm quỷ cũng không tha cho các người!” Anh Đào chột khàn giọng quát lên.

Rõ ràng nàng ta đã bị miêu tả tàn nhẫn đầm máu vừa rồi của Tần Cửu dọa cho sợ hãi, sắc mặt trắng bệch như tuyết, nhưng dù rằng như vậy, lại vẫn chặn đứng câu chuyện của Lư Liên. Điều này khiến Tần Cửu rất ngạc nhiên, điều càng làm cho nàng ngạc nhiên là, Anh Đào nói Thiên Thần tông không có ai tốt đẹp cả.

Thiên Thần tông không có một ai tốt đẹp sao?

Tần Cửu kinh ngạc nhu mày.

Từ khi Liên Ti Không sáng lập Thiên Thần tông rồi truyền lại đến nay, Thiên Thần tông không hiếm anh hùng liên tục xuất hiện, người ở trên triều đình tạo dựng sự nghiệp cũng có không ít, thế lực của Thiên Thần tông cũng càng ngày càng lớn mạnh. Ở Đại Dục Quốc, Thiên Thần tông là thủ lĩnh bạch đạo, là một môn phái được rất nhiều người ngưỡng mộ. Có không ít con dân dùng tài năng để gia nhập Thiên Thần tông vì quang vinh. Mà Anh Đào thân là đệ tử của Thiên Thần tông, lại nói ra một lời như vậy, Tần Cửu vô cùng kinh ngạc.

Vậy có hai khả năng, một là, Anh Đào thật sự hận Thiên Thần tông sâu sắc. Hai là, bị câu chuyện lột da vừa rồi của nàng dọa sợ, muốn nhân cơ hội chọc giận nàng, tìm cái chết nhanh gọn.

Rốt cuộc là loại nào đây?

Tần Cửu nhướn mày, chậm rãi nói: “Thiên Thần tông không có người nào tốt? Vậy sao?”

Anh Đào nhìn ý cười giống như đóa hoa xuân nơi khóe môi Tần Cửu, lại nghĩ đến yêu nữ này có thể lột sạch da mình, chỉ cảm thấy sợ hãi trong lòng liên tục nảy sinh, cơ thể không ngừng run lên. Đột nhiên nàng ta ngã xuống mặt đất, để nhất viên thuốc bị Lư Liên ném trong xe. Thân thể nàng ta đang cử động, lại cảm thấy ngón tay của hai bàn tay đau nhức, vừa cúi đầu nhìn, chỉ thấy mười đầu ngón tay đều bị kim thêu hoa xuyên qua. Đều nói mười ngón tay nối liền với tim, nàng ta hơi dùng lực một chút, đã đau đớn dữ dội, làm sao còn lấy được đồ này vật nọ.

Sợi tơ buộc vào kim thêu hoa nhiều màu rực rỡ, điểm lệ đến mức làm cho lòng người kinh sợ.

Tay trái Tần Cửu cầm khung thêu hoa, tay phải nhỏ nhắn trắng như mỡ đông đưa ra, giống như đánh đàn ở trên sợi tơ nhẹ nhàng gảy vài cái, Anh Đào lập tức đau đến mức kêu thét lên.

“Dám to gan phi báng Thiên Thần tông, người chính là kẻ phản nghịch, chết mười lần cũng không đủ, xem Cửu gia ta trừng phạt người như thế nào!” Tần Cửu cười tủm tỉm nói, “Hoàng Mao, đã lâu không nhảy múa thì phải? Tới nhảy một khúc Lăng Ba Đạp Bộ đi!”

Hoàng Mao vừa nghe thấy Lăng Ba Đạp Bộ, hưng phấn kêu lên một tiếng quái dị, vỗ cánh đậu lên sợi tơ, đạp xuống mười sợi tơ rung rung rồi nhảy lên.

Theo động tác nhún nhảy của Hoàng Mao, thỉnh thoảng sợi tơ lại trùng xuống, siết chặt ngón tay của Anh Đào. Kim thêu hoa xuyên lách qua ngón tay, hoàn toàn không thể rút ra.

Anh Đào đau đến tê tâm liệt phế mà gào thét, Lư Liên ở một bên cũng sợ đến choáng váng.

“Anh Đào, ngươi biết không? Ta còn có một loại phương pháp giết người lợi hại hơn, Hoàng Mao, ngươi đến nói cho nàng ta biết đi.” Tần Cửu hí mắt nói.

“Dệt vải! Dệt vải!” Hoàng Mao nói.

Tần Cửu dịu dàng cười nói: “Phương pháp dệt vải này cũng không phải là cỏi y phục của ngươi, ta không có hứng thú với thân thể của nữ nhân. Mà là, dùng máu thịt của ngươi để dệt vải, ngươi tin hay không? Bây giờ ta quăng thoi dệt ra, nó sẽ xuyên thủng da thịt ngươi, quần máu thịt của ngươi và sợi tơ với nhau, ngươi nói xem, cuộn vải này dệt xong, trên người ngươi sẽ thành bộ dạng gì đây? Bây giờ ngươi có còn nói Thiên Thần tông không có gì tốt đẹp không?”

Lưu Liên nhìn chăm chăm ý cười nơi khóe môi Tần Cửu, tròn mắt đảo một vòng, gần như muốn ngất đi. [dinendian.loqid|on](#)

Ngược lại Anh Đào vẫn kiên cường, khàn giọng nói: “Ngươi giết ta rồi, Thiên Thần tông vẫn không có kẻ nào tốt đẹp. Thiên Thần tông sớm đã có lòng phản nghịch, làm như ta không biết sao? Đến cuối cùng các ngươi đều không được chết từ tế, sẽ càng thâm hơn ta ngày hôm nay.”

Hàng lông mày đen như than vẽ của Tần Cửu nhú lại, cười cười nói với Hoàng Mao: “Hoàng Mao, về đi, hình như ngươi lại béo lên rồi, điệu múa Lăng Ba Đạp Bộ này giống như Khiêu Đại Thần* vậy.”

*Khiêu Đại Thần: một loại nghi thức của Mãn tộc Tát Mãn giáo. Người thực hiện sẽ đeo mặt nạ, mặc trang phục Tát Mãn, lưng đeo thắt lưng có chuông, tay trái cầm trống, tay phải cầm dùi, phối hợp với những nhạc cụ khác, vừa đánh trống vừa hát.

Hoàng Mao bị lời nói của Tần Cửu đã kích không nhẹ, vỗ cánh bay đến trên vai Tần Cửu, bắt đầu ngoe đầu đánh giá thân chim của mình. Cuối cùng có lẽ cảm thấy mình thật sự béo, bay đến trên đầu Lưu Liên dưới tâm trạng buồn bực, bắt đầu luyện tập điệu múa giảm béo. Lưu Liên đã sớm bị dọa đến mức cả người như nhũn ra, Hoàng Mao bỏ nhào tới như vậy, hẳn không chịu nổi, dùng một tiếng cả người ngã lộn xuống đất.

Hoàng Mao không hài lòng, hung hăng mổ mặt của hắn để cho hắn đứng dậy.

Tần Cửu khẽ mỉm cười nói với Anh Đào: “Ngươi vẫn rất kiên cường, dựa vào điểm này, ta sẽ cho ngươi cơ hội cuối cùng, nếu ngươi khai ra kẻ tiết lộ tin tức cho ngươi, ta lập tức tha cho ngươi tội chết!”

Anh Đào buồn bã cười nói: “Không có ai nói cho ta biết, là ta đoán được.”

Tần Cửu tàn nhẫn cười một tiếng, lạnh giọng nói: “Xem ra ngươi một lòng muốn chết, vậy được, ta lập tức hoàn thành tâm nguyện cho ngươi!”

Tần Cửu nói xong, liền lấy con thoi trong tay áo ra, đang muốn quăng đi, chợt nghe Lưu Liên run giọng kêu lên: “Cửu gia, tha cho nàng ta đi, là nô tài nói cho nàng ta biết!”

Tần Cửu nghiêng đầu cười cợt chiều với Lưu Liên: “Lòng dạ Liên Nhi thật tốt quá, nhưng tội danh này không thể nhận bừa được đâu. Ngươi trung thành với ta ta biết, sao lại phải bội ta chứ. Nếu như ngươi không đành lòng nhìn, thì che mắt lại, hoặc là ra ngoài bầu bạn với Tỷ Ba đi. Đi đi!”

Lưu Liên không hề di chuyển, ba chân bốn cẳng bò từ dưới đất dậy, đột nhiên giống như có được sức mạnh, trên khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ dữ tợn, chỉ vào Tần Cửu, mắng: “Ai nói tiểu gia ta trung thành và tận tâm với ngươi, đó là tiểu gia sợ ngươi. Hôm nay tiểu gia ta không thêm đề tâm nữa, ai chẳng biết ngươi chính là Câu Hồn Hồng Y, ngươi dùng đồng nam để luyện công, làm hại biết bao nhiêu tính mệnh của những nam nhân tốt. Chính là tiểu gia ta tố giác ngươi, lợi dụng An Lăng Vương diệt trừ ngươi, vậy mà ai biết đêm qua ngươi không hề động đến bốn thiếu niên kia, coi như ngươi mạng lớn, tiểu gia ta thừa nhận đã vu tội. Không phải ngươi muốn dệt vải da người sao? Dùng ta đi! Ngươi thả Anh Đào ra!”

Tần Cửu cười khúc khích, ngón tay cử động, hơi dùng lực một chút, mười cây kim thêu hoa lập tức quay trở lại. Nàng thật sự không nhìn lầm, dưới sự ức hiếp dọa nạt mỗi ngày của nàng, tiểu tử này vẫn giữ nguyên tấm lòng chất phác chính nghĩa.

Nàng nén cười, làm ra dáng vẻ cực kỳ tổn thương, nhìn thẳng Lưu Liên nói: “Liên Nhi, ngươi ở đây nói bậy bạ gì đó? Ngươi cũng biết, lời này của ngươi sẽ khiến ngươi mất đi tính mạng. Cửu gia thật lòng yêu thích ngươi, mới không nỡ để ngươi đi giúp ta luyện công. Nhưng ta hận nhất sự phản bội của người bên mình, nếu như ngươi thật sự phản bội ta, ta cũng đành phải nhịn đau hạ đòn sát thủ thôi.”

Anh Đào ôm ngón tay nói: “Lưu Liên, ta biết ngươi là người tốt, nhưng cũng không cần phải vu tội vào mình, ta không cần ngươi cứu.”

Lưu Liên ngồi ở trong buồng xe, sống lưng ưỡn rất thẳng, nói từng câu từng chữ: “Tội của tiểu gia để tiểu gia gánh, yêu nữ, ngươi ra tay đi!”

Dáng vẻ thản nhiên thấy chết không sờn này, khiến trên người Lưu Liên tràn đầy một loại khí chất chính nghĩa. Thiếu niên này ở trước mặt Tần Cửu luôn là người hầu vâng lệnh, đột nhiên đã trở nên lớn hơn rồi.

Tần Cửu chậm rãi thu hồi ý cười bên môi, sát ý lạnh lùng tụ lại trong con mắt đen. Nàng từ từ giơ tay lên, tưởng như âm thanh của sợi tơ chuyển động vụt qua bên trong xe. [Die nd da nl e q u u ydo n](#)

Lưu Liên nhắm hai mắt lại, chờ kim thêu hoa đâm vào người mình, chẳng biết qua bao lâu, đau đớn trong dự liệu không hề truyền tới. Hắn lấy can đảm từ từ mở mắt ra, thấy yêu nữ ngồi ở trên ghế mỹ nhân đang phẩm trà.

Lưu Liên lập tức bối rối, “Ngươi không giết ta?”

Mắt phượng của Tần Cửu híp lại một cái giữa làn hơi nước mịn mờ, nói: “Giết người nhằm chán biết bao? Ta còn phải giữ lại mạng của người để hành hạ thật vui chứ. Ta lại vừa nhớ tới một cách chết mới...”

Lưu Liên chỉ cảm thấy sau lưng dâng lên một luồng khí lạnh.

Thật ra, có đôi khi người không sợ chết, cái sợ là chờ chết.

Loại giày vò này, chỉ có từng tự mình trải nghiệm thì mới có thể thật sự hiểu đó là loại sợ hãi thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đệ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Noãn viên (Lựa tơ ấm áp)

Trở lại ngôi nhà ở phố Quang Trạch, Tần Cửu sai Tỳ Ba giam giữ tách biệt Lưu Liên với Anh Đào.

Tần Cửu không thăm vấn Anh Đào nữa, bởi vì nàng đã sớm biết Anh Đào đang làm việc cho Điều Tích Nhi, nàng ta muốn giết nàng, cũng là do tuân theo mệnh lệnh của Điều Tích Nhi. Anh Đào thật sự hận Thiên Thần tông sâu sắc, điểm này Tần Cửu đã tin chắc. Đương nhiên, loại thù hận này, không chỉ vì Thiên Thần tông có lòng phản nghịch như nàng ta nói, phải còn có chuyện khác nữa. Nếu oán hận đến thế, tại sao lại bán mạng cho Điều Tích Nhi như vậy? Chuyện này, Tần Cửu không thể trực tiếp đến hỏi Anh Đào, bởi vì Anh Đào còn chưa biết Tần Cửu đã biết nàng ta là người của Điều Tích Nhi.

Vì vậy Tần Cửu lại để cho Tỳ Ba nhốt Anh Đào và Lưu Liên ở chung một chỗ, hi vọng Lưu Liên có thể lấy được nhiều manh mối hơn trên người Anh Đào.

Ngày thứ hai, Tần Cửu thăm vấn Lưu Liên.

“Liên Nhi, bây giờ mạng của Anh Đào nằm ở trong tay người, ta có chuyện muốn hỏi người, trả lời được, ta lập tức thả nàng ta ra, cho người làm anh hùng cứu mỹ nhân một lần, thế nào?” Tần Cửu hỏi. Die nd da nl e q uu ydo n

Lưu Liên trải qua một đêm giày vò sợ hãi, rõ ràng hôm nay tiểu tụy đi trông thấy, sớm đã không còn khí thế hùng hổ dọa người ở trên xe ngựa ngày hôm qua. Trong mắt hấn hiện đầy vẻ hoảng sợ, nhưng miệng không cầu xin tha thứ một chút nào, vẫn khinh thường nói: “Tiểu gia mới không tin lời này của yêu nữ gian xảo tàn nhẫn như người.”

Tần Cửu khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt xoay chuyển, khẽ cười nói: “Thì ra Liên Nhi xem ta như vậy. Gian xảo tàn nhẫn, nếu đã vậy, người càng phải trả lời đúng sự thật, nếu như người nói một câu bịa đặt, ta sẽ bảo Tỳ Ba chặt đứt một bàn tay của Anh Đào, nói hai câu, thì chặt hai tay, nói ba câu, thì chặt đứt cả tay và chân!”

Những lời này, Lưu Liên tin. Về mặt hấn hoảng sợ, cứng cổ nói: “Chuyện ngày hôm qua, đều là lỗi của tiểu gia. Tiểu gia ở Linh Lung các say rượu ngã xuống đất, nhưng chưa hoàn toàn mơ hồ, nghe được Mộ các chủ nói cho người biết, đã chuẩn bị xong đồng nam, muốn người đến biệt viện của Chiêu Bình công chúa ở núi Cửu Mạn. Ta tưởng rằng những đồng nam này bao gồm cả tiểu gia, liền tính lên trốn đi, không ngờ đụng phải Anh Đào, ta liền tiết lộ chuyện này cho Anh Đào, bảo nàng và ta cùng trốn đi. Anh Đào nói chúng ta không trốn thoát được, nàng ta bảo ta đừng sợ, nói nàng sẽ cứu ta. Anh Đào chỉ vì cứu ta, vẫn chưa phản bội người, người không thể giết nàng.”

Tần Cửu sớm đoán được chuyện xảy ra như vậy, nàng khẽ mỉm cười nói: “Lưu Liên tiểu gia, nói như thế, Anh Đào vì cứu người, mới muốn trừ bỏ yêu nữ ta đây? Vậy nàng ta nói những lời bôi nhọ Thiên Thần tông, sẽ giải thích thế nào?”

Lưu Liên hừ lạnh nói: “Thiên Thần tông các người nhìn trúng tư chất luyện võ của Anh Đào, để bắt nàng ta gia nhập Thiên Thần tông, bèn sát hại cả gia đình nàng, chỉ giữ lại đệ đệ của nàng. Nói là nếu nàng ta xử sự không tốt, sẽ xuống tay với đệ đệ của nàng.”

Tần Cửu nghe vậy, sắc mặt trắng nhợt.

Đệ đệ!

Đệ đệ ư!

Nàng nhắm mắt lại, trước mặt hiện lên một khuôn mặt hồng hào nhỏ nhắn, một đôi mắt đen sinh động, ngây ngô gọi nàng là tỷ tỷ.

Ánh mắt Tần Cửu mơ hồ, nàng bụng ly trà lên, mượn làn hơi dày của nước trà, che đi ánh nước trong mắt.

Nói như vậy, Anh Đào gia nhập Thiên Thần tông là vì bị ép buộc, đệ đệ của nàng ta ở trong tay Điều Tích Nhi, cho nên nàng mới nghe theo mọi lời của Điều Tích Nhi.

Tần Cửu chậm rãi đặt ly trà xuống, híp mắt nói: “Vẫn còn có chuyện như vậy sao? Sao ta chưa từng nghe nói qua, chắc hẳn tông chủ cũng không biết. Nếu như chuyện này là thật, ta nhất định bẩm báo tông chủ, sẽ không để chuyện như vậy xảy ra nữa.”

Lưu Liên nghe vậy, đôi mắt lập tức sáng lên, vội vàng hỏi: “Vậy có thể tha cho Anh Đào hay không?”

Về mặt Tần Cửu nghiêm lại, trầm ngâm một lát rồi nói: “Cũng chẳng thể trách Anh Đào có thành kiến với Thiên Thần tông chúng ta như vậy, chuyện này có thể tha thứ, lát nữa người đi thả Anh Đào ra đi. Có điều, người nhớ nói cho nàng biết, nếu như còn có lần sau, chắc chắn nàng ta sẽ phải chết.”

Lưu Liên nghe vậy vui mừng đến luống cuống, “Nói như vậy, Cửu gia, ngài... thật sự muốn tha cho Anh Đào?”

Tần Cửu cười một tiếng nói: “Liên Nhi, năm nay người cũng mười bảy rồi. Có một số chuyện, không nên chỉ dùng tai nghe, còn phải dùng mắt nhìn nữa.”

Lưu Liên kinh ngạc nhìn Tần Cửu, đánh giá ý tứ những lời này của nàng.

“Người lui xuống đi!” Tần Cửu nói xong, lười biếng nhắm mắt lại.

Lưu Liên đứng đó hồi lâu không nhúc nhích.

“Ngài... Ngài cũng không giết tôi?” Lưu Liên hỏi thật cẩn thận.

Tần Cửu mở mắt, liếc xéo hán hỏi: “Thì ra Liên Nhi hi vọng bị giết thế này. Nếu vậy, ta vừa mới nhớ tới một phương pháp giết người...” Lời còn chưa dứt, Lưu Liên đã nhảy dựng lên, lớn tiếng nói: “Cửu gia, vừa rồi nô tài chưa nói gì hết. Vậy nô tài sẽ lui xuống ngay.” Nói xong, giống như con thỏ nhảy tót ra ngoài. [dinendian.loqidjon](#)

Trên hành lang bên ngoài căn phòng âm áp, Hoàng Mao đang lìm dìm đầu ở trên lan can để phơi nắng.

Tâm tình Lưu Liên đang tốt, không nhận được sờ sờ lông trên đầu Hoàng Mao.

Hoàng Mao lập tức tỉnh dậy, lông vũ khắp người dựng đứng lên, ngoẹo cổ nói: “Cút ngay, đừng chạm vào lông của tiểu gia ta!”

Lưu Liên choáng váng.

Từ khi nào Hoàng Mao cũng thành tiểu gia vậy.

*

Chuyện của Anh Đào và Lưu Liên bị Tần Cửu gác lại như vậy. Về phần Anh Đào phải khai báo chuyện này với Điều Tích Nhi ra sao, thì phải là chuyện của nàng ta, nhưng Tần Cửu nghĩ, nhất định Anh Đào sẽ giấu diếm chuyện này.

Sau khi Tần Cửu lành vết thương, liền đến Tì Chức phường làm việc mỗi ngày.

Tì Chức phường chia ra thành Châm Công cục, Chức Nhiệm cục, Thái Mãi cục*.

*Châm Công cục: bộ phận chế tác y phục trong cung.

Chức Nhiệm cục: bộ phận dệt nhuộm những gấm vóc mà vua chúa và người trong cung sử dụng.

Thái Mãi cục: bộ phận chọn mua gấm vóc dùng làm y phục trong cung.

Tần Cửu là chủ nhân của Tì Chức phường, quản lý quản sự của ba cục phía dưới. Trong đó quản sự của Châm Công cục và Chức Nhiệm cục đều là nữ quan trong cung, một người tên Ninh Thực, một người tên Lý Tương Dung. Quản sự của Thái Mãi cục là một thái giám, tên Tào Phúc Thuận.

Ba cục của Tì Chức phường ngày ngày đều rất bận rộn, nhưng cái chức chủ nhân này của Tần Cửu đúng là một chức quan nhàn hạ, mỗi ngày chỉ cần đi một chuyến là được.

Hôm nay, Tần Cửu đến Chức Nhiệm cục dạo một vòng, nhìn thấy một xấp lụa trắng đang dệt ở bên trong Chức phường.

Xấp lụa trắng này dệt từ hai lớp tơ, vải dệt rất dày, chất vải êm ái ấm áp mềm mại, màu sắc trong suốt như ngọc.

Đối với việc dệt nhuộm thêu thùa, Tần Cửu có thể nói là người trong nghề của người trong nghề, vừa sờ lên xấp lụa trắng kia, trong lòng khẽ xúc động, lẽ nào tơ dệt của xấp lụa trắng này là noãn tơ đến từ Vân Thiều Quốc?

Vân Thiều Quốc nằm ở phía nam Đại Dục, sông hồ trong nước trải ngang trải dọc, khí hậu ôn hòa, thích hợp cho trồng dâu nuôi tằm, vậy nên Vân Thiều Quốc sản xuất rất nhiều tơ lụa. Mà loại noãn tơ này, lại là đặc sản của Vân Thiều Quốc, do một loại noãn tằm sống ở vùng nhiệt độ thấp nhả ra, loại tơ này không giống những tơ tằm khác, sờ lên thấy lạnh, mà là tơ tằm mang theo chút ấm áp, rất thích hợp làm y phục mùa đông. Nhưng loại tằm này rất khó nuôi, cho nên số lượng noãn tơ cực thấp, đến nỗi ngàn vàng cũng khó cầu được loại tơ lụa ấm áp này, cũng chỉ có người trong hoàng thất của Vân Thiều Quốc mới có duyên nhận được.

Nàng trời sinh sợ lạnh, năm đó vô cùng muốn lấy được một kiện khăn quyn này để làm thành y phục, nhưng cuối cùng không có duyên nhận được, không ngờ hôm nay lại có thể nhìn thấy ở Chức Nhiễm cục.

“Lý quân sự, tờ dệt của xấp lụa trắng này là sản vật noãn tơ từ Vân Thiều Quốc sao, chẳng biết Thái Mãi cục mua được như thế nào?” Tần Cửu có chút kinh ngạc hỏi quân sự Lý Tương Dung của Chức Nhiễm cục đang theo sát sau lưng nàng.

Tuổi của Lý Tương Dung cũng không lớn, dáng vẻ cũng lắm hơn hai mươi tuổi, mày liễu mắt hạnh bẩm sinh, nhìn qua rất thông minh lanh lợi. Nghe được câu hỏi của Tần Cửu, vội cất tiếng đáp rõ ràng: “Tần chương sự, Tào công công cũng không có bản lĩnh mua được loại noãn tơ này, nghe nói đây là tơ An Lăng Vương điện hạ đưa tới, muốn Chức Nhiễm cục chúng tôi dệt thành lụa trắng hai lớp, rồi lại đưa tới Châm Công cục để chế tác y phục.”

“Thì ra là An Lăng Vương đưa tới, nói như vậy, nhất định là ngài ấy muốn cất may y phục cho mẫu phi của ngài, người cần phải đốc thúc thật tốt mới đúng.” Tần Cửu cười tủm tỉm nói.

“Lần này Tần chương sự đoán sai rồi, gần đây Nhân Phi nương nương lễ Phật, người không mặc loại y phục này đâu, y phục này là An Lăng Vương làm cho Tô tiểu thư. Ngày hai mươi tháng Giêng là lễ Cầu Tuyết nổi danh Lệ Kinh, ngài mới tới Lệ Kinh, chắc chắn không biết lễ Cầu Tuyết rồi!”

Tần Cửu hí hóp mắt, lễ Cầu Tuyết, nàng biết quá rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Ma chú nhỏ máu

Có lẽ, trên đời này, sẽ không có ai biết lễ Cầu Tuyết rõ hơn nàng.

Thế nhưng, nàng lại quên mất lễ Cầu Tuyết đã sắp đến rồi.

Biển Hương Tuyết kéo dài vài dặm ấy, đã nở hoa rồi sao?

Lúc này trong Kính hồ uốn khúc vòng qua rừng mai ấy, vẫn còn đóng băng sao?

Mới chỉ có ba năm, dường như tất cả đều thoáng qua như mây khói mấy đời.

Lý Tương Dung thấy vẻ mặt Tần Cửu có chút ngẩn ngơ, cho rằng nàng chưa từng nghe nói đến lễ Cầu Tuyết, hạ thấp giọng, có chút thần bí nói: “Lại nói tiếp, lễ Cầu Tuyết cũng là một dịp trọng đại lớn lao của Lệ Kinh, nguồn gốc của nó, còn có một điển cố đấy.”

Tần Cửu nghiêng đầu nhìn Lý Tương Dung, thấy tuy rằng vẻ mặt nàng ta thần bí, nhưng trong mắt hạnh lại hàm chứa một tia thận trọng.

Nàng khẽ mỉm cười, giả vờ kinh ngạc hỏi: “Hả, một cái lễ Cầu Tuyết còn có điển cố sao? Kể ta nghe một chút.”

Lý Tương Dung cười tủm tỉm nói: “Thật ra cũng không phải điển cố gì trọng đại lắm. Chính là sáu năm trước, kể từ sau khi thu hoạch vụ thu thì một dải kinh kỳ không có mưa rơi nữa, mùa đông năm ấy, cũng là một mùa đông không có tuyết. Sau tết Nguyên Tiêu tiết trời càng khô hanh hơn, đã không trở nên ẩm áp cũng không có dấu hiệu chuyển sang mát mẻ, đất đai kinh kỳ khắp nơi khô nứt, không có một chút dấu hiệu hồi xuân. Dưới chân núi Cửu Mạn có một rừng mai trải dài, vào thời điểm này năm trước hoa mai đã nên nở rồi, nhưng năm ấy lại chậm chạp không nở. Đương kim Thánh thượng vô cùng xem trọng việc nghỉ ngơi với người dân, cho nên ngay từ khi vào đầu tháng Chạp, đã ban hành cáo thị cầu tuyết, nhưng cũng không có hiệu quả. Ngày hai mươi tháng Giêng ấy, một vị tiểu thư nhà quan ra ngoài thành vào trong rừng mai dưới chân núi Cửu Mạn đàn một khúc, khúc nhạc đó gọi là «Thương dân», về sau, ngài đoán chuyện thế nào?”

Về sau chuyện thế nào?

Đương nhiên Tần Cửu biết chuyện rõ ràng hơn bất cứ ai, nhưng vẫn khẽ mỉm cười, ra vẻ kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ sau đó lại có nhiều tuyết trên trời rơi xuống?”

“Đúng vậy. Tần chương sự đoán đúng rồi. Vị tiểu thư nhà quan kia liên tục đàn khúc nhạc năm lần, liền có bông tuyết từ trên không trung rơi xuống, sau đó lại chuyển thành tuyết rơi, bay là tả xuống một ngày một đêm. Hơn nữa, điều càng hiếm thấy hơn là, sáng sớm ngày thứ hai, rừng mai trải dài vài dặm toàn bộ đều nở hoa, thật đúng là giống như biển hoa Hương Tuyết. Tin tức này khiến giới quý tộc trong kinh ào ào đến biển Hương Tuyết đạp tuyết thưởng mai. Đương kim Thánh thượng nghe nói chuyện này, long nhan rất vui mừng, lập tức định ngày hai mươi tháng Giêng là lễ Cầu Tuyết. Ngày này hàng năm, cho phép tiểu thư khuê các trong kinh đến rừng mai gây đàn tấu nhạc, dần dà, ngày này lại trở thành ngày các tiểu thư khuê các đấu nhạc. Cầu tuyết chuyển xuống thứ hai, đấu nhạc mới là việc chính.”

Tần Cửu vuốt ve khăn quyn, chậm rãi nói: “Thật ra cũng chỉ là trùng hợp mà thôi, nếu như khúc đàn có thể khiến cho ông trời mở mắt, thế gian này sẽ ít đi một số oan hồn.”

“Tần chương sự nói rất đúng!” Lý Tương Dung mỉm cười nói.

“Nói như vậy, Lễ Cầu Tuyết cũng thật sự là một dịp trọng đại. Chỉ không biết vị tiểu thư nhà quan kia là ai?” Tần Cửu vẫn giả bộ hỏi hết sức hứng thú.

Khóe mắt Lý Tương Dung đảo qua, thận trọng cười nói: “Người này, Tần chương sự cũng không cần biết, chỉ vì trước đây nàng phạm trọng tội, vào ba năm trước đã sợ tội tự thiêu rồi, tục danh của nàng, chúng tôi đều không dám nói.”

Tần Cửu không ngờ, đã qua ba năm, người trong kinh nhắc đến nàng vẫn còn giấu kín như bưng.

Sợ tội tự thiêu!

Bốn chữ này vẫn giống như một ma chú nhỏ máu tươi, vững vàng bám chặt ở trên ba chữ Bạch Tố Huyền.

Tần Cửu nhàu chân mày, hơi híp mắt lại, lông mi rũ xuống, trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng lướt qua một tia bi thương nguội lạnh như có như không.

“Thì ra là thế, vậy ta không có phúc được nhìn thấy rồi.” Tần Cửu thần nhiên nói, thấy Lý Tương Dung cười cung kính khiêm nhường, dường như không muốn nói về chủ đề này nữa, liền chuyển đề tài câu chuyện, hỏi, “Vừa rồi Lý quân sự nói xấp noãn quyền này là An Lăng Vương điện hạ tính tặng cho Tô tiểu thư, vị Tô tiểu thư này có phải là thiên kim của Tô tướng Tô Văn Hương khiến Nghiêm Vương dùng pháo hoa tỏ tình hay không? Nghe nói nàng ấy cũng muốn lên đài?”

“Không sai. Chính là thiên kim của Tô tướng Tô Văn Hương tiểu thư.” Lý Tương Dung nói.

Tần Cửu cũng không ngờ, người An Lăng Vương Nhan Túc yêu thương, cũng là Tô Văn Hương.

Nói như vậy, vị công tử áo lông giả nam trang mà hắn dùng trức đăng để lấy lòng vào tết Nguyên Tiêu kia, chính là Tô Văn Hương rồi.

Quả nhiên là một người xinh đẹp.

“Hiếm thấy An Lăng Vương điện hạ yêu thương Tô Văn Hương tiểu thư. Chúng ta làm nô tỳ, nhất định phải cắt may bộ y phục này cho thật đẹp để mới lạ. Hôm nay các người cần phải dệt xong xấp noãn quyền này, mau chóng đưa đến Châm Công cục đi, hai ngày sau chính là Lễ Cầu Tuyết rồi, chớ để không kịp.” Lý Tương Dung dặn dò những nữ tử dệt vải.

Tần Cửu nghe được lời này, ánh mắt chăm chú, cười tủm tỉm hỏi: “Nói như vậy, An Lăng Vương còn chưa lấy được trái tim của Tô tiểu thư?”

“Nghe nói là, vị Tô tiểu thư này tài hoa xuất chúng, lại thiên về nhạc cụ và thêu thùa, trong kinh không có người nào vượt trội hơn. Đấu nhạc trên Lễ Cầu Tuyết hai năm nay, đều là nàng vượt lên đứng đầu. Nhưng tâm khí của nàng ấy cũng cực cao, hai năm nay người đến Tô phủ cầu thân suýt đập bằng bạc cửa của Tô phủ, nhưng ai nàng cũng không để vào mắt.”

Tần Cửu kinh ngạc nhàu mày.

Không ngờ Tô Văn Hương xuất chúng như vậy, nhưng tại sao trước đây nàng chưa từng nghe nói qua?

Tần Cửu đi tuần hết Chức Nhiễm phường, liền ngồi xe ngựa đi đến Linh Lung các.

Nàng không trực tiếp đi gặp Mộ Vu Phi, mà là ở trong đại sảnh của một lầu tìm chỗ ngồi xuống, bí mật lệnh cho Tỳ Ba đi đến chỗ Mộ Vu Phi thăm dò tin tức về Tô Văn Hương. Chỉ một lát sau, Tỳ Ba đã lặng lẽ quay lại, nói với nàng: “Mộ các chủ nói, Tô Văn Hương là nữ nhi thứ ba của Tô tướng, từ nhỏ thân thể yếu nhược nhiều bệnh, vẫn luôn gửi nuôi trong am ni cô ở núi Thương Ngô. Năm năm trước mới từ núi Thương Ngô trở về, nhưng vì thân thể nàng yếu ớt nên hiếm khi ra ngoài. Hai năm trước, sau khi khỏi bệnh, mới bộc lộ tài năng ở kinh thành.”

Am ni cô ở núi Thương Ngô.

Tần Cửu khẽ cười khổ.

Nàng nhớ, mẫu phi của Nhan Túc sùng Phật, hàng năm đều đến am Bạch Vân ở núi Thương Ngô để tu hành.

Nói như vậy, khi Nhan Túc đến am Bạch Vân thăm mẫu phi thì quen biết Tô Văn Hương.

Nói như vậy, hắn và Tô Văn Hương đã quen biết lâu rồi?

Có thể là năm năm, có thể là bảy năm, thậm chí lâu hơn?

Chẳng trách hai Kim Ngô Vệ kia nói cho nàng biết, nói hắn chưa từng thích nàng, trong lòng hắn đã sớm có người khác rồi.

Bên môi Tần Cửu từ từ hiện lên một chút ý cười trong trẻo lạnh lùng, nhạt đến mức khiến người ta khó mà phát hiện.

Lễ Cầu Tuyết lần này, vẫn rất đáng mong đợi đây!

Chương 28: Rất đủ vị?

Kể từ sau khi đến Linh Lung các lần trước, Lưu Liên liền nhớ mãi không quên cao lương mỹ vị ở nơi đây. Lúc này ngồi ở bên bàn, tha thiết mong chờ Tần Cửu gọi món ăn. Tần Cửu đến Linh Lung các vốn chỉ muốn nghe ngóng thông tin của Tô Văn Hương, nhìn thấy bộ dạng thèm ăn của Lưu Liên, khẽ mỉm cười, liền gọi tiểu nhị qua đây, đổi đến một gian nhà thất ở lầu hai.

Tần Cửu chọn mấy tấm biển ghi tên món ăn nổi danh nhất Linh Lung các, lại gọi một vò Thu Diệp Hồng.

Vừa rồi ở trong đại sảnh của lầu một, nàng cảm thấy trong Linh Lung các rất đông khách khứa, còn náo nhiệt hơn ba năm trước. Năm đó, dưới cơ duyên trùng hợp, nàng gặp được Mộ Vu Phi, phát hiện ra tài năng kinh doanh của hắn. Triều đình không cho phép quan lại buôn bán, vì thế Tần Cửu tự mình bỏ ngân lượng, giấu người trong nhà mở Linh Lung các. Chuyện này, ngoài Chiêu Bình công chúa ra, không có người nào biết nữa. Khi nàng lập nên Linh Lung các, chưa bao giờ nghĩ đến việc dùng nó sẽ hưng thịnh như vậy, càng không ngờ tới, nó sẽ trở thành chốn dừng chân duy nhất mình có thể tin cậy được trong Lệ Kinh này.

Linh Lung các nằm ở đoạn đường phồn hoa nhất phố Thiên Môn, nhưng trang trí bên trong lại lấy giản dị tao nhã làm chủ đạo, cực kỳ xem trọng phong cách tình cảm, điều này khiến cho Linh Lung các bộc lộ tài năng giữa những tửu lâu lấy xa hoa lộng lẫy làm tôn chỉ ở Lệ Kinh. Đương nhiên, nếu chỉ vì những điều này, Linh Lung các cũng sẽ không hưng thịnh như vậy, rượu và thức ăn hạng nhất mới là con đường mấu chốt. Vừa vào đến cửa, hương thơm đã trôi nổi trong không khí, khiến cho người ta cảm thấy thèm ăn, là sức hấp dẫn lớn nhất.

Còn chưa uống hết một ly Thu Diệp Hồng, chợt nghe ở cửa nhà thất có người nói: “Sao lại thế này, gian nhà thất này bị người khác bao rồi? Người không biết đây là nhà thất chủ tử nhà ta thường đến sao?” dieendaaneequydomn

Tiểu nhị vội mỉm cười hồi lời nói: “Thật sự xin lỗi, bây giờ tiểu nhân sẽ sắp xếp thêm gian nhà thất nữa.”

“Như vậy sao được? Chủ tử nhà ta vẫn muốn gian nhà thất này, người mau bảo mấy người này đổi lại đi?” Giọng nói cực kỳ ngang ngược hống hách.

Tần Cửu khẽ cau mày, đặt ly rượu trong tay xuống, quay đầu nhìn sang.

Chỉ thấy một gã sai vặt mặc trang phục hạ nhân hùng hổ đứng ở trước cửa nhà thất của các nàng. Tiểu nhị rất khó xử mà đi đến, “Cô nương, thật sự xin lỗi, có khách quen nhất định muốn ở gian nhà thất này, xin cô nương hãy giúp đỡ.”

Thật ra thì đổi một gian nhà thất không phải chuyện khó, huống hồ, Tần Cửu còn là chủ nhân của Linh Lung các này. Nhưng mà, nàng cực kỳ cảm thấy hứng thú với vị chủ tử ngang ngược đến Linh Lung các kia, liền cười khẽ nói với tiểu nhị: “Chẳng biết khách quen mà tiểu nhị ca nói là công tử nhà nào?”

“Bớt nói nhảm, còn không mau cút đi!” Gã sai vặt kia sải bước tiến vào, chìa tay hung hăng vỗ lên bàn một cái, chấn động đến mức Thu Diệp Hồng trong ly rượu bắn ra ngoài.

Theo một chữ “Cút” đang nói ra, bàn tay đập lên bàn còn chưa thu về, gã sai vặt liền cảm thấy trên cổ chợt lạnh, có sát ý bùng bùng thấm vào qua da. Gã hoảng sợ rũ mắt nhìn thanh kiếm đặt trên cổ mình, lại nhìn về phía nam tử cầm kiếm ở trước mặt, chỉ thấy khuôn mặt hán trắng nõn, diện mạo thanh tú giống như nữ tử. Nhưng mà, sắc mặt hán lạnh lùng hà khắc, ánh sáng rực rỡ trong đôi mắt tối đen lấp lánh bức người.

Gã sai vặt này cũng là người luyện võ, nhưng lại hoàn toàn không biết nam tử này ra tay thế nào, thân thủ của đối phương thật sự là thần quỷ khó lường. Mặc dù gã cực kỳ sợ hãi, nhưng ý vào thân phận của chủ tử nhà mình, vẫn mạnh miệng như cũ mà nói: “Các người là kẻ nào, có biết chủ tử nhà ta là ai không? Các người dám động đến cái đầu ngón tay của ta thử xem. Vị cô nương này, nhìn đáng đáp người cũng không tệ lắm, mau mau thả lão tử ra, lát nữa lão tử ở trước mặt chủ tử nhà ta nói tốt cho người vài câu, có thể, chủ tử nhà ta sẽ thu nhận người.”

Đôi mắt lạnh lùng của Tỳ Ba khẽ híp lại, đang muốn cho gã sai vặt này nếm chút mùi đau khổ, lại nghe Tần Cửu khẽ cười nói: “Liên Nhi, không phải người nói đĩa măng tây tề cay này ăn rất ngon sao? Người tới là khách, mời vị tiểu ca này cũng nếm thử một chút.”

Trong miệng Lưu Liên nhồi đầy thức ăn ngon, đang ăn say sưa ngon lành, nghe vậy ngẫm hiểu trong lòng, hán bụng đĩa măng tây tề cay kia lên, chậm rãi đi đến trước mặt gã sai vặt, vỗ cùi chân thành nói: “Măng tây tề cay này thật sự cay đến đủ vị, tiểu ca đừng khách khí, cứ từ từ thưởng thức.” Nói xong, hán xoay cái đĩa một cái, cả đĩa măng tây cay lập tức ụp lên mặt gã sai vặt. Trên cổ còn đặt bảo kiếm, gã sai vặt hoàn toàn không dám động đậy, chất lỏng sền sệt chảy xuống mặt, vừa tê vừa cay kích thích đến mức hai mắt đều không mở ra được.

Hoàng Mao hà hê vỗ cánh hỏi: “Rất đủ vị? Có muốn một đĩa nữa hay không?”

Gã sai vặt kêu oa oa loạn lên, chính vào lúc này, chỉ nghe ở cửa có người nói: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Tần Cửu ngừng đầu nhìn lại, chỉ thấy một người đứng ở cửa nhà thất, hán mặc một bộ áo gấm lộng lẫy, mi dài mắt sáng, dáng điệu oai hùng, chẳng qua là khí thế tàn ra khắp người lại cực kỳ âm u lạnh lẽo. Đi theo sau hán là một vị văn sĩ áo xanh trẻ tuổi.

Nhìn thấy người nọ, mắt phượng của Tần Cửu hip lại, thì ra lại chọc tới hắn, nàng quay đầu ra hiệu cho Tỳ Ba thu thanh kiếm trên cổ gã sai vật lại.

Gã sai vật kia vừa thấy người mới đến, lau chấy lỏng sền sệt trên mặt một cái, quỳ rạp xuống đất khóc lóc kể lể: “Chủ tử, nô tài nói là ngài đặt nhả thất này, bọn chúng vẫn ở lì không đi, hoàn toàn không đặt ngài vào trong mắt, bọn chúng còn muốn giết nô tài nữa.” đi@en*dyan(lee^qu.donnn)

Nam tử áo gấm hừ lạnh một tiếng, ánh sáng nghiêm khắc lóe lên trong mắt, đá một cước vào gã sai vật trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Đồ vô dụng.”

Gã sai vật sợ đến mức im bất như ve sầu mùa đông, không dám nói chuyện nữa.

Ánh mắt âm u lạnh lẽo của nam tử áo gấm quét lên khuôn mặt của Tần Cửu, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, hắn khẽ cong khóe môi cười nói: “Gia nô đắc tội nhiều rồi, xin cô nương rộng lượng bỏ qua, chẳng biết cô nương xưng hô thế nào?”

Tần Cửu biết sớm muộn gì mình cũng phải quen biết với hắn, hôm nay đã đụng phải, cũng không cần tránh đi. Vì thế bưng ly rượu lên, tình tế thường thức một ngụm, cười tùm tùm nói: “Công tử khách khí rồi. Tiểu nữ là Tần Cửu của Thiên Thần tông, hiện giờ làm việc ở Ti Chức phường.”

Nam tử áo gấm nghe vậy, ánh mắt sáng lên, cười ha ha nói: “Thì ra nàng chính là Tần môn chủ, đã nghe tên của Tần môn chủ từ lâu, hôm nay mới có duyên gặp mặt.”

Văn sĩ áo xanh đứng sau lưng nam tử áo gấm cũng có chút kinh ngạc mà chậm rãi bước lên, thì lễ trước mặt Tần Cửu, mỉm cười nói: “Tại hạ là Lý Văn Tiêu của Thiên Thần tông, bái kiến Tần môn chủ.” Nói xong chỉ vào nam tử áo gấm nói: “Vị này chính là Khang Dương Vương điện hạ.”

Tần Cửu nghe vậy, đặt ly rượu xuống, đứng lên nói: “Thì ra là Khang Dương Vương điện hạ, thất lễ thất lễ rồi. Nếu sớm biết là nhả thất điện hạ thường đến, tiểu nữ tuyệt đối không dám tới đâu.”

Khang Dương Vương Nhan Mẫn là đại hoàng tử của Khánh Đế, mẫu phi của hắn mất sớm, nhưng hắn qua lại rất thân thiết với Huệ Phi của Thiên Thần Tông, ngay cả mưu sĩ dưới quyền cũng đến từ Thiên Thần tông. Mặc dù Khánh Đế còn chưa lập người kế vị, nhưng hắn là con trưởng, phía sau lại có Thiên Thần tông ủng hộ, không thể nghi ngờ là một trong những người được chọn làm thái tử.

Khang Dương Vương Nhan Mẫn cười ha ha nói: “Tên gia nô này của bản vương không hiểu chuyện, lúc nãy đắc tội rồi.” Nói xong, lạnh giọng nói với gã sai vật quỳ trên mặt đất, “Còn không đi ra ngoài.”

Gã sai vật vội vàng lăn một vòng chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Vung tiền như rác

Đuổi gã sai vật đi rồi, Nhan Mẫn nhìn Tần Cửu thật sâu, nói: “Bản vương vẫn muốn đi thăm hỏi Tần môn chủ, đáng tiếc mấy ngày nay công việc bận bịu, hôm nay vừa khéo gặp được nàng ở đây, nói gì bản vương cũng phải làm chủ, hi vọng Tần môn chủ không nên khách khí.”

Đương nhiên Tần Cửu sẽ không khách khí, huống hồ nàng biết, thứ Nhan Mẫn muốn nhất là thẻ điện, hắn làm chủ mời khách, nếu người từ chối, ngược lại sẽ chọc giận hắn. Hiếm có một người đến tặng ngân lượng cho Linh Lung các, đương nhiên nàng sẽ không bỏ lỡ.

Tần Cửu lười biếng cười một tiếng, không khách khí nhường này nói: “Có thể được điện hạ làm chủ mời khách, thật sự là may mắn ba đời. Nếu đã thế, vậy để tiểu nhị bỏ bàn thức ăn này xuống, mang lên một bàn mới.”

Lưu Liên và Tỳ Ba đã đứng dậy khỏi chỗ ngồi từ lâu, đứng hầu ở sau lưng Tần Cửu. Nhan Mẫn thông thả bước đến chỗ ngồi bên cạnh Tần Cửu, vén vạt áo lên rồi ngồi xuống. Die nd da nl e q uu ydo n

“Xin mời Tần cô nương tùy ý lựa chọn.” Nhan Mẫn cười tùm tùm nói.

“Vậy ta cũng sẽ không khách khí!” Tần Cửu nghiêng đầu cười nói.

Lưu Liên thấy nụ cười của Tần Cửu, rất thông cảm mà liếc mắt nhìn An Lăng Vương, thật lòng mặc niệm cho con dê béo này.

“Vậy thì gọi món ăn đắt tiền nhất thơm ngon nhất của Linh Lung các, miễn là có trên thực đơn, một loại cũng không được thiếu, cứ như vậy đi!” Tần Cửu nhìn qua thực đơn, chậm rãi khép lại lời nói.

Lưu Liên đỏ mặt hời hợt, sớm biết yêu nữ sẽ làm thối Khang Dương Vương, nhưng thế nào cũng không ngờ tới nàng sẽ gọi toàn bộ món ăn của Linh Lung các.

Lưu Liên liếc trộm Khang Dương Vương đáng thương, chỉ thấy lúc đầu sắc mặt hắn có chút đen lại, rồi về mặt của hắn lập tức như thường một cách hiếm thấy, cười tủm tỉm vỗ bàn một cái nói: “Được, Tần cô nương chọn rất hợp ý ta, bản vương đã tới Linh Lung các nhiều lần, đều chưa nếm hết món ngon của Linh Lung các, hôm nay nhờ phúc của Tần cô nương, bản vương muốn nếm hết món ngon của Linh Lung các. Được rồi, mang lên hai vò Thu Diệp Hồng, tiểu nhị, còn không gọi thức ăn đi!”

Tiểu nhị cũng đỏ mặt hơi lạnh.

Tất cả món ngon này lên một lượt, cũng hơn trăm loại. Đừng nói hai người kia, cho dù là mười mấy người, chỉ sợ cũng không ăn hết. Nếu là người bình thường gọi nhiều món như vậy, chắc chắn gã không dám đi. Nhưng người trước mặt là Khang Dương Vương, không sợ hắn không trả nổi bạc.

Sau khi tiểu nhị đỏ mặt hơi lạnh, lại toét miệng cười, sau đó đi như bay gọi thức ăn.

Chỉ một lát sau, vài thị nữ của Linh Lung các lần lượt bưng đủ loại món ngon lên bàn.

Rán chiên hầm luộc, sòng nguội mặn chay, một loại cũng không thiếu.

Con bay trên trời con chạy dưới đất, con bơi trong nước con chui trong đất, một loại cũng không thiếu.

Có món ăn Tần Cửu cảm thấy có hứng thú thì nếm một miếng, không có hứng thú thì lập tức cho Lưu Liên và Tỳ Ba. Mỗi một đĩa thức ăn đều là mang lên món này cùng lúc với bỏ đi món kia, nếu không cũng không thể đặt thức ăn lên bàn này được.

Nhan Mẫn gần như không làm sao động vào thức ăn được, đôi mắt đen thẳm cảm thấy hứng thú nhìn Tần Cửu, khóe môi hiện chút ý cười như có điều suy nghĩ.

“Bữa cơm này, Cửu gia đã hài lòng chưa?” Nhan Mẫn đang cầm ly rượu, mỉm cười hỏi.

Chỉ trong thời gian một bữa cơm, xưng hô của Nhan Mẫn với Tần Cửu, đã từ Tần môn chủ đến Tần cô nương, rồi đến Cửu gia.

Sự chú ý tính toán trong lòng Nhan Mẫn là gì, Tần Cửu có thể đoán được ít nhiều.

Huệ Phi đến từ Thiên Thần tông, năm ấy Khánh Đế còn chưa đăng cơ, nàng ta cũng đã là trắc phi của Khánh Đế. Khánh Đế có thể ngồi lên bảo tọa của ngôi vị cửu ngũ chí tôn này, sợ rằng cũng có công lao của Thiên Thần tông. Hiện giờ Nhan Mẫn đã hai mươi ba, trong phủ đã lập trắc phi, nhưng vị trí chính phi vẫn còn để trống. Lần này, Thiên Thần tông vốn là muốn phái Quan Sư môn chủ Điều Tích Nhi đến Lệ Kinh. Nhất định là tông chủ và Huệ Phi có ý định gả Điều Tích Nhi cho hoàng thất. Nhưng vì sự tình có thay đổi, Tần Cửu thay thế Điều Tích Nhi, Huệ Phi rất thân thiết với Điều Tích Nhi, lại không hiểu quá rõ về Tần Cửu, cho nên có cơn ý định này hay không, Tần Cửu không rõ lắm, nhưng dám chắc là Nhan Mẫn có ý định này.

Tần Cửu trở tay cầm ly, giờ tay áo nâng ly, nét mặt tươi cười như hoa nói: “Rất là hài lòng, đa tạ điện hạ, ta kính điện hạ một ly.”

Nhan Mẫn híp mắt cười một tiếng, ngừng mặt uống cạn rượu trong ly.

Tần Cửu tao nhã cầm ly, mỉm cười từ từ uống. Nàng liếc mắt nhìn về phía Nhan Mẫn, hai má hồng nhạt như thoa phấn, đôi môi khê cong, nụ cười biếng nhác, ánh mắt hồ hững lướt tới, hồn xiêu phách lạc.

Nhan Mẫn nhìn nụ cười của Tần Cửu, có hơi ngây ngời, hồi lâu mới nói: “Một bữa cơm ngàn vàng, có thể lấy được một nụ cười của Cửu gia, bản vương vừa lòng rồi!”

“Điện hạ, những cơm gạo này vứt đi thật là đáng tiếc, không bằng xin điện hạ làm chủ, thưởng những thức ăn này và những món còn chưa lên bàn cho những khát cái ăn xin ngoài kia đi.” Mặc dù Lệ Kinh là kinh đô, nhưng ở trước các lầu tiệm ăn, cũng không thiếu khát cái ăn xin.

Nhan Mẫn đưa mắt nhìn nhìn Tần Cửu, thấy khi nàng mỉm cười nhàn mảy lại vô tình lộ ra vẻ dịu dàng êm dịu uyển chuyển hàm xúc, nhất thời ánh mắt có chút si mê. Hắn nhìn lướt qua bát đĩa chưa dùng tới hai cái lại xếp chồng ở một bên, cười nói: “Cửu gia thật đúng là không giống người thường, nàng, người bằng hữu như nàng, bản vương nhất định kết giao. Vân Tiêu, người đi truyền lời của bản vương, cứ nói, Tần Cửu Tần cô nương nói, mọi người xin cơm không dễ dàng, những thức ăn này đều thưởng cho bọn họ.” [dieen|daanleequay|donn](#)

Mưu sĩ áo xanh Lý Vân Tiêu nhìn Tần Cửu một cái thật sâu, linh mệnh đi ra.

“Cửu gia, bản vương nghe nói, phụ hoàng chỉ an bài cho Cửu gia một chức vị ở Ti Chức phường, chẳng biết Cửu gia ở Ti Chức phường có quen không, sau này có dự định gì không? Nếu như Cửu gia ở không quen, bản vương có thể tâu lên phụ hoàng, xin cho Cửu gia một chức vị nữa.” Nhan Mẫn hỏi.

Tần Cửu cầm ly rượu trong tay, tùy ý ngắm nghía, nghe được lời này, cười tủm tỉm nói: “Đa tạ ý tốt của điện hạ, ta mới tới Lệ Kinh, rất nhiều chuyện đều không biết. Ti Chức phường cũng không tệ lắm, rất nhân hạ, ta cảm thấy rất tốt.”

“Như vậy thì tốt rồi, bản vương nghe nói, Cửu gia tâu xin phụ hoàng, muốn tham gia kỳ thi lớn vào mùa xuân năm nay? Cửu gia thật sự muốn ở triều đình dốc sức phục vụ sao?” Ánh mắt Nhan Mẫn sáng rực, nhìn Tần Cửu nói.

Ý tứ trong lời nói của Nhan Mẫn, Tần Cửu có thể đoán ra, chắc hắn cũng muốn để nàng noi theo Huệ Phi.

Tần Cửu vờ như không hiểu, nói: “Ta đến Lệ Kinh, vốn chính là muốn dốc sức cho triều đình. May mà Thánh thượng ân chuẩn có thể tham gia kỳ thi

mùa xuân, ta không nên phụ lòng kỳ vọng của Thánh thượng, dĩ nhiên là phải tham gia.”

Nhan Mẫn cười nhạt, khí chất của hắn âm trầm, cười rộ lên khiến người ta có vài phần ý nghĩ không có ý tốt, “Vậy bản vương nói trước, chúc Cửu gia thi khoa cử thuận lợi.”

Tần Cửu mỉm cười nói lời cảm ơn, quay đầu hỏi Lưu Liên: “Liên Nhi, Tỳ Ba, các người ăn no chưa?”

Bụng của Lưu Liên sớm đã căng lên như cái trống rồi, nếu không phải món ăn của Linh Lung các thật sự quá ngon, hắn đã sớm ăn no đến mức không ních nổi nữa.

“Nô tài no rồi!” Lưu Liên ợ rồi nói.

Tỳ Ba cũng gật đầu một cái.

Tần Cửu thu áo đứng dậy nói: “Đa tạ điện hạ khoản đãi, sắc trời không còn sớm, vậy ta lập tức xin cáo lui.”

Nhan Mẫn gật đầu nói: “Cửu gia đi thông thả! Sau này hễ có việc cần nhờ đến bản vương, cứ đến tìm bản vương, bản vương nhất định hết sức tương trợ.”

Tần Cửu vẫy tay một cái, Hoàng Mao bay đến, Tần Cửu ôm Hoàng Mao, thi lễ đi về phía cửa.

Ở cửa, Tần Cửu giáp mặt với Lý Vân Tiêu đang vội vàng quay về.

Lý Vân Tiêu cúi đầu đứng lại thi lễ sơ qua, thấp giọng nói: “Tần môn chủ, bên ngoài cửa những khát cái kia tụ tập không chịu đi, nói nhất định phải tạ ơn Tần môn chủ.”

Tần Cửu đưa mắt nhìn vị đệ tử cũng đến từ Thiên Thần tông giống như nàng, nhướn mày cười nói: “Ta chỉ nói một câu, nhưng người tiêu bạc là điện hạ, bọn họ nên tạ ơn điện hạ mới đúng, sao ngược lại đến tạ ơn ta.”

Tần Cửu chậm rãi đi ra khỏi Linh Lung các, ở cửa chính bị một đám khát cái vây quanh. Dẫn đầu đám khát cái là một hán tử chừng ba mươi tuổi, áo quần rách rưới, trong tay chống gậy, nhìn thấy Tần Cửu đi ra, chấp tay nói: “Vị này chính là Tần cô nương? Đa tạ Tần cô nương tặng cơm! Tiểu nhân Chu Dương, nếu cô nương có việc gì, tiểu lão nguyện ra sức vì ngài.”

Ánh mắt của Tần Cửu lướt qua từng khuôn mặt dính đầy vết bẩn, chẳng qua chỉ là cái ơn một bữa cơm mà thôi, không ngờ lại khiến cho những con người sinh sống trong cảnh đói rét này cảm động như vậy. Nàng gật đầu nói: “Đừng khách khí, ở đây có chút bạc, các vị cảm để tiêu đi!” Tần Cửu lệnh cho Tỳ Ba tung tất cả bạc trên người ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Ghét bỏ

Núi Cửu Mạn nằm ở ba mươi dặm phía Tây bên ngoài Lệ Kinh, mặc dù thể núi không tính là cao hiểm gập ghềnh, nhưng núi non trùng điệp kéo dài mấy trăm dặm, là một nơi phong cảnh danh thắng hiếm có ở Đại Dục Quốc.

Từ xưa đến nay, núi Cửu Mạn đều nổi tiếng xa gần bởi ôn tuyền. Theo truyền thuyết từ thời thượng cổ, từng có Đạo gia du ngoạn khắp núi này, khi tắm rửa ở trong ôn tuyền, đã thờ dài than tiếc núi này đúng là chốn ở của tiên nhân. Nhưng đến những năm gần đây, người đến núi Cửu Mạn du ngoạn, lại đa phần là đến vì yêu thích rừng mai trải dài dưới chân núi.

Nơi rừng mai trải dài mấy dặm này, có một dải hồ nước vòng qua rừng, mặc dù hồ này không ầm áp như ôn tuyền trên núi, nhưng lại không đóng băng vào tiết trời mùa đông. Mỗi lần đến tháng Giêng, rừng mai nở hoa, giống như biển hoa Hương Tuyết, nước hồ trong như gương, đóa hoa yêu kiều soi bóng, bởi vậy mà rừng mai được gọi là biển Hương Tuyết, hồ nước được gọi là Kính Hoa Thủy Vực.

Vào lễ Cầu Tuyết hàng năm, đài cao dùng để đấu nhạc lại dựng ở bên bờ Kính Hoa Thủy Vực. Năm nay cũng không ngoại lệ, ngay từ một tháng trước, hoàng đế đã lệnh cho Công bộ phái người dựng thành.

Nếu như chỉ là cầu tuyết, quá nửa bách tính trong Lệ Kinh sẽ không xem chuyện là gì, nhưng đi đôi với việc cầu tuyết này, là màn đấu nhạc của những thiên kim tiểu thư dòng dõi quý tộc của thiên triều. Bởi vậy, lễ Cầu Tuyết này lại rầm rộ không thua gì Tết Nguyên Tiêu, nguyên nhân chung là vì xem nhẹ việc thưởng thức pháo hoa, còn hoa mai không thường xuyên nở rộ. Khúc nhạc của nhạc cơ cũng có thể cầu được một khúc với giá ngàn vàng, nhưng khúc nhạc của thiên kim tiểu thư dòng dõi quý tộc của thiên triều, lại là ngàn vàng chẳng thể cầu.

Do đó, ngày hai mươi tháng Giêng này, ở trên các nhánh đường đi qua núi Cửu Mạn, xe ngựa như dật cưỡi, dòng người không dứt.

Từ sau khi Luru Liên nghe nói đến lễ Cầu Tuyết vào hai ngày trước, hần bèn nhiều lần thăm dò ở trước mặt Tần Cửu, sau khi lấy được lời hứa đưa bọn hần đi của Tần Cửu, hai ngày nay hần rất sung sướng. Nhưng cuối cùng chờ đến ngày này, mắt thấy mặt trời đã lên cao, Tần Cửu vẫn không hề có ý định lên đường, mà là ngồi thêu hoa ở trong căn phòng ấm áp.

Kể từ sau ngày ở trong buồng xe một phen oai phong lẫm liệt mắng Tần Cửu, chẳng biết tại sao, hần đột nhiên cảm thấy mình không chán ghét nàng như vậy nữa. Có lẽ là bởi vì nàng thủ hạ lưu tình tha cho hần và Anh Đào chăng. Hần không biết cảm giác của Anh Đào là thế nào, nói chung, thấy Anh Đào càng ít nói hơn trước đây.

Luru Liên rất sốt ruột, nhưng không dám đi làm phiền nàng.

Trong lòng hần nóng như lửa đốt, nhưng vẫn ra vẻ bình tĩnh ngồi xỏm ở trên thảm ni, chia tở cho Tần Cửu dưới sự giám sát của Hoàng Mao.

Sợi tơ bảy màu này cực nhỏ, cực trơn, óng mượt mà trong suốt, trơn bóng, nhặt lên rất vất vả.

Luru Liên nhớ trước đây khi mẫu thân hần thêu hoa, màu sắc của sợi tơ mua về vốn tách biệt, chẳng biết Tần Cửu mua từ chỗ nào, những sợi tơ này lại lẫn lộn với nhau.

Tần Cửu không để Anh Đào và Lệ Chi làm, lại bảo hần đến làm công việc này của nữ tử. Còn cử Hoàng Mao làm giám công*, đôi mắt như hạt đỗ đen của Hoàng Mao thật giống như Hỏa Nhân Kim Tinh, vừa thấy hần chia sai sợi thì nhào tới mỗ hần, thấy hần chậm tay cũng nhào tới mỗ hần.

*Giám công: người làm công việc giám sát.

Luru Liên nghĩ mình còn tiếp tục như vậy nữa, sợ là đôi tay này sẽ được luyện đến khéo léo như nữ nhân. Hần thật sự sợ yêu nữ tiếp tục muốn dạy thêu hoa cho hần.

“Cửu gia, chúng ta không đi lễ Cầu Tuyết sao?” Mắt thấy mặt trời ngày càng lên cao, nếu không đi sợ là không kịp nữa, rốt cuộc Luru Liên không nhịn được thúc giục.

Tần Cửu lười biếng liếc hần một cái, nhượng mày lên, có vẻ rất nhàn nhã, “Liên Nhi đang sốt ruột gì thế?”

“Nô tài nghe nói đến trễ rồi, sẽ không chiếm được chỗ ngồi ở hàng trước.” Luru Liên ngập ngừng nói.

Tần Cửu cong môi cười nhạt nói: “Chỗ ngồi có người chiếm thay chúng ta, và lại, còn có người sẽ đón chúng ta đi.”

Luru Liên vừa thoáng nghĩ liền nói: “Là Khang Dương Vương điện hạ sao!”

Từ sau ngày Khang Dương Vương mở tiệc chiêu đãi Tần Cửu ở Linh Lung các, chuyện này liền được xem như giai thoại truyền đi khắp cả Lệ Kinh. Suy cho cùng chuyện có thể vung tiền như rác gọi hết mỗi loại thức ăn, chỉ vì một nụ cười của hồng nhan như vậy, thật sự không nhiều. Điều quan trọng nhất, còn là mối yêu nữ của Thiên Thần tông vừa mới dẫn theo bốn nam nhân lên núi đi vào biệt cung của công chúa mấy ngày trước. Tuy rằng chưa nắm được chứng cứ rõ ràng chứng minh bốn nam nhân này đã bị yêu nữ chà đạp, nhưng điều này còn khiến người ta tưởng tượng xa xôi hơn nắm được chứng cứ.

xam-dinendian.loqjdJon

Tần Cửu lắc đầu một cái, nói: “Khang Dương Vương điện hạ có tới hay không ta không rõ lắm, nhưng có một người nhất định sẽ đến đón chúng ta.”

“Vậy thì là ai?” Luru Liên thật sự không nghĩ ra được, ngoài Khang Dương Vương ra còn có ai sẵn lòng đến đón nàng.

Hần đang vắt óc mà đoán, chợt nghe Lệ Chi canh giữ ở ngoài cửa lớn tiếng bẩm báo: “Cửu gia, An Lăng Vương điện hạ đến đây thăm hỏi.”

Tần Cửu mỉm cười nhón lấy kim, nói: “Liên Nhi, người đón người đến rồi.”

Luru Liên gần như không tin vào lỗ tai của mình, An Lăng Vương lại đến mời Tần Cửu, không phải là nghe lầm chứ?

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên một chuỗi tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó, rèm cửa bị một luồng lực mạnh vén lên, một làn gió mang theo hàn ý thổi vào trong.

Nhan Túc sải bước tiến vào, hần mặc một bộ thường phục không tước màu tím, trên y phục hoa lệ vừa dày vừa nặng thêu hoa văn phức tạp không đồng nhất, nhìn qua u ám mà hoa mỹ. Hần đi rất nhanh, bước chân chợt dừng ở trong phòng, vạt áo màu tím tạo nên phong thái lẫm liệt vang dội. Cách một đoạn, làn gió lạnh kia lại theo ống tay áo nhanh chóng thấm vào trên cánh tay của Tần Cửu.

Tần Cửu khoanh chân ngồi ở trên đệm gấm, áo đỏ trải trên mặt đất, tay áo rũ xuống, lộ ra nửa cánh tay trắng như ngọc, ngón tay trắng nõn nhón lấy kim chỉ cười nói: “Liên Nhi, khép kỹ rèm cửa lại.” Liếc mắt nhìn về phía An Lăng Vương, nụ cười trên khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng êm dịu, thật giống như một đoá mẫu đơn đột ngột bùng nở, “Là con gió nào thổi An Lăng Vương điện hạ đến đây, Lệ Chi, mau dâng trà.”

Khuôn mặt như hoa phù dung, đôi mắt như làn thu thủy, lại kết hợp với ý cười dịu dàng này, giọng nói êm dịu, chỉ sợ đối lại là nam nhân khác, nhất định tim đập thình thịch. da.nlze.qu,ydo/nn

Chẳng qua, nam nhân này, lại là Nhan Túc.

Ánh mắt của hắn sắc bén như kiếm, lạnh như băng, ở nơi trông mắt khép mở, có một loại uy nghi trời sinh không nói cũng hiểu.

“Không cần.” Nhan Túc khoát tay ngăn lại, không chút nề nang mà cự tuyệt nói: “Tần Cửu, không phải giả vờ, hôm nay bản vương đến, là muốn lấy lại bộ áo váy làm từ oán quyền.”

Tần Cửu từ từ thu hồi nụ cười, nhìn khí thế dâng lên giống như mưa gió sắp đến bắt đầu chuyển động quanh thân Nhan Túc, khẽ nhường mảy.

Hai người nhìn nhau một lát, Tần Cửu lấy y phục thêu ở trong tay lên nói, “Ta nói làm sao điện hạ có thời gian đến quý phủ, thì ra là vì chuyện này. Váy ngài muốn ở đây. Ta nghe nói, đây là quà ngài muốn tặng cho Tô tiểu thư, đã sớm phân phó Châm Công Cục ngày đêm không nghỉ đẩy nhanh tiến độ. Nhưng điện hạ cũng biết, khi ngài đưa lụa tơ này tới, cũng đã không còn sớm. Dệt hết xấp vải này đã tốn không ít thời gian, đến tối hôm qua, các thợ thêu vớ của Châm Công cục làm gấp trong đêm, mới làm thành chiếc váy này. Đến cuối cùng còn có vài đóa hoa chưa thêu lên, thật sự là mất bọn họ sung đau không thể thêu được nữa, ta đành tự tay nhận lấy. Nếu không phải vậy thì, vốn dĩ ta muốn đi xem lễ Cầu Tuyết, vì làm gấp việc này cho ngài, ngay cả đi lễ Cầu Tuyết cũng đã muộn mất, vốn là đợi thêu xong thì đưa cho điện hạ, không ngờ ngài tự mình tới lấy, vậy thì phiền điện hạ chờ một lát, ta lập tức thêu xong cho điện hạ.”

Nhan Túc nghe xong lời của Tần Cửu, vẻ mặt lạnh lùng không thay đổi chút nào. Chỉ khi ánh mắt tiếp xúc tới áo váy trong tay Tần Cửu, ánh mắt sắc bén như kiếm, mới trở nên dịu dàng một chút.

Hôm qua hắn phái người đến Châm Công cục lấy chiếc áo váy này, quản sự Ninh Thực của Châm Công cục nói váy còn chưa làm xong, nói sáng sớm ngày mai lập tức phái người đưa đến. Sáng sớm hắn phái người đi lấy, lại được cho biết hoa trên váy chưa thêu xong, mà lại bị Tần chương sự lấy về nhà thêu. Lúc ấy hắn nghe xong thì giận tím mặt.

Xấp lụa tơ này lấy được không dễ, khi hắn giao cho Chức Nhiễm cục từng đặc biệt dặn dò, nhất định phải làm xong trước lễ Cầu Tuyết. Không ngờ được, không chỉ chưa làm xong, còn bị yêu nữ Tần Cửu này lấy về, hơn nữa, chẳng lẽ hắn nghe lầm, Tần Cửu muốn thêu hoa lên váy ở đây. Không phải hắn cảm thấy tay nghề của Tần Cửu không tốt, mà là cho rằng, để yêu nữ này thêu hoa lên váy, chẳng phải sẽ làm bẩn chiếc áo váy này. Nếu như Văn Hương biết, chắc chắn sẽ không mặc.

Tần Cửu biết Nhan Túc đang ghét bỏ nàng, khẽ cười lạnh trong lòng.

Nhan Túc à Nhan Túc, đường cầu hôn của ngươi còn dài đằng đằng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Lễ Cầu Tuyết

Trong đôi mắt Nhan Túc dâng lên vẻ tối tăm nặng nề, khi hắn ép Tần Cửu đến Ti Chức phùng, cũng chưa từng nghĩ đến có một ngày sẽ chịu thua thiệt trước nàng ở đó. Nếu như có oán tờ này sớm hơn một tháng nữa, hắn cũng không cần đưa đến Ti Chức phùng, chỉ riêng thị nữ trong phủ của hắn cũng có thể làm xong. Nhưng hiện giờ chuyện đến tình cảnh này, tạm thời cũng không có biện pháp nào khác. Nếu là tơ lụa khác, hắn đã không cần áo cánh này, nhưng đây là oán quyền, hắn cố ý tìm được cho Tô Văn Hương.

“Không dám làm phiền Tần chương sự, chiếc áo cánh này, bây giờ bản vương lập tức lấy đi, mời Tần chương sự hãy hoàn trả.” Nhan Túc khẽ liếc Tần Cửu, sắc đen thấp thoáng dưới hàng mi dài khẽ quét qua bàn tay nhón kim của nàng, sợ ý lướt qua đây mất sáng rực mà rất lạnh.

Tần Cửu đưa áo cánh trong tay ra, chỉ vào một đóa hoa Thược Dược đang thêu trên mép váy, khẽ cười nói: “Điện hạ sợ Tô tiểu thư không kịp mặc lúc lên đài đánh đàn sao? Tâm tình của điện hạ ta có thể hiểu, chỉ là đóa Thược Dược này mới thêu hai cánh hoa, loại phương pháp thêu này là sáng tạo độc đáo của ta, người khác cũng không làm tiếp lên được. Hay là thế này, ta và điện hạ cùng đến lễ Cầu Tuyết, vậy trên đường đi cũng gần thêu xong, có thể bắt kịp lễ Cầu Tuyết đấy. Vừa vặn một công đôi việc, điện hạ thấy thế nào?” di@en*dyan(lee^qu.donn)

Nhan Túc khẽ hí mắt, hừ lạnh nói: “Ngươi đâu!”

Rèm cửa được vén lên, hai thị nữ chải tóc thành búi Song Loa, người mặc y phục màu hồng nhạt đi vào.

Nhan Túc thần nhiên phân phó: “Ngọc Băng, Phấn Tuyết, hai người các ngươi đến nhìn xem, đóa hoa Tần chương sự đang thêu, các ngươi có thể thêu tiếp hay không.”

“Nô tỳ tuân mệnh!” Hai thị nữ đồng thanh đáp lời.

Hai người xoay người cúi mình hành lễ với Tần Cửu, rồi lại chậm rãi tiến lên xem xét đóa hoa Tần Cửu đang thêu.

Tần Cửu vẫn giữ nguyên ý cười dịu dàng, duỗi ngón tay mở áo cánh đang thêu trong tay ra, khoác lên trên cổ tay, giờ lên trước mặt hai thị nữ nói: “Gọi là Ngọc Băng, Phấn Tuyết phải không? Các ngươi hãy nhìn thật kỹ!”

Ánh mắt Tần Cửu lướt qua khuôn mặt xinh đẹp của hai nàng, mắt phượng híp lại.

Ngọc oản băng hàn tích lộ hoa, phấn dung hương tuyết thấu khinh sa.*

*Trích “Hoán Khê Sa” – Yên Thù. Bản dịch tìm được từ michachan123.wordpress.com

“Cốt cách tinh hoa ẩn hiện trong giọt băng giá. Nhập vai hài hòa với hương tuyết và áo Thanh sa.”

Ngọc Băng! Phấn Tuyết!

Lúc trước nàng tùy ý ngâm câu thơ kia, Nhan Túc liền dùng làm tên của hai thị nữ này. Không nghĩ đến đã qua ba năm rồi, lại không hề thay đổi.

Ánh mắt của Ngọc Băng và Phấn Tuyết chăm chú dừng ở trên đóa hoa Tần Cửu đeo, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc.

“Chẳng biết loại phương pháp thêu thùa này là phương pháp thêu thế nào, nhìn qua có chút giống với Toàn châm, nhưng lại không phải.” Ngọc Băng hỏi.

Tần Cửu nhướn mày, cười tủm tỉm duỗi ngón tay chỉ vào đóa hoa kia nói: “Quả thật không phải là Toàn châm. Cánh hoa này, là Toàn châm* và Phô châm* kết hợp lại với nhau tạo thành một phương pháp thêu thùa mới khá phức tạp, mục đích để thể hiện vẻ thanh nhã của cánh hoa xòe ra. Về phần nhụy hoa này, phương pháp thêu ngược lại không tinh xảo, chỉ là thủ pháp này phải khéo, nếu không sẽ thêu không được vẻ mềm mại tràn đầy sức sống của nhụy hoa.”

*Toàn châm, Phô châm: là một trong những phương pháp thêu thùa truyền thống của người Hán.

Ngọc Băng và Phấn Tuyết khẽ cau mày, trên mặt hiện lên vẻ bực tức đại ngộ. Hai nàng quay người lại đối mặt với Nhan Túc, có chút xấu hổ nói: “Điện hạ, nô tỳ tài nghệ không bằng người, nếu như thêu tiếp, sợ rằng thêu không đẹp. Xin điện hạ thứ tội.”

Nhan Túc khẽ nheo hai mắt lại, ánh mắt thấp thoáng dưới hàng mi dài có chút âm trầm. Ánh mắt nghiền cứu phán xét lướt qua Tần Cửu, dường như đang phỏng đoán ý tứ vì sao nàng làm như vậy. Đương nhiên hắn biết Tần Cửu sẽ không đặt lòng tốt gì vào, nhưng ý đồ nàng làm như vậy rốt cuộc là vì cái gì chứ? Bây giờ, dù sao hắn cũng không thể cho chuyển áo cánh chưa thêu xong ra ngoài, chỉ có theo dõi kỹ Tần Cửu, để nàng không có cách nào giờ trò.

“Thôi được, đã như thế, vậy làm phiền Tần chương sự rồi. Tần chương sự, vậy thì mời lên xe đi, bản vương đích thân đưa Tần chương sự đến núi Cửu Mạn.” Nhan Túc hơi hột nói, trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng nghiêm nghị, chân mày nhướn lên hiện ra vẻ cao thâm khó lường.

Lưu Liên kinh ngạc tròn to hai mắt, không ngờ An Lăng Vương thật sự muốn đưa bọn họ đến lễ Cầu Tuyết.

Tần Cửu lười biếng cười một tiếng, cầm khung thêu hoa, sai Lưu Liên cầm sợi trúc dựng đầy tơ lên, phân phó Lệ Chi bê váy áo, lại lấy một cái bọc từ bên trong phòng ra sai Anh Đào ôm, cũng không biết bên trong là cái gì. Tỳ Ba ôm bảo kiếm, đến cả Hoàng Mao cũng không chịu yếu thế mà tha một sợi chỉ thêu đính châu ngọc vừa đùa vừa bay, mấy người họ ai cũng không rảnh tay.

Đoàn người nối đuôi nhau đi ra.

Xe ngựa của vương phủ dừng ở ngoài cửa lớn.

Xe ngựa rất rộng, mui xe màu lam thẫm, thân xe màu lam thẫm, màn che rộng rãi màu lam thẫm bao phủ thân xe, nhìn qua cũng giống như Nhan Túc, cực kỳ khiêm tốn. Nếu như trên thân xe không trạm trổ những hoa văn hình rồng tinh tế phức tạp kia, nếu như bốn con ngựa trắng kéo xe không phải là Hãn Huyết Bảo Mã đi cực nhanh, nếu như trước và sau xe không có Kim Ngõ Vệ cầm thương, sợ rằng cũng không thể nghĩ ra đây là xe ngựa của An Lăng Vương.

Thị vệ trưởng Nhan Thụy của vương phủ thấy đoàn người Tần Cửu nối đuôi nhau đi ra, kinh ngạc nhú mày.

“Đề Tần chương sự lên xe ngựa của ta, những người khác cưỡi ngựa.” Nhan Túc nghiêm mảy ra lệnh.

Nhan Thụy cũng không hỏi nhiều, sai người vén rèm xe lên.

Tần Cửu trèo lên xe ngựa, vén rèm cửa sổ lên, cười tủm tỉm nói: “Liên Nhi nhà ta còn phải chia tơ cho ta chứ.”

Nhan Túc chau mày, khoát tay nói: “Vậy lên đi!”

Lưu Liên mang theo Hoàng Mao cũng trèo lên trên xe ngựa. Anh Đào, Lệ Chi và Tỳ Ba thì chia nhau cưỡi ngựa đi theo phía sau.

Bên trong buồng xe có một chiếc bàn nhỏ, phía trên đặt một chiếc đỉnh bằng đồng đen mạ vàng lung linh tinh xảo, trên phần nắp chạm rồng, có hương thơm vẫn vít tràn ra. Nhan Túc dựa nghiêng người ở một bên bàn nhỏ, trong tay đang cầm nước trà Ngọc Băng vừa mới pha xong. Hơi nước vẫn vít bốc lên che khuất khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, chỉ có một đôi mắt sắc bén sáng ngời như vì sao rơi xuống phàm trần.

Tần Cửu cũng không nói chuyện, chỉ ngồi ở trên đệm tròn trong xe, ngón tay ngọc bay múa, kim thêu hoa trong tay lên xuống như con thoi ở trên lụa vải, thêu ra từng cánh hoa một.

Bên trong buồng xe yên tĩnh dị thường, bầu không khí nặng nề giống như dây cung bị kéo căng.

Lưu Liên và Ngọc Băng đều cảm thấy một chút căng thẳng, chỉ có hai đương sự dường như không hề hay biết. Một người khoan thai phẩm trà, một người thản nhiên thêu hoa.

Không tới một canh giờ, cuối cùng xe ngựa nhanh chóng đến được núi Cửu Mạn, Lưu Liên nghe được tiếng người càng lúc càng huyền ảo bên ngoài. Hần nhìn lướt qua áo cánh trong tay Tần Cửu, cánh hoa cuối cùng còn thiếu vài đường kim thì thêu xong.

Lại vào lúc này, chợt nghe thị vệ trưởng Nhan Thụy của vương phủ cười ngựa đi theo ở bên ngoài nói: “Điện hạ, đường đi phía trước bị xe ngựa của Chiêu Bình công chúa chặn lại.” Dieenndkdan/leeequhydonnn

Nhan Túc cau mày, đặt ly trà trong tay xuống, không vui hỏi: “Còn cách Kính Hoa Thủy Vực bao xa?”

Nhan Thụy trầm giọng bẩm: “Không đến một dặm đường.”

Nhan Túc lạnh giọng phân phó: “Dừng xe ngựa ở bên đường, sau đó chúng ta cưỡi ngựa đi qua.”

Nhan Thụy làm theo lời, đánh xe ngựa của vương phủ về phía giữa vùng đất hoang bên đường, xe ngựa vừa mới gồng ổn định, chợt nghe bên ngoài xe ngựa truyền đến một giọng nói trong trẻo: “Nhị ca ca, sao huynh thấy xe ngựa của hoàng muội thì tránh đi, chẳng lẽ còn sợ hoàng muội không nhường đường cho nhị ca sao?”

Tiếng nói vừa dứt, rèm xe bị một bàn tay trắng nõn vén lên, ánh nắng sáng trong bên ngoài bao phủ xuống, một nữ tử thanh tú xinh xắn đứng ở bên ngoài xe ngựa.

Nàng khoảng chừng hai mươi tuổi, người mặc một bộ cung trang bằng gấm nền vàng, bên ngoài khoác một chiếc áo lông hồ ly màu nâu, trên mặt che lụa màu trắng hơi mờ. Phần da trần lộ ra bên ngoài trắng như sứ, lông mày như đao tía, mắt như làn thu thủy. Mái tóc dài đen nhánh như than chải thành búi Nhạc Du, trên tóc cài nghiêng một đoá hoa Ngọc Trâm mạ vàng.

Trên khuôn mặt của nàng mang theo ý cười hơn hờ, ấm áp như ánh nắng, dường như vô cùng vui vẻ. Thế nhưng, Nhan Túc nhìn thấy nàng, sắc mặt lại có chút trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Trùng phạt đúng tội

Nhan Túc cau mày, chậm rãi hỏi: "Tuyền Nhi, lễ Cầu Tuyết sắp bắt đầu rồi, sao muội còn chưa đi?" Chất giọng của hắn trầm thấp như rượu, trong trẻo như tiếng suối chảy, ôn hoà như gió mát, giọng điệu nhẹ nhàng, chỉ là, sắc mặt lại mơ hồ hiện lên một chút không hài lòng.

Chiêu Bình công chúa Nhan Thủy Tuyền chớp đôi mắt to thông minh, cười tủm tỉm hỏi: "Nhị ca ca, huynh vẫn không muốn gặp muội như vậy sao? Không dễ gì gặp mặt đã muốn đuổi muội đi? Nhị ca, huynh phải gấp gấp lo lắng chạy đến lễ Cầu Tuyết như vậy, để nhìn ai thế?"

Nhan Túc xoa trán, khuôn mặt vốn ấm áp từ từ phủ lên một tầng sương lạnh.

"Muội chỉ hỏi Nhị ca ca, không có Tổ Huyền lễ Cầu Tuyết còn có gì đáng xem?" Chiêu Bình công chúa Nhan Thủy Tuyền lạnh lùng hỏi, đôi mắt vốn thông minh linh động hiện ra một tia bi thương, làm cho người nhìn sinh ra đau lòng vô cùng.

Tần Cửu nghe được Chiêu Bình công chúa nhắc tới hai chữ “Tổ Huyền”, bàn tay may vá thành thạo của nàng dừng lại một chút, rũ lông mi xuống, tầm mắt chăm chú đặt ở trên áo cánh sắp thêu xong trong tay. Sau khi nàng trở lại Lệ Kinh lần này, đây là lần đầu tiên nghe được cái tên này từ trong miệng người khác, nó đã trở thành cái tên cấm kỵ của toàn bộ bách tính trong Lệ Kinh.

Mắt dài của Nhan Túc hơi khép, thu lại hết vẻ tuyệt sắc hút hồn trong mắt, giọng nói lạnh như tiếng suối chảy thản nhiên tuôn ra, "Tuyền Nhi, đừng càn quấy, hôm nay ta không rảnh so đo với muội!"

"Càn quấy? Nhị ca, thật không đúng lúc, ngày hôm nay muội lại rất rảnh rồi, có rất nhiều thời gian càn quấy." die,...n; da.nze.qu;yo/nn Chiêu Bình công chúa chậm rãi nói từng chữ từng câu. Đôi mắt đẹp của nàng xoay chuyển, tầm mắt chăm chú dừng ở trên khuôn mặt Tần Cửu, cười lạnh nói, "Chao ôi, muội nói Nhị ca ca không kiên nhẫn như vậy, thì ra là muội quấy rầy chuyện tốt của Nhị ca rồi sao? Muội mới nghe nói Nhị ca ca say mê thiên kim của Tô tướng, sao bây giờ lại đổi người rồi?"

Nhan Túc nghiêng người dựa vào một bên bàn nhỏ, ngón tay thon dài cầm ly trà lên, chậm rãi ném một ngụm, không để ý đến khiêu khích của Chiêu Bình công chúa nữa, mà điềm tĩnh thản nhiên nghiêng đầu hỏi Tần Cửu, "Tần chương sự, sắp thêu xong chưa?"

"Còn thiếu một cánh hoa cuối cùng, xin điện hạ chờ chút." Tần Cửu nhón lấy kim thêu hoa, trên đuôi kim khâu sợi tơ màu đỏ nhạt, xuyên kim nhanh như

bay qua gầm.

"Tần chương sự?!" Ánh mắt của Nhan Thủy Tuyền đông cứng lại, nhếch môi cười nói, "Thì ra người chính Tần Cửu của Thiên Thần tông, cái người lén lút lên vào biệt viện của bản cung để tắm rửa?"

Mộ Vu Phi mượn ngọc bội từ Chiêu Bình công chúa, nhưng cũng không nói cho Chiêu Bình công chúa biết mượn vật này để làm gì. Sau đó Tần Cửu không dùng miếng ngọc bội kia, đã cố ý dẫn dò Mộ Vu Phi, bảo hắn bịa ra một lý do hắn dùng ngọc bội khác. Cho nên, Chiêu Bình công chúa không hề biết đêm đó Mộ Vu Phi mượn ngọc bội là vì đưa Tần Cửu đến biệt viện, vậy nên cũng không biết Tần Cửu và Mộ Vu Phi quen nhau.

Tần Cửu khẽ mỉm cười nói: "Ta mới tới Lệ Kinh, không hề biết biệt viện kia là của công chúa. Nếu biết, nhất định sẽ không làm như vậy, kính xin công chúa thứ tội!"

Chiêu Bình công chúa hừ lạnh một tiếng nói: "Hôm nay bản cung không có thời gian rảnh rồi khỏi bình hỏi tội với người." Ánh mắt tinh ranh khẽ lướt qua, chăm chú dừng ở trên người Lưu Liên, "Tên tiểu bạch kiểm* này là nam sủng của người sao, người đi xuống. Còn cả Ngọc Băng, người cũng xuống đi! Mau mau nhường chỗ cho bản cung, bản cung có chuyện muốn nói với Nhị ca."

*Tiểu bạch kiểm: chỉ những chàng trai trắng trẻo ẻo lả (thường mang nghĩa châm chọc).

Lưu Liên đang xem cảnh tượng náo nhiệt, không ngờ khói lửa chiến tranh đột nhiên cháy đến đầu mình, còn bị mắng thành tiểu bạch kiểm. Nhất thời vẻ mặt như đưa đám, nói: "Chiêu Bình công chúa, tôi không phải nam sủng."

Hoàng Mao dựa ở trong lòng Tần Cửu, nghe thấy từ nam sủng này rất mới mẻ, vừa chơi đùa sợi chỉ thêu đính châu ngọc, vừa nói: "Nam sủng, A Xú là nam sủng!"

"Không phải!" Lưu Liên quay đầu, cực kỳ hung dữ quát Hoàng Mao.

"Nam sủng!" Hoàng Mao khinh thường liếc xéo Lưu Liên một cái, tiếp tục nói.

Lưu Liên tức giận đến đỏ đầu, Chiêu Bình công chúa phì cười nói: "Tiểu bạch kiểm, làm nam sủng uất ức như vậy hả, người xuống xe nhanh lên."

Ngay sau đó, Lưu Liên oan ức gánh cái danh nam sủng, khóc không ra nước mắt mà trèo xuống xe ngựa. Ngọc Băng nhìn Nhan Túc, thấy Nhan Túc khẽ gật đầu, cũng chui ra khỏi xe ngựa.

Chiêu Bình công chúa thông thả vào trong xe ngựa, chậm rãi ngồi xuống đệm gấm hình tròn ở bên cạnh Tần Cửu, ánh mắt lướt qua áo cánh Tần Cửu đang thêu, trong đôi mắt đen như mực chột phát ra ánh sáng cực lạnh, nàng nhủ thầm hỏi: "Nhị ca ca, huynh muốn tặng chiếc áo cánh này cho Tô Văn Hương?"

Biểu cảm trên khuôn mặt tuấn tú của Nhan Túc vẫn thâm trầm lẳng lẳng như cũ, chỉ có sắc mặt dường như vì câu hỏi của Chiêu Bình công chúa mà hơi hiện lên một tia xanh mét. Ánh mắt sắc bén của hắn nhìn lướt qua Chiêu Bình, hít một hơi nói: "Không sai!"

"Ha. Ha. Ha, ha ha ha ha." Chiêu Bình công chúa buồn bã nhìn Nhan Túc mà cười, đầu tiên là một tiếng, sau đó lại trở thành một tràng, cười đến mức nước mắt gần như chảy xuống, "Nhị ca ca, huynh được lắm!" Chữ "được" này, là nàng nghiêng răng nghiêng lợi gần từng tiếng.

"Ba năm, Tổ Tổ vừa mới đi chưa quá ba năm, huynh đã đi tìm niềm vui mới rồi. Muội không trách huynh, dẫu sao huynh cũng phải lấy vợ sinh con. Nhưng sao huynh có thể đi tặng quà cho một nữ tử khác ở đây, ở trong vùng biên Hương Tuyết này như vậy? Sao có thể đi lấy lòng một nữ tử khác vào ngày này, vào ngày lễ Cầu Tuyết này?" Trong lòng Chiêu Bình công chúa chưa xót vô cùng, lời vừa ra khỏi miệng, nước mắt đã lăn xuống như mưa, chảy xuống má, làm ướt lụa trắng che ở trên mặt, "Nếu như, huynh đã quên lễ Cầu Tuyết hàng năm đều là Tổ Tổ đứng thứ nhất, nếu như huynh đã quên điển cố nguồn gốc của ngày lễ này. Lễ nào, huynh cũng đã quên đây là nơi hai người gặp gỡ lần đầu tiên, là nơi hai người đính ước, mỗi một đoá hoa mai ở nơi này, đều đã chứng kiến mối tình si của Tổ Tổ đối với huynh, vậy mà huynh...huynh lại nhẫn tâm, vào ngày này, ở nơi này, đi tặng quà cho một nữ tử đứng thứ nhất khác? Sao có thể? Nhị ca ca, sao huynh có thể như vậy?"

Sắc mặt của Nhan Túc hơi biến đổi, hắn muốn đưa tay lau đi nước mắt trên mặt Chiêu Bình, nhưng cuối cùng không hề vươn tay ra, mặc cho nước mắt của nàng rơi lã chã xuống. dieendaaneequydownn Mắt hắn nhắm lại, trong mắt chỉ có sắc đen sâu không thấy đáy. Hắn mở miệng, sau một hồi lâu mới chậm rãi nói: "Tuyền Nhi, trước mặt Tần chương sự, muội cứ nói ít vài câu đi!"

Giọng điệu nói chuyện của hắn không có chút dao động nào, mà hờ hững, cứ như, tất cả những điều kia không có chút xú liên quan gì với hắn.

Chiêu Bình công chúa ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt lên, đôi mắt sáng như làn thu thủy hung hăng trừng mắt nhìn Nhan Túc, lạnh lùng nói: "Trước mặt người khắp thiên hạ ta cũng phải nói, Nhan Túc, huynh. . . . Huynh vô liêm sỉ!"

Ánh sáng trong đôi mắt mệnh mang của Nhan Túc vụt chuyển động, hắn nâng ly trà lên, rừ lông mi xuống uống một ngụm trà, ở trong làn hơi nước mờ mịt hít một hơi nhìn Chiêu Bình công chúa, thần nhiên nói: "Tuyền Nhi, Nhị ca biết tình cảm của muội và nàng rất tốt. Nhưng những chuyện đó đã qua lâu rồi, nàng cũng đã đi được ba năm. Chuyện cũ đã qua, muội làm ầm ĩ như vậy thì có thể thay đổi điều gì? Rõ ràng muội biết phụ hoàng không muốn nhắc lại chuyện năm đó, nhưng muội lại luôn luôn nhớ mãi không quên. Vì chuyện năm đó, thậm chí muội còn ly hôn với phò mã. Muội làm như vậy, rốt cuộc có tác dụng gì chứ? Tuyền Nhi, ta khuyên muội, quên đi! Cả nhà họ Bạch, cuối cùng vẫn là... Trừng phạt đúng tội!"

Đầu ngón tay của Tần Cửu đột nhiên bị kim thêu hoa đâm trúng, một giọt máu từ từ thấm ra ngoài, có chút đau nhói. Nàng ngậm ngón tay vào trong miệng, dùng đầu lưỡi chậm rãi liếm giọt máu thấm ra.

Nàng híp mắt, khoe môi từ từ hiện ra một nụ cười nhạt đến mức gần như không thể nhìn ra.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Độ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Ông tay áo phản phạt

Editor: Xám

Chiêu Bình công chúa nghe được lời nói của Nhan Túc, lệ trong mắt giống như lạ lẫm mà không chảy xuống nữa, nhưng cơ thể của nàng lại bắt đầu run lên, ngay cả cây trâm cài trên búi tóc cũng run rẩy. Nhưng nàng lại quật cường ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt dính đầy vệt nước mắt kia, vẫn là bộ dáng ba năm trước đây nàng thường dính lấy Nhan Túc làm nũng, thế nhưng ánh mắt của nàng, lại nhìn hằn như nhìn người xa lạ.

Người này, là nhị ca của nàng.

Nàng lẳng lẳng nhìn hấn.

Nhìn khuôn mặt anh tuấn thanh tú tuấn mỹ như hoa sen của hấn, nhìn dáng người thẳng tắp tỏa ra khí chất trầm ổn quyết đoán của hấn, nhìn dáng vẻ phấn chấn như rồng mây anh khí bức người của hấn, nhìn vẻ tao nhã và hờ hững trong nụ cười của hấn.

Trên người hấn vẫn ẩn chứa một loại sức mạnh kiên định và mạnh mẽ như cũ, tựa như hiện ra mũi kiếm với ánh sáng lạnh, cất giấu sức mạnh khuất phục vào trong vỏ kiếm, vĩnh viễn không hiện ra đột ngột.

Nhưng nàng chưa từng giống như bây giờ, hận hấn như vậy.

“Muội biết trong mắt huynh không chấp nhận được bất kỳ chuyện tối tăm dơ bẩn gì. Khi huynh ở Hình bộ rèn luyện, một tháng phá án vài vụ, chém chết ba mươi bảy kẻ có tội, giam vào trong ngục bảy mươi chín người. Ngay đến đạo tặc tội phạm trên giang hồ, huynh cũng sẽ điều Kim Ngô Vệ đi trước diệt trừ. Nhị ca ca chính nghĩa lắm liệt như vậy, từng khiến muội rất sùng bái. Nhưng mà, sau khi sự kiện ba năm trước đây xảy ra, muội đã một mực hận huynh như vậy. Cho dù cả nhà họ Bạch thật sự có tội, muội cũng không thể tin Tô Tô có tội!”

“Tuyền Nhi, chuyện năm đó chứng cứ vô cùng xác thực, và lại đã kết án rồi! Muội có thể không cam lòng thế nào?” Nhan Túc đẩy nắp của ly trà, gạt lá trà bồng bềnh phía trên đi, mặt không biểu cảm nói.

“Được, được!” Sắc mặt Chiêu Bình công chúa theo lời nói nặn ra từ trong khoe miệng của mình mà trở nên tái nhợt, khoe môi treo nụ cười bi thảm, “Muội sẽ không tranh luận với huynh nữa, muội chỉ xin huynh, đừng đi lấy lòng một nữ nhân khác ở Kính Hoa Thủy Vực, như vậy có được không?”

Tần Cửu nhíu mày, nàng chưa bao giờ nghe Chiêu Bình dùng giọng điệu thấp kém như vậy để cầu xin, cho dù là với nhị ca của nàng, cũng chưa từng.

Ở trong lời nói của Chiêu Bình công chúa, màu mắt của Nhan Túc tối sầm, hấn đề thấp giọng điệu, nói với giọng dịu dàng: “Tuyền Nhi, chẳng qua chỉ là một cái váy, muội cần gì phải so đo.”

Ý tứ này chính là từ chối thỉnh cầu của nàng rồi.

Chiêu Bình công chúa rút cuộc thua trận ở trước mặt Nhan Túc, từ nhỏ, nàng đã hiểu nàng không thuyết phục nổi hấn. Vành mắt nàng ửng đỏ, môi mím thật chặt, lông mi run run, trên mặt lộ ra một tia lạnh lẽo. Nàng vốn là muốn khóc, lúc này lại nghiêng răng thật chặt, chịu đựng.

Bên ngoài xe ngựa, Nhan Thụy thấp giọng bẩm báo: “Điện hạ, lễ Cầu Tuyết đã bắt đầu rồi, xin điện hạ dời bước qua!”

Nhan Túc thân nhiên đáp lại một tiếng, nghiêng đầu nói với Chiêu Bình công chúa: “Tuyền Nhi, muội nên hồi phủ sớm đi, đừng chơi bời ở bên ngoài nữa.”

Chiêu Bình công chúa vẫn gượng cười cứng ngắc như cũ, nụ cười gượng này ở trong mắt Tần Cửu, chỉ có trống rỗng vô tận và xa xăm, trong con người màu mực có ánh sáng đa sắc vừa mờ nhạt vừa thâm sâu.

“Vi sao muội phải đi về? Muội cứ muốn đi so tài với Tô Văn Hương đó một lần!” Chiêu Bình công chúa tức giận nói xong, thu y phục đứng dậy, lập tức muốn xuống xe ngựa.

Tần Cửu thu lại đường kim cuối cùng, nhếch môi cười nói: “Công chúa điện hạ đi thông thả, chiếc áo cánh này, công chúa rất thích sao?”

Chiêu Bình công chúa dừng bước, chợt quay đầu nhìn Tần Cửu, cười lạnh nói: “Sao, ta thích thì thế nào, cái này cũng không phải là cho ta.”

Tần Cửu cười nhả nhặn lịch sự mà ôn nhu, trên khuôn mặt dịu dàng êm dịu, phong vận tự nhiên kia lại khiến cho người ta có ảo giác là lịch sự tao nhã.

“Nếu như công chúa thích, chiếc áo cánh này, ta sẽ tặng cho công chúa. Tay nghề của ta vụng về, kính xin công chúa đừng chê.” Tần Cửu giữ áo cánh vừa mới thêu xong ra, trong phút chốc, bên trong buồng xe âm thầm có ánh sáng rực rỡ mệnh mang. dienn@daanleequuyΩdonn

Màu nền của chiếc áo cánh này vốn là màu trắng hoa lê, rất mộc mạc. Lúc này, ở trên chéo áo Khúc Cự* màu trắng hoa lê, có thêu thưa thớt vài đóa Thược Dược sáng màu, có thể là kỹ thuật thêu khéo léo, cũng có thể là sợi tơ phối màu thích hợp, tóm lại, chiếc áo cánh tao nhã này lộ rõ vẻ hào hoa phú quý, nhìn qua sáng rực lung linh.

*Khúc Cự: một loại y phục thời nhà Hán.

Chiều Bình công chúa không nhận được tán thưởng trong lòng.

Nghe Tần Cửu nói muốn tặng cho mình chiếc áo cánh này, nàng kinh ngạc nhìn lướt qua Nhan Túc, thấy sắc mặt hắn chợt biến. Mặc dù còn chưa hiểu vì sao Tần Cửu có thể làm chủ tặng cho nàng chiếc áo cánh này, vẫn vội vàng gật đầu đáp: “Vâng đa tạ.”

Chiều Bình công chúa đưa tay nhận lấy áo cánh Tần Cửu đưa, tay còn chưa chạm vào, một bàn tay thon dài vội ngăn lại ở trước mặt nàng.

Nhan Túc đưa tay chặn áo cánh trong tay Tần Cửu lại, ngược mắt liếc về phía Tần Cửu, lông mi nhướn lên, đáy mắt lấp lánh ánh sáng rực rỡ rất lạnh, hắn nói từng chữ từng câu: “Tần Cửu, chẳng lẽ ngươi quên mất, chiếc áo cánh này là của bản vương, khi nào thì đến phiên ngươi làm chủ?”

Tần Cửu lười biếng cười, trong nụ cười kia mang theo ngạo khí đơn độc, giống như ăn sâu vào xương tủy mà mê hoặc tinh thần Nhan Túc.

“Điện hạ, đương nhiên ta có thể làm chủ chiếc áo cánh này. Bởi vì chiếc áo cánh này là lựa Truong ta tự mua, do ta tự may tự thêu thùa, nếu như ta không làm chủ được, vậy còn ai có thể làm chủ?”

Nhan Túc nghe vậy, trong con ngươi đen như nước tựa mực đột nhiên đầy lạnh lẽo sắc bén bức người. Hắn đưa tay vuốt ve áo cánh, sờ thật tỉ mỉ, sắc mặt đột nhiên biến đổi. dienn@daanleequuyΩdonn Ông tay áo Không Trước màu tím như mây kéo tới, cảm của Tần Cửu hơi ngẩng lên trong giây lát đã bị ngón tay thon dài trắng nõn của Nhan Túc nắm chặt. Năm ngón tay của hắn hơi dùng lực, buộc Tần Cửu phải nhìn về phía hắn.

Ánh mắt của hai người đối lập nhau, Tần Cửu nhìn rất rõ sự sắc bén và con tức giận trong đôi mắt dài của hắn.

“Ngươi dám lừa bản vương?!”

Lòng ngón tay lạnh giá chậm rãi nhúc nhích ở trên cằm Tần Cửu, ngón tay lại dùng sức lần nữa, năm ngón tay gần như vùi vào trong da thịt của Tần Cửu.

Đau! Cực kỳ đau!

Chẳng qua, nếu như một người đã từng chịu đựng đau đớn hơn hẳn cực hạn của cơ thể người, vậy thì, loại mức độ đau đớn này quả thật chỉ là một trò còn con.

Tần Cửu nhìn đau, tròng mắt híp lại, chớp mắt cũng không chớp mà nhìn hắn, cười khế nói: “Ta nào dám lừa điện hạ, chiếc áo cánh làm từ lụa Noãn kia quả thực là ta đã lấy về phủ rồi, chỉ là, không phải chiếc đang thêu trong tay ta mà thôi. Đồ của điện hạ Tì Chức phường chúng tôi nào dám chậm trễ, thật ra ngày từ tối hôm qua đã làm xong rồi.”

Kì thực hôm qua Châm Công cục đã làm gần xong chiếc áo cánh làm từ lụa Noãn kia rồi, Tần Cửu mang về vứt cho Lệ Chi thêu nốt phần còn lại. Đương nhiên nàng chẳng thèm đích thân thêu cho Tô Văn Hương. Chiếc áo cánh đang thêu trong tay nàng, màu sắc tương đồng, kiểu dáng cùng loại, thêu giống với chiếc làm từ lụa Noãn kia, chỗ không giống chỉ là, đây là lụa Truong, còn chiếc kia là lụa Noãn mà thôi.

Nhan Túc lạnh lùng cười, trong nụ cười có giấu dao, “Noãn quyên ở đâu? Nói!”

Tần Cửu không nhanh không chậm nói: “Chiếc lụa Noãn đó của điện hạ, sáng sớm hôm nay, ta đã phái người lấy danh nghĩa của điện hạ tặng cho Tô tiểu thư. Bây giờ, chắc hẳn Tô tiểu thư đã mặc vào rồi!”

Lúc này Nhan Túc mới ý thức được hắn bị Tần Cửu lừa giỡn, cười lạnh nói: “Ngươi có lòng tốt như thế sao? Tốt nhất ngươi không nên nói dối nữa!”

“Nếu như điện hạ không tin, có thể tự đi hỏi!” Tần Cửu thần nhiên nói.

Năm ngón tay của Nhan Túc từ từ nói lỏng, đang muốn buông tay ra, Hoàng Mao vốn đang lim dim trong lòng Tần Cửu đột nhiên dựng lông khắp người lên, bay “vèo” dậy, xông thẳng về phía mu bàn tay của Nhan Túc để mổ.

“Hoàng Mao!” Tần Cửu hoảng sợ kêu lên, lập tức đưa tay ngăn cản.

Tiểu là vẫn chậm một bước, chỉ thấy có ánh sáng tím mệnh mang, ống tay áo phàn phật, ống tay áo lướt qua nhanh như gió, Hoàng Mao bị đánh bay ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Trong mắt đều là y phục hoa Thược Dược

“Kéc.” Hoàng Mao bị ông tay áo nhanh như gió của Nhan Túc tập kích, phát ra một tiếng kêu quái dị, đâm thẳng về phía một góc buồng xe. Nếu như lần này đâm vào, vậy chắc chắn con vệt nhỏ này sẽ phải chết rồi.

Chiêu Bình công chúa cũng nhin không được tiếc nuối a một tiếng.

Nhưng ai cũng không thể ngờ được, ngay tại lúc đầu của Hoàng Mao sắp đâm vào vách buồng xe, con vệt nhỏ mô đồ lông trắng này chẳng biết như thế nào đột nhiên xoay thân, hai móng chống ở trên vách buồng xe, mượn lực đập một cái, cả bóng chim như một đường cầu vồng trắng bay về phía cổ tay Nhan Túc để mổ lần nữa.

Trong mắt Nhan Túc lướt qua một tia kinh ngạc, dường như chưa từng ngờ tới động tác của một con vệt nhỏ lại linh hoạt như vậy. Hắn lạnh lùng cười một tiếng, lại vươn tay muốn đánh lần nữa. Dường như Hoàng Mao đã sớm đoán được một chiêu này của Nhan Túc, cánh chọt lắc mạnh, lại quay đầu bay đến trên đỉnh đầu hắn.

Cùng lúc đó, khung thêu hoa trong tay Tần Cửu nhoáng lên, đỏ, xanh lá ngải, xanh nhạt, xanh đen, xanh sẫm, vàng, tím, sợi tơ bảy màu mang theo sự sắc bén không thể ngăn cản bay về phía hai tay của Nhan Túc.

Nhan Túc đưa tay vỗ lên án Thanh Ngọc ở bên cạnh một cái, án Thanh Ngọc xoay tròn chắn ở trước người, một tràng tiếng kêu vang lên, kim thêu hoa của Tần Cửu đều bắn vào phía trên án Thanh Ngọc, dưới sự xoay tròn của án Thanh Ngọc, sợi tơ bảy màu bện xoắn thành một sợi dây thừng tinh tế. Bởi vì nàng vừa ra tay, Nhan Túc tạm thời không rảnh ra tay đi trừng trị Hoàng Mao đang bay về phía đỉnh đầu hắn, đành phải cúi đầu tránh né. Hắn vốn tưởng rằng Hoàng Mao muốn mổ mắt của hắn, không ngờ mục tiêu của Hoàng Mao lại là trên đỉnh đầu hắn. Vừa mới cúi đầu, Hoàng Mao thừa cơ mổ được trâm Lục Ngọc cài trên tóc hắn, dùng lực một chút đã rút ra, chọt lắc cánh bỏ trốn mất dạng theo đường cửa sổ.

Mái tóc đen của Nhan Túc giống như thác nước trong núi từ trên cao từ từ đổ xuống trong nháy mắt, khiến cho nhìn hắn vốn tuấn tú lạnh lùng lại có thêm một chút dịu dàng. Nhìn hắn không có chút nhếch nhác nào, ngược lại càng lộ rõ vẻ phóng khoáng anh tuấn, chỉ là trong đôi mắt đen như mực của hắn, lại lấp lánh hiện ra một chút ánh sáng sáng ngời, cực kỳ giống một đóa hoa trong đêm tối, nở rộ sáng chói ở trong buồng xe tối tăm, tản ra buốt giá khiếp người..

Hắn chưa từng ngờ được một con vệt nhỏ lại gian xảo狡 hoạt như vậy, nhìn thân thủ hình như còn là một con vệt luyện võ. Chỉ sợ cũng chỉ có chủ tử yêu nữ như thế kia mới dạy ra được con vệt nhỏ vô sỉ như vậy.

Cầm của Tần Cửu bị Nhan Túc bóp đến sinh đau, trên khuôn mặt trắng nõn đã để lại vài vết dấu màu đỏ, nàng đau đến mức không nhin được nhú mày. Nhưng thấy ánh mắt lạnh như băng của Nhan Túc, chỉ lo hắn lại gây bất lợi cho Hoàng Mao, xoa cằm cười nói: “Con vệt nhỏ này của ta hay nghịch ngợm, nó có một sở thích cổ quái, chính là yêu thích nam nhân diện mạo tuấn mỹ. Nhất định là nó thích diện hạ, cho nên mới không nhin được đoạt trâm Lục Ngọc của diện hạ làm tín vật. Điện hạ bỏ qua cho!”

Mày kiếm của Nhan Túc nhướng lên, mặt không biểu cảm nói: “Thật sao? Nếu là như vậy, bản vương cũng có thể muốn một tín vật của nó hay không?” Tuy rằng giọng nói bình tĩnh, chỉ có nội khí âm trầm đè nén kia lại là mặc cho người khác nghe thấy.

Tần Cửu lấy khung thêu hoa che mặt cười nói: “Nói hay lắm, diện hạ muốn gì đây?”

“Ta muốn lông vũ toàn thân nó.” Nhan Túc lạnh lùng nói.

Tần Cửu còn chưa đáp lời, chọt nghe phía trên buồng xe truyền đến giọng nói phẫn nộ của Hoàng Mao, “Gia còn lâu mới thích hắn, gia là con trống đây!”

Sắc mặt của Nhan Túc hơi đen lại, mặt không biến sắc mà nhú mày.

Chiêu Bình công chúa che miệng cười.

Nhị ca vậy mà lại cam chịu, thật sự rất thú vị, đối phương là một con chim, chỉ là một con chim thôi mà. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Hoàng Mao vừa nói, trâm Lục Ngọc ngậm trong mỏ liền trượt xuống dọc theo mũi xe. Lưu Liên đứng ở ngoài xe ngựa, theo bản năng khẽ vươn tay, lập tức đỡ được trâm Lục Ngọc.

Lưu Liên cầm trâm Lục Ngọc giáo huấn Hoàng Mao: “Hoàng Mao, lấy lung tung đồ của người khác là không tốt, có biết không? Nếu như rơi xuống vỡ hỏng rồi, lấy gì bồi thường cho người ta?”

Hoàng Mao bị Lưu Liên giáo huấn đến mất hứng, mổ một cái ở trên mu bàn tay của Lưu Liên, nghiêng đầu nói: “Tiểu gia cứ thích lấy đồ của người khác đây.”

Lưu Liên sờ vết thương trên mu bàn tay, khóc không ra nước mắt.

Tần Cửu mất thấy vẻ lạnh lùng trong mắt Nhan Túc càng lúc càng đậm, vội cười nhạt nói: “Liên Nhi, đưa trâm Lục Ngọc của điện hạ vào đi!”

“Không cần!” Nhan Túc lạnh lùng hất cằm, ánh mắt lướt qua mặt Tần Cửu, bên môi đột nhiên nổi lên một nét cười lạnh lùng, lạnh lẽo trong vẻ tươi cười cùng với ánh nắng đỏ xuống từ ô cửa sổ, ánh lên màu sắc giống như băng, “Nếu nó thích, thì tặng cho nó đi! Bản vương còn chưa đến mức tính toán với một con súc sinh lông lá.”

Hắn phát áo đứng dậy, khom lưng xuống xe ngựa.

Thị vệ trưởng Nhan Thụy của vương phủ thấy thế vội vàng dắt ngựa tới, Nhan Túc nhận lấy dây cương, xoay người lên ngựa.

Mái tóc đen nhánh nhẹ nhàng phơ phất ở dưới ánh mặt trời, giống như một xấp gấm đen thượng đẳng tỏa ra ánh sáng mênh mang, cùng với trường bào Không Tước màu tím trên người hắn tôn lên lẫn nhau. Hắn ở trên ngựa quay đầu lại, từ trên cao nhìn xuống Tần Cửu, trong đôi mắt đen sâu thẳm mơ hồ lộ ra một tia sắc lạnh, quả thực là mê hoặc lòng người.

“Tần Cửu, tốt nhất là ngươi không nói dối nữa, nếu không, đừng trách bản vương không nể tình!” Nói xong, hắn kéo dây cương, dẫn các Kim Ngô Vệ phóng ngựa đi.

Vó sắt lộc cộc, chấn động mặt đất, hất lên vô số bụi mù. Một nét bóng dáng màu tím kia, rất nhanh đã biến mất ở trong tầm nhìn.

Tần Cửu thân nhiên thu hồi ánh mắt, xuống xe ngựa, chuyển y phục hoa Thục Dược mình vừa mới thêu xong vào trong tay Chiêu Bình công chúa, nói: “Mới vừa nghe nói hôm nay công chúa cũng muốn tham gia lễ Cầu Tuyết, nếu như công chúa không ghét bỏ bộ y phục này, thì xin công chúa nhận lấy đi.”

Chiêu Bình công chúa vốn cho rằng bộ y phục này là bộ Nhan Túc chuẩn bị tặng cho Tô Văn Hương, cho nên lúc này liền đồng ý nhận lấy, vốn là vì không để Nhan Túc tặng cho Tô Văn Hương. Lúc này biết được chiếc áo cánh này không phải chiếc kia, bèn thân nhiên nói: “Đa tạ. Thật ra người là một người thú vị, chỉ tiếc là người của Thiên Thần tông. Lễ vật này của người bản cung không thể nhận.”

Tần Cửu khẽ mỉm cười nói: “Công chúa, chiếc áo cánh này, là ta làm dựa theo hoa văn của chiếc áo cánh mà An Lăng Vương điện hạ tặng cho Tô tiểu thư, ta cho là công chúa thích.”

Chiêu Bình công chúa nghe vậy, trong lòng khẽ động, phân phó thị nữ của mình nhận lấy y phục, nói: “Nếu thế, vậy bản cung sẽ nhận. Bản cung không nhận suông lễ vật của người, sẽ đưa người đến Kính Hoa Thủy Vực một đoạn nhé.” Nhan Thủy Tuyên nói xong, xoay người đi về phía xe kéo hoa lệ của phủ công chúa, vài thị nữ mặc nam trang đỡ nâng lên xe ngựa.

Tần Cửu cầm khung thêu hoa, Lư Liên bê sọt tơ, Anh Đào ôm một cái bọc lớn, Lệ Chi ôm Hoàng Mao, Tỳ Ba ôm bảo kiếm, đoàn người ngồi ở trên chiếc xe ngựa đằng sau Chiêu Bình công chúa, đi về phía Kính Hoa Thủy Vực.

Trên đường bảo mã trần quý, xe ngựa hoa lệ qua lại không ngừng, ngồi trong xe là các phu nhân quý tộc. Các nàng mặc y phục lộng lẫy đúng mực, chải búi tóc thịnh hành đương thời, vén hồ rèm xe, từ trong xe dò xét người đi đường. Các con cháu quý tộc đều cười ngựa cao khỏe, chạy băng băng qua xe ngựa.

Qua không bao lâu, lại có từng trận hương thơm xông vào cánh mũi.

Tần Cửu vén rèm cửa sổ lên, liền thấy phía trước chính là rừng mai mênh mông bát ngát. Lúc này, đứng dịp hoa nở, từ xa đã có thể thấy hoa mai hình tròn giống hệt hoa Hương Tuyết trắng như nhung, càng gần hương thơm càng thấm vào đáy lòng người.

Nàng nhìn vùng biển Hương Tuyết ấy từ xa, giống như ngăn cách thời gian, đang nhìn một giấc mộng của mình.

Rừng mai xa thẳm, hương hoa đắm đuối, gió quét cành gầy, ngàn đời tịch mịch.

Xe ngựa dừng lại ở rìa rừng mai, Tần Cửu xuống xe ngựa, sau khi từ biệt Chiêu Bình công chúa, mang theo Lư Liên, Tỳ Ba, Lệ Chi và Anh Đào đi bộ xuyên qua rừng mai.

Ngàn cây hoa mai, đua tranh nở rộ. Hoa nở đỏ thắm, thơm át lan huệ.

Người đi đường đi qua đường mòn trong rừng, không người nào lớn tiếng huyền ảo, dường như sợ Thần hoa trong rừng hoảng sợ đi mất.

Trong yên lặng, đoàn người đến bên Kính hồ.

Hồ nước tĩnh lặng như một tấm gương làm từ Lư Ly, ánh nắng mờ phản chiếu ở trên mặt hồ, lấp lánh ánh sáng nhàn nhạt di động giống như chiều thức của kiếm khách, ánh sáng lung linh, óng ánh trong suốt. Cây mai già gần hồ nước, thân cành khỏe khoắn đối diện mặt nước cong nghiêng, bóng hình hoa mai phản chiếu ở trên mặt hồ, như thực như ảo, đẹp không sao tả xiết. Die nd da nl e q u u ydo n

Đối diện Kính hồ có một vùng đất lớn bằng phẳng, dựng một cái đài cao.

Lúc này, lễ Cầu Tuyết đã bắt đầu, chỗ đó tụ tập dòng người tấp nập rộn ràng.

Tần Cửu sai Tỳ Ba đi vào thăm dò tin tức, chỉ một lát sau, Tỳ Ba trở lại nói, hắn nghe được Tô Văn Hương đã mặc vào bộ y phục hoa Thục Dược làm

từ lụa Noãn mà An Lăng Vương đưa tặng.

Tần Cửu liền sai Anh Đào mở cái bọc nàng ta vẫn ôm ra, lấy ra toàn bộ y phục bên trong, bên trong là vài chục bộ y phục hoa Thục Dược.

Kiểu dáng, màu sắc và hoa văn của những bộ y phục hoa Thục Dược này đều cùng một loại với bộ An Lăng Vương tặng cho Tô Văn Hương, chỗ khác biệt chính là đóa hoa trên những bộ y phục này lại không phải là thêu, mà là nhuộm lên. Chỉ vì nhuộm màu tiết kiệm công sức hơn thêu thùa, có điều, thoát nhìn qua, đều giống như nhau.

Tần Cửu sai Anh Đào và Lê Chi đưa tặng y phục hoa Thục Dược cho một vài nữ tử nhà bách tính bình dân không mặc nổi y phục tơ lụa.

Từ “Noãn quyên” xuất hiện trong mấy chương trước là tên một loại lụa, mình xin sửa lại là “lụa Noãn” nhé mọi người ;,;; *cúi đầu 90 độ*

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Tô Văn Hương

Mấy chục bộ y phục lập tức tặng đi rất dễ dàng. Tuy rằng, vì Tần Cửu làm gấp, nên hoa Thục Dược trên những bộ y phục này đều là lệnh cho Chức Nhiệm cục nhuộm màu, nhưng Tần Cửu lựa chọn màu nhuộm không hề dễ dàng, bởi vì màu sắc và hoa văn phối hợp thỏa đáng với vài vóc lộng lẫy, trong y phục hoa lệ lộ ra vẻ lịch sự tao nhã. Nữ tử nhà bình dân rất hiếm có cơ hội mặc bộ y phục tinh tế thế này, đương nhiên là mừng rỡ nhận lấy.

Mặc dù sắc trời hôm nay rất quang đãng, nhưng không khí lại lạnh lẽo thấu xương. Sau khi những nữ tử kia nhận được y phục mới, vội vàng mặc lên trên người, hòa vào trong dòng người.

Ngay từ một tháng trước đài cao đấu nhạc đã được dựng xong, dựng cùng với đài cao này, là rạp gỗ bao quanh đài. Rạp gỗ này là nơi chuẩn bị cho các quý tộc Hoàng thất cùng với quan viên và gia quyến của họ thưởng thức đấu nhạc, đình rạp và bốn phía đều lát thảm nỉ, nhằm ngăn lại sự lạnh lẽo buốt giá.

Tần Cửu là chương sự của Tư Chức phường, địa vị của nàng còn chưa có tư cách ngồi ở trong rạp. Mà bên ngoài rạp phàm là chỗ có thể đặt chân, hầu như đều đứng đầy người.

Vào lễ Cầu Tuyết hàng năm, những màn đấu nhạc của thiên kiêu tiểu thư con nhà quý tộc của thiên triều đều vô cùng đặc sắc. Dĩ nhiên đoàn Lê Quý Đôn Năm ngoái người vượt lên đứng đầu chính là Tô Văn Hương, năm nay tất cả mọi người đều muốn xem rốt cuộc ai có thể hạ được Tô Văn Hương xuống, cho nên, người tới xem đấu nhạc quả thật không ít.

Lưu Liên nhìn đoàn người nhốn nháo, hỏi Tần Cửu: “Cửu gia, không phải ngài nói chỗ ngồi có người chiếm cho chúng ta sao? Ở đâu vậy?”

Tần Cửu vuốt ve lông vũ của Hoàng Mao trong lòng, ánh mắt nhìn về phía không xa sau lưng Lưu Liên, khoan thai cười nói: “Kia không phải là đã đến đón chúng ta hay sao?”

Lưu Liên xoay người lại, chỉ thấy một người hầu cả người mặc áo xanh bước nhanh về phía bọn hắn. Lưu Liên nhận ra gã, chính là gã sai vặt hôm đó bị hắn hất mắng tây tề cay đắng mất ở Linh Lung các, gã là người hầu của Khang Dương Vương Nhan Mẫn. Gã đi đến rất gần Tần Cửu, thay đổi thái độ ngang ngược khi trước, lễ độ cung kính thì lễ nói: “Tần Cửu gia, vương gia nhà tôi chuẩn bị cho Cửu gia rượu ở trong rạp, đặc biệt sai tiểu nhân đến đây mời Cửu gia ngồi một lát.”

Khỏe môi Tần Cửu lại cười nói: “Vậy thật sự đa tạ Khang Dương Vương điện hạ yêu mến rồi.”

Đoàn người đi theo gã sai vặt, băng qua dòng người, rất nhanh đã đến rạp gỗ của Khang Dương Vương Nhan Mẫn.

Phải nói quý tộc hoàng thất đúng là biết hưởng lạc, chỉ là một cái rạp xem đấu nhạc tạm thời thôi, bên trong vẫn bài trí hoa Cẩm Tú Cầu, đốt hai, ba cái lò sưởi, ấm áp bức người, khác khí lạnh thấu xương ở bên ngoài một trời một vực.

Trên mặt đất trải thảm nỉ màu đỏ tươi, ở giữa đặt một chiếc bàn thấp bằng gỗ từ đàn rất lớn, bốn phía bày biện gối tròn đệm dựa thêu từ tơ vàng sợi bạc. Khang Dương Vương Nhan Mẫn ngồi ở vị trí chính giữa, mưu sĩ Lý Văn Tiêu của Thiên Thần tông ngồi ở dưới hắn, hai thị nữ chải búi tóc Thùy Quái đứng trang nghiêm ở phía sau bọn họ thêm trà rót nước.

Nhan Mẫn thấy Tần Cửu đi vào, trên mặt đột nhiên hiện ra một chút tươi cười, dường như cực kỳ vui vẻ, “Cửu gia đến rồi, mời vào. Vốn là muốn đến quý phủ đích thân đón Cửu gia, nghe nói Cửu gia ngồi xe ngựa của nhị đệ, liền không đến làm phiền. Mới vừa rồi ta còn lo Cửu gia không chịu đến, đang muốn tự mình đi mời đấy.”

Tần Cửu nghe ra ý tứ trong lời nói của Nhan Mẫn, là hắn sợ mình qua lại thân thiết với An Lăng Vương. Xem ra có một Huệ Phi ủng hộ, Nhan Mẫn còn

thấy chưa đủ. Nàng nghiêng người cời áo choàng lông hồ ly màu đỏ khoác bên ngoài xuống, chuyển vào trong tay Lê Chi, chậm rãi đi tới trước chiếc bàn thấp rồi ngồi xuống, nói: “Nghe điện hạ mời đến, sao ta không vội vàng đến được, nào dám phiền vương gia đi mời.”

Hai người hàn huyên vài câu, chợt người hầu khi nãy dẫn Tần Cửu đến đi vào bẩm báo: “Điện hạ, lễ Cầu Tuyết đã sắp bắt đầu rồi.”

Khang Dương Vương gật đầu nói: “Vén rèm cửa đi.”

Người hầu theo lời vén rèm cửa rạp gối lên.

Rạp gối này chỉ dựng ba mặt, mặt còn lại là buồng thăm ni xuống, lúc này vừa vén lên, nhìn cảnh vật bên ngoài không sót một cái gì.

Trước mặt đối diện với đài cao, chỉ thấy phủ doãn Lê Kinh Mạnh Hoài đứng ở trên đài cao, cao giọng đọc xong lời thỉnh cầu từ thân thư ngự bút của đương kim Thánh thượng, cầu khẩn xong, liền đốt lời thỉnh cầu. Sau đó lại theo các Vu sư* nhảy một khúc “Trúc Chi Kỳ Tuyết Vũ” ở trên đài.

*Vu sư: thầy mo, thầy phù thủy.

Sau khi các Vu sư đi xuống, đám người phía dưới bắt đầu xôn xao, Tần Cửu biết, tâm điểm của ngày hôm nay —— đấu nhạc, đã sắp bắt đầu mở màn rồi.

Loại cảnh tượng này là lần đầu tiên Luru Liên nhìn thấy, trong mắt tràn đầy hứng thú. Hoàng Mao cũng thế, mở to đôi mắt như hạt đỗ đen đứng ở trên vai Luru Liên, một người một chim nghén cổ cùng nhau ngóng về phía đài cao. Anh Đào và Lê Chi cũng tràn đầy hứng thú nhìn lên đài cao, chỉ có Tỳ Ba đứng ở bên cạnh Tần Cửu, sự chú ý từ đầu đến sau vẫn ở trên người Tần Cửu.

Tô Văn Hương là người thứ năm lên đài biểu diễn.

Khi quan Tư Lễ thông báo người lên đài biểu diễn kế tiếp là Tô Văn Hương, đám người phía dưới bắt đầu phấn khích đứng dậy, thậm chí có người hô to: “Tô tiểu thư, Tô tiểu thư.”

Người Đại Dục xem trọng thêu dệt tốt, khúc nhạc hay, người kinh đô càng trọng hơn.

Hoan hô như thế, chắc hẳn cảm nghệ của Tô Văn Hương quả thật không tệ.

“Điện hạ, nghe nói người năm ngoái vượt lên đứng đầu chính là Tô tiểu thư? Không biết, nàng gảy đàn như thế nào?” Tần Cửu mỉm cười nhìn chăm chú Nhan Mẫn, cất giọng trong trẻo hỏi. dieendaanleequydonn

Mắt của Nhan Mẫn lộ ra vẻ tán thưởng, có chút si mê nói: “Một khúc 《Hi Chiết Mai》, nghe thì náo nhiệt, thật ra là sâu oán, trong như tiếng nước chảy, hồ hững như suối băng, khiến người ta như mê như say.”

Tần Cửu nhướn mày cười nhạt nói: “Điện hạ yêu mến như thế, nghe nói Tô tiểu thư lại xinh đẹp như hoa, vì sao điện hạ không cùng với Tô gia kết duyên Tần Tấn?”

Nhan Mẫn nghiêm sắc mặt, nhỏ giọng nói: “Cửu gia nói đùa rồi, Tô tướng không để Thiên Thần tông vào trong mắt. Cho dù Tô tiểu thư xinh đẹp như hoa, sao bản vương lại để ý, huống chi, nàng ấy đâu bì kịp được phong thái của Cửu gia.”

Tần Cửu nghe vậy, cười lớn, tiếng cười của nàng phóng khoáng rạng ngời, không tổn hại chút nào đến sự quyền rũ của nàng.

Nàng mơ hồ nghe ra được sự ghen tuông trong lời nói của Nhan Mẫn.

Có thể thấy được, Tô Văn Hương đúng là khắc tinh của nam nhân.

Đêm Tết Nguyên Tiêu ấy, nàng chuyên tâm đối phó Nhan Túc, cũng không đặt Tô Văn Hương nữ giả nam trang đó vào trong mắt, ngược lại hôm nay phải quan sát cho kỹ, phong thái của Tô tiểu thư.

Ồn ào náo nhiệt dưới khán đài dần dần thấp xuống, dần dần tĩnh lặng mà không nghe thấy gì.

Ngay trong lúc yên tĩnh này, một âm thanh khe khẽ giống như tiếng trời từ từ rơi xuống, như một chiếc lông vũ nhẹ nhàng cọ vào màng nhĩ của chúng nhân, khiến tinh thần của con người nhộn nhạo

Tiếng nhạc kia mặc dù rất nhỏ, nhưng lại trong veo thuần khiết, giống như dòng nước nhỏ trong núi lách qua đá mà chảy xiết, làm cho tâm tình của người vui vẻ sáng trong. Dần dần, âm thanh nhỏ từ từ vang hơn, tiếng đàn từ từ trở nên lớn hơn. Thật giống như dòng suối nhỏ hợp thành con sông lớn, mơ hồ nghe được sóng cả cuộn trào mãnh liệt trong đó.

Theo tiếng đàn dâng trào, một bóng người mảnh khảnh bước lên đài cao.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Cả đài toàn là hương Mẫu Đơn

Nàng một tay ôm đàn Thất Huyền, chỉ dùng một bàn tay gảy trên dây đàn, lại tấu ra khúc nhạc tuyệt vời.

Chờ đến khi nàng đặt đàn ở trên bàn, vung hai tay lên diễn tấu, nhất thời tiếng nhạc so với lúc này càng thêm phức tạp êm tai.

Y phục nàng mặc trên người, chính là y phục hoa Thược Dược An Lăng Vương tặng cho nàng. Mẫu nền trắng hoa lê, bên trên thêu vài đóa Thược Dược, hoặc nở hoặc khép, hoặc nửa nở nửa hé, dáng hoa khác nhau. Váy lụa bay bay theo gió, hoa Thược Dược trên vạt váy lay động, tung bay bầy ra một thân thanh tú mỹ lệ, phong nhã tài hoa.

Nước da của nàng trắng nõn, khuôn mặt vô cùng mỹ lệ, vẻ mặt dịu dàng trong trẻo lạnh lùng, chính là nữ tử áo lông đi cùng với An Lăng Vương ở phố Thiên Môn dịp Tết Nguyên Tiêu.

Hôm Tết Nguyên Tiêu ấy, Tô Văn Hương là nữ giả nam trang, cải trang tiêu sái cao quý, hôm nay đổi thành trang phục nữ nhân, ở trong vẻ trong trẻo lạnh lùng lại tăng thêm vài phần mềm dịu của nữ tử. Chỉ là, vóc người của nàng có chút mong manh, đứng ở trên đài cao dường như bất cứ lúc nào đều có thể bị gió thổi đi. Gương mặt cũng hơi lộ vẻ gầy yếu, không thể gọi là châu tròn ngọc sáng*, đặc biệt có dung mạo diễm đạm đáng yêu.

*Châu tròn ngọc sáng: trong trường hợp này có nghĩa là vẻ đẹp mềm mại, đầy đặn.

Nàng ngồi ở trên ghế đàn, mười ngón tay luân phiên di chuyển, tiếng đàn càng thêm dâng trào, dường như sông lớn hồ rộng đều đang thét gào lao nhanh về phía biển cả. Khiến lòng của người nghe như ngồi ở trên một chiếc thuyền con, nhấp nhô theo tiếng đàn.

Lưu Liên nhìn thấy Tô Văn Hương vừa lên biểu diễn, không nhịn được phát ra một tiếng hô nhẹ, nghi hoặc nói: "Đây không phải là nam tử mà An Lăng Vương yêu mến sao?" Sau đó bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: "Thì ra nàng chính là Tô tiểu thư, thì ra nàng chính là nữ, thì ra nàng chuyển thành trang phục nữ nhân mê người như vậy!"

Tần Cửu cười nhẹ không nói, lấy ra một chiếc kim bạc, bắt đầu tỉ mỉ cắt sửa móng tay của mình. Một lát sau, giơ tay lên hỏi Hoàng Mao: "Hoàng Mao, móng tay của ta có đẹp hay không?"

Hoàng Mao bay đến trên đầu vai Tần Cửu, nghiêng đầu xem xét kỹ lưỡng móng tay của Tần Cửu, cuối cùng vỗ cánh om sòm nói: "Chưa đủ đẹp! Sửa tiếp một chút!"

Người khác đều đang hết sức chuyên tâm nghe đàn, chỉ riêng Tần Cửu và Hoàng Mao một hỏi một đáp, nói đến sôi nổi. Die nd da n l e q u u ydo n Điều này đương nhiên ảnh hưởng đến chúng nhân nghe đàn, Lưu Liên cẩn thận dè dặt nhắc nhở: "Hoàng Mao, nhỏ tiếng một chút, mọi người muốn nghe đàn mà!"

Hoàng Mao mất hứng, "Gia cứ muốn nói đấy."

Tần Cửu nghe được lời của Lưu Liên, khẽ cười nói: "Xem ra Liên Nhi cũng thích Tô tiểu thư rồi, không bằng, ta tặng người cho nàng ta, thế nào? Tin rằng Tô tiểu thư nhất định đối đãi với người rất tốt."

Rời khỏi yêu nữ Tần Cửu này là tâm nguyện của Lưu Liên, nhưng thật sự nghe được Tần Cửu nói muốn tặng hẳn đi, mặc dù biết là đang trêu chọc hắn, nhưng trong lòng Lưu Liên vẫn sinh ra một chút cảm giác không thoải mái như có như không.

Hắn bĩu môi nói: "Nô tài sợ là không xứng hầu hạ người giống như tiên tử như Tô tiểu thư."

Tần Cửu hí mắt nói: "Nói như vậy, người chỉ xứng hầu hạ ta, vậy ta là yêu nữ rồi?"

Lưu Liên tự biết nói sai rồi, vội vàng xua tay nói: "Không phải! Không phải! Cửu gia mới không phải yêu nữ, Cửu gia cũng là tiên nữ, là tiên nữ nô tài càng nguyện ý hầu hạ."

Lúc này Tần Cửu mới hài lòng nở nụ cười, giơ ngón tay ở trước mặt, hết lần này đến lần khác xem xét kỹ lưỡng móng tay tô đầy son móng tay. Cuối cùng cảm thấy không hoàn mỹ, lại bắt đầu tiếp tục cắt sửa.

Trên đài cao, tiếng đàn thánh thót đỉnh đang truyền xuống, từ vực sâu lại chuyển thành khẽ khàng.

Nhưng vào lúc này, Tần Cửu nghe được rõ ràng Tô Văn Hương diễn tấu một lối âm.

Lưu Liên giậm chân thờ dãi nói: "Sao có thể, tại sao có thể như vậy? Sao có thể xuất hiện lối âm chứ?"

Tần Cửu nhìn theo ánh mắt của Tô Văn Hương, đương nhiên đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Hơn mười nữ tử người mặc y phục hoa Thược Dược nọ lẫn trong đám người, nếu là thân ở trong đám người, đương nhiên không dễ nhìn thấy. Nhưng nếu ở trên đài cao, ánh mắt tùy ý lướt về phía dưới đài, đương nhiên có thể dễ dàng chú ý tới.

Chắc là Tô Văn Hương nhìn thấy nhiều nữ tử mặc y phục giống với y phục trên người nàng như vậy, tinh thần khó tránh khỏi chịu chút chấn động, cho nên mới gây ra một lỗi âm. diendaanleequydomn Có điều, nàng rất nhanh đã khôi phục trấn tĩnh, tiếng đàn cũng gần như bình thường, một lỗi âm nhỏ nhỏ kia, không phải người tinh thông chơi đàn, tuyệt đối nghe không hiểu.

Kết thúc khúc cuối cùng, Tô Văn Hương che miệng cúi đầu ho khan hai tiếng, hai thị nữ chải búi tóc Song Nha vội vàng đi lên trên đài cao, khoác cho Tô Văn Hương một chiếc áo choàng lông màu trắng ngà, rìa viền lông hồ ly thuần trắng.

Tiếng đàn vừa dứt, người nghe dưới đài cao lập tức lên tiếng trầm trồ khen ngợi, ào ào vỗ tay tán thưởng. Dù thấy, người thật sự hiểu được tiếng nhạc trong đám người này, cũng không nhiều.

Nhan Mẫn uống một hớp rượu, cúi đầu thờ dài nói: "Tô tiểu thư thật sự là không tầm thường, tiếng đàn năm nay còn hơn hẳn năm ngoái! So với Bạch... năm đó..." Lời này vừa nói ra, hán vội vàng dừng lại, chậm rãi nói, "Chẳng trách sau một khúc năm ngoái, nàng liền liệt tên vào một trong tứ đại gia ti trúc* đương thời."

*Ti trúc: đàn sáo.

Phải nói trong tứ đại gia ti trúc đương thời Đại Dục Quốc đã chiếm hai người, vốn chia ra là nhạc sư Tiêu Nhạc Bạch hầu hạ hoàng thượng trong hoàng cung, nổi danh vì đàn Không Hầu. Bạch Tố Huyền năm đó, nổi danh vì chơi đàn. Mà hiện giờ, Bạch Tố Huyền đã qua đời, chỗ trống của một trong tứ đại gia ti này, lại do Tô Văn Hương bổ sung.

Tần Cửu khoan thai mỉm cười, vừa cắt sửa móng tay của mình, vừa nói: "Cầm kỹ của Tô tiểu thư quả thật không tệ, chỉ là, muốn liệt tên vào tứ đại gia ti trúc, lại chưa hoàn toàn đủ tư cách, ta đã biết, có một người cầm kỹ cao hơn nàng."

Khang Dương Vương rất kinh ngạc hỏi: "Thật sao, chẳng biết là vị nào?"

Tần Cửu liếc xéo Lưu Liên đang chăm chú nhìn thẳng lên đài cao một cái, cười nhẹ không nói.

Khi hai người đang nói chuyện, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng huyền não vang dội.

Tần Cửu kinh ngạc nhướng mày, ngược mắt nhìn về phía đài cao.

Chỉ thấy Nghiêm Vương Nhan Duật sai bước đi về phía Tô Văn Hương trên đài cao.

Người hán mặc một bộ bào gấm màu đen lóa mắt, phía trên thêu hoa văn dệt nổi màu đỏ phức tạp, hoa lệ như hình ảnh ráng mây lộng lẫy lúc mặt trời mọc. Tóc đen chải thành búi, cài một nhánh trâm bạch ngọc.

Hán tà mị khí phách, tao nhã ung dung, trong lòng mắt đen hẹp dài là vẻ không đứng đắn trước sau như một, nơi khóe môi mỏng dài là vẻ mỉa mai hoặc rõ ràng trước sau như một.

Hán bước nhanh về phía Tô Văn Hương, trong tay bê một chậu hoa, sau lưng hán, sáu người hầu đi theo, trong tay cũng đều bê một chậu hoa, bên trong đều trồng một loại hoa là —— Mẫu Đơn.

Mẫu Đơn vốn nở vào tháng tư và tháng năm, lúc này vốn dĩ không có Mẫu Đơn, mà kì lạ trong tay bọn họ đúng là bê hoa Mẫu Đơn, hơn nữa đang nở rộ rực rỡ.

Đó là bảy chậu Mẫu Đơn chủng loại khác nhau màu sắc khác biệt, "Dạ Quang bạch" băng thanh ngọc khiết*, "Trạng Nguyên Hồng" đỏ tươi như son, "Diêu Hoàng" vàng như vương miện, "Thanh Long Ngọa Mặc Trì" đỏ sẫm như trời đêm, "Cát Cầm" màu tím cao quý, "Lục Hương Cầu" xanh biếc như ngọc bích, "Đồng Tử Diện" trắng hồng mềm mại.

*Băng thanh ngọc khiết: trong sạch như băng, thuần khiết như ngọc.

Chậu Mẫu Đơn màu tím kia, Tần Cửu nhận ra, chính là chậu Nhan Duật trộm đi từ trong ôn tuyền của biệt viện Chiêu Bình công chúa, còn là Tần Cửu đích thân bê lên chuyển vào trong tay Nhan Duật.

Không ngờ Nhan Duật là vì tặng cho Tô Văn Hương.

Rốt cuộc Tần Cửu hiểu được vì sao ban đêm Nhan Duật xuất hiện ở biệt viện của Chiêu Bình, chắc hẳn chính là vì trộm chậu Mẫu Đơn này, nếu hán đến xin Chiêu Bình, nếu Chiêu Bình biết hán muốn tặng cho Tô Văn Hương, nhất định sẽ không cho hán.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Người thuần khiết lương thiện

Sau xôn xao lúc đầu, những người dưới đài cao quay trở về im lặng.

Nếu nói, Tết Nguyên Tiêu Nhan Duệ bắn pháo hoa tỏ tình khiến người ta kinh ngạc. Vậy thì, hôm nay Nhan Duệ tặng Mẫu Đơn ngoài khiến người ta kinh ngạc ra, còn thêm nhiều phần rung động.

Trước đừng nói hôm nay còn rét lạnh, cho dù là tháng tư và tháng năm, muốn tập hợp đủ bảy loại Mẫu Đơn màu sắc khác biệt cũng không phải chuyện dễ. Huống chi, vào ngày hôm nay bảy sắc Mẫu Đơn kia còn trùng hợp đồng thời nở rộ rực rỡ, hương thơm nồng nàn.

Phản tâm ý này, đáng quý biết bao.

Nếu như không phải vô cùng dụng tâm, thì làm được thế nào!?

Cho dù Nhan Duệ là ác ma nữ tử Lệ Kinh tránh không kịp, nhưng nhìn thấy hần tự tay bê Mẫu Đơn đưa đến trước mặt Tô Văn Hương, mỗi một nữ tử ở đây, trong lòng không khỏi ao ước hâm mộ vô cùng.

“Tô tiểu thư nhận lấy đi!”

“Nhận lấy đi!”

Cũng không biết là ai hô một tiếng, ngay sau đó lập tức có người hô lên theo.

Trên đài cao, Nhan Duệ bê Mẫu Đơn đứng ở trước mặt Tô Văn Hương, khóe môi tràn đầy cười xán lạn khiến người khác chấn động trong lòng, bên trong tròng mắt đen sâu thẳm, vẻ cao thâm khó lường lại xoay chuyển khiến người ta khó mà suy đoán.

Rốt cuộc Tô Văn Hương đã ngừng ho khan, giữ chặt áo choàng lông khoác ở trên người. Nàng ngược mắt nhìn Nhan Duệ một cái, lại chăm chú dừng tầm mắt ở trên hoa Mẫu Đơn trong lòng Nhan Duệ.

Bên trong chậu hoa bê trong tay Nhan Duệ, trồng một cây Mẫu Đơn trắng.

Hai ba đóa nở rộ rực rỡ, hai ba đóa ngâm nụ sắp nở.

Đóa hoa nhỏ nở ra, hoa to như cái mâm, màu trắng như ngọc, ở trong gió phơ phây về lộng lẫy, nở rộ thướt tha.

Nụ hoa chưa nở, như mỹ nhân che mặt mỉm cười, trốn ở trong lá cây xanh biếc, vẫn nồng nàn hương thơm.

Ánh mắt của Tô Văn Hương từ đóa hoa nhỏ chuyển lên lá xanh, chỉ thấy từng phiến lá hình như có chút héo rũ, có một nụ hoa trốn ở trong lá, nhìn qua cũng hơi lộ vẻ nhỏ yếu tái nhợt, như khoảng trống trong tranh thủy mặc. Nàng vẫn chưa nhận lấy hoa Mẫu Đơn trong tay Nhan Duệ, mà lòng mày kẻ đen nhàu lại.

Những người xem náo nhiệt vốn đều đang chờ Tô Văn Hương nhận lấy hoa trong tay Nhan Duệ, từ xa nhìn thấy dường như vẻ mặt của nàng không vui, đều có chút khó hiểu.

“Vi sao nàng không vui nhỉ?” Lưu Liên khó hiểu hỏi, “Lẽ nào nàng không thích Mẫu Đơn?”

Tần Cửu cầm chén Lưu Ly trên bàn lên, chậm rãi uống một ngụm. Chén Lưu Ly nhẹ nhàng lướt qua môi nàng, màu môi đỏ thắm phản chiếu màu rượu đỏ tươi, tôn lên vẻ càng lúc càng quyến rũ của nàng.

“Có lẽ, vị Tô tiểu thư này là người thật sự yêu hoa.” Tần Cửu nhếch môi, một nét cười nhẹ hiện lên ở bên môi, tròng mắt sáng trong híp lại, hiện ra một tia sắc sảo.

“Người thật sự yêu hoa?” Lưu Liên rất nhanh bùng tỉnh đại ngộ. Thời tiết thế này, Mẫu Đơn kia vốn nên nở vào tháng năm, hẳn là không chịu nổi giá rét. Lúc này Tô Văn Hương không vui, chỉ sợ là đang thương tiếc Mẫu Đơn.

Quả nhiên, trên đài cao, Tô Văn Hương che môi ho khan hai tiếng, cũng không nhận lấy Mẫu Đơn trong tay Nhan Duệ, mà là thuận tay cởi áo choàng lông khi nãy thì nữ tử vừa mới khoác cho nàng xuống, cẩn thận phủ lên cây Mẫu Đơn trắng trong tay Nhan Duệ.

Nàng lùi về phía sau hai bước, khẽ thi lễ với Nhan Duệ, “Đa tạ Nghiêm Vương. Chi là Văn Hương lại không thể nhận sự ưu ái này của vương gia. Trong tương phủ không có rạp ủ ấm, cũng không có thợ hoa chuyên chăm sóc Mẫu Đơn, nếu như những hoa Mẫu Đơn này đến phủ của Văn Hương, sợ rằng không ngoài tối nay sẽ héo tàn chết yểu. Văn Hương yêu cây hoa, nhưng chưa bao giờ lấy cây hoa làm vật thương thức. Cây hoa có linh hồn, nếu vương gia có thể trồng được Mẫu Đơn vào ngày đông giá rét, chắc hẳn dụng tâm rất nhiều, vương gia cũng là người yêu hoa, nhất định cũng không nhẫn tâm nhìn những hoa Mẫu Đơn này bị chết cồng vì gió lạnh. Kính mong vương gia nhanh chóng chuyển những hoa Mẫu Đơn này về rạp ủ ấm, Văn Hương vô cùng cảm kích.” Tô Văn Hương chậm rãi nói, trong mắt ẩn hiện một tia đau thương.

Giọng nói của nàng không tính là lớn, nhưng lúc này khắp nơi hoàn toàn yên tĩnh, những lời này vẫn theo gió truyền vào trong tai những người dưới đài.

Đám người hoàn toàn im lặng, ai cũng không ngờ Tô Văn Hương sẽ nói ra những lời như vậy. Sững sờ chốc lát, rất nhanh lại vang lên tiếng vỗ tay.

Nhan Duật ở trong tiếng vỗ tay của chúng nhân, lông mày đang nhíu giãn ra, trông mắt đen vẫn luôn chăm chú nhìn Tô Văn Hương, màu sắc tối tăm trong mắt xoay chuyển, trong nháy mắt lộ ra tình ý sáng rực.

Tô Văn Hương đứng ở trước mặt Nhan Duật, gió lạnh thổi bay tay áo dài thướt tha của nàng, càng lộ ra thân hình gầy yếu của nàng, cả người giống như một đóa hoa run rẩy nở ở đầu cành, bất cứ lúc nào cũng có thể bị thổi rơi. Nàng lại thi lễ với Nhan Duật, lập tức muốn lui ra.

Nhan Duật lại nhanh chóng sải bước lên trước hai bước, thân hình cao lớn rất nhanh chắn ở trước mặt Tô Văn Hương.

Hắn chuyển hoa Mẫu Đơn trong tay vào tay người hầu phía sau, cởi áo choàng lông trên người mình xuống.

“Hoa Mẫu Đơn mặc dù quý, nhưng sao bì kịp được Tô tiểu thư. Tô tiểu thư thương tiếc cây hoa, cũng cần phải thương tiếc thân thể của mình mới đúng. Nếu áo choàng lông của Tô tiểu thư đã cho Mẫu Đơn, vậy chiếc áo choàng lông này của bản vương kính xin Tô tiểu thư nhận lấy, hy vọng có thể ngăn gió lạnh cho Tô tiểu thư.” Nhan Duật nói xong, liền tiến lên muốn tự tay khoác áo choàng lông lên người Tô Văn Hương.

Tô Văn Hương vội vàng lùi về sau hai bước, mỉm cười nói: “Đa tạ vương gia yêu mến, chỉ là nam nữ thụ thụ bất thân, áo choàng lông của vương gia Văn Hương không thể nhận.” Nói xong, nàng liền nhanh chóng xuống dưới đài cao dưới sự điều khiển của thị nữ.

Nhan Duật cầm áo choàng lông, cả người thật giống như đóng chặt ở trên đài cao.

Gió lạnh lay động y phục của hắn, dường như hắn không có chút cảm giác nào. Ánh mắt cháy bỏng vẫn đuổi theo Tô Văn Hương, mãi đến khi nàng xuống đài cao. Hắn mới khoát tay lệnh cho đám người hầu bê hoa Mẫu Đơn, theo hắn xuống dưới.

Bên trong rạp gỗ, Lưu Liên cúi đầu thờ dài một tiếng, nói: “Không ngờ Tô tiểu thư lại thuần khiết lương thiện như thế!”

Tần Cửu cười tủm tỉm uống rượu không nói.

Lý Vân Tiêu nói: “Điện hạ, như vậy xem ra, hoàng thúc đối với Tô tiểu thư, vẫn là một tấm chân tình.”

Nhan Mẫn có vẻ đắm chiêu gạt đầu, trong mắt lấp lánh một chút tiếc nuối.

Tần Cửu đặt chén Lưu Ly xuống, cười tủm tỉm nói: “Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, huống hồ Nghiêm Vương còn là một nam nhân đa tình, đương nhiên là chân tình rồi. Chỉ là, xem chừng, hình như Tô tiểu thư không có ý với Nghiêm Vương! Sao ta nghe nói, An Lăng Vương tựa hồ cũng có ý với Tô tiểu thư?”

Nhan Mẫn nghe xong, giữa lông mày ẩn hiện một tia buồn rầu, hắn đặt ly rượu xuống nói: “Chuyện này bản vương cũng đã nghe nói. Lão Nhị mấy năm nay thanh tâm quả dục*, không thấy từng thích ai. Bây giờ lại yêu Tô Văn Hương. Bản vương ngược lại thà rằng Tô tiểu thư theo hoàng thúc, cũng ngăn nạn lần dừng theo lão Nhị.”

*Thanh tâm quả dục: lòng tĩnh lặng, ít ham muốn.

Đương nhiên Tần Cửu hiểu vì sao Nhan Mẫn lại nói như thế.

Tô tướng Tô Thanh vốn qua lại tương đối thân thiết với An Lăng Vương, nếu như Nhan Túc lại kết thân với Tô gia, đương nhiên càng thân càng thêm thân, đối với Nhan Mẫn càng thêm bất lợi. Nhưng nếu nói Tô gia kết thân với Nhan Duật, lại ảnh hưởng không nhiều tới hắn.

“Điện hạ không cần lo lắng, bởi tiểu nữ thấy, Tô tiểu thư hoa lạc nhà ai, chỉ sợ vẫn còn rất khó nói! Cho dù Nghiêm Vương và An Lăng Vương tranh giành, nói không chừng, cuối cùng người đắc lợi là.....” Tần Cửu nói tới đây thì dừng câu chuyện, nhón một miếng điểm tâm bỏ vào trong miệng.

Mặc dù Tần Cửu chưa nói hết, Nhan Mẫn vẫn lập tức hiểu ý. Nếu như hai người đó tranh không được, mà nếu hắn lên ngôi hoàng đế sớm một chút, có lẽ, hắn cũng có cơ hội. Nghĩ đến đây, Nhan Mẫn không nhịn được đứng dậy, bắt đầu đi tới đi lui ở trong rạp gỗ.

“Đa tạ điện hạ khoản đãi, những cây hoa Mẫu Đơn kia của Nghiêm Vương rất đẹp mắt, tiểu nữ muốn đi xem một chút. Nhân tiện đề xuất chủ ý cho Nghiêm Vương, không thể để Nghiêm Vương trút giận mới phải.” Tần Cửu chậm rãi nói.

Nhan Mẫn nghe vậy mừng rỡ, sải bước tiễn Tần Cửu ra ngoài, nhỏ giọng nói: “Làm phiền Cửu gia rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Có người không được như ý

Từ trong lời Tần Cửu Nhan Mẫn nghe ra Tần Cửu có ý giúp hấn, đương nhiên mừng rỡ vô cùng. Tần Cửu mỉm cười gật đầu, rồi khỏi rạp gối của Nhan Mẫn.

Rạp gối của Nhan Duật thật sự tìm rất dễ, Tần Cửu rất nhanh đã tìm được. Chỉ vì tứ đại mỹ nhân của Nhan Duật đang đứng lặng im ở bên ngoài rạp, lục y một màu, sáng đến lóa mắt. Lúc này tấm màn trước rạp gối buông xuống dưới, chắc hẳn Tô Văn Hương diễn tấu xong rồi, Nhan Duật cảm thấy kể tiếp cũng không còn gì đáng xem nữa!

Tần Cửu ôm Hoàng Mao đứng lại trước cửa, Lưu Liên bước lên phía trước nói: “Cửu gia nhà ta muốn gặp Nghiêm Vương, bốn vị tỷ tỷ xin hãy thông báo một tiếng.”

Điều Thuyền liếc Lưu Liên một cái, che miệng cười: “Tỷ tỷ? Ai là tỷ tỷ của ngươi? Ngọc Hoàn, từ khi nào chúng ta lại có một đệ đệ ngốc như vậy, sao ta không biết.”

Ngọc Hoàn dịu dàng cười nhạt nói: “Ta cũng không nhớ có một đệ đệ thế này.”

Tây Thi lạnh lùng nói: “Vương gia nhà ta hôm nay không rảnh, hay là hôm khác Cửu gia quay lại đi.”

Chiêu Quân nhún mảy, thần nhiên nói: “Chắc hẳn Tần môn chủ thực sự có việc cần tìm vương gia, Điều Thuyền, hay là đi thông báo một tiếng đi.”

Xem ra Chiêu Quân là người đứng đầu bốn thị nữ này, Điều Thuyền nghe vậy, làm mặt quỷ với Lưu Liên, vén màn che lên đi vào thông báo. Một lát sau, Điều Thuyền đi ra, lông mày nhíu chặt, lạnh lùng nói: “Vương gia nhà ta cho mời, có điều chỉ mời một mình Cửu gia vào trong.”

Tỳ Ba nghe vậy cau mày, có chút lo lắng nhìn về phía Tần Cửu. Tần Cửu cười nói: “Không sao, không cần lo lắng.”

Tần Cửu vén tấm màn gấm rủ xuống ở cửa chính của rạp gối lên, bên trong lại vẫn còn một tầng màn mỏng thật dày.

Tần Cửu lại vén màn mỏng vừa nặng vừa dày lên, đập vào trong mắt, là một dải Mẫu Đơn nở rộ.

Ở ánh sáng bên trong rạp gối âm đạm, lặng lẽ nở rộ, giống như một bức gấm dệt rực rỡ.

Đỏ tươi, trắng ngần, vàng kim, xanh đen, tím nhạt, xanh biếc, hồng phấn. Màu sắc khác biệt, cánh hoa trùng điệp, xếp chồng lên nhau, nở rộ ở trên bàn, trên thảm nỉ, trên giường, trong lòng Nhan Duật, bên tay Nhan Duật, bên môi Nhan Duật.

Vất vả lắm Tần Cửu mới nhìn thấy Nhan Duật từ trong biển hoa.

Thực ra hấn đang nằm nghiêng ở trên thảm nỉ dệt tay rất dày trải giữa rạp gối, trong lòng ôm một chậu “Lục Hương Cầu”, bên tay đặt một chậu “Thanh Long Ngọa Mặc Trì”, ngay sát bên mặt đặt một chậu “Dạ Quang Bạch”.

Một cây trâm bạch ngọc nghiêng nghiêng rơi ở trên cổ áo hơi mở rộng của hấn, mái tóc dài tăn mát trên bờ vai, bị gió Tần Cửu mang vào vén lên, hấn lại hoàn toàn không phát hiện ra.

Hoa Mẫu Đơn đẹp, người còn đẹp hơn hoa.

Người nằm nghiêng ở đây, Tần Cửu tiến vào, ngay cả lông mi hấn cũng chưa từng ngước lên một chút, chỉ nhìn chăm chăm cây Dạ Quang Bạch trước mặt, ánh mắt kia rất thâm tình, cứ giống như đang nhìn nữ tử hấn yêu thương nhất.

Cây Dạ Quang Bạch kia nở ở trong biển hoa màu sắc kiêu diễm, hiện ra vẻ thanh cao tịch mịch vô cùng.

Trong tay Nhan Duật cầm nghiêng một chiếc ly sứ trắng như tuyết, trong ly chứa đầy rượu màu đỏ rực. Lông mi hấn rủ xuống, nhìn không rõ thần sắc trong mắt. Thế nhưng toàn thân hấn từ trên xuống dưới tỏa ra sự chán chường và trống trải, lại rõ ràng như thế, khiến Tần Cửu muốn xem nhẹ cũng không thể.

Bên trong rạp gối này phải ẩn áp hơn nhiều chỗ của Nhan Mẫn, rõ ràng là vì để giữ ấm cho mấy chậu Mẫu Đơn. Ở bên trong mỗi một góc của rạp gối, đều đặt chậu than củi, than củi thượng hạng bốc cháy đom đóp bên trong.

Bản năng Tần Cửu muốn cách xa chậu sưởi một chút, nhưng trong rạp nhỏ hẹp này, người đó nằm ở chính giữa, cùng với những cây hoa kia chiếm giữ toàn bộ không gian, nhất thời Tần Cửu không có cách nào đặt chân.

“Vương gia thật là an nhàn thoải mái.” Tần Cửu mở miệng chậm rãi nói.

Nhan Duật lười biếng liếc nàng một cái, nâng ly sứ trong tay lên, uống một hớp rượu, lại cúi đầu tưới vào trong chậu hoa.

Tần Cửu hơi có chút giật mình, Nhan Duật lại dùng rượu để tưới hoa?!

Làm sao hoa chịu được?

Nàng lại đi về phía trước hai bước, hương rượu nhàn nhạt bao phủ trong không khí, nhận ra rượu Nhan Duật uống là “Tương Tư”, ừ thành từ đậu đỏ. Nghe nói, Tương Tư có nhiều vị nồng, rượu này có thể rất mạnh. Tần Cửu đã từng uống qua, say rất lâu. Thực ra cho dù không phải rượu mạnh, cũng

không thể dùng để tưới hoa.

“Vương gia đối với những hoa Mẫu Đơn này thật là dụng tâm, chỉ là, dùng Tương Tư để tưới chúng, sợ rằng chúng không chịu nổi đâu!” Tần Cửu thần nhiên nói.

Nhan Duật lười biếng liếc Tần Cửu một cái, nhếch môi cười, nói: “Cửu gia đến tìm bản vương có chuyện gì, chẳng lẽ là nhớ bản vương rồi?” Trong miệng hắn trêu chọc, dưới tay cũng không ngừng, cứ thế rót rượu, uống rượu, tưới hoa.

Giọng điệu của hắn không đang hoàng, vẻ tươi cười lười nhác, ánh mắt mỉa mai hoặc, lời nói ra thật vô si.

Tần Cửu hoàn toàn nghi ngờ vừa rồi nhìn thấy hắn chán chường trống trải, chỉ là ảo giác của bản thân, nhất định là ảo giác.

Tần Cửu chậm rãi dịch chuyển bước chân, đi đến trên giường bên trên đặt một chậu Trạng Nguyên Hồng rồi ngồi xuống, vô cùng thâm tình nói: “Đúng vậy, từ lần từ biệt trước, ta liền bắt đầu nhớ nhung vương gia. Tương tư khó chịu, lại không nhìn được qua đây nhìn vương gia một cái.” Đối phó với loại người vô liêm sỉ như Nhan Duật, chính là càng phải vô si hơn hắn, Tần Cửu chỉ hận trước đây mình không hiểu đạo lý này.

Nhan Duật khoanh chân ngồi dậy từ trên thảm nỉ, khóe môi hiện lên ý cười ngang tàng. Hắn giơ tay nhắc bình rượu từ trên bàn lên, lần này lại không rót vào trong ly rượu, mà là từ trong bình rượu trực tiếp tưới vào chậu hoa. Dạ Quang Bạch, Lục Hương Cầu, Cát Cân, Điều Hoàng... Cuối cùng đến cây Trạng Nguyên Hồng trong lòng Tần Cửu.

Tần Cửu gần như có thể nhìn ra được, những đóa hoa này, đang héo rũ xuống ở tốc độ dùng mắt thường có thể thấy được. Nàng thật sự khó hiểu, vì sao Nhan Duật phải dùng rượu tưới hoa, đây không thể nghi ngờ là đang tưới thuốc độc cho hoa.

“Vương gia, đây là vì sao? Hoa Mẫu Đơn tưới rượu, có thể phải chết khô.” Tần Cửu bẽ Trạng Nguyên Hồng cười nhạt hỏi.

“Nếu không thể giành được một nụ cười của giai nhân, có chúng còn có tác dụng gì?” Nhan Duật lười biếng nói, ý cười ngang tàng tà mị bên khóe môi càng nóng bỏng, chỉ là trong đôi mắt lạnh lùng mỉa mai hoặc dè dặt, sự sắc bén xẹt qua như lưỡi dao.

“Có điều, nếu như Cửu gia thích, chậu hoa Trạng Nguyên Hồng này ngược lại có thể giữ lại cho Cửu gia.” Nhan Duật liếc xéo Tần Cửu, thâm tình nói: “Cửu gia người thật sự là quá xinh đẹp, cũng đẹp hơn chậu hoa này, chậu Trạng Nguyên Hồng này ngược lại rất xứng với Cửu gia.”

Nếu như là Tần Cửu ngày trước, để bảo vệ chậu Trạng Nguyên Hồng này, chỉ sợ sẽ giữ lại chậu hoa này, nàng hiện giờ, sẽ không làm!

Tần Cửu bẽ hoa Mẫu Đơn màu đỏ rực đang nở rộ, cười xinh đẹp, cũng thâm tình nói: “Ta trước giờ không thích hoa cỏ. Vương gia không cần giữ lại cho ta. Vương gia đối với ta thật sự quá tốt. Thật ra vương gia mới là đẹp nhất, chậu Thanh Long Ngọa Mặc Trì này cũng không theo kịp một phần vạn phong thái của vương gia.”

Giọng nói của hai người không lớn không nhỏ, vừa đủ truyền ra ngoài rạp gối.

Lưu Liên nghe đến mức chính mình cũng xấu hổ.

Nhan Duật híp mắt nhìn Tần Cửu, môi mỏng vẽ ra ý cười hoàn mỹ như điêu khắc.

Tần Cửu lại cảm thấy có chút lạnh.

Muốn thu thập những đóa hoa Mẫu Đơn này, lại trồng ở trong rạp ủ ám, chẳng biết phải phí bao nhiêu tiền bạc, tâm sức và thời gian. Bây giờ, Nhan Duật nói không cần là không cần nữa, thật sự không tiếc nuối. Chốc lát không vui, bèn lập tức hủy đi. Chỉ là, hắn thật sự vì Tô Văn Hương không nhận lấy mà trút giận sang những hoa Mẫu Đơn này sao?

Tần Cửu trơ mắt nhìn Nhan Duật giơ tay, đổ hết rượu trong bình vào chậu Trạng Nguyên Hồng trong lòng nàng. Cuối cùng, Nhan Duật lắc lắc bình rượu, cũng không rót ra giọt rượu nào nữa, hắn lại giơ bình rượu lên hưng hăng ném ra ngoài.

Bình rượu vẽ nên một đường cong trong không trung, vừa khéo ném vào trong chậu than ở góc phòng, bình rượu sứ trắng tinh tề “loảng xoảng” một tiếng vỡ ở trong chậu than. Mảnh vỡ và mảnh vụn của than củi văng ra khắp nơi, có đốm lửa bắn đến trên ống tay áo rủ xuống như mây của Tần Cửu.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Buông tay

Bình rượu vẽ nên một đường cong trong không trung, vừa khéo ném vào trong chậu than ở góc phòng, bình rượu sứ trắng tinh tề loảng xoảng một tiếng vỡ ở trong chậu than. Mảnh vỡ và mảnh vụn của than củi văng ra khắp nơi, có đốm lửa bắn đến trên ống tay áo rủ xuống giống như mây của Tần Cửu.

Sắc mặt Tần Cửu chột trắng, ung dung thản nhiên phất ống tay áo một cái, dập tắt đóm lửa, nhưng trên tay áo bằng gấm vẫn để lại một đám lỗ thủng cháy sém rất nhỏ.

Nhan Duật xoay người lại phát hiện ra, nhũ mây nói đùa: “Cửu gia thật đúng là ánh sáng xinh đẹp chiếu rọi từ phía, ngay cả đóm lửa cũng thích Cửu gia.”

Tần Cửu thở dài một hơi, cười nhạt nói: “Chỉ tiếc ống tay áo của ta không chịu nổi yêu thích như vậy, nhìn xem, cháy hỏng rồi, vương gia muốn bồi thường thế nào đây?” Tần Cửu giơ tay lên, tay áo rộng màu đỏ tươi buông xuống, phía trên dùng chỉ thêu màu đỏ cực mảnh thêu vô số bướm bướm nhanh nhẹn bay múa, mỹ lệ như tranh lụa. Chỉ là, lúc này về mỹ lệ ấy lại bị mấy lỗ thủng hoặc lớn hoặc nhỏ kia phá hỏng.

Nhan Duật lười biếng đứng ôm ngực, đôi mắt dài đen như mực không chút kiêng kỵ nhìn tay áo rộng của Tần Cửu, bờ môi hiện lên một nét như cười như không. Đây mắt sâu và đen như vực thẳm, nhưng lại có vẻ không cho là đúng, nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt.

“Chẳng lẽ Cửu gia cũng muốn y phục trên người bản vương để bồi thường? Nhưng mà bản vương khác với hoàng đế (cháu), chỉ mong sao Cửu gia lột trần bản vương thôi!” Chuyện đêm hôm đó Tần Cửu lột bỏ y phục trên người Nhan Túc, đã sớm truyền đến tai Nhan Duật. Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn có chút hứng thú với Tần Cửu. Trên đời này, người dám trêu chọc Nhan Túc như vậy, cũng ít khi thấy.

“Ta nào dám muốn y phục trên người vương gia, ta chỉ nghĩ.....” Khóe miệng Tần Cửu dần dần hiện ra một chút ý cười bí ẩn, ánh mắt xoay chuyển, chăm chú dừng ở trên giá áo sau lưng Nhan Duật.

Treo trên giá áo, là chiếc áo choàng vừa rồi Tô Văn Hương dùng để phủ lên Dạ Quang Bạch. Y phục sáng trong như trăng, bên trên viền đường viền lông hồ ly thuần trắng, thuần khiết mà hoa lệ.

Ánh mắt Nhan Duật lướt qua áo choàng, liền lập tức hiểu ra câu nói Tần Cửu chưa nói hết có ý gì. Hắn chậm rãi nói: “Chiếc áo choàng này, không được!”

Hắn giơ tay lấy áo choàng xuống, vát ở trên cánh tay, vron ngón tay thon dài chậm rãi mon trón từng điểm trên áo choàng, một tia ánh sáng u ám xẹt qua đáy mắt, hắn cầm áo choàng từ từ đến gần bên chậu than ở góc phòng, chột buông tay, chiếc áo choàng kia giống như bình rượu sứ trắng tinh tẻ vừa rồi, rơi vào trong chậu than.

Phía trên chậu than, bốc lên một luồng khói xanh, ngọn lửa trong chậu than bập bùng trở nên lớn, chập chòn ở trên áo choàng tạo thêm một lỗ thủng lớn.

Tần Cửu cũng không nghĩ đến Nhan Duật sẽ cam lòng ném áo choàng của Tô Văn Hương vào trong chậu than, thật là bất ngờ.

Nhan Duật nghiêng hạ thân ở trước chậu than, Tần Cửu cho rằng cuối cùng hắn không nỡ, muốn cầm áo choàng lên. Không ngờ, hắn lại đẩy hết những góc chưa cháy vào trong chậu. Ánh sáng của than lửa chiếu vào trong mắt hắn, con ngươi lười nhác của hắn giống như một chiếc gương, phản chiếu về thể lương khi phồn hoa tan hết.

Chỉ chốc lát thời gian, chiếc áo choàng đó đã hóa thành tro tàn.

Lông mày của Tần Cửu nhíu lại, nhếch môi cười nói: “Vương gia như vậy là vì sao? Ta cũng chưa nói muốn dùng chiếc áo choàng này của Tô tiểu thư để bồi thường. Cho dù ta muốn, nếu như vương gia không cho, ta có thể có cách gì, chẳng lẽ ta lại tranh giành với vương gia hay sao? Y phục tốt, lại đốt như vậy, vô cùng đáng tiếc!”

Nhan Duật híp mắt, khóe môi hiện lên một chút châm biếm như có như không, “Chỉ là một bộ y phục, có gì mà vô cùng đáng tiếc. Nếu như Cửu gia muốn, Tư Chức phường còn không phải tùy ý người làm. Mấy chục bộ y phục hoa Thục Dược kia người đều làm rồi, còn có y phục gì không làm được!”

Mới vừa rồi khi Nhan Duật ở trên đài cao tặng Mẫu Đơn cho Tô Văn Hương, chỉ sợ đã thấy những nữ tử người mặc y phục hoa Thục Dược trong đám người phía dưới. Chỉ là Tần Cửu không ngờ, Nhan Duật lại biết những y phục hoa Thục Dược kia do mình làm nhanh như vậy.

Trong lòng Tần Cửu có chút lạnh, khóe môi lại hiện lên chút cười nhạt say lòng người, “Thì ra vương gia đã biết những y phục hoa Thục Dược kia là ta làm rồi. Thật ra, ta làm như vậy, đều vì giúp đỡ vương gia. Đêm Tết Nguyên Tiêu ấy, vương gia dùng pháo hoa tỏ tình, phần si tình kia thật sự cảm động trời đất. Cho nên, từ sau khi ta biết An Lăng Vương muốn tặng y phục hoa Thục Dược cho Tô tiểu thư, liền suy nghĩ nên giúp vương gia một tay thế nào.”

Nhan Duật nhíu mày, giống như nghe được câu chuyện cười khôi hài nhất thế gian, không nhịn được cười dài ra tiếng. Một lát sau, tươi cười bên môi chột dừng, mặc dù vẫn ôm ngực tùy tiện nhìn Tần Cửu như cũ, chỉ là đôi mắt mị hoặc lại lạnh giá như băng sương.

“Cho tới nay, bản vương vẫn luôn cho rằng mình là người vô sỉ nhất, nhưng không ngờ được, gặp được Cửu gia là gặp được sư phụ rồi. Cửu gia có hứng thú với hoàng đế, muốn ngăn chặn nhân duyên của Tô tiểu thư và hoàng đế, nói thẳng cũng không sao, cần gì lấy bản vương ra làm lá chắn!” Nhan Duật lười biếng nói, khóe môi hiện lên một tia khinh thường.

Tần Cửu có chút khó hiểu.

Tươi rượu làm chết hoa Mẫu Đơn tặng cho Tô Văn Hương, đốt cháy áo choàng của Tô Văn Hương. Những hành động khó bề tưởng tượng này, giống như việc Nhan Duật thường làm, bởi vì hắn hành xử luôn khiến người khác khó hiểu. Nhưng nếu như hắn thật sự thích Tô Văn Hương, sao có thể cam lòng? Nhưng nói hắn không thích Tô Văn Hương, lại không giống!

Tần Cửu thương tiếc thở dài, cúi người nhặt một cánh hoa từ chậu hoa trong lòng lên, cánh hoa của cây Trạng Nguyên Hồng này bắt đầu khô héo, đã bắt đầu tàn lụi rồi. Nàng nhặt cánh hoa đỏ thắm, đôi mắt đẹp xoay chuyển, nói: "Nếu vương gia nói như vậy, vậy ta thừa nhận thôi. Quả thực ta có tình ý với An Lăng Vương. Chỉ tiếc, người Thiên Thần tông chúng tôi ủng hộ lại là Khang Dương Vương, mà An Lăng Vương lại thích Tô tiểu thư như vậy. Muốn dựa vào năng lực của một mình ta, sợ là khó có thể khiến cho An Lăng Vương yêu thích. Vừa khéo vương gia lại thích Tô tiểu thư như thế, chúng ta liên thủ, mọi người đều vui, không phải là chuyện một công đôi việc hay sao?"

Đôi mắt Nhan Duật đột nhiên nheo lại, hần đi đến bên giường rồi ngồi xuống, giọng điệu thản nhiên, nói: "Bản vương thích Tô tiểu thư, không phải giả dối. Nhưng ai nói với ngươi, thích thì nhất định phải cưới về chứ? Tô tiểu thư thích hoàng đế, ta đã quyết định buông tay! Khuyên ngươi cũng không nên đi phá bọn họ nữa."

Ta đã quyết định buông tay!

Tần Cửu nghe được những lời này của Nhan Duật, vô cùng kinh ngạc!

Buông tay!

Thì ra, hần thiếu hỷ áo choàng, tưới chết Mẫu Đơn, chỉ vì hần đã quyết định phải buông tay.

Hay cho một cái buông tay!

Bây giờ, vì Tô Văn Hương, rốt cuộc hần đã biết được, buông tay như thế nào, tác thành như thế nào!

Nếu như năm đó, hần cũng có thể buông tay, nàng cũng không đến nỗi rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay!

Nhan Duật nói xong, liền bê vò rượu trên bàn lên, trực tiếp đổ rượu vào trong ly, ngửa mặt uống cạn, đến gần bên cạnh Tần Cửu, ánh mắt tùy tiện ngạo mạn lướt qua dung nhan xinh đẹp của Tần Cửu, giọng nói bỗng trở nên lười biếng cợt nhả, "Cửu gia xinh đẹp như vậy, cần gì phải thích khối băng Túc Nhi không hiểu phong tình kia, không bằng, hai người chúng ta thành một đôi, thế nào?" Nói xong, hần bê vò rượu lên, lại rót một ly rượu, cầm ly rượu đưa đến bên môi Tần Cửu.

Tần Cửu nhận lấy ly rượu, đặt cả ly rượu và chậu hoa trong lòng lên trên kỷ án, cười nhạt nói: "Ta cũng không ngại thành đôi với vương gia, chỉ là, vương gia lại buông tay nhanh như vậy, lẽ nào sau này sẽ không hối hận sao? Sao ta cảm thấy, Tô tiểu thư không hề thích An Lăng Vương."

Nhan Duật cười cười, vẻ mặt bình tĩnh, chỉ là trong mắt lại có ánh sáng màu sắc mơ hồ thoáng qua.

"Cửu gia nói lời này từ đâu?" Hần lắng lặng hỏi.

Đúng vào lúc này, chợt nghe Chiêu Quân đứng hầu bên ngoài thấp giọng bẩm báo: "Vương gia, Chiêu Bình công chúa lên đài rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Thương dân

Lúc này Tần Cửu mới ý thức được, trong thời gian nàng và Nhan Duật nói chuyện, đã có mấy người lên đài diễn tấu, rốt cuộc lúc này đã đến phiên Chiêu Bình.

Nhan Duật không hề đáp lời của Chiêu Quân, tâm ý của hần không ở đây, hần còn đang nghĩ về câu nói vừa rồi của Tần Cửu, thấy Tần Cửu không nói, chân mày thản nhiên nhíu lại, không chút để ý mà hỏi lại Tần Cửu, "Câu nói vừa rồi của Cửu gia, đến từ đâu?"

Tần Cửu cười dịu dàng, chậm rãi nói: "Chỉ là dựa vào cảm giác của nữ tử chúng tôi."

Thực ra Tần Cửu đâu biết Tô Văn Hương có thích Nhan Túc hay không? Nhưng trong lòng nàng lại hiểu rõ, muốn làm Nhan Duật tin tưởng, thao thao bất tuyệt ngược lại càng khiến hần sinh nghi. Nếu nàng nói ra một chuyện chứng minh Tô Văn Hương không thích Nhan Túc, ngược lại cũng sẽ bị Nhan Duật phủ nhận.

Chỉ có câu lập lờ nước đôi này —— cảm giác của nữ tử, là hiệu quả nhất.

Bởi vì Nhan Duật là nam tử, hần không có cảm giác của nữ tử.

Quả nhiên, Nhan Duật khẽ cau mày, trầm mặc không nói. Một lát sau, hần lệnh cho đám người Chiêu Quân vén hết rèm cửa kín bưng lên, dùng móc treo lại.

Rèm cửa vừa mở ra, lập tức nhìn thấy Chiêu Bình công chúa Nhan Thủy Tuyền nhanh nhẹn đứng trên đài cao dùng để đấu nhạc ở bên ngoài.

Y phục Chiêu Bình mặc, chính là bộ y phục hoa Thược Dược Tần Cửu tặng.

Mặc dù vải may của y phục hoa Thược Dược này và bộ của Tô Văn Hương khác nhau, nhưng nhìn qua giống nhau như đúc. Chỉ là, bởi vì người mặc không giống nhau, phong vận hiện ra cũng khác biệt.

Tô Văn Hương thiên về gầy yếu, váy lụa ở trên người nàng tương đối phóng khoáng.

Chiêu Bình tương đối yếu điệu, y phục mặc trên người nàng cực kỳ duyên dáng, càng lộ ra phong thái thướt tha.

Hơn nữa, nhìn kỹ sẽ phát hiện, Thược Dược trên bộ y phục hoa Thược Dược này của Chiêu Bình hình như càng giống thật, một trận gió thổi, sẽ khiến người ta nảy sinh ảo giác hoa Thược Dược trên y phục đang đung đưa theo gió.

Ánh mắt của Nhan Duật lướt qua y phục hoa Thược Dược trên người Chiêu Bình, chân mày nhíu lên, một đường ánh sáng kỳ lạ xẹt qua đáy mắt, hần nghiêng đầu nhìn về phía Tần Cửu, không tập trung nói: “Đây cũng là kiệt tác của Cửu gia sao!” Không phải là giọng điệu dò hỏi, mà là giọng khẳng định.

Tần Cửu cười nhạt nói: “Chẳng lẽ An Lăng Vương không thể cũng tặng công chúa điện hạ một bộ y phục sao?”

“Có thể, chỉ là sẽ không tặng bộ này.” Ánh mắt mỉa mai hoặc bức người của Nhan Duật xoay chuyển ở trên mặt Tần Cửu một vòng, cười một tiếng lạnh lùng giễu cợt nói, “Cửu gia thật là dụng tâm.”

“Tạ vương gia khen ngợi!” Tần Cửu mặt dày mày dạn đáp.

Chiêu Bình vừa xuất hiện, những người dưới đài đều có chút bất ngờ.

Vương triều Đại Dục đã từng sinh ra không ít công chúa, chỉ là phần lớn đều điều ngoa tùy hứng, cao ngạo hống hách, người cười công chúa phần lớn bị găm dập đầy đọa. Mà đến đời này, Khánh Đế lại chỉ có được một nữ nhi Chiêu Bình. Mặc dù cũng rất được sủng ái, sinh ra cũng vô cùng xinh đẹp, nhưng điều hiếm thấy chính là, tính tình dịu dàng nhã nhặn lịch sự, không có một chút tính khí hống hách. Mặc dù hiện giờ Chiêu Bình công chúa độc thân, dẫu sao đã từng gả cho Tạ Dịch Trần, đã không còn là nữ tử chưa gả. Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến một số nam tử dòng dõi quý tộc trẻ tuổi khao khát ngưỡng mộ nàng. Chỉ là, từ sau khi nàng và Tạ Dịch Trần hòa ly*, ba năm nay, rất ít lộ mặt ở bên ngoài.

*Hòa ly: ly hôn.

Hôm nay, hiếm thấy Chiêu Bình công chúa xuất hiện ở lễ Cầu Tuyết, đương nhiên khiến người ta phấn chấn.

Chiêu Bình công chúa cũng không nói nhiều, mà lấy trong tay áo ra một cây sáo trúc, bắt đầu thổi.

Đoạn dạo đầu của khúc nhạc vừa truyền ra, lập tức khiến đám người kinh hãi.

Khúc nhạc Chiêu Bình công chúa diễn tấu là ——《 Thương Dân 》.

Khúc nhạc này, là khúc nhạc năm đó Bạch Tố Huyền diễn tấu ở Kính Hoa Thủy Vực. Khi đó, Lệ Kinh còn chưa có lễ Cầu Tuyết, chỉ vì một khúc nhạc đó của nàng, tuyết mùa đông rơi xuống, rừng mai nở hoa. Sau này, mới có lễ Cầu Tuyết.

Khúc nhạc này, đã là khúc nhạc bách tính Lệ Kinh nghe nhiều nên thuộc, chỉ là, ba năm nay, khúc nhạc này không xuất hiện ở lễ Cầu Tuyết nữa, mọi người chỉ diễn tấu một chút ở nơi riêng tư.

Ai cũng không ngờ được, Chiêu Bình công chúa lại thổi khúc nhạc này ở lễ Cầu Tuyết.

Người kinh ngạc sững sờ nhất chính là Tần Cửu.

Bởi vì nàng biết Chiêu Bình không hề thiên về nhạc cụ, chỉ có thể thổi vài khúc nhạc đơn giản. Mà khúc Thương Dân này, nàng lại thổi vô cùng hay, không biết nàng đã bí mật luyện bao nhiêu lần.

Tiếng sáo trong veo từ từ vang vọng ở trong Kính Hoa Thủy Vực, giai điệu lưu luyến kết hợp với âm luật từ tốn, để lộ ra bi thương bất đắc dĩ, mang theo ưu thương không cách nào nói rõ, kéo dài truyền thành khúc nhạc.

Khúc nhạc này, dường như có thể gọi lên đau thương giấu kín ở nơi sâu nhất trong đáy lòng người, khiến cho người không có cách nào đè nén đau buồn.

Lưu Liên nghe khúc nhạc, trong mắt đã sớm có bóng lệ.

Từ đại mỹ nhân và Anh Đào, Lệ Chi cũng có chút lộ vẻ xúc động.

Ý cười lười biếng nơi khóe môi Nhan Duật từ từ ngưng đọng, hần ngồi ở trên giường, cả người ở trong tiếng nhạc im lặng không nói. Hần bê ly rượu hồi lâu cũng không có cử động, dường như rất sợ quấy rầy tiếng sáo lưu luyến bi thương này.

Chỉ có Tần Cửu, mặt không chút thay đổi bụng ly trà, bên khóe môi treo một chút ý cười, thật giống như trời sinh chạm khắc đến bên môi. Ánh sáng

trong rạp có chút âm đạm, nốt ruồi ở khóe mắt trái ở trong bóng mờ đỏ tươi như son.

Hết khúc nhạc của Chiêu Bình công chúa, Nhan Duật hí mắt nhìn về phía Tần Cửu. Chỉ cảm thấy nữ tử này không hồ là người của Thiên Thần tông, quả nhiên lạnh bạc vô tình, có thể so với gỗ đá.

Tần Cửu bung ly rượu trước mặt lên uống một hơi cạn sạch, cười nhạt hỏi: “Vương gia cảm thấy, công chúa điện hạ và Tô tiểu thư, ai sẽ thắng?”

Nhan Duật quay ly rượu, chậm rãi nói: “Chỉ sợ Chiêu Bình sẽ thua. Mặc dù tiếng sáo của Chiêu Bình rất động lòng người, chỉ tiếc khúc nhạc chọn không hợp.”

Tần Cửu trầm mặc, mặt không thay đổi nhìn về phía đài cao bên ngoài.

Người ngồi ở đó, là các nhạc sư trong hoàng cung của Khánh Đế, trong đó đứng đầu chính là Tiểu Nhạc Bạch của tứ đại gia ti trúc.

Khóe môi Tần Cửu từ từ nổi lên một tia cười lạnh, lạnh như một cái gai.

Cho dù Chiêu Bình thất bại, nàng Tô Văn Hương cũng không thắng được.

Hôm nay, có lẽ, cũng nên để người dân của Đại Dục Quốc mở mang kiến thức âm nhạc kiểu khác rồi.

Nàng chăm chú nhìn Lưu Liên, tiểu tử ngọc này, cũng nên lộ diện ở trước mặt người khác rồi.

Tần Cửu chụm môi hô một tiếng, Hoàng Mao đang nhảy tới nhảy lui trên đầu vai Lưu Liên vỗ cánh bay vào. Tần Cửu ôm Hoàng Mao, vuốt ve lông vàng trên đầu nó, cười giả tạo nhẹ giọng hỏi: “Hoàng Mao, muốn nghe A Xú chơi đàn hay không?”

Hoàng Mao nghiêng đầu đáp: “Muốn!”

Tần Cửu vỗ vỗ đầu Hoàng Mao, nói: “Vậy thì đi nói cho mọi người, cảm kỹ của A Xú là cao nhất.”

Hoàng Mao đang muốn tuân lệnh đi ra, con người đồ đen chợt nhìn vào Nhan Duật. Nó vỗ cánh nhảy lên trên ký án, đập đổ Diêu Hoàng, xô đổ Cát Cân, cuối cùng nhảy lên trên Thanh Long Ngọa Mặc Trì.

Mấy chậu Mầu Đơn này vốn đã bị Nhan Duật tưới đến sắp chết khô, bây giờ lại bị Hoàng Mao đá ngã một loạt.

Hoàng Mao béo mập đứng ở trên một đóa hoa đang khô rũ, cành hoa run rẩy rung rung lúc lên lúc xuống, Hoàng Mao học giọng nói của Tần Cửu: “Thật ra vương gia mới là đẹp nhất, chậu Thanh Long Ngọa Mặc Trì này cũng không theo kịp một phần vạn phong thái của vương gia.”

Nhan Duật bất ngờ bị một con chim nhỏ đùa giỡn. Hắn trước nay luôn vô si cũng cảm thấy rất mất mặt, còn chưa kịp phản ứng, con chim nhỏ kia đã vỗ cánh bay đi.

Chạy còn nhanh hơn thỏ.

Màn đấu nhạc trên đài cao đã gần kết thúc, mọi người đều đang đợi cuối cùng là ai vượt lên đứng thứ nhất.

Kính Hoa Thủy Vực hoàn toàn yên tĩnh.

Ngay trong lúc yên tĩnh này, một âm thanh không hợp hoàn cảnh chợt vang lên.

“Khó nghe, khó nghe, tiểu gia ta đã từng nghe khúc nhạc dễ nghe hơn.”

Âm thanh từ trên đài cao truyền tới, mọi người đều ngẩng đầu lên tìm kiếm kẻ nói chuyện, nhưng trên đài cao ngoại trừ những nhạc sư kia, lại không có người khác.

Kẻ nói chuyện rốt cuộc là ai?

Chúng nhân còn đang nghi hoặc, lại có âm thanh truyền đến, “Nhìn gì vậy, tiểu gia ở đây.”

Ánh mắt chúng nhân dời xuống theo tiếng nói, lúc này mới thấy một con vẹt đứng lặng trên đài cao.

Con vẹt rất đẹp này, chính là vẹt đầu phượng, toàn thân lông trắng, vài nhúm lông vũ màu vàng nhạt phấp phới trên đỉnh đầu, giống như đeo một chiếc vương miện, nó ngạo nghễ ưỡn ngực dạo bước ở trên đài cao.

Chúng nhân cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Hoan lạc

Không ngờ kẻ nói chuyện lại là một con vẹt nhỏ mỗ đó, chẳng trách vừa rồi không thấy được người nói chuyện.

Chỉ là, lời con vẹt nhỏ này nói ra, thật kinh thế hãi tục!

Cái gì gọi là khó nghe?

Cái gì gọi là đã từng nghe khúc nhạc dễ nghe hơn?

Còn nói mình là tiểu gia!?

Kì thực, kể từ sau lần Lư Liên tranh chấp với Tần Cửu, nói một câu tiểu gia, Hoàng Mao liền bắt chước gọi mình là “tiểu gia”.

Dưới đài cao có người cảm thấy Hoàng Mao thú vị, cao giọng hô: “Vẹt nhỏ, người gây đàn nghe hay nhất mà người nói là ai?”

Thực ra người nọ chỉ muốn đùa giỡn Hoàng Mao một chút, không ngờ Hoàng Mao lại tức, lắc lư lông vàng trên đầu phượng của mình, tràn đầy tức giận nói: “Tiểu gia không phải là vẹt nhỏ, tiểu gia là Phượng Hoàng, Phượng Hoàng. Khúc nhạc của A Xú dễ nghe nhất!”

Đám người cười ầm một tiếng, không ngờ con vẹt nhỏ này có linh tính như vậy, có thể đối đáp với người trôi chảy, còn nói mình là Phượng Hoàng.

”Ai là A Xú hả?” Có người lại hô.

Lư Liên xấu hổ, vừa rồi hắn nghe được Tần Cửu và Hoàng Mao rỉ rả nói gì đó, dường như bóng thoáng có liên quan tới mình, nhưng không ngờ lại là nói mình gây đàn, lẽ nào yêu nữ muốn bảo mình lên trên đài gây đàn?

Lư Liên quay đầu lại kinh ngạc nhìn về phía Tần Cửu, chỉ thấy yêu nữ cười dịu dàng duỗi lưng một cái, cười kì dị với hắn.

Lư Liên đỏ mặt hơi lạnh.

Rốt cuộc tại sao yêu nữ biết mình có thể gây đàn? Hắn cũng không nhớ sau khi mình vào Thiên Thần tông đã từng gây đàn.

Yêu nữ quá đáng sợ, lại còn đủ vô si.

Chắc là ghen ghét người ta cầm nghệ tốt, mà chính nàng lại không thể chơi đàn, liền đem mình ra để bêu xấu.

Hoàng Mao tao nhã đắc ý lượn vòng trên không trung, sau cùng bay đến trên vai Lư Liên rồi đậu xuống, vỗ cánh nói: “A Xú, đàn một khúc đi.”

Lư Liên đứng ở trước cửa rạp gỗ của Nhan Duật, vị trí bên này sát phía trước mà lại rộng rãi, tầm mắt của chúng nhân rất nhanh đã theo đường bay lượn của Hoàng Mao rơi xuống người Lư Liên.

Chỉ thấy đây là một thiếu niên thanh cao tuấn nhã, nhìn qua còn chưa đến hai mươi tuổi, mặc một bộ trang phục người hầu màu xám tro, cái đầu không tính là cao, cho thấy còn chưa trưởng thành. Dung mạo của hắn hết sức tuấn tú, mặc dù vẻ mặt có chút ngơ ngác, nhưng đôi mắt đen lại trong veo đến tột cùng, mang theo chính khí bức người và ngạo khí coi khinh kẻ tầm thường.

Từ nhỏ Lư Liên chưa từng bị nhiều người vây xem như vậy, những người chen chúc ở phía sau không nhìn thấy hắn, còn nhảy lên nhìn. Lư Liên bị nhìn đến trong lòng phát hoảng, vội vàng xua tay nói: “Ta có thể gây đàn, có điều, ta không tham dự lễ Cầu Tuyết.”

Nhưng Hoàng Mao đã mạnh mẽ trước mặt mọi người, đắc tội hết với những tiểu thư khuê các tham dự lễ Cầu Tuyết. Có vài nữ tử không chịu yếu thế, ở trước mặt phủ doãn Lệ Kinh Mạnh Hoài, ra sức yêu cầu Lư Liên lên đài diễn tấu.

Mạnh Hoài cảm thấy điều này thật là hồ đồ, chỉ là một lời của một con vẹt nhỏ nói mà thôi, làm sao có thể cho là thật.

Nhạc sư Tiêu Nhạc Bạch ngự dụng trong hoàng cung lại thần nhiên nói: “Con vẹt nhỏ này bay ra từ trong rạp gỗ của hoàng thúc.”

Mạnh Hoài nghe vậy lau mồ hôi, đồng ý cho Lư Liên lên đài diễn tấu. Vì vậy, Lư Liên đành phải miễn cưỡng đi lên đài. Trước khi hắn đi, Tần Cửu gọi hắn lại, thần nhiên nhủ thầm nói: “Liên Nhi nhất định sẽ thắng, đúng không?”

Lư Liên nhìn đôi mắt chứa ý cười của Tần Cửu, đành phải gật gật đầu.

Nhan Duật dựa nghiêng ở trên giường, y phục đen huyền thêu hoa văn màu đỏ tươi rủ xuống, chiếc ly trắng như tuyết nắm ở trong tay, lộ ra phong tình lười nhác. Hắn thờ ơ nhìn toàn bộ sự việc, cũng không nhiều lời, chỉ là đôi mắt anh tuấn mị hoặc hấp lại, từ trên cao nhìn xuống mà quan sát Tần Cửu, dường như muốn nhìn nàng thấu đáo từ trong ra ngoài.

Lưu Liên từ từ bước lên đài cao, ngồi ở trước ghế đàn, vốn là đánh giá đàn Thất Huyền một phen, điều hòa hơi thở một chút, trước tiên một tay gảy lướt qua đàn Thất Huyền từ trên xuống dưới một phen, rồi lại gảy ngược từ dưới lên trên. Dừng lại chốc lát, hân đột nhiên dùng lần lượt hai tay, truyền xuống một chuỗi tiếng nhạc rộn rã.

Vào giây phút này, Lưu Liên như biến thành một người khác.

Dường như cả người hoàn toàn chìm đắm ở trong tiếng nhạc, không có một chút ngờ nghệch nào nữa, một đôi mắt trong veo linh khí bức người, đôi tay mười ngón linh động dị thường, bay nhảy gảy múa ở trên dây đàn.

Mà tiếng nhạc bay ra từ dưới ngón tay hân lưu loát hoa lệ, rất vui vẻ.

Tựa như một cơn gió ấm áp khẽ lướt qua, trước mắt chợt hiện đầy cây hoa quỳnh nở rộ, lại giống như khi mỹ nhân nhanh nhẹn xoay chuyển bước múa, tay áo tung bay.

Tiếng nhạc dần dần khuấy động, dồn dập như Ngân Hà chợt chảy xiết, cuộn cuộn sôi trào.

Trên trời mây nhỏ tản ra, trong rừng cảnh hoa lay động.

Tiếng đàn kia gảy đến say mê, người người đều cảm thấy trong lòng mình dường như cũng được đặt một cây đàn Thất Huyền, theo đầu ngón tay của hân cùng nhau tấu vang.

Nghe đến cuối cùng, mọi người đã chẳng biết tiếng đàn này đến từ đâu, phảng phất như từ trên mặt hồ của Kính hồ yên ả, lại như là từ trên cánh hoa tung bay trong rừng.

Mà người nghe đàn phía dưới, trong lòng cũng đã được hoan lạc lấp đầy, quên mất âu sầu lao động cơ khổ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tiêu Nhạc Bạch

Loại vui vẻ này, thật ra hết sức đơn thuần.

Nó không phải đến từ vinh hoa, không phải đến từ tuổi trẻ, cũng không dựa vào quyền thế phú quý, nó chỉ đến từ một loại yên tĩnh của nơi sâu kín trong tâm hồn.

Tất cả những cảm giác này đều là tiếng đàn mang đến.

Hết thảy trước mắt dường như đều chậm lại, tất cả dường như đều rơi vào hư vô, chỉ có tiếng đàn kia là chân thực, mang theo vui vẻ vỗ về lòng người, mang theo thuần khiết gột rửa lòng người.

Lưu Liên kết thúc khúc nhạc, nhưng không người nào nhận ra tiếng đàn đã ngừng lại, tâm tư của mọi người còn đang đắm chìm ở trong hoan lạc, bọn họ chưa từng nghe qua tiếng nhạc thấm vào linh hồn như vậy.

Lưu Liên đứng dậy, thi lễ với đám người dưới đài cao, lại xoay người khẽ thi lễ với Tiêu Nhạc Bạch ở bên đài, sau đó, hân chậm rãi đi xuống đài cao.

Tiếp đó, tiếng vỗ tay vang lên ở sau lưng hân.

Rồi sau đó, có người bắt đầu lặng lẽ thảo luận, thiếu niên này là ai? Hân vốn đứng ở trước rạp gỗ của Diêm Vương, vậy hân là người của Diêm Vương sao? lqqqđôn Hoàng thúc hôn thê ma vương kia lúc nào có được một người hầu thuần khiết như hoa sen thế này?

Tiêu Nhạc Bạch ngồi ở một chỗ ít để mắt tới trên đài cao, hân mặc một bộ y phục màu trắng tuyết, trên cổ áo và ống tay áo đều thêu hoa văn màu bạc, bên hông đeo một miếng ngọc bội màu xanh nhạt. Trên đài cao có gió, y phục trắng tuyết như đám mây nhẹ nhàng tung bay.

Dáng dấp của hân rất đẹp, loại đẹp mắt này cũng không phải chỉ dung mạo của hân. Phải nói dung mạo của hân cũng không xuất sắc bao nhiêu, mi dài mắt nhỏ, mũi thẳng miệng rộng, chỉ tạm gọi là trên mức bình thường, sẽ không khiến người ta kinh ngạc, cũng không làm cho người ta chán ghét.

Vẻ đẹp này là chỉ khí chất của hân, một người thanh cao kiêu ngạo, ôn hòa, sáng trong như trăng, phóng khoáng như gió.

Trong đôi mắt hẹp dài, bao giờ cũng mang theo ý cười ôn hòa.

Chỉ là, Tiêu Nhạc Bạch là hân dưới trạng thái tinh táo như vậy, người bình thường nhìn thấy rất ít. Chỉ vì hân rất ít khi tinh táo, bởi hân thích rượu như mạng, là một con sâu rượu chính cống.

Nơi có rượu không nhất định có Tiêu Nhạc Bạch, nhưng nơi có Tiêu Nhạc Bạch, nhất định có rượu ngon.

Lúc nào hần cũng treo bên người hồ lô rượu, trong hồ lô luôn luôn có rượu ngon. Hần uống rượu say rồi cũng không say khướt, mà là phổ nhạc, tấu nhạc, làm thơ.

Mấy khúc nhạc hần sáng tác được ưa chuộng, đều là hần phổ nhạc trong lúc say.

Người Đại Dục yêu thích âm nhạc, đương kim thiên tử cũng yêu thích âm nhạc. Không hề để bụng sự kiêu ngạo thanh cao của hần, cũng không để bụng tật ham rượu của hần, ngược lại ân sủng với hần càng tăng.

Lễ nhạc của triều đình hiện nay là Thái Thường tự cai quản, tổng cộng chia ra hai phường, chia làm Tư Nhạc phường và Tư Vũ phường. Tư Nhạc phường lại phân thành Nhã Nhạc bộ, Cổ Xúy bộ, Thanh Nhạc bộ, các Cổ Giả bộ, nhạc sư tính có một nghìn năm trăm người.

Tiêu Nhạc Bạch chính là chương sự đại tư nhạc của Tư Nhạc phường, chức quan tứ phẩm.

Lúc này, trong tay hần cầm một hồ lô rượu tinh xảo, híp đôi mắt nhỏ nhìn Lư Liên chậm rãi bước xuống đài. Hần ngửa mặt uống cạn rượu trong hồ lô, trong đôi mắt vốn đang tinh táo lập tức có mấy phần men say. Khí chất ôn hòa như gió không còn nữa, ngược lại nhiều hơn vài phần tính khí cao ngạo ngông cuồng.

Ánh mắt hơi say của hần đuổi theo Lư Liên, thấy được một bóng người ngồi ở trong rạp gỗ của Nhan Mẫn.

Bóng người kia mặc một bộ váy áo màu đỏ tươi, tựa như ráng mây màu sắc bất ngờ kéo tới trên bầu trời, còn điểm lệ hơn hoa mai màu đỏ son khó khăn nở rộ trên đầu cành. Tầm mắt của Tiêu Nhạc Bạch dừng ở trên bóng người một thoáng, từ từ giờ hồ lô rượu lên, ngửa mặt uống một hớp rượu mạnh.

”Rượu ngon!” Hần thông thả ung dung nói.

”Đại tư nhạc, kính mời ngài và các vị nhạc sư bàn bạc một chút, chọn ra người đứng thứ nhất.” Phù doãn Lê Kinh Mạnh Hoài hỏi.

Ở trong mắt Mạnh Hoài, nhạc quan Tiêu Nhạc Bạch này không thể nghi ngờ chính là người cả ngày làm ra những khúc nhạc là lướt khiến cho hoàng thượng vui lòng, bởi vì cung chiều mà quý trọng, chắc chắn là lộ thân. Nhưng lộ thân này vô tình là người có thể suy đoán Thánh ý nhất.

Trước mắt có ba người cực kì có hi vọng vượt lên đứng nhất, một người tất nhiên là Tô Văn Hương, một người khác là Chiêu Bình công chúa, còn có thiếu niên thật sự có thực lực đi ra từ trong rạp của vị Diêm Vương kia.

Suy cho cùng ai có thể vượt lên đứng đầu, Mạnh Hoài thật sự thấy vui mừng, vui mừng vì vấn đề nan giải này không liên quan đến mình.

Tiêu Nhạc Bạch giờ hồ lô rượu lên, chỉ vào các nhạc sư phía sau, mang theo vài phần men say, chậm rãi nói: “Tô tiểu thư cầm kỹ tinh thông, tiếng sáo của Chiêu Bình công chúa động lòng người, nhưng cũng không bằng khúc nhạc thấm vào linh hồn của vị thiếu niên kia, khúc nhạc hay đã có thể gạt rửa lòng người như vậy.” Người say rồi, lời nói ngược lại không say, không có gì do dự, hần chọn Lư Liên là người diễn tấu hay nhất.

Các nhạc sư còn lại vâng theo Tiêu Nhạc Bạch.

Do đó, lễ Cầu Tuyết mỗi năm một lần này đã hạ màn, người vượt lên đứng thứ nhất, là Lư Liên trong triều ngoài giang hồ đều không có tiếng tăm gì.

Lúc này, mọi người đã biết được Lư Liên là người hầu của Tần Cửu, cầm kỹ của người hầu đã như thế, vậy không biết cầm kỹ của chủ tử phải cao tới trình độ nào?diệnen~dan;;lê.quý.đôn Nhưng rất đáng tiếc, không có duyên nghe nói.

Mặc dù Nhan Duật đã sớm nghĩ đến, nếu như người hầu của yêu nữ này không có một chút tài nghệ thật sự, sợ là yêu nữ cũng sẽ không để cho hần đi ra ngoài bên xấu. Nhưng hần thật sự không ngờ, cầm kỹ của tiểu tử này cao như thế, xem ra, sợ rằng ti trúc tứ đại gia kia lại muốn đổi người.

Hần kinh ngạc nhú hai hàng lông mày, trên mặt không có một chút giận dữ, ngay cả tươi cười bên khóe môi cũng càng sâu.

”Không hổ là người hầu của Cửu gia, quả nhiên dạy dỗ đến xuất sắc. Bản vương vẫn luôn buồn bực tại sao Cửu gia tìm một thiếu niên tay trái gà không chặt làm người hầu, nhưng thì ra, hần còn có một công dụng tuyệt vời như vậy, chẳng trách Cửu gia càng thêm ân sủng với hần.”

Lư Liên thắng rồi.

Nếu như không phải Tần Cửu nhất định muốn hần thắng, hần tuyệt đối không quyết định thắng.

Lúc này, hần đang áy náy, cảm thấy có lỗi với Tô tiểu thư và Chiêu Bình công chúa. Nghe xong lời của Nhan Duật, cảm thấy hần nói mình thành nam sủng của Tần Cửu rồi, trong lòng càng thêm không vui, thấp giọng nói: “Tôi mới không phải là nàng ta dạy dỗ.”

Nhan Duật ung dung thản nhiên cười nói: “Chắc hần cầm kỹ của Cửu gia cao hơn rồi.”

”Lần này vương gia lại đoán sai, ta chỉ biết nghe nhạc, không biết gảy đàn.” Tần Cửu thản nhiên nói, “Vương gia không buồn sao? Liên Nhi nhà ta thắng người thương của vương gia rồi.”

Nhan Duật cười nhạt, ánh sáng lấp lánh xoay chuyển trong đôi mắt mị hoặc như say như không, “Tô tiểu thư vốn là người tính tình không màng danh lợi, có đứng đầu hay không, nàng ấy sẽ không để ở trong lòng. Nàng không buồn, bản vương đương nhiên cũng sẽ không buồn.” Hắn hít một hơi nói xong, môi mỏng khẽ cong, nở nụ cười mê người.

”Thì ra vương gia và Tô tiểu thư tâm ý tương thông, nói như vậy, vương gia nên cân nhắc thật kỹ lời ta nói vừa rồi, vương gia và Tô tiểu thư thật sự vô cùng xứng đôi, ngàn vạn lần chớ để lỡ mất. Hôm nay làm phiền vương gia quá lâu rồi, bây giờ lập tức cáo từ.” Tần Cửu mỉm cười nhạt, đứng dậy cáo từ.

Sau khi Tần Cửu đứng lên, Nhan Duật tùy tiện vươn hai cánh tay ra thoải mái gối ở sau đầu, lười biếng ngược lông mi lên nhìn bóng lưng của Tần Cửu, khóe môi treo nụ cười nhạt phong độ nhẹ nhàng, chỉ là trong mắt lại hiện lên một tia lạnh lùng, “Cửu gia đi thông thả! Bản vương vẫn cảm thấy, hai người chúng ta mới là vô cùng xứng đôi, xin Cửu gia cũng nghiêm túc suy nghĩ cân nhắc.”

Tần Cửu ngoái đầu nhìn lại cười nói: “Ta nhất định nghiêm túc cân nhắc, cũng xin vương gia nghiêm túc cân nhắc.”

Nàng chậm rãi đi ra khỏi rạp gỗ, nàng biết, sớm muộn gì Nhan Duật cũng sẽ tìm nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Chỉ như lần đầu gặp gỡ

Lưu Liên danh tiếng đại chấn, khi hắn theo Tần Cửu đi ra ngoài, đường đã bị lấp kín, dòng người như thủy triều dâng lên, hắn bị chen chúc đến nửa bước cũng khó đi ở trong đám người.

Cũng có công tử nhà giàu háo sắc nọ, không biết trời cao đất dày, chen ở trước mặt hắn, nhỏ giọng nói: “Nhìn tiểu tử này da mặt non mềm, thậm chí có thể véo ra nước, cảm kỹ lại tuyệt như vậy, chắc chắn..... Làm một thị vệ thật đáng tiếc, không bằng theo công tử ta đi! Thế nào?”

Cũng có tiểu cô nương, tiểu nương tử của Lệ Kinh e thẹn ngượng ngùng chen chúc ở trong đám người trông ngóng Lưu Liên, có một nữ tử bị dồn đến trước mặt Lưu Liên, đánh bạo ưỡn ngực nói với Lưu Liên: *di@en*dyan(lee^qu.donnm* “Tiểu ca, cha ta có tiền, không bằng huynh đừng làm thị vệ nữa, đến làm rể nhà ta đi!” Nữ nhân này to khỏe mập mạp, ưỡn ngực ở trước mặt Lưu Liên, sóng cả cuộn trào mãnh liệt trước ngực gần như đánh gục Lưu Liên.

Lưu Liên đầu từng gặp qua loại mặt trận này, mặt lập tức đỏ lên, mồ hôi trên trán cũng lăn xuống.

Ánh mắt hắn xoay vòng tìm kiếm bóng dáng của Tần Cửu, lại thấy nàng ôm Hoàng Mao đứng ở trong đám người hứng thú xem náo nhiệt.

Hoàng Mao còn tò mò hỏi: “Sao mặt A Xú đỏ thế?”

Tần Cửu cười tủm tỉm: “Đó là ngượng ngùng, bởi vì có người muốn gả cho hắn.”

Hoàng Mao hỏi tiếp: “Sao A Xú đỏ mồ hôi?”

Tần Cửu cười một tiếng: “Đó là vui mừng, bởi vì sắp làm tân lang rồi.”

Gà cái đầu, tân lang cái đầu.

Lưu Liên gần như muốn bùng nổ.

Tỳ Ba, Anh Đào đều thông cảm nhìn hắn, Lệ Chi còn che miệng cười.

Lưu Liên xin viện trợ kêu lên: “Cửu gia, giúp nó tài một chút!”

Tần Cửu thờ dãi nói: “Liên Nhi thật đúng là không cho người ta bớt lo mà, cũng được, quay về mỗi ngày diễn tấu cho ta một thủ khúc, ta sẽ giúp người.”

Đây đều là người nào đó hại mà, còn nói hắn không làm bớt lo. Nhưng Lưu Liên nào dám trả treo với Tần Cửu nữa, thành thành thật thật đáp.

Lúc này Tần Cửu mới chậm rãi giơ khung thêu hoa trên tay lên, sợi tơ bảy màu bắn ra, quấn chặt lấy cổ tay của người kẻ sát Lưu Liên, hơi dùng lực một chút, chỉ nghe được một tràng tiếng kinh hô, cô bé béo mập và mấy công tử nhà giàu gần Lưu Liên nhất lập tức giống như con rối bị sợi tơ kéo ngã ra ngoài.

Khung thêu hoa thêu Mạn Đà La màu đỏ thắm, chuyển động thuần thực ở trong tay Tần Cửu. Nàng ngẩng đầu lên, khóe môi nhếch lên ý cười dịu dàng hiền thực nhất, đón lấy ánh mắt phẫn nộ của chúng nhân, chậm rãi nói: “Đúng, là ta làm.”

Mọi người nhìn nữ tử diện mạo tuyệt mỹ quyến rũ này, bước đi từng bước tao nhã nhất, chậm rãi đến gần, rõ ràng ý cười nơi khóe môi ôn hòa như vậy, chẳng biết vì sao trong lòng chúng nhân, lại dâng lên một chút sợ hãi. Vào lúc nàng đi đến, mọi người giống như tránh ôn dịch, tự động nhường ra một con đường.

Dường như Tần Cửu vô cùng hài lòng với loại hiệu quả này, ôm Hoàng Mao đi đầu, Lưu Liên vội vàng đi theo sau.

Bởi vì yêu nữ Tần Cửu này, chúng nhân không dám tiếp tục làm phiền Lưu Liên, đành phải nhìn bóng lưng hấn mà than thở.

Bầu trời chẳng biết lúc nào đã tối sầm xuống, đám mây đen mờ tầng tầng chồng chất ở trên nền trời.

Tần Cửu khẽ mỉm cười, xem ra vận khí của Lưu Liên không tệ, hôm nay có lẽ sẽ có một trận tuyết. Nàng vốn muốn đi về, nhưng Lưu Liên lại vô cùng lưu luyến với cảnh sắc trong rừng mai, nàng không đành lòng làm phật ý hấn, liền đồng ý vào rừng thưởng mai.

Bởi vì nàng yêu vẻ ngạo tuyết khí khái, băng thanh ngọc khiết của hoa mai.

Vùng biển Hương Tuyết này rất lớn, trăm cây hoa mai đua tranh bung nở, cánh hoa trùng điệp, hoa đỏ thêm hương.

Nàng của trước đây, yêu ngắm hoa, thưởng Mẫu Đơn, Thược Dược, hoa mai,... nhất.

Hoa mai nở vào đầu xuân, cho dù trời lạnh hơn, nàng cũng sẽ khoác thêm áo lông tuyết, bung lò ấp tay, ngồi lên kiệu mềm, băng qua màn tuyết rơi không ngớt gần một canh giờ, đến vùng biển Hương Tuyết này đạp tuyết thưởng mai.

Khi ấy, người theo bên cạnh nàng là thị nữ Từ Nhung và Chức Dạ, còn có Tú Cẩm.

Tú Cẩm là nghĩa muội của nàng. Là bé gái tội nghiệp mà phụ thân Bạch Nghiễn cứu về từ bên ngoài, vào năm nàng mười ba tuổi.

Theo phụ thân nói, nàng ấy là thiên kim của một người bạn thân của ông, bởi vì phụ thân nàng ấy mạo phạm Thánh ý, đã bị lưu đày đến Bắc Địa, nữ quyến cả nhà nàng đều phải đến Dịch Đình sung làm tội nô. [die,n; da.nlze.qu;ycdo/nn](#) Phụ thân của Tú Cẩm trước khi đi, không nỡ để nữ nhi ở Dịch Đình chịu khổ, phó thác Tú Cẩm cho Bạch Nghiễn.

Bạch Nghiễn thông qua quan hệ, cứu nàng ấy ra từ trong Dịch Đình. Ông không đành lòng để Tú Cẩm làm thị nữ của nhà họ, liền thu nhận nàng làm nghĩa nữ, sửa họ Bạch, gọi là Bạch Tú Cẩm.

Thật ra tên thật của Tú Cẩm không gọi là Tú Cẩm, cái tên này, cũng là Bạch Nghiễn đặt cho, ngụ ý từ này về sau, rời xa kiếp nạn, tiền đồ như gấm.

Tiếc là, cuối cùng nàng không có được cẩm tú phồn hoa gì cả, ngược lại cái nhận được là kiếp nạn lớn hơn nữa.

Lâu đài khuy nh đảo, trứng có còn an toàn.

Vì Bạch gia, ngược lại nàng bị liên lụy phải mất đi tính mạng. Nếu như sớm biết như thế, trước đây ở lại Dịch Đình cũng tốt.

Phía trước có vài cây mai đỏ, nở vô cùng đẹp, Lưu Liên và Anh Đào, Lệ Chi chạy tới thưởng mai, Tần Cửu nói với Tỳ Ba: “Người theo bọn họ đứng ở đây, ta đến bên kia xem một chút, lát nữa quay lại tìm các người.”

Tỳ Ba gật đầu một cái, Tần Cửu men theo Kính hồ uốn khúc qua biển Hương Tuyết đi về phía trước. Đi qua cầu đá cẩm thạch dựng ở trên mặt Kính hồ, Tần Cửu nhìn thấy cây mai trắng khoe khoản nọ.

Cây mai trắng này là gốc cây mai già nhất trong biển Hương Tuyết, hoa của nó nhiều cánh trùng điệp, nở ra vừa to vừa đẹp.

Sau đợt tuyết năm đó, Bạch Tổ Huyền ngồi lên kiệu mềm, dẫn theo Từ Nhung, Chức Dạ và Tú Cẩm cùng nhau đến nơi này vẽ hoa mai, lại chọn vẽ trứng cây mai trắng này.

Khi đó, nàng ngồi trên tảng đá ở bên Kính hồ, Từ Nhung bày án Thanh Ngọc, trải giấy Tuyên Thành cho nàng xong, Chức Dạ mài mực, nàng bắt đầu vẽ tranh.

Một bức tranh mai trắng mới làm chưa tới một nửa, chợt nghe thấy một tràng tiếng chó sủa xa xa trong rừng cây phía trước, phá vỡ sự yên tĩnh của rừng mai.

Bạch Tổ Huyền nhú mào nhìn về phía trước, chỉ thấy một đội nhân mã đi theo chó săn từ trong rừng chạy vội tới, một con hươu rừng màu vàng tròn đông núp tây ở đằng trước, trong đôi mắt hươu hàm chứa kinh hoàng và sợ hãi, chạy thẳng về phía các nàng ở bên này. Con hươu nhỏ kia hoảng hốt chạy bừa, đột nhiên va đổ án Thanh Ngọc mà nàng vẽ tranh, dọa Từ Nhung và Chức Dạ vội vàng qua đó đỡ nàng.

Lúc này, tiếng chó sủa càng lớn, hai con chó săn xông tới. Sau đó vài con tuần mã xuất hiện ở trong tầm nhìn, tiếng vó ngựa như sấm cùng với tiếng quát tiếng cười của các thiếu niên trên ngựa, hoàn toàn phá vỡ sự yên tĩnh trong rừng mai, làm kinh động chim Turc trong rừng chạy trốn tới tấp.

Mấy con ngựa kia từ trên đường mòn trong rừng mai phi tới nhanh như gió, chỉ chớp lát sau đã đến trước mặt.

Bạch Tổ Huyền nhìn thấy một thiếu niên ngồi trên con ngựa Chiếu Dạ Sư Từ Bạch đi đầu, mặc một bộ trang phục cưỡi ngựa bằng lụa tơ màu tím nhạt,

bên hông hấn đeo đai ngọc, chân mang ủng to đế đen, khoác áo choàng thêu hoa văn hình mây cùng màu. Thiếu niên mặt mày tuấn mỹ, anh khí bức người, thần thái phấn khởi.

Trong tay hấn cầm cung tên, mắt thấy hươu rừng đã bị mấy người họ dồn vào trong vòng vây, hấn ở trên ngựa kéo dây cung lớn ra, mắt phượng hẹp dài híp lại, ngắm vào con hươu rừng kia.

Bởi vì dùng sức, cơ bắp dưới y phục căng phồng, kéo căng trang phục cuờn ngựa bèn chắt trên người lên. Trên khuôn mặt trẻ trung tuấn mỹ kia, còn lấp lánh lớp mồ hôi mỏng thấm ra vì phóng ngựa phi nhanh.

Hươu rừng kêu gào chạy trốn tứ phía, mỗi một lần chạy trốn đều bị chó săn ngăn trở đường đi.

Bạch Tố Huyền cầm bút vẽ, nhìn dây cung lớn kéo căng và mũi tên nhọn sắp rời dây cung, kêu lên: “Đừng bắn.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Cuộc gặp gỡ trí mạng

Edit: Xám

Các quý công tử của Lệ Kinh thích đi săn, hầu như ngày ngày kết bạn đến Cửu Mạn sơn này thi đấu săn bắn với nhau, tìm niềm vui. Trước mắt vẫn chưa tới mùa săn ngày xuân, gặp được một con hươu như vậy quả thật không dễ. Cho nên những thiếu niên này huyền nào ồn ã, huyết sáo, hoàn toàn không hề nghe được tiếng kêu của nàng.

Chỉ có thiếu niên áo tím kia hình như đã nghe được, hấn nghiêng đầu nhìn về phía Bạch Tố Huyền từ xa, trong mắt phượng hẹp dài lấp lánh ý cười rục rờ như Lưu Ly, vào lúc nhìn thấy rõ nàng đứng bất động ở đó cầm bút vẽ, thiếu niên có chút sững sờ.

“Người, có thể đừng bắn nó được không?” Bạch Tố Huyền cũng biết mình ngăn cản người ta săn thú hình như có chút không thích hợp, thế nhưng ánh mắt đáng thương cầu xin giúp đỡ của con hươu nhỏ này khiến lòng nàng không nỡ, nàng không thể trơ mắt nhìn con hươu nhỏ này chết ở trước mặt nàng.

Khi đó, nàng chẳng hề biết, nàng mặc một bộ váy áo thuần màu trắng, bên ngoài khoác áo choàng màu trắng tuyết, thanh tú xinh xắn đứng ở trên nền tuyết, đằng sau là Kính hồ lấp lánh ánh sóng lung linh và dãy cây hàn mai nở rộ như mây hồng làm bối cảnh, nàng như vậy, vẻ băng thanh ngọc khiết có thể so với hoa mai trắng, lại tuyệt sắc xuất trần hơn cả tiên tử.

Thiếu niên áo tím nhìn nàng, khẽ nhíu lông mày dài đen như mực, hấn không dám nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp dường như có thể nói chuyện của Bạch Tố Huyền nữa, mà từ từ buông cung tên trong tay xuống.

Tiếng huyết sáo nổi lên từ phía, các thiếu niên bám theo phía sau cũng thúc ngựa theo qua đây, một thiếu niên mặc trang phục màu xanh trong số đó nhắc cung lên, cũng muốn bắn.

Thiếu niên áo tím ngăn cản, nói: “Địch Trần, đừng bắn trước!”

Lòng của Bạch Tố Huyền vốn đang còn treo lên, thấy thiếu niên áo tím ngăn cản, lúc này trong lòng mới hơi buông lỏng.

Thiếu niên gọi là Địch Trần kia hiểu ý buông tay xuống, nhìn thấy Bạch Tố Huyền, sau khi qua con kính ngọc, hiểu ý mà chớp chớp mắt nói: “Nhị gia như vậy là muốn làm cho cô nương vui lòng sao?”

Khuôn mặt của thiếu niên tuấn mỹ được gọi là Nhị gia lại có một chút ửng đỏ đáng ngờ, trong đôi mắt đẹp chợt hiện lên một tia ranh mãnh, hấn lấy mũi tên trên chiếc cung trong tay xuống, xoay tròn chơi đùa ở trong tay vài cái, chợt lấy ra ba mũi tên từ một bên yên ngựa lấp ở trên cung. Lại giương cung lấp tên lần nữa, ngắm vào hươu rừng đang chạy khắp tứ phía nhưng dù thế nào cũng đều bị chó săn và ngựa ngăn trở lối đi.

Sắc mặt Bạch Tố Huyền lập tức trắng không còn chút máu, nàng vốn cho là thiếu niên áo tím sẽ không bắn con hươu rừng kia nữa, nhưng không ngờ hấn lại lật lọng.

Lần này bất ngờ không kịp phòng bị, Bạch Tố Huyền không kịp ngăn cản, ba mũi tên dài kia đã bắn ra ngoài.

Tài bắn cung của thiếu niên áo tím vô cùng chuẩn xác, ba mũi tên dài chia nhau ra bắn vào ngực bụng của hươu rừng. Hươu rừng rú lên ngã xuống mặt đất, sớm đã có tùy tùng tung người xuống ngựa, đi đến bắt hươu rừng lại.

Bạch Tố Huyền cho rằng hươu rừng đã chết, trong lòng cực kỳ khó chịu, giậm chân hung hăng nói: “Hừ, một đám vô lại.”

Từ Nhung và Chức Dạ đã sớm bày biện xong án Thanh Ngọc lần nữa, Bạch Tú Cẩm thấp giọng hỏi: “Tỷ, còn muốn về không?”

Tổ Huyền đầu còn tâm tình vẽ tranh, ném bút về xuống nói: “Không vẽ nữa, Từ Nhung, Chức Dạ, thu dọn đồ lại, chúng ta đi khỏi đây, đỡ phải nhìn thấy những người không nên nhìn, bẩn mắt.”

Từ Nhung và Chức Dạ che miệng cười, nhưng không hề bắt tay vào làm, ngay cả Bạch Tú Cẩm trong mắt cũng hiện lên một tia kinh ngạc.

Đúng lúc này, Tổ Huyền nghe được phía sau truyền đến một giọng nói ồm ồm, đó là giọng nói thuộc về thiếu niên nam tử thời kỳ đôi giọng, mang theo một chút trầm khàn, nhưng rõ ràng rất êm tai.

“Cô nương, nàng thích con hươu này, vậy thì tặng nó cho nàng nhé.”

Tổ Huyền chợt quay đầu lại, ánh mắt chạm vào một đôi mắt trong trẻo sáng ngời, trong lòng mắt kia lấp lánh nhiều điểm sáng rực rỡ, dịu dàng mà mê người, còn có một tia đặc ý.

Thì ra thiếu niên áo tím kia đã xuống ngựa, chẳng biết lúc nào đã dắt con hươu rừng kia đi đến sau lưng nàng.

Con hươu này lại không chết, Tổ Huyền rất kinh ngạc. Bởi vì nàng nhìn thấy rõ ràng ba mũi tên kia bắn vào trước ngực hươu rừng, thế nhưng bây giờ nhìn lại, hươu rừng lại không tổn hại chút nào.

Thiếu niên áo tím nhìn thấu nghi vấn của Tổ Huyền, mỉm cười nói: “Ba mũi tên này của ta là mũi tên gãy, chỉ để bắt nó. Được rồi, con hươu con này, sẽ tặng cho cô nương nàng nhé.”

Tổ Huyền thấy hươu không có việc gì, nhất thời cảm thấy lời vừa nãy mình mắng chửi người ta có chút không ổn. Lúc này ngẩng đầu nhìn lại, thấy thiếu niên dung mạo tuấn mỹ, như giữa như mai. Một bộ trang phục cười ngựa màu tím bay bay ở trên nền tuyết, toàn thân quý khí bức người.

Hắn tha thiết nhìn nàng, trong gang tấc, thậm chí nàng còn có thể nhìn thấy chính mình nho nhỏ từ trong mắt hắn, khuôn mặt giống như sứ trắng của Tổ Huyền lặng lẽ nhuộm đỏ lên. Nàng giận thiếu niên vừa mới lừa nàng, quật cường hất cằm lên, độ cong lại rõ ràng nhu hòa, nhưng giọng nói vẫn cứng rắn như trước, “Ta còn lâu mới thích, ai cần đồ của ngươi, còn không mau dắt đi! Đừng làm ảnh hưởng ta vẽ tranh. Từ Nhung, mai đi.”

Bạch Tổ Huyền ngao khí mùi ngời lên tảng đá lần nữa, định tiếp tục vẽ tranh. Tầm nhìn nơi khoe mắt lại không nhận được liếc sang, thấy bàn tay dắt hươu rừng của thiếu niên cứng lại, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên một tia mất mát.

“Ồ kia, ta nói cô là tiểu thư nhà ai vậy, cho tới bây giờ Nhị gia nhà ta chưa từng tặng đồ cho bất kỳ cô nương nào. Con hươu rừng này, chính là con Nhị gia đồng ý sẵn cho muội muội của ngài để nuôi trong hoa viên, bây giờ chịu cho cô, vậy mà cô không nhận?” Thiếu niên áo xanh gọi là Dịch Trần nói.

“Nhận đi! Ha ha……” Các thiếu niên còn lại huyt sáo ồn ào.

Trong rừng mai toàn là tiếng huyền não ồn ào của thiếu niên nam tử.

“Tạ Dịch Trần!” Thiếu niên áo tím chợt lạnh giọng nói.

Tạ Dịch Trần lập tức ngậm miệng, những thiếu niên ồn ào kia cũng dừng nói, trong rừng lập tức yên tĩnh.

Bàn tay đang vẽ tranh của Bạch Tổ Huyền hơi ngừng lại.

Nàng không ngờ thiếu niên gọi là Dịch Trần này họ Tạ. Tạ gia và Bạch gia đều là thế gia đại tộc của Đại Dục quốc, cái tên Tạ Dịch Trần này mơ hồ có chút quen tai, nàng suy nghĩ tí mĩ, lập tức biết hắn là trưởng tôn của Tạ gia. Nàng biết Tạ Dịch Trần làm thư đồng của Nhị hoàng tử trong hoàng cung, thiếu niên áo tím được hắn gọi là Nhị gia kia, chẳng lẽ chính là Nhị hoàng tử Nhan Túc?

Chẳng trách hắn toàn thân quý khí.

Hàng năm Tổ Huyền đều sẽ theo mẫu thân Bạch phu nhân vào cung bái kiến cô mẫu Bạch hoàng hậu, từng nghe cô mẫu khen ngợi Nhị hoàng tử Nhan Túc, nói hắn văn thao vũ lược ra sao, xuất sắc thể nào.

Lúc này Tổ Huyền đã đoán ra thân phận của hắn, nhưng cố ý không để ý tới hắn, chỉ ngồi ở trước án Thanh Ngọc nhắc bút bắt đầu tự nhiên vẽ tranh.

Nàng vốn là cố ý lạnh nhạt Nhan Túc, nhưng vừa nhắc bút, lại quên mất chuyện xung quanh, nàng hạ bút khi nhạt khi đậm, lỗi lạc phóng khoáng, như si như say.

Phi Bạch, Trầm Mặc, Trung Phong, Tấn Hào, đủ loại bút pháp biến đổi, vẽ ra trên giấy Tuyên Thành thân cảnh khỏe khoắn, hoa mai mực đậm màu nhạt.

Hôm đó, khi bông tuyết đầu tiên trên trời rơi xuống giấy Tuyên Thành, bức họa của Tổ Huyền đã vẽ xong.

Nàng rũ mắt nhìn, bên trong màu mực nồng đậm, ngấm có sương mù mờ mịt, mực sáng phóng khoáng sinh động. Núi xa đại khí hào hùng, ngòi bút khi phách, nước gợn thanh tĩnh tú lệ, ngòi bút đậm đậm, rừng mai mực đậm màu nhạt, bút pháp xuất chúng.

Nàng đặt bút xuống mới chợt nhận ra bên cạnh còn có người đang nhìn.

Chỉ thấy Nhan Túc đứng ở bên cạnh nàng, tay vẫn dắt con hươu rừng kia như cũ, nhưng tầm mắt lại yên lặng dừng ở trên sườn mặt của Tổ Huyền, nhận ra nàng nhìn tới, ánh mắt lập tức chuyển đến trên bức tranh của nàng.

Dáng người thon dài của hắn đứng thẳng, trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng tuyệt đẹp lấp lánh ánh sáng sáng rực.

Tổ Huyền cố ý không để ý tới hắn, bảo Tú Cẩm thu bức họa lại.

Môi Nhan Túc giật giật, như muốn nói chuyện, nhưng đột nhiên sóng mắt xoay chuyển, thân nhiên nói với Tạ Dịch Trần: “Dịch Trần, không phải từ lâu ngươi đã muốn ăn thịt hươu sao? Thịt hươu con hôm nay nhất định rất mềm, ngươi phái người đi nhóm lửa, bây giờ chúng ta sẽ nướng thịt hươu. Ta ở đây chuẩn bị đồ gia vị, lát nữa nhất định nướng rất ngon, cũng chia cho mấy cô nương đây một ít.” Nói xong, liền giao hươu rừng trong tay vào tay Tạ Dịch Trần.

Tạ Dịch Trần sùng sốt một chút, ngay sau đó cười cười nói: “Đúng vậy, lâu lắm không ăn thịt hươu rồi, vẫn còn rất nhớ nhưng.” Nói xong, dắt hươu rừng, lập tức muốn sai người cầm dao găm tới giết hươu.

Tổ Huyền nghe vậy trong lòng khó chịu, vội ngăn cản, nói: “Các ngươi, không phải nói muốn nuôi nó sao?”

“Ai nói phải nuôi chứ? Vốn là muốn tặng cho nàng, nàng không cần, buộc lòng phải giết thôi.” Nhan Túc cười hi hi nói.

Tổ Huyền cau mày nói: “Vậy, vậy thì đưa cho ta đi.”

Nhan Túc sai bước đi, lệnh cho tùy tùng dưới quyền bắt đầu nhóm lửa ở bên Kính hồ, lời của hắn theo gió truyền tới, “Bây giờ không tặng nữa, muốn cô nương dùng tranh để đổi.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Hàn mai tịch mịch nở về phía tuyết

Edit: Xám

“Tỷ, tỷ tuyết đối không thể đồng ý, bức họa của nữ tử khuê các không thể tùy tiện truyền ra ngoài, nếu như hắn là Đãng Đồ lăng tử*, cầm tranh của tỷ đi khắp nơi nói xằng nói bậy, chẳng phải làm bại hoại danh tiết của tỷ tỷ rồi sao.” Bạch Tú Cẩm thấp giọng nói.

*Đãng Đồ lăng tử: kẻ háo sắc.

Đạo lý này, làm sao Bạch Tổ Huyền không biết, nàng không hề để ý tới lời khuyên của Bạch Tú Cẩm, cầm tranh bước nhanh đuổi theo, lạnh lùng nói: “Tranh này cho ngươi, hươu nhỏ đưa ta!”

Nhan Túc xoay người lại nhìn lại nàng, ý cười bên khóe môi giống như gió xuân động lòng người. Hắn sai tùy tùng dắt hươu rừng qua, đích thân chuyển vào trong tay Tổ Huyền. Tổ Huyền nhận chiếc dây thừng buộc hươu rừng, xoay người lại giao đến tay Bạch Tú Cẩm.

Nhan Túc sai bước đến nghênh đón, chia tay nhận lấy tranh vẽ trong tay Tổ Huyền.

Lúc đó bông tuyết đầy trời, mặt Kính hồ sau lưng Nhan Túc hiện ra trong veo và màu sắc như tảng đá xanh thẫm, tôn lên cầu đá và Hương Tuyết Hải, tựa như một bức tranh sơn thủy tô màu. Hắn sai bước đến, dáng vẻ y phục lay động theo chiều gió, làm cho Tổ Huyền nhớ tới một bài thơ cũ, “Thủy tiên muốn cười cá chép đi”.

Làm sao Bạch Tổ Huyền không biết hắn nói giết hươu thật ra chính là vì để có được bức họa của nàng, nàng nghiêng đầu cười xinh đẹp, ngay vào lúc bức tranh sắp chuyển đến tay hắn, nàng lại đột nhiên giơ tay lên, ném bức tranh hàn mai kia về phía Kính hồ sau lưng hắn.

Nhan Túc rõ ràng sùng sốt, nhìn bàn tay trống không của mình, có chút buồn cười liếc nàng một cái. Đột nhiên giậm chân, giống như một con điều hầu xoay thân, cả người lập tức nhảy vọt về phía sau, muốn giữ lấy bức họa kia.

Mặc dù khoảng cách giữa bọn họ và Kính hồ gần, nhưng dựa vào sức lực của Bạch Tổ Huyền, hoàn toàn không thể ném bức họa kia đến hồ. Nhưng có gió lạnh tàn phá ngược xuôi, lại thổi bức họa pháp phối tung bay đến khoảng không trên mặt hồ.

Một bức họa, vốn dĩ Bạch Tổ Huyền cũng không coi là chuyện quan trọng, sau khi ném đi, nhấc váy lên xoay người lập tức rời đi. Die nd da nl e q uu ydo n Nàng bảo Bạch Tú Cẩm cỡi dây thừng buộc trên cổ con hươu rừng kia ra, thả hươu rừng đi, mãi cho đến khi hươu rừng chạy vào trong núi không nhìn thấy bóng dáng nữa, nàng mới quay đầu nhìn nhìn sang bờ Kính hồ một cái.

Nàng nhìn thấy hắn cầm bức họa của nàng, ngồi ở trên tảng đá bên hồ. Bộ y phục màu tím trên người hắn rõ ràng đã thấm nước, nhưng hình như hắn không để ý tới chút nào, chỉ cầm bức họa của nàng, đang khẽ cúi đầu nhìn. Đường như cảm nhận được ánh mắt của nàng, hắn chợt ngẩng đầu lên, đối

mắt đẹp khóa chặt ánh mắt của nàng.

Bạch Tố Huyền nhìn đôi mắt có thể so với bảo thạch của hắn, chỉ cảm thấy lòng chột bối rối, vội vàng xoay người, đi như chạy trốn.

Hồi ức như một chén thuốc Hoàng Liên, tỏa ra mùi thuốc đắng chát.

*Hoàng Liên: một vị thuốc Đông y, có vị rất đắng.

Ba năm rồi, Tần Cửu đã tập thói quen quên đi. Nhưng từ lúc quyết định bước vào Lệ Kinh lần nữa, Tần Cửu đã chuẩn bị đối mặt thật tốt, nàng không ngại nhớ lại mùi vị của toàn bộ thống khổ một lần, thậm chí trăm lần.

Từng giờ từng khắc ngậm đắng chát ở bên môi, lâu rồi, có lẽ vị giác đã tê liệt.

Bông tuyết chẳng biết lúc nào đã bay lên.

Sự vật trong sạch thuần khiết nhất trong trời đất này, từng bông từng bông rơi lại từng bông, giống như bướm trắng nhẹ nhàng, lặng lẽ bay xuống từ trong tầng mây.

Hàn mai phản chiếu tuyết trắng, càng thêm thanh lệ ngao cốt (thanh tú + mỹ lệ + kiều ngao).

Trước đây nàng cũng thích làm thơ nhất, gặp tình cảnh này, nhất định thi hứng đại phát.

Hiện giờ, nàng lại ghét loại chuyện học đòi văn vẻ này nhất, nàng cũng không rảnh rồi, không có tâm tình, không có tinh lực để làm.

Tần Cửu quay người rời đi, đi chưa được mấy bước, mơ hồ nhìn thấy phía trước có một bóng người, loáng thoáng còn kèm thêm tiếng ho khan trầm thấp. Nàng vội lác mình trốn ở phía sau một thân cây mai già vững chãi, chỉ chốc lát sau, lại mơ hồ nghe được có tiếng bước chân nhỏ nhỏ truyền đến.

Tần Cửu nín thở, ngó đầu nhìn về phía trước. Xuyên qua dáng hình cây mai cành lá sum suê, Tần Cửu thấy được Tô Văn Hương người khoác một bộ áo choàng trắng tuyết. Chỉ thấy nàng ta đứng chân ở dưới một gốc cây mai, ngẩng đầu nhìn một cây hàn mai, ngậm nga thật thấp: “Phương tiện cộng như tuyết tề trán, bạch điệp ánh tuyết đoá thêm hương. Tiêu giá nhất thụ bạch mai, khai đắc đa yêu điểm lệ!”

Câu thơ này làm cũng không tệ.

Tần Cửu hí mắt.

Đúng lúc này, một tràng tiếng bước chân lại truyền đến từ nơi không xa, chỉ thấy Nhan Túc xuất hiện ở trong rừng mai.

Y phục trên người hắn, vẫn là bộ trường bào Khổng Tước màu tím, chỉ có bên ngoài lại khoác áo choàng lông cáo màu trắng, cổ áo lông trắng lướt qua dáng quai hàm đường nét tuyệt đẹp của hắn, khiến cho hắn nhìn qua ôn nhu tao nhã như vậy. Mày mắt của hắn rất dài, màu mực đen nồng đậm, đẹp đến vô cùng.

Hắn vòng qua cầu đá, chậm rãi đến gần Tô Văn Hương.

Cách đó không xa chính là Kính hồ xanh thẳm, cây mai già khỏe mạnh kia, nở rộ xa xăm giống như một giấc mộng, hương mai lạnh lạnh xông vào chóp mũi, hương thơm nồng nàn thấm đến tận xương tủy.

Dưới cây mai, một nam một nữ đứng cùng nhau.

Tô Văn Hương đang vịn lấy một nhánh cây nở đẹp nhất, trán hơi ngẩng, ghé sát vào một đoá hoa nhẹ nhàng ngửi. Thấy Nhan Túc xuất hiện, nàng chậm rãi buông cánh hoa ra, che miệng lại ho khan hai tiếng.

Nhan Túc bước nhanh lên trước, vừa vươn tay đã nắm được cành cây điểm đầy bông hoa nhỏ kia, nói: “Ta bẻ xuống để nàng mang về cắm vào bình.”

Tô Văn Hương vội lác đầu, thấp giọng nói: “Chẳng lẽ bởi vì thích lại muốn bẻ gãy chúng sao? Để chúng ở trên cành tự do tỏa hương thì tốt hơn. Điện hạ mời Văn Hương tới đây, có chuyện gì vậy? Nếu như không có chuyện gì, vậy Văn Hương xin đi.”

Nhan Túc từ từ buông cánh hoa ra, sải bước chần ở trước mặt nàng, trong đôi mắt tĩnh mịch thâm tình như thế, “Văn Hương, ta đến tạ lỗi với nàng.”

Khóe môi Tô Văn Hương nhếch lên nụ cười nhạt thản nhiên, chậm rãi nói: “Điện hạ, ngài quen biết Văn Hương cũng không ít thời gian rồi. diendaanleequydonn Đã từng thấy Văn Hương lòng dạ hẹp hòi như vậy đâu. Chỉ là một bộ y phục hoa Thược Dược, đừng nói không phải ngài đưa, cho dù đều là ngài đưa, vậy thì sao. Ta chỉ biết, bộ ngài tặng ta đẹp nhất là đủ rồi.”

Tần Cửu nhìn thấy khóe môi Nhan Túc hiện ra nụ cười mỉm trong trẻo như trăng sáng từ xa, một chút ảm áp trong đồng tử đậm màu mực, dường như có thể hòa tan tuyết rơi đầy trời, hắn cúi đầu nói: “Vậy ta đưa Văn Hương quay về.”

Tô Văn Hương ngẩng đầu mỉm cười nói: “Trong tướng phủ đã có sẵn xe ngựa, sẽ không phiền đến điện hạ, Văn Hương đi trước.”

Giai nhân nói xong, liền chậm rãi đi dọc theo đường mòn trong rừng mai.

Chỉ còn lại ngàn cây vạn cây đỏ tươi rực rỡ, cùng với một nét bóng hình cao thẳng, kiêu ngạo mà cô đơn.

Tần Cửu men theo một con đường mòn khác tìm được bọn Lư Liên.

Lúc đó Lư Liên đang tranh chấp với Lệ Chi.

Lệ Chi muốn bẻ mai về cắm vào bình, Lư Liên không cho. Anh Đào đứng ở bên Lư Liên, Tỳ Ba ôm kiếm giữ nguyên thái độ trung lập.

Lệ Chi vừa nhìn thấy Tần Cửu đến, mắt hạnh sáng lên, gọi: “Cửu gia, hoa mai này nhìn đẹp quá, chúng ta bẻ mấy cành về đi.”

Lư Liên lớn tiếng nói: “Không được làm hại cây hoa.”

Tần Cửu cười khê nói: “Liên Nhi, chẳng lẽ ngươi không biết, những cây hoa này đều cần cắt tỉa hàng năm, nếu để mặc những nhánh cây này sinh trưởng, ngược lại cây mai lớn lên không cao. Giống như cây đào kia, nếu không cắt tỉa bớt hoa dư thừa, hoa đầy cây sẽ không kết ra được trái đào to. Lệ Chi, ngươi cứ bẻ đi.”

Lệ Chi cười xinh đẹp với Lư Liên, lập tức bám lấy cành hoa, chỉ chốc lát sau đã bẻ được vài cành, có mai đỏ, mai trắng. Sau cùng, Lư Liên bị ép vác một cành mai đỏ, đoàn người cười nói đi qua rừng mai.

Đột nhiên thấy bóng người đứng ở rìa rừng mai, tiếng cười nói chợt ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Sợ lạnh

Edít: Xám

Một cỗ xe ngựa hoa lệ dừng ở bên ngoài rừng mai, một người đứng ở cạnh xe ngựa, Tần Cửu nhận ra người này chính là đại tư nhạc Tiêu Nhạc Bạch khi này bình nhạc trên đài cao.

Đám người tham gia lễ Cầu Tuyết thấy trên trời có tuyết rơi xuống đúng lúc, đều cho rằng ông trời mở mắt, sau khi rồi rít cảm tạ trời xanh, phần lớn đều đi xe tản ra tứ phía. Cũng có một số người phong nhã (nhã nhặn lịch sự) ở lại, muốn vào rừng mai dạo chơi ngắm hoa.

Tiêu Nhạc Bạch chắc chắn là người phong nhã trong những người phong nhã, có lẽ hẳn muốn vào rừng ngắm hoa mai!

Tuy nói Bạch Tô Huyền và Tiêu Nhạc Bạch đã từng cùng là một trong tứ đại gia ti trúc, nhưng sau khi nàng xảy ra chuyện, Tiêu Nhạc Bạch mới đến triều đình phò trợ, cho nên Tần Cửu không hề quen biết hắn.

Tiêu Nhạc Bạch dựa vào một bên xe ngựa, vật cầm trong tay không còn là hồ lô rượu nữa, mà là một cành mai đỏ, có chiều cao đến hai thước, dài năm, sáu thước, nhánh nhỏ trên đó vươn nghiêng tứ phía, dày thưa xen kẽ, vô cùng đẹp mắt. Hoa mai phía trên đỏ như son, hương thơm nồng nàn quyến rũ. So với cành Lư Liên vác, lại đẹp hơn mấy phần.

Miệng hắn đang ngâm một bài thơ: “Không son thân đục lão, tở tuế tịch hoàn lai. Sầu khiếp niên niên liễu, thương tâm xử xử mai. Lục sơ thiêu giáp đoàn, hồng chá điểm hoa khai. Bãng tuyết như hà hữu, đông phong nhật dạ hồi.” Giọng nói thanh nhã thuần hậu, cùng với con gió thổi qua, từ từ truyền đến.

Tuyết bay, mai đỏ, hoa nở, áo trắng.

Nam tử áo trắng nhàn rồi đứng dựa vào cang xe này, phảng phất như thiếu niên Vũ Lăng* đứng dựa vào cầu trong thơ ca, khuôn mặt ôn hòa tao nhã, mang theo một loại phong tình không chịu trời buộc. Trên người hắn không có loại sắc bén của người quanh năm luyện võ, nhìn từ bên ngoài, Tiêu Nhạc Bạch chính là một thư sinh ôn hòa tao nhã.

*Vũ Lăng: núi Vũ Lăng ở Trung Quốc.

Sau khi Tần Cửu đến kinh thành, đã tìm hiểu hết từng người bên cạnh Khánh Đế.

Nói về Tiêu Nhạc Bạch, hắn cũng xem như là người tâm phúc quyền thế rất mạnh của triều đình gần hai năm qua, là đối tượng mà rất nhiều người bợ đỡ. Hắn ngoài thích rượu ra, tính tình còn vô cùng kiêu ngạo, cũng không dùng lời nói và vẻ mặt giả dối với quyền quý trong triều. Nghe nói, Khang Dương Vương Nhan Mẫn từng cầu khúc nhạc của Tiêu Nhạc Bạch vào ngày thọ đàn*, nhưng lại bị Tiêu Nhạc Bạch từ chối, nghe nói, là ghét bỏ sự tầm thường của Khang Dương Vương. Ngay cả Khang Dương Vương cũng không để vào mắt, người như vậy, quả thật quá mức cậy tài khinh người, tuy là lộng

thần, nhưng cũng có vài phần khí tiết.

*Thọ đàn: ngày sinh nhật.

Nếu như là nàng lúc trước, có lẽ Tần Cửu sẽ không để ý tới hắn, nhưng bây giờ nàng đã sớm không phải là nàng trước kia, đương nhiên sẽ không vô cớ đắc tội với Tiêu Nhạc Bạch. Nàng chậm rãi bước tới, mỉm cười nói: “Ta nói là ai ngâm thơ ở đây, thì ra là đại tư nhạc, cảnh mai đỏ này thật là đẹp mắt.”

Ánh mắt của Tiêu Nhạc Bạch từ trên mai đỏ di chuyển đến người Tần Cửu, khỏe môi mang theo ý cười dịu dàng tao nhã, là loại nụ cười yên bình đậm bạc ôn hòa. Hắn có chút nghi hoặc hỏi: “Ngươi là kẻ nào?”

Tần Cửu nói: “Ta là Tần Cửu của Thiên Thần tông, mới tới Lệ Kinh chưa được mấy ngày, hiện giờ nhậm chức ở Tư Chức phường, vẫn chưa từng gặp đại tư nhạc.”

“Tần Cửu. Thì ra, ngươi chính là Tần Cửu gia nổi danh khắp kinh thành mấy ngày qua.” Tiêu Nhạc Bạch đáp lại Tần Cửu bằng nụ cười tĩnh lặng thanh tao lịch sự, giọng nói trầm thấp êm tai, giọng điệu có ẩn chứa trêu chọc, nhưng cũng không có ý khinh thường.

Lại nói, Tần Cửu quả thật coi như đã nổi danh khắp kinh thành, có điều, đương nhiên cũng không phải là danh tiếng tốt đẹp. Nghe thấy Tiêu Nhạc Bạch trêu chọc, Tần Cửu không cho là đúng mà cười cười.

“Vừa rồi ta còn than cảnh mai đỏ này tuy đẹp, nhưng chưa có người xứng đôi. Không ngờ, nhanh như vậy đã gặp được, cảnh mai đỏ này, sẽ tặng cho Cửu gia!” Đôi mắt nhỏ của Tiêu Nhạc Bạch thân nhiên nhìn Tần Cửu chăm chú, chậm rãi nói.

Tần Cửu không ngờ Tiêu Nhạc Bạch sẽ tặng cảnh mai đỏ này cho nàng, nàng cười quyến rũ, chìa tay nhận lấy mai đỏ trong tay Tiêu Nhạc Bạch, giao vào tay Tỳ Ba, nói: “Đa tạ đại tư nhạc. Chỉ là chắc hẳn đại tư nhạc cũng thích hoa mai, cảnh mai trắng này sẽ tặng cho đại tư nhạc cắm vào bình. Tần Cửu nói xong, ra hiệu cho Lệ Chi đưa cảnh mai trắng cắm trong tay qua.

Tiêu Nhạc Bạch cũng không từ chối, sai người hầu nhận lấy, mỉm cười nói: “Cửu gia thật khách khí, khi các người tới không ngồi xe ngựa sao? Không bằng tại hạ tiễn Cửu gia một đoạn.”

Khi nhóm người Tần Cửu tới là ngồi xe ngựa của Nhan Túc, vốn dĩ quay về phải thuê cỗ xe ngựa, chỉ là không ngờ lúc này bắt đầu đổ tuyết, chắc chắn rất khó tìm xe ngựa. Mất thấy tuyết rơi trên trời càng lúc càng mau, mà người nàng càng lúc càng lạnh, gần như không có cách nào chống đỡ khí lạnh giữa vùng sơn dã này.

Mấy ngày nay, Tần Cửu mơ hồ nhận ra sau mỗi lần nàng tu luyện “Bổ Thiên Tâm Kinh”, quả thực nội lực tăng tiến không ít, chỉ là luồng nội lực vô cùng dịu dàng êm dịu này, dường như cũng đang ăn mòn thân thể nàng. Mặc dù võ công đã nâng cao, nhưng khi không dùng nội lực, thì cảm giác thân thể rất dễ cảm lạnh. Hôm nay ở vùng sơn dã gió lạnh thổi một ngày, có chút không chịu nổi. Nàng ôm chặt Hoàng Mao trong lòng để sưởi ấm, cười nói: “Vậy thì làm phiền đại tư nhạc rồi.”

Lưu Liên mất thấy Tần Cửu nhanh như vậy lại quyến rũ được một nam nhân, và lại còn lên xe ngựa của người đó, không nhịn được bĩu môi một cái. Nghĩ thầm: Yêu nữ cũng có hứng thú với loại nam nhân dung mạo bình thường như Tiêu Nhạc Bạch, thật đúng là bụng đói ăn quàng mả.

Đoàn người lên xe ngựa, đi về phía chân núi, dần dần cách Kính Hoa Thủy Vực ngày càng xa.

Ngay vào lúc xe ngựa sắp đi đến đường cái, Tần Cửu mơ hồ nghe được phía trước có tiếng đánh nhau truyền đến. Bây giờ lỗ tai nàng rất thính, đã nhận ra có người đang đấu đá.

Tần Cửu nhìn lướt qua Tiêu Nhạc Bạch, chỉ thấy hắn từ từ uống một hớp rượu, trên mặt tràn đầy vẻ khoan khoái dễ chịu, hình như hoàn toàn không nghe thấy tiếng động bên ngoài.

Đúng lúc này, xe ngựa đã ngừng lại, người hầu đánh xe bẩm báo: “Đại tư nhạc, phía trước có đánh nhau, hình như là xe ngựa trong tướng phủ bị mai phục, đường đi bị chặn lại rồi.”

Tần Cửu nghe vậy sững sờ, Tô Văn Hương gặp nạn? Nàng quán chặt y phục trên người, dường như vẫn không thể xóa cảm giác lạnh lẽo trong người đi, nàng biết nhất định mình đã bị nhiễm phong hàn.

Tiêu Nhạc Bạch buông hồ lô rượu trong tay xuống, thờ dài một tiếng nói: “Thật là, muốn yên ổn uống rượu cũng không được.”

Tần Cửu cau mày, ra hiệu cho Tỳ Ba ra ngoài nghe ngóng tình hình một chút. Một lát sau, Tỳ Ba quay lại nói: “Có ba người tập kích xe ngựa của tướng phủ, muốn đẩy Tô tiểu thư vào chỗ chết, hiện giờ, đã bị thuộc hạ của An Lăng Vương chế ngự rồi.”

Tần Cửu vuốt ve lông vũ trên người Hoàng Mao, nghĩ thầm: Bây giờ là quang thiên bạch nhật, ai lại phái người đi ám sát Tô Văn Hương đây?

“An Lăng Vương đã tra ra kẻ ám sát là kẻ nào chưa?” Tần Cửu thân nhiên hỏi.

Tỳ Ba trầm mặc một lát, chậm rãi nói: “Cửu gia, là người của Thiên Thần tông. Đầu là tử sĩ, trước khi ám sát đã uống sẵn độc, sau khi bị bắt lập tức chết đi. Nghe những người đó nói, trên người bọn chúng đều có kí hiệu của Thiên Thần tông.”

Tần Cửu cau mày, đúng là người của Thiên Thần tông làm sao? Vậy sẽ là người của ai phái tới?

Huệ phí? Nàng ta không cần phải dùng loại thú đoạn này để trừ bỏ Tô Văn Hương.

Lý Vân Tiêu bên cạnh Nhan Mẫn? Với tâm tư của Nhan Mẫn đối với Tô Văn Hương, tuyệt đối không thể nào là Lý Vân Tiêu.

Quan viên khác của Thiên Thần tông trong triều? Tần Cửu suy nghĩ vài lượt, đều cảm thấy không ai lại làm như vậy.

“Đường đã thông chưa?” Tiêu Nhạc Bạch thân nhiên hỏi. Hình như hẳn ngoài có hứng thú với nhạc khúc, thơ từ và rượu ra, không đặt bất kỳ cái gì vào trong lòng.

Người hầu đánh xe nói: “Đã thông rồi, có điều..... Đường của chúng ta đã bị người của An Lăng Vương chặn lại.”

Tần Cửu khẽ mỉm cười, chậm rãi tựa vào xe ngựa, vì sao Nhan Túc đến, nàng đã đoán ra được.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Tốt nhất người nên cầu nguyện

Tiêu Nhạc Bạch nhướng mày, trong mắt nhỏ hiện lên một chút ánh sáng rất nhạt, hẳn nghiêng đầu nói với Tần Cửu: “Cửu gia, sợ là An Lăng Vương đến tìm người chăng?”

Tần Cửu cười khan một tiếng, ngay cả Tiêu Nhạc Bạch cũng đã đoán được. Xem ra, nhất định là người trong thiên hạ đều đã biết mối thâm thù giữa nàng và Nhan Túc. “Có lẽ là vậy, giờ ta sẽ xuống xe ngựa, sẽ không gây thêm phiền phức cho đại tư nhạc.” Tần Cửu mới vừa dịch chuyển cơ thể, còn chưa kịp vén rèm xe lên lên, rèm xe của xe ngựa đã bị người gạt ra.

Tuyết rơi bên ngoài vẫn chưa ngừng, trên mặt đất đã trải một tầng trắng xóa. Đường núi chỗ xe ngựa dừng nằm ở một vùng đất lõm, địa thế hai bên nhô cao, chắc hẳn ba thích khách kia chính là nhảy xuống từ phía trên. Lúc này, ba người người áo đen kia đều nằm sấp ở trên đường núi, một vùng máu đen đông đặc dưới thân, rõ ràng đã phát độc mà chết.

Cơ thể Tần Cửu run rẩy, chỉ cảm thấy gió lạnh xen lẫn tuyết rơi là tả thối vào từ cửa xe mở rộng, thật sự lạnh thấu xương tủy. Nàng di chuyển hai bước, lại dừng lại.

Thật là lạnh! Tần Cửu rút cổ một cái, đi ra ngoài sẽ bị chết cứng, vì vậy, một lần nữa nàng thay đổi tư thế ngồi nghiêng ở trong xe ngựa.

Hơn mười Kim Ngô Vệ đã vây quanh xe ngựa của Tiêu Nhạc Bạch như lâm đại địch*, bọn họ vẫn duy trì động tác tay phải cầm vô đao, dường như bất cứ lúc nào đao đều có thể ra khỏi vỏ. Chỉ là, khi ánh mắt lạnh lẽo thấu xương của bọn họ nhìn vào trong xe ngựa, đều có chút sững sờ sững sốt.

*Như lâm đại địch: như đối mặt với quân địch nguy hiểm

Trong xe ngựa của Tiêu Nhạc Bạch, bởi vì chờ đón người Tần Cửu, gần như toàn bộ buồng xe đã bị hàn mai các nàng ngắt xuống lấp đầy rồi. Những đóa hoa mai đỏ đỏ trắng trắng này nở ở trong buồng xe, ít nhiều làm cho loại tình cảnh xơ xác tiêu điều này tăng thêm vài phần sắc thái hài kịch.

Qua khoảng thời gian một nén nhang, Tần Cửu nhìn thấy Nhan Túc xuất hiện ở trong tầm nhìn.

Hình như hẳn vừa mới bước ra từ trong buồng xe xe ngựa của Tô Văn Hương, hẳn đi thật nhanh về phía bên này, hẳn đi rất lẫm liệt khí phách, áo choàng lông cáo màu trắng bay bay trong gió, cuốn lên vô số vụn tuyết bay là tả quanh thân. Đi đến gần rồi, Tần Cửu phát hiện trên chiếc áo choàng lông cáo màu trắng hẳn khoác, dính nhiều vết máu lấm tẩm

Đương nhiên Nhan Túc sẽ không bị thương, mà máu trên người thích khách, cũng khó có thể bắn lên người hắn. Máu này không thể nghi ngờ là máu của Tô Văn Hương, nếu không, hẳn sẽ không lạnh lùng như vậy.

Đúng vậy, lạnh lùng!

Sự tàn nhẫn tuyệt tình và cay nghiệt của An Lăng Vương dùng một mũi tên lấy đầu quân địch trong đám loạn quân, trước đây nàng chỉ nghe người khác kể. Nàng lại chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy hẳn như vậy, mà lúc này, nàng nghĩ nàng đã thấy được rồi.

Khóe môi hắn nhếch lên một nét cười, mặc dù cười, nhưng không có ý cười, cực kỳ lạnh, cực kỳ tuyệt tình.

Mà ánh mắt của hắn, nhìn nàng, cứ như đang nhìn một vật chết.

Vật chết!

Tần Cửu thật sự có chút ưu thương!

Nhan Túc thật sự xem Tô Văn Hương như tim gan con mắt của mình mà che chở. Hay nói chính xác hơn, là đang che chở tính mạng của chính mình.

”Tần Cửu! Ba thích khách này của Thiên Thần tông, người giải thích thế nào?” Nhan Túc chậm rãi hỏi từng chữ từng câu.

Đầu lông mày của Tần Cửu khẽ nhướng, mắt đẹp xoay chuyển, nói: “Điện hạ, ba tên thích khách này có phải người trong Thiên Thần tông hay không, ta không biết. Nhưng cho dù là người trong Thiên Thần tông, thì nhất định là ta phải người làm sao? Ta thật sự không thù không oán với Tô tiểu thư.”

Nhan Túc cười lạnh lùng, hần rên luyện ở Hình bộ hơn ba năm, đương nhiên biết ba tên thích khách kia đã chết không có đôi chứng, cũng không nắm được bất kỳ chứng cứ nào của Tần Cửu. Nhưng hần chặn xe ngựa của nàng, không phải vì bắt nàng. Mắt dài của hần híp lại, ánh mắt sắc bén lưu luyến ở giữa lông mày đuôi mắt của Tần Cửu, bỗng nhiên cười nói: “Tần Cửu, tốt nhất ngươi nên cầu nguyện cho Văn Hương không có chuyện gì, nếu như Văn Hương có gì bất trắc, ta nhất định khiến ngươi giống như hoa này.” Tiếng nói vừa dứt, hần phát tay lên cao, cây mai đỏ Tần Cửu đặt ở trong xe lập tức bị tay áo nhanh như gió của hần cuốn ra ngoài, bên ngoài có sương mù dày đặc không ngớt, khi cây mai đỏ kia liên tục xoay tròn ở trên không trung, Nhan Túc vỗ một chưởng lên cành mai.

Trong phút chốc, từng đóa mai đỏ giữa không trung giống như pháo hoa chậm rãi nở bung.

Sau đó, từng cánh hoa một, từ từ rơi xuống từ trên cao, tựa như một cơn mưa cánh hoa.

Cảnh tượng này đẹp đến mê lòng.

Ở trong mắt Tần Cửu, sự di chuyển của những cánh hoa rơi là ta này trở nên rất rất chậm.....

Đến mức nàng nhìn thấy một khuôn mặt tuấn mỹ ở trong cơn mưa hoa đầy trời, khoe môi bên hàm chứa ý cười mệnh mang: “Tô Tô, hoa mai này để nàng cắm vào bình!”

”Trời lạnh như thế, sao chàng lại chạy tới Kính Hoa Thủy Vực. Thiếp nói rồi, thiếp không thích hoa mai cắm trong bình, chúng nở trên cây tự do tỏa hương thì tốt hơn. Và lại, trong nhà cũng có sẵn cây mai, đâu cần chàng chạy xa như vậy.”

.....

Tần Cửu lắc lắc cái đầu càng lúc càng choáng váng, híp mắt nhìn mai đỏ đã bị nghiền nát thành bột trên nền tuyết trắng.

Tỳ Ba hừ lạnh một tiếng, đứng dậy như muốn xông ra, Tần Cửu giữ hần lại.

Nàng ngược mắt nhìn Nhan Túc, trong mắt có một bó lửa, phản chiếu khuôn mặt xinh đẹp sáng rực, giống như hoa Tường Vi nở rộ. Ôm cơ thể của Hoàng Mao, mơ hồ có chút phát run. Thời tiết thật sự quá lạnh, nàng cảm thấy đầu cũng có chút choáng váng.

Hồi lâu, nàng khe khẽ thở dài một tiếng, bắt đầu buông tay một cái, “Người như hoa như ngọc giống như Tô tiểu thư, ta đâu thể xuống tay được. Điện hạ nhất định nói là ta làm, ta cũng không có cách nào.”

Tiêu Nhạc Bạch nhìn lướt qua Tần Cửu, chợt thần nhiên nói với Nhan Túc: “An Lăng Vương điện hạ, xin nghe tại hạ một câu nói. Sau khi lễ Cầu Tuyết kết thúc, ta đã gặp Tần Môn chủ, nàng luôn hái mai ở trong rừng, cũng không có cơ hội dận dò kẻ nào làm chuyện gì. Điện hạ vẫn luôn công chính nghiêm minh, chuyện này, vẫn cần điều tra rõ ràng mới phải, không nên oan uổng người ta.”

Nhan Túc cười lạnh, xoay người vội vàng rời đi. Đối với hần mà nói, chuyện cần làm nhất lúc này, là đi theo Tô Văn Hương đang bị thương.

”Cửu gia, ngài làm sao vậy?” Tỳ Ba về mặt lo lắng hỏi.

Tần Cửu lắc đầu một cái, đầu càng lúc càng nặng, thân thể lại như bay lên, nàng mệt mỏi mở mắt, yếu ớt cười nói với Tiêu Nhạc Bạch: “Tiêu tư nhạc, lần này thật sự phải phiền ngài đưa chúng tôi về phủ rồi.”

Nàng quần chặt lấy y phục trên cơ thể, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Nàng nằm mơ rồi. Hoặc là không phải mơ, mà đã từng là hiện thực.

Nàng nghe được giọng nói của Tỳ Ba, giọng điệu cầu khẩn, mang theo một chút ghen ghét, còn kèm thêm tiếng dập đầu “thùm thụp”, “Van cầu ngài, van cầu ngài nhất định phải cứu nàng.”

Một giọng nói thần nhiên hồ hững cùng với tiếng thở dài trầm thấp, “Các người có thể gặp được ta, cũng là may mắn của các người. Quả thực ta có thể cứu nàng, chỉ là, loại tình hình hiện giờ của nàng, chẳng bằng quay về, cần gì phải chịu đựng đau khổ địa ngục này.”

”Không! Ngài nhất định phải cứu nàng. Không phải chúng tôi tình cờ gặp được ngài, đã ở trong núi này tìm ngài mười ngày. Nàng khổ sở chịu đựng, chính là vì muốn sống!” Tỳ Ba tiếp tục dập đầu thùm thụp.

”Muốn sống? Nàng thật sự đã chịu đựng mười ngày sao?” Rốt cuộc giọng nói bình tĩnh không gọn sống kia đã có một tia dao động, người nọ đi lên phía trước, bắt đầu xem xét thương thế trên người nàng, cuối cùng, thần nhiên nói, “Nếu đã vậy, thôi được, vậy thì ta cứu nàng một mạng.”

Sau đó lại là đau đớn.

Đau đớn ăn sâu vào cốt tủy.

Đau đớn đến tê tâm liệt phế.

Đau đớn, vĩnh viễn không ngừng.....

Chịu đựng đã bao lâu, nàng cũng không biết nữa.

Dường như trước mắt xuất hiện vô số điểm sáng, Tần Cửu từ từ mở mắt, đập vào mắt là màn lụa hoa văn hình mây thêu chim tước.

Nàng động dậy ngón tay, ngón tay linh hoạt. Động dậy chân, chân cũng linh hoạt. Nàng thở phào nhẹ nhõm, mới ý thức được mình chỉ bị cảm phong hàn thôi, cũng không phải bị gói thành bánh chưng lần nữa.

Nàng lau mồ hôi lạnh trên trán một cái, mới tin chắc, vừa rồi là nằm mơ.

Lệ Chi vẫn luôn trông giữ ở bên giường thấy Tần Cửu tỉnh rồi, vui mừng nói: “Cửu gia, rốt cuộc ngài tỉnh rồi.”

Vẻ tươi cười của Lệ Chi là chân thành, vậy ít nhất khiến cho Tần Cửu hiểu, Liên Nhân Ngọc đáng giết nghìn đao kia vẫn chưa quyết định để nàng chết.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Mãn lâu hồng tỵ chiêu

Editor: Xám

Vẻ tươi cười của Lệ Chi là chân thành, vậy ít nhất khiến cho Tần Cửu hiểu, Liên Nhân Ngọc đáng giết nghìn đao đó vẫn chưa quyết định để nàng chết. Nếu không, nàng tỉnh lại, Lệ Chi cũng sẽ không vui mừng như vậy.

Tần Cửu chống người dậy, liền thấy Tỳ Ba ôm kiếm đứng nghiêm ở bên kia giường. Tia sáng của ánh nến chiếu tới từ sau lưng hắn, chiếu rọi cái bóng ôm kiếm canh gác của hắn ở trên giường. Thấy nàng đã tỉnh lại, cái bóng cứng ngắc của hắn mới động dậy một chút.

Tần Cửu xoa nhẹ cái đầu vẫn còn có chút căng đau, hỏi: “Lệ Chi, ta ngủ bao lâu rồi? Bây giờ là giờ nào?”

Lệ Chi vội倒了 nước ấm trong ly trà, dâng đến tay Tần Cửu nói: “Cửu gia đã ngủ hơn ba canh giờ, bây giờ sắp đến canh ba rồi. Sau khi Tiêu tư nhạc đưa chúng ta về, đã phái người vào cung mời ngự y, ngự y đó nói Cửu gia đã nhiễm phong hàn, kê ra một thang thuốc. Tỳ Ba ra ngoài bốc thuốc, Cửu gia uống một thang, sau đó thì toát mồ hôi. Cửu gia, trong người còn lạnh không?”

Tần Cửu cảm ngoài việc đầu có chút căng đau ra, quả thực trong người nhẹ nhàng hơn nhiều, có thể thấy được đơn thuốc ngự y kê vẫn rất có tác dụng. Nàng uống vài ngụm nước ấm, đặt ly trà xuống nói: “Lệ Chi, ta hơi đói bụng, muốn húp bát cháo trắng.”

Lệ Chi vội lên tiếng trả lời: “Vậy nô tì lập tức đi làm.” Nói xong, nhét góc chăn vào cho Tần Cửu, lập tức bước nhanh ra ngoài.

Tần Cửu khẽ nhắm mắt lại, uest oại nói với Tỳ Ba: “Ta không sao rồi, người đi nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Tỳ Ba đứng yên không nhúc nhích, một lát sau, hắn dời bước đến trước giường, trên mặt vẫn không chút thay đổi như cũ, nhưng trong tròng mắt đen lại lấp lánh vẻ lo lắng, “Không phải ngài đã luyện võ rồi ư, sao vẫn còn bị nhiễm phong hàn dễ dàng như vậy?”

Tỳ Ba vẫn luôn cho rằng Tần Cửu đang tu luyện dựa theo phương thức luyện công bình thường của “Bổ Thiên Tâm Kinh”, lần ở trong ôn tuyền của Chiêu Bình công chúa, tứ thiếu niên đang đỉnh thâm thi bị Trương ngự y tra ra vẫn còn là đồng nam, Tần Cửu nói với Tỳ Ba đó là nàng dự liệu được Nhan Túc có thể sẽ đến, cho nên vẫn chưa bắt đầu tu luyện. Lúc ấy Tỳ Ba nửa tin nửa ngờ, nhưng bởi vì hắn không hề biết “Bổ Thiên Tâm Kinh” còn có phương thức luyện công khác, cho nên cuối cùng đánh phải tin. Hiện giờ, Tần Cửu chỉ sợ hắn lại sinh nghi. Liền khẽ cười nói: “Thân thể của ta đã sớm vỡ nát rồi, tuy rằng đã luyện võ, suy cho cùng thân thể không khỏe mạnh bằng người bình thường, bị nhiễm phong hàn cũng không việc gì, vậy không phải được rồi sao?”

Tỳ Ba vẫn nghiêm mặt như cũ, lông mày nhíu chặt không tỏ vẻ giãn ra chút nào, trái lại càng nhíu chặt hơn.

Tần Cửu nhường mảy một cái, nói sang chuyện khác: “Tỳ Ba, người nghĩ là ai ám sát Tô Văn Hương?”

Tỳ Ba tức giận nói: “Trừ ngài ra còn có ai sẽ làm như vậy?”

Tần Cửu lắc đầu một cái, nàng biết Tỳ Ba đang trách nàng và Nhan Túc tranh đấu quá căng, hoài nghi nàng vẫn còn có tình cảm với Nhan Túc.

“Nếu thật sự là ta, thì không phải là gết Tô Văn Hương.” Tần Cửu nhếch môi nói: “Ta biết ngươi trách ta không nên làm loạn quá lớn ở lễ Cầu Thuyết, có một số chuyện mặc dù ta cũng không muốn, nhưng ta tuyệt đối không thể Nhan Túc và Tô gia kết thân. May mà, thái độ Tô Văn Hương đối với Nhan Túc mập mờ không rõ, vừa hay ta có thể mượn cơ hội đi tới hợp tác với Nhan Duật. Nhan Duật.....” Tần Cửu cười lạnh, trong mắt hiện ra một tia sáng lóe lên như lưỡi đao, “Ta cũng không tin hắn không quan tâm đến quyền thế.”

“Ba tên thích khách kia, nếu như là giả trang thành người trong Thiên Thần tông, nhất định không thể gạt được con mắt của An Lăng Vương, chắc chắn phải là người trong Thiên Thần tông. Uống thuốc độc trước rồi lại đi ám sát, bất luận thành bại đều chỉ có một con đường chết, tử sĩ là như vậy.” Tỳ Ba trầm ngâm dè dặt giọng nói, “Chẳng lẽ tông chủ xuất quan rồi? Tức giận ngài đã rời khỏi Thiên Thần tông, nếu như vậy, sau này chúng ta càng nên cẩn thận hành sự.”

Tần Cửu gật đầu một cái, “Nếu như ta đoán không lầm, ngày mai, bên phía Nghiêm Vương sẽ có tin tức.”

Tần Cửu đoán không lầm, sáng sớm, Tần Cửu mới vừa dùng bữa sáng, đang chơi đùa với Hoàng Mao ở trong phòng. Thiệp mời của phủ Nghiêm Vương lập tức đưa tới, sau khi Tần Cửu xem xong, cười tủm tỉm vút cho Lưu Liên, nói: “Liên Nhi, ngươi nhìn xem, Nghiêm Vương hẹn chúng ta giờ Tuất hôm nay đến một chỗ hay!”

Lưu Liên nhận lấy thiệp mời, nhanh chóng xem xong, cúi đầu nói: “Vô Ưu cư? Đây là chỗ nào?”

Tần Cửu quyền rũ cười một tiếng nói: “Liên Nhi, buổi tối năm đó ta gặp ngươi, để ngươi làm khát cái mấy ngày, ngươi nên biết đó là chỗ nào rồi chứ.”

“Chỗ hay gì đó sao?” Lưu Liên nhướn mày, bỗng nhiên phúc đến thì lòng cũng sáng ra, “Chẳng lẽ là, thanh lâu?”

Tần Cửu cười tủm tỉm nói: “Thì ra, Liên Nhi cũng biết thanh lâu chỗ hay, vậy tối nay, không thiếu được dẫn ngươi đi rồi.”

Hoàng Mao bay đến trên đầu vai Lưu Liên, phấn chấn kêu lên: “Thanh lâu chỗ hay, muốn đi muốn đi.”

Mặt Lưu Liên vụt đỏ lên, xoay tay nói: “Nô tài không đi, nô tài không nói đó là chỗ hay.”

“Không đi sao?” Tròng mắt của Tần Cửu xoay chuyển, khó xử nói, “Nhưng chỗ Nghiêm Vương hẹn là đâu chứ, ta một nữ tử, nếu như đến chỗ đó bị người ta ức hiếp thì làm thế nào?”

Lưu Liên hừ nói: “Ai dám ức hiếp Cửu gia chứ.” Trong lòng nói: Chỉ mong sao ngươi bị ức hiếp thôi.

Tần Cửu nói: “Sao không chứ, chỗ đó có rất nhiều kẻ hung hãn mà. Thật ra ta không sợ bị ức hiếp, nhưng mà, nếu ngươi không đi, ta chỉ đành phải mang Anh Đào và Lệ Chi đi thôi, hai người các nàng, như hoa như ngọc như thế, cũng không thể bị ức hiếp phải không?”

Lưu Liên cam chịu, đành phải đồng ý.

Quang Vũ phường là nơi phồn hoa náo nhiệt nhất Lệ Kinh, nằm ở phía Tây Bắc của Lệ Kinh. Từ lâu, sân khấu kịch, thanh lâu và sòng bạc trải rộng ở đó. diẽn;đàn;lê;quý;đỏm Con đường trong thanh lâu còn gọi là ngõ Phi Y, bởi vì rất nhiều kĩ nữ đào kép thích mặc y phục điệu múa Nghê Thường màu đỏ tươi, vì vậy được đặt tên là ngõ Phi Y. Trên con đường này có vài thanh lâu nổi tiếng, Vô Ưu cư chính là một trong số đó.

Hiện giờ Lưu Liên đang cùng với Tần Cửu, Tỳ Ba đi trong ngõ Phi Y, lầu gác hoa viện cao thấp bất đồng đứng sừng sững ở hai bên đường phố. Lúc này vừa mới lên đèn, có thể nghe được loáng thoáng tiếng đàn sáo đẹp đẽ êm tai truyền ra từ trong lầu.

Như kim khước ức giang nam nhạc, đương thì niên thiếu xuân sam bạc.

Kỵ mã ý tà kiều, mẫn lâu hồng tự chiêu.

Thúy bình kim khuất khúc, túy nhập hoa tùng túc.

Thử độ kiến hoa chi, bạch đầu thệ bất quy.*

*Bài thơ “Bồ Tát mạn” – Vi Trang. Bản dịch của Diệp Luyến Hoa:

Lại nhớ Giang Nam thời vui vẻ, áo xanh nhẹ khoác ngày trai trẻ.

Cười ngửa tựa bên cầu, áo hồng vẩy khắp lầu.

Xuyến vàng bình phi thủy, say khướt tìm hoa nghi.

Nay lại gặp nhành hoa, bạch đầu chẳng về nhà.

.....

Đây là một khúc 《Nhớ Giang Nam》, Luru Liên đã sớm thuộc nằm lòng, nhưng chưa từng tận mắt thấy “Mãn lâu hồng tỵ chiêu”. Hôm nay, cuối cùng hắn cũng nhìn thấy, mặc dù nói, người những nữ tử áo hồng kia vậy gọi không phải là mình.

Luru Liên nhìn không chớp mắt mà chăm chăm đi đến, làm sao có thể nói được, thật ra hắn không muốn đến. Loại nơi chốn này, ngày trước khi hắn làm khất cái, cũng chưa từng đến. Nhưng hôm nay lại bị yêu nữ này dụ dỗ đến đây, hắn liếc xéo Tần Cửu bên cạnh một cái.

Chỉ thấy hôm nay nàng mặc một bộ trường sam kiểu nam màu hồng nhạt, vạt áo thêu vài đóa Mạn Đà La quyền rũ, cánh hoa đơn giản đẹp đẽ, sắc màu đậm nhạt tự nhiên. Mái tóc đen buộc lên rất cao, từ trên đỉnh đầu buông xuống dưới, đung đưa nhẹ nhõm ở trên lưng, dáng vẻ này giống như một quý công tử phong lưu phóng khoáng.

Chỉ là, người tuy đẹp, nhưng nhìn về mặt kia lại rất...

Mắt phượng của nàng chứa ý xuân, đôi mắt toát lên vẻ đào hoa, khoe mỗi cong lên thành ý cười mỉa hoặc lòng người. Trong mắt nàng như có lưới câu, còn đưa mắt ngắm nhìn khắp nơi, khiến các cô nương trên lầu hoa tới tập ném khăn, ném hoa trong tay về phía nàng.

Tần Cửu không chút đỏ mặt mà nhận lấy, còn liếc mắt đăm chiêu đưa tình với người ta.

Luru Liên nghĩ thầm, ông trời để nàng sinh ra làm nữ tử là đúng, với bộ dạng phong lưu phóng đãng này, không biết bao nhiêu nữ tử sẽ gặp họa.

Dáng vẻ này của nàng, khiến Hoàng Mao trong lòng cũng học theo nàng, liếc mắt đưa tình với những nữ tử kia.

Chỉ chốc lát sau, đã đến Vô Ưu cư. Vô Ưu cư đầu cùng* trùng điệp, cửa sổ sáng long lanh, cực kỳ long lẫy. Quy công* đón khách ở cửa thấy ba người ăn mặc hoa lệ, vội vàng niềm nở đón vào.

* Đầu cùng: một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là cùng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các cùng gọi là đầu.

*Quy công: nam nhân làm việc vặt trong thanh lâu, kỹ viện.

Sắc trời đã tối dần, bên trong Vô Ưu cư khắp nơi đèn hoa rực rỡ, ngọc và nến cùng sáng lung linh. dd[leequys]đôn Ca cơ vũ cơ hát hay múa đẹp, vương tôn công tử cười nói không dứt.

Ba người đang đi vào, tú bà Thôi ma ma của Vô Ưu cư lập tức tiến lên nghênh đón, bà ta cả người vẩy hoa áo gấm, hoa cài phi thúy vòng vàng, cười dịu dàng nói: “Vị công tử này là lần đầu tiên đến đây sao, có cần lão thân giới thiệu cô nương cho ngài không. Cô nương chỗ chúng tôi, ai cũng xinh đẹp như hoa, cảm kỳ thư họa đều tốt.”

Tần Cửu mỉm cười chỉ vào Luru Liên nói: “Ma ma, vị tiểu đệ này của ta yêu thích sự yên tĩnh trang nhã, cần một gian phòng yên tĩnh trang nhã nhất, thêm mỹ tửu tinh khiết nhất, nhất định cần cô nương xinh đẹp nhất ở đây tiếp bồi. Về phần ta, ta có hẹn với Nghiêm Vương, không cần tìm người hầu hạ ta. Tiểu đệ, người tự đi chơi đi!”

Mồ hôi lạnh của Luru Liên lập tức tuôn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Hoa đán tuyệt sắc

*Hoa đán: diễn viên đóng vai con gái có tính cách hoạt bát hoặc phóng đãng đánh đá.

Editor: Xám

Luru Liên vốn tưởng rằng mình đến Vô Ưu cư làm người tiếp khách, ai ngờ vừa đến đã bị yêu nữ biến thành khách làng chơi.

Hắn cuống quýt xoa tay nói: “Ma..... Ma ma, không cần tìm cô nương cho tôi đâu.”

Thôi ma ma đầu thềm nghe lời của Luru Liên, quay đầu cười xòa với Tần Cửu, nói: “Cô nương đẹp nhất của chỗ chúng tôi lát nữa phải cùng vương gia hát hí khúc, không bằng lão thân để Thủy Tiên và Đỗ Quyên đến tiếp vị công tử kia, đây chính là những cô nương dịu dàng động lòng người nhất chỗ chúng tôi đây.”

Tần Cửu mỉm cười nói: “Nếu thế, ma ma sắp xếp đi, phải là cô nương đẹp dịu dàng.”

Thôi ma ma liền cất cao giọng: “Thủy Tiên, Đỗ Quyên, tới hầu hạ khách quý.”

Hai thiếu nữ xinh đẹp như hoa kkhở đi tới, hai nàng dịu dàng cười với Lư Liên một tiếng, một trái một phải, một nàng đưa bàn tay nhỏ trắng nõn ra dắt Lư Liên, mười ngón tay đan xen, kéo hắn đi lên lầu. Nàng kia vòng lấy thắt lưng hắn, nửa đẩy nửa kéo. Lư Liên vẫn muốn vùng vẫy giấy chết thoát ra, đưa tay đẩy, ai dè lại đẩy vào hai khối thịt tròn mềm mại, trong nháy mắt Lư Liên cảm thấy ngón tay giống như trúng điện giật, tê dại không ngừng, kèm theo trên người cũng có chút rã rời.

Trong nháy mắt hắn không dám từ chối nữa, chỉ sợ lại chạm phải thứ không nên chạm, cứ như vậy bị Thủy Tiên và Đỗ Quyên nửa đẩy nửa ôm đi lên lầu.

Thôi ma ma cười dịu dàng nói: “Công tử ngài là bằng hữu của Nghiêm Vương, thật sự là khách quý, vương gia đã sớm đặt gian phòng tốt, mời lên nhà thất trên lầu.” Thôi ma ma nói xong, liền đích thân dẫn Tần Cửu và Tỳ Ba đi lên lầu hai.

Lầu hai yên tĩnh hơn đại sảnh dưới lầu, gian phòng trang trí tao nhã tinh tế, vài chiếc đèn cung đình bằng ngọc Lư Ly tỏa ra ánh sáng sáng rực, giữa phòng bày một chiếc bàn gỗ tử đàn rất lớn, bốn thị nữ chải búi tóc Bán Phiến đứng hầu ở bên bàn, thấy Tần Cửu đi vào, vội vàng nghiêng đón, cúi áo chào bên ngoài cho nàng.

Ánh mắt Tần Cửu xoay một vòng, thấy trong phòng không có Nhan Duật, cười nhạt hỏi: “Ma ma, vương gia đến lúc nào?”

Thôi ma ma cười nói: “Vương gia đã đến từ lâu rồi, chỉ có điều, hôm nay sở thích hí kịch nổi lên, nói muốn hát hí khúc. Ngài đừng ngại thương thức một chút, đây chính là cơ hội ngàn năm khó gặp đấy. Lão thân ta bận việc đi trước, mấy người các người, phải hầu hạ ngài cho tốt.” Nói xong, Thôi ma ma liền cáo lui.

Tần Cửu đã sớm biết tất Nhan Duật có thể hát hí khúc, năm đó bởi vì việc hát hí khúc này, đã từng từng khiến hoàng huynh Khánh Đế của hắn giận đến mức trách mắng hắn. Hát hí khúc là một nghề thuộc chín nghề thấp kém, đừng nói gia đình phú quý, ngay cả nhà bình thường, nếu không phải bị ép kiếm sống, cũng sẽ không để con gái đi học hí kịch. Nhưng Nhan Duật là con cháu hoàng thất, không chỉ học, còn chạy đến rạp hát đường hoàng hát xướng, hôm nay, lại đến hát trong thanh lâu, quả thật hồ đồ đến cực điểm.

Tần Cửu ngồi xuống ghế, bốn thị nữ liền giống bướm bướm vờn hoa, bắt đầu bưng trà rót nước cho nàng.

Tần Cửu nghĩ đến Lư Liên, liếc mắt ra hiệu cho Tỳ Ba, nói: “Tỳ Ba, người tự mình ra ngoài chơi đi.” Tỳ Ba hiểu ý, ôm kiếm lui ra ngoài.

Tần Cửu ngồi ở bên bàn, nghe được tiếng nhạc du dương của đàn Nguyệt truyền lên từ dưới lầu, Tần Cửu ngẩng đầu, xuyên qua rèm cửa nhìn về phía dưới lầu.

Chỉ thấy trên đài diễn kịch ở lầu một, màn che gấm đỏ được kéo ra, một tiểu sinh, một hoa đán bước lên đài cao.

Ánh đèn Lư Ly sáng lung linh, trang phục hí kịch màu sắc sặc sỡ của tiểu sinh và hoa đán phản chiếu khiến Tần Cửu hoa cả mắt.

Trước kia nàng không có duyên xem Nhan Duật hát hí khúc, không ngờ hôm nay lại vừa khéo nhìn được, cũng muốn xem hắn hồ đồ ra sao.

Trước tiên ánh mắt của Tần Cửu chăm chú nhìn lên người tiểu sinh, chỉ thấy hắn mặc một bộ hí phục màu lam, bôi mành vẽ mặt, diện mạo cực kỳ tuấn nhã. Nàng thật không ngờ, Nhan Duật vẽ mặt mặc hí phục lại tu nhã (thanh tú + nho nhã) hiền lương như vậy, thật sự ngoài dự đoán của nàng.

Lại nhìn hoa đán kia, lúc này lại đưa lưng về phía người xem, chỉ thấy y phục sắc màu duyên dáng, bóng lưng thon dài yếu điệu, trên đầu cài trâm phượng trăm ngọc, một lọn tóc đẹp rất dài buông xuống bên eo. Nàng im lặng đứng đó, như ẩn như hiện, thanh tân thoát tục.

Tiểu sinh khẽ phát hí phục màu lam, quạt giấy khẽ lay động, cất tiếng hát bi thương: “Mạc đạo nam nhi tâm như thiết, quân bất kiến, mẫn nhãn hồng diệp, tần thị ly nhân nhân trung huyết! Cảnh tiêu tiêu, phong tích tích, vũ phi phi, đối thử cảnh chầm nhân phân ly?”

Tiểu sinh hát xong, thở dài một tiếng đàng đàng xa xăm.

Giọng nói của hắn thê lương mà bi thương, ngược lại vô cùng dễ nghe.

Tần Cửu ngẩn ngơ suy nghĩ, thì ra, hắn thật sự biết hát.

Hoa đán “À” một tiếng bi thương, ồng tay áo dài khẽ múa, ngân nga hát lên: “Thiên thanh thiết, chấp thanh tể, giác thanh vận, nhận thanh bi, đoạn tràng xử hà xử xướng dương quan.”

Giọng của hoa đán rất hay, trong mị hoặc mang theo một chút trong trẻo mượt mà, từng chữ từng câu giống như châu ngọc rơi xuống.

Trong chốc lát, dưới đài toàn là tiếng reo hò khen hay.

Khóe môi Tần Cửu mỉm cười, nghĩ thầm: giọng hát êm tai như vậy, lại không biết hoa đán này trời sinh xinh đẹp ra sao. Nhớ đến vừa rồi Thôi ma ma nói, cô nương đẹp nhất chỗ bọn họ phải cùng Nhan Duật hát hí khúc, chắc hẳn đây chính là cô nương đẹp nhất nọ, nàng không khỏi sinh lòng hiếu kỳ.

Theo nốt dừng của âm cuối, hoa đán kia vung tay áo, xoay người lại, mặt quay về phía dưới đài.

ồng tay áo dài rộng rãi che khuất dung nhan, chầm chậm dời xuống trong tiếng nhạc khúc thương của đàn Nguyệt, từ từ, lộ ra mành ngài nhỏ dài thanh tú, lộ ra mắt phượng diễm lệ quyến rũ, lộ ra làn môi anh đào điểm một chút hồng.

Trong lòng Tần Cửu đột nhiên chấn động, quả nhiên là tuyệt mỹ, không hổ là người xinh đẹp nhất ở đây.

Hoa đán kia bước đi loạn choạng, tay áo dài khẽ phất, đệm với tiếng đàn Nguyệt xa xăm, uyển chuyển hát lên: “Nhược đào đế lý, đế lý tửu hương hoa nông, vạn bản cảnh mị, hủ thủ thứ cộng biệt nhân, tiện học liên lý. Thiều ẩm tửu, tình du hí, ký thủ nô gia ngôn ngữ. Thả thủ không khuê, bả môn nhi khản bế; bất niệm ti quân, bất liễu sơ tây, chuyên đẳng trứ phu quân hảo tiêu tức.”

Bên trong đôi mắt sáng trong của nàng thấp thoáng có ánh sáng xoay chuyển, tay áo dài trắng thuần khiết phất ra rồi lại xếp chồng lên từng tác, khi gió tay nhấc chân lộ ra vẻ lộng lẫy uyển chuyển.

Hát xong, cùng với tiểu sinh cầm tay nhìn nhau, đôi mắt trong veo đắm đuối đưa tình.

Tuồng diễn xướng này chính là “Trường đình tống biệt”, phu quân phải vào kinh đi thi, người con gái đưa tiễn ở đình nghỉ chân. Vạn phần không muốn, nhưng lại không thể làm lỡ phu quân theo đuổi công danh, lại sợ phu quân vào kinh thay lòng đổi dạ, tâm tình thật sự rất phức tạp.

Hoa đán kia hát rất hay, diễn cũng tuyệt, diễn tả sự thâm tình của nữ tử giống y như đúc, khiến cho chúng nhân dưới đài ngây dại.

Xưa nay người đa tình hay thương cảm trong lúc biệt ly, hay cho một cái cầm tay nhìn nhau, nước mắt chạy quanh, nghẹn ngào không nói nên lời.*

*Đây là vài câu thơ trích từ bài “Điệu Vũ lâm linh”, bản dịch tìm được từ diendan.maihoatrang.com

Tiếng đàn chọt sôi trào, tiếng tiêu vút cao, dây đàn gấp gáp, sáo trúc như vỡ tan, tay áo dài xoay múa, cuối cùng tiểu sinh đi mất, chỉ còn lại hoa đán nhẹ nhàng đứng yên, mặt ngọc thê lương, cất tiếng hát bi thương. Tiếng hát kia mang theo đau thương như nước chảy hoa rơi, cho dù xinh đẹp như hoa, làm sao địch nổi dòng chảy thời gian, cuối cùng tất cả không thể giữ lại, cuối cùng gió thổi mây bay vô tình.

Theo tiếng hát của hoa đán, suy nghĩ của Tần Cửu cũng chọt xa chọt gần, nỗi bi thương không tên trời dậy. DiễndànLêeQuýĐôn Nàng bung ly trà lên, thân nhiên uống một ngụm, hỏi: “Ma ma nói, người cùng với vương gia hát hí khúc, là nữ tử đẹp nhất chỗ các người. Nàng tên là gì?”

Một thị nữ nói: “Là Phán Hinh tỷ tỷ. Ngài muốn gặp tỷ ấy sao? Chỉ là, người bình thường rất khó gặp tỷ ấy một lần.”

Tần Cửu đã sớm nghe nói, nữ tử trong thanh lâu, thậm chí còn có chút khó gặp hơn cả tiểu thư khuê các, nàng khẽ cười nói: “Nói vậy, vị Phán Hinh cô nương này người bình thường khó có thể gặp một lần. Nhưng mà, không biết ai có thể lọt vào mắt nàng?”

Thị nữ nói: “Phán Hinh tỷ tỷ là một tay ti bà giỏi, hát hí khúc lại hay, tỷ ấy tán thưởng những văn nhân nhà sĩ tài hoa tuyệt vời nhất, đối với vương tôn công tử tầm thường cũng không coi ra gì.”

Tần Cửu cười nói: “Nói vậy, ta không tài hoa, sợ là không thể gặp được Phán Hinh cô nương rồi.”

“Ai nói không gặp được chứ?” Chỉ nghe thấy một giọng nói êm tai kỳ ảo truyền đến từ ngoài cửa, cửa phòng bị đẩy ra, một hương thơm thanh nhã (thanh lịch + tao nhã) từ từ tràn ngập, một nữ tử thướt tha chậm rãi đến gần, tức giận nói, “Bốn kẻ tiện tỳ các người, lại nói xấu gì ta đấy, Cửu gia là khách quý của vương gia, sao ta có thể không gặp?”

Tần Cửu nhìn mỹ nhân thanh nhã trước mặt, hỏi: “Cô chính là Phán Hinh cô nương? Là hoa đán vừa rồi hát hí khúc?”

“Hoa đán?” Phán Hinh che miệng cười, cúi đầu không nói.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đệ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Vô liêm sỉ đến cực điểm

Edit: Xám

Tần Cửu cảm thấy có chút kỳ quái, không biết Phán Hinh cô nương này đang cười cái gì. Nàng quan sát Phán Hinh cô nương, thấy sau khi nàng ta đã tẩy trang, trên mặt không thoa phấn, dung mạo thật ra cũng không phải quá tuyệt sắc. Mái tóc đen như mây chải thành búi Bán Phiến, một đôi mắt hàm chứa tình ý, nhìn quanh phòng như mình châu rục rờ.

Tuy là nữ tử thanh lâu, hiếm thấy là, toàn thân lại không có chút phóng đảng nào của nữ tử thanh lâu, ngược lại thanh lệ thoát tục, dịu dàng tao nhã, còn giống tiểu thư khuê các hơn cả tiểu thư khuê các của Lệ Kinh, cũng chẳng trách nàng ta là Đệ Nhất Hồng Bài của Vô Ưu cư.

Chỉ là, Tần Cửu quan sát Phán Hinh cô nương giây lát, lại cảm thấy, nàng vừa nãy hát hí khúc và nàng đã tẩy trang có chút không giống. Không ngờ vào hí kịch, lại như biến thành một kiểu người khác.

Phán Hinh cười dịu dàng đi đến bên cạnh Tần Cửu rồi ngồi xuống nói: “Vương gia tẩy trang xong có thói quen tắm gội, liền bảo Phán Hinh tới đây tiếp Cửu gia trước. Cửu gia lần đầu đến Vô Ưu cư sao, món ăn của chỗ chúng tôi không tệ, ta sẽ bảo các nàng mang thức ăn lên trước.”

Bốn thị nữ đáp lại một tiếng, lập tức bắt đầu mang thức ăn lên, chờ đến khi món ăn mang lên hết rồi, Nhan Duật cũng đã tới.

Quả nhiên hắc vừa mới tắm gội qua, trên mái tóc đen lộn xộn mang theo hơi nước, trên người mặc trường sam gấm Thục màu trắng, y phục sáng trong càng lúc càng làm nổi bật lên mái tóc đen nhánh. Hắc vừa đi đến, lập tức đã thu hút ánh mắt của toàn bộ thị nữ.

Phán Hinh nhìn thấy Nhan Duật tới đây, lập tức đứng dậy di chuyển đến bên cạnh hắc, cười tủm tỉm ôm lấy cánh tay hắc, nói: “Vương gia, ngài đã đến rồi, tắm lâu như thế, để Phán Hinh nhìn một chút, có phải đã cọ xát mất một lớp da rồi hay không!” Nói xong, vươn tay nhỏ trắng nõn, vén vạt áo trước ngực Nhan Duật ra.

Nhan Duật ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của Phán Hinh,捏捏 khuôn mặt của nàng ta, cười đến mức hớn hờ phóng đảng, hắc tựa chiếc cằm tinh tế như điêu khắc của hắc vào trong hõm vai của Phán Hinh, ghé vào bên tai nàng ta nói câu gì đó, khiến cho Phán Hinh dịu dàng cũng không nhịn được cười khanh khách.

Tần Cửu từ sau khi luyện công khả năng nghe đặc biệt tốt, nàng không muốn nghe lén, nhưng câu nói kia vẫn lọt vào tai nàng: lát nữa lên giường cho nàng nhìn.

Tần Cửu không nhịn được cong khóe môi lên cười lạnh.

Quả nhiên Nhan Duật vẫn là một hồn thể ma vương.

Một mặt bày ra dáng vẻ tình ý triền miên với Tô Văn Hương ở lễ Cầu Tuyết, mặt khác, lại ở trong thanh lâu liếc mắt đưa tình với kỹ nữ. Nàng nghi ngờ hắc hoàn toàn không hiểu yêu là gì, có lẽ trong lòng hắc, không chiếm được mới là yêu ư, vẫn giống như với nàng năm đó. Nếu không, nếu hắc thật sự thích Tô Văn Hương, sau khi biết Tô Văn Hương bị thương, sao còn có thể ung dung tự tại như thế.

Nhan Duật ôm Phán Hinh đi đến bên bàn rồi ngồi xuống, hình như giống như vừa mới chú ý đến Tần Cửu, hắc mỉm cười một tiếng, nói: “Không ngờ Cửu gia lại đến đây sớm như vậy.”

Tần Cửu nhếch môi cười, nói: “Vương gia hẹn ta giờ Tuất đến Vô Ưu cư, ta nào dám chậm trễ, đương nhiên đến sớm một chút rồi. Chỉ là thật không ngờ, vừa khéo gặp vương gia hát hí khúc, thật sự khiến ta được một lần no bụng sướng tai.”

Nhan Duật chậm rãi ngồi xuống ghé tựa đối diện Tần Cửu, nhướn mày nói: “À, thì ra Cửu gia thấy bản vương hát hí khúc rồi, vậy Cửu gia cảm thấy, bản vương so với Phán Hinh, ai hát hay hơn?”

Tần Cửu quẹo rũ cười một tiếng, nói: “Vương gia so với Phán Hinh cô nương, vẫn là Phán Hinh cô nương diễn vai hoa đán nhập thần hơn.”

“Phán Hinh diễn vai hoa đán?” Nhan Duật sững sốt, ngay sau đó ngẩng đầu cười lớn, “Hay lắm, Cửu gia, đây là lời khen ngợi hay nhất bản vương từng nghe.”

Tần Cửu sững sốt, nhìn đôi mắt phượng như bao hàm hết thấy tinh hoa của thế gian của Nhan Duật, chợt nhớ đến đôi mắt phượng của hoa đán, lại nhìn Phán Hinh đang che miệng cười một cái, nước trà vừa mới uống vào miệng thiếu chút nữa thì phun ra ngoài.

Rốt cuộc nàng biết mình nghĩ lầm rồi, thì ra là hoa đán là Nhan Duật!

Vô liêm sĩ!

Vô liêm sĩ đến cực điểm!

Một nam nhân, hát hí khúc cũng được, lại hóa trang thành hoa đán. Hóa trang thành hoa đán cũng được, lại còn hóa trang đẹp như thế, hát hay như thế, rõ thật là yêu nghiệt.

“Thì ra, hoa đán lại là vương gia, thật sự hát rất hay, ta lại không nhìn ra.” Tần Cửu vỗ vỗ đầu Hoàng Mao, nói: “Hoàng Mao, hoa đán xinh đẹp vừa nãy chính là vương gia đấy!”

Vừa nãy, Hoàng Mao nhìn chăm chăm hoa đán hát hí khúc, nhìn không chớp mắt. Lúc này nghe Tần Cửu nói Nhan Duật chính là hoa đán kia, nhảy xuống từ trên bả vai Tần Cửu, dùng mỏ nhắc ly rượu trước mặt Tần Cửu lên, bay đến trước mặt Nhan Duật, nịnh nọt đặt ở trước mặt Nhan Duật, nói: “Mời uống rượu, mời uống rượu!”

Tần Cửu che miệng cười, “Vương gia, ngài cứ uống ly rượu này đi. Hiếm thấy Hoàng Mao nhà ta thích ngài như vậy, cứ cho con chim thể diện đi, muốn để con chim nhà ta mời rượu rất khó.”

Nhan Duật sờ lông vũ của Hoàng Mao, nhìn đôi mắt đỏ đen si tình của con chim nhỏ, khẽ mỉm cười, bung ly lên uống một hơi cạn sạch.

Tần Cửu mắt thấy Nhan Duật uống một hớp rượu, mới chậm rãi nói: “Hoàng Mao nhà ta là con trống, gặp được nữ tử yêu thích, thường thường đều sẽ mời rượu.”

Nhan Duật nghe vậy, ly rượu vừa mới uống vào miệng nhất thời uống vào không nổi, phun ra cũng không xong, thì ra con chim này coi hấn như con mái rồi.

Phán Hinh ở bên cạnh hấn che miệng cười khanh khách.

Nhan Duật chậm rãi uống ly rượu kia, híp mắt nói: “Phán Hinh, sao nàng có thể tiếp khách như vậy. Cữu gia chính là khách quý, không phải trong lâu có tiểu quan sao? Tìm một người dịu dàng nhất đẹp nhất tới đây hầu hạ Cữu gia.” Yêu nghiệt cười đủ rồi, chậm rãi ngồi ở trên ghế tựa, phản phó Phán Hinh.

Phán Hinh liếc Tần Cữu một cái, vội vẫy tay bảo thị nữ phía sau đi gọi người.

Sau một lúc lâu, lại dẫn đến một thiếu niên. Nhìn dáng dấp khoảng mười bảy mười tám tuổi, tuổi tác xấp xỉ Luru Liên. Thiếu niên này rất đẹp, thanh tú nho nhã, da thịt trắng nõn, nhìn qua gọn gàng sạch sẽ, nho nhã yếu ớt.

Hấn đi thẳng về phía Tần Cữu, gơ tay rót cho Tần Cữu một ly rượu, mỉm cười dâng đến trước mặt Tần Cữu, nói: “Cữu gia, Lan Xá kính Cữu gia một ly.”

Tần Cữu có chút ngẩn người.

Thật ra vừa rồi, Nhan Duật ra lệnh cho Phán Hinh, khi nói muốn nàng ta tìm cho nàng một tiểu quan đến đây, nàng vẫn không hiểu rõ lắm. Bây giờ mới biết, tiểu quan này chính là nam tử bán thân cho thanh lâu, nàng không ngờ thì ra Vô Ưu cư này nam quan nữ kỹ đều có.

Mà hiện giờ, Nhan Duật khéo hiểu lòng người gọi đến một vị tiểu quan cho yêu nữ nàng.

Tần Cữu chăm chú nhìn dung mạo tươi cười nhẹ nhàng của Lan Xá, từ từ khép mắt lại một chút, chỉ cảm thấy bàn tay giấu trong tay áo không thể ngăn cản mà run run. Qua hồi lâu, nàng mới áp chế được kinh ngạc trong lòng, chậm rãi đưa tay ra tiếp nhận chén Luru Ly Lan Xá dâng đến.

Rượu trong chén Luru Ly này là màu đỏ son, tản ra hương rượu nồng đậm, khiến Tần Cữu dường như cảm thấy đây là một chiếc chén máu Luru Ly.

Nàng nhận lấy chén Luru Ly uống một hơi cạn sạch, không hề thưởng thức được hương rượu, ngược lại thưởng thức được đắng chát đầy miệng.

Lan Xá!

Nhất định là hấn.

Tần Cữu đặt chén Luru Ly xuống, đưa bàn tay run run ra, chậm rãi kéo tay Lan Xá, để hấn ngồi ở bên cạnh mình, cười tủm tỉm hỏi: “Lan Xá, người ở lại Vô Ưu cư bao lâu rồi?”

Lan Xá dựa vào Tần Cữu, khẽ cười nói: “Lan Xá đến Vô Ưu cư hơn hai năm rồi.”

“Lâu như vậy rồi?” Tần Cữu nắm tay Lan Xá, vô cùng thâm tình nhìn thiếu niên hờ hững như cô mai lãnh nguyệt* này, “Vậy, còn là thân đồng tử không?”

*Cô mai lãnh nguyệt: cô mai: cây mai đơn độc, lãnh nguyệt: vàng trắng lạnh lẽo.

Phán Hinh dứt cho Nhan Duật một ly rượu, nghe lời nói của Tần Cữu, cười không ngớt nói: “Vương gia, Cữu gia nhìn trúng Lan Xá rồi.”

Nhan Duật dựa nghiêng ở trên ghế, nghe vậy thản nhiên nhũn mày nói: “Ta đã biết, Cữu gia thích loại này.”

Phán Hinh cười nói: “Cữu gia, nếu như ngài thích Lan Xá, hôm nay lại đến đúng lúc rồi. Lan Xá tới đã hơn hai năm, đến nay vẫn chưa từng tiếp khách lần đầu, Thôi ma ma đã định hôm nay là ngày lành của Lan Xá. Nếu như Cữu gia thích, đêm nay có cơ hội trở thành khách sau màn cửa Lan Xá đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Độ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Đánh cược

Edit: Xám

Tần Cữu nghe Phán Hinh nói Lan Xá đến giờ chưa từng tiếp khách lần đầu, thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, trên mặt lại không lộ ra chút biểu cảm nào, giả bộ kinh ngạc vui mừng, nói: “Lời cô nương nói là thật sao? Hấn thật sự vẫn còn là một thanh quan*?” Nàng gơ tay nâng cằm Lan Xá lên, híp mắt quan sát tỉ mỉ một phen, thở dài nói, “Diện mạo thanh tú như vậy, thật sự làm cho người ta vừa thương vừa yêu, không thể thiếu được một hồi ta muốn tán tụng người.”

*Thanh quan: nam quan nữ kỹ bán nghệ, không bán thân.

Đầu lông mày của Lan Xá nhú lại, bởi vì Tần Cửu cách Lan Xá khá gần, cho nên nhìn ra sự không vui của hắn. Nhưng chuyện cũng chỉ trong nháy mắt, trên mặt Lan Xá lại hiện lên ý cười như gió xuân, khiến Tần Cửu gần như hoài nghi, nhú mày của hắn vừa rồi chỉ là ảo giác. Rốt cuộc phải âm thầm chịu đựng thế nào, mới có thể che giấu cảm xúc của đáy lòng tốt như vậy?

Tần Cửu từ từ buông cầm Lan Xá ra, cười uống một ly rượu.

Lan Xá cầm đũa trúc lên, gấp một đũa Tô Nhục* cho Tần Cửu, nhẹ giọng nói: “Cửu gia cất nhắc, Lan Xá vô cùng cảm kích.”

*Tô Nhục: một món ăn (thịt) của Trung Quốc.

Tần Cửu mở miệng nuốt Tô Nhục Lan Xá đút cho xuống, chậm rãi nhai.

Phán Hinh cười nói: “Cửu gia quả nhiên có ý với Lan Xá. Chỉ có điều, mặc dù tính tình Lan huynh đệ của chúng tôi dịu dàng, tính khí lại cực kỳ bướng bỉnh. Mấy năm này, cũng có Công Tôn huynh đệ tiêu tiền như nước nhìn trúng hắn, nhưng Lan huynh đệ chưa từng đồng ý, nói là đến sinh nhật mười bảy tuổi năm nay tự tìm người có duyên để trao thân. Hôm nay, trùng hợp chính là sinh nhật Lan huynh đệ của chúng tôi, Cửu gia đến đúng lúc lắm, chỉ là không biết, có thể trở thành người có duyên với Lan huynh đệ của chúng tôi hay không!”

Lông mày kẻ đen của Tần Cửu nhú lại.

Vốn tưởng rằng, nam quan trong thanh lâu, là đề hầu hạ nữ tử phú quý, lúc này mới đột nhiên hiểu ra, làm sao lại có nữ tử đến thanh lâu hưởng lạc được, những nam quan này, đương nhiên cũng là đề những nam nhân rất hào sảng đến thương thức rồi.

Vì thế, giọng nói buồn phiền vừa rồi trong lồng ngực Tần Cửu càng lúc càng tích tụ, trong lòng, cũng càng thêm khó chịu như vuốt mèo cào.

Lan Xá lại không phản đối mà cười cười, mắt đen trong veo xoay chuyển, khẽ nói: “Cửu gia uống rượu đi.”

Nhan Duật vẽ mặt cười biếng dựa vào cạnh bàn, nói với Phán Hinh: “Phán Hinh, không bằng nàng tấu nhạc, để Lan huynh đệ hát một khúc, cũng để cho Cửu gia mở mang kiến thức về giọng hát tiếng trời của Lan huynh đệ một chút.”

Phán Hinh hờn dỗi liếc Nhan Duật một cái, cười nói: “Cũng được, Lan huynh đệ, ngươi muốn hát khúc gì?”

Lan Xá đứng lên nói: “Vương gia, Cửu gia, không biết đã từng nghe qua khúc《Vọng Tương nhân》của Hạ Chú chưa?”

Nhan Duật cầm ly sứ trong tay ngấm ngấm, môi mỏng khẽ nhếch lên nói: “Vẫn chưa từng nghe qua, ngươi cứ hát đi.”

Lan Xá khẽ mỉm cười với Nhan Duật, Tần Cửu, Phán Hinh ôm tỳ bà, hai người lùi về chính giữa phòng.

Khúc dạo đầu của tỳ bà trôi qua, Lan Xá liền bắt đầu uyển chuyển ngâm xướng. Trong lúc này, bên trong căn phòng rộng lớn, đều là tiếng ngâm xướng nhẹ nhàng đẹp đẽ.

“Yếm oanh thanh đào chậm, hoa khí động liêm, tụy hồn sầu mộng tương bán. Bị tích dư huân... Ký tiểu giang phong nguyệt giai thì, lữ ước phi yên du bạn.... Bất giải ký, nhất tự tương tư, hạnh hữu quy lai song yển.”

Quả nhiên là giọng hát như tiếng trời, nói ra, Tần Cửu lại không biết giọng hát của tiểu tử này hay như vậy.

Đầy trăng, đầy hoa, đầy rượu.....

Thủy nguyệt kính hoa đầy phòng*, tiếng nhạc của trời cao, khiến cho tinh thần của người rung động.

*Thủy nguyệt kính hoa: trăng dưới nước, hoa trong gương, ý chỉ vẻ đẹp hư ảo.

Nhưng Tần Cửu lại không đành lòng nhìn vẻ tươi cười như đóa hoa xuân trên mặt Lan Xá, nghiêng mặt sang bên, bưng ly rượu lên, chậm rãi phẩm rượu. Nhưng trong lòng lại không thể bình tĩnh, dường như có một nỗi chua xót lạnh lẽo tràn lên cao, tắc nghẹn ở cổ họng, dường như chỉ cần nâng vừa mở miệng, sẽ trào ra.

Nhan Duật dựa vào bên cạnh bàn, năm ngón tay hơi cong lại, khe khẽ gõ nhịp tiết tấu trên mặt bàn, môi mỏng khẽ cong, cười đến mực cực kỳ bại hoại ung dung.

Hắn vẫn nhàn nhã thoải mái vô cùng.

“Hôm nay hẹn Cửu gia tới đây, thật ra là có chuyện muốn nói.” Đèn Lưu Ly sáng mờ mờ, chiếu sáng khuôn mặt tuấn mỹ của Nhan Duật. Chỉ là ánh mắt lại có chút sâu thẳm lạnh lẽo, nhẹ nhàng quét lên khuôn mặt Tần Cửu.

“Chẳng lẽ vương gia đã nghĩ thông suốt chuyện ta nói rồi?” Tần Cửu khá hứng thú hỏi.

“Bản vương đã nghe nói chuyện Tô tiểu thư bị ám sát.” Nhan Duật nghiêng mặt sang bên, khóe mắt hơi nhướng lên, cúi người, thấp giọng nói ở bên tai

Tần Cửu, hương rượu thơm tinh khiến phun ra từ miệng hắn, lại không hề mang một chút hơi thở dịu dàng nào, ngược lại toàn là hơi thở rét lạnh.

“Nói như vậy, vương gia cũng cho là ta làm sao?” Tần Cửu cảm ly rượu cười cười, vì sao Nhan Duật hẹn nàng đến, nàng đã sớm đoán được. Nếu không phải vì Tô Văn Hương bị thương, làm sao hắn lại vội vã hẹn nàng đến, “Ta còn tưởng rằng vương gia là một người thông minh, nhưng thì ra cũng giống như An Lăng Vương, là một người ngu dốt!”

“Nếu như ta cho là Cửu gia làm, ngươi sẽ không ngồi ở đây ung dung như vậy đâu. Bản vương biết, nếu như Cửu gia muốn làm, vậy lúc này Văn Hương đâu còn tính mạng.” Nhan Duật cười lạnh, mắt phượng híp lại, ánh mắt lạnh lùng ngưng tụ ở trên mặt Tần Cửu, mang theo một chút ý tứ cảnh cáo.

“Vương gia nói thế, lẽ nào trong suy nghĩ của vương gia, ta lại độc ác như vậy sao?”

Nhan Duật thả lỏng thân thể, nằm nghiêng ở trên giường thấp, trên mặt mỉm cười như gió, nhưng trong lòng lại cười lạnh, “Mặc dù không phải là ngươi làm, nhưng bản vương lại biết thật là ngươi muốn làm. Cho nên bản vương muốn nói cho ngươi biết, nếu như ngươi muốn lấy được lòng của Túc Nhi, ngươi đừng động đến một sợi tóc của Tô tiểu thư, nếu không, đời này ngươi cũng đừng mong có được hắn.”

Tần Cửu cười: “Đa tạ vương gia chỉ giáo, thật ra ta đã sớm biết, cho nên ta mới không động đến nàng, mới muốn làm mối nàng và vương gia thành một đôi.”

Nhan Duật chợt cười nói: “Nếu muốn ta đồng ý cũng được, đêm nay là ngày vui của Lan Xá. Không phải ngươi nhìn trúng Lan Xá ư, bản vương cũng cảm thấy hắn không tệ, nếu như ngươi có thể thắng được hắn từ trong tay bản vương, vậy bản vương sẽ tin ngươi có bản lĩnh, nghe lời của ngươi, thế nào?”

Tần Cửu cảm thấy, đời này chỉ sợ sẽ khó tìm được người vô liêm sỉ hơn Nhan Duật. Rõ ràng có ý với Tô Văn Hương, rồi lại nói cái gì mà buông tay, bây giờ lại còn muốn mình nịnh nọt giúp hắn theo đuổi theo nữ nhân.

Nếu hắn nói muốn đánh cược, đương nhiên nàng sẽ không yếu thế.

“Lời này của vương gia là thật sao?” Tần Cửu híp mắt hỏi.

Lúc này Lan Xá đã thôi hát điệu dân ca, chậm rãi đi đến nở nụ cười với Tần Cửu.

Phán Hinh tấu xong một khúc, mỉm cười quay về, bưng ly rượu lên uống một ly, cười nói với Tần Cửu: “Cửu gia thật sự muốn đánh cược với vương gia? Phải biết rằng, Lan huynh đệ đúng là có lòng với vương gia, nếu như vương gia thật sự thích nam sắc, nói không chừng đã sớm thu nhận Lan huynh đệ rồi. Cửu gia muốn cướp hắn từ trong tay vương gia, thật sự rất khó.”

Tần Cửu liếc Nhan Duật một cái, thần nhiên nói: “Vương gia là ý trung nhân của Phán Hinh cô nương, nếu như vương gia là con quái vật, chỉ sợ Phán Hinh cô nương cũng xem như báu vật. Nhưng làm sao biết được Lan Xá đã thích vương gia chứ, phong thái của Cửu gia ta cũng chưa chắc kém hơn vương gia đâu? Trận cược này ta nhất định cược!”

Nhan Duật khá có hứng thú nhướn mày nói: “Nhưng nếu ngươi thua, phải thế nào?”

Tần Cửu cười thần nhiên, “Nếu như ta thua, tất cả mọi thứ của ta, bao gồm con người của ta, bao gồm mạng của ta, chỉ cần vương gia muốn, đều có thể lấy đi, thế nào?”

Nhan Duật vỗ tay nói: “Hay lắm! Cửu gia có khí phách! Chuyện này một lời đã định.”

“Một lời đã định!” Hai người nói xong, liền đập tay tuyên thệ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Xù lông

Edit: Xám

Mặc dù Nhan Duật tán thưởng khí phách của Tần Cửu, nhưng lại cho rằng trận cược này, Tần Cửu nhất định thua. Ở phương diện đánh cược, bất luận đánh cược cái gì, đánh cược như thế nào, hắn vẫn chưa bao giờ thua, trừ phi hắn tự nguyện thua. Có điều, ý cười quyền rũ trên khuôn mặt Tần Cửu, khiến cho hắn vẫn có chút cảnh giác, không biết đến lúc đó Tần Cửu sẽ nảy sinh mưu mô gì đây.

Hắn nhếch môi cười, ánh sáng nhàn nhạt hiện lên trong mắt phượng rét lạnh, hắn đưa tay đẩy ly rượu trước mặt ra, trực tiếp lần tìm bình rượu đặt ở một bên.

Ai dè, thật bất ngờ, lại sờ vào khoảng không.

Hắn cúi đầu híp mắt, lúc này mới phát hiện ra chẳng biết lúc nào bình rượu đã bị dời vị trí.

Chẳng biết lúc nào con vẹt nhỏ mỏ đỏ lông trắng Hoàng Mao kia đã vuron đầu vào trong bình rượu, đang uống rượu.

Bàn tay đưa ra của Nhan Duật nhất thời cứng lại, mày kiếm nhíu lại, chưa từng gặp con chim đáng ghét như vậy, lại có thể lên uống rượu của hắn. Xem nó là một súc sinh lông lá, hắn không tính toán với nó, nó càng lớn mật hơn.

Nhan Duật nhường mày, mắt phượng híp lại, sóng cả trong mắt bắt đầu chuyển động, hắn vuron tay túm Hoàng Mao từ trong bình rượu ra ngoài.

Hoàng Mao rõ ràng có chút ngà ngà say, đứng đưa cái đầu, con ngươi đồ đen nhìn chăm chăm Nhan Duật nói: “Mỹ nhân! Mỹ nhân tới uống một chén.” Mặc đã say, nhưng giọng nói của con vẹt nhỏ này vẫn còn rõ ràng, lại còn nói rõ ràng rành mạch, cực kỳ vang dội.

“Phĩ” một tiếng, một thị nữ hầu hạ ở phía sau thật sự không nhị được, liền cười ra tiếng.

Phán Hinh lấy tay áo che môi lại, ánh mắt xoay chuyển, chăm chú nhìn lên nóc phòng, nhưng rõ ràng là đang nín cười.

Lan Xá chỉ nhếch khóe môi một cái.

Nhan Duật tức giận đến trợn mắt, nếu như hắn cũng là một con chim, bây giờ đoán chừng lông toàn thân đều xù lên.

“Khá lắm vẹt nhỏ, lại dám uống trộm rượu của bản vương, nhìn xem hôm nay bản vương nhỏ sạch lông của ngươi.” Nhan Duật nói xong liền nhổ lông vũ vàng trên đầu Hoàng Mao ra, mấy cọng lông vũ vàng này thật sự nhìn rất ngứa mắt.

Tần Cửu cả kinh, vội nói: “Không được!”

Nhưng hình như nói muộn rồi, lông vàng lơ thơ trên đầu Hoàng Mao, bị nhổ liền tiếp hai chiếc.

Tần Cửu thở dài một tiếng, rất thông cảm nhìn Nhan Duật, nàng đã nhắc nhở hắn, vậy không thể trách nàng. Mấy cọng lông vũ vàng trên đầu Hoàng Mao chính là chỗ hiểm của Hoàng Mao, nếu ai đụng vào, sẽ không có kết quả tốt, huống chi, hôm nay nó lại trong cơn say.

Quả nhiên, Hoàng Mao giật mình, cúi đầu nhìn mấy cọng lông vũ vàng từ trên người rơi xuống, lông toàn thân lập tức xù lên.

Con vẹt nhỏ dịu dàng đáng yêu trong nháy mắt hóa thân thành chim ưng hung dữ mạnh mẽ, ánh sáng âm u sắc bén hiện lên trong tròng mắt đỏ đen.

Nhan Duật đã nhận ra điều bất thường, vội thu bàn tay vẫn muốn nhổ tiếp lông về, trong lòng thầm kêu không ổn. Trước mắt chợt lóe lên bóng trắng, khoảng cách thật sự quá gần, hắn vội vàng nghiêng đầu nhắm mắt, nhưng hình như chậm mất, chỉ cảm thấy nơi khóe mắt đau nhói một hồi.

Nhan Duật hừ lạnh một tiếng, híp mắt, vuron tay nắm lấy cổ của Hoàng Mao. Nhưng không ngờ con chim nhỏ này vô cùng linh hoạt, vỗ cánh một tiếng, lại lên đến sau lưng của hắn, dường như vẫn chưa cam tâm, còn muốn tiếp tục cào trên lưng hắn một chút.

Tần Cửu nhìn thấy rõ ràng, biết Hoàng Mao đang làm ầm ĩ thêm. Ngón tay bắn ra, mấy sợi tơ hồng bay ra ngoài, giống như một tấm lưới bện, giữ được Hoàng Mao, kéo lại.

Hoàng Mao vẫn không cam tâm, giãy giụa ở trong lòng Tần Cửu. Tần Cửu cúi người thả lông vàng bị Nhan Duật nhổ xuống rơi ở trên bàn vào trong móng vuốt của nó, Hoàng Mao nhìn thấy hai cọng lông vàng kia, lúc này mới bình tĩnh lại, ánh sáng âm u thể hiện lên trong tròng mắt đỏ đen.

Nhan Duật có chút sững sờ, xem ra, thù oán của hắn và con vẹt nhỏ này xem như đã kết rồi.

Tiểu sủng vật của yêu nữ này và yêu nữ giống như nhau, không dễ chọc mà!

Nếu như hắn giao thiệp với yêu nữ này, phải nghĩ ra biện pháp gì đó quản thúc con vật kia mới được.

Nhan Duật liếc xéo Tần Cửu một cái, đưa tay sờ sờ, trên tay lại dính máu tươi.

Phán Hinh và Lan Xá không dám cười nữa, sắc mặt sớm đã trở nên trắng như tuyết, vội vàng đứng dậy đi tới trước mặt Nhan Duật, lo lắng hỏi “Vương gia, không sao chứ!”

Con mắt tà mị của Nhan Duật híp lại, nói: “Không chết được.”

Phán Hinh lấy khăn trắng trong tay áo ra, nhẹ nhàng xoa xoa trên vết thương ở khóe mắt Nhan Duật, trong tròng mắt đen tràn ngập lo lắng.

Tần Cửu chớp chớp mắt, thấy Nhan Duật mặc dù sắc mặt không tốt, nhưng hình như không động sát ý, liền cười tủm tỉm trêu đùa: “Vương gia, con vẹt nhỏ này của ta rất thích vương gia, cho nên đóng một con dấu ở khóe mắt vương gia, có ý nghĩa đây là người ta thích, ai cũng đừng tranh giành. Ngài xem khóe mắt ta đã có một cái đây, cũng là nó đóng dấu vào đấy!”

Phán Hinh lại bị lời của Tần Cửu chọc cười một phen, vội phụ họa: “Đúng vậy, Cửu gia không nói ta còn không chú ý tới! Con dấu này của Cửu gia vẫn rất đẹp mà.”

Nhan Duật nhận lấy ly rượu thị nữ dâng tới, uống một hớp rượu, nhũn mày nhìn nốt ruồi giọt lệ ở khóe mắt Tần Cửu, cười lạnh nói: “Con đầu cái gì, vết kia của ngươi là nốt ruồi đúng không?”

Tần Cửu che miệng cười nói: “Thật sự là con đầu mà!”

Có điều không phải Hoàng Mao mỗ mà thôi.

“Lan huynh đệ, khách nhân dưới lầu không đợi nổi nữa, cũng đến giờ rồi, Thôi ma ma bảo huynh qua đó đây!” Một tiểu nha đầu tới đây truyền lời.

Nhan Duật thân nhiên hừ một tiếng, liếc Tần Cửu một cái, nói: “Ngươi xuống trước đi, bản vương đi sửa sang lại y phục. Nhớ kỹ trận cược vừa rồi!” Nói xong, vô vô bá vai của Lan Xá, che khóe mắt nghênh ngang rời đi.

*

Trong đại sảnh lầu một ánh đèn lung linh.

Dải lụa màu sắc bay phấp phới.

Tần Cửu ngồi trên vị trí dễ thấy nhất ở chính giữa, một bộ trường sam màu hồng nhạt dưới sự chiếu rọi ánh đèn cực kỳ diễm lệ. Hoàng Mao rúc vào trong lòng nàng, hình như vẫn đang trong cơn khổ sở.

Tần Cửu vỗ đầu nó cười nói: “Ai bảo ngươi đi trêu chọc ma đầu kia, bị nhỡ hai cọng lông vẫn còn tốt chán.” Hoàng Mao đau lòng đến mức không muốn nói chuyện, chỉ ôm hai cọng lông vàng ngân ngơ.

Đúng vào lúc này, trên đài cao vừa rồi Nhan Duật hát hí khúc, một nô bộc hóa trang thành thằng hề nhảy lên đài cao, tươi cười rạng rỡ nói: “Hoan nghênh các vị đã đến Vô Ưu cư. Hôm nay là ngày lành của Lan Xá công tử của Vô Ưu cư chúng tôi. Có vị nào thích Lan Xá công tử của chúng tôi, chỉ cần ngài có thể chiếm được cảm tình của hắn, thì có thể trở thành khách quý của Lan Xá công tử.”

Trong mỗi thanh lâu lúc nào cũng có vài thanh quan bán nghệ không bán thân, những người này thật ra chỉ là một loại nam quan nữ kỹ của thanh lâu, có điều để câu những khách làng chơi chung tình muốn nếm đồ tươi.

Vô Ưu cư cũng không ngoại lệ.

Nam quan ở thanh lâu không phổ biến bằng nữ kỹ, thế nhưng, nam quan cực ít, có thanh lâu vốn không có ai, Vô Ưu cư chẳng qua cũng chỉ có mấy người. Mà Lan Xá còn là thanh quan, thường ngày nổi tiếng bởi chất giọng hay, cho nên, người muốn có được Lan Xá cũng không ít.

Lời của nô bộc vừa nói xong, liền có rất nhiều người vỗ tay hưởng ứng.

“Đi xuống đi, mau mời Lan huynh đệ lên đài!” Có người hô.

Nô bộc tươi cười rạng rỡ nói: “Mọi người đừng nóng vội, vậy xin mời Lan huynh đệ lên đài!” Nói xong, liền cất cao giọng hô, “Lan Xá!”

Chợt nghe phía sau màn có người đáp: “Đừng thúc giục, không phải đến rồi sao?”

Giọng nói này nghe êm tai như vậy, đủ thấy được là phải dốc toàn lực luyện tập mới có thể có được. Giọng hát tiếng trời của khúc nhạc vừa rồi, Tần Cửu đã nghe ra, hắn đã tiêu tốn rất nhiều thời gian và tinh lực để luyện tập.

Tầm màn lụa đỏ kéo ra, Tần Cửu nhìn Lan Xá đi ra, chỉ cảm thấy trước mặt có chút mơ hồ, dường như nàng nhìn thấy một thiếu niên khóc thầm trong cung đình.

Khi đó, hắn không gọi là Lan Xá, hắn gọi là Lan Đình.

Mà khi đó, nàng cũng không phải là Tần Cửu, nàng là Nữ Thượng Thư phụ giúp cai quản triều chính bên cạnh Bạch Hoàng hậu, chức quan cùng cấp với Thượng Thư Lệnh ngoài triều đình.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Dám chơi dám chịu

1. Tổ Y cục

Khánh Đế bệnh nặng, nghi ngờ Thiên Thần tông nổi loạn, liền giao triều chính vào tay Bạch Hoàng hậu. Bạch Hoàng hậu nhân từ hiền đức, lại dốc sức vào việc thanh trừng (quét sạch) đệ tử của Thiên Thần tông trong triều, liền đáp ứng chuyện này.

Để bảo vệ sự an toàn của Bạch Hoàng hậu, Bạch Tố Huyền dưới sự ngầm ủng hộ của Bạch Hoàng hậu, ngoài sáu cục và hai mươi tư ty trong hoàng cung, mặt khác lại lập ra một cục, do nàng trực tiếp thống lĩnh. Cục này được đặt tên là Tố Y cục, nằm ngoài sáu cục và hai mươi tư ty.

Số người trong Tố Y cục cũng không nhiều, nhưng đều là thái giám và cung nữ võ công cao cường. Bởi vì, mặc dù bên trong hoàng cung có rất nhiều Kim Ngô Vệ võ công cao cường, thế nhưng, rất nhiều khi, người trong Hậu cung, nhất là Bạch Hoàng hậu và Bạch Tố Huyền, không thể quá thân cận với thị vệ.

Hai người Bạch Tố Huyền và Bạch Hoàng hậu đều không biết võ công, cho nên từ sau khi lập ra Tố Y cục, mới bảo đảm được an toàn bản thân của họ.

Cung nữ theo sát người bên cạnh Bạch Hoàng hậu, đương nhiên không cần phải nói, phần lớn bọn họ đều là cao thủ võ công hàng đầu trong Tố Y cục, võ công bọn họ tinh thông là kiếm khí.

“Tích hữu giai nhân Công Tôn thị

Nhất vũ kiếm khí động tứ phương,

Quan giả như sơn sắc trở táng,

Thiên địa vi chi cửu đề ngang,

Quắc như Nghệ xạ cửu nhật lạc,

Kiểu như quần đế tham long tường,

Lai như lôi đình thu chấn nộ,

Bãi như giang hải ngưng thanh quang,

Giáng thần châu tự lưỡng tịch mịch,

Văn hữu đệ tử truyền phân phương...”*

*Trích từ “Bài hành xem học trò của đại nương Công Tôn múa điệu "Kiếm khí”” – Đỗ Phủ, bản dịch của Bất Giới @ Mai Hoa Trang:

Xưa người đẹp Công Tôn múa kiếm

Khí tung hoành rung chuyển bốn phương,

Người xem khiếp đảm lạ thường

Điệu cao nhịp thấp tựa nương đất trời.

Rực như Nghệ bắn roi chín quạ

Vững như rồng tiên chứa cười chơi.

Tan con giận dữ thiên lôi

Dùng như bể động ánh ngời sông trong.

Lúc tuổi già buồn không vắng vẻ

Cô học trò học nghệ xứ Lâm.

Kiếm khí theo lời trong thơ ca chính là võ công bí truyền trong hoàng cung, thích hợp cho các cung nữ vũ cơ tu luyện, cũng ít khi thấy trên giang hồ.

Nội công Tần Cửu tu luyện hiện giờ là Bồ Tâm Kinh, nhưng nàng dùng sợi tơ làm vũ khí, thật ra chính là dung hòa kiếm khí và tài nghệ dệt gấm. Trước đây, mặc dù nàng không học võ, nhưng lại thường đi sâu nghiên cứu chiêu thức võ công.

Tố Y cục cũng không phải toàn là thái giám và cung nữ bên cạnh Bạch Hoàng hậu hợp thành. Một bộ phận người rất lớn Bạch Tố Huyền tuyển chọn chính là thái giám và cung nữ tầm thường nhất, không dễ bị người khác chú ý, công việc trong cung của bọn họ cũng không phải quá hiển hách, có thể chỉ là một tiểu cung nữ phụ trách quét tước của Ngự Hoa Viên, có thể là tiểu thái giám giúp việc tầm thường nhất của Ngự Thiện Phòng, cũng có thể là tiểu thái giám đồ phàn.

Ngày thường hoàn toàn không có người chú ý đến bọn họ.

Bạch Tố Huyền và họ có một cách liên lạc duy nhất, mặc dù người trong cung biết có Tố Y cục, nhưng hầu hết đều cho rằng ngoài mấy cung nữ theo sát bên cạnh Bạch Hoàng hậu ra, không có những người khác nữa.

Nào ngờ, còn có rất nhiều thái giám và cung nữ không làm người khác chú ý, thường ngày bọn họ giống với những thái giám và cung nữ khác trong cung, thậm chí lại càng không thu hút, khiến cho người ta vừa gặp đã quên, thế nhưng đến thời khắc mấu chốt, bọn họ lại có thể phát huy tác dụng lớn nhất.

Ví dụ như: Tỳ Ba.

Tỳ Ba chính là tiểu thái giám chăm sóc hoa cỏ của Ngự Hoa Viên trong cung, một lần bởi cây hoa lan quý giá hân phụ trách chết khô, lão thái giám phụ trách Ngự Hoa Viên nói là bởi vì Tỳ Ba tưới nước trễ, cho nên mới khiến hoa lan chết khô. Lão thái giám ra phán quyết đánh chết hân, lúc ấy, Tỳ Ba đã bị đánh cho hấp hối, gần như mất mạng, mấy tiểu thái giám kéo hân đến giếng cạn trong cung rồi ném xuống.

Trong hoàng cung, mỗi ngày thái giám cung nữ chết oan không biết bao nhiêu, một thái giám tầm thường nho nhỏ, chết rồi bị vứt bỏ trong kinh cũng là xong chuyện. Nếu như không phải gặp được Bạch Tố Huyền, cái mạng nhỏ này của Tỳ Ba đã không còn. Nhưng hân đã gặp được Bạch Tố Huyền, nàng cướp được Tỳ Ba về từ trong tay Từ Thần, cũng rửa sạch oan khuất cho hân, cây hoa lan kia, cũng không phải vì tưới nước trễ mà chết khô.

Từ đó về sau, Tỳ Ba trung thành và tận tâm với Bạch Tố Huyền, Bạch Tố Huyền sai người võ nghệ cao cường trong Tố Y cục bí mật truyền võ công cho Tỳ Ba, cũng để hân vào Tố Y cục, trở thành một trong những ám vệ bí ẩn nhất của Bạch Tố Huyền.

Nếu như không có Tỳ Ba, Bạch Tố Huyền sớm đã chết trong lửa lớn.

Ví dụ như: Lan Đình.

Hiện giờ, hân gọi là Lan Xá.

Lan Đình là một trong số ít nam tử không phải thái giám trong Tố Y cục. Hân là tội nô sung vào trong cung, hân sống chết không chịu tình thân*, thà chết cũng phải giữ lại bộ phận quan trọng nhất của mình, trước khi tình thân đã chạy trốn vài lần. Lần sau cùng, đã chọc giận thái giám chương sự, cuối cùng lão không muốn tình thân Lan Đình nữa, mà là muốn lấy mạng của Lan Đình. Nếu như không có Bạch Tố Huyền, cái mạng nhỏ này của Lan Đình cũng đã mất.

*Tình thân: thiên.

Về sau, Lan Đình làm thị vệ ở trong cung, cũng âm thầm gia nhập Tố Y cục.

Sau khi Bạch Hoàng hậu xảy ra chuyện, cung nữ thái giám trong cung Bạch Hoàng hậu đều bị đánh chết, nhưng những tiểu thái giám và tiểu cung nữ tâm thường của Tố Y cục ẩn náu trong Ngự Hoa viên, Ngự Thiện phòng lại có thể tiếp tục sống sót.

Hai năm qua, Tần Cửu sai Tỳ Ba liên lạc với bọn họ, tin tức liên tục không ngừng ra về việc hệ trọng của hoàng cung và triều đình trong tay nàng, đều là bọn họ truyền đến.

Chỉ là, Tần Cửu chưa từng ngờ tới, Lan Đình lại đổi tên thành Lan Xá, vào Vô Ưu cư.

Tiếng vỗ tay của mọi người cắt ngang suy nghĩ của Tần Cửu, nàng ngẩng đầu, thấy màn che gấm đỏ được kéo ra, Lan Xá đi ra từ bên trong.

Nếu như Tần Cửu nhớ không lầm, năm nay hân mới mười tám.

Hân năm đó, dung mạo chẳng hề xuất sắc, bây giờ lại trở mã thành thiếu niên mặt mày thanh tú, eo lưng thon gọn, chân tay dài rộng.

Mặc dù bên trong đại sảnh vẫn rất ấm áp, nhưng dẫu sao vẫn chưa vào tháng hai, trong không khí se lạnh như vậy, Lan Xá lại không mặc áo, ở trần, lộ ra vòng eo cân xứng, trên rốn của hân, gắn một viên bảo thạch xanh biếc, cực kỳ lộng lẫy dưới ánh đèn Lư Ly rực rỡ, khiến làn da trắng nõn nuốt nà của hân càng thêm trắng mịn. Phía dưới mặc một chiếc quần đỏ xòe rộng, quần rất ngắn, lộ ra cổ chân tinh tế của hân. Hân không đi giày, để trần đôi chân đẹp trắng nõn như ngọc.

Tóc đen buộc lên, lộ ra vàng trán trơn bóng, giữa hai hàng lông mày trên trán, gắn một miếng trang sức bằng ngọc bích, hòa lẫn với bảo thạch xanh biếc trên rốn hân, làm tôn lên đôi mắt sáng rực như sao của thiếu niên.

Lan Xá mỉm cười với dưới đài rồi cúi người, nói: "Đa tạ các vị đến tán dương Lan Xá, tiếp theo, mời các vị thưởng thức điệu múa của Lan Xá." Hân nói xong, liền sai người bắt đầu tấu nhạc.

Trên trần đại sảnh treo vài chiếc đèn Lư Ly sáng rực, ánh đèn lạng lẽ chiếu xuống đài cao mang phong cách cổ xưa.

Thiếu niên bắt đầu chậm rãi di chuyển bước múa.

Không có y phục múa, chỉ có thân thể dẻo dai. Gân cốt nhảy múa, thân thể nhảy múa, ánh đèn nhảy múa, tiếng nhạc nhảy múa, tiếng ồn ào nhảy múa.

2. Ra uy

Lưu Liên bị Thủy Tiên và Đỗ Quyên nửa đỡ nửa ôm vào một gian phòng trang nhã đẹp đẽ.

Màn lụa trong phòng tung bay như mộng, khói bay mờ mịt trong hương khắc hoa trên bàn. Giữa phòng bày một chiếc bàn lớn bằng gỗ lim, phía trên bày đầy thức ăn.

Thủy Tiên đỡ Lưu Liên ngồi xuống sập, Đỗ Quyên liền rót rượu, kê đến gần bên mời Lưu Liên.

Lưu Liên đầu chịu uống, dù chưa uống rượu, nhưng khuôn mặt tuấn tú đã đỏ lên từ lâu, đứng dậy, nói: "Hai vị tỷ tỷ, tha cho tôi đi, tôi không phải tới chơi, tôi là theo Cữu gia nhà tôi tới đây, tôi còn phải đến hầu hạ ngài ấy nữa, xin để tôi ra ngoài đi!" Nói xong, liền đứng dậy muốn chạy ra ngoài.

Hai nữ tử đầu chịu theo ý hấn, Đỗ Quyên thấy hấn không uống rượu, cười tủm tỉm nói: "Công tử không chịu uống, hay là để Đỗ Quyên đến mớm cho công tử đi!" Đỗ Quyên tự ngẩng đầu uống một hớp, tiến đến phía trước Lưu Liên.

Lưu Liên mắt thấy nữ tử áp sát về phía mình, hấn nhìn dáng người thướt tha của nữ tử này, nhìn dung mạo xinh đẹp sáng sủa của nàng, nhìn áo đơn màu vàng kim hơi mở rộng của nàng, nhìn cổ trắng nõn của nàng, hấn cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Thủy Tiên vươn móng tay dài sơn nước hoa Phượng Tiên ra, liên tục vẽ vài vòng trước ngực Lưu Liên, cười ha ha nói: "Không ngờ da mặt của tiểu oan gia mỏng như vậy, còn xấu hổ nữa, nhất định là oan gia lần đầu tới chỗ chúng tôi nhỉ, để tỷ tỷ tiếp cậu thật tốt, đảm bảo lần sau cậu tới sẽ cuống quýt như con khi vậy."

Lưu Liên nghe giọng nói mềm mại êm ái này, chỉ cảm giác mồ hôi lạnh túa ra trên trán, rõ ràng không hề uống rượu, cả người lại như có chút men say, toàn thân đứng là vô cùng rã rời.

Hấn cảm thấy không biết đã xui xẻo mấy đời, mà lại gặp phải yêu nữ Tần Cửu này, lại trêu ghẹo mình như vậy. Nghĩ tới Tần Cửu, hấn cũng không biết đột nhiên sức lực từ đâu ra, bất thành linh dũng sức đây, cũng đẩy cả Đỗ Quyên và Thủy Tiên ra.

Hai nàng nũng nịu kêu lên lùi ra sau, Đỗ Quyên loạn chạng mấy bước, có ý yếu ớt ngã xuống đất, tóc tai rối bời buông xuống, nhưng vẫn ngẩng khuôn mặt mỹ lệ nhìn Lưu Liên như cũ, trong đôi mắt trong veo sáng ngời có nước mắt vòng quanh.

Lưu Liên lại lập tức không biết làm sao, hấn cũng không dám đưa tay kéo Đỗ Quyên, chỉ khép vạt áo lại, lẩm bẩm: "Hai vị tỷ tỷ tha cho tôi đi, tôi thật sự không muốn đâu." Nói xong, chạy về phía cửa phòng giống như tránh ôn dịch. Hấn kéo cửa phòng ra, liền nhìn thấy Tỳ Ba ôm kiếm đứng ở cửa phòng.

"Huynh, huynh ở đây làm gì?" Lưu Liên đỏ mặt hỏi, nghĩ đến việc hấn có thể nghe được tình hình bên trong, lập tức nghĩ nếu có một cái lỗ thì tốt rồi, mình có thể chui vào được.

Tỳ Ba mặt không chút thay đổi nhìn Lưu Liên, thản nhiên nói: "Theo ta đi thôi!"

Lưu Liên cảm thấy, nhất định Tỳ Ba chính là một khúc gỗ, không biết cười, hơn nữa, nói chuyện quá giản lược, giống như nói thêm một câu đầu lưỡi sẽ rót xuống vậy.

"Cữu gia là vì tốt cho ngươi, muốn cho ngươi hiểu biết hơn về đủ loại người, ngài không muốn để ngươi thật sự ngủ với hai nữ nhân kia." Tỳ Ba ném lại một câu này, lại dẫn đầu đi ra.

Lưu Liên duỗi ngón tay ra đếm, 33 chữ.

Kỳ lạ nha!

Lưu Liên theo Tỳ Ba đi xuống lầu, đi vào trong đại sảnh lầu một của Vô Ưu cư, nhìn thấy Tần Cửu ngồi ở chính giữa đại sảnh.

Yêu nữ thật sự quá bắt mắt, mặc trường sam màu hồng nhạt hoa lệ, ôm Hoàng Mao trong lòng, hơi cười cười nhìn đài cao chăm chú, trên đài cao có một người đang nhảy múa.

"Hai ta ở phía sau thiếu chút nữa bị hai nữ nhân kia chơi rồi, nàng ta lại tự do ở chỗ này." Lưu Liên kêu gào trong lòng.

Hấn và Tỳ Ba một trái một phải đứng ở sau lưng Tần Cửu. Hấn không dám nhìn Tần Cửu, cho rằng Tỳ Ba nhất định sẽ kể bộ dạng lúng túng vừa rồi của hấn cho Tần Cửu, Tần Cửu nhất định sẽ cười nhạo hấn. Nhưng mà, hình như hấn đã đoán sai.

Tần Cửu không hỏi tình hình của Lưu Liên, bởi vì nàng biết, có Tỳ Ba ở đây, Lưu Liên không có việc gì, mà nàng lúc này, càng không có tâm tình trêu chọc Lưu Liên. Nàng chỉ liếc xéo Lưu Liên một cái, lại nghiêng đầu liếc Tỳ Ba một cái, khóe môi treo ý cười, trong mắt phượng lại đầy vẻ nghiêm túc.

Tầm mắt của Tỳ Ba theo ánh mắt Tần Cửu chuyển đến trên đài cao, hấn nhìn thấy Lan Xá đang nhảy múa, nhất thời sùng sốt. Hấn cúi người, nhỏ giọng nói ở bên tai Tần Cửu: "Cữu gia, tôi cũng không biết Lan Đình ở đây. Hấn chưa từng nói cho tôi biết, nhưng mỗi lần đều đưa cho tôi tin tức đúng thời hạn. Không ngờ."

Tần Cửu rũ lông mi xuống.

Về lòng trung thành, thật ra nàng vẫn cho rằng, Lan Đình không bằng Tỳ Ba, nhưng không ngờ, thiếu niên bướng bỉnh nhất, cao ngạo nhất, cho dù liều mạng cũng không muốn tịnh thân này, sẽ vào thanh lâu, cam lòng làm một nam sủng bị nam nhân khinh nhờn.

Mà chuyện đó, chỉ vì muốn thu thập nhiều tin tức hơn.

Tần Cửu chợt sững sốt, chỉ cảm thấy máu trong lòng như sôi trào, một dòng khí buồn bực đầy chua xót lan lên theo sống lưng, lại liên tục bị ngăn cản ở trong cổ họng, giống như thác lũ bị cản trở, muốn tìm một lỗ hổng để phun ra.

Trên đài cao, Lan Xá đã múa ba lượt, hân hât lên theo tiếng nhạc: "Dục lan thang hề mộc phượng, hoa thái y hề nhược anh."

Giọng hát trong trẻo đệm với tiếng nhạc đẹp dễ, mọi người trong sảnh chẳng còn ai thốt ra tiếng.

Tần Cửu ra sức đè nén chua xót trong lòng, lẳng lặng nhìn.

Cuối cùng múa dứt nhạc ngừng, tiếng vỗ tay dưới đài cao vang như sấm.

Sau khi Lan Xá nhếch môi cười nhạt rồi thì lễ, liền lui vào sau màn che.

Nô bộc vóc người nhỏ bé kia chẳng biết từ đâu nhảy lên trên đài cao, lớn tiếng tuyên bố: "Lan Xá công tử nói, hân ngưỡng mộ những văn nhân nhã sĩ tài hoa nhất, kính xin các tài tử ở đây làm một bài thơ về màn múa vừa rồi của hân, nếu như có thể vượt trội hơn người, thì có thể trở thành vị khách đầu tiên của Lan Xá công tử chúng tôi."

Hôm nay là ngày lành của Lan Xá, cho nên, người hôm nay đến chơi ở Vô Ưu cư, có non nửa là kẻ thích nam sắc. Nghe được lời của nô bộc, đương nhiên gât đầu tán thưởng, nhưng cũng có mấy kẻ không giỏi làm thơ tỏ ý phản đối.

Một nam tử áo gấm đột nhiên vỗ bàn một cái, đứng lên nói: "Dựa vào cái gì mà phải làm thơ, hoặc là dùng bạc nói chuyện, hoặc là dùng nắm đấm nói chuyện, làm cái loại thơ vứt đi làm gì?" Tuy Vô Ưu cư là thanh lâu, nhưng là chỗ tương đối thanh cao trong mấy tòa thanh lâu, có đôi khi cái các kỹ nữ nhìn trướng không phải là bạc và quyền thế của khách, mà là tài hoa của khách.

Tên nam nhân nói chuyện lúc này, rất rõ ràng là một kẻ thô kệch.

Thật ra vóc dáng kẻ này trời sinh cao thẳng, xem tuổi chừng hơn hai mươi, mặt mày có chút bệnh tật, vừa nhìn đã biết là khách quen trong chốn phong nguyệt, đã bị vét sạch thân thể. Người gã mặc một bộ bào gấm màu xanh lá mạ điểm trắng, bên hông thắt đai ngọc màu trắng. Gã hùng hổ nói nói xong liền xắn tay áo lên, rút đao đeo ở bên hông ra.

"Khỏi phải làm thơ, cứ tỳ vũ, nếu kẻ nào trong số các người thắng được thanh đao trong tay bản công tử, rồi hãy nói so tài làm loại thơ vứt đi gì đó!" Thôi ma ma vội qua đó khuyên giải, nhưng kẻ nọ không hề nghe theo Thôi ma ma, "Ta nhìn trướng Lan huynh đệ lâu rồi, mãi mới chờ đến lúc hân muốn tiếp khách, lại phải làm thơ? Thôi ma ma, ta có rất nhiều bạc, đừng so cái gì nữa, đưa ta đến phòng Lan huynh đệ đi!" Kẻ nọ nói xong liền xoa xoa tay, trên mặt toàn là vẻ bi ối, miệng lại càng nói lời bần thủ không ngừng.

Tần Cửu thấy tình hình này, lòng mi dài nhủ lại, ánh mắt ngưng tụ, nàng chuyển Hoàng Mao vào trong lòng Lư Liên, bẻ cổ tay, siết đốt ngón tay vang lên răng rắc.

Lư Liên nhìn thấy, cảm thấy khắp người lạnh lẽo.

Nhìn dáng vẻ yêu nữ muốn ra uy rồi.

Tỳ Ba thấy thế, vội nói: "Cửu gia, để nô tài đi! Chuyện này đâu cần ngài động thủ."

Khóe môi Tần Cửu nhếch lên một chút ý cười u ám, lười biếng nói: "Không cần!"

Vốn dĩ trong lòng ngực đang kìm nén một dòng khí buồn bực, bây giờ, rơi xuống một nơi trút giận, nàng cũng không muốn tặng cho Tỳ Ba.

Tần Cửu chậm rãi bước đến trước mặt kẻ kia, mỉm cười nói: "Vị công tử này, nếu như người biết không làm thơ, vậy ta thay người làm một bài được không?"

Kẻ nọ vốn hơi nổi giận, nhưng thấy dáng vẻ của Tần Cửu, cùng với ý cười nơi khóe môi nàng, nhất thời sắc mặt dịu đi không ít, đôi mắt háo sắc quan sát người Tần Cửu một phen, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc. Nghe được Tần Cửu muốn thay gã làm thơ, ra vẻ ngạo mạn ngẩng đầu nói: "Làm nghe thử chút!"

Tần Cửu thản nhiên cười, lười biếng nói: "Lục bào mỹ lệ ngắt đáp đậu, đại chủ nhất tiểu dăng văn nhập. Nhược yếu kim niên thu thành hảo, điền lý đa đa tẩu kỳ tao".*

*Dịch nghĩa: Áo xanh mỹ lệ ngắt đáp đậu, đại chủ nhất tiểu dăng văn nhập. Nếu muốn năm nay có thu hoạch tốt, cứ đi quanh quần trong ruộng thêm mấy vòng.

Tần Cửu nói liền một mạch, toàn bộ chúng nhân trong phòng cười "ầm" một tiếng. Lại nhìn bộ bào gấm lụa xanh điểm trắng của nam tử kia, quả nhiên là hợp tình hợp cảnh.

"Người. Được lắm, tiểu tử người dám mắng gia là con cóc, người có biết ta là ai không?" Vốn dĩ nam tử còn có chút đắc ý, bài thơ này vừa ra,

sắc mặt lập tức trở nên xanh mét.

Đương nhiên Tần Cửu biết gã là ai, lại có ý giả bộ như không biết, nói: "Vừa rồi ngươi nói, ngươi là cái con cả người đầy mụn com ở trong ruộng nào đó, sao ta có thể biết ngươi được?" Chúng nhân nghe xong, lại lần nữa cười ầm thành một tràng.

"Gia không tha cho ngươi." Vẻ mặt của thiếu niên hung dữ vừa đen lại xanh, "Xoạt" một tiếng đại đao trong tay ra khỏi vỏ, say đắm cười nói, "Nhìn ngươi trời sinh rất đẹp, gia ta cũng miễn cưỡng thu nhận ngươi, thế nào? Nếu ta là con cóc trong ruộng, thì ngươi chính là ruồi muỗi trong miệng ta."

Tần Cửu nhũn mày liếc mắt một cái, lại nhìn thấy bảy tám gia nô sau lưng hắn, người người mạnh mẽ hung hãn, nhìn qua không phải hạng đầu đường xó chợ. Nàng lười biếng cười, nói: "Muốn so thì đến nhanh lên, chúng ta còn chờ làm thơ đấy."

Kẻ nọ thấy Tần Cửu mặc một bộ trường sam lông lầy, vừa nhìn đã biết là một quý công tử tay trái gà không chặt, không giống như người có võ công, liền nhếch mép cười nói: "Tiểu tử ngươi lại có dũng khí, tại hạ khâm phục. Nhưng có thể nói, nếu như gia đánh thắng, ngươi và Lan huynh đệ đều là của ta." Nói xong sải bước lên trước một bước.

Mọi người trong phòng nhao nhao né tránh, lập tức dọn ra một khoảng đất trống.

Mặc dù nói đáng người của thiếu niên hung ác kia hơi mong manh, nhưng quả thật võ công không kém, thân thể cũng linh hoạt, vừa di chuyển trong phòng, vừa vung đại đao về phía Tần Cửu. Tần Cửu biết không thể chống chọi với loại võ công dũng mãnh này của gã, nàng lách mình né tránh đường đao của thiếu niên hung ác, tiện tay cầm một bình đồng đựng đầy rượu trên bàn, nghênh đón. Nàng thi triển khinh công, cả người giống như bướm bướm xuyên hoa vừa tránh né thanh đao bổ tới của thiếu niên hung ác, vừa tìm cơ hội đánh lên mặt thiếu niên. Nàng thường đánh về phía những chỗ dễ nhìn thấy, hai người chỉ đầu chừng mười chiêu, hai mắt của thiếu niên hung ác kia đã thâm tím lại, nửa khuôn mặt cũng sưng lên thật cao, trong lỗ mũi chảy máu tươi.

Lưu Liên há to mồm nhìn, chỉ cảm thấy da đầu tê dại từng cơn. Tỳ Ba ôm kiếm, mặt mày trong trẻo nhưng lạnh lùng, mặt không biểu cảm mà nhìn. Hoàng Mao vẻ mặt mệt mỏi rốt cuộc đã lại sức, nhảy lên trên vai Lưu Liên nói: "Cửu gia đánh hay lắm! Cửu gia đánh hay lắm! Đánh tiếp đi!"

Mấy tên gia nô của thiếu niên hung ác muốn tiến lên giúp sức, còn chưa đi đến trước mặt, đã cảm thấy một luồng gió mạnh kéo tới, cả đám kêu ai ôi một tiếng ngã văng hết ra ngoài.

Đến cuối cùng, thiếu niên hung ác ngã xuống đất, Tần Cửu giẫm một cước lên lưng gã, khiến gã không thể động đậy, cúi người lười biếng hỏi "Ngươi vừa mới nói cái gì ấy nhỉ, nói thơ Cửu gia ta làm không hay?" Giọng nói của nàng hay như tiếng tiêu, giọng điệu nói chuyện cũng dịu dàng động lòng người, nhưng nghe vào trong tai thiếu niên hung ác, lại không thua gì ma ám lọt vào tai, gã liên tục gật đầu nói: "Hay! Hay! Hay! Rất hay, ta chính là một con cóc!"

Tần Cửu cười đến mức mi mày cong cong, bất thành linh dùng sức, thiếu niên hung ác đau đến mức lập tức la hét như mổ heo.

"Còn dám tiếp tục làm loạn nữa không?" Tần Cửu thông thả ung dung hỏi.

Thiếu niên hung ác vội nói: "Không dám, không dám, không dám."

Lúc này Tần Cửu mới chậm rãi nhấc chân lên, lạnh lùng nói: "Cút đi! Đừng để ta nhìn thấy ngươi nữa."

Thiếu niên hung ác cuống quýt bò dậy, bùm mặt chui ra ngoài theo kẽ hở giữa đám người, chạy thẳng đến cửa Vô Ưu cư, lúc này mới quay người lại quát: "Tiểu tử, lão tử không tha cho ngươi."

Tần Cửu lười để ý đến gã, đưa tay phui phui y phục, chậm rãi đi đến bên bàn rồi ngồi xuống, hỏi: "Mới vừa rồi không phải nói muốn làm thơ sao, sao không ai mang giấy và bút mực tới?"

Thôi ma ma vẻ mặt như đưa đám, nói: "Vị gia này, ngài có biết kẻ vừa đắc tội là ai không? Gã chính là cháu nhà mẹ đẻ của Huệ phi đương triều, phụ thân gã là ác quan nổi danh trong triều, chúng ta không đắc tội nổi đâu!"

Đương nhiên Tần Cửu biết gã là cháu của Huệ phi, năm đó gã cũng không lớn lắm như vậy. Có điều, mặc dù không thể thiếu đến chỗ Huệ phi giải thích, nhưng nàng vẫn hạ thủ. Nhìn dáng vẻ lo lắng của Thôi ma ma, Tần Cửu nhũn mày bĩu môi về phía lầu hai, nói: "Ma ma bà bị dọa sợ rồi sao? Chỗ này của bà không phải còn có Phật Tôn chần giữ sao? Bà nói xem, ai dám chọc giận ngài ấy?"

Thôi ma ma theo ánh mắt Tần Cửu liếc về phía lầu hai, chỉ thấy qua cửa sổ nửa mở của một gian nhà các, thấp thoáng thấy một bóng người thon dài thẳng tắp đứng đó.

Thôi ma ma vỗ đùi, cười nói: "Ấy chết, sao ta lại quên mất ngài ấy! Sao mà cuống quá thành hồ đồ rồi. Các ngươi, mau mau lấy vật dụng ra đây." Mấy thị nữ lĩnh mệnh, bắt đầu đặt giấy và bút mực ở trên bàn của mỗi người.

3. Dám chơi dám chịu

Tần Cửu ngồi vào chỗ ở trước bàn, để Tỳ Ba mài mực, nàng đặt bút vào trong tay Lưu Liên, cười tủm tỉm nói: "Liên Nhi, học vấn của ngươi không tệ phải không, hôm nay, là lúc để thử thách ngươi đấy. Nhớ kỹ, nhất định phải làm cho thật hay, ít nhất phải vượt qua cái tên Diêm Vương bắt tài đó."

Lưu Liên cảm thấy nhiệm vụ này quá nặng nề, hần cười khổ nói: "Cửu gia, ngài nghe ai nói nô tài biết làm thơ vậy?"

Tần Cửu ngắm nghía chiếc ly trong tay, cười xinh đẹp nói: "Nói như vậy Liên Nhi thật sự biết làm thơ rồi? Ta chỉ đoán thôi. Lúc này người cũng xem điệu múa của Lan Xá, chắc hẳn đã sớm tuôn trào cảm hứng làm thơ rồi!"

Lưu Liên cầm bút mực trong tay, ngập ngừng nói: "Nhưng mà, đây là thanh lâu, nô tài không có tâm tình làm thơ."

Khóe môi Tần Cửu cong lên, híp mắt nói: "Nếu như người thật sự không biết, ta sẽ phái Tỳ Ba về phủ đưa Anh Đào và Lệ Chi đến, hai người các nàng hẳn là biết làm."

Lưu Liên nghe vậy, vội nói: "Được rồi. Vậy nô tài sẽ làm."

Lưu Liên trầm ngâm chốc lát, liền nhắc bút viết lên giấy Tuyên Thành:

"Tự cửu vân quyền, khắp tứ dã nghệ thủy.

Tương vân xuất đông phương, phong bãi liễu thăng dương.

Bản vô tâm dĩ xuất tự, chung tịch tịch nhi nhập thế.

Di chư thế ngoại nhi lãnh lạc, phục nhập hồng trần cận huyên hiêu."

Tần Cửu theo bài viết của Lưu Liên, chậm rãi ngâm một lần, tỉ mỉ bình phẩm, cảm thấy quả thật rất phù hợp với dáng múa vừa rồi của Lan Xá. Ít nhất, từ trong dáng múa của Lan Xá, Lưu Liên đã thấy được sự cô đơn và cao quý của Lan Xá.

Tần Cửu mỉm cười khẽ gật đầu, nói: "Cũng không tệ!"

"Bài thơ này quả thật làm không tệ!" Giọng nói nồng đậm, trầm thấp như tiếng đàn, lại mang theo khả năng mê hoặc lòng người lướt qua.

Lông mi và lông mày của Tần Cửu khẽ nhú, chỉ thấy Nhan Duật một thân áo trắng hoa lệ đã đi đến trước mặt. Vừa nãy bị Hoàng Mao làm âm ỉ, rõ ràng hẳn lại chải đầu rửa mặt lần nữa, đổi thành bộ trường bào ống tay dài này, hông thắt một chiếc đai lưng màu đỏ nạm ngọc châu, vô cùng đẹp để chói mắt, khiến hẳn càng thêm rắn rỏi phóng khoáng, mỉa mai hoặc bức người. Vết thương bị Hoàng Mao mổ khi nãy bên khóe mắt phải của hắn, cũng học Lan Xá gắn một miếng trang sức màu đỏ hình hạt đậu, vừa vặn che khuất vết thương nhỏ đó, cũng không nhìn ra.

Khóe môi của Tần Cửu giật giật, người này tự ái bao nhiêu mới có thể như vậy? Chỉ là một vết thương nho nhỏ, lại còn che đi. Thì ra lúc nãy ở trên lầu, chính là mẩn mê vết thương này.

Hoàng Mao vốn ở trên bàn nhìn Lưu Liên viết chữ, thấy Nhan Duật qua đây, lông toàn thân lại xù lên, bộ dạng này, dường như định tập kích bất cứ lúc nào.

Tần Cửu vội cúi người bế Hoàng Mao lên, vỗ đầu nó nhỏ giọng nói: "Hôm nay người đã chiếm thượng phong, nếu làm loạn nữa, thì sẽ thua thiệt đấy!" Hoàng Mao oán hận trừng mắt nhìn Nhan Duật một cái, xem như tạm thời bỏ qua cho hắn.

Nhan Duật không cho là đúng mà nhú mày, cầm lấy bài thơ Lưu Liên vừa mới viết xong từ trên bàn, rũ mắt nhìn một lần, lại đặt lên bàn, khóe môi khẽ nhếch, nói: "Cửu gia vừa mới đánh ác bá, thật sự khiến người khác bội phục. Chỉ là, việc làm thơ này, lại để người khác viết thay, hình như không tốt lắm đâu! Thì ra, Cửu gia cũng giống như kẻ vừa rồi, có dũng mà lại không có tài!"

Tần Cửu biết vừa nãy hắn ở lầu hai nhìn qua cửa sổ thấy nàng đánh người, nàng nhướng mày, không coi lời châm chọc của hắn là quan trọng.

Nháy mắt tiếp theo, Nhan Duật chỉ vào thơ của Tần Cửu, mỉm cười nói: "Người khẳng định, một bài thơ như vậy, là có thể lấy lòng của Lan Xá? Lẽ nào người không có sự bày tỏ khác sao? Thí dụ như: vàng bạc châu báu." Nếu muốn lấy được lòng của các nam quan nữ kỹ ở thanh lâu, vàng bạc châu báu chắc hẳn là tất yếu.

Tần Cửu sờ sờ trên người, cau mày nói: "Vốn là đáp lại hẹn của vương gia, cũng không mang theo nhiều ngân lượng lắm. Nhưng nếu ta mang theo ngân lượng, thì sao bì kịp được với tiền tài của vương gia, may mà không lấy ra, dứt khoát sông phẳng làm một người văn nhả."

Nhan Duật nhếch môi cười khẽ, "Câu này của người, là chặn đường của bản vương rồi. Thôi được, nếu thế, bản vương sẽ ra một bài thơ hay. Phán Hình, mài mực."

Phán Hình tiến lên, trải giấy Tuyên Thành, mài mực ở ngay trên bàn của Tần Cửu.

Nhan Duật đi đến trước bàn, xắn tay áo lên, cầm bút mực, thắm đầy mực đậm. Tần Cửu, đám người Phán Hình đứng ở bên bàn quan sát. Chỉ thấy dáng vẻ hắn nhàn nhã, đặt bút như gió, rồng bay phượng múa, không lâu sau trên giấy Tuyên Thành đã đầy nét chữ phóng khoáng mạnh mẽ. Hắn đề một nét cuối cùng dưới giấy, ném bút một cái, như cười như không nói: "Bêu xấu rồi!"

Lưu Liên đứng ở một bên nghiêng cổ, thì thầm:

"Thao thương qua hề phi tê giáp,

Xa triển chuyển hề đoàn binh tiếp;

Kỳ tế nhật hề địch nhược vãn,

Đao kiếm giao hề sĩ tranh tiên;

Cốt nhục ly hề tâm bất trùng,

Chung cương cường hề bất khả lãng;

Thân tức tử hề thần dĩ linh,

Từ hồn phách hề vi quý hùng;"

"Ôi? Đây là miêu tả múa sao?" Lư Liên kinh ngạc, lẩm bẩm nói. Tần Cửu nhìn bài thơ này, vẻ mặt cũng không khỏi biến đổi. Mới vừa rồi, quả thật nàng cũng thấy được loại tình cảm bi tráng này ẩn hiện trong điệu múa của Lan Xá, nhưng hình như là Lan Xá để lộ ra ngoài trong lúc lơ đãng, bản thân hẳn không hề muốn bày tỏ loại tình cảm này, nhưng có thể là lòng mãi đắm chiều, cho nên đã để lộ ra ngoài.

Lan Xá dù sao cũng là người trong Vô Ưu cư, nàng nghĩ loại tình cảm này của hẳn, Lan Xá cũng không muốn bị người khác nhìn ra, bóc trần đâu! Nhưng nàng thật sự không ngờ, Nhan Duệ quần là áo lượt như vậy có thể nhìn ra, mà còn có thể kể lại bằng nét bút.

Tần Cửu đưa tay cầm giấy Tuyên Thành lên, nhìn một lần, lắc đầu nói: "Bài thơ này của vương gia, mặc dù làm rất hay. Chỉ tiếc, e rằng không chắc chắn có thể giành được sự tán thưởng của Lan huynh đệ."

Nhan Duệ thân nhiên cười, nói với Phán Hình: "Phán Hình, phải người đưa thơ của bản vương cho Lan Xá đi."

Tần Cửu cũng híp mắt cười nói: "Tỳ Ba, cũng đưa thơ của ta cho Lan Xá đi."

Mặc dù nói, bài thơ của Lư Liên làm không tệ, nhưng Nhan Duệ lại tin, bài thơ của mình nói trúng tâm tư của Lan Xá, nhất định sẽ giành được tán thưởng của hẳn ta. Huống chi, vốn dĩ hẳn còn có hứa hẹn khác với Lan Xá.

Những vị khách còn lại tuy rằng biết cơ hội thắng trước mặt Diêm Vương quá nhỏ, nhưng vẫn có không ít người làm thơ đưa vào. Cứ thế, qua thời gian cạn ly trà, Lan Xá liền đi ra từ sau màn che, thi lễ thật thấp với chúng nhân dưới đài, dịu dàng cười nhạt nói: "Thơ của các vị đều không tệ, nhưng ta chỉ thích bài thơ của Cửu gia, có lỗi với các vị rồi." Nói xong, đôi mắt thanh tú của hẳn lướt qua đám người, dừng lại giây lát ở trên mặt Tần Cửu, lại thân nhiên lướt đi.

Tần Cửu quay đầu nhìn về phía Nhan Duệ, chỉ thấy hàng mi dài của hẳn nhướng lên, một chút khó tin lướt qua trong tròng mắt đen, rất rõ ràng là đang sửng sốt.

Kết quả này, nhất định khiến hẳn rất bất ngờ.

Tần Cửu mỉm cười nói: "Vương gia, ta đã sớm nói, thơ của ngài không nhất định sẽ giành được tán thưởng của Lan huynh đệ. Cũng không đúng, cũng không nhất định là vấn đề thơ, cũng có thể là vấn đề sức quyến rũ cá nhân."

Chân mày của Nhan Duệ càng nhướng cao, trong đôi mắt mị hoặc hiện lên vẻ khinh thường.

Ngay vào lúc này, thị nữ của Vô Ưu cư đến cài một đóa hoa ngọc màu đỏ lên búi tóc Tần Cửu, đại diện cho chuyện vui. Hôm nay dù nói thế nào, cũng lần đầu tiên Lan Xá tiếp khách, nàng và Lan Xá, cũng tính là đêm động phòng trong Vô Ưu cư.

Có hai nam nhân về mặt hâm mộ, ghen tỵ đi về phía Tần Cửu chúc mừng.

Một tràng tiếng pháo trúc vang lên ở ngoài cửa Vô Ưu cư, đầu tiên chỉ là một tiếng mở đầu giòn giã, sau đó lại là một tràng tiếng vang đùng đùng. Vụn giấy đỏ khắp nơi đều bị nổ bay lên, lại rơi xuống dưới đủ loại ánh đèn, phủ đầy trước cửa Vô Ưu cư.

Nhan Duệ ngồi ở bên bàn, như cười như không nhìn Tần Cửu, nhưng rõ ràng sắc mặt có chút trở nên không tốt.

Cảm giác thua cuộc, thật đúng là đáng ghét.

Mà điều ghét nhất, thật ra chính là người ở trước mặt.

Nữ tử đáng ghét này, mặc y phục nam nhân, khoe mắt đuôi mày đều mang theo ý cười hả hê, nói với hẳn: "Vương gia, dám chơi dám chịu!"

Mày ngài của nàng rất đen, làn da ở cổ tay trắng như tuyết, trên búi tóc được người ta cài một hoa ngọc đại diện chuyện vui màu đỏ tươi, tôn lên vẻ tươi cười long lanh đến lóa mắt của nàng, kiểu diễm phong lưu không nói nên lời.

"Vương gia, ta đi trước làm chuyện phong lưu, xin vương gia đừng hâm mộ. Ngoài ra, Lan Xá là người của Vô Ưu cư, ta đây cũng không phải ép buộc thiếu niên tu luyện tà công đâu! Xin vương gia chờ ta một lát, lát nữa ta sẽ đến bàn chuyện đánh cược của chúng ta với ngài." Tần Cửu nói xong, lúc này mới nhanh nhẹn rời đi, đai áo bào màu hồng nhạt vì nàng xoay người mà xòe rộng ra, phong lưu phóng khoáng không nói nên lời.

Đi chưa được hai bước, Tần Cửu lại quay đầu nói với Nhan Duật: "Vương gia, hình như ngài vẫn chưa chúc mừng ta đâu!"

Khóe môi của Nhan Duật co rút lại, lạnh lùng nói: "Chúc mừng!"

Mắt nhìn Tần Cửu được mọi người vây đỡ ra khỏi đại sảnh, đi về phía nhà các của hậu viện.

Nhan Duật chậm rãi thả lỏng thân thể, dựa nghiêng ở trên ghế, chăm chú nhìn Tần Cửu đi xa, trên mặt mỉm cười, trong lòng lại cười lạnh mấy tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Yêu nghiệt ra ngoài lúc tắm

1. Khẩu kỹ biểu diễn ái muội

Tần Cửu theo hai thị nữ dẫn đường, ra khỏi đại sảnh, đi men theo hành lang uốn khúc, đi vào gian phòng xa nhất ở phía Bắc "Vô Ưu cư". Ở cửa phòng, sau khi Tần Cửu lấy hai nén bạc trong tay áo ra đuổi hai thị nữ kia đi, nâng đẩy cửa bước vào.

Trong phòng bài trí đẹp đẽ, cửa sổ gỗ chạm khắc, giường khảm ngà voi và gối mềm, huân hương (hương xông có mùi hoa cỏ) tinh tế.

Lan Xá mặc một bộ y phục màu đỏ chiết eo phủ xuống mặt đất, cả thân trên của hấn cúi xuống, bày ra một dáng múa. Nghe được tiếng động ở cửa, Lan Xá chậm rãi ngẩng đầu. Khuôn mặt trắng nõn trong ánh đèn, mang theo vẻ sáng mượt rạng rỡ, trên trán có mồ hôi rất nhỏ, rất rõ ràng là vừa rồi đang múa. Lan Xá ban đầu, mặc dù lúc nào cũng mỉm cười nhàn nhạt, lại cho Tần Cửu một loại cảm giác xa cách. Lan Xá hiện giờ, tuy rằng không cười, nhưng Tần Cửu lại nhìn ra được, dường như hấn đang sống lại lần nữa.

Tần Cửu đứng ở cửa, chăm chú nhìn nhìn tư thế luyện múa chuẩn mực này của Lan Xá.

Tiểu thị vệ dáng vẻ oai hùng hiên ngang mang theo hào khí năm đó, vòng eo vốn nên thẳng tắp đó hiện giờ lại uốn cong thành tư thế khó mà tưởng tượng nổi thế này. Nàng đề nén chua xót trong lòng, khẽ mỉm cười với Lan Xá, gọi: "Lan Đình."

Lan Xá nhìn Tần Cửu, hơi nước từ từ dâng lên trong đôi mắt đen sâu thẳm, tựa như có vật gì đó cản trở ở lồng ngực hấn, khiến hấn thở không thông mà cũng khạc không ra. Hấn nhìn dung mạo xa lạ của Tần Cửu, chỉ cảm thấy một nỗi bi thương to lớn đánh trúng hấn trong nháy mắt.

Nếu không phải Tỳ Ba nói trước cho hấn, bất luận thế nào hấn cũng sẽ không tin đây là Bạch đại nhân, không có... một chút điểm tương tự nào.

Vừa nãy sau khi hấn biết Bạch đại nhân trở về, hấn không nhìn được bắt đầu múa trong phòng, không thể nói ra được, hấn chỉ có thể dùng động tác để giải bày sự xúc động của mình. Bây giờ, thật sự thấy nàng rồi, hấn lại ngơ ngẩn ngồi trên mặt đất.

Hấn cảm thấy lồng ngực mình kìm nén đến mức chật đầy, kìm nén đến mức cuối cùng không chịu được, nước mắt trào ra.

Tần Cửu đi đến trước mặt Lan Xá, lấy ra một tấm khăn gấm từ trong tay áo, lau đi nước mắt trên mặt Lan Xá, dịu dàng nói: "Lớn như vậy rồi, sao lại khóc chứ!"

Nước mắt của Lan Xá không ngừng tuôn xuống.

Nếu như lúc này có người hỏi hấn, cái gì là hạnh phúc.

Hấn nhất định sẽ nói: hạnh phúc chính là dừng lại ở đây, hạnh phúc chính là thời gian vĩnh viễn dừng lại lúc này.

"Lan, mấy năm nay, ngươi chịu khổ rồi. Ta thật sự nghĩ lại mà sợ, nếu như không phải đêm nay ta đến đây đúng lúc, ngươi sẽ phải tiếp khách. May mà ta đã đến, chờ tới sáng mai, ta sẽ chuộc thân cho ngươi, rời khỏi chỗ này." Tần Cửu thần nhiên nói, giọng nói rất dịu dàng, nghe vào khiến người ta vô cùng dễ chịu, nhưng đây cũng là giọng nói không cho người ta kháng cự, giống như Bạch Tố Huyền năm đó.

Rốt cuộc Lan Xá đã nghe thấy giọng điệu tương tự với giọng nói trong trẻo êm ái của Bạch Tố Huyền từ trong chất giọng hơi khàn này. Hấn rung rung nghe, hoàn toàn không để ý đến ý tứ trong lời nói của nàng, mãi đến khi thấy Tần Cửu ngồi xuống chiếc sập bên cạnh, mắt phượng chăm chú nhìn hấn, chờ hấn trả lời. Lúc này hấn mới phản ứng lại, nhưng không chút do dự nói: "Tôi không đi!"

"Ồ đồ!" Tần Cửu lạnh giọng nói, giọng nói cao hơn một chút, "Không đi cái gì, mọi người đều biết ta nhìn trúng ngươi rồi, vừa khéo thừa dịp cơ hội này chuộc ngươi ra ngoài, không ai nghi ngờ, ngươi còn ở lại đây làm gì?"

Lan Xá đứng dậy từ trên mặt đất, đi tới bên cạnh nàng, cúi đầu nói: "Đại nhân, tôi biết ngài hồi kinh là vì cái gì, mấy năm nay, suy nghĩ trong lòng tôi cũng là chuyện đó. diemndne,quy don Bất luận thế nào, tôi cũng muốn gắng hết sức mình để giúp đỡ đại nhân. Hai năm qua tôi ở Vô Ưu cư âm thầm tìm chọn

không ít mật thám, các nàng chia ra trong mấy kỹ viện ở đây, cũng có không ít người được quan viên mua về phủ làm cơ thiếp, tôi nhất định phải ở lại đây, các nàng ấy chỉ có thể liên lạc với tôi. Huống chi, cũng chỉ có ở đây, mới có thể tiếp xúc với đủ loại người mà không bị người khác nghi ngờ. Tôi không thể đi!"

Lông mày của Tần Cửu khẽ nhíu, nàng biết Lan Xá nói rất có lý, nhưng mà, muốn hấn ở lại đây, sao nàng lại nhẫn tâm được.

"Lan Đình, ngay cả lời của ta ngươi cũng không nghe phải không?" Tần Cửu cau mày nói.

"Lời của đại nhân tiểu nhân nào dám không nghe, chỉ có chuyện này, tôi không thể nghe theo! Nếu như ngài lo tôi tiếp khách, vậy chi bằng ngài hãy bao tôi đi!" Lan Xá nghĩ kế, nói.

Tần Cửu thờ dãi một tiếng, tính tình của Lan Xá, vẫn cố chấp như vậy.

"Vậy được, vậy ta sẽ bao ngươi." Trước mắt, có lẽ chỉ có thể làm được cách này.

Hai người đang nói chuyện, Tần Cửu nghe được ngoài hành lang có một chút tiếng động khác thường, nàng cảnh giác híp mắt, ra hiệu bằng mắt với Lan Xá.

Lan Xá ngầm hiểu, cố ý thờ hồn hẩn nói: "Cửu gia, ngài thật là đẹp nha!" Tuy là cố ý nói như thế, nhưng những lời này cũng là lời thật lòng, từ ba năm trước đây hấn đã rất muốn nói, nhưng lại không dám nói ra.

Tần Cửu tình ý triền miên mà nói: "Vậy sao. Người khác đều nói như vậy. Tâm can bảo bối à, ngươi cũng rất đẹp đó!"

Mặc dù biết Tần Cửu cố ý nói vậy, mặt của Lan Xá vụt đỏ lên.

Một lát sau, hấn chợt giả vờ kinh ngạc nói: "Cái yếm này thật là sáng rõ. Ngài. Ngài là nữ." Lời còn chưa dứt, hấn liền tạo ra tiếng hôn môi "chụt chụt", suy cho cùng hấn cũng đã lăn lộn ở "Vô Ưu cư".

Tần Cửu sững sờ, biết hấn giả bộ như vậy, ý là nàng chặn miệng hấn, đang hôn hấn. Tần Cửu cảm thấy mặt mình cũng nóng lên, một lát sau, nàng cười tủm tỉm nói: "Chẳng lẽ bảo bối chàng không thích nữ nhân?"

Lan Xá giả vờ kích động mang theo giọng ghen ngào, nói: "Ta. Ta cho rằng, thì ra. Nàng lại là nữ nhân, ta thật sự vui muốn chết rồi."

Sau đó, hai người đều không nói gì thêm, bên trong phòng chỉ có tiếng thờ dốc cộng thêm tiếng chụt chụt.

Cứ như thế qua một lúc lâu sau, Tần Cửu nghe được tiếng bước chân vang lên trên hành lang, mơ hồ có tiếng cười đùa của nữ tử truyền tới. Tiếng động khiến người ta cảnh giác bên ngoài hành lang dần dần biến mất.

Lúc này Tần Cửu và Lan Xá mới dừng khẩu khí biểu diễn lại.

Tần Cửu nhíu mày hỏi: "Nhan Duật thường xuyên đến Vô Ưu cư sao?"

"Không thường xuyên lắm, nhưng mà, Phán Hinh là người của hấn." Lan Xá thấp giọng nói.

"Nhan Duật này, cũng không quần là áo lượt phóng đảng như vẻ bề ngoài, sau này ngươi ở trong Vô Ưu cư, phải gắng sức tránh tiếp xúc với hấn."

Lan Xá ngẩn ra, ngập ngừng nói: "Nhưng mà, có lúc nô tài cần moi một số chuyện từ trong miệng hấn. Cho nên."

Tần Cửu nghiêm nghị nói: "Tốt nhất ngươi nên bỏ ý nghĩ đó đi ngay lập tức. Phán Hinh nói, ngươi thích Nhan Duật, ta biết ngươi muốn lấy được tin tức từ trên người hấn. Nhưng ngươi phải biết rằng, năm đó, ta không nhìn thấu hấn, hiện giờ, ta càng tiếp xúc sâu với hấn, lại càng không nhìn thấu hấn. Người bên ngoài vừa rồi, có lẽ chính là do hấn phái tới. Người này nếu không phải thật sự quần là áo lượt, thì chính là đang giả bộ, nếu như chuyện này là thật, vậy hấn chính là kẻ sâu không lường được, tuyệt đối không phải là người người có thể đối phó được. Từ ngày mai trở đi, sau khi ta bao ngươi, ngươi không được cố tình đi tiếp cận hấn và Phán Hinh nữa! Nhan Duật, Phán Hinh đã biết thân phận của ta. Ngươi phải tỏ vẻ, thật ra ngươi thích nam nhân là cố ý giả vờ, là vì tiếp tục sinh tồn ở Vô Ưu cư, người người thật sự thích vẫn là nữ nhân."

Lan Xá khẽ gật đầu, vốn dĩ người hấn thích chính là nữ nhân.

Một con gió đêm kéo tới, trong Vô Ưu cư, khắp nơi gáy đàn thỏ tiêu, tiếng đàn sáo không dứt bên tai.

Vốn dĩ Tần Cửu còn định lát nữa đi gặp Nhan Duật, nghĩ đến người vừa rồi có thể là hấn phái tới, liền bỏ ý nghĩ này đi, sáng sớm ngày mai đi tìm hấn cũng chưa muộn.

Khi này nàng đã bảo người sắp xếp phòng ở cho Tỳ Ba và Lưu Liên, vì vậy, không thể thiếu việc, đêm nay, nàng phải ngủ ở trong gian phòng này với Lan Xá.

Lan Xá buông màn che trên giường lớn xuống, ý bảo Tần Cửu ngủ trên giường. Hấn chỉ vào đệm chăn trải dưới đất, thổi tắt ánh nến, trực tiếp nằm ở phía trên.

Không biết qua bao lâu, Tần Cửu nghe được tiếng ngáy nhỏ của Lan Xá, nàng ngồi dậy nhìn về dưới giường, chỉ thấy Lan Xá mang theo khuôn mặt ngây thơ cùng với khỏe miệng hiện lên chút ý cười vui vẻ, thuần khiết đến mức không một chút tà niệm.

Trong lòng Tần Cửu mềm nhũn, thờ dài thật sâu.

Lúc này, bên trong một gian nhà các ở lầu hai Vô Ưu cư.

Ca múa chưa ngừng.

Vũ cơ mặc váy dài lỏng lẩy giẫm lên ánh đèn mập mờ uyển chuyển nhảy múa, y phục lay động như áng mây cuộn cuộn. Tóc đen bay múa, tung bay phấp phới theo làn gió, ngàn vạn kiếp phù du dồn hết trong tay áo dài thướt tha.

Nhan Duật mặc bào trắng đơn giản buông lỏng đai ngọc, lúc này đang dựa nghiêng ở trên sập, mắt phượng khép hờ, môi mỏng khẽ cong. Phán Hình dựa sát vào bên cạnh hắn, tay bưng một đĩa cam quýt đã bóc vỏ, thỉnh thoảng nhón một miếng bỏ vào trong miệng Nhan Duật.

Nhan Duật chống má xem ca múa một lát, cảm thấy thật là vô vị, liền khoát tay bảo vũ cơ kia đi ra ngoài.

"Vương gia, e rằng tối nay Cửu gia sẽ không tới đâu. Ngài ấy vừa mới có được Lan huynh đệ, vào lúc này chỉ biết phong lưu khoái hoạt thôi, đâu còn nhớ đến trận cược đó?" Phán Hình dịu dàng nói, "Thiếp vừa mới phái người đến bên ngoài phòng Lan huynh đệ thám thính, ngài đoán bọn họ nghe trộm được cái gì?"

Nhan Duật nghe vậy sững sốt, hắn nâng ly trên tay, ngửa mặt uống cạn, mắt phượng hơi nhướng, lướt qua khuôn mặt xinh đẹp của Phán Hình, khoe môi khẽ nhếch, khá có hứng thú hỏi: "Nghe được cái gì?"

Phán Hình khẽ mỉm cười, "Vương gia lại không nói cho thiếp, Cửu gia là nữ nhân, có điều, đúng là thiếp nghe trộm được."

"Làm sao biết được?" Nhan Duật buông ly rượu xuống, chân mày hơi nhướng lên, liếc nhìn nàng ta, hỏi.

Phán Hình nhón một múi cam quýt lên bỏ vào miệng Nhan Duật, cười tủm tỉm học theo giọng nói của Lan Xá, nói: "Cửu gia, ngài thật là đẹp nha! Khi nói lời này, nghe nói hắn thờ hồn hèn."

"Vậy sao. Người khác đều nói như vậy. Tâm can bảo bối à, người cũng rất đẹp đó!" Phán Hình lại học theo giọng của Tần Cửu, nói.

Mắt dài của Nhan Duật híp lại, lạnh lùng nói: "Thật là vô liêm sỉ."

"Cái yếm này thật là sáng rõ. Ngài. Ngài là nữ." Phán Hình nói tới đây thì dừng lại, buông tay nói: "Chính là biết nàng ta là nữ từ như vậy."

"Sau đó thì sao?" Nhan Duật nhai quýt, hỏi.

Phán Hình mỉm cười nói: "Sau đó đương nhiên là các loại tiếng động kỳ lạ rồi, ngài có thể tự mình tưởng tượng. Không thì, thiếp tìm hai người đến biểu diễn một chút, người Vô Ưu cư chúng ta không thiếu nhất là biết biểu diễn loại này."

"Đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng, yêu nữ này, quả nhiên là háo sắc mà, không hổ là Câu Hồn Hồng Y." Nhan Duật híp mắt dài lại, chậm rãi nói. Giọng điệu của hắn, ba phần khiếp người, ba phần khí phách, ba phần mê hoặc.

2. Yêu nghiệt ra ngoài lúc tám

Chim hót sáng sớm khiến Tần Cửu tỉnh giấc từ trong mộng, nàng mở mắt, nhìn thấy trần nhà xa lạ, nhớ ra mình ngủ ở trong phòng của Lan Xá ở Vô Ưu cư. Nàng vội trở mình ngồi dậy, phát hiện chỗ ngủ của Lan Xá trên mặt đất không có một bóng người, ngay cả đệm chăn cũng đã thu dọn lại rồi.

Nàng đang muốn đứng dậy, lại nghe bên ngoài bình phong truyền đến tiếng của Lan Xá, "Đại nhân, ngài muốn đứng dậy sao?"

Tần Cửu đáp lại một tiếng: "Lan Nhi, sau này bất cứ lúc nào cũng không được gọi ta là đại nhân, chỉ gọi ta là Cửu gia, để tránh bị người khác nghe được."

Lan Xá gật đầu nói vâng.

Tần Cửu đang muốn đứng dậy, phát hiện ban đêm khi mình ngủ chưa hề cởi y phục, y phục trên người đã nhăn nhủ. Cứ mặc vậy đi ra ngoài chắc chắn bị người khác nhìn ra manh mối, bèn bảo Lan Xá lấy cho nàng một bộ y phục của Lan Xá tới đây.

Sau khi Tần Cửu mặc xong y phục, trước tiên đi thăm Tỷ Ba và Lưu Liên, lại cùng dùng bữa sáng với Lan Xá, chải đầu rửa mặt trang điểm lễ mễ một lát, thấy mặt trời đã lên rất cao, nàng mới đi tìm Nhan Duật.

Người của "Vô Ưu cư" đều là ngày ngủ đêm ra. Lúc này, trong lầu rất yên tĩnh, đại đa số các cô nương vừa mới ngủ dậy, đang soi gương trang điểm. Cũng có người bởi vì đêm qua uống nhiều rượu, còn đang ngủ say. Bên trong đại sảnh lầu một toàn là vỏ quả vỏ dưa, trong không khí tràn ngập hương phấn son và mùi vị hỗn tạp của rượu còn, khiến Tần Cửu không nhịn được liên tục hắt xì mấy cái.

Nàng leo lên thang gác, dưới sự chỉ điểm của nô bộc, đi thẳng về phía phòng của Phán Hình.

Nàng đứng ở trước cửa gỗ gõ cửa, một cô nương nhẹ nhàng đi ra từ hành lang mở miệng ngập, tốt bụng nhắc nhở Tần Cửu: "Ngài là Tần Cửu gia sao, đây là phòng của Phán Hình cô nương, tối hôm qua Nghiêm Vương đã ngủ lại. Không cho phép người khác quấy rầy, đó là quy củ của vương gia."

Tần Cửu nghe vậy, mắt phượng khẽ híp lại.

Không cho người khác quấy rầy?!

Vậy đêm qua còn quấy rầy nàng?! Chuyện nghe trộm ngoài phòng người khác như vậy, cũng chỉ có Nhan Duệ này mới có thể làm ra.

Tần Cửu cười lạnh, càng dùng sức gõ.

Cửa phòng rất nhanh đã mở ra, Phán Hình buông mái tóc rất dài đứng ở cửa, rất rõ ràng cũng là vừa mới ngủ dậy, còn chưa trang điểm. Thấy Tần Cửu, nàng ta khẽ mỉm cười nói: "Thì ra là Cửu gia, ngày lành cảnh đẹp, sao Cửu gia cam lòng đến đây sớm như vậy?"

Tần Cửu thân nhiên cười, ung dung nói: "Tối qua vốn là muốn gặp vương gia, nhưng sau đó ham ngủ không dậy nổi, lỡ hẹn bao giờ cũng không tốt, cho nên mới vội vàng qua đây gặp vương gia, chẳng biết vương gia thức dậy chưa?"

"Đã dậy rồi, Cửu gia vào đi!" Phán Hình nhường đường, mời Tần Cửu đi vào.

Nếu là lúc khác, người ta nam hoan nữ ái vừa mới ngủ dậy, Tần Cửu sẽ không đi vào quấy rầy. Nhưng mà, nam nhân kia chính là Nhan Duệ, đây lại là chuyện khác, Tần Cửu mặt dày mày dạn chậm rãi đi vào phòng.

Phán Hình không hổ là Hồng Cô Nương của Vô Ưu cư, đãi ngộ không giống với cô nương bình thường, phòng của nàng ta rộng lớn tào nhả, mà còn chia ra hai gian phòng, một gian ngoài một gian trong, không hề giống phòng của cô nương khác, chỉ dùng một tấm bình phong ngăn cách, chia làm hai gian phòng.

Gian phòng bên ngoài này rất rộng, bài trí tinh tế lịch sự, trên mặt đất trải thảm đỏ. Ở cửa phòng thông vào gian trong, treo một bức màn tơ lụa thêu hình chim loan.

Tần Cửu nhìn xung quanh gian ngoài một vòng, không thấy bóng dáng của Nhan Duệ, chắc hẳn có lẽ vẫn còn say giấc ở phòng ngủ. Vì vậy, Tần Cửu liền ngồi xuống ghế chờ ở gian ngoài.

Phán Hình đi thẳng đến cửa phòng trong, nói với bên trong phòng: "Vương gia, Cửu gia tới."

Giọng nói mỉa mai của Nhan Duệ truyền đến trầm thấp từ bên trong, "Bảo nàng ta chờ ở bên ngoài đi!"

Phán Hình đáp lại một tiếng, bưng ly trà qua đó, pha cho Tần Cửu một ấm trà, sau đó đi đến trước bàn trang điểm ở gian ngoài, cầm lấy lược sừng trâu bắt đầu chải đầu, "Vương gia có thói quen tắm gội vào sáng sớm mỗi ngày, không cho người khác quấy rầy, cũng không để người khác hầu hạ, xin Cửu gia hãy chờ một chút."

Tần Cửu thân nhiên cười nói: "Không sao, vậy thì ta chờ vương gia một lát."

Rốt cuộc Tần Cửu không ngờ, lần đợi này cũng không phải là một lát.

Chờ suốt đến khi Phán Hình trang điểm xong, lại chờ thêm thời gian cạn hai ly trà, Phán Hình chợt ôm bụng nói: "Ôi, Cửu gia, một mình ngài ở đây chờ một lát, đêm qua tôi uống nhiều rượu, hôm nay bụng có chút khó chịu, tôi ra ngoài một lát."

"Phán Hình cô nương đi chăm sóc bản thân đi, không sao, ta chờ thêm một lát nữa." Tần Cửu mỉm cười nói.

Phán Hình nhẹ nhàng cất gót sen đi ra ngoài, Tần Cửu đứng dậy từ trên ghế, chậm rãi dạo bước đến trước bàn trang điểm. Trong gương đồng, phản chiếu mặt sáng môi son của nàng, mặt mày như vẽ, cùng với tức giận kìm nén trong đôi mắt sáng.

Lúc đầu, Tần Cửu đã đoán Nhan Duệ đang cố ý phớt lờ nàng, bây giờ, Phán Hình kiểm soát rồi đi, phỏng đoán này càng thêm xác thực. Nàng vuốt ve nốt ruồi trên khóe mắt trái của mình, mắt phượng híp lại.

Đúng vào lúc này, Tần Cửu nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng nước chảy. Vừa nãy hình như không có tiếng nước, thì ra bây giờ mới bắt đầu tắm.

Thật sự cho rằng Tần Cửu nàng là người dễ chọc như vậy sao? Thật sự cho rằng nàng sẽ ngoan ngoãn ngồi ở đây để bị sập cửa vào mặt sao?

Tần Cửu chống má, ánh mắt xoay chuyển.

Nàng nhớ tới chuyện mình đã từng bị Nhan Duệ nhìn hết sạch, chuyện hán còn giả mù. Kỳ thật, mối thù này đã sớm muốn báo, một thù trả một thù mới là đúng lẽ.

Nàng vốn định đứng dậy xông thẳng vào xem vẻ quần bách của yêu nghiệt vô liêm sỉ này một chút, nhưng mà, nàng cảm thấy như vậy chưa hết giận, tốt nhất là khiến hán tự nhảy ra mới hả giận. d,0dyk.d Nhưng Nhan Duệ đang tắm, đương nhiên hán không thể nhảy ra, trừ phi là, giáng một đòn sấm sét xuống, đánh trúng thùng tắm của hán, mới có khả năng.

Đương nhiên ông trời không thể giáng sấm sét xuống, cho dù giáng xuống cũng sẽ không đánh vào đầu kẻ xấu, nàng chưa bao giờ tin tưởng vào chuyện báo ứng này, bởi vì kẻ xấu đều sống rất tốt, mà người tốt đều đang chịu khổ.

Ông trời sẽ không giáng sấm sét xuống, vậy chỉ có nàng giáng xuống, cũng không tin không ép được Nhan Duật hấn ra ngoài.

Tần Cửu tính tới tính lui, ánh mắt chợt khóa chặt vào chiếc đèn trên bàn.

Chiếc đèn này chế tạo tinh xảo, dùng đồng thau làm thành một con chim mũm mĩm, từ trong miệng con chim nhả ra một ngọn đèn dầu, mà trong bụng con chim này lại đầy dầu thấp.

Tần Cửu cầm lấy cổ con chim, nghe được trong phòng ngủ đang vui vẻ vang ào ào, nàng lặng lẽ đi đến cửa gian phòng, trên tấm thảm đỏ trải nơi mặt đất, trên chiếc bàn gỗ lim, chỗ dễ cháy hay không dễ cháy đều tưới dầu thấp. Sau đó, Tần Cửu lấy đồ đánh lửa ra, châm lửa, ném xuống mặt đất.

Lửa từ thảm đỏ trải trên mặt đất vẫn bốc cháy, bởi vì đã vẩy dầu thấp, hơn mười đường hòa tiễn lao nhanh, rất nhanh đã lan đến mặt bàn gỗ gần cửa, tiếp đó lại cháy lên tấm màn tơ lụa treo ở cửa phòng trong.

Thật ra ngọn lửa này lan nhanh hơn tưởng tượng của Tần Cửu, hơn nữa, khói mù rất dày, chỉ chớp lát sau đã có chút làm sặc người, bởi vì trong và ngoài phòng trải thảm đỏ liền nhau, ngọn lửa nhanh chóng men theo thảm đỏ lan vào bên trong.

Tần Cửu thấy tình hình cháy kha khá này, lặng lẽ lui từ gian ngoài căn phòng ra ngoài, đứng ở cửa hành lang bật mũi kêu một tiếng, "Không xong rồi, cháy nhà rồi, mau tới dập lửa đi!"

Lúc này phần lớn các cô nương của Vô Ưu cư vừa mới ngủ dậy, đang rửa mặt trang điểm.

Giọng Tần Cửu vừa kêu, lập tức đều bụng nước rửa mặt chạy vội ra ngoài, thấy cửa sổ của phòng Phán Hình bốc khói hùng hực ra bên ngoài, liền bụng chậu lên tạt sang.

Đúng vào lúc này, một người xông ra khỏi cửa sổ.

Một người trần như nhộng!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Pha trà lập thệ

1. Không biết xấu hổ

Tần Cửu cho rằng mình đã không còn sợ lửa nữa, thật sự nàng cũng làm rất tốt, ít nhất không còn thét chói tai, không còn co chân chạy trốn. Đây dù sao cũng chính là lửa tự nàng phóng, cho nên tâm lý đã có chuẩn bị, ngoại trừ sắc mặt có chút tái nhợt, ngược lại không có gì khác thường. Nhưng mà, khi nàng nhìn thấy người nhảy ra từ cửa sổ, dù là nàng tiếp tục bình tĩnh trấn định, khỏe môi cũng không nhịn được co rút lại.

Người nhảy ra nọ, đương nhiên là Diêm Vương Nhan Duật.

Chỉ có điều cơ thể hấn trần như nhộng, một chút vải tơ trên người cũng không có, chỉ có một cây tỳ bà cầm trong tay.

Mặc dù nói, Tần Cửu phóng hỏa là vì bức hấn ra ngoài, nhưng nàng vẫn không ước mong xa vời hấn thật sự có thể khóa thân đi ra.

Tốt xấu gì, cũng mặc một chút chứ!

Ngay vào giây phút Nhan Duật nhảy ra ngoài, động tác tạt nước của các cô nương cứu hỏa đều cứng đờ, chậu rửa mặt trong tay "rầm" rồi lại "rầm", rồi liền tiếp xuống đất.

Này, này, này!

Mỹ sắc ở trước mặt, các cô nương đã quên mất lửa còn đang cháy, quên các nàng tới là để dập lửa, đồng loạt tròn mắt há mồm, nhìn thân thể không mảnh vải che trước mặt, từng đôi mắt một, chỉ hận không thể từ trong hốc mắt bắn ra ngoài, ra sức dán chặt lên thân thể Nhan Duật, cả đời không quay lại cũng không sao.

Ánh mắt của các cô nương theo cái cổ tuyệt đẹp của Nhan Duật, dòi xuống dưới.

Vai rộng mỏng hẹp, khỏe mạnh cường tráng, phần eo cực kỳ động lòng người, đường eo chấn động lòng người mà đẹp để thanh thoát. Xuống chút nữa,

xuống chút nữa, —— a, a, a, xuống chút nữa. Không, nhìn, thấy.

Xuống chút nữa bị cây tỳ bà Nhan Duật ôm trong lòng chặn lại, không cam lòng mà. Các cô nương hận ánh mắt của mình không thể là thực thể, như vậy thì có thể xuyên thấu qua tỳ bà, thấy rõ vật tỳ bà che lại. dinendian.loqidJon Lại xuống chút nữa, là đôi chân thẳng tắp mà thon dài, cảm giác căng chặt giống như chứa đầy sức mạnh.

Ánh mắt các cô nương chần chừ tới tới lui lui trên người Nhan Duật, không cam lòng không cam lòng!

Mái tóc đen nhánh của Nhan Duật vừa mới gội, giống như thác nước buông xuống bên hông, làm cho hắn không khỏi tăng thêm mị hoặc cực hạn. Nước da trắng mịn không phải trắng nõn, nhưng lại có màu mật ong rất mê người, khiến người ta rất muốn đi đến gần nếm một miếng.

Khỏe môi của Tần Cửu cong lên, không thể không nói, Nhan Duật quả là một cực phẩm hiếm có, khi mặc áo bào còn nhìn không rõ lắm, thế nhưng sau khi cởi hết ra thế này rồi nhìn lại, đường nét cơ bắp toàn thân thật là tuyệt đẹp cân xứng, giống như tác phẩm nghệ thuật kiệt xuất nhất của bàn tay thần linh. Vóc người này chắc chắn là cực đẹp, đẹp đến vô cùng, dường như có một loại ma lực, một nửa là vẻ thánh thiện thanh tao đẹp đẽ như tiên, một nửa là mê hoặc quyến rũ như ma.

Trước mắt bao người, Nhan Duật lại giống như người không có chuyện gì, xem bên cạnh như không có người mà lỏa thể, ôm tỳ bà của hắn sờ đông sờ tây, kiểm tra giống như bảo bối. Cuối cùng, hình như mới khe khẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi, nói: "May mà bảo bối tỳ bà này không bị cháy!" Thì ra hắn chẳng quan tâm đến mặc y phục, chỉ là vì đi đoạt cây tỳ bà này về .

Nhan Duật dùng ngón tay lau một vài giọt nước vẩy ở trên ngực, đặt vào chóp mũi hít một cái, thông thả ung dung nói với nữ tử áo lục hất nước rửa mặt lên người hắn: "A Thủy, phần dùng trên mặt ngươi là phấn hoa nhài à, rất dễ chịu."

"Đúng ạ, vương. Vương. Vương gia, là phấn hoa nhài, rất dễ chịu." A Thủy lắm bả nhắc lại lời Nhan Duật, ánh mắt vẫn dán lên bộ ngực rộng của Nhan Duật. Sau đó, đột nhiên có hai dòng máu đỏ tươi từ trong lỗ mũi chảy ra ngoài.

Lúc này A Thủy mới chợt tỉnh ngộ rằng mình chảy máu mũi rồi!

A Thủy muốn tìm một lỗ hờ chui vào, đúng là mất mặt mà! Đang xấu hổ, lại thấy trong bàn tay ôm tỳ bà của Nhan Duật có một tấm khăn gấm, tấm khăn gấm này ẩm ướt.

Nhan Duật tốt bụng cầm khăn gấm trực tiếp tự tay lau máu mũi của A Thủy.

A Thủy tự mình mơ mộng, nghĩ tấm khăn gấm vừa rồi là cái hắn dùng để lau thân thể, cho nên máu mũi chảy ra càng nhiều.

Tần Cửu ở bên cạnh nhìn, híp mắt, Nhan Duật tuyệt đối là có ý.

"Các ngươi, tiếp tục đập lửa!" Các cô nương cùng nhau đáp một tiếng, lúc này mới nhớ tới lửa còn chưa dập, lập tức chạy vội đi bưng nước.

Nhan Duật kẹp tỳ bà dưới nách, đi về phía chỗ Tần Cửu đứng.

Vì thế, Tần Cửu đã bị ép nhìn thấy vật không nên nhìn.

Tần Cửu vốn định nhắm mắt lại, nằng sợ nhìn rồi đau mắt hột, nhưng người kia lại cứ đi chếch đến gần trước mặt nàng, thật giống như quên mất mình hoàn toàn không mặc sợi vải nào, không phải quên, là người này hoàn toàn không hề để ý.

Thật đúng là —— không biết xấu hổ mà!

Lại nói, cảnh xuân tốt đẹp trước mặt này thật sự rất tươi đẹp, rất mê người, không nhìn quá thật có chút thiệt thòi. Hướng chi, trước đây nàng cũng bị hắn nhìn hết sạch, hơn nữa, bây giờ nàng là Tần Cửu, hình như không nhìn cũng không thích hợp. Cho nên Tần Cửu liền nhìn hắn một cái, nhìn thêm một cái, lại nhìn cái nữa. Nước da màu mật ong trơn bóng này, đúng là chọc mù mọi ánh mắt thuần khiết mà!

Cứ như vậy Tần Cửu bị ép nhìn một hồi, cuối cùng, nàng nở nụ cười sáng lòa với Nhan Duật, tấm tắc khen ngợi: "Dáng người này của vương gia, cũng không tệ lắm."

Nhan Duật lại để trần mông kẹp tỳ bà cười lạnh lùng với nàng.

Nụ cười này và cảnh xuân tươi đẹp trước mặt thật sự rất không hòa hợp, nụ cười này thật sự rất lạnh, giống như tuyết vậy. Trong đôi mắt dài đen như mực kia, tất cả lạnh lẽo sắc bén hiện ra. Từ lúc trở lại Lệ Kinh, Tần Cửu vẫn chưa từng thấy Nhan Duật lộ ra vẻ mặt như vậy ở trước mặt nàng.

Quá khiếp người!

Hắn liếc Tần Cửu một cái, xoay người đi vào trong một gian phòng ngay bên cạnh phòng của Phấn Hinh. Chỉ một lát sau khoác một chiếc áo gấm màu đen huyền ra ngoài, bên trong y phục đương nhiên không mặc gì khác, chỉ một bộ y phục mỏng manh choàng quanh người, bị gió thổi khê, y phục lay động, bắp đùi thon dài bên trong tựa như muốn để lộ, thật ra còn quyến rũ hơn không mặc.

"Ngươi vào đây!" Nhan Duật thản nhiên nói, tiếng như ngọc lạnh, lạnh lùng, lười biếng.

Tần Cửu cảm thấy Nhan Duật có chút bất thường, nhưng vẫn theo hấn vào phòng.

"Cửu gia, nếu như ngươi thích bản vương, có thể tự mình nói thẳng, bản vương cũng không phải không cho ngươi nhìn. Để nhìn thân thể của bản vương, đốt phòng ở, cũng hơi quá đáng rồi!" Nhan Duật đột nhiên xoay người, khoe môi mỏng cong lên cười như không cười, nhưng đáy mắt lại sâu thẳm như vực sâu khe suối, sâu xa vô cùng vô tận, vẻ châm biếm trong giọng nói cũng rất rõ ràng.

Tần Cửu thần nhiên nhíu mày nói: "Vương gia nói như vậy đã oan uổng người khác rồi. Ta đâu muốn nhìn vương gia chứ, cũng không phải là ta khiến vương gia ở trần ra ngoài. Là tự ngài không hề báo trước đột nhiên từ trong phòng nhảy ra, ta không có cách nào, không thể không bị ép nhìn một cái. Nói đi nói lại, vương gia ngài mới là đầu sỏ gây chuyện đấy! Ai bảo ngài không mặc y phục!"

Nhan Duật chợt ngẩng đầu cười to, trong tiếng cười hàm chứa thâm lương không cách nào nói rõ. Tiếng cười đột ngột ngừng lại, giọng điệu bỗng chuyển sang lạnh lùng, giọng nói âm trầm, nói: "Hay cho một yêu nữ nhanh mắt nhanh miệng!"

Tiếng nói vừa dứt, Nhan Duật đột nhiên cúi người về phía trước, trong lúc Tần Cửu không hề phòng bị, đẩy nàng vào bờ tường, bàn tay to quý mị, kim chặt cổ của Tần Cửu. Giống như một cây xiên cá, đóng đinh con cá lên ván thuyền.

Tần Cửu giật mình, tay nhanh chóng nắm lấy khung thêu hoa trong tay áo, khẽ cử động, hai cây kim thêu hoa nhanh chóng bay ra ngoài. Tần Cửu vốn là muốn khi Nhan Duật né tránh thì buông tay hấn ra, nhưng Nhan Duật lại không hề tránh né, mặc cho hai cây kim thêu hoa lần lượt ghim vào cổ tay hấn, mà hấn ngay cả lông mày cũng không cau một cái, càng không nói đến buông tay ra.

Tần Cửu ngược mắt nhìn chằm chằm tròng mắt đen gần trong gang tấc của Nhan Duật, trong đôi mắt nhìn mắt của nàng, một chút ánh sáng kỳ lạ xẹt qua đáy mắt, ánh mắt ấy, giống như một con chim ưng kiếm ăn trên không trung, đột nhiên nhìn thấy con mồi, hung ác, sắc bén, vô cùng chuẩn xác.

Lòng của Tần Cửu khẽ trầm xuống, chợt chói tới ngoại hiệu Diêm Vương của Nhan Duật.

"Vương gia, ngài như vậy là muốn làm gì? Ta chỉ đùa một chút thôi, có đáng nổi giận như vậy không?" Tần Cửu hí mắt thần nhiên nói.

Lông mi dài của Nhan Duật nhướng lên, lạnh lùng nói: "Ta hận nhất là kẻ nào phóng hỏa, tốt nhất đừng để ta nhìn thấy còn có lần thứ hai!" Nói xong, hấn bỗng buông lỏng tay ra, vừa dùng lực, lại rút kim thêu hoa Tần Cửu ghim ở cổ tay hấn xuống, hai chuỗi huyết châu theo kim thêu hoa nhỏ giọt xuống.

Hấn ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn vết thương trên cổ tay, đi thẳng đến sập thấp ở giữa phòng rồi ngồi xuống.

Tần Cửu nghe thấy lời nói của Nhan Duật, trong lòng khẽ chấn động. Những lời này của hấn, đẩy lên sóng cả không sao phân rõ trong đáy lòng nàng.

2. Pha trà lập thể

"Không phải ngươi muốn hợp tác với ta sao? Ta lại muốn nghe xem, ngươi có cái gì có thể hợp tác với ta!" Nhan Duật chậm rãi đi tới đệm gấm trong phòng, khoe môi cong lên đường nét cười như không cười, uể oải nói.

Tần Cửu sờ sờ cằm cổ còn có chút đau đớn, mắng thầm: Lúc thì trở mặt vô tình, lúc thì lại tươi cười đầy mặt, trở mặt thật là nhanh.

Tần Cửu chậm rãi đi tới đệm gấm trước mặt Nhan Duật rồi ngồi xuống, lúc này mới lo lắng quan sát gian phòng này, phát hiện hình như đây không phải là khuê phòng của các cô nương, mà là một phòng trà. Một chiếc bàn gỗ ngăn cách giữa hai người, phía trên đặt một chiếc bếp lò. Nhan Duật rót nước vào trong ấm, đặt ở trên bếp lò.

Lúc này đã sắp tới chính Ngọ (giữa trưa), ánh nắng nhấp nhô như thủy triều lặng lẽ rót vào phòng, chiếu sáng một phần rất nhỏ trên mặt đất. Trong phòng rất yên tĩnh, có thể nghe được loáng thoáng tiếng huyền ảo trong phòng Phán Hình sát bên cạnh.

Nhưng trong phòng trà này lại yên tĩnh, Nhan Duật chỉ cúi đầu nhìn ấm nước trên bếp lò.

Tần Cửu chợt cười cười, bên kia đang nhón nháo đập lửa, bọn họ đang yên lặng pha trà, nói ra lại là một chuyện tao nhã. Chỉ chốc lát sau, nước sôi trên bếp lò sôi sùng sục, phát ra tiếng vang ừng ực ừng ực, hơi nóng từ từ bốc lên dày đặc che phủ khuôn mặt Nhan Duật, như ảo như thực.

Nhan Duật nhắc ấm nước lên, rót nước nóng vào trong Nhược Sâm Ấu* làm bằng Tử Sa*, sau đó làm ấm chén, rửa lá trà thuần thực. Tần Cửu ngắm nhìn động tác đặc biệt khéo léo như thêu hoa của hấn, hí mắt nói: "Thì ra vương gia cũng biết về trà đạo."

*Nhược Sâm Ấu: tên một bộ đồ uống trà của tộc Hán.

*Tử Sa: tên một loại đất sét, chủ yếu dùng làm đồ trà.

"Biết sơ một chút." Nhan Duật lười biếng cười một tiếng, cầm ly trà lên đặt ở trước mặt Tần Cửu.

Tần Cửu bung ly trà lên, nhẹ nhàng hít khẽ, chỉ cảm thấy hương trà ngào ngạt thấm vào chóp mũi. Diemndkdan/leequhydonnn Nàng chậm rãi nếm một ngụm, xoa cổ, vẫn cảm thấy có chút đau đớn, liền thờ dãi nói: "Khi này, vương gia hung hấn như vậy, ta còn tưởng mình sắp mất mạng chứ. Có điều, bây giờ uống được trà ngon thế này, cảm thấy cho dù chết cũng đáng."

Nhan Duật nghe vậy, uể oải nói: "Cửu gia đâu dễ bị giết chết như vậy." Nói xong, giờ cổ tay bị Tần Cửu ghim trúng của mình lên.

Tần Cửu lại nếm một ngụm nhỏ, cười nhạt nói: "Chẳng biết tại sao, chỉ là lá trà bình thường, vì sao sau khi qua tay vương gia pha nấu, lại trở nên khác biệt như vậy?" Trước đây Tần Cửu cũng từng học sơ qua trà đạo, nhưng không hề tinh thông.

Nhan Duật cười nói: "Trên đời này, làm bất cứ chuyện gì, đều phải dùng tâm. Ta pha trà cũng thế, không phải dùng tay, mà là dùng tâm." Hắn nhặt một phiến lá trà từ trong hộp trà lên, nói: "Ngươi xem những lá trà này đều giống nhau, thật ra lại khác biệt, giống như trên đời không có hai người giống nhau, cũng không có hai phiến lá trà giống nhau. Cho dù là lá trà trên cùng một cây, cũng đều có khác biệt rất nhỏ. Một ấm trà thơm dùng tâm pha nấu, cần chọn lựa kỹ càng mỗi một phiến lá trà, trải qua phương pháp sao chế đặc biệt. Hơn nữa, mỗi một loại lá trà, nước dùng cũng khác nhau, có trà cần dùng nước suối nguồn trên núi, có trà lại cần dùng nước tuyết hàng năm, còn có trà cần dùng nước giếng, cũng có một loại trà cần dùng sương sớm. Đương nhiên, suối nguồn và nước giếng mỗi nơi, nước tuyết từng tháng khác nhau, hạt sương trên hoa lá không cùng loại, hương vị của chúng cũng khác biệt. Cuối cùng, còn có không chế nước ấm, cái này đương nhiên cũng có yêu cầu khác nhau. Tất cả những thứ này, đều cần dùng tâm."

Tần Cửu nghe Nhan Duật nói liên tục, hơi kinh ngạc. Nàng kinh ngạc không phải vì nói pha trà phức tạp như vậy, mà là Nhan Duật lại biết dùng tâm để học một chuyện phức tạp như thế.

"Vương gia, ngài học pha trà bao lâu rồi?"

Nhan Duật phui phui vạt áo, đưa tay bung một ly trà lên. Tay của hắn thon dài, trên ngón giữa đeo bảo thạch màu lục cực lớn, giống như băng tuyết mà ao nước biếc ngưng kết thành. Hắn chậm rãi cười trong màn hơi nước mờ mờ của nước trà: "Ngươi cứ uống trà đi, hỏi nhiều như vậy để làm gì?" "Cửu gia nói muốn giúp ta lấy được Văn Hưong, không chỉ vì muốn có được lòng của Túc Nhi chứ! Hôm nay chúng ta nói chuyện dứt khoát thẳng thắn một chút, thế nào? Làm Kiềm Gia môn chủ của Thiên Thần tông, bản vương cũng không tin ngươi ở Lệ Kinh chỉ vờn vẹn mục đích đó!" Nhan Duật uể oải mở miệng.

Đôi mắt trong veo của Tần Cửu híp lại, đáy mắt đen nhánh dưới sự phản chiếu của ánh nắng nhàn nhạt, giống như được phủ lên một tầng hồ phách, trong veo trong veo mang theo sự sâu sắc khó mà suy xét. Nàng vẫn giữ nguyên vẻ mặt nhàn hạ khoan thai, thông thả ung dung đặt cái chén trong tay xuống, cười xinh đẹp nói: "Vương gia, có một số chuyện, mặc dù đã qua vài chục năm, có lẽ rất nhiều người đều đã quên mất, nhưng ta tin, vương gia sẽ không quên đâu!"

Mi dài của Nhan Duật nhú lại, trong tròng mắt đen chợt hiện vẻ u ám, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên dáng vẻ cười như không cười: "Cửu gia đang nói cái gì, sao bản vương nghe không hiểu?" "Nghe không hiểu sao? Vậy thì nghe ta kể chuyện xưa cho vương gia nhé!" Tần Cửu cười tủm tỉm nói.

"Nhân vật chính của câu chuyện xưa ta muốn kể, là một hoàng tử. Tên của hắn, tên chữ của hắn, là ngôi sao nhỏ nhất trong Bắc Đẩu Thất Tinh, nhưng cũng là ngôi sao sáng nhất. Từ cái tên này cũng có thể thấy được, phụ hoàng hắn đối với hắn sùng ái nhường nào." Tần Cửu vừa mới mở đầu, đã thấy Nhan Duật khẽ nhướng mày kiếm, hơi mím môi mỏng, trong đôi mắt sáng sâu xa, có sự sắc bén chợt lóe lên rồi biến mất.

"Vương gia đừng nóng vội, đây mới là mở đầu thôi. Tiểu hoàng tử này cũng rất không chịu thua kém, thông minh lanh lợi, rất được các quan trong triều khen ngợi, nói hắn là rường cột của nước nhà. Nói nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, có lẽ sau này hắn cũng có thể làm Hoàng Đế. Chỉ tiếc là, vào năm hắn tám tuổi, đại ca của hắn phát động cung biến một lần."

"Phụ hoàng của tiểu hoàng tử thân thể cường tráng, vốn dĩ sống thêm mười năm hai mươi năm cũng không có vấn đề gì. Nhưng mà, ngài đột nhiên qua đời. Kể hạ độc, là tiểu hoàng tử của ngài." Tần Cửu chậm rãi nói.

Một tiếng "loảng xoảng" nhỏ vang lên, cái chén trong tay Nhan Duật đột nhiên vỡ vụn ra, trà nóng bên trong lập tức bắn tung tóe ra ngoài. Tay của Nhan Duật, bởi vì đột ngột dùng sức, bị mảnh sứ vỡ của ly trà đâm rách, máu đỏ thấm chảy xuống theo kẽ ngón tay hắn, tạo ra sự tương phản rõ rệt với viên bảo thạch trong suốt màu lục đeo trên ngón giữa của hắn.

Xanh biếc lóa mắt, đỏ cũng lóa mắt.

Trong đôi mắt đen sâu thẳm của Tần Cửu hiện lên một chút gợn sóng, nhưng trong suốt như bóng trăng trên mặt nước, không để lại dấu vết.

"Đương nhiên, thanh danh của tiểu hoàng tử về sau đã bị phá hủy. Có điều, hắn không chết, bởi vì có người lĩnh tội cho hắn. Người đó, nghe nói là một cung nhân." Tần Cửu cười nhạt xa xăm, nói, "Thật đúng là truyện cười. Cái chết của vua một nước, làm sao có thể là một cung nữ nhỏ nhỏ chịu trách nhiệm được chứ. Cái gì mà cung nữ thái giám làm hại Hoàng Đế, cũng chỉ là lừa gạt bách tính mà thôi. Thật ra, cuối cùng người bị buộc tội, là mẫu phi của tiểu hoàng tử, một phi tử không có gia thế chống lưng. Nghe nói bởi vì bà thất sủng, cho nên bà hạ độc vào bát thuốc nhĩ tử dâng lên Hoàng Đế."

Sắc mặt của Nhan Duật, mặc dù không có chấn động lớn hơn, nhưng Tần Cửu lại nhìn ra được, khí thế tàn bạo lướt qua đôi mắt đen của hắn.

"Câu chuyện cũ này, thật sự không xuôi tai. Cửu gia không có câu chuyện nào dễ nghe hơn sao?" Hắn tiện tay cầm một tấm khăn gấm trên bàn lên, bịt kín vết thương trên tay.

Tần Cửu cười xán lạn, nói: "Vương gia, vết thương trên tay có thể khép lại, vết thương trong lòng sợ rằng vĩnh viễn không thể khép lại đâu. Ta nghe nói, sủng phi Tĩnh phi của tiên đế, cũng chính là mẫu phi của vương gia, thích nhất là uống trà. Vương gia học được tài nghệ pha trà giỏi như vậy, sợ rằng vẫn chưa từng tự tay pha cho mẫu phi của mình chẳng!"

"Ha ha." Mặt nạ trên mặt Nhan Duật vỡ toang. Nếu như nói nụ cười tà mị, vẻ an nhàn khoan thai là mặt nạ.

Về mặt thay vào lúc này, là tàn nhẫn.

Con ngươi của hắn sắc bén bức người, lưỡi dao sắc lạnh lũng xẹt qua đáy mắt sâu xa vô tận. Mà nét mặt, có thể nói là dữ tợn.

Tần Cửu cảm thấy, có lẽ nhảy mất tiếp theo, hẳn sẽ bỏ nhào lên người mình, bóp chết mình còn đang sống.

"Vương gia cho rằng giết Tần Cửu rồi, sự thực đã từng tồn tại sẽ không còn sao? Người hành thích vua giết cha, rốt cuộc là ai, rốt cuộc là ai làm, ta nghĩ không có ai rõ hơn vương gia. Ngài không muốn để mầu phi ngài gánh tội thay, kỳ thực, hiện giờ ở trong lòng kẻ dưới, vẫn cho rằng vương gia ngài làm. Bởi vì hoàn toàn không có ai tin cung nhân gánh tội thay đó là hung thủ thật sự. Vương gia không muốn rửa sạch oan khuất cho mình, cũng nên suy nghĩ cho mầu phi mình một chút, lẽ nào để bà ấy suốt đời ở trong hoàng lăng tối tăm lạnh lẽo, không thấy mặt trời mà chuộc tội trạng không có chứng cứ này sao?"

Nhan Duật mặt không biến sắc mà nhướn mày, không nói gì.

Tần Cửu không thể không bội phục nam nhân này!

Hắn lúc này, quá bình tĩnh.

Nàng than một tiếng, lông mày đen nhướn lên, lộ ra một chút ý cười dịu dàng: "Nói thật với vương gia vậy, mặc dù ta là thành viên của Thiên Thần tông, nhưng lần này tới Lệ Kinh, lại có một mục đích bất thường. Mục đích đó của ta, thật ra kẻ địch của ngài ấy, giống với kẻ địch của vương gia. Cũng bởi vì một điểm này, cho nên đã ta nói, chúng ta có thể hợp tác!"

"Mục đích gì?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Một hòn đá hạ ba con chim

"Mục đích gì?" Mắt dài của Nhan Duật híp lại, không nhanh không chậm hỏi.

"Diệt trừ Thần tông trong kinh thành." Tần Cửu mở miệng, quả nhiên là lời nói ra mà không làm cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không ngừng.

Lời như vậy, bất luận người nghe là ai, chỉ sợ đều sẽ không tin.

Nhan Duật cười ra tiếng, hắn đến gần Tần Cửu, nhìn nàng một cái thật sâu, hàng lông mày dài lặn vào tóc mai chau lại thành một vết sâu, "Lời nói đùa này của Tần môn chủ cũng quá phô trương rồi."

Tần Cửu bình tĩnh nhìn trả ánh nhìn chăm chú của Nhan Duật, cười xán lạn, "Ta biết vương gia sẽ không tin lời của ta. Vậy thì xin nghe ta nói, năm đó, kẻ đứng sau hạ độc tiên đế, vương gia đã đoán được là Thần tông làm, nhưng lại không đào ra được kẻ nọ, có đúng hay không? Vương gia vẫn cho rằng là Huệ phi, nhưng lại tra không ra chứng cứ của bà ta. Vậy để cho ta nói cho vương gia, đó là bởi vì, có lẽ vương gia vẫn luôn nghi ngờ lầm người. Người ở Lệ Kinh của Thần tông, không chỉ là những kẻ mà các người biết. Bao năm nay, Thần tông ngoài mặt là phái một người đến Lệ Kinh, nhưng trên thực tế lại là hai thậm chí ba người. Cũng là một sáng một tối, hoặc là một sáng hai tối."

Những điều này, cũng là sau khi Tần Cửu vào Thần tông, mới âm thầm dò la được. Khi ấy nàng mới biết, năm đó, cô cô của nàng vẫn muốn diệt trừ đệ tử Thần tông trong triều, vì sao cuối cùng sắp thành lại bại, chỉ bởi vì phía sau, còn có kẻ địch các nàng không biết. Ai có thể ngờ được, là đệ nhất phái của Bạch đạo, Thần tông đã bắt đầu trừ tính như thế từ rất lâu về trước.

Nhan Duật nhướn mày, đương nhiên hắn cũng từng nghĩ tới chuyện này, nhưng cũng không hoàn toàn xác nhận. Thần tông cách vài năm phái một đệ tử vào trong Lệ Kinh, triều đình đều sẽ phá lệ ủy thác cho trọng trách. Cho nên, có rất ít người hoài nghi bọn họ còn có thể bí mật sắp đặt người vào triều đình.

"Những người này, chỉ có tông chủ của Thần tông biết được là ai. Nhưng mà, người tông chủ tiền nhiệm bí mật phái tới, ngay cả tông chủ đương nhiệm Liên Ngọc Nhân cũng không biết là ai. Bởi vì trước khi mất, lão tông chủ chưa kịp nói cho ngài ấy biết. Đến mấy năm nay, những người kia không còn nằm trong vòng kiểm soát của tông chủ, hình như cũng có ý định tách khỏi Thần tông, khiến cho tông chủ hoàn toàn không thể khống chế. Cho nên tông chủ đặc biệt phái ta đến đây, muốn ta tra rõ thế lực ngầm của Thần tông ra. Ta nghĩ, có lẽ thế lực này có liên quan đến việc tiên đế qua đời năm đó. Nhưng nếu ta muốn tra ra, chỉ sợ sẽ có khó khăn rất lớn, cho nên cần sự giúp đỡ của vương gia, lẽ nào vương gia không muốn tra ra?"

Đương nhiên tông chủ Liên Ngọc Nhân của Thần tông không phải nhiệm vụ như vậy cho Tần Cửu, thậm chí ngay cả việc Tần Cửu đến Lệ Kinh hẳn cũng không biết. Sợ dĩ Tần Cửu nói như thế, chỉ là vì muốn tìm một mục đích chung với Nhan Duật, nếu không, sao bọn họ lại có lý do hợp tác? Có điều, quả thật Thần tông có mạch ngầm ở trong triều đình.

Nhan Duật khẽ ngẩng đầu, ánh mắt rơi ở trên người Tần Cửu, nhìn nàng thật sâu, nói: "Nói vậy, bản vương lại cần phải hợp tác với Thần tông các người?"

Tần Cửu chậm rãi bung ly trà lên, ném thêm một ngụm trà, cười quyến rũ nói: "Không phải là cần phải, là nhất định phải. Vương gia, chẳng lẽ ngài chưa

từng muốn có một ngày tự tay pha trà cho mẫu phi ngài uống? Ta ngắm lại, ngài phải có đến mười lăm năm chưa từng gặp mẫu phi ngài rồi? Chỉ có tìm ra hung thủ thật sự, mẫu phi ngài mới có thể ra khỏi đê lăng không thấy mặt trời, phải biết rằng, chỗ đó cũng không phải là chỗ người sống nên ở đâu!”

Nhan Duật ngẩng đầu lên thật chậm, trông mắt đen có vẻ đắm chiều mà chăm chú nhìn Tần Cửu thật sâu, không chớp mắt nhìn chăm chăm nàng, giọng nói vốn trầm ấm mẽ hoặc lại mang theo một chút khàn khàn, nhưng lại không nghe ra trong đó ngầm chứa loại tình cảm nào, “Tần Cửu, chỉ sợ người ngoài muốn diệt trừ thế lực ngầm ở trong triều của Thần tông ra, còn có mục đích khác phải không?”

Tần Cửu cười một tiếng trầm thấp, cầm bình trà lên, chậm rãi rót nước trà trong vắt vào ly trà vẽ hình “Cá chép nghịch sen” trong tay, nhìn nước trà nhẹ nhàng xao động trên mặt chén, dường như hai con cá muốn nhảy vọt ra, nàng bưng chén lên ném một ngụm, uể oải nói: “Đương nhiên không dừng ở điều đó. Ta còn có hai mục đích, không, thật ra hai mục đích này có thể hợp làm một. Đó chính là ta thích An Lăng Vương, nhưng ta không muốn để ngài ấy làm Hoàng Đế. Ngài cũng biết, nam nhân một khi làm Hoàng Đế, sẽ có tam cung lục viện, mà nam nhân của Tần Cửu ta, đương nhiên chỉ có thể có một nữ nhân là Tần Cửu ta. Cho nên, ta không thể để ngài ấy làm Hoàng Đế. Nhưng mà, thấy đáng về muốn làm của ngài ấy, mà hiện giờ ngài ấy vẫn chưa thích ta, đương nhiên cũng sẽ không nghe lời ta, bỏ làm Hoàng Đế. Cho nên, ta chỉ có thể tự mình nghĩ ra biện pháp, khiến ngài ấy không làm được Hoàng Đế.”

Nhan Duật liếc xéo Tần Cửu, ý cười nơi khóe môi dần dần tăng thêm, nhìn Tần Cửu như nhìn một thứ gì đó vô cùng kinh khủng, quả nhiên là yêu nữ, thật sự không giống người thường.

“Trên đời này, tại sao có thể có nữ nhân như người vậy?” Hắc nỏ nộ cười tà mị, nói, “Có phải bản vương nên vui mừng hay không, người người thích không phải là ta? Nếu như người thích Túc Nhi, không phải nên trăm phương ngàn kế giúp đỡ nó sao? Thế nhưng người lại dùng phương pháp trái ngược, Túc Nhi bị nữ nhân như người thích, thật đúng là —— bất hạnh mà!”

Tần Cửu thông thả ung dung buông ly xuống, một chút cười mĩa lướt qua đáy mắt sâu thẳm, “Lời ấy của vương gia sai rồi, ta làm vậy đều vì suy nghĩ cho An Lăng Vương. Hoàng Đế có gì tốt, không phải tiên hoàng đã bị hạ độc sao, Thánh thượng hiện giờ, ta cảm thấy ngài ấy sống cũng không vui vẻ gì. Cho nên, đủ thấy vị trí tôn quý nhất này, lại chưa chắc dễ ngồi như vậy.”

“Lời người nói, cũng có mấy phần đạo lý!” Nhan Duật thần nhiên nói.

Tần Cửu chợt cười xinh đẹp, chuyển đề tài câu chuyện: “Cho nên, trong khi ta đang khiến An Lăng Vương không thể làm Hoàng Đế, lại muốn giúp vương gia ngồi lên ngôi vị Hoàng Đế.”

Khiến Nhan Túc không làm được Hoàng Đế và khiến Nhan Duật làm Hoàng Đế, thật ra gần như chính là một chuyện.

Nhan Duật nhếch khóe môi, trên gương mặt tuấn tú tăng thêm một chút ý cười mê người, “Cửu gia, người cũng biết, những lời hôm nay người nói ở đây, chỉ cần có đôi câu vài lời truyền ra ngoài, cái đầu của người sẽ phải rơi xuống đất.”

Đương nhiên Tần Cửu biết.

Lời nàng nói hôm nay, mỗi một câu đều kinh thế hãi tục. Nhưng mà, nàng cũng biết, Nhan Duật sẽ không nói nó ra.

“Đương nhiên ta biết! Nhưng ta biết vương gia không phải kẻ ngu ngốc như vậy. Đúng rồi, tiện thể ta sẽ giúp vương gia lấy được lòng yêu mến của Tô tiểu thư, đúng là một hôn đá hạ ba con chim, món hời mua bán thế này, không làm thật là đáng tiếc! Huống chi, “Đuôi lông mày của Tần Cửu chợt nhướng lên, cười tùm tùm nói, “Hiện giờ vương gia chính là sự lựa chọn người kế vị thứ ba của hoàng vị, lẽ nào, vương gia ngài thật sự chưa từng có tâm tư như thế sao?”

Tần Cửu cười giống như ma quỷ dụ người phạm tội, nốt ruồi giọt lệ bên khóe mắt trái càng thêm đỏ tươi như son, tăng thêm vài phần quyến rũ không nói nên lời cho nàng.

Mà Nhan Duật lại cười như một con hồ ly giao hoạt, khóe môi đuôi mắt tràn đầy ý cười mê hoặc tà mị, “Thần tông các người không phải muốn nâng đỡ Khang Dương Vương sao? Bây giờ lại ủng hộ ta, bắt luận ta và Khang Dương Vương ai làm Hoàng Đế, Thần tông các người đều là công thần, tính toán này thật sự xuất sắc. Chỉ là, thật sự ta đối với ngôi vị Hoàng Đế hứng thú không lớn, cái này thì miễn đi, nhưng hai mục đích còn lại rất mê người, bản vương sẽ đáp ứng người.”

Tần Cửu cười nhạt.

Thật ra hai mục đích còn lại thực hiện được rồi, ngôi vị Hoàng Đế đối với Nhan Duật mà nói, gần như cũng tính là dễ như trở bàn tay, nhưng nàng vẫn chưa vạch trần.

“Nói như vậy, sau này chúng ta chính là đồng minh?” Tần Cửu mỉm cười hỏi.

Nhan Duật nhìn về phía Tần Cửu, đối diện với ánh mắt mỉm cười của Tần Cửu, khóe miệng hắc cũng nhếch lên một chút ý cười, chậm rãi mở miệng, “Đương nhiên! Bản vương nói ra, trước giờ luôn giữ lời! Chỉ là, có một điểm, cho dù đạt được những mục đích này, lòng bản vương cũng sẽ không tồn tại một chút cảm kích nào với người, lại càng không với Thần tông, nếu là như vậy, người còn muốn làm không?”

Tần Cửu hiểu ý của Nhan Duật.

Trước đây, là vì sự giúp đỡ gầy dựng của Liên Tư Không, chính vì cảm tạ Liên Tư Không, trong ngoài triều đình mới dần dần bị Thần tông thâm nhập. dieendaanleequydonn Có vết xe đổ này, đương nhiên hắc sẽ không đặt giới hạn của mình vào trong không chế của Thần tông lần nữa.

Khóe môi Tần Cửu từ từ nhếch lên thành cười, “Vương gia quá lo lắng rồi, Tần Cửu ta đương nhiên không cần vương gia cảm kích. Mà về phía Thần tông, ta lại hiểu tông chủ, chẳng qua ngài ấy chỉ muốn đưa Thần tông thành một đại phái trên giang hồ mà thôi, không hề có hùng tâm khác, cho nên điểm này, cũng xin vương gia cứ yên tâm.”

Về phần rốt cuộc có hùng tâm hay không, cũng chỉ có Liên Ngọc Nhân biết thôi.

Nhan Duật nhướn mày, cười thần nhiên.

Ánh nắng đỏ xuống lần lần theo song cửa sổ.

Nền phòng trà là mặt đá xanh, ánh nắng phản chiếu ở phía trên, thật giống như bị băng lạnh giữ yên.

Ánh mặt trời là sắc màu ấm áp, nhưng phản chiếu trên nền đá, lại giống như một tấm nhung tơ cũ kỹ, mỏng manh, màu vàng.

Hai người ngồi ở hai bên bàn gỗ, ai cũng không nói chuyện, dường như bị ánh nắng mặt trời giữa trưa làm dừng lại.

Hai người bưng ly trà lên, uống trà nóng một hơi cạn sạch giống như uống rượu.

Tần Cửu đặt ly trà xuống cười nói: “Trước mắt, đã có một chuyện khó giải quyết, cần vương gia giúp đỡ.”

“Chuyện gì?” Nhan Duật thần nhiên hỏi.

“Chắc là vương gia cũng nhận ra thị vệ Lư Liên bên cạnh ta không hề có võ công gì, nhưng ta lại để hắn làm thị vệ của ta, vương gia có biết tại sao không?” Tần Cửu nhàn rãi hỏi.

Khóe môi Nhan Duật nhếch lên một chút ý cười, lười biếng nói: “Chẳng lẽ Lư Liên không phải nam sủng của ngươi?”

Thật ra, Lư Liên không có võ công, nếu như làm thị vệ của người khác, có lẽ đã sớm khiến mọi người hoài nghi. Nhưng vì Tần Cửu là yêu nữ, đa số người ngoài cho rằng nàng thích Lư Liên, mà Lư Liên là nam sủng của nàng.

Tần Cửu biết Nhan Duật cũng sẽ nghĩ như vậy, nàng cười xinh đẹp nói: “Lời lúc này của vương gia cũng không đúng. Sao ta lại hạ thủ với người bên cạnh mình chứ. Huống chi, với bộ dạng ngốc nghếch đó của Lư Liên, nếu như ta thật sự làm những chuyện hèn hạ, hắn đã sớm đập đầu tự tử rồi. Nói thật với vương gia, cái ta coi trọng, là tài cán của Lư Liên.”

“Tài cán? Người hầu đó của Cửu gia rất có tài sao?” Nhan Duật chậm rãi nhếch môi, ý cười hiện ra bên khóe môi.

“Không sai! Hắn là đại tài, vương gia đã từng nghe tiếng đàn của hắn, cũng từng thấy hắn làm thơ. Hơn nữa, hiếm thấy là, tính tình hắn thuần khiết. Nhưng tiếc là, hắn không có thiện cảm gì với Thần tông, là ta ép hắn vào tông. Hiện giờ, ta nắm lấy điểm yếu của hắn, mới có thể khiến hắn biết vâng lời ta.” Tần Cửu thu lại nụ cười bên khóe môi, nghiêm mặt nói. Nàng chăm chú nhìn Nhan Duật, chú ý tới trong mắt Nhan Duật hiện lên một tia sáng nhạt.

“Cửu gia nhắc hắn với ta, chẳng lẽ là có chuyện gì?”

“Có lẽ vương gia đã biết. Lần này ta đến Lệ Kinh, vừa đến đã bị An Lăng Vương bài trừ. Ngài ấy khiến Thánh thượng cho ta một chức vị nhàn hạ của Tư Chức phương, nhưng ngài biết đấy, chức quan nhàn hạ như vậy thì không thể nên việc được. Ta nhắc đến kỳ thi mùa xuân với Thánh thượng, nhưng mà, thật ra bản thân ta không có tài hoa gì, khi ấy nói như thế, cũng là dùng khí phò trương nhất thời. Giờ nghĩ lại, nếu như ta đi thi, sợ là chắc chắn thi trượt, khó tránh khỏi làm mất thể diện của Thần tông. Cho nên, ta muốn mời Lư Liên đi thi, nếu hắn có thể làm quan, ta nắm hắn trong tay, cũng giống nhau. Chuyện này, còn phải xin vương gia giúp đỡ.” Tần Cửu từ từ nói.

Nhan Duật nghe Tần Cửu nói xong, không nhịn được cười giễu một tiếng, nói: “Cửu gia, để ta nói xem ngươi có gì tốt chứ? Ngươi nói tại sao Liên Ngọc Nhân lại phái ngươi tới Lệ Kinh, rốt cuộc hắn coi trọng điều gì ở ngươi?”

Tần Cửu nghe ra ý châm chọc trong lời của Nhan Duật, nhưng vẫn không chút do dự nói: “Lẽ nào vương gia lại không nhìn ra được điều đó, ta xinh đẹp như vậy, đương nhiên là tông chủ thích dung mạo của ta, phái ta tới, là muốn ta gần gũi với Hậu cung. Có điều, ai có thể ngờ được người Nhan Túc thích là Tô Văn Hương, ta cũng đành phải lên triều tận hiến cho Thánh thượng.”

Làn môi với độ cong hoàn mỹ của Nhan Duật hơi nhếch lên thành độ cong càng sâu, hắn tỉ mỉ quan sát Tần Cửu, cười vô lại nói: “Cũng không phải, cái Liên Ngọc Nhân xem trọng, phải là da mặt của ngươi!”

Tần Cửu da mặt cực dày chớp chớp mắt, cười xinh đẹp nói: “Có lẽ vậy!”

Chẳng mấy chốc đã đến kì thi mùa xuân, quả nhiên Nhan Duật không phụ kỳ vọng của Tần Cửu, góp lời trước mặt Hoàng Đế. Rốt cuộc Khánh Đế đã gật đầu, đồng ý để Lư Liên đổi tên thành Tần Phi Phàm, thay Tần Cửu tham gia kỳ thi lớn vào mùa xuân. Song, Khánh Đế lại nói rõ, nếu như Tần Phi Phàm thi đỗ, vậy thì để Tần Phi Phàm làm quan, không có việc gì của Tần Cửu nữa.

Nhan Duật vốn cho rằng Tần Cửu không muốn, nhưng không ngờ Tần Cửu vui vẻ đồng ý.

Cho nên, Lư Liên đổi tên thành Tần Phi Phàm tham gia kỳ thi lớn mùa xuân.

Kỳ thực, mọi người bao gồm cả Khánh Đế, An Lăng Vương, Nghiêm Vương, đều không quá coi trọng Lư Liên. Thế nhưng, điều khiến người ta mở rộng tầm mắt là, sau nửa tháng, triều đình yết bả, Lư Liên lại đỗ, hơn nữa còn là Trạng nguyên đầu bả.

Ngày yết bả, Lư Liên khoác lụa hồng đi dạo khắp phố, mãi cho đến buổi tối, mới cùng với Tỳ Ba về tới phủ.

Tần Cửu vẫn chưa ngủ, nàng đuổi mọi người ra, giữ Lư Liên lại.

Bóng đêm đã có chút sâu thẳm, bên ngoài cực kỳ tĩnh mịch.

Hai người đều không nói chuyện, bên trong ồn ào các hoàn toàn yên tĩnh, thậm chí ngay cả tiếng ngọn nến đang cháy trong đèn Lư Ly nhỏ sáp xuống, chảy xuôi theo thân nến cũng có thể mơ hồ nghe được. Ánh nến mờ dịu dàng chiếu lên mặt Lư Liên, khe khẽ như cánh bướm, hiện ra vàng sáng âm ỉ, chiếu sáng khuôn mặt Lư Liên đến mức có thể nhìn thấy được.

Tần Cửu nhìn khuôn mặt ngũ quan tinh tế lại có chút non nớt này, nhìn dung mạo càng lúc càng tuấn tú, đôi mắt trong veo của hắn, cùng với một chút nghiêm nghị nơi đáy mắt.

Nàng từ từ nhắm hai mắt lại.

Qua một lúc lâu sau đó nàng mới mở ra, cười khẽ, hỏi: “Liên Nhi, khi ta đề ngươi thi thay ta, cũng chưa từng hỏi ngươi, có muốn đi hay không. Đó là vì ta đã quyết định chuyện này, sẽ không cho phép thay đổi. Nhưng bây giờ, chuyện này đã ngã ngũ, cho ta hỏi ngươi một câu, ngươi có bằng lòng vào triều làm quan hay không.”

Lư Liên ngẩng đầu, nhìn nữ tử trong ánh đèn.

Trong ánh nến mờ lung, hắn thoáng thấy được dung nhan xinh đẹp của nữ tử, cùng với một chút chờ đợi trong đôi mắt quyến rũ kia.

Hắn vốn nên hận nữ tử này, hắn không hiểu được, vì sao nàng đẩy hắn lên cánh cổng của kì thi Hội, cũng không biết rốt cuộc nàng muốn lợi dụng hắn để làm gì. Cũng không biết tại sao, lúc này, giờ phút này, lại không thể nói ra được một chút oán hận.

Từ nhỏ, người trong nhà đã mời danh nho đương thời dạy hắn bài vở và các loại tài nghệ, thế nhưng, lại không biết vì sao, không hề khích lệ hắn tham gia khoa khảo. Đã từng có một khoảng thời gian, hắn rất thích khoa khảo, nhưng đều bị phụ mẫu lấy lý do quan trường hiểm ác để cự tuyệt. Về sau, chính hắn cũng dần dần phai đi tâm tư này, nhưng không ngờ, hôm nay, lại đạt được tâm nguyện mà chẳng biết tại sao.

Đương nhiên hắn không tin yêu nữ này có lòng tốt gì, biết được tâm nguyện của hắn, đang giúp đỡ hắn.

Cho nên, hắn cho rằng, nhất định là yêu nữ quá kém cỏi, hoặc là ngay cả làm văn cũng không biết, cho nên mới không thể không để hắn đi.

Thật ra hắn rất muốn nói, mình không bằng lòng để đã kích yêu nữ này một chút, thế nhưng, lời đến bên môi còn nuốt xuống, nghiêm mặt nói: “Nói thật, tôi không biết vì sao ngài đề tôi đi thi thay ngài. Die nd da n e q u ydo n Nhưng thật ra chính tôi bằng lòng giúp sức cho triều đình. Trước đây, là phụ mẫu của tôi không cho ta tham gia kì thi Hội, họ nói quan trường hiểm ác. Hiện giờ, họ đi rồi, tôi lại làm trái tâm nguyện của họ, vì vậy, trong lòng có chút khó chịu mà thôi.”

“Ngươi không cần khó chịu, phụ mẫu của ngươi hẳn là có nỗi khổ tâm riêng, ai không muốn cho con mình đề tên bảng vàng, làm rạng rỡ tổ tông chứ? Quan trường thật sự hiểm ác, nhưng mà, có ta đây, ngươi cũng không phải sợ gì hết. Chỉ quan tâm đến việc hết lòng góp sức cho triều đình, thực hiện khát vọng của mình.”

Có ta đây!

Lư Liên kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Tần Cửu trong ánh đèn, chỉ thấy trên khuôn mặt nàng đều là tình cảm ấm áp dịu dàng.

Hắn có thể lý giải rằng, nàng sẽ bảo vệ hắn hay không?

“Đa tạ Cửu gia. Chỉ là, nô tài còn muốn nói một câu, đó chính là, nô tài sẽ không làm việc cho Thần tông, cho dù ngài giết tôi, cũng sẽ không!” Lư Liên nghĩ mãi, cuối cùng hạ quyết tâm nói ra.

Lông mày kẻ đen của Tần Cửu nhướng lên, trong con ngươi hiện lên vẻ vui vẻ yên tâm, sắc mặt lại trầm xuống, lạnh giọng nói: “Ta đã nói ta sẽ bảo vệ ngươi. Nhưng mà, ngươi cũng phải dần dần học được cách bảo vệ mình. Ngươi nói cái gì, sẽ không dốc sức cho Thần tông, đúng là khí tiết đáng khen, chỉ là, bây giờ ngươi vẫn còn trong vòng khống chế của ta, lời như vậy, có phải cần nuốt vào bụng hay không, có chính khí là chuyện tốt, nhưng cũng phải học được cách xem xét thời thế, ứng phó linh hoạt.”

Trong lòng Lư Liên trầm xuống, rũ mắt nói: “Nô tài hiểu rồi.”

Khóe môi Tần Cửu cong lên, nói: “Bây giờ ngươi đã không còn là nô tài rồi, sau này không cần tự xưng nô tài nữa.”

Lư Liên vội vàng gật đầu thưa vâng.

“Ngươi đi nghỉ ngơi sớm một chút đi, buổi tối ngày mai chính là Quỳnh Lâm yến, ngươi hãy đi tĩnh dưỡng cho tốt.” Tần Cửu than nhẹ một tiếng, nói.

Lưu Liên đáp một tiếng, bước nhanh ra ngoài.

Bên trong ồn ào, chỉ còn lại một mình Tần Cửu cúi đầu trầm tư. Hoàng Mao đã một mồi từ lâu, cuộn tròn thân mình ngủ yên trên giá treo.

Tần Cửu nhìn ánh nến nhỏ sắp thờ dài một tiếng.

Có lẽ, nàng không nên đẩy hắn vào trong triều đình sớm như vậy, chỉ tiếc rằng, thời gian không đợi người.

Mưa gió chẳng mấy chốc nữa sẽ tới, chim yến con phải trưởng thành làm hùng ung sớm một chút, nếu không, cái chờ đợi nó, chỉ có thể là bị tiêu diệt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Quỳnh Lâm yến

Thời tiết đã vào đầu tháng ba, không khí đã có chút ấm lại, đầu cành của cây hoa bên đường đã nảy chồi non, nhìn từ xa toàn là màu lục nhạt nhợt, khắp nơi đều hiện ra sức sống tràn trề.

Tần Cửu ngồi ở trong xe ngựa, dẫn theo Tỳ Ba và Lưu Liên cùng vào hoàng cung. Tối nay, bữa tiệc mời tiến sĩ tân khoa sẽ được tổ chức trong điện Sùng Nhân của hoàng cung.

Xe ngựa đã đến cổng trong của hoàng cung, Tần Cửu và Lưu Liên xuống xe ngựa, đi bộ về phía điện Sùng Nhân. Lúc này đã là hoàng hôn, ráng chiều tỏa màu ở phía Tây, nhuộm vàng trời bên cạnh thành màu đỏ ráng chiều, cung điện phía xa liên miên nguy nga, phú quý khí thế, tựa như đứng sừng sững trong mây.

Khi Tần Cửu đang sắp đến điện Sùng Nhân, lại bị người ngăn cản. Người đến là tiểu thái giám của cung Cảnh Tú, nói rằng Huệ phi muốn gặp nàng một lát. Tần Cửu nhìn sắc trời một chút, vẫn chưa tới giờ Dậu (5-7h chiều), cách lúc yến tiệc chính thức khai tiệc còn gần một canh giờ, bèn nói với Lưu Liên: “Liên Nhi, phía trước chính là điện Sùng Nhân, ngươi tự qua đó trước, bây giờ sắc trời hẵng còn sớm, ta có chút chuyện phải làm, đợi lát nữa ta sẽ đến điện Sùng Nhân tìm ngươi.”

Lưu Liên đành chịu, chỉ đành phải gật gật đầu nói: “Cũng được, vậy tôi tự đi trước.” Lưu Liên xoay người, băng qua hành lang, đi về phía điện Sùng Nhân cách đó không xa.

Sau khi Tần Cửu liên tục đưa mắt nhìn Lưu Liên đã vào điện Sùng Nhân, liền cùng với Tỳ Ba theo tiểu thái giám đi về phía cung Cảnh Tú mà Huệ phi ở.

Huệ phi đang ngồi uống trà trong phòng, thấy Tần Cửu đi vào, vẫy tay một cái, lệnh cho toàn bộ cung nữ hầu hạ trong phòng lui xuống.

Tần Cửu ngược mắt liếc qua, thấy sắc mặt Huệ phi không tốt lắm, liền hỏi: “Không biết nương nương cho gọi ta đến đây, là vì chuyện gì?”

Huệ phi hừ lạnh một tiếng, thần nhiên nói: “Nghe nói, người đề người hầu của người tham gia kỳ thi lớn mùa xuân, vì sao trước đó không bàn bạc chuyện này với ta.”

Một tia sáng bén nhọn thoáng qua trong mắt Tần Cửu, chỉ là về mặt không thay đổi, bình tĩnh nói: “Nương nương, cảnh tượng hôm đó ta khẩn cầu muốn tham gia khoa khảo với bệ hạ, nương nương đã thấy tận mắt. Thật sự là lúc ấy vì tỷ vô bị thua, không cam lòng, mới sinh ra dùng khí nhất thời nói ra. Nhưng trên thực tế, ta lại chẳng thiên về làm văn. Ta sợ vội vàng đến dự thi sẽ làm mất thể diện của Thần tông. Cũng may người hầu của ta cũng là người của Thần tông, cho nên mới đề hắn đi. Chưa kịp bẩm báo với nương nương, xin nương nương hãy thứ tội.”

Huệ phi thờ dài một tiếng, sắc mặt hơi dịu lại.

“Như vậy cũng tốt, nếu người hầu của ngươi đã vào triều, vậy bản cung thấy, ngươi cũng chỉ có thể gả vào cung thôi. Ban đầu, vốn là Điều Tích Nhi phải đến Lệ Kinh, bản cung vốn định hứa hôn nàng cho Khang Dương Vương. Đồi ngươi đến cũng không sao, bản cung thấy, Khang Dương Vương lại có mấy phần ý tứ với ngươi. Chẳng biết, ngươi có bằng lòng không?”

Tần Cửu nghe vậy, nhũn mày lại, trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Ta là người trong tông, khi đến Lệ Kinh, thì đã giao hôn sự của mình vào tay nương nương. Tùy ý nương nương an bài, chỉ là, có mấy lời, chẳng biết có nên nói hay không.”

“Ngươi cứ nói đừng ngại, bản cung sẽ không trách ngươi.” Huệ phi về mặt âm trầm nói.

“Lễ Cầu Tuyết năm nay, ta may mắn gặp được Khang Dương Vương, xem toàn bộ lễ Cầu Tuyết ở trong rạp gấm của hắn. Ta cố ý thăm dò vài câu, phát hiện Khang Dương Vương có ý muốn mộ với Tô Văn Hương – nữ nhi của Tô tướng. Nương nương và Tô tướng không hợp nhau, Khang Dương Vương cũng biết điều đó, cho nên hiện giờ hắn chẳng dám cầu hôn, nhưng không dám đảm bảo sau này hắn nắm quyền trong tay, sẽ đi ngược lại với tâm ý của nương nương, cầu hôn Tô Văn Hương làm chính phi. Đến lúc đó, rốt cuộc hắn sẽ nghe nương nương, hay là sẽ nghe Tô tướng thì rất khó nói.”

Huệ phi không con dưới gối, cho nên đã chọn giúp đỡ Khang Dương Vương Nhan Mẫn. Nhưng, vì dầu sao cũng không phải là ruột thịt, cho nên có một số chuyện, khó tránh khỏi bất hòa. Nghe Tần Cửu nói vậy, chân mày bà ta nhíu lại.

Nhan Mẫn từ trước đến giờ thích nữ sắc, những chuyện này bà biết. Hẳn có chút tâm tư với Tô Văn Hương, bà cũng có thể đoán được. Chỉ là, bà ta không ngờ, hẳn lại lớn mật có ý định sau này nạp nàng ta làm chính phi. Như vậy, bà giúp đỡ Nhan Mẫn cầm quyền, lại là làm y phục cưới cho kẻ khác. Đương nhiên chuyện này tuyệt đối không thể được, chính phi của Nhan Mẫn, cho dù không phải người của Thần tông, cũng tuyệt đối phải là người bà ta an bài.

“Thật sự có chuyện này sao?” Huệ phi cau mày hỏi.

“Tần Cửu không dám nói lung tung, nương nương có thể âm thầm điều tra thử xem. Nếu như bây giờ muốn ta gả cho Khang Dương Vương, hẳn không dám làm trái nhưng không dám đảm bảo việc trong lòng có oán hận với nương nương. Cho nên, ta cho rằng, việc gấp trước mắt, không phải là gả ta cho Khang Dương Vương. Mà là làm sao khiến Tô tiểu thư mau chóng gả cho người khác. Ta nghe nói, An Lăng Vương cực kỳ ái mộ Tô tiểu thư, nếu để Tô gia kết thân với An Lăng Vương, là một điều vô cùng bất lợi cho việc của chúng ta.” Tần Cửu thần nhiên nói.

Huệ phi nghe vậy, đặt mạnh ly trà xuống mặt bàn, lạnh lùng hừ một tiếng.

“Tô Văn Hương, nghe nói là người rất khó cầu hôn. Theo ngươi thấy, phải gả Tô Văn Hương cho ai, mới là người thích hợp nhất?” Huệ phi hí mắt hỏi.

Tần Cửu cười khẽ một tiếng, nói: “Việc này, người được chọn thích hợp nhất, đương nhiên là hoàng thúc Nghiêm Vương.”

Nhan Duật hành vi phóng đảng, lại vô tâm với chính sự, để Tô Văn Hương gả cho Nhan Duật, đương nhiên là Huệ phi vui mừng khi thấy việc thành công.

“Việc này sợ rằng không dễ chu toàn, nghe nói, Tô tiểu thư đó cũng không có tâm tư gì với Nghiêm Vương. Hơn nữa, danh tiếng Nghiêm Vương khắc vợ ở bên ngoài, e rằng Tô Thanh sẽ không gả nữ nhi cho hắn. Việc này, phải dựa vào người đàn xếp một chút rồi. Ta cũng sẽ nói thêm việc này ở trước mặt Hoàng Đế.”

“Nương nương yên tâm, ta nhất định sẽ xúc tiến việc này.” Tần Cửu mừng rỡ nói.

Có việc này làm cái cớ, nàng và Nhan Duật sẽ dễ gặp mặt bàn chuyện. Nàng ở Lệ Kinh, tuy nói có thể tự do hành động, nhưng mà, tai mắt lớn nhất trên đỉnh đầu là Huệ phi, nhất định phải làm yên lòng bà ta, không để cho bà ta nghi ngờ hành động của mình mới phải. Nếu không, bà ta thấy Tần Cửu thường xuyên gặp mặt Nhan Duật, ắt sẽ khiến bà ta sinh nghi. Huống chi, nếu Huệ phi nói thêm chuyện này trước mặt Khánh Đế, mặc dù nói, hiện giờ Nhan Duật đã coi nhẹ việc tranh đoạt, nhưng nếu Hoàng Đế có lòng, chuyện này cũng dễ thực hiện hơn nhiều.

“Nếu vậy, chuyện của ngươi và Nhan Mẫn, trước hết hoãn lại chút thời gian.” Huệ phi chậm rãi nói.

Tần Cửu vội đồng ý, thấy sắc mặt Huệ phi có chút ửng oải, liền đứng dậy cáo từ đi ra ngoài. Đang ra khỏi cung Cảnh Tú, thì thấy một người mặc y phục gấm bước nhanh tới.

Tần Cửu vừa nhìn thấy người này, khóe môi liền hơi nhếch lên.

Người nọ thấy Tần Cửu, đôi mắt hung ác trong nháy mắt giống như phun ra lửa.

“Ngươi, cái này..... Cái này..... Tên khốn..... Sao ngươi lại ở đây?” Vốn dĩ người nọ mở miệng đã muốn mắng ngươi, cho nên thấy Tần Cửu mặc một bộ trang phục nữ, y phục đỏ như lửa, tươi cười như hoa, nhất thời ngậm dại.

Người nọ chính là vị công tử ăn chơi trác táng bị Tần Cửu đánh toi bồi ở Vô Ưu Cư, cháu nhà mẹ đẻ của Huệ phi – Lưu Lai Thuận.

“Sao ngươi lại ở đây, bên trong cấm cung này, không cho phép nam tử tự do ra vào.” Tần Cửu cười lạnh nói.

Lưu Lai Thuận gãi đầu mấy cái, cười hi hi giả tạo nói: “Ngươi lại là nữ nhân sao? Ta không xông bừa vào, ta tới tìm cô cô của ta.”

Tần Cửu biết tính tình của người này, phàm là thấy người ưa nhìn, bất luận là nam nhân hay là nữ nhân, đều sẽ cất không nổi bước. Nhưng người này cũng vô cùng thương hương tiếc ngọc, đối với nữ tử, lại không thêm động thủ.

Tần Cửu không ngờ đến đây gặp phải gã, chắc hẳn hẳn tới yết kiến Huệ phi. Vì vậy cười xinh đẹp với hắn, nói: “Phải, là ta. Ta là nữ nhân, thế nào, vị công tử này, ta còn nhớ hôm đó ngươi nói phải trừng trị ta, bây giờ ta ở ngay đây, ngươi cứ tới đi!”

Lưu Lai Thuận khó xử lắc đầu một cái, cười say mê nói: “Bản công tử không chấp nhặt với nữ tử như ngươi.”

Tần Cửu thấy đôi mắt háo sắc của hắn đang ngắm tới ngắm lui người mình, chợt cảm thấy cực kỳ chán ghét. Vì thế không để ý đến hắn nữa, nhanh nhẹn rời đi.

Đi thật xa rồi, còn cảm giác được một đôi mắt nhìn chăm chăm vào mình.

Tần Cửu cười lạnh: Người này, lại có thể lợi dụng một phen.

Khi Tàn Cửu đến điện Sùng Nhân, người đã ngồi đầy bên trong, sau khi chờ Khánh Đế đến, thì có thể khai tiệc. Nàng thấy Luru Liên và một nam tử tán gẫu say sưa từ xa, liền không đến làm phiền, tự mình tìm một góc ít ai để mất tới rồi ngồi xuống.

Bàn gỗ trong điện bày dọc thành hai hàng, bàn gỗ không cao, dùng đệm gấm để thay ghế, các vị tiến sĩ ngồi trên chiếu. Lúc Tàn Cửu ngồi xuống, hai nam tử bên cạnh nàng cũng đang trò chuyện rôm rả, Tàn Cửu cười tùm tùm nhìn bọn họ một cái. <lee> Hai người kia sờ sờ của mình mặt, sắc mặt trở nên có chút coi, một lát sau, hai người đều rời đi không tiếng động.

Tàn Cửu nhướng mày, không nhịn được nở nụ cười.

Phải nói, Thần tông ở trong triều đình, cũng có chút thế lực. Có vài người cho dù có thành kiến với Thần tông, cũng sẽ không thể hiện rõ ràng như vậy.

Sờ đi hai người này như vậy, e rằng chính là vì tiếng tăm của mình. Đây đúng là cái lễ mà chuyện Nhan Túc bắt mình đình thẩm ban tặng, nam tử hơi có chút sắc đẹp, giống như đều sợ mình sẽ cưỡng bách bọn họ vậy, đúng là buồn cười. Bên cạnh không có ai, Tàn Cửu lại vui vẻ bình tâm.

Đội chưa đến thời gian một nén nhang, Khánh Đế liền cùng với Khang Dương Vương và An Lăng Vương theo sau giá lâm điện Sùng Nhân.

Chúng nhân quỳ lạy cúi người hô to vạn tuế, sau đó yến hội chính thức bắt đầu.

Một đoàn cung nữ nối đuôi nhau đi vào trong phòng tiệc, đặt món ăn tinh tế ở trên chiếc bàn trước mặt mỗi người.

Rượu ngon hồ phách chén dạ quang, quả nhiên là món ngon rượu ngon.

Tân khoa Tiền Tam Giáp* chia nhau đi bái kiến Khánh Đế.

*Tiền Tam Giáp: người đỗ đầu bảng (Nhất giáp), người đỗ cao thứ hai (Nhị giáp) và người cao thứ ba (Tam giáp) trong kỳ thi Đình.

Trạng nguyên khoa thi năm nay là Luru Liên, cũng là Tàn Phi Phàm. Rượu quá tam tuần, món ăn quá ngũ vị, Khánh Đế nói với quan chủ khảo lần này – Vu thái phó: “Vu ái khanh, giới thiệu cho trẫm gặp Tiền Tam Giáp của khoa thi đi!” Quan chủ khảo Vu thái phó vội vàng đứng dậy hành lễ, dẫn Tiền Tam Giáp đến trước mặt Khánh Đế, giới thiệu từng người: “Bẩm bệ hạ, vị này là Nhất giáp đệ nhất danh Trạng nguyên của khoa thi Hội năm nay, Tàn Phi Phàm.”

Luru Liên vội quỳ lạy nói: “Tàn Phi Phàm bái kiến bệ hạ.”

Khánh Đế chăm chú nhìn dung mạo tinh tế của Luru Liên, dường như ngẩn ra một chút. Một lát sau, ngài thân nhiên gật đầu, hỏi: “Ngươi chính là tiểu thị vệ hầu hạ bên cạnh Tàn môn chủ?”

Luru Liên vội gật đầu nói: “Bẩm bệ hạ, đúng vậy.”

Khánh Đế gật đầu, khoe môi lộ ra một chút ý cười, “Không tệ, tốt lắm. Thật là niên thiếu xuất anh tài (người tài còn trẻ tuổi) mà, năm nay ngươi mười tám tuổi sao?”

Luru Liên gật đầu nói: “Bẩm bệ hạ, vẫn chưa tới mười tám!”

Thật ra Luru Liên mười bảy tuổi, nhưng Tàn Cửu đặc biệt dặn dò hắn, nếu có thể đừng nói ra số tuổi của mình, cũng đừng nói ra, dẫu sao nhà hắn đã từng xảy ra chuyện. Thân phận thật sự của hắn, không thể tham gia khoa khảo. Cho nên Luru Liên liền đáp qua loa như vậy một câu, may mà Khánh Đế không truy hỏi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Ngọc đẹp sa xuống bùn

Luru Liên còn nhỏ tuổi, lần đầu tiên diện kiến quân nhân, biểu hiện lại quá mức điềm tĩnh. Hắn rũ mi cung kính đáp lời Khánh Đế, sắc mặt cũng không có vẻ sợ hãi.

Phải biết, Khánh Đế cũng không phải Hoàng Đế tầm thường, suy nghĩ một chút năm xưa ngài lên ngôi thế nào, thì có thể biết được ngài là người ra sao. Tuy nói đã bị bệnh vài năm, thân thể rất gầy yếu, nhưng mà, loại khí thế uy nghiêm và lạnh lùng nghiêm nghị đó, lại có thể khiến người bên cạnh khiếp sợ.

Tàn Cửu thầm vui vẻ yên tâm trong lòng, Luru Liên luôn tỏ ra nhất gan trước mặt nàng, không ngờ đến trường hợp chính thức, lại có chút gan dạ sáng suốt. Khánh Đế hí hóp nhìn Luru Liên một phen, cũng không hỏi nhiều nữa, tiếp tục hỏi thăm Bảng nhãn và Thám hoa. Nhưng mặt khác có người tập trung chú ý lên người Luru Liên, người đó là Tạ Dịch Trần.

Quỳnh Lâm yến ngoài có tiến sĩ tân khoa Tam Giáp ra, còn có trọng thần trong triều tham gia. Tạ Dịch Trần là Võ Trạng nguyên năm ngoái, bây giờ là thống lĩnh Kim Ngô Vệ chính tam phẩm. Hắn đang nói chuyện với chủ trì viện Nguyên Từ Chính của Hàn Lâm viện, hai người đang nói chuyện rất nhiều, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía Lưu Liên, cuối cùng Nguyên Từ Chính gật đầu. Mặc dù Tần Cửu không nghe được bọn họ nói những gì, nhưng có thể đoán được là có liên quan đến Lưu Liên.

Tạ Dịch Trần là người của An Lăng Vương Nhan Túc, đương nhiên ấn tượng của hắn với Tần Cửu và Lưu Liên không tốt, lúc này chắc chắn là muốn bài xích Lưu Liên.

Tần Cửu thờ ơ liếc Nhan Túc ngồi ở bên cạnh Khánh Đế một cái, hắn mặc triều phục, mái tóc đen chải thành búi Đỉnh, được kim hoàn (vòng vàng) vấn chặt. Hắn lẳng lặng ngồi ở đó, tay chơi đùa cái ly, vẻ mặt hồ hững, trong đôi mắt có đuôi mắt như rồng cao lộ ra vẻ lạnh lùng. Thỉnh thoảng nói chuyện với người khác đôi câu, mặc dù có ý cười, cũng chẳng hề lan đến đáy mắt.

Trên đôi này, dường như trừ Tô Văn Hương ra, cũng không có ai có thể khiến hắn lộ ra nụ cười thật lòng, ngay cả khi ngồi ở bên cạnh phụ hoàng của mình, đối mặt với dạ yến (yến tiệc buổi tối) náo nhiệt như vậy, cũng không thể.

Hắn năm đó, chẳng hề có dáng vẻ thế này.

Thiếu niên phản chấn bông bột, hăng hái khí phách ấy đã rèn luyện thành nam nhân hiên lộ không lộ ra mặt.

Ngày trước, hắn nói với nàng, hắn hận nhất là người giờ thủ đoạn bày mánh khéo, hắn cũng không muốn ngồi vị cửu ngũ chí tôn kia. Nhưng sự thật thì sao? Kể từ sau khi Bạch gia sa cơ, hắn một mực nỗ lực với ngôi vị kia.

Nàng trước kia, là ngu ngốc như thế! Chỉ cần là lời hắn nói, nàng sẽ tin tưởng hết! Cho nên, mới phải rơi vào cảnh ngộ thế này.

“Bệ hạ, tân khoa Tiến sĩ tối nay đều là thiếu niên tài tử của Đại Dục Quốc chúng ta, chẳng bằng mời các vị tài tử làm thơ, để Tiêu đại tư nhạc phái ca cơ của Tư Nhạc phường hát lên, chẳng phải là chuyện tốt hay sao?” Chủ trì viện Nguyên Từ Chính của Hàn Lâm viện đứng dậy đề nghị.

Khánh Đế nghe vậy, lòng mảy mướt lên, hình như cũng vô cùng thấy hứng thú, trầm giọng nói: “Như vậy rất hay. Lập tức bắt đầu từ ba vị Tiến sĩ Nhất giáp đi!”

Tần Cửu vừa thấy Nguyên Từ Chính muốn làm thơ, chợt hiểu ra hắn muốn làm gì. Nhưng nàng cũng không sốt ruột, chỉ thản nhiên nhìn Lưu Liên một cái. Tiểu tử kia không hề biết có người cố ý chĩa mũi nhọn vào hắn, mà rất hứng thú tiếp nhận giấy và bút mực cung nữ đưa tới, chuẩn bị làm thơ.

Tân khoa Tiến tam danh năm nay, Trạng nguyên là Lưu Liên, Bảng nhãn tên là Văn Mặc, là một thư sinh hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi. Dáng vẻ hắn tuấn tú, nhưng giữa lông mày lại lộ ra một chút ngông cuồng, phàm là tài tử, phần lớn đều có vài phần kiêu ngạo. Hắn hí hửng, liền nhắc bút viết.

Thám hoa tên là Tống Thần, nhìn qua tuổi tác của hắn nằm ở giữa Lưu Liên và Văn Mặc, nhìn hắn là người cực kỳ thận trọng, hắn lần lữa không hạ bút, vẫn cau mày suy tư.

Một lát sau, bài thơ của Văn Mặc đã xong, có cung nữ qua đó thu lại rồi mang đi, đưa vào tay đại tư nhạc Tiêu Nhạc Bạch.

Tối nay Tiêu Nhạc Bạch vẫn mặc một bộ bạch y như cũ, dưới ánh đèn Lưu Ly lung linh lóa mắt, sắc màu như tuyết sáng trong như trăng tròn. [di@en*dyan\(lee^qu.donn\)](#) Hắn rũ mắt xuống, nhanh chóng nhìn lướt qua bài thơ của Văn Mặc, khẽ môi hơi nhếch lên. Hắn nhanh chóng giao bài thơ vào tay ca cơ, khoanh chân ngồi trên đệm tròn, bắt đầu gảy dây đàn Không Hầu.

Tiếng nhạc du dương tuôn ra từ dưới đầu ngón tay hắn, đây là khúc nhạc sau khi hắn đọc bài thơ đã lập tức sáng tác ra, thông thả ung dung mà êm tai. Ca cơ liền bắt đầu hát bài thơ của Văn Mặc theo tiếng nhạc.

Giọng hát của ca cơ dễ nghe, làn điệu của khúc nhạc tuyệt vời, chỉ có điều, ca từ lại không hay cho lắm.

“Mười năm gian khổ học hành, mai kia trở thành Trạng nguyên trong triều…… Thiếu niên trong sáng ngồi ngời ngời, cơ sao hầu hạ kẻ tà ma lập dị……”

Câu từ khác không quan trọng, chỗ quan trọng chính là mấy câu này.

Nhân vật nhắc đến là Trạng nguyên, câu chuyện là hầu hạ kẻ tà ma lập dị.

Tần Cửu vốn cho rằng Tạ Dịch Trần bảo Nguyên Từ Chính đề nghị làm thơ, là muốn làm khó Lưu Liên. Nhưng không ngờ, lại là để Văn Mặc làm thơ châm chọc Lưu Liên. Thì ra, nhanh như vậy, Văn Mặc đã về dưới trướng An Lăng Vương rồi.

Rõ ràng là bài thơ này đang công kích quan hệ của nàng và Lưu Liên, lấy nàng làm kẻ tà ma lập dị, coi Lưu Liên là nam sủng của nàng.

Các tài tử ngồi trên đều không phải là kẻ ngu, rất nhanh đã biết thơ ấy chỉ Lưu Liên. Vốn dĩ, rất nhiều người vẫn không biết được quan hệ của Lưu Liên và nàng, bởi vậy, tất cả đều biết hết.

Lưu Liên nghe thấy mấy câu này, trán mồ hôi túa mồ hôi, quay đầu nhìn về phía Tần Cửu. Tần Cửu dùng mắt ra hiệu cho hắn không cần căng thẳng, dường như lúc này trái tim Lưu Liên mới ổn định lại.

Khánh Đế ngồi trên ngai cao nhắm mắt lại, tay vịn tay ghế của long ý, đang chợp mắt, ngón tay lại đang gõ nhịp theo tiếng nhạc, dường như vẫn chưa

nhận ra điều không ổn trong câu thơ.

Nhan Túc ung dung bình thần ngồi ở đó, tay cầm ly, rũ mắt nhìn về phía rượu trong ly, lông mi chẳng hề ngước lên một chút. Về mặt của Nhan Mẫn ngồi ở đối diện Nhan Túc cực kỳ khiến người khác suy ngẫm, dường như hẳn rất lo lắng, nhìn về phía Tần Cửu một cái, lại nhìn về phía Lưu Liên một cái, hình như định thay Lưu Liên lên tiếng bất cứ lúc nào, bộ dạng cố làm ra vẻ như vậy khiến Tần Cửu rất chán ghét.

Bài thơ này đã hát xong, các tài tử khắp sảnh đường không người nào nói chuyện, chỉ vì không biết phải nói gì. Chỉ có một người lên tiếng phá vỡ yên lặng, chính là quan chủ khảo kim khoa Vu Tuyên – Vu thái phó.

Vu thái phó học vấn cực cao, là ân sư thụ nghiệp của các hoàng tử, ở trong triều đức cao vọng trọng, nhưng tính tình ông ngay thẳng, không hiểu rõ nhiều chuyện, đương nhiên cũng không biết lai lịch của Lưu Liên, lúc này nghe thấy bài thơ, cực kỳ kinh ngạc như ong lỏng mảy hoa râm lên, hỏi: “Đây là chuyện gì vậy? Trạng nguyên đang hầu hạ ai?”

Một người bên cạnh Vu thái phó lập tức ghé tai nói thầm cho ông, Vu thái phó hí hóp mắt nhìn về phía Tần Cửu. Dễ thấy người nọ đã nói cho ông biết, Lưu Liên chính là người hầu của nàng, hoặc là nói Lưu Liên là nam sủng của nàng. Nhưng bất luận là lời nào, hình như cũng chọc giận Vu thái phó. Ông đích thân duyệt bài thi, biết quá tường tận tài hoa của Lưu Liên, bây giờ biết chuyện này, quả là đã kích. Ông liếc Lưu Liên một cái, ánh mắt cực kỳ thương tiếc.

Vu thái phó đứng dậy từ trên chiếu, nói với Khánh Đế: “Bệ hạ, cớ thần thật sự không biết Trạng nguyên xuất thân như thế, đúng là một viên ngọc đẹp sa xuống bùn. Người này rất có tài hoa, thật là đáng tiếc.”

Tần Cửu đang uống một ly rượu vào miệng, nghe Vu thái phó nói vậy, rượu trong miệng suýt nữa phun ra ngoài.

Ngọc đẹp sa xuống bùn, cũng không ngờ ông già này nói ra được lời như thế.

Tần Cửu đặt ly rượu xuống, đang muốn lên tiếng, chợt nghe giọng nói thản nhiên của Tiêu Nhạc Bạch vang lên: “Vi thần không hiểu lời này của Vu thái phó, vì thần lại càng không hiểu bài thơ kia. Cái gì gọi là tà ma lập dị? Mười năm gian khổ học hành, mai kia trở thành Trạng nguyên trong triều... Thiếu niên trong sáng ngồi ngồi, có sao hầu hạ kẻ tà ma lập dị. Tần Trạng nguyên học hành gian khổ mười năm, đương nhiên là để hầu hạ quân vương, sao lại thành hầu hạ kẻ tà ma lập dị, chẳng lẽ, Văn Bảng nhận cho rằng bệ hạ là kẻ tà ma lập dị hay sao?”

Tần Cửu nghe vậy, khoan thai thưởng thức một ly rượu.

Tuy rằng, nàng không biết vì sao Tiêu Nhạc Bạch lại nói giúp Lưu Liên, nhưng câu nói này quả thật đã chạm đến điểm mấu chốt rồi, lập tức đòi đi sự chú ý của mọi người.

Bảng nhãn Văn Mạc vốn là khỏe mồm còn treo ý cười mỉa mai, nghe thấy câu này, vẻ mặt chấn động. Thật ra chuyện này cũng chẳng thể trách Tiêu Nhạc Bạch, thật sự bài thơ đó của hắn vì chen ép Lưu Liên, đã làm quá nóng vội.

Tạ Dịch Trần cũng có chút biến sắc, vẻ mặt hơi lo lắng.

Văn Mạc vội rời khỏi chỗ dập đầu nói với Khánh Đế trên ngai cao: “Bệ hạ thứ tội, bài thơ này của vi thần không phải chỉ bệ hạ, mà là chi.....”

“Là chi ai?” Khánh Đế rốt cuộc đã mở mắt ra, ánh mắt thâm sâu rơi xuống người Văn Mạc, “Đang trên yến hội như thế, lại làm ra thơ nói bóng nói gió, chẳng lẽ ngươi chính là Tiền Tam Giáp thi dựa vào loại tài hoa này hay sao?”

Khánh Đế không hề tức giận, lời nói chỉ nhẹ nhàng truyền xuống.

Nhưng lời này đã đủ vừa lòng rồi, sắc mặt Văn Mạc chợt biến, sau lưng lập tức tuôn mồ hôi ra như nước. Há miệng giống như còn muốn tiếp tục phản bác điều gì. Đương nhiên, với lòng gan dạ và sự hiểu biết của người này, với tính tình hết sức nóng nảy của người này, không nói chút gì mới là chuyện lạ.

Nhưng vào lúc này, Nhan Túc lên tiếng.

“Phụ hoàng, chắc là Văn Bảng nhận uống nhiều rượu rồi, chúng ta cần gì phải đặt lời nói khi say rượu vào trong lòng. Chi bằng, để hắn lui xuống cho tỉnh rượu, phụ hoàng đừng phá hỏng tâm tình.” Nhan Túc chậm rãi nói, ánh mắt lại lạnh lùng mà sắc bén như chim ưng, rơi lên người Văn Mạc.

Văn Mạc lập tức cứng đờ, cái miệng mở từ từ khép lại, cũng không dám phản bác một câu.

Khánh Đế thờ dãi một tiếng, mím môi nhìn Văn Mạc một cái, phát ông tay áo nói: “Thôi, ngươi lui xuống đi.”

Một màn khói thuốc súng đã biến mất trong vô hình.

Trong lòng Tần Cửu hiểu rõ, vừa rồi rõ ràng Khánh Đế đã tức giận. Bất luận người Văn Mạc nói là ngài hay không, nhưng mà, ở nơi này, hắn làm ra câu “Hầu hạ kẻ tà ma lập dị”, cho dù rõ ràng Khánh Đế biết không phải nói mình, trong lòng khó tránh khỏi không được thoải mái. Dẫu sao, phía dưới bất luận là vị thần tử nào, đều hầu hạ quân vương.

Huống chi, Lưu Liên còn là người ngài đích thân ân chuẩn tham gia kì thi. Cho dù nàng trong mắt mọi người phẩm hạnh không đoan trang, cũng không thể coi là tà ma lập dị. Nếu như nàng là kẻ tà ma lập dị, vậy những quan viên khác trong triều của Thần tông đều là gì chứ? Chẳng phải Huệ phi trong

cung cũng là kẻ tà ma lập dị rồi sao? Hoàng Đế sùng ái Huệ phi như vậy, lại xem thành gì đây?

Cho nên, chuyện này may mà có An Lăng Vương Nhan Túc kịp thời ngăn cản màn tranh luận của Vân Mặc, nếu không, người cuối cùng bị phạt, nhất định sẽ là Vân Mặc.

Rất nhanh, Vân Mặc đã bị người ta dẫn xuống giải rượu.

Tiêu Nhạc Bạch tiến lên phía trước nói: “Bệ hạ, còn muốn hát thơ không?”

Đương nhiên Khánh Đế mất hứng thú, khoát tay nói: “Thôi khỏi. Tiêu ái khanh, gần đây có khúc nhạc mới phổ nào không?”

Tiêu Nhạc Bạch điềm đàm thanh tao cười, nói: “Bẩm bệ hạ, vi thần mới phổ được một khúc《Giang Thành tử》.”

“Diễn tấu nghe một chút đi!”

Tiêu Nhạc Bạch gật đầu thừa vâng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

1. Vô cùng xinh đẹp

Tiêu Nhạc Bạch nhận lấy một cái túi da từ trong tay ca cơ, lấy chiếc đàn bên trong ra ngoài.

Đây là một chiếc đàn Không Hầu đầu phượng.

Tiêu Nhạc Bạch là người đứng đầu trong tứ đại gia ti trúc đương thời, sở trường chính là đàn Không Hầu. Bởi vì cảm kỹ của Bạch Tổ Huyền năm đó xếp sau Tiêu Nhạc Bạch. Cho nên, Tần Cửu nghe thấy Tiêu Nhạc Bạch muốn gảy đàn, liền đặt ly rượu xuống, trầm ngâm nhìn về phía hắn.

Tiêu Nhạc Bạch giờ hồ lô rượu trong tay lên, ngẩng mặt uống một hớp, lại ôm đàn Không Hầu, ngồi xuống đệm côi trải trên mặt đất. Hắn giờ tay điều chỉnh dây đàn, vào lúc đầu ngón tay khẽ gảy, tiếng nhạc giống như dòng nước tuôn ra.

Khúc nhạc này, âm điệu bình thường, thanh thanh thánh thót, hình như cũng không có gì đặc sắc.

Các tân khoa Tiến sĩ đều đã nghe danh tiếng của Tiêu Nhạc Bạch từ lâu, nhưng lại chưa bao giờ nghe màn diễn tấu của hắn. Tất cả lập tức vênh lỗ tai lên, nhất là Lưu Liên, lại càng dựng tai lắng nghe.

Tần Cửu chống má ngồi nghe, khi nàng còn chưa tìm giai điệu, đã cảm thấy giai điệu này như tìm được nàng trước. Cảm giác ấy, tựa như tiếng đàn của cây đàn Không Hầu đã sớm ở đây chờ nàng vậy..... Thậm chí, hình như đã đợi thật lâu rồi thật lâu, một ngàn năm, một vạn năm.

Không hề vội vã chút nào, lại chờ đến ngàn năm.

Đúng, tiếng nhạc này chính là ở đó.

Nó không giống như phát ra từ trên chiếc đàn Không Hầu của Tiêu Nhạc Bạch, mà như là vương vào từng đồ vật trong gian phòng này, vương vào ly rượu trong tay người, phát ra từ trong ly rượu. Vương vào mặt bàn, lại từ trên mặt bàn thăm ra ngoài.

Nó ở ngay trong ly vàng chén bạc, ngay ở trong... lòng người, khiến lòng người đồng cảm trong tiếng nhạc.

Thật vậy, khúc nhạc này đã không phải dùng hai chữ êm tai là có thể nhận định khái quát được.

Tần Cửu nhìn Tiêu Nhạc Bạch.

Hắn hoàn toàn đắm chìm vào trong khúc nhạc, vẻ mặt ôn hòa thanh tao mà yên bình, ôm đàn Không Hầu vào lòng, mái tóc dài như dòng nước chảy nửa buông nửa buộc, che khuất nửa bên mặt của hắn.

Một người như vậy, sao lại cam tâm vào triều làm một nhạc sư?

Hắn vốn nên là một người giang hồ không bị trói buộc.

Tần Cửu hơi hít một hơi, đúng lúc này, Tiêu Nhạc Bạch nhìn về phía nàng một cái, trong đôi mắt cũng không đẹp lắm, hiện lên một chút ý cười sáng ngời.

Kể từ sau khi ngồi lên xe ngựa của hấn vào lễ Cầu Tuyết, Tần Cửu còn đến gặp cảm ơn Tiêu Nhạc Bạch, mà hình như Tiêu Nhạc Bạch cũng không có thành kiến với nàng.

Tần Cửu cảm ly rượu, cũng khẽ mỉm cười với hấn.

Cuối cùng, ngón tay của Tiêu Nhạc Bạch ngừng gảy, tiếng nhạc vô cùng du dương. Nhưng người nghe lại cảm thấy dường như khúc nhạc này vĩnh viễn lưu lại trong lòng mình.

Khánh Đế trên bậc cao nhắm mắt lắng nghe tiếng nhạc của Tiêu Nhạc Bạch, khóe môi nhếch lên ý cười vui vẻ. Cuối cùng ngài mở mắt, trên mặt đã sớm mất đi vẻ chán chường ban nãy, cười mỉm nói: “Cầm kỹ của Tiêu ái khanh càng lúc càng cao siêu. Trương Phúc, thưởng Nam Hải Trân Châu Ngũ Mai trăm vừa có được cho Tiêu ái khanh.”

Tiêu Nhạc Bạch vội cúi người tạ ơn.

Dường như Khánh Đế có chút mệt mỏi, mỉm cười nói: “Đại Dục ta vừa có được nhiều nhân tài rường cột như vậy, trăm rất vui mừng! Trăm hơi mệt, hồi cung trước.” Khánh Đế nói xong, liền đứng dậy từ trên bậc cao, dưới sự điều đỡ của Trương Phúc, khởi giá trở về tẩm cung.

Chúng nhân đồng loạt quỳ xuống cung tiễn Khánh Đế.

Lúc này, đối với các tài tử mà nói, dường như Quỳnh Lâm yến vừa mới bắt đầu. Một vài người quen biết ban đầu, liền quây thành một vòng, bắt đầu vung quyền uống rượu. Có một số người rụt rè, vẫn ngồi một mình ở đầu đó chậm rãi uống rượu. Cũng có một số giỏi giao thiệp, bắt đầu đi kính rượu lẫn nhau.

Trong đám người giỏi giao thiệp kia, gồm có Thám hoa Tống Thần. Hấn bung ly rượu, bắt đầu từ bên có An Lăng Vương Nhan Túc, lần lượt kính rượu từng người một. Nhưng cuối cùng khi đến trước mặt Tần Cửu, Tần Cửu đang bung ly rượu lên, hấn lại xoay người, chuyển hướng đến tài tử đối diện Tần Cửu, cách hấn Tần Cửu ra.

Tần Cửu bung ly rượu ngăn ra, nhìn ở trong mắt người khác, là phải vô cùng vô cùng xấu hổ. Nàng lại không sao, khẽ cười cười đặt ly rượu xuống.

Tỳ Ba phía sau lại không vừa mắt, lắc mình chắn ở trước mặt Tống Thần, lạnh lùng nói: “Không được đi!”

Tống Thần nhướng mày lên, khóe môi mỉm cười, nhẹ giọng hỏi: “Làm gì vậy?”

“Kính rượu!” Tỳ Ba luôn không nói nhiều trầm giọng ra lệnh.

Tống Thần híp mắt, ánh mắt quét qua Tần Cửu, ý cười nơi khóe môi cực kỳ trào phúng, “Cô ta dựa vào cái gì khiến ta phải kính rượu, ta sẽ không kính rượu, người làm khó dễ được ta sao?”

Tỳ Ba cũng không nhiều lời, chỉ nhắc lại: “Kính rượu!”

Tư thái kia, chính là không kính không được.

Hai người tranh chấp như vậy một hồi, thu hút sự chú ý của phần lớn người trong điện, đều như chế giễu mà xem tình hình phát triển thế nào. Có vài người thích xem náo nhiệt, thậm chí còn muốn, có thể đánh nhau một trận mới hay.

Tân khoa Nhất giáp Tiền Tam Danh, đã có hai vị bất hòa với Tần Cửu.

Sắc mặt Tần Cửu hơi trầm xuống, ý cười vốn dịu dàng bên khóe môi từ từ ngưng lại. Nàng chậm rãi đứng dậy, đưa tay bung ly rượu, khẽ mỉm cười với Tống Thần đang tức giận trừng Tỳ Ba, “Thám hoa lang, muốn ngài kính rượu ta quả thật là tui thân, phải là ta kính ngài mới đúng.” Nói xong, Tần Cửu bung ly rượu lên, uống rượu trong ly một hơi cạn sạch.

Nàng lật cổ tay lại, đặt ly rượu lên trên bàn, cũng không để ý Tống Thần có uống rượu hay không, lại nói: “Tỳ Ba, chúng ta nên đi rồi!”

Tỳ Ba có chút không cam lòng híp mắt liếc Tống Thần một cái, lúc này mới theo Tần Cửu ra khỏi cửa điện.

Phía sau, Tống Thần bung ly rượu, đến lượt kính rượu cho Tạ Dịch Trần.

Tạ Dịch Trần nhận lấy ly rượu Tống Thần dâng lên, uống một hơi cạn sạch, cười tủm tỉm vỗ vỗ bả vai của Tống Thần, nhếch mép cười nói: “Khá lắm Thám Hoa lang!” Nói xong, bật ngón tay cái với Tống Thần.

Tần Cửu không hề quay đầu lại nhìn, nghe thấy tiếng của Tạ Dịch Trần, khóe môi từ từ hiện lên một chút ý cười thông minh. Nụ cười này ở trong màn đêm mê say, mang theo vẻ vô cùng xinh đẹp.

Tần Cửu chậm rãi bước ra khỏi điện Sùng Nhân, cũng không biết vừa rồi mình đã uống mấy ly, cảm thấy ảm áp như sắp say, lúc này bị gió lạnh lướt đến, lạnh lẽo xuyên thẳng vào cốt tủy, vội vàng quấn chặt y phục trên người.

Đêm lạnh như nước, trắng roi ánh bạc, chiếu bóng hình của nàng lên bậc thềm.

“Tỳ Ba, người bảo vệ Liên Nhi cẩn thận, ta đi dạo một chuyến.” Tần Cửu thấp giọng nói.

Tỳ Ba biết Tần Cửu đang nghĩ gì, liền gật đầu đồng ý.

2. Âm toán

Bóng đêm đen thẫm như mực, cung điện nguy nga ở phía xa liên miên sừng sững, giống như quái thú ẩn núp. Đèn lồng treo ở trên hành lang, tựa như mắt của quái thú.

Tần Cửu chậm rãi đi về phía trước, ba năm trước, nàng chưa bao giờ cảm thấy màn đêm của hoàng cung này âm u lạnh lẽo như vậy, nàng khi đó, thấy mọi thứ ở nơi đây đều mang theo tâm tình vui vẻ. Mà bây giờ, nàng chỉ cảm thấy lạnh lẽo thấu xương thấm vào da, không nhận được run lên một cái.

Phía trước, rẽ qua một chỗ ngoặt, sẽ đến hồ Họa Ý. Ánh trăng nhàn nhạt chiếu lên mặt hồ Họa Ý, nước hồ yên ả giống như một mặt gương, phản chiếu ánh trăng.

Bên bờ mới trồng rừng trúc, từng cơn gió nhẹ thổi qua, hơi nước mát mẻ phả vào mặt. Rừng trúc xanh đung đưa trong gió đêm, phát ra tiếng vang nhỏ nỉ rào.

Tần Cửu nhớ, năm xưa, nơi đây trồng rất nhiều cây hoa, mỗi một mùa đều có loài hoa nở khác biệt.

Một năm kia, thánh chỉ ban xuống, nữ nhi Bạch Tố Huyền của Trung thư lệnh Bạch Nghiễn phụng mệnh vào cung, phong làm nữ quan Thượng thư, tổng nhị phẩm, phụ trách biên soạn chiếu thư, phác thảo ý chỉ của Thánh thượng, được ban thưởng kim bài, có thể tự do ra vào hoàng cung. Nhưng khi đó, Bạch Tố Huyền mới mười bốn tuổi. Cho dù đã nổi danh, cũng có người không phục.

Từ sau khi đảm nhiệm chức nữ quan Thượng thư trong cung, mỗi ngày nàng đều phải vào cung. Hoàng thượng cho phép Hoàng hậu sắp xếp Họa Ý lâu trong cung cho nàng ở, nhưng khi có hay không có việc, Bạch Tố Huyền vẫn xuất cung về nhà mỗi ngày, chỉ có thỉnh thoảng quá bận rộn sinh mệt mỏi, mới ở trong Họa Ý lâu. Từ Họa Ý lâu nhìn ra ngoài, chính là hồ Họa Ý, lúc đó là ngày xuân, hoa mùa xuân nở rộ đầy ven hồ.

Hải đường, ngênh xuân, thủy hương, đình hương, đỗ quyên, hàm tiếu, tử kinh, bạch ngọc lan, hoa quỳnh, đường lệ, cẩm đài, thạch học..... Tuy rằng những bông hoa này không bằng cây hoa quý giá trong Ngự Hoa uyển, nhưng nở rất rực rỡ, nàng rất thích.

Vào tối hôm ấy, nàng dùng xong bữa tối, đuổi tiểu cung nữ hầu hạ ra, lại một mình chơi đùa bên ven hồ Họa Ý. Có lẽ chỉ khi không có người, nàng mới giống một cô nương mười bốn tuổi, mà không phải nữ Thượng thư đứng ở bên cạnh Hoàng hậu trong điện Kim Loan.

Một bụi hoa quỳnh nở rộ tỏa ra hương thơm dịu dàng thấm vào lòng người, Bạch Tố Huyền không nhận được cúi người xuống, nhắm mắt ngửi hương của bụi hoa này. Bụi hoa quỳnh ấy vốn nở ở ven hồ, cách mặt nước rất gần. Chẳng biết tại sao, thỉnh thoảng hai đầu gối của nàng tê rần, thân thể nàng nghiêng về phía trước, “ùm” một tiếng rơi vào trong hồ nước.

Khi nàng rơi xuống nước, ánh mắt khẽ lướt, thấy một bụi hoa cách ven hồ không xa hơi lay động.

Thật ra Bạch Tố Huyền biết bơi, nhưng nàng cố ý giả bộ như không biết bơi, vùng vẫy loạn xạ trên mặt nước, yếu ớt kêu hô cứu mạng. Bởi vì nàng cảm thấy hai chân mình chột tê rần, hình như là bị người dùng thứ gì đó bắn trúng, có người cố ý muốn làm cho nàng ngã xuống nước, mặc dù nàng không biết võ công, nhưng vẫn có thể đoán ra được chuyện này.

Đầu xuân, nước hồ ban đêm vẫn rất lạnh, không khí lạnh giá buốt như băng thấm vào cốt tủy, lạnh thấu xương. Nàng vừa giãy giụa, vừa lặng lẽ nhìn ven hồ.

Chỉ một lát sau, đã nhìn thấy hai bóng người chậm rãi bước tới.

Nương theo ánh trăng mập mờ, Tần Cửu tinh tường nhận rõ người trước mặt, chính là thiếu niên áo tím đi săn trong rừng mai, lúc ấy nàng đã đoán hần là Nhị hoàng tử Nhan Túc, hôm nay nhìn thấy hần trong cung, quả nhiên là thật. Mà người đứng đằng sau hần, Tần Cửu nhận ra được, là Chiêu Bình công chúa Nhan Thủy Tuyền.

Hàng năm nàng đều sẽ vào cung bái kiến cô mẫu, cho nên đã gặp mặt Nhan Thủy Tuyền vài lần, hai cô bé rất hợp nhau, cho nên quan hệ rất tốt.

“Nhị hoàng huynh, có người rơi xuống nước rồi.” Nhan Thủy Tuyền chỉ vào Bạch Tố Huyền vùng vẫy trong nước, nói.

Nhan Túc khoanh tay đứng ở ven hồ, gió đêm thổi góc áo tím của hần bay lên, thiếu niên hí híp mắt, khóe môi mang theo nét cười, lẳng lặng nói: “Ồ kia, thật là, đây là ai nhỉ, sao không cẩn thận mà rơi xuống nước như vậy.”

Bạch Tố Huyền nhận một hơi, không vùng vẫy nữa, thân thể từ từ chìm xuống dưới nước.

“À? Nhị hoàng huynh, vừa rồi muội thấy hình như nàng ấy là Tố Tố, chưa từng nghe nói Tố Tố biết bơi, huynh mau đi cứu nàng.” Chiêu Bình công chúa Nhan Thủy Tuyền lo lắng kêu lên.

Nhan Túc cau mày nói: “Tố Tố, muội nói người đó là Bạch Tố Huyền? Vậy thì không ổn rồi, mặc dù ta không bơi giỏi, nhưng cũng phải nghĩ cách cứu cô ta lên.” Hần nói xong, thân thể lướt về phía mặt hồ.

Bạch Tố Huyền mắt thấy người nọ giống như đại điều vút qua, vốn đang là người vùng vẫy thoi thóp trên mặt nước, đột nhiên đưa tay, túm chặt lấy chân của Nhan Túc.

Nhan Túc vốn kéo Bạch Tố Huyền từ dưới nước lên, nhưng không ngờ, người trong nước xông ra, kéo hấn xuống. Thân thể hấn ở giữa không trung, không dùng được sức lực, cứ như vậy, bị lôi xuống nước.

“Ùm” một tiếng, Nhan Túc rơi xuống nước, bọt nước văng khắp nơi.

Hình như Bạch Tố Huyền còn cảm thấy chưa hết giận, xuất hiện từ trong nước, ấn đầu Nhan Túc xuống nước. Nàng không có võ công, nhưng kỹ năng bơi lại tốt. Nhan Túc võ công giỏi, nhưng kỹ năng bơi lại không tốt.

Sau khi bị Bạch Tố Huyền ấn đầu uống hai ngụm nước như vậy, Bạch Tố Huyền mới thả hấn ra, giống như cá lội bơi đến bên bờ.

Cả người nàng ướt sũng, y phục đều dính lên người, mái tóc đã sớm xổ tung, ướt nhẹp rủ xuống từ trên trán, che khuất nửa bên mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt phun lửa, ánh sáng tươi đẹp trong mắt giống với bụi hoa quỳnh ven hồ, khiến người ta kinh ngạc.

Nàng đứng ở bên bụi hoa, chống nạnh cười nói: “Bản tiểu thư cũng không dễ ức hiếp như vậy đâu.”

Nhan Thủy Tuyền há to miệng, chỉ vào y phục của Bạch Tố Huyền, nhắc nhở: “Tổ Tổ, y phục của ngươi vẫn còn ướt.”

Lúc này Bạch Tố Huyền mới phát hiện ra y phục của mình dính vào thân thể, lộ rõ thân hình của mình, nàng vội ôm vai, nhanh chóng chạy đi.

Ngày thứ hai, buổi yết kiến sáng sớm kết thúc, các triều thần đều rời khỏi Ngự Thư phòng, Bạch Hoàng hậu đột nhiên nói: “Tổ Tổ, con đi gọi Đại hoàng tử tới Ngự Thư phòng một chuyện, ta có chuyện bàn bạc với nó.”

Bạch Tố Huyền biết cô mẫu hấn là có chuyện quan trọng, nếu không sẽ không để mình đích thân đi truyền, vì thế không dám chậm trễ. Ra đến cửa hỏi thái giám, biết Đại hoàng tử Nhan Mẫn đã ra khỏi điện Lang Đình, đang muốn xuất cung đi du ngoạn.

Tần Cửu sợ lỡ việc, vội đi như chạy để đuổi theo, cuối cùng cản lại được Nhan Mẫn ở trước cửa cung.

Có điều, cũng không phải chỉ một mình Nhan Mẫn, kết bạn với hấn còn có Nhị hoàng tử Nhan Túc và công tử Tạ Dịch Trần của Tạ gia. Ba người kinh ngạc nhìn Bạch Tố Huyền từ đầu đó giáng xuống. Về mặt mỗi người đều không giống nhau. Người kinh ngạc nhất chính là Nhan Túc, hấn ngờ ngẩn nhìn Tố Huyền, sắc mặt khê ửng hồng kỳ dị.

Bởi vì mới vừa chạy, mặt Bạch Tố Huyền đỏ hồng kiêu diễm, nhưng sau khi nàng nhìn thấy ba người, vẻ mặt trầm tĩnh, nghiêm túc đi đến trước mặt bọn họ, rũ lông mi xuống, không nhìn ai, lập tức cúi người chào Nhan Mẫn, nói: “Hoàng hậu truyền điện hạ đến Ngự Thư phòng, xin điện hạ theo ta qua đó!”

Nhan Mẫn rất kinh ngạc, nhìn Tố Huyền nói: “Thì ra là nữ quan Thượng thư đại nhân, không biết Hoàng hậu truyền bản điện hạ là có chuyện gì?”

Bạch Tố Huyền vẻ mặt thản nhiên nói: “Bản quan cũng không biết, xin điện hạ nhanh chóng qua đó.”

Lúc này Nhan Túc hỏi chen vào: “Nàng chính là Bạch Tố Huyền?”

Bạch Tố Huyền xoay người, quan phục trắng thuần bay lên khi nàng xoay người, tạo nên một làn gió lạnh. Nàng lạnh lùng nhìn Nhan Túc, cúi người chào nói: “Chính là bản quan.”

Nhan Túc nhìn dung nhan thanh cao đẹp đẽ, vô cùng xinh đẹp của Tố Huyền, lập tức cười ha ha. Tố Huyền biết tối hôm qua khi hấn ám toán mình ngã xuống nước, cũng không thấy rõ mình, liền hí hóp nói: “Nhị hoàng tử, chẳng biết nước hồ Họa Ý có dễ uống không?”

Về mặt Nhan Túc nhất thời cứng lại.

Tạ Dịch Trần không biết nước hồ Họa Ý có câu chuyện gì, vẫn liên tục hỏi Nhan Túc, về xấu hổ đó trên mặt thiếu niên, chọc cho nàng rất lâu về sau khi nghĩ tới còn phải cười trộm.

Hồ Họa Ý năm đó đẹp như vậy, hôm nay, lại chỉ có thêm một khoảng rừng trúc tiêu điều vắng vẻ.

Vàng trắng cao cao, ánh sáng như dải lụa.

Tần Cửu cảm thấy cảm giác say của mình gần hết rồi, đang muốn quay lại điện gọi Lưu Liên cùng về phủ.

Thình lình một bàn tay thon dài vươn đến, ôm lấy eo Tần Cửu, mang nàng về phía rừng trúc.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đệ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

1. Viên Bá

Vàng trắng cao, gió lạnh thổi tới, trong rừng trúc phát ra tiếng thân trúc va chạm và tiếng xào xạc của lá cây bị gió lay động. Cũng chính vì những âm thanh này, nên Tần Cửu mới nhận lầm những tiếng động rất nhỏ mà mình nghe thấy là tiếng gió thổi cây vang lên, mới rất dễ dàng bị người ta kéo lấy.

Giây phút bị kéo lấy, nàng có chút kinh hãi, đang muốn ra tay.

Ngay sau đó lại ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, cúi đầu phát hiện ra ống tay áo của bàn tay ôm lấy eo nàng thuần màu trắng như tuyết, nàng lập tức biết được người kia là ai, chính là Tiêu Nhạc Bạch vừa mới tấu nhạc trong đại điện. Tần Cửu cảm giác Tiêu Nhạc Bạch cũng không có thái độ thù địch với nàng, cho nên nàng thử giỡn hai cái, phát hiện hắn lại càng siết chặt, thậm chí, lại muốn xem xem hắn muốn làm gì.

Càng đi sâu vào rừng trúc, sương mù như lụa mỏng lại càng dày đặc, mờ mịt quanh co.

“Đại tấu nhạc, ngài như vậy là..... muốn đưa ta đi đâu?” Tần Cửu cười nhạt một tiếng nói.

Bàn tay trên eo buông lỏng trong nháy mắt, Tần Cửu từ từ xoay người lại, dưới ánh trăng, đối diện với khuôn mặt bình thường không xuất sắc của Tiêu Nhạc Bạch. Trong tay hắn xách theo hồ lô rượu, dáng vẻ tao nhã ôn hòa gây đàn ở trong đại điện vừa rồi đã sớm không còn nữa, thay vào đó là vẻ say mềm ngồng cuồng kiêu ngạo. Hắn hít một hơi, giọng nói mơ hồ, hỏi: “Ồ? Cô biết ta là ai?”

Thì ra là say rồi. Nghe nói, Tiêu Nhạc Bạch uống rượu rất giỏi, sau khi uống say, sẽ không say khướt, chỉ biết phở nhạc, gảy đàn, chẳng lẽ lời đồn sai rồi? Sau khi hắn uống say, còn có thể tập kích nữ tử đơn thân?

Tần Cửu lười biếng cười một tiếng, phui phui y phục nơi eo mình, “Trên đời này, ngoài Đại tấu nhạc ra, còn có ai trên người sẽ có mùi rượu nồng nặc như vậy chứ? Đại tấu nhạc, nếu đã say, chỉ bằng quay về nghỉ ngơi sớm một chút đi!”

Tiêu Nhạc Bạch ngẩng mặt uống một ngụm rượu nữa, men say trong mắt nhỏ càng nồng, hình như hắn cũng không có ý định lập tức rời đi, mà thừa cơ nghiêng tới trước, vờn ngón tay vén một lọn tóc mai của Tần Cửu lên, khoe môi nhẹ nhàng hiện lên một chút ý cười si mê, từ từ kẻ sát về phía bên tai nàng, cúi đầu nói: “Tần Cửu, à..... Tần Cửu! Bệnh của cô đã khỏi chưa?”

Tần Cửu không ngờ Tiêu Nhạc Bạch vẫn còn nhớ chuyện nàng bị cảm phong hàn ở lễ Cầu Tuyết lần trước, trong lòng rất cảm động, cười khẽ nói: “Đa tạ Đại tấu nhạc nhớ đến, ta đã khỏi từ lâu rồi.” Nói dứt lời, Tần Cửu cảm thấy Tiêu Nhạc Bạch cách mình quá gần, nàng thân nhiên lùi về phía sau một chút.

Không ngờ Tiêu Nhạc Bạch lại bước theo lên phía trước một bước như hình với bóng. Hắn lắc lắc hồ lô rượu trong tay, mắt say mơ màng mà nói: “Khỏi là tốt rồi, khi này, sao cô không hôn từ biệt?”

Tần Cửu rời khỏi đại điện, đương nhiên không cần đặc biệt đến chào từ giả hắn, trừ phi là bằng hữu. Lời này của Tiêu Nhạc Bạch, rõ ràng là đã xem Tần Cửu là bằng hữu.

Trong lòng Tần Cửu khẽ động, vừa rời ở trên điện Sùng Nhân, một khúc đàn Không Hầu của Tiêu Nhạc Bạch, đã làm cho tâm tình Khánh Đế lập tức vui vẻ lên. Có thể thấy được, hắn là nhạc sư ở bên cạnh Khánh Đế vô cùng được sủng ái. Nếu như có thể mua chuộc người này cho mình dùng, đương nhiên đối với hành động sau này sẽ vô cùng có lợi.

Chỉ là, người này nhìn qua cực kỳ trung thành với Khánh Đế, hình như muốn mua chuộc hắn cũng không phải là chuyện dễ dàng, nhưng ít nhất không thể làm mất lòng hắn.

Khuôn mặt Tần Cửu giãn ra, cười nói: “Vừa rồi ta không hề định rời đi, chẳng qua là ra ngoài đi dạo một chút, bây giờ lại phải xuất cung, lần này chính thức từ biệt Tiêu huynh.”

Tiêu Nhạc Bạch nghe thấy Tần Cửu gọi hắn là Tiêu huynh, dường như rất vui vẻ, đưa tay lấy túi da trên lưng xuống. Lúc này Tần Cửu mới phát hiện, hắn vẫn luôn công theo đàn Không Hầu.

“Vừa rồi đột nhiên nảy ra một khúc nhạc hay, chính là sáng tác cho cô, đợi ta gảy cho cô nghe.” Tiêu Nhạc Bạch tùy ý ngồi xuống đất, cũng không để tâm đất có làm bẩn áo trắng của hắn hay không.

Người này uống say rồi làm càn, quả nhiên là gảy đàn!

Chỉ là hiện giờ, ở trong rừng trúc tối tăm này, cho dù cầm kỹ của Tiêu Nhạc Bạch giỏi hơn nữa, Tần Cửu thật sự không có tâm tình để nghe hắn tấu nhạc. Nếu như thu hút người đến, cho dù thanh danh của nàng đã sớm bị hủy mất, nhưng vẫn không hay cho lắm.

Tần Cửu vội ngăn cản nói: “Tiêu huynh, đêm đã khuya, huynh lại say rồi, hay là quay về nghỉ ngơi sớm một chút đi. Khúc nhạc này, hôm khác ta nghe có được không?” Tiêu Nhạc Bạch đầu cúi, một chút hờn tủi thoáng qua trong mắt, “Khúc nhạc này là ta đặc biệt sáng tác cho cô, nếu như cô không nghe, cây đàn Không Hầu này của ta còn có tác dụng gì, chỉ bằng đập cho xong việc.” Nói xong, nâng đàn Không Hầu lên, lập tức ném xuống đất.

Tần Cửu cảm thấy nói chuyện với người say là không thể giảng thông suốt đạo lý.

Mắt thấy đàn Không Hầu sắp rơi xuống đất, nàng duỗi ống tay áo, lập tức đỡ lấy đàn Không Hầu. Nhẹ nhàng vuốt ve dây đàn Không Hầu, cười nhạt nói: “Sao Tiêu huynh lại cam lòng đập đàn, Tần Cửu không thể gánh vác nổi. Nếu Tiêu huynh nhất định muốn gảy đàn, vậy ta sẽ chăm chú lắng nghe.” Tần Cửu đưa đàn Không Hầu tới tay Tiêu Nhạc Bạch.

Lúc này Tiêu Nhạc Bạch mới đổi giận thành vui, ngồi trên mặt đất, ở trong khu rừng ánh sáng âm u, bắt đầu gảy đàn.

Hình như hẳn hoàn toàn không cần nhìn dây đàn, chỉ bằng cảm giác của ngón tay, một khúc nhạc tuyệt vời đã tuôn ra.

Tiêu Nhạc Bạch uống say và Tiêu Nhạc Bạch tỉnh táo lại khác biệt lớn lao như thế, Tần Cửu thờ dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn vầng trăng lạnh trên trời, trầm ngâm lắng nghe.

Vốn dĩ chỉ là nghe lấy lệ một chút. Nhưng Tiêu Nhạc Bạch không hổ là Tiêu Nhạc Bạch, tiếng nhạc sau khi say càng thêm cuốn hút, như có ma lực vậy.

Có điều, khúc nhạc này, không hề có chút cảm giác vui vẻ nào, ở ngoài cảnh giới hang cốc nở hoa, mây trôi phóng khoáng, dường như xen lẫn một chút buồn bã và bi thương không dễ phát giác.

Đây là khúc nhạc sáng tác cho nàng.

Tần Cửu nhắm mắt, trên đời này, chẳng lẽ người có thể nhìn thấu nội tâm nàng, lại là một người xa lạ như vậy?

Khúc nhạc chưa dứt, chợt nghe bên đường mòn ven hồ truyền đến một tiếng quát lạnh, “Kẻ nào ồn ào náo động ở đây, còn không ra ngoài!”

Tần Cửu giật mình, biết đây là kiều kỵ (kỵ binh dũng mãnh) gác đêm, tai nghe được tiếng bước chân bên ngoài càng lúc càng gần, hiển nhiên là đã bao vây nơi này rồi.

Khu rừng trúc này diện tích không lớn, rất dễ bị phát hiện, nếu như chạy trốn cũng có thể, chỉ là lại phải lội nước mà đi. Nước hồ lạnh như băng, nàng hiện giờ sợ là không thể chịu nổi sự rét lạnh đó.

Tần Cửu cười nói: “Tiêu huynh, xem ra hôm nay dù thế nào cũng không thể nghe hết khúc nhạc này rồi!”

Tiêu Nhạc Bạch ngược mắt nhìn Tần Cửu, cười một tiếng nói: “Trước hết cô chờ ở đây đừng di chuyển, để ta ra ngoài trước dẫn bọn họ đi. Mặc dù cô không quan tâm đến thanh danh, nhưng ta vẫn quan tâm.”

Tiêu Nhạc Bạch nói xong, ôm đàn Không Hầu đứng lên, chậm rãi bước ra ngoài rừng trúc. Tuy rằng bước chân có chút loạng choạng như cũ, nhưng nhìn qua dường như men say đã biến mất không ít.

“Thì ra là Viên Thống lĩnh! Vừa rồi men say dâng lên, liền đàn một khúc trong rừng, không ngờ lại gây thêm phiền toái cho Viên Thống lĩnh.” Tiêu Nhạc Bạch say khướt nói.

Viên Thống lĩnh Viên Bá.

Tần Cửu nhướng mày.

Nói ra tên của người này, lại như sấm bên tai.

Hai mươi năm trước, hẳn chính là một trong những cao thủ danh chấn giang hồ, sau này được tiên hoàng thu nạp thành người của mình, làm quan thống lĩnh kiều kỵ. Sau khi tiên hoàng qua đời, vị trí của hắn không hề lung lay, cũng cực kỳ trung thành với Khánh Đế. Hiện giờ, bên ngoài thành có Kim Ngõ Vệ của Tạ Dịch Trần bảo vệ, nhưng an nguy của cả thành lũy hoàng cung, lại là hắn bảo vệ. Người này không tham gia bất kỳ bè đảng tranh đấu nào, chỉ để Khánh Đế sử dụng. Bạch Hoàng hậu năm đó, cũng rất tán thưởng sự chính trực của hắn. Chỉ là hắn lại xem Bạch Hoàng hậu là kẻ phản nghịch.

“Thì ra là Đại tư nhạc. Sắc trời đã tối muộn, sao Đại tư nhạc vẫn chưa về phủ nghỉ ngơi, Quỳnh Lâm yến ở điện Sùng Nhân đã kết thúc rồi. Trống quy định trên phố chưa tới hai khắc nữa sẽ phải gõ, Đại tư nhạc cần phải biết lệnh giới nghiêm ban đêm.” Viên Bá lạnh lùng nói.

Hắn hơn bốn mươi tuổi, mặc phục sức thống lĩnh kiều kỵ, vóc người trung bình, gương mặt gầy, khí chất trầm ổn như vực sâu, trong đôi mắt sắc bén mang theo một chút cảnh cáo, cả người thật giống như một thanh đao ra khỏi vỏ.

“Đa tạ Viên Thống lĩnh nhắc nhở. Nếu là giới nghiêm ban đêm thì phiền phức rồi, Tiêu mỗ sẽ lập tức hồi phủ.” Tiêu Nhạc Bạch chấp tay cảm ơn Viên Bá, lại lão đảo rời khỏi ven hồ Họa Ý.

Tần Cửu chăm chú lắng nghe động tĩnh bên ngoài, nghe được tiếng bước chân của kiều kỵ dần dần xa ven hồ, nàng mới nhanh chóng bước ra khỏi rừng trúc.

Ra khỏi rừng trúc, Tần Cửu bước nhanh mấy bước, lại đột nhiên dừng bước.

Ở ven hồ cách rừng trúc không xa, một bóng người khoanh tay đứng yên.

Ánh trăng xuyên qua cành thưa lá biếc, tạo nên bóng mờ ở trên mặt hấn, không thấy rõ biểu cảm trên mặt hấn, nhưng trên người lại lộ ra khí tức điềm tĩnh thân nhiên, đó là khí thế giữa vòng vây rình của cường địch vẫn chẳng hề xao động.

Tần Cửu nhìn đáng vẻ đứng lặng của Nhan Túc, là đã đến rất lâu rồi.

Ít nhất, hấn đã nghe được khúc nhạc trong rừng trúc, nhìn thấy Tiêu Nhạc Bạch và Viên Bá rời đi, nhưng mà, cũng rất tài tình không để Tiêu Nhạc Bạch và Viên Bá phát hiện ra hấn.

Tần Cửu chột nhếch môi cười khề, vẻ tươi cười của nàng nở rộ trong bóng đêm, thật giống như một đóa hoa vô cùng đơn thuần, xinh đẹp nho nhã, nhưng lại hàm chứa ý vị xót xa tột cùng mà ai cũng không nhận thấy được.

“Đã trễ thế này, điện hạ thật là có thú thanh nhàn, ở đây làm gì vậy, cảnh vật bên này âm u, ngộ nhờ đưng phải quý hồn gì đó, chẳng lẽ điện hạ không sợ sao?” Tần Cửu nói đầy ý vị sâu xa.

Dường như Nhan Túc vốn không muốn để tâm tới Tần Cửu, nghe thấy lời này, đột nhiên ngừng đầu, chậm rãi bước về phía Tần Cửu.

Tần Cửu dừng chân, quay đầu híp mắt nhìn Nhan Túc chậm rãi bước tới.

Gió đêm thổi bay mái tóc dài của hấn, lộ ra khuôn mặt hấn, trên khuôn mặt tuấn mỹ đến chấn động lòng người, giờ phút này không có bất kỳ biểu cảm gì, chỉ có lạnh lùng nghiêm nghị, vẫn là lạnh lùng nghiêm nghị. Nhưng đến trước mặt nàng, hấn lại đột nhiên nhếch môi cười, vẻ tươi cười mang đầy châm chọc, như một đóa hoa có gai, lộ ra phong tình chói mắt.

Ánh mắt hấn như đao, sáng quắc rực rỡ, tập trung nhìn Tần Cửu nói: “Cảnh vật âm u? Vậy mà Cửu gia lại thật sự biết chọn chỗ, ở đây hẹn hò với người khác. Nói đến đưng phải quý hồn, Cửu gia không sợ, ta sợ gì chứ, e rằng người mất mạng trong tay Cửu gia cũng không ít hơn trong tay bản vương bao nhiêu đâu!”

Sợ đi Tần Cửu nói đến quý hồn, là bởi nơi đây có hồi ức của hấn và nàng, mà nàng, thật ra đã chết trong mắt người đời.

“Nói như vậy, vương gia quả nhiên không sợ!” Tần Cửu cười khanh khách, “Quả nhiên là người lòng dạ độc ác.”

“Cũng như nhau thôi!” Nhan Túc cười lạnh nói, “Có một lời muốn khuyên nhủ Cửu gia.” Tần Cửu nhú mày: “Là lời gì, vương gia cứ nói đưng ngại!”

“Có một số chuyện, bản vương khuyên Cửu gia không nên hao tổn tâm trí với loại chuyện đó nữa!” Nhan Túc nói xong, sải bước đi.

Lần này Tần Cửu có chút bất ngờ, trong lòng khề động, chẳng lẽ chuyện Nhan Túc nói, là chuyện của Tống Thần?

Hấn là sẽ không dễ bị nhìn ra như vậy chứ!

Tần Cửu nhanh chóng bước về phía điện Sùng Nhân, giữa đường, gặp được Tỳ Ba và Lưu Liên đi tìm nàng.

“Liên Nhi, vừa rồi người vẫn luôn chờ ở trong điện, quan hệ của Tạ Dịch Trần và Tống Thần có hòa hợp không?” Tần Cửu hỏi Lưu Liên.

Lưu Liên suy nghĩ một chút rồi nói: “Lúc bắt đầu rất tốt, về sau, hình như Tạ Thống lĩnh lại không quan tâm đến Tống Thám hoa nữa.”

Tần Cửu híp mắt, quả đúng như thế!

Thật ra Thám hoa lang Tống Thần là người Tần Cửu sắp đặt, trên Quỳnh Lâm yến cố ý mời rượu gây khó dễ cho nàng, trước đó cũng đã sắp xếp ổn thỏa. Mục đích làm như vậy, chỉ là để Tống Thần có thể vào phe Nhan Túc. Nhưng không ngờ, vậy mà chỉ một hiệp đã bị Nhan Túc nhìn thấu.

Khi nàng ra khỏi điện, còn nhớ Tạ Dịch Trần quả thật rất phấn khởi chào hỏi Tống Thần.

Nàng không biết làm sao Nhan Túc nhìn ra được.

Tần Cửu híp mắt, lòng hơi trầm xuống. Nhớ đến bài thơ Bàng nhân Vân Mạc làm, lại nghĩ đến sau khi Tống Thần không kính rượu nàng, sự bênh vực của Tỳ Ba, rốt cuộc hiểu rõ vấn đề nằm ở đâu.

Khi Vân Mạc làm thơ chế nhạo nàng, mặc dù Tỳ Ba tức giận, nhưng không hề nổi giận. Nhưng khi Tống Thần không kính rượu nàng, hấn lại ra mặt dây dưa với Tống Thần. Có lẽ chính là chỗ này, khiến Nhan Túc nhìn ra manh mối. Bởi vì tính tình của Tỳ Ba, vẫn luôn trầm tĩnh, chưa có lệnh của nàng, rất ít nói chuyện.

“Sao vậy?” Lưu Liên thấy sắc mặt Tần Cửu hơi trầm xuống, hỏi dò.

Tần Cửu lắc đầu, “Không sao, trông dưới phố sắp gõ rồi, chúng ta về phủ trước.”

2. Hoàng Mao và mèo đen

Từ sau khi định ra minh ước với Nhan Duật, mấy ngày nay Tần Cửu luôn bận rộn chuẩn bị cho kỳ thi mùa xuân, vẫn chưa định ngày hẹn gặp Nhan Duật.

Hôm sau, sau khi Tần Cửu đến Tư Chức phường dạo qua một vòng, lại ngồi lên kiệu, đi đến Nghiêm Vương phủ. Hoàng tử sau khi trưởng thành đều sẽ dọn ra phủ đệ bên ngoài cung, từ sau khi Nhan Duật hồi kinh mấy năm trước, vẫn luôn ở tại vương phủ vua ban ngoài cung.

Sau khi quản gia của Nhan Duật thông báo, liền dẫn Tần Cửu đi về phía hậu viện của vương phủ.

Vừa đến hậu viện, cảnh tượng Tần Cửu nhìn thấy lại khiến nàng hơi giật mình.

Trong hậu viện này không có cây cối hoa cỏ, mà cát vàng phủ kín khắp sân. Trong sân có ngựa, có chó, có chim ưng, còn có người.

Một tấm thảm ngồi hoa lệ tột cùng trải ngay trên cát vàng, Nhan Duật lại ngồi ở trên thảm, chỉ huy hạ nhân đưa ngựa, đầu chó, đi săn cùng chim ưng.

Ngay cả ở nơi này, Nhan Duật cũng không bỏ qua hương lạc.

Ở bên cạnh hắn, hai vị Tứ đại mỹ nhân của hắn, tên là Điều Thuyền và Chiêu Quân, mỗi người ôm một cây tỳ bà, đang gảy đàn.

Nhan Duật mặc một bộ trường sam màu đen huyền rộng rãi, mái tóc đen nhánh nửa buông nửa búi, đưa tay vuốt ve động vật nhỏ trong lòng hắn. Không sai, một con mèo đen đang nằm trong lòng hắn. Nó hết sức ngoan ngoãn híp mắt, hưởng thụ vuốt ve của Nhan Duật.

Hoàng Mao trong lòng Tần Cửu lập tức mở to hai mắt, hình như nó cực kỳ thấy hứng thú với con động vật nhỏ có thể hưởng thụ đãi ngộ của chủ nhân như nó. Liền vỗ cánh bay lên, lượn vòng một lát trên đỉnh đầu Nhan Duật, lại trở về bả vai Tần Cửu.

Tần Cửu vuốt ve Hoàng Mao, cười tủm tỉm nói: “Đó là một con mèo đen, ngươi đừng trêu chọc nó.”

Từ lần trước, sau khi Hoàng Mao xảy ra xung đột với Nhan Duật, Hoàng Mao vẫn rất căm thù Nhan Duật. Không ngờ, Nhan Duật cũng chẳng ngồi không, có lẽ là cảm thấy mình lão luyện mà lại gây khó dễ cho một con chim, sẽ ảnh hưởng đến phong độ của hắn, lại chẳng biết tìm đâu ra một con mèo đen.

Thật là nham hiểm!

“Mèo đen?!” Hoàng Mao lặp lại.

“Giỏi lắm, nhưng mèo đen sẽ ăn chim nhỏ đấy!” Tần Cửu nhắc nhở Hoàng Mao tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đệ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Dường như Hoàng Mao chẳng thèm để ý đến lời Tần Cửu nói, cũng không nhận ra con mèo đen ngoan ngoãn nằm trong lòng Nhan Duật nguy hiểm đến mức nào, nó vẫn nghiêng đầu như cũ, quan sát con mèo đen trong lòng Nhan Duật.

Quản gia bước nhanh đến trước mặt Nhan Duật, bẩm báo: "Vương gia, Tần Cửu gia đã tới."

Hình như lúc này Nhan Duật mới chú ý đến Tần Cửu, hơi nghiêng đầu, lông mi rất dài run lên khe khẽ, trong đồng tử sáng chói chợt hiện ra ý cười tà mị, hất gơ cánh tay lên chào: "Cửu gia, mời ngồi!"

Tần Cửu nhìn lướt qua tấm đệm hương bồ* bên cạnh chiếc bàn phía trước hắn, đặt tẩn mát trên thảm đỏ, nghĩ thầm, chỗ ngồi thế này mà cũng mời ngồi? Lại nhìn những con ngựa, những con chó săn kia, đều bị dạy dỗ đến mức mờ hồ rờn rờn, phía trước cách đó không xa còn có phân ngựa đang bốc lên hơi nóng. Hoàn cảnh thế này mà Nhan Duật vẫn hưởng thụ như thế, điều này khiến nàng không thể không thay đổi cách nhìn nhận về hắn, thì ra hắn không chỉ biết hát hí khúc, mà ngay cả mấy trò như dắt chó đi dạo, huấn luyện chim ưng săn mồi cũng rất biết chơi.

*Đệm hương bồ: đệm tròn làm bằng lá hương bồ.

Tần Cửu ôm Hoàng Mao, khoanh chân ngồi xuống đệm hương bồ, Hoàng Mao vúi lấy cánh tay nàng lộ đầu ra, vẫn quan sát mèo đen trong lòng Nhan Duật như cũ. Chiều này của Nhan Duật thật sự rất lười, lúc này vẫn đang thư thái híp mắt, xem ra vô cùng biết nghe lời.

Con mèo đen trong lòng Nhan Duật thật sự rất lười, lúc này vẫn đang thư thái híp mắt, xem ra vô cùng biết nghe lời.

Mùi thịt xông vào mũi, Tần Cửu cúi đầu, lúc này mới phát hiện trên chiếc bàn gỗ đặt một đĩa thịt chim nướng chín.

Nhan Duật vươn tay rút ra một cây dao găm khảm đá quý tinh xảo từ chiếc ủng mây bên cạnh, dùng chiếc khăn trắng như tuyết trên bàn lau lau vài cái, kéo đĩa thịt chim kia qua, bắt đầu cắt rất linh hoạt.

Tần Cửu híp mắt nhìn hẩn, chỉ thấy khuôn mặt trông nghiêng của hẩn như giọt giữa mà thành, đường nét hoàn mỹ đến tột cùng, khóe môi hơi nhếch thoáng hiện ra ý cười tình quái.

Nam nhân này giống như ác ma vậy, hoàn mỹ đến mức gần như là tội ác.

"Bạch Nhĩ, đến đây, ăn thịt đi, thịt chim ăn ngon lắm đấy!" Nhan Duật đặt thịt chim đã cắt thành từng miếng vào trong chiếc đĩa trên mặt bàn, liếc xéo Hoàng Mao trong lòng Tần Cửu một cái, huýt sáo một tiếng gọi mèo đen trong lòng.

Lúc này mèo đen mới lười biếng mở mắt ra, đôi đồng tử kia lại là màu xanh lục, nó lười biếng duỗi cái lưng mềm rồi mới thong thả bước từng bước tao nhã, chui ra khỏi lòng Nhan Duật, vừa nhảy nhẹ đã vút lên trên bàn, động tác nhẹ nhàng linh hoạt đến mức không có chút tiếng động nào.

Con mèo đen kia ngoài hai lỗ tai là màu trắng ra, trên người đều là lông màu đen. Hai mắt vốn lim dim mở to ra, là một đôi mắt xanh lục lấp lánh ánh sáng. Tần Cửu vừa nhìn thấy hình dáng của con mèo đen này đã biết ngay đây là linh miêu đến từ Vân Thiều quốc, nhìn đôi mắt lóe sáng của nó thì biết là không sai. Lại nói đến Vân Thiều quốc, đó đúng là xứ tốt lành, sản sinh ra đủ loại vật ly kỳ hiếm lạ.

Hình như mèo đen cũng không để ý tới Tần Cửu và Hoàng Mao một người một chim đang quan sát nó, nó tao nhã cúi đầu, bắt đầu ăn thịt chim trong chiếc đĩa nhỏ.

"Cửu gia, Hoàng Mao nhà ngươi có muốn một miếng không?" Môi mỏng của Nhan Duật khẽ cong, hỏi Tần Cửu nhưng ánh mắt của hẩn lại nhìn Hoàng Mao trong lòng Tần Cửu.

Hoàng Mao nghiêng đầu liếc mắt thịt trong đĩa, không cảm thấy hứng thú chút nào, nói: "Tiểu gia còn lâu mới thèm ăn!"

Tần Cửu hiểu được dụng ý của Nhan Duật, hẩn muốn để mèo ăn chim, dùng việc này để hù dọa Hoàng Mao nhà nàng. Nhưng tính toán của hẩn sai rồi, đối với Hoàng Mao mà nói, miễn là không phải ăn Hoàng Mao, nó mặc kệ món người ăn là gà là chim hay là dê!

"Đa tạ vương gia, có điều Hoàng Mao nhà ta chưa bao giờ ăn thịt. Ta nhớ món mèo thích ăn là cá, con mèo này đáng yêu như thế, vì sao vương gia không cho nó ăn món cá yêu thích nhất?" Tần Cửu vuốt ve lông vũ của vệt nhỏ, cười tùm tùm hỏi.

Mèo đen nghe thấy thế liền ngừng ăn thịt, ngẩng đầu lên, kêu một tiếng "Meo meo" với Tần Cửu, rõ ràng là đồng ý lời của Tần Cửu. Rõ ràng con mèo này đã được huấn luyện, lại nghe hiểu được lời của Tần Cửu.

Hoàng Mao nhìn mèo đen kêu lên "Meo meo" nịnh nọt Tần Cửu, thấy không vui, kêu lên với mèo đen: "Không có tiền đồ, không có cá mà cũng ăn."

Tần Cửu ấn đầu Hoàng Mao xuống, chỉ sợ nó lại gây chuyện, ôm chặt nó nói: "Thế mới ngoan chứ, ai kén cá chọn canh như ngươi."

Chắc là Hoàng Mao có phần không phục, dĩ nhiên là không dám chọc Tần Cửu, vì thế quát mèo đen: "Cái con mèo đàn người, cái con mèo ngốc người....." Vừa nói, vừa hương về phía mèo đen khinh thường vỗ cánh. "Meo meo", mèo đen không ăn nữa, có lẽ nó biết được Hoàng Mao đang tiến hành công kích nó, liền trừng lớn con mắt xanh lục sâu thẳm, hướng về phía Hoàng Mao kêu lên một tiếng, xoay người nhào về phía Hoàng Mao.

Lúc này Tần Cửu biết trận chiến này là phải đánh không thể tránh rồi. Nếu không ngăn được, vậy thì làm Hoàng Mao cố gắng lên thôi. Bởi vậy, Tần Cửu dứt khoát thả Hoàng Mao ra, hô: "Hoàng Mao, đánh bại Bạch Nhĩ, về sẽ có thưởng!"

Hoàng Mao có được sự khích lệ của Tần Cửu, lập tức hăng hái lên, nó giương cánh ra lượn vòng quanh trên mặt bàn, còn không ngừng gọi: "Mèo đàn, mèo thôi, mèo ngốc....."

Ngược lại mèo đen Bạch Nhĩ vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh, đứng vững vàng ở trên bàn, đôi con ngươi tròn xoe chăm chú chuyển động theo Hoàng Mao, cái đuôi phía sau chậm rãi lay động, dường như định công kích bất cứ lúc nào.

Nhan Duật hào hứng hẩn lên, chắc là hẩn đã sớm muốn để một chim một mèo này tranh đấu, "Bạch Nhĩ, thắng rồi buổi tối có cá ăn."

Bạch Nhĩ vừa nghe thấy, đôi mắt lập tức sáng lên.

Tần Cửu liếc Nhan Duật một cái, cười nói: "Vương gia, cái tên Bạch Nhĩ này của ngài không phải là đặt theo Hoàng Mao nhà ta chứ!"

Nhan Duật khá khinh thường hừ một tiếng, "Bạch Nhĩ dễ nghe hơn. Hoàng Mao kia của ngươi, phải là có cách thưởng thức bất bình thường đến mức nào mới có thể nghĩ ra cái tên như thế chứ!"

"Tiểu gia tên là Phượng Hoàng!" Hoàng Mao vừa vỗ cánh bay lên cao, vừa đắc ý hả hê phản bác.

Mèo đen Bạch Nhĩ lập tức nhìn trúng pha sơ hở này, đột nhiên nhảy lên, giật vài sợi lông vũ trên người Hoàng Mao xuống. Hoàng Mao cũng không phải kẻ chịu thiệt, thỉnh thoảng lại lao xuống tập kích mèo đen, dùng móng vuốt, dùng móng cào.

Một chim một mèo đấu đá vô cùng ác liệt, khiến cho những thị vệ đầu chó dắt ngựa kia đều quên mất công việc trong tay, bắt đầu quan sát trận đại chiến này.

"Cửu gia, hay là chúng ta đặt cược xem Hoàng Mao và Bạch Nhĩ ai sẽ thắng?" Nhan Duật khẽ cười một tiếng nói.

Tần Cửu nhìn sắc trời một chút, có lẽ còn hơn một canh giờ nữa thì đến giờ Ngọ, nàng cười nhạt nói: "Chủ ý này của vương gia rất hay, ta cũng thích đánh cược. Nhưng cược một mèo một chim đánh nhau rất chán, hay là cược cái khác đi." Nhan Duật lười biếng tựa vào thành ghế, cử chỉ tàn mạn của hắn có hơi không tập trung, nhưng khí thế ngạo mạn không ai bì nổi ẩn giấu trên người hắn lại hoàn toàn lộ ra, "Lẽ nào trước mắt còn có trận cược nào thú vị hơn chuyện này sao?"

Tần Cửu hí mắt nói: "Ta cược trước giờ Ngọ vương gia sẽ đến núi Thương Ngô."

"Nếu là cược chuyện đó, Cửu gia không cảm thấy mình sẽ thua chắc sao?" Nhan Duật ung dung hỏi dò, trong đôi mắt đen sâu thẳm lại hiện lên vẻ nghi hoặc. Quyền quyết định có đến núi Thương Ngô hay không là ở hắn, nhưng Tần Cửu đột nhiên nói đánh cược việc này, chẳng lẽ tin chắc rằng hắn nhất định sẽ đến núi Thương Ngô?

Núi Thương Ngô.

Hắn rất quen thuộc với địa danh này.

Giống như núi Cửu Mạn nổi tiếng bởi ôn tuyền, núi Thương Ngô nổi danh khắp thiên hạ vì chùa chiền am miếu.

Núi Thương Ngô cách Lệ Kinh không xa, nằm ở vùng hơn mười dặm về phía Bắc Lệ Kinh, nếu cưỡi ngựa cần khoảng một canh giờ. Chính vì cách Lệ Kinh tương đối gần, cho nên đó là nơi tu hành vẫn đạo quan trọng nhất của các quý tộc ở Lệ Kinh. Nhưng Nhan Duật lại không có hứng thú gì với tu hành vẫn đạo, hắn cũng không phải Nhan Túc, có một mẫu phi sùng Phật, vậy nên trước giờ hắn chưa từng đến núi Thương Ngô, sau này cũng không có ý định đi. Nhưng hắn lại biết, Tần Cửu nói như thế, e rằng cũng không phải chỉ là nói chơi mà thôi.

"Trận cược này bản vương đánh với Cửu gia, chẳng biết thắng rồi thì có được phần thưởng gì?" Mắt phượng hẹp dài của Nhan Duật hí lại, trong ánh mắt có thêm vẻ nghiêm túc, thâm trầm khó dò chưa bao giờ thấy.

Tần Cửu khẽ mỉm cười, nói: "Phần thưởng ư, tặng Bạch Nhĩ cho ta đi!"

"Đổi cái khác đi!" Nhan Duật nhướng mày nói. Hắn vất vả lắm mới tìm được một con mèo đen có thể đối phó được Hoàng Mao, đâu chịu tặng đi dễ dàng chứ. "Đổi cái khác cũng được, vậy thế này đi, nếu như Bạch Nhĩ nhà ngài thắng Hoàng Mao nhà ta thì không được ăn cá một tháng. Nếu như Bạch Nhĩ nhà ngài thua Hoàng Mao nhà ta thì có thể ăn cá thỏa thích." Tần Cửu cười thuần khiết vô hại.

Nhan Duật thoáng sùng sốt, bảo hắn thắng phạt thua thưởng, vậy sau này Bạch Nhĩ còn dám thắng Hoàng Mao không? Khóe môi hắn nhếch lên, nói: "Được, như vậy cũng được. Có điều, nếu như Cửu gia thua thì phải thế nào?"

Tần Cửu kiên quyết mà lạnh lùng nói: "Điều này không cần phải bàn thêm, bởi vì ta sẽ không thua."

"Hả?" Nhan Duật lạnh lùng hí mắt, "Là chuyện gì khiến Cửu gia chắc chắn ta nhất định sẽ đến núi Thương Ngô vậy?"

Tần Cửu trầm ngâm giây lát rồi mới từ từ nói: "Xem ra, vương gia đối với tiểu thư Tô Văn Hương cũng không phải là tình thế bắt buộc lắm, thậm chí ngay cả hành tung của Tô tiểu thư cũng không nghe ngóng sao? Chẳng lẽ vương gia vẫn ôm ý định buông tay ư? Nếu là vậy thì chuyện đó ta cũng không cần phải nói nữa." Vừa nghe đến chuyện liên quan đến Tô Văn Hương, vẻ tươi cười tà mị nơi khóe môi Nhan Duật từ từ cứng lại, trên gương mặt tuấn tú rõ ràng nhuộm vẻ nặng nề, "Cửu gia có chuyện gì có thể nói thẳng, lẽ nào hôm nay Tô Văn Hương đến núi Thương Ngô?"

Tần Cửu nhìn Nhan Duật một cái, khóe môi cong lên thoáng hiện ra vẻ cười như không cười, "Am Từ An trong núi Thương Ngô đã từng là nơi dưỡng bệnh của Tô tiểu thư, chuyện này nhất định là vương gia biết. Hôm nay, nghe nói Tô tiểu thư đến am Từ An ở núi Thương Ngô để dâng hương. Nếu như chỉ là Tô tiểu thư đi dâng hương thì cũng chẳng có gì, nhưng ta nghe nói, cháu trai Lưu Lai Thuận của Huệ phi cũng đã đến núi Thương Ngô rồi. Vương gia đã biết tính tình của Lưu Lai Thuận, kẻ đó cực kỳ háo sắc, nhìn thấy nữ tử xinh đẹp hay nam tử tuấn tú thì lập tức không thể dịch chuyển bước chân."

"Từ chuyện hắn đối xử với Lan Xá ở Vô Ưu Cư hôm đó cũng có thể nhìn ra. Nghe nói hắn dòm ngó Tô tiểu thư đã lâu, đã từng xin cô mẫu Huệ phi tìm Hoàng Đế ban hôn, nhưng Huệ phi không nhận lời, bởi vì bà ta biết rất rõ đứa cháu này của mình hoàn toàn không xứng với Tô tiểu thư, nhất định Hoàng sẽ không đồng ý. Vì Tô tiểu thư con gái của Tô tướng, cho nên Lưu Lai Thuận cũng không dám động tới Tô tiểu thư. Nhưng lần này lại không như vậy nữa."

Nhan Duật nhướng chân mày lên, dùng ánh mắt sắc bén nhìn Tần Cửu, dần tính khí lại dò hỏi: "Sao lại không như vậy nữa, lẽ nào Lưu Lai Thuận hắn còn dám ép buộc?"

"Đương nhiên hắn không dám. Có điều, ta nghe nói Vân Thiêu quốc có một loại hoa tình, tên là "Nghịệt La Hương". Hoa này cực kỳ mỹ lệ, nhưng lại là độc dược mê hoặc con người. Nghe đâu lúc Nghịệt La Hương nở rộ, nếu ngửi đi qua bụi hoa, người thấy hương thơm của loài hoa này, trước mắt sẽ hiện ra ảo ảnh. Nếu như lúc đó có người đứng ở trước mặt nàng, nàng sẽ cho rằng người kia chính là người mình thâm yêu, vì thế dưới sự thôi thúc của dược lực, sẽ làm ra chuyện khiến người ta hối hận cả đời. Bản chất của loại độc này khác với mị dược, cho nên sau khi nữ tử tỉnh táo lại cũng không biết mình đã trúng phải dược vật, càng không thể tra xét được đã trúng độc, cho nên chỉ biết cho là mình cam tâm tình nguyện. Cảnh hoa của Nghịệt La Hương sau khi phơi khô làm thành túi thơm, hương thơm vẫn còn nguyên như cũ, hơn nữa công hiệu của thuốc vẫn giống như lúc hoa nở rộ."

"Bởi vì hoa này mười năm mới nở rộ một lần nên số lượng cực ít, người đời hiếm ai biết được, là bí dược cung đình âm thầm truyền thụ của Vân Thiêu Quốc. Nhưng ta từ miệng Huệ phi biết được, chẳng rõ Lưu Lai Thuận có được loại dược vật này từ đâu. E rằng chuyện này Tô tiểu thư sẽ gặp nguy hiểm!"

"Điều người nói là thật sao?" Trong mắt Nhan Duật vụt đầy lên lửa giận.

"Vô cùng xác thực! Nhìn sắc trời, chỉ e Tô tiểu thư đã đến am An Từ lâu rồi, sau khi nàng dâng hương xong, đoán là sẽ đến giờ Ngọ, dùng bữa trưa xong thì chính là lúc nghỉ trưa, sợ rằng....." di@en*dyan(lee^qu.donn) Lời Tần Cửu còn chưa dứt, Nhan Duật bên cạnh đã đột ngột đứng lên.

Khỏe môi hân hân hiện ra vẻ tươi cười hoàn mỹ như điêu khắc, nhưng trong nụ cười kia lại có cả máu và sự tàn nhẫn dị thường.

"Chuẩn bị ngựa!" Hân lạnh lùng nói.

Đã sớm có người dắt một con ngựa tốt nhất trong sân tới, Nhan Duật cũng chẳng để tâm đến việc thay y phục, xoay người lên ngựa, kéo dây cương, vó ngựa tung hoành phát ra tiếng như sấm rền, giống như đạp mây chạy vút qua Hoàng Mao và Bạch Nhĩ đang đánh nhau, lao thẳng về phía cửa sau thông với hậu viện.

Thị vệ thân cận của Nhan Duật thấy thế, từng người một vội vàng nhảy lên người đuổi theo Nhan Duật. Đến khi Tần Cửu phản ứng lại, chỉ thấy bóng lưng Nhan Duật thúc ngựa đi.

Tần Cửu hí mắt cười cười, nhìn lướt qua Điều Thuyền và Chiêu Quân đã ngừng gảy đàn từ lâu, buông tay nói: "Tình tình vương gia nhà người thật là gấp gáp! Có điều ta cho rằng chuyện này hai người các người cũng cần phải đi theo, người xảy ra chuyện là Tô tiểu thư, nhưng nàng lại là nữ tử."

Điều Thuyền và Chiêu Quân nghe vậy, vội vàng đứng dậy dắt ngựa ra, tung người lên ngựa đuổi theo.

May mà hậu viện này chính là nơi thuần ngựa, có rất nhiều ngựa.

Trong nháy mắt, hậu viện ngoài những con chó, con ngựa bị huấn luyện, con mèo và con chim đang đánh nhau thì chỉ còn lại Tần Cửu cùng với Tỳ Ba.

Tần Cửu bĩu môi, uống cạn nước trà trước mặt, nói với mèo đen: "Bạch Nhĩ, người cũng đừng đánh nữa. Chủ tử nhà người đã đi rồi, và lại, nếu người đánh thắng thì chính là một thắng không có cá ăn, còn đánh làm gì."

Hình như mèo đen không cam lòng thua, nhưng nếu thắng phải chịu phạt không được ăn cá, vô cùng ảm ức. Mắt thấy chủ nhân đã đi rồi, rất chán nản thu móng vuốt lại, bước đi kiêu ngạo, ngẩng đầu đi mất.

Hoàng Mao trở lại đậu xuống bả vai Tần Cửu, kêu lên: "Mèo ngốc, mèo đàn, mèo thôi....."

Tần Cửu gõ gõ đầu Hoàng Mao, nói: "Được rồi, đừng được đừng chân lân đẳng đầu."

Nàng ôm Hoàng Mao vừa đi ra ngoài, vừa hỏi Tỳ Ba bên cạnh, "Tiểu thư bán Nghiệt La Hương có đưa đi thuận lợi không?"

"Cửu gia yên tâm, Lan Xá làm việc rất thỏa đáng, sẽ không để người khác truy xét được chút manh mối nào." Tỳ Ba lẳng lặng nói.

Tần Cửu khẽ gật đầu, tròn mắt trong veo hiện lên vẻ sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Bản sắc Diêm Vương

Editor: Xám

Đi từ Lệ Kinh đến núi Thương Ngô, Nhan Duật dùng chưa tới một canh giờ. Hân ghim ngựa dừng chân dưới chân núi, giơ tay lên, tùy tùng đi theo phía sau đột nhiên dừng lại, ngựa mệt đến mức thở phì phò, đứng tại chỗ bào móng.

Nhan Duật ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy thế núi của núi Thương Ngô không cao lắm, nhưng lại tĩnh mịch mà thần bí. Lúc này đang là đầu xuân, khắp nơi trên núi đều tràn trề sắc xuân, hương thơm phong lan dạt dào.

Nhan Duật không biết đến am Từ An thế nào, sai thị vệ tìm một người dân bản xứ biết đường để dẫn đường, đoàn người thúc ngựa lên núi. Càng lên cao, đường núi càng gấp ghe, ngựa đi càng khó khăn, cuối cùng Nhan Duật đành phải bỏ vật cưỡi lại, đi bộ lên núi.

Cuối cùng khi đến được am Từ An thì vừa đúng chính ngọ. Mặc dù những người tùy tùng kia là người luyện võ, nhưng vừa đi một đoạn đường ngựa không dùng vó, lại dễ khí nhanh chóng lên núi, đã sớm mệt đến mức thở hồng hộc.

Nhan Duật lại không chịu nghỉ ngơi, nhanh chóng đi về phía am Từ An.

Phần lớn gia đình quý tộc của triều đình Đại Dục đều có từ đường, am Từ An chính là từ đường của Tô gia. Am này ẩn sau rừng trúc rập rập tươi xanh ở

lưng chừng núi, kiến trúc cổ xưa mà trang nhã. Rõ ràng hương khói trong am cũng không được vượng lắm, lúc này cửa am đóng rất chặt.

Nhan Duật hơi híp mắt lại, đã sớm có hai tùy tùng tiến lên, nhắc chân lập tức đá văng cửa am ra. Tiếng động của lần này không nhỏ, một tiểu đạo cô trong am vội vàng chạy tới, vừa nhìn thấy thế trận trước mặt, sắc mặt lập tức trắng bệch, cho rằng bọn họ là cường đạo nào đó, vừa lắp bắp muốn hỏi một trong số họ, một thanh bảo kiếm đã đặt ở trên cổ.

Tiểu đạo cô đã sớm bị dọa đến mức mặt không còn sắc máu, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười kinh hoàng khiếp sợ, run rẩy hỏi: "Mấy ngài muốn làm gì?"

"Ta hỏi ngươi, hiện giờ Tô tiểu thư đang ở đâu?" Nhan Duật hỏi thẳng. Trong mắt hắn hiện lên nụ cười tàn nhẫn, vẻ lạnh lẽo hòa với ánh nắng ánh lên màu sắc giống như máu đỏ.

"Ồ... Ồ.... Tô tiểu thư vừa mới dùng bữa trưa, đã vào phòng ngủ của hậu viện mà nàng vẫn luôn ở để nghỉ ngơi rồi." Tiểu đạo cô run giọng nói.

"Đẫn đường đi! Nếu như có chút chậm trễ, coi chừng cái đầu ngươi đó." Một thị vệ lạnh lùng nói.

Tiểu đạo cô nào dám chậm trễ, dẫn mấy người đi qua tiền viện, vào trong hậu viện. Băng qua hành lang, lập tức tới trước cửa một gian sương phòng. Nàng ta chỉ vào sương phòng run giọng nói: "Đây chính là sương phòng Tô tiểu thư vẫn ở, mỗi lần vào am dâng hương, nàng đều nghỉ ngơi ở trong sương phòng."

Tiểu đạo cô còn chưa dứt lời, đã có vài đại hán lực lưỡng không biết từ đâu xông ra, chắn ở trước mặt bọn họ. Tiểu đạo cô cẩn thận nhìn lên, mấy người này đều không phải là người hầu của Tô tiểu thư, nàng ta không nhận ra, vì thế kinh ngạc nói: "Các ngươi là ai, vào am từ lúc nào?"

Nhan Duật nhìn thấy mấy kẻ xuất hiện im hơi lặng tiếng này, lòng lập tức trầm xuống. Rất dễ nhận thấy, đây chính là người hầu Lưu Lai Thuận phái tới để canh gác.

Những người kia thấy Nhan Duật xuất hiện, sắc mặt biến đổi, không biết rốt cuộc Ma Vương này giáng xuống từ đâu. Con mắt dài của Nhan Duật híp lại đầy nguy hiểm, vung tay lên, tùy tùng sau lưng hắn bước nhanh về phía trước, vây mấy người kia lại.

Nhan Duật bước nhanh về phía trước, đẩy cửa sương phòng ra.

Một màn hiện ra trước mặt không khác biệt lắm với cảnh tượng vẫn luôn hiện ra trong đầu khi hắn phi ngựa một mạch đến. Nhưng chờ đến khi hắn thật sự nhìn thấy một màn này, trái tim lập tức như bị người ta thui cho một quyền thật mạnh.

Tô Văn Hương mặc tố sam^[1], vẻ mặt có chút mê man tựa vào lòng Lưu Lai Thuận, nàng giống như đã uống rượu say, hai má ửng hồng. Trong đôi mắt đẹp trong veo dường như hiện ra hơi nước mịt mờ, mê ly mà mông lung.

[1] tố sam: áo lót thời cổ đại, màu trắng.

Lưu Lai Thuận một tay ôm eo Tô Văn Hương, một tay cầm lấy bàn tay trắng nõn của nàng, đang cúi đầu dùng môi ma sát lòng bàn tay non mềm của nàng hết lần này đến lần khác, dùng sức mút đầu ngón tay thon dài của nàng.

Trong thoáng chốc khuôn mặt vốn tối sẫm của Nhan Duật càng trở nên tái mét, ánh mắt càng thêm rét lạnh mang theo vẻ tàn khốc khát máu. Diễm Đàan Lê Quý Đôn Chỉ cảm thấy lửa giận trào ra từ lồng ngực giống như mãnh thú đang gào thét.

Hắn bước nhanh về phía trước, kéo lấy eo Tô Văn Hương.

Lưu Lai Thuận nhận thấy điều khác thường, bất thành linh ngẩng đầu lên, sau khi nhìn rõ người trước mặt, đôi mắt vốn không to cũng sùng sốt trừng lớn. Sắc máu toàn khuôn mặt phai hết, bàn tay đỡ eo Tô Văn Hương hơi run rẩy.

Trong lòng hắn biết e rằng hôm nay không thể xong việc rồi, chậm rãi buông bàn tay ôm eo Tô Văn Hương ra, cười nói với Nhan Duật: "Ồi chà, ngọn gió nào thổi vương gia tới đây vậy, lẽ nào vương gia cũng nghe nói Huyền Nữ nương nương của am Từ An rất linh thiêng nên tới dâng hương sao?"

Nhan Duật sầm mặt xuống, thậm chí cũng lười liếc nhìn hắn, nhắc chân bất thành linh đạp vào giữa hai đùi hắn một cái. Lưu Lai Thuận cũng là người có võ công, hôm ở Vô Ưu cư bị Tần Cửu đánh toi bởi một trận, thương thế trên người vừa mới tốt lên, đột nhiên lại bị Nhan Duật đạp cho một cước.

Rốt cuộc sức lực của một cước này lớn đến mức nào đây!

Thân thể Lưu Lai Thuận hoàn toàn bị đá bay ra ngoài như con điều giấy, lăn mấy vòng trên mặt đất mới dừng lại. Trong lúc hắn bị đá cho đầu choáng não đau, vẫn nghe thấy rất rõ tiếng xương cốt vỡ nát, lập tức gào thét lên như giết heo, đau đến mức ôm chân cuộn tròn trên mặt đất.

"Nhan Duật, ngươi lại dám đối xử với ta như vậy sao?" Bị đá một cước, Lưu Lai Thuận vẫn không tin Nhan Duật đã thật sự làm như vậy với hắn.

Nhan Duật lại hoàn toàn lười quan tâm đến hắn, ôm eo bế Tô Văn Hương lên, phân phó Điều Thuyền và Chiêu Quân theo sát phía sau tiến lên bùng ly trà nguội tới, hầu hạ Tô Văn Hương uống nửa ly nước. Lại sai Điều Thuyền ra ngoài bùng nước rửa mặt tới đây, hắn tự mình lấy khăn tay bên người ra, thấm nước cẩn thận lau lên gò má ửng hồng của Tô Văn Hương.

"Người đâu! Mau tới đây!" Dưới con thịnh nộ, Lưu Lai Thuận cao giọng hô.

Hắn kêu mấy tiếng, cũng không thấy người hầu của mình đi vào.

Điền Thuần lạnh giọng nói: "Luu đại công tử, người cũng đừng hao phí hơi sức nữa, bọn chúng đã đến Địa phủ trước người một bước rồi."

"Cái gì? Các người lại dám... Nhan Duật, người thật to gan." Luu Lai Thuận nổi giận dùng dưng nói, "Người lại dám đối xử với ta như thế sao! Cô mẫu của ta là Huệ phi, phụ thân ta là Lại Bộ Thượng Thư. Người chẳng qua chỉ là một hoàng thúc nhân hạ, sao người dám đối xử với ta như vậy!?"

Nhan Duật thậm chí không để ý tới Luu Lai Thuận, vẫn tỉ mỉ dịu dàng lau trán, hai má cho Tô Văn Hương, thấy thần sắc trong mắt nàng từ từ sáng lên, dường như được lực của Nguyệt La Hương bớt đi một chút, lúc này mới yên tâm giao Tô Văn Hương vào tay Chiêu Quân.

Hắn khoanh tay đứng dậy, thong thả chậm rãi bước đến gần Luu Lai Thuận, trong đôi mắt lạnh như mặc ngọc (ngọc đen) lướt qua chút vẻ khó hiểu, ý cười bên môi rét lạnh, "Xem ra người muốn đến chỗ cô mẫu của người kiện ta rồi, chỉ giết mấy tên người hầu sao đủ cho người kiện đây? Bản vương cho người thêm một lý do nữa để kiện ta!"

Nhan Duật nói xong, bước một bước lên phía trước, đá thật mạnh vào giữa hai chân Luu Lai Thuận.

Luu Lai Thuận cũng có chút võ công, tiếc rằng một chân của hắn vừa mới bị đá gãy, lúc này hành động cực kỳ bất tiện. Hơn nữa, tên vương gia từ trước tới giờ đều lơ đãu uể oải này, ra tay lại nhanh chóng tàn nhẫn như thế là điều hắn chưa bao giờ nghĩ đến. Vậy nên một kích này hắn hoàn toàn không có cơ hội tránh thoát. Hạ thân đau nhức vô cùng, dường như có thứ gì đó nóng ầm chảy ra ngoài, đó chính là máu màu đỏ sẫm.

Lần này, Luu Lai Thuận ngay cả gào lên thảm thiết cũng không gào, hắn biết e rằng vật nổi dỗi của mình cũng chẳng thể dùng được nữa.

Nhan Duật cúi người nhìn hắn chằm chằm, vẻ mặt cay nghiệt khát máu giống như Diêm Vương trong điện Sâm La, hắn dùng chất giọng không mang theo chút tình cảm nào, thong thả ung dung nói: "Luu Lai Thuận, lần này người có thể kiện ta rồi."

Diêm Vương!

Sợ rằng đây mới là nguồn gốc thật sự ngoại hiệu của Diêm Vương!

Luu Lai Thuận nhìn nụ cười lạnh lẽo bên môi Nhan Duật, cảm giác được hàn ý ở sâu trong nội tâm từ từ sinh ra, khiến cho hắn sợ đến mức ngoẹo đầu một cái, ngất đi.

Nhan Duật híp mắt nhìn thoáng qua Luu Lai Thuận giống như heo chết, cười lạnh, nói: "Tạm thời giữ lại cho người một mạng."

"Thiên rồi sao?"

Tần Cửu tựa vào ghế mỹ nhân bên trong ồn ào, hỏi vói về có chút không thể tin được.

Nàng đang cắn hạt dưa. Hoàng Mao đứng ở chỗ cách trước mặt nàng không xa, trông mắt đen láy trùng tay của Tần Cửu. Tần Cửu bóc hạt dưa, tự ăn vài hạt, thỉnh thoảng sẽ ném một hạt cho Hoàng Mao. Hướng đi và độ cao thấp của mỗi lần ném đều không giống nhau, nếu như Hoàng Mao không chú ý thì không tiếp nổi.

"Đúng vậy, thiên rồi, ngay cả người hầu của Luu Lai Thuận cũng giết sạch toàn bộ." Tỳ Ba nhỏ giọng bẩm báo.

Tần Cửu cắn một hạt dưa, vung tay ném đi, cau mày nói: "Nhan Duật thật đúng là khiến người khác không lường nổi. Tô Văn Hương đó, nàng ta thế nào rồi?"

"Nàng ta không sao, nghe đâu chỉ bị hôn tay một chút, nghe nói, sau khi nàng ta tỉnh lại thì rất cảm kích Nhan Duật. dfienddn lieqiudoon Không ngờ Nghiêm Vương lại thiên Luu Lai Thuận, tiếp theo chúng ta làm thế nào đây?"

Tần Cửu híp mắt xoa trán, nói: "Là ta đoán sai rồi, vốn tưởng rằng tình cảm của Nhan Duật đối với Tô Văn Hương không sâu nặng như vậy, không ngờ... Vậy xem ra tình cảm của hắn với Tô Văn Hương cũng không ít hơn Nhan Túc. Nếu như Nhan Duật không thiên Luu Lai Thuận, đương nhiên chính nghĩa ở bên hắn, vậy thì lại khó giải quyết rồi. Có điều, vậy có lẽ Tô Văn Hương cực kỳ cảm kích hắn, cũng không vô ích."

Tần Cửu vốn định để Nhan Duật làm anh hùng cứu mỹ nhân, chắc chắn Nhan Duật không chịu để yên, nếu như hắn bẩm báo ngự tiền, đến cuối cùng nhất định vụ án này sẽ giao cho Hình bộ. Hình bộ thuộc quản lý của Nhan Túc, Luu Lai Thuận ức hiếp Tô Văn Hương, đương nhiên Nhan Túc sẽ không bỏ qua cho Luu Lai Thuận, nhất định sẽ xử nặng. Như vậy sẽ phá vỡ cục diện vẫn luôn giằng co giữa phe Nhan Túc và phe Huệ phi.

Nhưng nàng không ngờ, Nhan Duật đã làm luôn việc của Nhan Túc.

Tần Cửu trầm ngâm chốc lát, giơ một tay lên.

Hoàng Mao cho rằng nàng muốn ném hạt dưa, nhưng không ngờ nàng chỉ làm một động tác giả, cuối cùng lại cười đưa hạt dưa vào miệng mình.

Hoàng Mao tức giận lớn tiếng kêu lên: "Gạt người, gạt người!"

"Hôm nay Nhan Túc có thể về kinh lúc nào?" Tần Cửu hỏi.

"Đã tra được rồi, theo lộ trình của hần, khoảng chừng giờ Dậu (5-7h chiều) tối nay có thể về đến Lệ Kinh." Tỳ Ba nói.

Mấy ngày nay, đúng lúc Nhan Túc ra ngoài kinh thành làm việc, bọn họ cũng đoán được hôm nay Nhan Túc không ở kinh thành, cho nên mới bảo Lan Xá phái người ra hiệu ngầm cho Lưu Lai Thuận, để Lưu Lai Thuận hạ thủ vào hôm nay.

"Đã vậy thì chúng ta sẽ châm một ngọn lửa thôi! Trước mắt, không thể để Nhan Duật đối đầu với Huệ phi." Tần Cửu cắn hạt dưa thản nhiên nói.

"Cửu gia, phải làm thế nào đây?" Tỳ Ba hỏi.

"Người lạng lẽ đến Linh Lung các một chuyến, gặp Mộ Vu Phi, lần này cần sự giúp đỡ của huynh ấy." Tần Cửu cau mày nói.

"Vâng, thuộc hạ sẽ lập tức đi một chuyến." Tỳ Ba thấp giọng nói.

Lời bạn editor: Vốn là mình định drop đến cuối tháng 6 nhưng thấy có bạn hỏi nên lại ngưng tay làm tiếp =)) có 2 lí do mình tạm ngưng là vì sắp thi, và có một nhà cũng đang làm bộ này, bên đó làm trước cũng khá nhiều rồi. Vậy nên mọi người quan tâm đến truyện có thể lên google search Hôn Lễ Đệ Nhất Thiên Hạ/ Thiên Hạ Đệ Nhất Gã để tìm đọc nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đệ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Editor: Xám

Nhan Túc ra khỏi Lệ Kinh một chuyến vì việc riêng, lúc trở về sắc trời đã vào chiều.

Ánh nắng phía Tây nhuộm đỏ nửa bầu trời, ánh nắng chiều tà rọi màu vàng kim nhàn nhạt lên lầu cổng thành, từ xa nhìn lại, tòa Lệ Kinh cổ xưa này giống như đang đứng ở trong mộng ảo.

Nhan Túc cảm thấy hình như đã rất lâu rồi không thưởng thức ráng chiều như vậy, cho nên hần cũng không vội, ngồi trên lưng ngựa chậm rãi vào thành. Cách đó không xa, Trường thị vệ Nhan Thụy của vương phủ dẫn theo mười mấy thị vệ im lặng đi theo.

Nhà cửa trên phố vừa mới lên đèn, đang là lúc dùng bữa tối, vậy nên người qua lại trên đường cũng không nhiều. Hần thúc ngựa qua phố, nhìn thấy ở chỗ đối diện không xa có một cỗ xe ngựa hoa lệ chạy nhanh tới, Nhan Túc cau mày ghìm ngựa lại.

Đó là một cỗ xe ngựa mà đồ, trên cang xe thêu hoa văn hình chim loan tinh xảo mà phức tạp, màn che màu hồng nhạt lóa mắt che khuất thân xe, khiến người ta không thể thấy rõ tình hình trong xe được. Xe ngựa thêu hình loan phượng trên thân xe cũng không có mấy ai có tư cách để ngồi, mấy vị trong đó đều đang ở trong hoàng cung, rất ít khi xuất cung, chỉ có tam muội Chiêu Bình công chúa Nhan Thủy Tuyền của hần có thể xuất hiện ở đây vào lúc này.

Xe ngựa dừng lại ở phía trước cách đó không xa, quả nhiên thấy Nhan Thủy Tuyền người mặc cung trang màu xanh nước hồ được hai thị nữ hầu hạ xuống xe, vội vã đi về phía Linh Lung các.

Mặc dù hai năm qua, lúc nào hần và người muội muội này gặp mặt cũng cãi nhau, nhưng hần cũng thật lòng thương yêu người muội muội này. Hôm nay thấy nàng vội vàng vàng chạy đến đây vào lúc hoàng hôn, dinendian.loqidJon chân mày không khỏi nhíu lại. Kể từ sau khi Bạch gia xảy ra chuyện vào ba năm trước, Chiêu Bình rất ít khi ra khỏi cửa. Hôm nay đến Linh Lung các trong đêm, chẳng lẽ là có hện với người ta?

Tuy rằng Chiêu Bình và Tạ Dịch Trần đã hòa ly (ly hôn), nhưng trong tư tâm của Nhan Túc vẫn hi vọng muội muội có thể hòa thuận trở lại với Tạ Dịch Trần. Ngay lập tức tung người xuống ngựa, quăng dây cương vào tay Nhan Thụy, hần chỉnh trang y phục đi nhanh về phía Linh Lung các.

Vừa bước vào cửa chính, quân sự Đỗ Nguyệt của Linh Lung các đã tiến lên nghênh đón. Nhìn thấy Nhan Túc, mang vẻ mặt tươi cười nói: "Thì ra là An Lăng Vương điện hạ đến đây, mời vào bên trong."

Đêm Tết Nguyên Tiêu đó, bởi vì chuyện trúc đăng, Nhan Túc đã qua lại với Đỗ Nguyệt, cho nên biết Đỗ Nguyệt.

Nhan Túc tay đứng ở trước cửa, khẽ gật đầu với Đỗ Nguyệt, cau mày hỏi: "Vừa rồi có một nữ tử từ người mặc váy áo màu xanh nước hồ vào đây, nàng ấy đã đến gian nhà thất nào rồi?"

Đỗ Nguyệt thấp giọng nói: "Người điện hạ chỉ là vị vừa mới đi vào sao? Nàng ấy là bằng hữu của các chủ chỗ chúng tôi, có hện với các chủ chúng tôi, đã đến Thính Vũ các ở lâu ba rồi."

Quả nhiên là có hẹn với người ta.

Tròng mắt đen của Nhan Túc lóe lên, thông thả đi về phía cầu thang của lầu gác.

Đỗ Nguyệt chạy tới cẩn thận nói: "Điện hạ, ngài muốn đến Thính Vũ các tìm vị nữ tử đó sao, chỉ bằng để tiểu nhân dẫn điện hạ qua đó."

Nhan Túc híp mắt nhìn Đỗ Nguyệt một cái, nghi ngờ người này muốn đến đó trước để báo tin, hừ lạnh một tiếng nói: "Không cần, Đỗ quân sự cứ đi làm việc của mình đi."

"Không có việc gì hết, tiểu nhân không vội." Đỗ Nguyệt cười híp mắt nói.

Mây kiếm của Nhan Túc nhú lại, liếc mắt ra hiệu, Nhan Thụy đi theo phía sau phát tay, lệnh cho thị vệ ngăn Đỗ Nguyệt lại. Nhan Túc đi nhanh về phía lầu ba, Nhan Thụy nhìn bóng lưng của điện hạ nhà mình, nhìn thế nào cũng thấy điện hạ giống như đi bắt kẻ thông dâm vậy.

Bên trong Thính Vũ các ở lầu ba.

Nhan Thụy Tuyền và Mộ Vu Phi chia nhau ra ngồi ở hai bên án Thanh Ngọc, một trà nô (nô tài pha trà) quỳ ở bên cạnh, đang thuần thực pha trà, làm nóng ấm chén, rót trà. Hương trà vẫn vút bên trong căn lầu bài trí lịch sự tao nhã, cực kỳ khiến người ta dễ chịu.

"Người nói cái gì, gian nhả thất Tổ Tổ ở bị trộm sao? Chuyện xảy ra vào lúc nào? Đã mất gì rồi?" Chiêu Bình công chúa bị phần (đau buồn + phần nộ) hỏi. Vừa nãy nàng nhận được tin tức Mộ Vu Phi phái người chuyển tới, nói là có chuyện liên quan đến Bạch Tổ Huyền muốn nói với nàng, cho nên nàng mới ngồi xe ngựa chạy gấp đến đây. Không ngờ, lại nghe được một cái tin xấu.

Về mặt Mộ Vu Phi âm thầm, nói với giọng đau xót: "Đồ vật thường dùng đã mất sạch rồi, không để lại chút tưởng niệm nào. Công chúa điện hạ, người đã biết chuyện của tiểu nhân. Trước đây nếu không phải Bạch đại nhân ban ân, có lẽ Mộ mỗ đã chết đói rồi. Nếu không phải vẫn muốn kinh doanh phần sản nghiệp nàng ấy để lại, có lẽ Mộ mỗ... Chỉ có những vật cũ kia có thể khiến lòng ta thoải mái một chút, nhưng ai biết được, lại bị người khác trộm đi mất. Ta lại chẳng thể báo quan chuyện này, trong lòng thật sự rất phiền muộn. Ta biết nhất định trong tay công chúa vẫn còn vật cũ của nàng ấy, chẳng biết có thể tặng cho Mộ mỗ hay không, để có cái tưởng niệm."

Sắc mặt của Chiêu Bình công chúa đau thương, trong tròng mắt trong veo hiện lên vẻ bi thương chán chường, nàng lầm bầm: "Trên đời này, người tưởng nhớ nàng ấy như thế, có lẽ chỉ có hai người chúng ta thôi."

Nàng đưa tay tháo một chiếc túi hương treo bên hông mình xuống, giờ tay đưa tới tay Mộ Vu Phi, nói: "Lẽ nào người... với nàng, đúng là một tấm chân tình, túi hương này do nàng thêu ngày trước, người cầm lấy đi!"

Mộ Vu Phi giờ tay nhận lấy túi hương Chiêu Bình công chúa đưa sang, nhìn thấy phía trên thêu hoa văn tinh xảo, hốc mắt không nhịn được nóng lên. Hắn đang vuốt ngón tay chạm vào hoa văn trên túi hương, đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra, có người sai bước đi đến.

Nhan Thụy Tuyền kinh hãi, nhìn về phía cửa. Chỉ thấy Nhan Túc mặc một bộ y phục hoa lệ màu tím bước nhanh đến. Trên khuôn mặt tuấn mỹ là vẻ lạnh lùng nghiêm nghị, mây kiếm nhướng lên, môi mím hơi mím, trong tròng mắt hẹp dài thoáng hiện lên vẻ lạnh lùng.

Nhan Thụy Tuyền không khỏi có chút lo sợ, bởi vì Linh Lung các này là sản nghiệp của Bạch Tổ Huyền, Nhan Túc không hề biết. Mấy năm nay, nàng cũng chưa từng nói cho Nhan Túc, nguyên nhân chính là vì sợ hắn tịch biên mất. Lúc này nhìn thấy hắn đột nhiên đến đây, cho rằng hắn đã biết bí mật của Linh Lung các, làm sao trong lòng có thể không sợ được.

Vừa rồi Nhan Túc nghi ngờ mũi mũi của mình gặp riêng người khác, bây giờ nhìn thấy hai người bọn họ. Một người vẻ mặt có chút lo sợ, một người siết chặt túi thơm trong tay, lập tức cho rằng mình đoán không sai.

Ngay cả tín vật hai người cũng đã trao đổi rồi sao?

"Nhị hoàng huynh, huynh tới đây làm gì?" Nhan Thụy Tuyền bình tĩnh lại, lạnh lùng hỏi.

"Nếu như hoàng huynh không đến, chẳng phải đã xảy ra chuyện lớn rồi sao?" Nhan Túc không muốn giáo huấn Nhan Thụy Tuyền ở đây, tránh để chuyện lọt vào mắt người khác, liền nén giận nói, "Theo ta về!"

"Huynh dựa vào đâu mà quản ta?" Nhan Thụy Tuyền lạnh giọng nói.

Mắt phượng của Nhan Túc híp lại, trong lòng đau xót.

Ba năm rồi.

Người mũi mũi này và mình đã cãi vã ba năm rồi, từ trước đến giờ nàng đều không nghe lời hắn nói. Hắn biết rõ nếu như mình dùng sức mạnh, chỉ sợ ngược lại sẽ bức ra tư tưởng chống đối của nàng. Ngay sau đó cũng không nổi giận, ngược lại cười tủn tủn nói: "Không về cũng được, nếu lưu luyến nơi đây quên về như vậy, chẳng lẽ là do nước trà này chẳng, vậy bản điện hạ cũng muốn xin một chén để uống."

Mộ Vu Phi vội vàng đứng dậy, khom người mời: "Mời điện hạ ngồi."

Nhan Túc cũng không khách khí, chậm rãi bước đến ngồi ở trước bàn.

Mộ Vu Phi tự mình đến mặt bàn bên cạnh, bưng ly trà có nắp chưa sử dụng tới, đặt xuống trước mặt trà nô.

Trà nô nhận lấy chiếc chén, thuận thực làm nóng chén, rót trà đã đun xong vào trong chén. Nhưng không biết trà nô này xảy ra chuyện gì, hình như trong lòng có chuyện, nước trà trong chén đã đầy, gã vẫn tiếp tục rót vào.

Mộ Vu Phi cau mày, lạnh giọng quát: "Trà nô, ngươi có chuyện gì sao? Mà lại làm việc không tập trung như thế!?"

Trà nô cả kinh, cúi đầu nhìn, nước trong chén đã tràn ra ngoài rồi. Gã sợ đến mức mặt không còn sắc máu, vội vàng đứng dậy quỳ xuống trước mặt Mộ Vu Phi, đau buồn nói: "Trà nô biết tội, xin các chủ thứ tội."

Mộ Vu Phi tự mình đi đến, đổ hết nước trong chén đi, tự tay rót một chén, đặt xuống trước mặt Nhan Túc. Lúc này mới nghiêng đầu lạnh giọng nói với trà nô: "Ngươi đã mạo phạm An Lăng Vương điện hạ mà vẫn có mặt mũi cầu xin tha thứ, kể từ hôm nay, ngươi khỏi phải làm việc ở Linh Lung các nữa." Trà nô vội vàng quỳ xuống dập đầu bôm bốp, nói: "Cầu xin các chủ tha cho trà nô lần này, xin điện hạ tha cho trà nô, trà nô còn có mẹ già phải phụng dưỡng, nếu như mất đi công việc này, mẹ già và trà nô đều sẽ chết đói mất. Chuyện vừa rồi thật sự có nguyên nhân, xin các chủ và điện hạ nghe trà nô nói cho hết lời."

Nhan Túc đặt ly trà trong tay xuống, thần nhiên nói: "Mộ các chủ, ta thấy trà nô này làm việc vẫn còn lanh lợi lắm, vì chút chuyện thế này mà bảo hắn đi thì có phải hơi nặng nề không. Ngươi đừng ngại nghe hắn nói cho hết lời, có lẽ nói không chừng thật sự có nguyên nhân."

"Cũng được, nể mặt An Lăng Vương điện hạ, ta cho phép ngươi nói hết." Mộ Vu Phi lạnh lùng nói.

Trà nô vội vàng hướng về phía Nhan Túc dập đầu, nói: "Tạ An Lăng Vương điện hạ. Là thế này, vừa nãy khi tiểu nhân hầu hạ ở một gian nhà thất khác đã nghe được một chuyện khủng khiếp, vậy nên trong lòng vẫn luôn bất an, mới xảy ra sai sót."

"Là chuyện gì?" Nhan Thủy Tuyền nhíu mày hỏi.

Nhan Túc bưng ly trà lên, tỉ mỉ thưởng thức một ngụm trà, quả nhiên cảm thấy miệng đầy hương thơm. Không ngờ kỹ thuật của trà nô này không tệ, đuổi đi thì thật là đáng tiếc.

"Là thế này. Nghe nói, Tô tiểu thư đã xảy ra chuyện." Trà nô nhẹ giọng nói.

Nhan Túc nghe vậy, đột ngột ngẩng đầu, mắt phượng híp lại, nói: "Ngươi nói cái gì?"

Trà nô giật nảy mình, rụt rè lặp lại một lượt: "Nghe nói Tô tiểu thư đã xảy ra chuyện, là tên cầu tặc Lưu Lai Thuận thừa dịp Tô tiểu thư đến am Từ An dâng hương, hãm bảm theo, muốn làm ô nhục Tô tiểu thư. Tiểu nhân nghe được chuyện này, trong lòng vẫn luôn khó chịu. Tiểu nhân biết điện hạ thích Tô tiểu thư, thấy đáng về điện hạ dường như không biết chuyện này đi@en*dyan(lee^qu.donnn), vẫn luôn nghĩ rốt cuộc có nên nói cho điện hạ hay không, vậy nên mới lỡ tay rót tràn nước trà. Kính xin điện hạ tha thứ cho tiểu nhân."

Chiếc chén trong tay Nhan Túc rơi bộp xuống đất, lập tức vỡ thành mảnh vụn, nước trà màu lục nhạt hơi nóng văng ra khắp nơi, bắn lên góc y phục cười ngửa màu tím của Nhan Túc, nhanh chóng nhuộm thành màu tím sậm.

Nhan Túc vươn tay ra lập tức kéo trà nô trên mặt đất dậy, kéo thẳng đến trước mặt hắn, nhấc vạt áo của gã lên, lạnh giọng hỏi: "Ngươi lặp lại chuyện đã xảy ra lần nữa đi."

Trà nô nom nớp lo sợ nói: "Tiểu nhân nghe người khách kia nói, chuyện này vẫn chưa lưu truyền trong kinh thành, tin tức đã bị người ta nén xuống rồi. Nghe nói là một tiểu phu đồn củi trong núi nghe được chuyện này ở am Từ An, đã kể cho vợ của mình, thân thích của người vợ lại đang ở kinh thành, đúng lúc nhà hãn (vị khách) đi thăm người thân, đã nghe được chuyện này. Sau khi về kinh, vừa khéo khi hãn đến Linh Lung các uống trà đã nói chuyện này với hảo hữu, bị tiểu nhân nghe được. Hãn nói, Lưu Lai Thuận muốn làm chuyện trái phép tác với Tô tiểu thư ở am Từ An. Nghe nói, Tô tiểu thư được xe ngựa đưa đi, trên xe nâng khóc lóc liên tục không ngừng. Vừa rồi vị khách kia còn đang đoán, chỉ e là Lưu Lai Thuận đã xong việc rồi. Tiểu nhân chỉ nghe được nhiều đó thôi."

Trà nô cố ý không nói đến chuyện Lưu Lai Thuận bị thiến và bị đánh, cố tình phóng đại thương tổn của Tô Văn Hương.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

Editor: Xám

Mộ Vu Phi nhìn lướt qua vẻ mặt lạnh lùng của Nhan Túc, lạnh giọng quát trà nô: "Trà nô, chuyện liên quan đến danh tiết của Tô tiểu thư, ngươi không được nói bậy!"

"Các chủ, tiểu nhân tuyệt đối không dám nói bậy!" Trà nô nói.

Nhan Túc nhấc vạt áo của trà nô lên, thần sắc trên mặt vừa sợ vừa giận, trong đôi mắt phượng đen như mực kia tràn ra ánh sáng nguy hiểm mà cay nghiệt như dã thú. Một lúc lâu, hần lại quên buông trà nô ra, mãi đến khi Nhan Thủy Tuyền gọi to "Nhị ca", hần mới tỉnh táo lại, buông tay ra, trà nô lập tức ngã xuống đất.

Nhan Thủy Tuyền nhìn dáng vẻ của Nhan Túc, trong lòng lập tức lạnh buốt. Thời gian qua nàng rất hận nhị ca đã phụ lòng Tổ Tổ, nhưng bây giờ nhìn thấy vẻ hoảng sợ, tức giận và đau đớn trong mắt hần, nàng cũng không kìm được đau xót trong lòng.

"Bây giờ người khách người nói ở đâu?" Nhan Túc lập tức khôi phục lại vẻ trấn tĩnh, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo nhìn chằm chằm trà nô, hỏi.

"Hần, hần đã đi rồi." Trà nô nói đứt quãng.

"Người còn biết gì nữa?" Nhan Túc lạnh giọng hỏi.

"Nữa... Hết rồi." Trà nô cẩn thận dè dặt nói.

"Chuyện hôm nay nghe thấy không được để lộ ra nữa, người có thể làm được không?" Tròng mắt dài của Nhan Túc híp lại, thần nhiên nói.

Mặc dù giọng nói của hần thông thả nhẹ nhàng, nhưng sự tàn độc trong lời nói lại khiến người ta không rét mà run.

Trà nô vội vàng dập đầu nói: "Tiểu nhân biết rồi, tiểu nhân tuyệt đối sẽ không để lộ ra ngoài."

Nhan Túc liếc mắt, ánh mắt lạnh lùng lướt qua mặt Chiêu Bình công chúa Nhan Thủy Tuyền và Mộ Vu Phi.

Nhan Thủy Tuyền nhếch khóe môi lên, thần nhiên nói: "Mặc dù ta không thích nàng ta, nhưng xảy ra chuyện như vậy, ta cũng rất đồng cảm với nàng, yên tâm đi, ta còn chẳng thêm nói ra đâu."

Mộ Vu Phi khom người nói: "Xin điện hạ yên tâm, Mộ mỗ coi như chưa từng nghe nói chuyện này, cũng sẽ dạy dỗ trà nô nghiêm khắc hơn."

Nhan Túc gật đầu, không nói thêm gì nữa, khoanh tay rời đi. Vừa ra khỏi Linh Lung các, hần lập tức triệu Nhan Thụy tới, lạnh giọng phân phó: "Đi điều tra xem bây giờ Lưu Lai Thuận ở đâu? Nếu như tìm được tung tích của hần, lập tức báo cho Kinh phủ doãn Mạnh Hoài truy nã."

Nhan Thụy cả kinh, nhìn sắc mặt của Nhan Túc, biết có việc hệ trọng, vội hỏi: "Dùng tội danh gì ạ?"

Nhan Túc cười lạnh nói: "Tội danh của hần còn thiếu sao? Tùy tiện tìm tội danh nặng nhất, để khổ chủ đến Kinh phủ doãn tố cáo."

Nhan Thụy biết trong tay Nhan Túc có bằng chứng phạm tội làm việc xấu của Lưu Lai Thuận, nhưng trước đó điện hạ vẫn không hề động đến Lưu Lai Thuận, chẳng biết tại sao hôm nay đột nhiên muốn động tới hần. Y do dự hỏi: "Điện hạ, không phải ngài đợi dùng hần để lật đổ phụ thân hần sao? Tại sao..."

Ánh mắt sắc bén của Nhan Túc lướt qua, cười lạnh nói: "Còn không mau đi."

Nhan Thụy sợ uy nghiêm của Nhan Túc, sớm đã không dám hỏi tiếp nữa, tự mình thúc ngựa đi.

Nhan Túc khoanh tay đứng bất động ở đầu phố vừa mới lên đèn, áo tím đón gió bay phấp phật. Phía cuối đường, cung vàng gác ngọc, lầu cao sừng sững, lấp lánh huy hoàng khiến lòng người khiếp sợ, nơi đó chính là hoàng thành nguy nga. Hần chậm rãi dời mắt về phía đó, mắt phượng híp lại đầy nguy hiểm, trong mắt trào lên sóng lớn cuộn cuộn không yên, khuôn mặt tuyệt mỹ lạnh giá mà vô tình. Hần đứng lặng ở trên phố trong chốc lát, rồi mới thúc ngựa đi dọc theo phố, mấy người tùy tùng theo sát phía sau.

Tướng phủ nằm ở trong Cẩm Tú phường, đây là khu cư trú của quý tộc nổi tiếng ở Lệ Kinh, từ xa nhìn lại, có thể thấy được đèn đuốc sáng trưng, nhà cửa san sát. Chỉ có điều, tuy rằng tướng phủ trong đó phòng ốc đồ sộ, nhưng chưa được tu sửa, nhìn không hề nguy nga hiển hách.

Nhan Túc giục ngựa chạy vội tới đầu phố trước cửa tướng phủ, lập tức nhìn thấy một cỗ xe ngựa dừng trước cửa phủ, có vài tên tùy tùng thúc ngựa đứng ở bên cạnh xe ngựa. Hần ghim cương ngựa đứng lại, chăm chú nhìn một lát, lại thấy cửa chính của tướng phủ mở rộng ra, Tô tướng đích thân tiễn một người ra ngoài.

Ánh đèn trước cửa tướng phủ rất sáng, cho nên Nhan Túc thấy rất rõ người kia.

Rõ ràng là một bộ thường phục màu đen rất tùy ý, khoác lên trên người hần, lại lộ ra vẻ lẳng lơ phong tình điển đào chúng sinh.

Gió đêm thổi tới, áo bay phấp phới, tóc dài cuốn lên.

Nhân vật ăn mặc tùy ý nhưng vẫn điển đào chúng sinh giống yêu ma giáng thế như vậy, cả Lệ Kinh sẽ không tìm thêm được người thứ hai.

Chính là hoàng thúc của hần —— Nhan Duật.

Lông mày Nhan Túc hơi cau lại.

Trước khi Nhan Duật lên xe ngựa, chợt liếc mắt qua bên này đầu phố, Nhan Túc không khẳng định được hoàng thúc đã nhìn thấy mình hay chưa, chỉ thấy hần cúi đầu cười cười, đã chui vào trong xe ngựa.

Nhan Túc đợi xe ngựa của Nhan Duật đi khỏi, hần mới tung người xuống ngựa, giao dây cương vào tay tùy tùng phía sau, đi bộ đến trước cửa tướng phủ.

Quản gia của tướng phủ mở cửa nhìn thấy Nhan Túc thì giật nảy mình, vội dẫn hần vào thư phòng của Tô tướng.

Tô Thanh nhìn thấy An Lăng Vương đích thân tới Tướng phủ, hình như không hề bất ngờ, vội vàng dập đầu tạ tội. Nhan Túc đưa tay đỡ Tô Thanh đứng dậy, khoanh tay ngồi xuống ghế tựa trong phòng, hỏi: "Hiện giờ nàng ấy thế nào rồi?" Sắc mặt Tô Thanh âm trầm, nói: "Nàng uống thuốc an thần rồi, đi đi ngủ, điện hạ không cần lo lắng."

"Rốt cuộc chuyện xảy ra thế nào?" Nhan Túc cau mày hỏi.

"Điện hạ cũng biết, ngày này mỗi tháng nàng sẽ tới am Từ An dâng hương, lần nào lão thần cũng phái tùy tùng đắc lực đi theo. Nhưng để phòng ngàn vạn lần, cũng không ngờ lại bị Lưu Lai Thuận mong nhớ. Cũng chẳng biết hần lấy đâu ra loại hương nhang rất kỳ quái, trước đó đã đốt trong phòng ngủ nàng nghỉ lại. Nghe nói hương này không giống với mị dược, sau khi người ta trúng phải có thể sinh ra ảo giác, cho rằng người trước mặt là người mình ngưỡng mộ. Vậy nên... May nhờ Nghiêm Vương đến kịp, nếu không... Lão thần thật sự không dám nghĩ tới hậu quả!" Về mặt Tô Thanh sợ hãi, nói.

Nhan Túc từ từ thở ra một hơi, nhưng đầu mày vẫn luôn nhíu chặt không giãn ra chút nào.

"Trước giờ hoàng thúc không đến núi Thương Ngô, tại sao khéo thế, hôm nay lại đến?" Hần thân nhiên nói, trong mắt chợt lóe lên vẻ sắc bén.

"Nghe nói Nghiêm Vương đã đá Lưu Lai Thuận một cước, chỗ bị đá chính là chỗ hiểm nơi đôi tông đường, Lưu Lai Thuận kêu gào phải đi kiện Nghiêm Vương. Lão thần cảm thấy, chỉ bằng điện hạ vẫn không nên nhúng tay vào thì hơn." Tô Thanh vuốt râu nói.

Nhan Túc nhướng mày kiếm lên, lạnh lùng nói: "Bản vương đã quyết định rồi, không thể tiếp tục giữ lại Lưu Lai Thuận nữa!"

Đầu mày của Tô Thanh nổi lên nếp nhăn, thấp giọng nói: "Kính xin điện hạ cân nhắc!"

"Muộn rồi!" Nhan Túc khoanh tay đứng dậy, trầm giọng nói: "Bản vương đã phái người đi truy nã Lưu Lai Thuận."

Tô Thanh thở dài một hơi, trầm mặc một lát mới nói: "Đã vậy rồi cũng tốt!"

Tần Cửu chơi đùa với Hoàng Mao một lát, lại cảm thấy có chút uể oải. Sai Lệ Chi thổi tắt nến rồi lên giường nghỉ ngơi. Vừa mới ngủ mơ mơ màng màng đã nghe thấy Lệ Chi bấm báo ở ngoài cửa: "Cửu gia, Nghiêm Vương tới chơi."

Tần Cửu cau mày, thở dài một tiếng, lập tức khoác áo xuống giường. Nàng thấp nền lên, tùy ý vấn mái tóc đen thành một búi, sau đó yểu điệu bước đi, uyển chuyển đi ra phòng khách.

Trong phòng khách, Lệ Chi đã thấp sáng đèn lưu ly, dưới ánh sáng tỏ tường, Nhan Duật khoanh tay đứng bất động ở chính giữa phòng, nghe thấy tiếng bước chân của Tần Cửu, hần chợt quay người lại, tròn mắt đen sắc bén chăm chú dừng ở trên người nàng.

Trên người Nhan Duật vẫn mặc bộ y phục màu đen hôm nay Tần Cửu nhìn thấy ở hậu viện Nghiêm Vương phủ, trải qua một ngày bốn ba, bộ y phục này cũng giống như người hần, dính đầy một mùi phong trần.

Tần Cửu ngáp một cái, đôi mắt sáng ngời xoay chuyển động lòng người, cười tùm tùm nói: "Xem ra vương gia vẫn chưa hồi phủ, đã bốn ba vất vả cả một ngày, sao không về nghỉ ngơi sớm một chút."

Ánh mắt Nhan Duật lướt qua búi tóc vấn lỏng và đôi mắt mơ màng của Tần Cửu, nhếch nhẹ khóe môi, cười như không cười nói: "Ngược lại Cửu gia ngủ rất ngon nhì!"

Tần Cửu cười nhẹ giống như phù dung nở rộ trên mặt nước, "Đúng vậy, nếu như vương gia không tới, ta sẽ ngủ ngon hơn."

"Người có biết, có người nếu như tôi nay không uống thuốc an thần thì dù thế nào cũng không ngủ được không?" Nhan Duật nhìn Tần Cửu, khí thế bức người, hỏi.

Tần Cửu cau mày, cười tùm tùm nói: "Hừm, vậy sao, trên đời này người không ngủ được rất nhiều, vậy cũng có liên quan gì đến ta đâu?"

"Thật sự không liên quan đến người sao?" Nhan Duật tiến lên một bước, khóe môi vẫn treo nụ cười nhẹ mê hoặc lòng người, chỉ là trong mắt phượng hơi híp, lại có vẻ sắc lạnh lướt qua.

"Vương gia nói như vậy, ta lại hơi nghe không hiểu. Người không ngủ được mà vương gia nói là chỉ Tô tiểu thư sao? Xem ra Tô tiểu thư không có việc gì, nếu không, không phải là nàng ta không ngủ được, mà là không sống được rồi. Nói vậy hần là nàng ta còn phải cảm ơn ta đấy! Vương gia nói đúng không!" Tần Cửu đi qua Nhan Duật như không có chuyện gì, đi thẳng tới trước bàn bưng ly lên, rót một ly rượu, từ từ nếm một ngụm.

Nhan Duật nhúm mày lại, chậm rãi bước tới bên bàn, ngồi xuống ghế tựa, nói: "Tên Lưu Lai Thuận đó, ta vẫn còn hiểu được một chút, vẫn không nghĩ ra hẳn dùng cách thức kia làm ra chuyện như thế, là có phải được kẻ nào chỉ bảo hay không?"

Nhan Duật híp mắt, hẳn nhớ tới lúc mình lên xe ngựa ở cửa phủ của Tô tướng đã theo bản năng liếc thoáng qua đầu phố.

Trong ánh sáng âm đạm của đầu phố, hẳn nhìn thấy Nhan Túc.

Lúc ấy, mặc dù khoảng cách rất xa, hẳn không thể thấy rõ vẻ mặt của hắn ta, thế nhưng ánh mắt Nhan Túc nhìn chằm chằm hẳn sáng rực và sắc bén như vậy, khiến hẳn có một loại cảm giác, giống như hẳn đã đoạt mất vật yêu thương nhất của hắn ta vậy.

Trước đây, hẳn đã từng nhìn mình như thế.

Lúc này, hẳn chợt ý thức được một chuyện.

Hình như lần anh hùng cứu mỹ nhân này của hẳn đã khiến Nhan Túc cực kỳ không vui.

Xem ra, từ chuyện Tô Văn Hương gặp chuyện này, quả thực hẳn đã có lợi rồi.

Như vậy, có phải trước đó đã có người mưu tính chuyện này hay không?

Hắn không tin, kẻ ngu xuẩn như Lưu Lai Thuận sẽ nghĩ ra cách như thế, mà lại sắp xếp khéo léo đến vậy, có thể đánh gục thành công toàn bộ tùy tùng của Tô Văn Hương.

"Có lẽ vậy! Trên đời này người tài nhiều lắm. Cho dù là ai, chỉ cần chỉ bảo cho hẳn một chút, hẳn đều sẽ làm." Tần Cửu thần nhiên nói. "Chỉ là không biết người tài thế nào có thể làm việc kín kẽ cẩn thận đến thế!" Nhan Duật chậm rãi bước tới ghế tựa, lười biếng ngồi xuống, nói.

Tần Cửu cười nói: "Cái đó ta đâu biết được! Ta chỉ nghe thấy Huệ phi nương nương nói một câu như thế, đoán được Tô tiểu thư sẽ gặp nguy hiểm. Không ngờ thật sự để ta đoán trúng, xem ra, ta đã lập công rồi."

"Thật sự người đã lập công rồi." Nhan Duật không nóng không lạnh nói, "Chỉ là, công lao lập được này của người đúng là hiếm. Nếu như người nói với ta trễ hơn một lát, hoặc là trên đường ngựa của ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hoặc là ta lạc đường trên đường núi, hay là, Văn Hương lên núi sớm một chút, ngủ trưa sớm một chút, người có biết, Văn Hương nàng sẽ xảy ra chuyện không?!"

Giọng nói của Nhan Duật lạnh lùng nghiêm nghị. Đôi mắt vốn mị hoặc, lúc này cũng pha lẫn màu sương tuyết.

"Người cũng biết, đối với một nữ tử khuê các mà nói, trinh tiết quan trọng đến mức nào? À, ta quên mất, kẻ giống như người... giống người... Hẳn là vĩnh viễn sẽ không cảm nhận được." Nhan Duật thông thả ung dung nói.

Tần Cửu bụng ily rượu, đột nhiên ngửa mặt cười rộ lên.

Nụ cười của nàng, diễm lệ như dạ hoa bắt ngờ nở rộ.

Nàng cười đến mức tùy tiện mà khoa trương.

"Từ lúc nào vương gia cũng bắt đầu nói chuyện không sáng khoái như vậy. Ngài muốn nói, nữ tử vô sỉ phóng đảng, không biết xấu hổ là gì, thậm chí còn mặt dày thấp kém hơn kỹ nữ thanh lâu giống như ta, vĩnh viễn không nhận thức được sự quan trọng của trinh tiết, đúng không?"

Tần Cửu vừa cười vừa nói như không có chuyện gì, ý tứ giễu sâu sắc trong giọng nói khiến người ta cảm thấy hơi gai lòng.

Tần Cửu ngẩng mặt uống cạn rượu trong ly, dưới ánh sáng nhàn nhạt, y phục màu đỏ nhạt trên người nàng và ống tay áo dài hơi lay động, vòng eo nhỏ buộc dây lụa màu quả hạnh lại càng không đầy năm tay.

"Bộp" một tiếng, uống cạn rượu trong ly, Tần Cửu đặt ly rượu ở trên bàn, hình như nàng đã hơi say, nghiêng người trên ghế mỹ nhân, lười biếng cười nói: "Đúng là vương gia nói đúng rồi, ta thật sự không biết trinh tiết là cái gì?"

Nhan Duật thấy Tần Cửu uống cạn rượu, nhúm mày lại, nhìn dáng vẻ của Tần Cửu, đột nhiên cảm thấy hơi đau lòng, hẳn chậm rãi nói: "Thật ra ý ta không phải cái đó."

Tần Cửu khoát tay áo, quẹo rũ cười nói: "Vương gia, ngài không cần giải thích, ta hiểu mà. Đêm khuya tới chơi, vương gia nghỉ ngơi ta mưu tính chuyện đó sao?"

Chân mày Nhan Duật nhúm lại, hẳn thật sự nghi ngờ rằng nàng làm, chỉ là, hẳn vẫn chưa điều tra được, cũng không có chứng cứ.

Hắn lẳng lặng nói, "Không sai, quả thực ta hơi nghi ngờ. Chuyện này, ta đoán nếu như Lưu Lai Thuận làm thì sẽ không để Huệ phi biết được, nếu như bà ta biết, sao lại khéo như vậy, để cho người biết?"

Tần Cửu lười biếng cười một tiếng, ánh mắt dời đến bảo kiếm đeo bên hông hẳn, cười tủm tỉm hỏi: "Vương gia, nếu như chuyện đó do ta làm, vậy thì vương gia, đêm hôm khuya khoắt ngài đến chơi... là muốn... Muốn xử lý ta thế nào?"

Nhan Duật không lên tiếng, chỉ từ từ rút bảo kiếm bên hông ra, đặt cạnh cổ Tần Cửu.

Tần Cửu nhìn bảo kiếm trước cổ, sáng ngời long lanh, dưới ánh nến phản chiếu nốt ruồi giọt lệ ở khóe mắt nàng, quyến rũ đẹp đẽ như vậy.

Đôi môi nàng cong nhẹ, nụ cười mê hoặc người, "Vương gia thật sự cam lòng giết ta?"

Nhan Duật không hề nhìn nàng, chỉ thản nhiên nói: "Ta đã từng nói, ngươi không được động đến nàng nữa."

Tần Cửu nhú mày xem thường, vươn ngón tay trắng nõn, tùy ý đẩy lưỡi kiếm sắc bén trên cổ ra, chậm rãi đi tới trước bàn, rót thêm một ly rượu, nói: "Ta cũng đã nói, ta chẳng thêm động tới nàng ta."

Đúng thế, quả thật nàng chẳng thêm động tới Tô Văn Hương.

Cho nên, mặc dù chuyện này là nàng mưu tính, nhưng trước đó nàng cũng đã bố trí người, nếu như kẻ nào nhầm lẫn thì sẽ có người xuất hiện cứu Tô Văn Hương. Đương nhiên nàng biết, đối với một nữ tử, trinh tiết quan trọng như thế nào.

Những chuyện này, ban đầu nàng không định giấu diếm Nhan Duật, vốn định thẳng thắn nói cho hắn biết, thế nhưng bây giờ cảm thấy cũng không nhất thiết phải nói với hắn nữa.

"Vương gia, đêm đã khuya rồi, nếu như không có chuyện gì thì ta muốn nghỉ ngơi." Nàng bưng ly rượu, chậm rãi đi vào trong phòng.

"Lệ Chi, tiễn khách!" Nàng thản nhiên nói.

Nhan Duật đứng ở phòng khách một lúc lâu, khóe môi đột nhiên nhếch lên, lưỡi biếng cười.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Editor: Xám

Sự việc giống như Tần Cửu dự liệu, An Lăng Vương Nhan Túc vừa hồi kinh đã lệnh cho Kinh phủ doãn Mạnh Hoài phái người đến quý phủ của Lại bộ thượng thư Lưu Lật truy bắt Lưu Lai Thuận. Lưu Lai Thuận đáng thương được người ta khiêng về từ núi Thương Ngô, còn chưa kịp thở một hơi, đã bị bắt đi rồi.

Đương nhiên, tội danh không phải là chuyện Lưu Lai Thuận quấy rối Tô Văn Hương ở am Từ An.

Người đến Kinh phủ doãn cáo trạng là một ông lão. Ông lão này không phải người trong kinh thành, mà là người kẻ chuyện đến từ nơi khác. Mùa đông năm ngoái, đã cùng nữ nhi Tiểu Ngọc Tiên kể chuyện ở tù lâu, nhưng tháng chạp năm ngoái, con gái lão lại chết oan uổng, về sau lại không biết tung tích của ông lão.

Hiện giờ, ông lão này đột nhiên xuất hiện kiện cáo Lưu Lai Thuận cưỡng ép chiếm đoạt nữ nhi Tiểu Ngọc Tiên của lão. Tiểu Ngọc Tiên chịu hết nhục nhã, sau cùng không chịu nổi chà đạp, đã chạy thoát ra ngoài. Lưu Lai Thuận sợ chuyện mình làm việc ác bị bại lộ, đã phái người sát hại Tiểu Ngọc Tiên. Về sau ông lão được người ta cứu giúp, mới tránh được thủ đoạn thâm độc của Lưu Lai Thuận, vì con gái mới sống tạm bợ đến giờ.

Hiện giờ Lại bộ thượng thư Lưu Lật đã nổi giận xung thiên rồi.

Trước hết, Lưu Lai Thuận được người khiêng về, không chỉ gãy chân, mà chỗ đó cũng bị đá thê thảm không nở nhìn. Ông ta tức giận suốt chút nữa ngất xỉu tại chỗ, đang muốn đến ngự tiền (chỗ vua) cáo trạng hoàng thúc Nhan Duật, Kinh phủ doãn Mạnh Hoài đã phái người đến đây truy nã Lưu Lai Thuận.

Lưu Lật tuổi trung niên chỉ có một đứa con trai này, cực kỳ thương yêu, mặc dù bây giờ xảy ra chuyện như vậy, nhưng trong lòng ông ta vẫn lo lắng cho con trai, chỉ lo hắn ở trong nhà lao tình trạng vết thương nặng thêm, khó giữ được mạng nhỏ, lập tức vào cung cầu xin Huệ phi.

Lưu Lật không dám giấu diếm, cũng thẳng thắn nói chuyện Lưu Lai Thuận làm ở am Từ An ra. Huệ phi đã sớm biết đứa cháu này của mình không tốt, nhưng may mà huynh trưởng quân giáo nghiêm khắc, Lưu Lai Thuận vẫn không dám động vào con gái nhà lành. Hiện giờ nghe nói hắn ta không chỉ ra tay với thiên kim Tô Văn Hương của Tô tướng, mà còn sát hại một cô gái kẻ chuyện, trong lòng vừa sợ vừa giận. Nhưng dù sao chẳng nữa, huynh trưởng chỉ có một đứa con trai này thôi, bất luận thế nào cũng phải bảo vệ hắn.

Thêm chuyện của Tô Văn Hương, Huệ phi đã biết chuyện này không thoát khỏi liên can tới Nhan Túc.

Chuyện của Tiểu Ngọc Tiên là chuyện xảy ra vào tháng chạp năm ngoái, lúc ấy khổ chủ không tố cáo, nhưng sau khi Lưu Lai Thuận làm ra chuyện với Tô Văn Hương, lại cáo trạng vào lúc mầu chốt này, đương nhiên rất dễ dàng nghĩ đến Nhan Túc.

Mấy năm nay, Khánh Đế không tỏ rõ thái độ với người nối ngôi.

Tuy Nhan Mẫn là con trưởng, nhưng xuất thân không hề cao quý, mẹ hắn đã qua đời từ lâu, lúc còn sống cũng chỉ là một phi tần. Nhà ngoại của Nhan Mẫn cũng chỉ là một thương nhân, không có thế lực. Giống như vậy, xuất thân của mẩu phi Nhan Túc cũng không cao, chỉ là một cung nữ phi tử của tiên đế.

Hai người đều là thứ hoàng tử, mặc dù thân phận không cao, nhưng Nhan Mẫn lại là con trưởng. Hơn nữa, Nhan Mẫn cực kỳ lanh lợi, sau khi mẩu phi của mình qua đời, đã tự nguyện xin làm con nuôi dưới danh nghĩa Huệ phi.

Nói ra, Nhan Mẫn đang chiếm nhiều ưu thế hơn Nhan Túc trong việc tranh đoạt.

Thái độ của Khánh Đế khiến cho hai hoàng tử này tranh đấu gay gắt như nước với lửa.

Bây giờ, Nhan Túc muốn nhúng tay vào chuyện này, chỉ sợ rất khó khăn rồi.

Huệ phi trầm ngâm giây lát rồi nói: "Ta đã biết việc này rồi, bây giờ huynh đến Khang Dương Vương phủ, xin Khang Dương Vương giúp huynh điều tra vụ án của Tiểu Ngọc Tiên. Nếu vụ án của Tiểu Ngọc Tiên là thật, vậy chỉ có thể Diên Đà nương tay vào chuyện ở am Từ An thôi."

Nhan Mẫn nghe Lưu Lật báo cáo xong, không nói đến chuyện của Tiểu Ngọc Tiên, nghe thấy chuyện Lưu Lai Thuận dùng Nghiệt La Hương mê hoặc Tô Văn Hương, muốn làm việc xấu. Sắc mặt hắn càng ủ dột hơn, khoanh tay đi lại vài vòng trong phòng, ánh mắt lạnh lẽo.

Lưu Lật vừa thấy thần sắc của Nhan Mẫn, tâm trạng cũng trầm xuống.

"Ông thật sự đã nuôi dạy được một đứa con trai ngoan đấy! Không nói đến chuyện của Tiểu Ngọc Tiên, hắn ăn gan hùm mật gấu hay sao mà lại đi động vào Tô tiểu thư. Lần này bị Tô tướng và An Lăng Vương nắm được chuỗi rồi, sao bọn họ chịu dùng tay dễ dàng? Nếu bản vương ra sức bao che, nhất định sẽ bị Tô tướng và An Lăng Vương bám chặt không buông, đến lúc đó sự tình ảm ỉ đến chỗ hoàng thượng, chỉ sợ bản vương cũng không cầu xin được!" Nhan Mẫn lạnh lùng nói.

Lưu Lật nghe thấy, vội vàng quỳ xuống dập đầu thùm thụp, nói: "Vương gia, nỗ lực mấy năm nay lão thần tận tâm tận lực gắng sức, điện hạ hãy cứu con trai ta đi!"

Mặc dù Nhan Mẫn nổi giận, nhưng mấy năm nay Lưu Lật ngồi trên vị trí Lại bộ thượng thư, làm cho hắn không ít chuyện, đương nhiên hắn không muốn làm người tài này lạnh lòng. Nhưng chuyện này lại thật sự khiến hắn lo âu.

Mưu sĩ Lý Văn Tiêu của Thần tông nghe Lưu Lật kể chuyện xong, đã nhíu mày bắt đầu trầm tư. Lúc này thấy thế bèn góp lời: "Điện hạ, vi thần có một chủ ý, không biết có được hay không?"

Nhan Mẫn dừng bước, đứng trước mặt Lý Văn Tiêu, trầm giọng hỏi: "Người nói nghe xem."

Lý Văn Tiêu suy tư giây lát, mới chậm rãi nói: "Huệ phi nương nương chỉ điểm bám vào vụ án ở am Từ An, tại hạ thấy khả thi. Chuyện ở am Từ An không có nhân chứng rõ ràng nhìn thấy Nghiệt La Hương là do Lưu công tử bỏ vào lò hương. Có thể nói là Lưu công tử chỉ đến am Từ An dâng hương, nghe nói Tô tiểu thư đang ở đó, cho nên đã đi vào bái kiến. Ngai ấy không hề biết Tô tiểu thư đã bị hương nhang đánh mê, cho nên mới sinh ra hiểu lầm. Chẳng phải nói Nghiệt La Hương có thể mê hoặc tâm trí người ta sao? Nếu như vì ảo giác, Tô tiểu thư đã xem Lưu công tử là người mến mộ trong lòng, làm một số chuyện, vậy nên đã khiến Lưu công tử hiểu sai. Bởi vì bị Nghiêm vương bắt gặp, cho nên mới sinh ra hiểu lầm. Như vậy, chuyện này đã trở thành Lưu công tử bị hãm hại rồi."

Lưu Lật nghe xong, suy nghĩ tỉ mỉ, có chút lo lắng nói: "Người đốt Nghiệt La Hương đã bị Nghiêm Vương giết hết trong con thịnh nộ rồi, đã chết không chứng cứ. Hiện điều sợ nhất là con trai ta tự tay mua Nghiệt La Hương từ một tiểu thương nào đó, vậy thì phiền phức rồi."

Lý Văn Tiêu nhíu mày nói: "Chuyện này dễ xử lý thôi, nếu là lệnh công tử mua Nghiệt La Hương, bên chúng ta phái người đi tìm kẻ kia sẽ dễ dàng hơn nhiều. Vậy nên, chúng ta đi trước tìm được kẻ kia, không chế trước đã."

Lưu Lật gật đầu, nói: "Chỉ là, chuyện này đã giải quyết rồi, vậy vụ án Tiểu Ngọc Tiên kia thì sao?"

Lý Văn Tiêu mỉm cười nói: "Sau khi chuyện ở am Từ An xảy ra, rất nhanh đã có chuyện của Tiểu Ngọc Tiên. Nếu như chuyện am Từ An được bệ hạ coi là hãm hại, nhất định bệ hạ cũng sẽ coi chuyện Tiểu Ngọc Tiên kia là hãm hại. Có điều, để phòng ngừa vạn nhất, nếu có thể, ta đề nghị đại nhân tìm một cơ hội, tiếp xúc với người cáo trạng một phen, tốt nhất là hứa cho lão ta lợi ích, để lão rút đơn kiện. Sau đó, thỉnh linh diệt khẩu người cáo trạng, vậy thì lệnh công tử mới có thể hết lo!"

Lý Văn Tiêu nói tiếp một hồi, Nhan Mẫn trầm ngâm giây lát, gật đầu, "Bản vương thấy Văn Tiêu nói cũng khả thi. Lưu đại nhân, trước hết ông bí mật phái người đi tìm tiểu thương bán Nghiệt La Hương kia, sau đó vào điện đến cáo trạng trước mặt phụ hoàng, náo loạn chuyện ở am Từ An càng lớn càng tốt."

Lưu Lật gật đầu, sau khi tạ ơn vội vàng rời đi.

8888888888888888

Khi hai phe An Lăng Vương và Khang Dương Vương cầu xé như lửa bỏng dầu sôi, trong phủ đệ Tần Cửu sống lại đầy ắp tiếng nói cười.

Tần Cửu lấy tên cho nơi mình ở là "Kiềm Gia viện".

Trong Kiềm Gia viện này trồng một cây đào già, xem chừng đã có chút tuổi đời, tán cây cao đến mức đã sắp chạm hết vào mái hiên, cành cây xanh tươi rậm rạp che khuất non nửa khoảng không trên đầu.

Hiện giờ, không khí ngày càng ấm áp, cây đào này, lá xanh còn chưa nảy mầm mà đã nở đầy hoa.

Hôm đó sắc trời quang đãng, Tần Cửu nằm trên ghế đệm, lười biếng phơi nắng trong sân. Mặc dù đã ấm lên, nhưng trên người nàng vẫn cảm thấy lạnh, vậy nên đắp thêm tấm chăn gấm.

Nàng chống má, cười tủm tỉm nhìn Hoàng Mao khi thể bức người rượt đuổi Lưu Liên chạy khắp nơi.

Nguyên nhân là Hoàng Mao thấy hoa đào trên cây già đã nở rất đẹp, bèn lên cây mổ vài đoá, ngậm trong miệng chơi. Lệ Chi nhìn thấy, nói với Hoàng Mao, hoa đào này cài trên tóc Lưu Liên nhất định rất đẹp, hơn nữa, nói không chừng sẽ mang vận đào hoa đến cho Lưu Liên.

Hoàng Mao liền mổ hoa đào muốn cài lên tóc Lưu Liên. Lưu Liên nào chịu, ôm đầu chạy khắp nơi trong sân. Nhưng Hoàng Mao lại không buông tha hẳn, sau cùng, khoi dậy được hứng thú chơi đùa của Lệ Chi và Anh Đào, giúp Hoàng Mao đuổi theo Lưu Liên, hai người một trái một phải bắt Lưu Liên lại.

Hoàng Mao tha hoa đào tới. Lệ Chi và Anh Đào giúp cắm vào đầu Lưu Liên. Lưu Liên đầu đầy hoa, tuy nói không tình nguyện, nhưng lại cười rất vui vẻ.

Tần Cửu chăm chú nhìn mấy người vui chơi náo nhiệt cạnh nhau, hốc mắt dần dần hơi ươn ướt.

Có lẽ, về sau, đối với Lưu Liên mà nói, những ngày thế này sẽ là hồi ức trân quý!

Không biết sau này, hẳn còn có thể cười thoải mái không tâm cơ thế này hay không.

"Tỳ Ba, mấy ngày nay Anh Đào thế nào?" Tần Cửu thân nhiên hỏi.

Từ sau vụ việc ôn tuyền hôm đó, Tần Cửu biết được đệ đệ của Anh Đào giam bị giam giữ trong tay Điều Tích Nhi, vì thế đã thông qua Huệ phi, nhờ bà ta giúp đỡ, để Điều Tích Nhi thả đệ đệ của Anh Đào ra. Đệ lới kéo Tần Cửu Huệ phi đã đáp ứng việc này, bảo Điều Tích Nhi thả đệ đệ của Anh Đào ra.

Tỳ Ba đứng sau lưng Tần Cửu nghe vậy, nhỏ giọng nói: "Cửu gia, từ sau khi ngài cứu đệ đệ của nàng ta, nàng ta chưa từng liên lạc tiếp với Điều Tích Nhi. Xem ra, đúng là nàng ta thật lòng chán ghét Thần tông."

Tần Cửu gật đầu, Anh Đào cực kỳ lạnh lợi, và lại ghét điều ác như kẻ thù, võ công cũng không tệ. Điểm mấu chốt là, bởi vì lần trước Lưu Liên đã dùng tính mạng bảo vệ nàng ta, nàng ta vô cùng một lòng với Lưu Liên. Hiện giờ, Lưu Liên không thể lúc nào cũng ở bên cạnh nàng, cho nên nhất định phải phái người bảo vệ hẳn. Ngoài sắp xếp ám vệ của Tổ Y cục ra, còn cần một thị vệ nữa. Bây giờ, để Anh Đào làm là quá thích hợp rồi.

Từ sau kỳ thi lớn mùa xuân, Trạng nguyên lang Lưu Liên đã đến viện Hàn lâm nhậm chức. Chương sự Nguyên Tử Chính của viện Hàn Lâm vốn vì Lưu Liên là người trong Thần tông mà cực kỳ bài xích hẳn, từng làm khó dễ Lưu Liên tại Quỳnh Lâm yến.

Nhưng qua thời gian này, hẳn không khỏi bị sự chính trực và tài hoa của Lưu Liên cảm hóa. Lại vì Lưu Liên có ý vô ý biểu lộ sự chán ghét với Thần tông, vậy nên cách nhìn nhận của Nguyên Tử Chính về Lưu Liên đã hoàn toàn đổi, da.nlze.quydo/nn thay đổi.

Thật ra, Tần Cửu đã sớm biết, thiếu niên người đầy chính khí, ánh mắt trong veo giống như Lưu Liên, bất luận kẻ nào ở bên hẳn một thời gian dài, đều khó liên tưởng hẳn với phường gian trá hàm hồ. Nhưng cho dù Nguyên Tử Chính tán thưởng Lưu Liên hơn nữa, chỉ sợ cũng khó có thể đề bạt hẳn. Dẫn sao, bề tôi trung thành và tận tâm như Nguyên Tử Chính, vẫn đề ý tới quan hệ giữa Lưu Liên và Thần tông.

Mặt khác, Tần Cửu lại càng không muốn dựa vào quan hệ của Thần tông để đề bạt Lưu Liên, như vậy sẽ chỉ khiến quan hệ giữa Lưu Liên và Thần tông ngày càng khó cắt đứt. Cho nên, kế tiếp, việc Tần Cửu cần phải làm chính là tìm một cơ hội, để Lưu Liên đi biểu hiện rèn luyện một chút, mới có khả năng thăng chức.

Mi tâm Tần Cửu nhíu lại, vuốt ve chăn gấm trên người, hỏi Tỳ Ba: "Vân Thiều quốc có động tĩnh gì chưa?"

Tỳ Ba thấp giọng nói: "Nô tài đã nhận được tin tức, nửa tháng trước bọn họ đã lên đường, tính ra, trong vòng mười ngày đã có thể đến Lệ Kinh rồi."

Tần Cửu hạ thấp mắt cười, ngắm nghía ngọc bội trên y phục: "Vậy thì rất tốt, Tỳ Ba, ngươi nói xem, hẳn sẽ thích chứ?" Tần Cửu nhìn Lưu Liên đang chơi đùa, hỏi.

Tỳ Ba rũ mắt, thấp giọng nói: "Nô tài không biết! Có điều, nô tài cảm thấy hẳn đối với Anh Đào không tệ."

Tần Cửu híp mắt, trong mắt phượng quyền rừ hiện lên sự ranh mãnh khiến người ta khó mà suy đoán, "Tỳ Ba, người vẫn chưa hiểu hán rồi. Người thấy hán ngoài đời với ta ra thì không đời xử tốt với nữ tử nào chứ? Điểm mấu chốt của hán vẫn chưa thể hiện ra đâu!"

Tỳ Ba ngẩn ra, nhìn Lưu Liên, nói: "Ừm, hình như là vậy."

Tần Cửu nằm ngửa trên ghế đệm, cánh tay ngọc duỗi ra, gối đặt dưới cổ, mở mắt nhìn lên không trung.

Chỉ thấy không gian trên đầu đan cài tầng tầng hoa đào dày đặc, đỏ tươi mà diễm lệ. Nàng lại híp mắt nhìn Lưu Liên đầu đầy hoa đào, tâm trạng nhẹ nhàng, khẽ thở dài một tiếng.

Tiểu tử, vận đào hoa của người đã sắp tới rồi!

8888888888888888

Một án Tô tiểu thư chịu nhục ở am Từ An, một án Tiểu Ngọc Tiên bị hại, mấy ngày nay truyền đi sôi nổi ào khắp Lệ Kinh.

Hai vụ án này vốn đã thâm vấn mấy lần ở Kinh phủ đoán, về sau đã chuyển tới Hình bộ. Cụ thể là thâm vấn thế nào, đương nhiên trên phố không biết. Nhưng chính là vì không biết, cho nên đủ loại suy đoán bàn luận.

Có người nói, Lưu Lai Thuận không làm ra chuyện tài tình bậc này được, chuyện ở am Từ An, tám phần là vu hãm. Mà vụ án Tiểu Ngọc Tiên có lẽ lại là thật, bởi vì vào tháng chạp năm ngoái, Lưu Lai Thuận thường xuyên nghe Tiểu Ngọc Tiên và phụ thân nàng kể chuyện ở tù lâu. Về sau Tiểu Ngọc Tiên đột nhiên mất tích, tám phần là do hán làm.

Ngay vào lúc mọi người phỏng đoán ồn ào huyền ảo, Hình bộ sắp sửa kết án, mà phụ thân của Ngọc Tiên bỗng nhiên yêu cầu hủy bỏ đơn kiện, về sau lại không biết tung tích.

Bên trong An Lăng Vương phủ.

Trăng trên đỉnh đầu, ánh trăng sáng trong vương đầy đất.

Một người ngồi dưới ánh trăng trong sân, đang đánh đàn. Tiếng đàn trong trẻo như làn nước trong veo chảy xuôi trong sân.

Nhan Túc khoanh tay đứng lặng trong sân, bóng dáng thanh tú thon dài đối nghịch với trăng lạnh, tuyệt mỹ không giống người chốn trần gian.

Tạ Dịch Trần đập lên tiếng đàn trong trẻo cất bước vào sân nhà, đi đến bên cạnh Nhan Túc, nói: "Điện hạ, phụ thân của Tiểu Ngọc Tiên đã rút đơn kiện rồi."

Nhan Túc chậm rãi xoay người, trong mắt phượng hiện lên nét cười, gần trong gang tấc, Tạ Dịch Trần lại cảm giác được sự sắc bén như lưỡi dao ra khỏi vỏ trên người hán.

"Không ngờ, lão già Lưu Lật này, lại thật sự thương yêu đứa con trai duy nhất của mình như vậy, loại chuyện này mà lão cũng có thể làm ra được." Nhan Túc cười lạnh nói, "Nếu lão dám làm như vậy, vậy thì người lão phải đi phải là cao thủ trong cao thủ. Dịch Trần, e rằng lần này người phải đích thân hành động rồi, nhất định phải bắt được ngay tại chỗ, quyết không thể để hán giết phụ thân Tiểu Ngọc Tiên diệt khẩu. Để đề phòng vạn nhất, không nên mang quá nhiều người, nhất định không thể lộ dạng trước."

Tạ Dịch Trần gật đầu nói: "Điện hạ, ti chức hiểu rồi, nhất định không làm nhục sứ mạng."

"Đi đi!" Nhan Túc phát tay ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Mấy ngày nay, đề tài câu chuyện trà dư tửu hậu* của bách tính Lệ Kinh chính là vụ án của Lưu Lai Thuận.

*trà dư tửu hậu: lúc nhàn rỗi.

Bởi vì vụ án này liên quan tới con gái Tô tướng Tô Văn Hương, hai năm gần đây, nhờ lễ Cầu Tuyền, Tô Văn Hương đã trở thành người nổi tiếng trong đám khuê nữ nhà quyền quý ở Lệ Kinh. Có người lại muốn làm chuyện xấu với nàng, sao có thể không coi là chuyện lớn được? Huống chi, ở Lệ Kinh có ai không biết, hiện giờ Tô Văn Hương chính là thiên hạ yêu kiều trong lòng hai nhân vật quan trọng. Cho nên, mọi người đều đang quan tâm cận kề đến tiến triển của vụ án này.

Ngay dưới tình hình như vậy, một ngày nọ, một đoàn xe ngựa đến từ phương xa chạy vào cửa Nam của Lê Kinh.

Ban đầu, mọi người vẫn chưa chú ý tới đoàn xe ngựa này, về sau, sau khi quan viên Lễ bộ đích thân tới nghênh đón, mọi người mới biết được, đây lại là sứ giả của Vân Thiều quốc đến đây.

Năm quốc gia lớn phân bố trên đại lục Vân Thương, lần lượt là Dục quốc, Diệp quốc, Bàn quốc, Đại Ngai quốc và Vân Thiều quốc, ngoài ra các nước nhỏ nhiều vô số kể.

Vào thời kỳ viễn cổ, đại lục Vân Thương là một vùng thế giới rộng lớn gần đại dương nào đó, có một cái tên chìm trong lịch sử mờ mịt. Về sau, nghe nói loài người thời viễn cổ vì ham muốn cá nhân của mình, đã bạo phát vô số chiến tranh, phá hủy kiệt quệ tinh hoa của đất, vậy nên thần linh phẫn nộ, đã vùi cả đại lục Vân Thương vào biển lớn mờ mịt.

Sau này, có một con chim phượng hoàng đến từ Doanh Châu* trên biển, để cứu vớt cả thế giới, đã tự thiêu chính mình, hóa thành đại lục này. Bởi vậy, dáng hình của đại lục Vân Thương giống như một con phượng hoàng cất cánh bay.

*Doanh Châu: núi tiên trên biển trong truyền thuyết.

Đại Dục quốc và Diệp quốc chia nhau nằm trên hai cánh của phượng hoàng, Bàn quốc nằm trên thân phượng hoàng, Đại Ngai quốc nằm ở phần đuôi phượng hoàng, là quốc gia chiếm nhiều đất nhất, mà Vân Thiều quốc nằm ở phía Nam, nhưng vừa khéo ở phần đầu phượng hoàng.

Đối với con dân Đại Dục quốc mà nói, Vân Thiều quốc là một đất nước thần bí.

Vân Thiều thịnh hành vu thuật, mà hoàng đế của bọn họ lại là nữ hoàng, nghe nói nữ hoàng có ba nàng công chúa. Hiện giờ, sứ giả của Vân Thiều quốc đến đây chính là muốn kết thân với Đại Dục quốc. Chủ đề câu chuyện trà dư tửu hậu của bách tính lập tức có thêm một chuyện, chính là diện mạo thường ngày của tam công chúa Vân Thiều quốc như thế nào, nàng sẽ lấy người nào trong hoàng tộc.

Buổi trưa hôm đó, Tần Cửu vừa xong công việc ở Tư Chức phường, đã đến viện Hàn Lâm kéo Lư Liên ra ngoài, lên phố phường xem náo nhiệt.

Tình cờ thấy đoàn xe ngựa của Vân Thiều quốc đi qua, phía trước xông xáo một tràng, dòng người trên phố bị tách ra, một toán thị vệ Lễ bộ cảm thương mở đường, sau đó lại là thị lang Lễ bộ cưỡi ngựa chạy qua. Tiếp đó lại là một cỗ xe ngựa.

Kiểu dáng của cỗ xe ngựa này không giống với xe của Đại Dục quốc. Xe ngựa của Đại Dục thiên về thực dụng, cho dù là xe của hoàng tộc, tuy rằng hoa lệ tinh xảo nhưng ít nhất nhìn qua cũng vững chãi chắc chắn. Mà cỗ xe ngựa này, lại tinh xảo đẹp đẽ đến mức khiến người ta cảm thấy rất mỏng manh.

Một cặp bánh xe màu son, trên trục bánh xe lại khảm một chuỗi nhạc cụ gỗ làm bằng bạc. Vào lúc bánh xe chuyển động, phát ra tiếng vang nhỏ nhỏ trong trẻo êm tai. Buồng xe lại phủ mảnh vải rèm châu, lộng lẫy mà hoa lệ. Nhưng trên thực tế cỗ xe ngựa kia lại chạy rất nhanh, cũng không biết là do mấy con ngựa kéo xe sức lực lớn, hay là bản thân chiếc xe này có cơ quan điều khiển.

Trong giây phút rèm che buông xuống tình cờ bị gió cuốn lên, mọi người có thể mơ hồ nhìn thấy bóng người phong hoa tuyết nguyệt* ngồi ở bên trong.

*phong hoa tuyết nguyệt: phong thái tao nhã có một không hai.

Tần Cửu và Lư Liên đứng trước đám người, đặc biệt là Lư Liên, cũng rón cỏ nhìn vào trong xe ngựa. Hắn nghe nói Vân Thiều quốc nhiều mỹ nhân, nhất định tam công chúa kia lại càng xinh đẹp, thiếu niên vô cùng tò mò, rốt cuộc bình thường mỹ nữ của Vân Thiều quốc trông như thế nào.

Tần Cửu liếc xéo Lư Liên một cái, hỏi: “Liên Nhi, đẹp không?”

Lư Liên cười nói: “Hoàn toàn không nhìn thấy.”

Tần Cửu đảo mắt phượng, chỉ vào một thiếu nữ đi theo xe ngựa, hỏi: “Ta không hỏi người người trong xe, ta hỏi người tiểu cô nương cưỡi ngựa kia cơ.”

Lư Liên theo ánh mắt Tần Cửu, đã nhìn thấy thiếu nữ cưỡi ngựa.

Thiếu nữ kia cùng lắm mười sáu tuổi, cưỡi một con ngựa nhỏ màu mận chín, đi bên cạnh xe ngựa giống như khiêu vũ.

Vóc dáng con ngựa nhỏ màu đỏ mận kia rất thấp bé, nhưng chiếc đuôi lại rất dài, kết thành bím kéo lê trên mặt đất. Thiếu nữ trên ngựa rất đẹp, Lư Liên chưa bao giờ nghĩ trên đời này lại có cô nương trong suốt như ngọc như vậy, da thịt của nàng sáng trong như thoa phấn, nhưng sau khi thoa phấn lại không có vẻ dịu dàng và màu hồng nhạt tự nhiên như vậy. Mí mắt thiếu nữ tươi trẻ như tô như họa, khí chất thanh tân cao quý xuất trần, một đôi mắt sáng phản khời nhìn xung quanh, lộ ra một chút ranh mãnh.

Y phục của thiếu nữ rất giản dị, rõ ràng là quần áo và trang sức của thị nữ, chỉ là, y phục đơn thuần như vậy cũng chẳng thể che dấu hết sự mỹ lệ xuất trần của nàng. Trên đầu nàng chải rất nhiều bím tóc, mỗi một bím tóc đều thắt dây không giống nhau, lúc nàng thúc ngựa đi, có một bím tóc ở tóc mai vênh lên nghịch ngợm, rung rung.

Lư Liên liếc thiếu nữ kia vài lần, nhỏ giọng nói: “Rất xinh đẹp, tỷ nữ đã đẹp như vậy rồi, chẳng biết công chúa trong xe sẽ xinh đẹp đến mức nào?”

Tần Cửu vuốt ve lông Hoàng Mao, cười tủm tỉm liếc Lư Liên một cái, nói: “Người quan tâm dáng dấp công chúa người ta làm gì? Người lại không có cơ hội, ngược lại, cô tỷ nữ kia có khả năng đấy.”

Lưu Liên ngó ra, nói khẽ: “Nô tài chỉ muốn nhìn một cái, không phải muốn lấy nàng. Cho dù là tỷ nữ, nô tài cũng không muốn lấy đâu.”

“Hà?” Tần Cửu nhíu mày, cười sâu xa khó hiểu, “Cô nương xinh đẹp như vậy rất hiếm gặp, chẳng lẽ ngươi không thích cô nương xinh đẹp đó sao?”

Lưu Liên nhìn đoàn xe kia từ từ đến gần, mỉm cười nói: “Nhiều cô nương xinh đẹp hơn nữa, nô tài có thể thích hết sao? Hơn nữa, cho dù nô tài thích thì có thể thế nào? Lẽ nào Cửu gia còn có thể khiến nàng ấy lấy nô tài?” Lưu Liên tỏ vẻ bất mãn với việc Tần Cửu rảnh rỗi trêu chọc hắn, cho nên đáp lại một câu như vậy.

Tần Cửu nheo mắt lại, trong mắt lóe ra ánh sáng thông minh, trong khoảnh khắc đó tất cả quyền rũ đều biến thành gian xảo, nàng cong môi, nói: “Ai nói không thể chứ, nếu ngươi thật sự thích, đương nhiên ta sẽ nghĩ cách để nàng thuộc về ngươi!”

Lưu Liên đỏ mặt hơi lạnh, hắn vừa nghe thấy Tần Cửu nói nghĩ cách để cô nương kia thuộc về hắn. Không biết tại sao, trong đầu lại nghĩ tới mấy người thị vệ nàng đưa đến ôn tuyền. Hắn nghĩ đến cách nàng có thể nghĩ ra, không ngoài bá vương ngách thượng cung*. Vốn dĩ Lưu Liên còn muốn phản bác lại hai câu, nhưng sợ Tần Cửu tức giận thật sự tác hợp hắn và thiếu nữ kia. Vì thế, thức thời nói: “Đa tạ Cửu gia, thật sự không cần đâu, nô tài vẫn chưa muốn lấy vợ.”

*bá vương ngách thượng cung: ý chỉ việc cưỡng bức.

Hai người đang nói chuyện, đội ngũ xe ngựa kia đã đến cách bọn họ không xa, mà đúng lúc thiếu nữ cưỡi ngựa sắp đi qua phía trước Tần Cửu và Lưu Liên.

Tần Cửu thấy thế, liếc mắt qua Tỷ Ba bên cạnh, thản nhiên gật đầu. Tỷ Ba lập tức hiểu ý, xoay người chui vào trong đám người.

Chỉ chớp lát sau, ngay vào lúc con ngựa nhỏ chở thiếu nữ đã đến cách Lưu Liên không xa, không biết chuyện gì đã xảy ra với con ngựa kia, có lẽ nhìn thấy trên đường có quá nhiều người, lại bị làm cho sợ hãi, đột nhiên dừng chân đá hậu, thiếu nữ trên ngựa bắt ngờ không kịp đề phòng, bị văng khỏi lưng ngựa.

Tần Cửu mỉm cười, bước ra phía sau đẩy Lưu Liên, Lưu Liên bất thành linh xông lên phía trước hai bước, vừa mới ổn định được bước chân, vừa hay ôm thiếu nữ vào trong lòng.

“Cô... Cô nương, cô không sao chứ?” Lúc này Lưu Liên ôm nhuyễn ngọc ôn hương* trong lòng, thật ra bản thân cũng rất sợ hãi. Nhưng hắn không muốn mất thể diện trước mặt thiếu nữ, vội vàng hỏi cà lăm.

*nhuyễn ngọc ôn hương: chỉ người con gái đẹp.

Thiếu nữ dựa vào lòng hắn không hề nhúc nhích, một đôi con ngươi đen trắng rõ ràng nhìn hắn chăm chú, lông mi rất dài chớp chớp.

Ngay vào lúc thiếu nữ ngã khỏi ngựa, trong xe ngựa có người hoảng sợ hô lên một tiếng, rất nhanh màn che của xe ngựa mở ra một khe, một giọng nói trong trẻo lạnh lùng trách mắng: “Ngươi là kẻ nào, mau thả nàng xuống.”

Lưu Liên hoảng sợ, không ngờ công chúa trong xe ngựa lợi hại như vậy, vội vàng thả thiếu nữ xuống.

“Linh Nhi, sao lại không cẩn thận như vậy, hay là lên xe ngựa đi!” Sau đó giọng nói kia bắt đầu trở nên nhẹ nhàng, gọi thiếu nữ lên xe ngựa.

Tỷ nữ Linh Nhi nghiêng đầu nhìn Lưu Liên, cười duyên dáng với hắn, nàng mắt to long lánh, cười giống như phù dung ngâm sương, nở rộ trước gió.

Lưu Liên xấu hổ, đúng lúc cười đáp lại, tỷ nữ Linh Nhi kia đột nhiên bước hai bước đến trước mặt Lưu Liên, giơ tay tát một cái lên mặt Lưu Liên, dịu dàng nói: “Ai cho ngươi ôm bản... bản cô nương.”

Linh Nhi nói xong, cũng mặc kệ con ngựa hồng kia, vén rèm xe lên, chui vào trong xe ngựa.

Hoàng Mao nhìn thấy Lưu Liên bị đánh, đứng dậy khỏi bả vai Tần Cửu muốn đi mở cô nương kia. Mặc dù nó thường xuyên bắt nạt Lưu Liên, nhưng nhìn thấy người khác bắt nạt, giống như đồ vật của mình bị người khác cướp mất, lại không muốn. Tần Cửu túm đuôi nó lại, nói: “Tiểu cô nương trêu đùa với A Xú thôi!”

Lưu Liên xoa xoa mặt, ngược lại không cảm thấy đau chút nào.

Tỷ nữ của Vân Thiệu quốc kia đều điêu ngoa như vậy sao? Cũng không phải hắn sẵn lòng ôm nàng ta mà! Người của Vân Thiệu quốc đúng là không biết phải trái!

Xe ngựa màu son tạm dừng lại một lát, lại tiếp tục đi về phía trước.

Rèm xe ngựa vén lên một khe nhỏ, thiếu nữ Linh Nhi lộ đầu ra, cười ngây thơ với Lưu Liên.

Tần Cửu nhìn về xấu hổ trên mặt Lưu Liên, nhin không được cười nói: “Liên Nhi, ngươi cũng thật là, sao lại lao ra thế, ta vốn định kéo ngươi, vậy mà không kéo được.”

Lưu Liên tức giận nói: “Ngài là muốn đẩy tôi hay kéo tôi chứ!” Hắn cảm giác được vừa rồi có người đã đẩy hắn một cái, không phải nàng thì còn có thể là ai.

Tần Cửu che miệng cười, “Ta thấy có lẽ Linh Nhi kia thích ngươi rồi.”

Lưu Liên nhú mày nói: “Có kiểu thích người như vậy sao?”

“Đánh là thân mắng là yêu thôi! Được rồi, để an ủi ngươi bị thương, hôm nay chúng ta đến Linh Lung các dùng bữa.”

“Thật sao?” Mắt Lưu Liên sáng lên, đối với mỹ thực của Linh Lung các, đúng là hắn thật sự rất nhung nhớ.

888888888888

Lúc này đúng là lúc dùng bữa buổi trưa, trong đại sảnh lầu một đầy người ngồi.

Quản sự Đỗ Nguyệt của Linh Lung các nhìn thấy Tần Cửu đã đến, vội vàng sai tiểu nhị dẫn lên phòng trà lầu ba.

Hiện giờ trà đạo thịnh hành, ba lầu của Linh Lung các mới mở phòng trà, bài trí trang nhã tĩnh lặng, đóng hai cửa lại, lập tức không nghe thấy tiền ồn ào bên ngoài. Có thể phẩm trà, có thể nghe nhạc khúc, có thể đánh cờ, vài cái lò sưởi sạch sẽ, quần cò đen trắng, rất có phong cách tao nhã.

Đây cũng là do Tần Cửu nghĩ ra sau khi thấy Nhan Duật thích pha trà, cho nên bảo Mộ Vu Phi mở thêm, không ngờ khá được văn nhân nhã sĩ trong kinh thành xem trọng và theo đuổi. Đặc biệt là tiền sĩ mới vào năm nay, lúc rảnh rỗi sẽ hẹn dăm ba người bạn cũ mới tới đây nâng chén đàm đạo.

Tần Cửu và Lưu Liên được tiểu nhị dẫn đến nhã thất, ngồi trước bàn, nói với tiểu nhị: “Mời trà nô pha trà giỏi nhất ở chỗ các ngươi đến đây.”

Tiểu nhị nghe vậy, có chút khó xử.

Mặc dù Tần Cửu là lão đại của Linh Lung các, nhưng ngoài Mộ Vu Phi thì không ai biết.

Tiểu nhị do dự hồi lâu, cười mỉm nói: “Ngài muốn nói A Vũ sao? Không dám gạt ngài, bây giờ hắn đang hầu hạ ở Linh Phong các. Hay là, tiểu nhân tiến cử cho các hạ một người, tay nghề cũng rất khá.”

Thật ra Tần Cửu không biết trà nô giỏi nhất tên là A Vũ, nếu tiểu nhị nói tay nghề của hắn giỏi nhất, ngược lại không ngại chờ một lát. Kỳ thật Tần Cửu muốn nhìn xem, nô tài pha trà đó và Nhan Duật có khác nhau hay không.

Tần Cửu cười nói: “Đã vậy thì thôi, vậy chúng ta đợi thêm một lát, Liên Nhi ngươi cũng đói bụng rồi phải không, hay là chúng ta dùng bữa trước đi.”

Lưu Liên vốn là đến ăn, không phải đến uống. Tuy rằng trà uống ngon, nhưng cũng không thể hơn cơm ăn được. Đương nhiên hắn đồng ý.

Ngay sau đó, mấy người đã dùng bữa trước. Cho đến khi ăn cơm xong rồi, trà nô ở Linh Phong các kia vẫn chưa tới.

Tần Cửu cau mày, may mà là nàng, nếu như là người khách tính tình nóng nảy, nói không chừng đã sắp nổi nóng rồi, có lẽ phải nói với Mộ Vu Phi một chút, bồi dưỡng thêm vài trà nô giỏi. Đang nghĩ như vậy, đã thấy Hoàng Mao vừa mới tự ra ngoài chơi bay vào từ cửa sổ, nói với Tần Cửu: “Mỹ nhân đang ở Linh Phong các.”

“Mỹ nhân?” Lưu Liên sững sốt, “Người Hoàng Mao ngươi nói là ai vậy?”

Dường như Hoàng Mao rất khinh thường vì Lưu Liên không biết người đó, trừng Lưu Liên một cái không để ý tới hắn. Đi đến trước mặt Tần Cửu, cọ cọ vào vai nàng, “Đi tìm mỹ nhân đi!”

Lưu Liên đỏ mặt hời hợt, nghĩ thầm, Hoàng Mao sẽ không vì nhìn thấy thiếu niên tuấn tú, cho nên vội tới làm mối cho Tần Cửu chứ.

Tần Cửu khoát phẩy khung thêu hoa trong tay, khẽ cười nói: “Hoàng Mao đang nói Nghiêm Vương hả? Đúng không? Ngươi nhớ tới mỹ nhân đó, hay là nhớ tới mỹ nhân miêu đấy?”

Về điển cố Nhan Duật là mỹ nhân, là do hôm ở Vô Ưu cư, Hoàng Mao nói sau khi say. Lúc ấy Lưu Liên không có mặt, cho nên cực kỳ khó hiểu với việc hai người trêu chọc Diêm Vương như vậy.

“Cũng được, nếu như trà nô giỏi nhất đang ở chỗ mỹ nhân, vậy chúng ta sẽ đi tìm hắn, đúng lúc có chút chuyện muốn nói với hắn.” Tần Cửu đứng dậy, Hoàng Mao đứng vững vàng trên vai Tần Cửu, hai người đi ra khỏi phòng trước tiên.

Hoàng Mao ở phía trước dẫn đường, đến Linh Phong các rồi, còn dùng mỏ gỗ cửa. Ngay sau đó cửa phòng mở ra, thị nữ Chiêu Quân của Nhan Duật đi ra mở cửa, vừa nhìn thấy Tần Cửu, đầu mày nhăn lại.

Tần Cửu không để tâm cười cười, lập tức vào phòng.

Chỗ gần cửa sổ trong Linh Phong các bày một bàn trà.

Một trà nô ngồi ở một bên đang pha trà, Điều Thuyền, Ngọc Hoàn và Tây Thi đang đứng hầu bên cạnh Nhan Duật, có một vài thị nữ và tùy tùng lạ mặt khác đang đứng ở một bên.

Hai người ngồi hai bên bàn trà, một người là Nhan Duật, người kia lại là Tô Văn Hương.

Tần Cửu nhin không được than thở trong lòng, nói ra, quả thật Tô Văn Hương cũng được coi là một kỳ nữ.

Nếu là một nữ tử bình thường, gặp phải chuyện như Lưu Lai Thuận, cho dù không thật sự bị thương tổn, nhưng đối mặt với sự suy đoán của bách tính khắp Lệ Kinh, cũng sẽ không hồi phục lại nhanh như vậy. Mà nàng ta lại vô cùng thoải mái đi tới Linh Lung các uống trà, quả nhiên là nghĩ rất thoáng. Thật ra, làm như vậy cũng là một cách rất tốt để loại bỏ lời đồn đại.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Áp đảo

Đã đến Lệ Kinh hơn một tháng, ngoài mấy hôm tết Nguyên Tiêu và lễ Cầu Tuyết nhìn thấy Tô Văn Hương từ xa, Tần Cửu vẫn chưa thực sự tiếp xúc cự ly gần với nhân vật chạm vào bóng tay ở kinh thành này. Tô Văn Hương là nữ tử thế nào, Tần Cửu không biết quá rõ. Nhưng Tô Thanh là người thế nào, Tần Cửu lại biết rất rõ. Vậy nên, từ khi đến kinh thành, Tần Cửu không hề dám xem nhẹ Tô Văn Hương.

Tần Cửu âm thầm bảo Tỳ Ba nghe ngóng chuyện của nàng ta không chỉ một lần, nhưng kết quả lại là, nàng ta ngoài mỗi tháng đến am Từ An dâng hương ra thì bình thường không hề ra ngoài. Phần lớn thời gian đều ở trong tướng phủ, chân không rời nhà, hoàn toàn là một tiểu thư khuê các đoan trang nhã nhặn.

Một nữ tử như vậy khiến Nhan Túc năm xưa nói ra một câu như thế, hẳn nói trong lòng hẳn yêu một người khác.

Thình thoảng, trong đầu nàng cũng sẽ nảy ra ý nghĩ kỳ quái, đó là nếu như Bạch Tố Huyền vẫn còn sống... Sau khi ý nghĩ đó xuất hiện, nàng lập tức cảm thấy cực kỳ nực cười! Bạch Tố Huyền vẫn còn sống thì sao, khi ấy vốn chỉ là **lợi dụng**!

Vậy Nhan Duật thì sao?

Nếu Bạch Tố Huyền vẫn còn sống, Nhan Duật có thích Tô Văn Hương không?

Có không? Nam nhân năm đó không tiếc tiền của cũng phải cưỡng ép cưới nàng, có thật sự thích nàng hay không?

Nàng không chắc chắn!

Đêm qua khi hắn đặt ngang kiếm lên cổ nàng vì Tô Văn Hương, nàng đã không chắc chắn được.

Tần Cửu cúi đầu than một tiếng, qua đi đã là một giấc mộng, chân tình cũng được giả ý cũng được, tất cả đã không còn quan trọng với nàng nữa.

Tô Văn Hương đang cúi đầu thưởng thức trà, chỉ trong giây phút Tần Cửu tiến vào, đã nhẹ nhàng liếc nàng một cái, khóe môi cong lên một nét cười trong trẻo mà thuần khiết.

Nàng ta chải búi tóc Vân đơn giản tao nhã, dường như nàng không thích châu ngọc đầy đủ, chỉ cài nghiêng một cây trâm hoa mai bạch ngọc, nhìn ra được là bạch ngọc thượng hạng, lấp lánh ánh sáng. Trên người mặc một chiếc váy nền trắng điểm hoa, mặc dù y phục trang nhã nhưng vài vóc lại hoa lệ, bao quanh nàng ta như sương như khói, càng làm hiện ra vẻ đẹp long lanh tao nhã phiêu dật xuất trần của nàng.

Nàng ta cúi thấp đầu, phần cằm nhọn khổ sở động lòng người. Mà bàn tay nàng cầm chén, nhìn mềm mại không xương, non mềm như búp măng xuân.

Tần Cửu lại nhìn mình một cái, búi Đọa Mã lười biếng, cài nghiêng cây trâm hoa màu đỏ, khoác váy màu đỏ nhạt thêu chìm hoa văn mây nước, trên gầy thêu lộ ra dưới gấu váy dài màu đỏ lựu cũng thêu hoa văn phức tạp.

Cứ đứng trước mặt Tô Văn Hương như vậy, Tần Cửu thật sự cảm thấy mình không phải yêu nữ thì cũng bị biến thành yêu nữ, nàng nhin không được cười tự giễu.

Nói ra, quả nhiên Nhan Duật là cao thủ trong chốn gió trăng, từ lần cứu Tô Văn Hương ở am Từ An, nhanh như vậy đã hẹn được giai nhân ra ngoài. Nói như vậy, nàng lại tới không đúng lúc rồi, chỉ trách vừa rồi Hoàng Mao chỉ nói với nàng mỹ nhân ở đây, không nói còn có người khác.

Bây giờ, mắt thấy Nhan Duật và Tô Văn Hương ở chung với nhau, đương nhiên Tần Cửu không thể nói nàng tới tìm Nhan Duật. Tần Cửu hươ hươ khùng thêu hoa trên tay mình, nụ cười trên mặt giống như san hô đỏ vừa nở, lạnh lùng xinh đẹp động lòng người, “Xem ra, ta tới không đúng lúc rồi! Ta nghe nói trà nô A Vũ tay nghề giỏi nhất Linh Lung các đang hầu hạ ở Linh Phong các, chờ lâu lắm rồi mà hắn cũng không đến, trong lúc tức giận đã muốn qua xem là đang hầu hạ ai, không ngờ lại quấy rầy vương gia và Tô tiểu thư rồi.”

Nhan Duật nhướn mày, xem ra thật sự cũng cảm thấy Tần Cửu tới không đúng lúc, có điều, trước mặt giai nhân, dường như hắn không muốn mất phong độ, nhếch môi cười nhẹ, nói: “Thì ra lại là Cửu gia, thật trùng hợp.” Nói xong, nghiêng đầu nói với Tô Văn Hương, “Văn Hương, vị này chính là Tần môn chủ của Thần tông, hiện giờ đang nhậm chức ở Tư Chức phường.”

Tô Văn Hương đặt chén trà xuống, nghiêng đầu mỉm cười với Tần Cửu, nói: “Thì ra chính là Tần Cửu gia danh tiếng lẫy lừng, Văn Hương có lễ.”

Danh tiếng lẫy lừng? Chỉ bốn chữ này, Tần Cửu đã hiểu được, thật ra Tô Văn Hương có thành kiến với mình. Có lẽ, nàng ta cũng cho rằng hôm lễ Cầu Tuyết là mình phái người ám sát nàng ta!

Tần Cửu lười biếng cười, thờ dãi nói: “Ta có danh tiếng lẫy lừng hơn, cũng không theo kịp tiếng tăm của Tô tiểu thư!”

Ánh mắt Tô Văn Hương thân nhiên liếc qua Tần Cửu, khóe môi vẫn ngậm nụ cười, nhưng thần sắc trong mắt lại lộ rõ vẻ u ám. Đương nhiên, trong thời kỳ nhạy cảm này, Tô Văn Hương cực kỳ tự nhiên nghĩ rằng tiếng tăm trong lời Tần Cửu là vụ am Từ An sôi sùng sục mấy ngày qua.

Nhan Duật nhướn mày, mắt đen sáng rực nhìn chăm chăm Tần Cửu, khóe môi hàm chứa nụ cười, nhưng nụ cười đó lại có ý cảnh cáo rõ ràng, “Nếu như Cửu gia tới tìm trà nô A Vũ, bản vương sẽ để A Vũ đi theo Cửu gia. A Vũ, người không cần hầu hạ ở đây nữa, đi đến chỗ Cửu gia đi.”

Tần Cửu nghe ra lời Nhan Duật là đang đuổi người. Khó khăn lắm nàng mới tác hợp cho Nhan Duật và Tô Văn Hương có tiến triển, đương nhiên cũng mừng rỡ nhìn hai người bọn họ ở cùng nhau, cho nên rất nhanh mượn dốc xuống lửa, cười tủm tỉm nói: “Vậy có được không. Nếu vương gia hào phóng như thế, ta cũng không từ chối nữa, vậy ta cáo lui trước.”

Tô Văn Hương mỉm cười, buông chén trà trong tay ra, nhẹ giọng nói: “Hay là Cửu gì cứ ở lại phẩm trà với vương gia. Văn Hương vốn nghe nói sứ thần của Vân Thiều quốc sắp đến, cho nên mới ra ngoài xem náo nhiệt, trong lúc vô tình đã gặp vương gia, bây giờ, lại khiến vương gia tốn kém mời Văn Hương thưởng trà rồi. Sắc trời không còn sớm nữa, ta cũng nghĩ nên về phủ rồi, nếu không phụ thân đại nhân sẽ lo lắng.”

Tô Văn Hương chỉnh trang y phục đứng dậy, thần sắc trên khuôn mặt xinh đẹp thân nhiên dịu dàng, ý cười nơi khóe môi tao nhã như bóng hoa dưới nước, không nhìn ra nàng ta có chút không vui nào.

“Trùng hợp vậy!” Nhan Duật cũng lười biếng đứng dậy, khóe môi mỏng cong nhẹ, “Đúng lúc bản vương cũng có việc phải đi, vừa vặn phải qua quý phủ, chỉ bằng chúng ta cùng chung một đường, bản vương tiễn Tô tiểu thư!”

Giọng điệu Nhan Duật trầm thấp mỉa mai hoặc trước sau như một, nhưng đôi mắt đen nhìn chăm chăm Tô Văn Hương lại đặc biệt sáng rỡ.

Tô Văn Hương rõ ràng sùng sốt, có lẽ chưa từng biết công phu dây dưa này của Nhan Duật, xem chừng có hơi không chống đỡ nổi.

“Vương gia, Văn Hương đâu dám làm phiền vương gia đưa tiễn.” Tô Văn Hương cười nhẹ, khéo léo từ chối.

Nhan Duật cười đến mức hoa xuân rực rỡ, nói: “Đúng lúc bản vương tiện đường.” Hắn nào cho phép người khác cự tuyệt?

Tần Cửu vốn tưởng rằng Tô Văn Hương cũng đã đồng ý, nhưng không ngờ nàng ta vẫn khéo léo từ chối: “Vương gia, ta nhớ ra còn có chuyện khác phải làm, tạm thời không về phủ trước.”

Tô Văn Hương vừa nói đã đứng dậy cáo từ.

Nhan Duật cất bước đang định đuổi theo, một thị vệ phía sau Tô Văn Hương tiến lên cản lại, nói: “Vương gia, xin dừng bước!”

Ánh mắt sắc bén của Nhan Duật ngang ngược liếc qua thị vệ kia một cái, hừ lạnh nói: “Thôi được!”

Hiếm thấy hắn có chừng có mực, Tần Cửu còn tưởng rằng hắn muốn xông lên cưỡng ép chứ!

Nhan Duật đứng ở cửa nhả các, vẫn luôn ngóng nhìn bóng dáng Tô Văn Hương biến mất ở một góc hành lang, hắn mới hồi phục lại tinh thần. Dường như trong mắt dài đẹp để vẫn lưu lại một chút mất mát, nhưng khóe môi lại cong lên thành nét cười lạnh, chỉ vào Tần Cửu nói: “Cửu gia, người tới đây, đúng là trùng hợp nhỉ!”

Hắn nhấn chữ “trùng hợp” rất mạnh.

Tần Cửu tròn tròn mắt trừng hắn, biểu cảm trên mặt cực kỳ uất ức.

“Nếu ta biết chính xác Tô tiểu thư đang ở đây, có đánh chết ta cũng sẽ không tới làm ngài chán ghét. Có điều, ta cho rằng cho dù ta không tới, chỉ sợ Tô tiểu thư cũng sẽ không đồng ý với vương gia. Chuyện như thế này phải tiến tới từ từ, thật sự vương gia đã quá nóng vội rồi. Chuyện ở am Từ An, khó khăn lắm Tô tiểu thư mới có lòng cảm kích vương gia, vương gia đừng tiếp cận quá vội, làm tiêu hao gần hết chút cảm kích đó.”

Nhan Duật cao giọng cười, nói với Tần Cửu: “Cửu gia, người cho rằng bản vương thật sự ngu dốt như vậy sao? Đương nhiên bản vương biết phải tiến tới từ từ, chỉ mời nàng uống chén trà, nói chuyện vài câu mà thôi, hôm nay đã bị người bắt gặp, nếu là người khác cũng được, lại cứ là người, người nói nàng sẽ nghĩ thế nào?”

Ánh mắt Tần Cửu cứng lại, thân nhiên nói: “Nghĩ thế nào? Ta đã nói ta đến tìm trà nô, lại không phải tới tìm ngài!”

“Chỉ mong nàng có thể tin tưởng!” Nhan Duật lười biếng nói, xoay người thân nhiên liếc mắt qua Tần Cửu, cúi đầu phát quần áo trên người.

Tần Cửu đột nhiên híp mắt, chỉ cảm thấy có tiếng gió lạnh lèo vút qua từ bên trái, khóe mắt nhìn thấy ánh sáng bạc lóe lên, nhìn phương hướng là về phía người Nhan Duật.

Sắc mặt Tần Cửu chợt biến, xoay chân, tiến lên ôm lấy nhan duật, đẩy hẳn vào trong cửa Linh Phong các.

Hai người vốn đang đứng ở cửa Linh Phong các.

Tần Cửu dùng sức đẩy, vừa hay xô mở cửa phòng hơi khép, đẩy Nhan Duật ngã thẳng xuống đất.

Vừa rồi thị nữ của Nhan Duật và Lư Liên, Tỳ Ba không đi theo ra ngoài, thật ra là không thể đi theo, Nhan Duật và Tần Cửu tiễn Tô Văn Hương ra ngoài, đã chần ở cửa nói chuyện, bọn họ chỉ có thể đứng bên trong cửa lắng nghe.

Lúc này đột nhiên thấy hai người vừa lên tiếng bất hòa, Tần Cửu đã áp đảo Nhan Duật nhào vào trong.

Lập tức, biểu cảm trên mặt mấy người đều vô cùng đặc sắc.

Lư Liên không dám tin chìa tay che kín mắt, nghĩ thầm: Tôi không quen người này.

Hoàng Mao học theo Lư Liên, cũng đuổi cánh che kín mắt.

Ngược lại tứ đại mỹ nhân của Nhan Duật tròn tròn mắt, nghĩ thầm: Yêu nữ này cũng quá dũng mãnh rồi!

Chỉ có Tỳ Ba vẻ mặt bình tĩnh hơn, sắc mặt trầm xuống, tiến lên một bước, cúi người hỏi: “Cửu gia, sao vậy?”

Tần Cửu lạnh lùng nói: “Có đao. Phi ra từ trong cửa sổ của gian nhà các đối diện, kẻ đó nhắm vào vương gia. Ngươi đi xem xem.”

Ánh mắt Tỳ Ba đảo qua cây đao ghim vào cửa phòng, đưa tay rút xuống, lên tiếng trả lời, đuổi theo.

Nhan Duật nằm trên mặt đất, vừa rồi bị Tần Cửu đẩy ngã, ngay sau đó đã ngã xuống đất, nhất thời không phản ứng kịp. Lúc này cảm giác được trên người có một người ấm áp mềm mại đè lên. Giữa cổ, có hơi thở ấm áp có ý vô ý trêu chọc phần cổ mẫn cảm của hắn, hắn nghĩ thấy hương thơm thoang thoảng trên người người đó, dường như là hương thơm hoa cỏ, nhàn nhạt xa xăm, rất dễ chịu.

“Ai da, Cửu gia, mau buông vương gia ra!” Điều Thuyền la lên. Lúc này Nhan Duật mới nhận ra mình vẫn bị yêu nữ đè lên, vậy mà hắn còn thưởng thức mùi hương trên người yêu nữ.

“Mau đứng lên!” Nhan Duật phản ứng lại, thân thể lập tức cứng đờ, lạnh lùng nói.

Tần Cửu ngẩng ra, híp mắt nhìn trộm Nhan Duật. Thật ra nàng không muốn đẩy Nhan Duật ngã xuống đất, ai ngờ đã dùng lực quá lớn. Lúc này, cảm giác được nàng kề vào thân thể hắn, ngực của mình dính sát vào lồng ngực hắn, cảm nhận được độ ấm trên người hắn, Tần Cửu cảm thấy mặt mình hơi nóng rần rần.

Để che dấu, nàng cúi đầu ho khan, thừa thế tiến lên, duỗi tay khiêu khích một sợi tóc mai đen nhánh của Nhan Duật, nhẹ nhàng quấn quanh ngón tay. Một đôi mắt phượng quyền rũ dập dềnh ánh sáng, từ từ áp sát khuôn mặt Nhan Duật, khóe môi cong nhẹ, cúi đầu nói bên tai Nhan Duật: “Vương gia, đều nói nam nữ thụ thụ bất thân, ngài xem chúng ta đã như vậy rồi, chi bằng...”

“Ngươi nằm mơ đi!” Nhan Duật lạnh lùng giễu cợt một tiếng, đưa tay đẩy Tần Cửu trên người hắn xuống. Tần Cửu bất ngờ không kịp đề phòng động tác đột ngột này, ngón tay vẫn quấn quanh một sợi tóc của hắn, bị hắn đẩy như vậy, lại kéo giật xuống.

Nhan Duật ôm đầu, vẻ ngạo mạn trong mắt lăm lăm như lửa. Hắn xoay người ngồi dậy, liếc xéo Tần Cửu, mơ hồ nhìn thấy trên gương mặt trắng nõn của Tần Cửu, có nét đỏ ửng đáng ngờ.

Tần Cửu phì phì quần áo, chậm rãi đứng dậy từ dưới đất, tiếp tục quấn một vài sợi tóc đen bóng trên ngón tay, cười quyền rũ nói: “Vương gia, ngài muốn tặng tín vật cho ta sao, vậy thì ta sẽ nhận!”

Nhan Duật vốn đang nhìn chằm chằm nét ửng đỏ trên mặt nàng, lúc này thấy nàng vui vẻ như vậy, mắt phượng híp lại đầy nguy hiểm. Hắn đứng dậy, đưa tay cướp sợi tóc trong tay Tần Cửu lại, cho vào trong tay áo mình, tà mị cười nói: “Cơ thể tóc da, nhờ ơn cha mẹ, không nên tùy tiện đem tặng.”

Đương nhiên Tần Cửu cũng không định lấy tóc của Nhan Duật, nhìn đầu ngón tay trống không, cười xinh đẹp nói: “Vương gia đúng là nhẫn tâm, ta đâu có muốn gả cho vương gia.”

Sắc mặt Nhan Duật có hơi hung dữ, cười miệt thị nói: “Ngươi muốn cho bản vương thành một trong đồng nam sủng của ngươi, phải không?”

Tần Cửu cười nhẹ nói: “Sao vương gia có thể nghĩ như vậy chứ? Ta đâu có ý đó.”

Chân mày Nhan Duật hơi nhướng lên, “Tốt nhất là ngươi không phải!” Hắn khoanh tay đi đến một bên bàn rồi ngồi xuống, giờ tay rót một chén trà,

ngẩng đầu uống.

Tần Cửu phát khung thù hoa, chậm rãi bước theo hắn, đi đến ngồi xuống cạnh bàn, tươi cười như hoa, nói: “Vương gia, trà không uống như vậy đâu.”

“Cửu gia quản nhiều như vậy rồi, còn quản bản vương uống trà thế nào sao?” Nhan Duật uống cạn nước trà, từ từ đặt lên bàn, lười biếng nói, “Cửu gia có biết, vụ án Tiểu Ngọc Tiên kia lại có chuyển biến rồi không?”

Tần Cửu gật đầu, “Nghe nói, đột nhiên phụ thân Tiểu Ngọc Tiên rút đơn kiện, vốn dĩ Lưu Lai Thuận đã được bảo lãnh ra khỏi lao, kết quả, lại xảy ra chuyện. Nghe nói, phụ thân của Tiểu Ngọc Tiên đã bị ám sát ở huyện Lai An. Nghe đâu, sau khi ông ta rút đơn kiện đã ra khỏi Lệ Kinh, ai cũng không biết ông ta đi thế nào, đi đâu, không ngờ lại bị ám sát ở huyện Lai. May mà được Kim Ngô Vệ phát hiện cứu thoát, ngay cả hung thủ ám sát cũng bị bắt về.”

“Cửu gia có biết là ai sai khiến không?” Nhan Duật hỏi.

Tần Cửu lười biếng cười, hỏi: “Còn phải hỏi sao? Đương nhiên là Lại bộ thượng thư Lưu Lật! Ông ta đe dọa dụ dỗ khiến phụ thân Tiểu Ngọc Tiên rút đơn kiện, lại chờ sau khi phụ thân Tiểu Ngọc Tiên rời khỏi Lệ Kinh, mới bám theo ông ta xuống tay diệt khẩu. Đúng là Lưu Lật giữ được bình tĩnh đấy, liên tục bám theo đến huyện Lai mới ra tay, khoảng cách đến huyện Lai này cũng khá xa, có điều, cẩn thận như vậy vẫn bị bắt được. Có thể thấy, đây là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau rồi!”

Tần Cửu đã sớm dự liệu đến chuyện này.

Nàng mất nhiều công sức đi đường vòng như vậy, đương nhiên không chỉ vì cho Nhan Duật anh hùng cứu mỹ nhân, cũng không phải để trừ khử Lưu Lai Thuận, mà là để trừ khử Lưu Lật.

Nhan Duật nhìn ý cười quyến rũ nơi khóe môi Tần Cửu, hí mắt nói: “Tại sao ta cảm thấy, người mới là chim sẻ nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Nhan Duật nhìn ý cười quyến rũ nơi khóe môi Tần Cửu, hí mắt nói: “Tại sao ta cảm thấy, người mới là chim sẻ nhỉ?”

Tần Cửu cười thản nhiên, khép hờ mắt nhìn về phía trà nô A Vũ. A Vũ vừa làm nóng chén trà mới, rót đầy trà dâng đến trước mặt Tần Cửu, khẽ thi lễ. Tần Cửu bung chén trà lên, nhấp khẽ một ngụm, cười mỉm nói: “Quả nhiên là một tay pha trà giỏi, A Vũ, người lui xuống trước đi!”

A Vũ hiểu ý, đặt một bình trà đã pha xong lên bàn, khom người lui ra ngoài.

“Liên Nhi, người cũng ra ngoài đi dạo đi!” Có một số việc Tần Cửu giấu Lưu Liên, cho nên không định cho hắn biết.

Lưu Liên đáp lời, cũng lui ra ngoài.

Tần Cửu cười lười biếng, nói: “Vương gia không cần quan tâm ai là chim sẻ, chỉ cần biết, người cuối cùng được lợi là vương gia là được.”

“Sao có thể là ta chứ?” Nhan Duật lười biếng hỏi.

“Tục ngữ nói, hai hồ tranh đấu, nhất định có một con bị thương, vương gia ngồi yên xem hồ đấu, lẽ nào không phải là được lợi?” Tần Cửu nói với hàm ý sâu xa, “Huống chi, lần này Khang Dương Vương đã mất một Lại bộ thượng thư, mà An Dương Vương... Mặc dù nhìn như hắn đã thắng, nhưng cũng mất đi vài thứ. Kim Ngô Vệ vốn là thủ vệ của kinh thành, lại bắt được thích khách ám sát phụ thân Tiểu Ngọc Tiên ở huyện Lai. Ngài nói xem, Thánh thượng sẽ nhìn nhận An Lăng Vương thế nào?”

Nhan Duật nghe vậy, lông mày nhíu lên.

Nói như vậy, có lẽ thứ Nhan Túc mất đi còn nhiều hơn Nhan Mẫn. Rất dễ nhận thấy, vị Hoàng đế ca ca kia của hắn sẽ cho rằng những chuyện này đều là do Nhan Túc an bài, tuy nhiên, thái độ của ông ta đối với hai vị hoàng tử không hề rõ ràng, cũng không phải ông ta không biết sự tranh đấu gay gắt giữa bọn họ. Nhưng, thiết kế thế này sẽ khiến vị Hoàng đế ca ca kia của hắn kiêng kỵ, do đó làm cho Nhan Túc mất đi lòng tin của Hoàng đế. Vậy thì, sau khi Lưu Lật bị cách chức, chỉ sự vị trí Lại bộ thượng thư bỏ trống cũng sẽ không dành cho phe Nhan Túc hay phe Nhan Mẫn.

Nhan Duật ngẩng đầu lên thật chậm, ánh mắt dừng trên mặt Tần Cửu rất lâu, làn môi mỏng của hắn khẽ nhếch, lộ ra ý cười nhìn như hiền lành, “Nói như vậy, bản vương còn phải cảm ơn Cửu gia rồi.”

Tần Cửu cười xán lạn, thản nhiên nói: “Vương gia không cần cảm ơn ta, ta đã sớm nói, nếu như hợp tác, ta sẽ hết lòng làm việc cho vương gia. Kế tiếp, vương gia chỉ cần tìm thân tử trung thực đặc lực, khéo léo tiến cử với Thánh thượng thôi.”

Cái gọi là thần tử trung thực, đó là thần tử không tham dự vào tranh đoạt bẽ phái. Bất luận tranh đoạt quyết liệt thế nào, luôn có một vài thần tử thanh liêm sẽ không tham gia vào cuộc tranh đoạt. Bởi vì tranh đoạt là một việc rất mạo hiểm, nếu như chọn nhầm vua mới, hậu quả không thể tượng tượng nổi. Cho nên vẫn có một bộ phận thần tử rất lớn lựa chọn bàng quan (chỉ ngồi nhìn). Thần tử như vậy không phải không có năng lực, cũng không phải nhát gan sợ phiền phức, có lẽ nói bọn họ là vị quan tốt vì nước vì dân thì đúng hơn. Không thông qua lối tắt ủng hộ vua mới để đạt được thắng tiến sau này, mà dựa vào năng lực của bản thân để phục vụ cho triều đình.

Nhan Duật gật đầu cười cười, mắt đen có vẻ đắm chiều chăm chú nhìn Tần Cửu thật sâu, nhìn không rời mắt.

Tần Cửu bị Nhan Duật nhìn kỹ như vậy, thu lại ý cười trên môi, hơi nhú mày lại, ánh mắt xinh đẹp đón lấy ánh mắt nghiên cứu phán xét của Nhan Duật, hỏi với giọng vô lại: “Vương gia nhìn ta như vậy, có phải rất hối hận vì lúc này đã cự tuyệt ta hay không?”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ tà mị của Nhan Duật hiện lên ý cười mê hoặc rất nhạt, ung dung thản nhiên xoay chén trà, thông thả nói: “Cửu gia đừng hiểu lầm, bản vương chỉ cảm thấy Cửu gia trời sinh rất xinh đẹp, nhìn thêm một cái đã thấy cảnh đẹp ý vui, cho nên nhìn không được nhìn thêm mấy lần.”

Tần Cửu hí mắt nhìn đôi mắt sâu xa như vực thăm thẳm sâu của Nhan Duật, trêu chọc: “Vương gia vẫn nên ngàn vạn lần đừng nhìn một nữ tử như vậy, dễ xảy ra chuyện lắm!” Đôi mắt phượng xinh đẹp mà mê người của Nhan Duật, vẻ thâm tình trong mắt khiến người ta mê đắm, cực kỳ dễ khiến trái tim thiếu nữ chết đuối.

Nhan Duật cười rất nhạt, thông thả nói: “Cửu gia thật sự cảm thấy như vậy sao? Nhưng tại sao bản vương cảm thấy, cho dù bản vương nhìn Cửu gia thế nào, chỉ sợ Cửu gia đều sẽ không động lòng.” Lời nói kia gần như đè nặng âm mũi, mềm mại dị thường, khe khẽ thì thầm như nói với tình nhân, dịu dàng mà ái muội.

Ý cười nơi khóe môi Tần Cửu cứng lại, cau mày nói: “Hả? Vương gia dựa vào đâu mà nói vậy?”

Khóe môi Nhan Duật hơi cong lên, một sợi tóc mai lướt qua khuôn mặt tuấn mỹ, tôn lên vẻ ngang ngược và tà mị của hắn, “Cái này không khó đoán, chẳng phải trong lòng Cửu gia có Túc Nhi sao?”

“Có thêm vương gia cũng không nhiều!” Tần Cửu lười biếng nói.

Nhan Duật cười thản nhiên, ý cười tà mị kia mang đến cho người ta cảm giác nhìn thì đa tình nhưng cực kỳ vô tình, “Cửu gia thật lãng nhãng!”

Đúng lúc này, Tỳ Ba đẩy cửa phòng ra, bước nhanh tới. Thần sắc trên mặt hắn thản nhiên, không nhìn ra bất kỳ biểu cảm gì.

Tần Cửu trầm giọng hỏi: “Sao rồi? Có bắt được thích khách không?”

Tỳ Ba cúi đầu bẩm báo: “Bắt Cửu gia, sau khi nô tài đuổi theo, không phát hiện được bộ dạng thích khách trong gian nhà các kia, có điều, cửa sổ sau đã mở ra, nô tài lập tức đuổi theo, không nhìn thấy nhân vật khả nghi nào. Vừa rồi nô tài đến chỗ tiểu nhị hỏi xem gian nhà các kia có người bao hay không, tiểu nhị nói hôm nay gian nhà các kia không có khách. Cho nên, chắc là trước đó thích khách đã biết vương gia ở đây, cho nên trốn ở trong gian nhà các kia, chỉ đợi tìm cơ hội xuống tay.”

Tần Cửu nhú mày lại, chăm chú nhìn về phía Nhan Duật, hỏi: “Mấy ngày nay vương gia có đắc tội với người nào không?”

Nhan Duật nắm chén trà, khẽ lắc đầu, đột nhiên hắn mỉm cười nói: “Không phải không nghĩ ra đã đắc tội với ai, mà thật sự là quá nhiều, không nghĩ ra ai sẽ ám sát bản vương.”

Tần Cửu hơi thông cảm, cười nói: “Nhìn bộ dạng của tên thích khách kia, có lẽ chỉ dọa vương gia một chút, nếu không sao chỉ xuống tay một cái đã bỏ chạy rồi. Có điều, chuyện này cũng không thể lơ là, tốt nhất hôm sau vương gia xuất môn vẫn nên cẩn thận thì hơn.”

Nhan Duật nhướn mày cười nói: “Hôm nay may mà có Cửu gia. Vậy bản vương lấy trà thay rượu, kính Cửu gia một ly.”

Tần Cửu thản nhiên nói: “Chuyện nhỏ thôi, không có gì.” Nói xong nhắc chén trà lên, thưởng thức vài ngụm trà, thờ ơ hỏi, “Nghe nói, công chúa Vân Thiệu quốc muốn liên hôn với Đại Dục ta, nếu vương gia đã mến mộ Tô tiểu thư, chắc hẳn sẽ không đi xem náo nhiệt đâu nhỉ?”

Nhan Duật lười biếng cười nói: “Nói cũng đúng, nếu như bản vương đi, nếu như bị tam công chúa của Vân Thiệu quốc nhìn trúng, đến lúc đó thì phiền phức rồi. Có điều, chỉ sợ chuyện này cũng là thân bất do kỷ*.”

*thân bất do kỷ: không theo ý mình.

“Ngộ nhờ vị công chúa kia nhìn trúng vương gia thì phải làm thế nào mới được đây?” Tần Cửu hỏi dò. Nhan Duật nghe vậy, cười giống như một con hồ ly gian trá xảo quyết nhưng cũng mỉa mai hoặc mê người, “Cửu gia yên tâm đi, bản vương thả chết không theo là được. Cửu gia lo lắng gì thế, chẳng lẽ người cũng muốn đi xem náo nhiệt, khẩu vị của Cửu gia không tệ đây nhỉ?”

Tần Cửu cười giễu cợt một tiếng, nói: “Vương gia hiểu lầm rồi, ta chỉ lo lắng thay Tô tiểu thư thôi.”

“Vậy không cần ngại bận tâm nữa.” Nhan Duật duỗi cái lưng mỏi, thông thả nói, “Bản vương phải về phủ rồi, Cửu gia cứ thông thả mà uống.”

“Mỹ nhân miêu đâu?” Hoàng Mao đứng ở vai Tần Cửu, tìm mấy vòng trong nhà các mà không nhìn thấy mèo đen Bạch Nhĩ, cuối cùng xen mồm hỏi.

Nhan Duật sững sốt, lúc này mới hiểu ra mỹ nhân miêu Hoàng Mao nói là mèo đen Bạch Nhĩ mà hắn nuôi, rất nhanh hắn đã biết lai lịch của mỹ nhân miêu này tám phần là đến từ tên gọi mỹ nhân của hắn, sắc mặt không khỏi cứng đờ. Nhướn mày lên, nhếch mép cười, cúi đầu nói với Hoàng Mao: “Nếu Bạch Nhĩ nhà ta đã là mỹ nhân, đương nhiên không thể tùy tiện ra ngoài rồi.” Hắn cúi đầu nói, giọng nói tao nhã êm tai, nhẹ nhàng thông thả như suối chảy, nghe không ra hi vọng gì.

Hoàng Mao không hiểu vì sao là mỹ nhân thì không thể ra ngoài, nghiêng đầu khó hiểu nhìn hắn.

Nhan Duật ngẩng đầu cười ha hả rồi đi, túm đại mỹ nhân phía sau vội vàng đi theo.

Chỉ trong phút chốc, Linh Phong các đã khôi phục lại sự yên tĩnh.

Tần Cửu ngồi ở trước bàn, ý cười bên khóe môi từ từ cứng lại, sắc mặt cũng hơi hơi trầm xuống, nàng bưng chén trà lên, thờ ơ thưởng thức một ngụm, nhũn nhặn lạnh lùng nói: “Tỳ Ba, người đi gọi Mộ các chủ tới đây.”

Về mặt Tỳ Ba cứng đờ, nói khẽ: “Cửu gia, ngài đoán ra rồi ư?”

Tần Cửu thần nhiên liếc Tỳ Ba một cái, nói: “Với công phu của người, nếu không đuổi kịp kẻ kia, dù thế nào cũng có thể liếc thấy bóng dáng hắn, sao có thể không có chút manh mối nào? Đi đi, gọi hắn tới đây.”

Tỳ Ba đáp lời đi ra ngoài, chỉ một lát sau các chủ Mộ Vu Phi của Linh Lung các đã im lặng đến Linh Phong các.

Tần Cửu hí mắt nhìn hắn, nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, thấp giọng nói: “Tuyên Li, ta vẫn nhớ người không phải người lỗ mãng, tại sao hôm nay phải làm như vậy?”

Mộ Vu Phi biết không thể giấu giếm được Tần Cửu, hắn chính trang y phục ngồi đối diện với Tần Cửu, trong mắt sáng hiện lên vẻ lo lắng, “Đại nhân, không phải thuộc hạ lỗ mãng, việc đó là sau khi nghĩ kỹ mới làm. Thuộc hạ ám sát Nghiêm vương, chỉ là để đại nhân cứu hắn. Ngài đã để hắn cứu Tô Văn Hương, ta cũng muốn để ngài cứu hắn một lần, làm cho hắn biết ngài là ân nhân của hắn, ngài đang giúp hắn. Vậy thì có lẽ Nghiêm Vương sẽ không đối xử vô lễ với ngài như vậy nữa.”

Tần Cửu thở dài một tiếng, trên khuôn mặt xinh đẹp đã thu lại ý cười quyến rũ, nhìn qua có vẻ trong trẻo lạnh lùng mà tao nhã.

“Tuyên Li, sau này đừng tiếp tục làm chuyện như vậy nữa. Ta cũng không muốn liên lụy tới Linh Lung các, may mà Nhan Duật không hề nghi ngờ. Ta và hắn vốn là hợp tác, làm theo mong muốn của nhau, không có thành thật gì đáng nói, người cũng không cần buồn vì ta. Sự vô lễ đó, ta đã quen kiềm chế từ lâu rồi.”

Mộ Vu Phi nghe vậy, trong lòng quặn đau từng cơn. Hắn gật gật đầu, ánh mắt lướt qua đôi mắt như nước trong, mực đặc của nàng, đôi mắt phượng ấy đã từng rất trong veo, bây giờ lại sâu không thấy đáy, khiến hắn dù thế nào cũng đoán được suy nghĩ của nàng.

“Tuyên Li, người kinh doanh tòa Linh Lung các này cũng nhiều năm rồi, ta không muốn cuốn người vào vòng xoáy nguy hiểm. Nếu như còn xảy ra chuyện như thế này nữa, Tuyên Li, ta sẽ cắt đứt quan hệ với Linh Lung các, người hiểu không?” Tần Cửu hí mắt nói, giọng nói hờ hững như mây trôi, nhưng lại khiến lòng Mộ Vu Phi trầm xuống, ánh nước trong mắt từ từ ảm đạm.

“Ta hiểu!” Mộ Vu Phi mím chặt môi, thấp giọng nói.

Hắn hiểu! Đương nhiên hắn hiểu nàng lo lắng cho an toàn của hắn. Nhưng nàng lại không hiểu hắn, hắn trở mặt nhìn nàng một mình đi vào nơi nguy hiểm, rốt cuộc trong lòng là loại cảm giác nóng ruột nóng gan như thế nào.

“Được rồi, Tuyên Li, ta vẫn chưa thể rời khỏi người, có rất nhiều chuyện vẫn sẽ cần người làm.” Tần Cửu đứng dậy, vỗ vỗ vai Mộ Vu Phi, khẽ cười nói.

Mộ Vu Phi mỉm cười ngẩng đầu, chăm chú nhìn thần thái khen ngợi trong đôi mắt nàng, dường như lại nhìn thấy được nàng của trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

An Lăng Vương phủ cũng ở trong Cẩm Tú phường, cách phủ Tô tướng không xa. Trước cửa phủ là một hàng cây du liễu lớn, đang là giữa tháng ba, cành liễu múa trong gió nam ấm áp, mềm mại như ông tay áo nữ tử bay lượn.

Trong thư phòng của vương phủ, An Lăng Vương Nhan Túc và phụ tá trong phủ là Dịch sư gia Dịch Tử Lăng đang đánh cờ.

Đêm hôm qua, sau khi Tạ Dịch Trần bắt được thích khách ám sát phụ thân Tiểu Ngọc Tiên, đã giao cho Hình bộ, đêm qua thẩm vấn trong đêm, cuối

cùng đã tra ra người sai khiến phía sau là Lư Lật. Vì liên quan đến quan viên nhị phẩm của triều đình, cho nên Thượng thư Hình bộ Chu Ngọc đã báo cáo kết quả thẩm tra lên triều đình. Quả nhiên Khánh Đế nổi trận lôi đình, tước bỏ chức quan của Lư Lật, phán đi lưu đầy, mà Lư Lai Thuận vẫn bị phán tội chém đầu.

“Điện hạ, tài đánh cờ của ngài càng ngày càng cao hơn, nếu còn tiếp tục như vậy, sợ rằng ta sẽ không dám đánh cờ với điện hạ nữa.” Dịch Tử Lăng nhìn bàn cờ chăm chăm, suy nghĩ một lúc lâu, mới đặt quân đen trong tay xuống. Y mặc áo bào gấm màu xám tro giản dị, tuổi chừng ba mươi, khuôn mặt tuấn lãng, ánh mắt sáng ngời.

Nhan Túc dùng đầu ngón trỏ và ngón giữa cầm một quân cờ trắng, dùng tốc độ cực kỳ chậm đặt lên bàn cờ, khoe môi cong lên tạo thành một nếp nhăn rất mờ: “Tử Lăng lại nói đùa rồi, bản vương mong chờ người không đánh cờ với ta đây.”

Dịch Tử Lăng thờ dài một tiếng, “Điện hạ, e rằng vị trí Lại bộ thượng thư của Lư Lật không giữ được rồi.”

Nhan Túc gật đầu, mỉm cười, “Bản vương đã sớm chuẩn bị xong người thay thế, chỉ là không biết có qua được cửa của phụ hoàng hay không.”

Dịch Tử Lăng cười ha hả nói: “Điện hạ không cần lo lắng, chắc chắn Thánh thượng sẽ không sắp xếp người của Khang Dương Vương nữa. Vậy thì cho dù sắp xếp người nào, cũng sẽ không có hại cho vương gia.”

Nhan Túc gật đầu, mặc dù trên mặt hắn là vẻ thản nhiên, trong mắt lại hiện lên ánh sáng sáng rực. Hắn đã nhìn thấu từ huyết của ván cờ, nhưng quân cờ trên tay vẫn chưa hạ xuống, mà ngược mắt nói: “Tử Lăng, có muốn bản vương cho người cơ hội thu lại nước cờ này không?”

Dịch Tử Lăng cúi đầu nhìn, đầu mày liên tục nhíu lại, lắc đầu từ chối: “Không cần đâu, nước cờ đã đi, không thể hối hận.”

Nhan Túc hơi cau mày, khoe môi hiện lên ý cười tao nhã, “Tử Lăng chắc chắn không hối hận chứ?”

Dịch Tử Lăng chăm chú nhìn ván cờ một lát nữa, mặc dù nhìn thấy thế thua của mình đã lộ ra, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu để lại hai chữ như chém đinh chặt sắt: “Chắc chắn.”

Nhan Túc bùng chén sứ trắng trong tay lên, uống một ngụm trà xanh, vờn ngón tay ra, cầm quân cờ trong tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, híp mắt nhìn ván cờ, thản nhiên nói: “Tử Lăng không cần nghiêm túc như vậy đâu, chỉ là chơi cờ mà thôi, nếu người không hối hận, vậy nước cờ này của bản vương có chút khó khăn rồi!”

Dịch Tử Lăng thờ dài một tiếng, nói: “Nếu đã là thế thua, tại hạ sẽ nhận thua. Vương gia đừng khó xử. Đánh cờ không hối hận là vấn đề nguyên tắc, trên đời này có rất nhiều chuyện, đã làm rồi thì muốn hối hận cũng không được.”

Lông mày Nhan Túc nhíu lại, chậm rãi nói: “Thật ra, thế sự vĩnh viễn không đơn giản như suy nghĩ. Lại nói đến ván cờ này, thật ra nhìn kỹ, cũng không phải thế thua! Người hà tất phải nhận thua.”

Nhan Túc cầm quân trắng trong tay nhẹ nhàng đặt lên bàn cờ, chỉ là một nước cờ thôi, cục diện trên bàn cờ đã biến đổi thế thua vừa rồi, khiến cho thế lực hai bên cân bằng, khó phân thắng bại.

Dịch Tử Lăng liếc nhìn ván cờ biến hóa khó lường, thản nhiên nhấp một ngụm trà, ánh mắt chăm chú, khẽ gật đầu.

“Điện hạ, Vân Thiều quốc muốn liên hôn với nước ta, nghe nói, hôm nay tam công chúa kia đã ngủ lại ở dịch quán, chẳng biết điện hạ có tính toán gì không?” Dịch Tử Lăng hỏi.

Nhan Túc hơi nheo hai mắt lại, thản nhiên nói: “Mặc dù bản vương không thể đích thân tham dự cuộc náo nhiệt này, nhưng cũng không thể tự nhiên dâng lợi cho kẻ khác. Kế sách hiện giờ, chính là tìm một người nhân phẩm phi phạm trong đám quan viên, tranh giành với Nhan Mẫn một chuyện.”

Vân Thiều quốc nằm ở phía Nam Đại Dục quốc, quốc gia tuy nhỏ, nhưng bởi vì trong nước sản xuất nhiều loại vật báu hiếm lạ, buôn bán qua lại với các nước, thu được rất nhiều lợi ích, cho nên thực lực quốc gia tương đối giàu có. Vân Thiều quốc do nữ hoàng cầm quyền, thời gian qua hai nước luôn hòa thuận. Một nước nhỏ như Vân Thiều quốc không có sức uy hiếp với Đại Dục, nhưng nếu như giành được sự ủng hộ của Vân Thiều quốc, ít nhất sẽ khá thuận lợi.

Mặc dù Nhan Túc không có lòng mưu cầu, nhưng cũng không muốn cho Nhan Mẫn lấy được tam công chúa của Vân Thiều quốc, để Nhan Mẫn có thêm một sự trợ giúp nữa ngoài Thần tông.

Dịch Tử Lăng tiếc nuối gõ gõ bàn, thờ dài nói: “Nếu điện hạ tranh giành, ắt hẳn Khang Dương Vương không phải là đối thủ của điện hạ. Thật ra điện hạ cần gì phải như vậy...”

Mắt dài của Nhan Duật híp lại, trong mắt có gợn sóng hiện lên, tựa như gió nhẹ lướt qua hồ sen, làm nổi lên một vòng sóng lăn tăn nho nhỏ.

Hắn hiểu được ý trong lời Dịch Tử Lăng, ném quân cờ trên tay lên bàn cờ, thông thả đứng dậy, khoanh tay đi đến bên giường, ngược mắt nhìn không gian mờ mịt bên ngoài cửa sổ, “Tử Lăng, người biết lòng ta rồi, cần gì phải nói nữa.”

Dịch Tử Lăng khẽ thờ dài một tiếng, nhìn bóng lưng Nhan Túc, không nói gì một lúc lâu.

Lúc này đã sắp hoàng hôn, tia nắng chiều tà êm dịu cuối cùng chiếu rọi, che phủ khuôn mặt tuấn mỹ của Nhan Túc, giờ phút này khuôn mặt lạnh nhạt đến

tột cùng kia lại hiện ra ánh sáng êm dịu, mà ý cười thoáng qua khóe môi dịu dàng vô cùng.

Sắc trời vừa chuyển sang hoàng hôn, trong dịch quán Vân Thiều quốc ở, một bóng hình nhỏ xinh đột nhiên lặng lẽ xuất hiện, chính là tỳ nữ Linh Nhi của Vân Thiều quốc cười con ngựa nhỏ màu mận chín mà hôm nay nhìn thấy trên phố. Sau lưng nàng có hai tùy tùng đi theo, đã ra khỏi dịch quán, đi xuôi xuống phố.

Trên lầu đối diện, Tỳ Ba vẫn luôn quan sát động tĩnh của dịch quán vội vàng ôm bảo kiếm đi xuống lầu, bám theo bóng dáng kia một lúc lâu, nhìn thấy nàng đi đến khu chợ phía Tây của Lệ Kinh, bèn nói với Hoàng Mao trong lòng mấy câu, thả Hoàng Mao ra.

Tần Cửu vừa dùng xong bữa tối, hôm nay cảm thấy hơi mệt mỏi, đang muốn nghỉ ngơi sớm một chút.

Hoàng Mao đã quay về, nói với nàng: “Khu chợ phía Tây.”

Tần Cửu nhũn mày, cười nhạt nói: “Tiểu nha đầu này thật sự có thể giầy vò người khác, vừa đến Lệ Kinh, cũng không ngại mệt. Hoàng Mao, người đưa A Xú đến khu chợ phía Tây, để hắn mua kiếm đi.”

Khu chợ phía Tây là chợ đêm lớn nhất Lệ Kinh, vừa chập tối, nơi đây đã bày đủ loại quầy hàng, tiếng rao hàng không dứt, vô cùng náo nhiệt.

Từ ngày Lưu Liên đến Lệ Kinh, cũng chỉ theo Tần Cửu ngắm hoa đăng trên phố một lát vào đêm Tết Nguyên Tiêu, kết quả cuối cùng lại là chạy một chuyến trời chết, về sau buổi tối chưa từng ra ngoài chơi.

Tối nay, chẳng biết tại sao Tần Cửu đột nhiên mở lòng từ bi, lại cho hắn đưa Hoàng Mao đến khu chợ phía Tây mua kiếm.

Từ nhỏ Lưu Liên rất thích đọc sách, nhưng không thích luyện võ, vậy nên võ nghệ bình thường, tối nay, Tần Cửu đột nhiên nói với hắn, muốn hắn đến khu chợ phía Tây mua một thanh kiếm tốt, nàng muốn dạy hắn tập võ.

Thật ra trong lòng Lưu Liên không hề sẵn lòng, nghe nói võ công của yêu nữ tu luyện với nam sủng mới có thể nâng cao rất nhanh, là võ công tà ma ngoại đạo, sao hắn có thể học theo nàng ta được. Nhưng hắn không dám chống đối ý của Tần Cửu, đành phải đưa Hoàng Mao đến khu chợ phía Tây.

Khu chợ phía Tây ồn ào náo nhiệt, thứ gì cũng bán, Lưu Liên nhìn hoa cả mắt. Chỉ một lát sau, quả nhiên nhìn thấy một tiệm bán binh khí.

Chàng quý nhìn thấy có người tới, vội vàng nói căng cổ họng như hát một khúc nhạc:

“Anh có thấy:

Thép Côn Ngô khói nóng rèn trui,

Dầu tía, hồng trông cũng đỏ ngời.

Thọ đúc tài nhiều năm khổ luyện,

Nên Long Tuyền kiếm báu này đây.

Sắc gươm lấp lánh như sương tuyết,

Dân chúng đều khen tuyệt lạ đời.

Vỏ càn ngọc hình sen khéo léo,

Chạm vàng rạn rờ dưới trăng soi.*

Vị công tử này muốn xem kiếm sao? Thanh kiếm này cực kỳ hợp với cậu đấy.”

*Trích từ bài “Cổ Kiếm Thiên” – Quách Chấn. Bản dịch của Viên Thu. Nguồn sưu tầm: <http://www.hoasontrang.us>

Chàng quý vừa nói, vừa đưa cho Lưu Liên một thanh kiếm xinh đẹp mà tinh xảo. Lưu Liên vừa nhìn, thấy giống như kiếm mà nữ tử trong khuê các ngắm chơi. Hắn khoát tay, chỉ vào một thanh kiếm phong cách cổ xưa, nói: “Cho tôi xem thanh trường kiếm này.”

Chàng quý nhìn thấy dáng vẻ quý công tử của Lưu Liên, vốn cho rằng hắn chỉ là loại cảm kiếm ra vẻ, cho nên mới lừa gạt Lưu Liên bằng mấy loại kiếm hoa lệ mà không hề sắc bén. Bây giờ thấy hắn chỉ vào thanh kiếm kia, bèn vuốt râu cười nói: “Công tử có nhãn lực thật tốt, thanh kiếm này đúng kiếm tốt, được tạo ra từ tay bậc thầy rèn kiếm Tiêu Minh, nổi tiếng với phong cách cổ điển. Công tử không biết Tiêu Minh cũng không sao, biết An Lăng Vương chứ, thanh đao trong tay An Lăng Vương chính là tạo ra từ tay Tiêu Minh. An Lăng Vương đã dùng thanh đao kia chém bao nhiêu kẻ gian xảo vọng tưởng rồi. Vô cùng sắc bén!”

Lưu Liên vốn cực kỳ khâm phục An Lăng Vương Nhan Túc, nghe chàng quý nói xong, lập tức hỏi: “Thanh kiếm này bao nhiêu ngân lượng?”

Chàng quý vươn hai ngón tay ra, hươu hươu với Lưu Liên.

Lưu Liên hỏi: “Hai mươi lượng? Vậy được, tôi mua.”

Chưởng quầy cười cười nói: “Công tử hiểu sai ý rồi, hai trăm lượng.”

Lưu Liên tròn to mắt, nói: “Chưởng quỹ, ông nói đùa sao, một thanh kiếm mà hai trăm lượng?”

Chưởng quỹ cười cười nói: “Tôi vừa nói rồi, đây là thanh kiếm tạo ra từ tay đúc kiếm nổi tiếng, hai trăm lượng đã rất rẻ rồi đó. Như vậy đi, tôi thấy công tử cũng thật lòng muốn mua, giảm xuống một trăm năm mươi lượng cho cậu, thiếu một văn cũng không bán.”

Lưu Liên chần chờ một lát, một mặt là vì đã nhìn trúng thanh kiếm kia, nghĩ đến trong túi chỉ có một trăm lượng Tần Cửu cho, bèn vươn một ngón tay ra nói: “Một trăm lượng, tôi sẽ mua.”

Chưởng quỹ thờ dài một tiếng, cực kỳ tiếc nuối nói: “Nếu vậy, tôi sẽ lỗ tiền cho công tử vậy.”

Lưu Liên cảm thấy vị chưởng quỹ này giá cả vừa phải, đang muốn lấy bạc ra mua, chợt nghe thấy một giọng nói trong trẻo vang lên sau lưng, “Thanh kiếm này mà cũng đáng một trăm lượng? Nó có gì tốt chứ?”

Lưu Liên quay đầu lại nhìn, chỉ thấy chẳng biết từ lúc nào có một thiếu nữ đứng sau lưng hắn. Nàng mặc một chiếc váy dài màu hồng nhạt, mái tóc đen chải thành hai búi tóc, trên búi tóc quấn lông thỏ màu trắng, nhìn xinh đẹp mà đáng yêu. Nhìn kỹ khuôn mặt nàng, lại chính là tỷ nữ Linh Nhi của Vân Thiều quốc mà mình nhìn thấy trên phố.

Linh Nhi liếc xéo Lưu Liên một cái, không quan tâm đến hắn, chỉ nói với chưởng quỹ: “Thanh kiếm có gì tốt mà đáng một trăm lượng bạc rỗng?”

Chưởng quỹ thấy đã sắp mua bán xong, giữa đường lại xuất hiện một Trình Giảo Kim*, sắc mặt trầm xuống, nói: “Tiểu nha đầu, cô không hiểu rồi, thanh kiếm này của tôi khá sắc bén đấy.” “Sắc bén hay không, phải thử một chút.” Linh Nhi nói với giọng trong trẻo.

*Trình Giảo Kim: ý chỉ kỳ đà cản mũi.

Nàng tiện tay rút thanh kiếm treo eo mình ra, nói: “Thanh kiếm này của ta mua với giá hai mươi lượng bạc, nói như vậy thì không bằng kiếm của ông rồi, ta lại muốn thử một lần.”

Chưởng quỹ cả kinh, còn chưa kịp ngăn cản, chỉ thấy tiểu cô nương tay nâng kiếm lên, chém xuống thanh kiếm của ông ta.

Không một tiếng động, thanh kiếm và cả vỏ kiếm của ông ta lại bị chặt đứt hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

Lưu Liên còn chưa phản ứng kịp, đã nhìn thấy thanh kiếm mình vừa muốn mua bị chặt đứt cả vỏ kiếm rồi.

Linh Nhi liếc Lưu Liên một cái một cái, giờ thanh kiếm trong tay mình cắm lại vào vỏ kiếm, cười hơi châm biếm, nói với chưởng quỹ: “Thì ra bảo kiếm của ông lợi hại như vậy à?”

Chưởng quỹ mở mắt trừng trừng nhìn kiếm của mình chưa bán đi đã bị chặt gãy, cười lạnh một tiếng, chỉ vào Linh Nhi nói: “Tiểu cô nương này từ đâu tới vậy, sao lại vô lễ như thế. Cô đền bảo kiếm của tôi đi.”

Tỷ nữ Linh Nhi của Vân Thiều quốc nghe vậy, đôi mắt to xinh đẹp đột nhiên đảo đi, dường như ánh đèn khắp phố đã tụ lại trong mắt nàng, nàng nói không chút khách khí: “Với thanh kiếm gãy này của ông, đừng nói một trăm lượng bạc rỗng, mười hai lượng cũng không đáng. Ông làm ăn buôn bán như vậy, đúng là không có chút lòng thành tâm nào cả.”

Chưởng quỹ hừ một tiếng, nổi giận đùng đùng nói: “Cô quản nhiều như vậy làm gì, vị công tử này sẵn lòng mua, tôi đồng ý bán, sao lại ảnh hưởng đến cô chứ. Cô có nói nhiều hơn cũng vô dụng, bây giờ cô đã làm hỏng bảo kiếm của tôi rồi, mau mau bồi thường bạc đi. Tôi nói trị giá một trăm lượng thì chính là một trăm lượng, một văn tiền đồng cũng không thể thiếu.” Dù sao cũng đã buôn bán nhiều năm trên con phố này, đâu chịu bỏ qua cho nàng chứ.

Linh Nhi lè lưỡi, chậm rãi nói: “Đáng tiếc là, ta không có bạc.”

Chưởng quỹ nổi giận thật sự, ông ta không thể đánh nhau với một tiểu nha đầu được, lúc này nghe nàng nói không có bạc, liền chĩa mũi nhọn vào Lưu Liên, “Hai người các ngươi là một bọn, phải không? Là cố tình tới bói mớ, đúng không?” Suy cho cùng vẫn là nam nhân, không thể lòi kéo tiểu cô nương người ta, bèn tiện thể tóm lấy cổ tay Lưu Liên, cười lạnh nói, “Vậy thì người đền đi!”

Lưu Liên bất ngờ bị tóm cổ tay, cau mày nói: “Người này, sao lại không phân rõ phải trái như vậy, thanh kiếm đó đâu phải tôi làm hỏng.” Nói xong liền

vung tay ra.

Nhưng chuông quỹ đã chắc chắn hấn và Linh Nhi là một bọn, nào chịu buông hấn ra.

Linh Nhi thấy Luru Liên và chuông quỹ kia lôi kéo nhau, đột nhiên hô lên với chuông quỹ: “Ôi, ông mau nhìn quây hàng của ông kia, có người cướp mất bình khí của ông rồi!”

Chuông quỹ nghe vậy quay đầu lại nhìn, vào lúc đó sức lực trên tay cũng giảm bớt, bị Luru Liên tùy tiện vung một cái đã buông ra.

Đúng lúc này, Linh Nhi bước lên trước một bước, bắt được cổ tay Luru Liên, dắt hấn bỏ chạy. Thật ra Luru Liên không định chạy, hấn còn nghĩ, nếu không thì bồi thường ngân lượng cho chuông quỹ cũng được, cô tay lại đột nhiên bị một đôi tay nhỏ nhắn mềm mại nắm lấy, bị nằng kéo chạy đi.

Sau lưng, tiếng hét phẫn nộ của chuông quỹ từ xa truyền đến.

“Này, hai đứa tiểu quỷ các ngươi, đừng chạy, quay lại cho ta!”

Ông ta càng hét, hai người lại chạy càng nhanh, xuyên qua dòng người trên đường phố, liên tục chạy về phía trước.

Chạy trốn đột ngột như vậy, khiến Luru Liên cảm thấy một luồng không khí đột nhiên xông vào cổ họng mình, dường như vô số đốm đèn trên đường đều đang lướt về phía sau. Hấn cảm thấy hình như từ trước đến giờ mình chưa bao giờ chạy nhanh như vậy, y phục trên người đều bay phấp phật như sắp bị gió thổi bay.

Thật ra chưa từng tay trong tay chạy trốn với một tiểu cô nương như thế này, Luru Liên cảm thấy thật sự có chút điên cuồng, nhưng chẳng biết tại sao cũng hơi vui sướng.

Cứ mặc sức chạy như vậy trong gió.

Thật ra đến cuối cùng, bọn họ đã sớm không phải đang chạy trốn nữa, mà đơn giản là chỉ đang chạy.

Luru Liên bị tiểu cô nương này dẫn đi, chạy ra khỏi khu chợ phía Tây, chạy vào một khu phố, chạy ra khỏi một con ngõ, cuối cùng xuất hiện trước mặt là khung cảnh nước sáng lấp lánh.

Thì ra, vô tình đã chạy đến bên một hồ nước lớn.

“Chúng ta đã chạy đến đâu vậy? Sao ở đây lại có hồ nước?” Tiểu cô nương Vân Thiệu quốc tên Linh Nhi buông tay Luru Liên ra, hỏi.

Luru Liên không lớn lên ở Lệ Kinh, nhưng lại nghe nói, vùng Tây Bắc Lệ Kinh có một hồ nước lớn, gọi là hồ Lệ Thủy. Có lẽ chính là nơi này rồi. Vì thế trả lời: “Nơi này hẳn là hồ Lệ Thủy rồi.”

Linh Nhi mở to mắt nhìn, chạy đến bên hồ, đặt mông ngồi xuống thăm cỏ, cười tủm tỉm nói: “Nơi này rất đẹp, không ngờ trong kinh thành này còn có một hồ nước như vậy.”

Luru Liên cũng đã chạy rất mệt, chậm rãi bước tới bên hồ, ngồi cách thiếu nữ không xa.

Cỏ trên mặt đất mềm mại, nước chảy dưới chân hai người, trên đầu là nhánh liễu mới đâm chồi rủ xuống, dường như có thể lướt qua mặt họ.

Ở trên có trăng, dưới nước cũng có trăng.

Ánh trăng lênh đênh trên mặt hồ, ánh sáng lẫn lẫn, nước màu ánh trăng, soi sáng lẫn nhau, tĩnh lặng mà mỹ lệ.

Từ sau khi Luru Liên đến Lệ Kinh, đã rất lâu rồi không nhìn thấy cảnh đêm mỹ lệ như vậy. Hấn đang đắm chìm trong cảnh đẹp, vào lúc này, tiểu cô nương bên cạnh hỏi: “À, ngươi tên là gì?”

Luru Liên ngẩn ra một lúc, suy tư giây lát, chậm rãi nói: “Cô cứ gọi ta là Tàn Phi Phàm đi.”

“Tàn Phi Phàm? Người này sao ngay cả tên mình cũng phải nghĩ nửa ngày thế?” Tiểu cô nương dường như có chút không hài lòng với câu trả lời của hấn.

“Vậy cô tên gì?” Luru Liên hỏi.

“Ta tên là...” Đôi mắt thiếu nữ Linh Nhi mau chóng trốn tránh, một lúc lâu sau mới nói, “Ta tên là Thượng Linh Nhi.”

Luru Liên âm thầm tròn mắt, nghĩ thầm, chẳng phải cô cũng nghĩ nửa ngày đó sao.

Hấn ngồi trên thảm cỏ một lát, cảm thấy nghi ngại đủ rồi, phui bụi bặm trên người, đứng dậy nói: “Sắc trời không còn sớm nữa, tiếng trống báo canh trên đường sắp vang lên rồi, ta phải nhanh chóng đi về.”

Thượng Linh Nhi túm chặt lấy y phục của Luru Liên, nói: “Người này, nếu không phải thấy hôm nay ngươi đã giúp ta trên đường, vừa nãy ta chẳng thèm giúp ngươi đâu. Bây giờ ta giúp ngươi rồi, sao ngươi có thể bỏ đi chứ?”

Lưu Liên cảm thấy khó hiểu: “Ta không đi, chẳng lẽ còn phải ngủ qua đêm bên hồ sao?”

Thượng Linh Nhi hừ lạnh một tiếng nói: “Nếu không phải vì cứu ngươi, ta có thể đến chỗ này sao? Bây giờ ta không biết về dịch quán thế nào nữa, ngươi cứ như vậy mà bỏ ta lại không quan tâm sao?”

Lúc này Lưu Liên mới biết, tiểu cô nương người ta đã lạc đường rồi. Mà lúc này, Lưu Liên mới chợt phát hiện ra, hắn cũng lạc đường rồi.

Vì thế, đêm nay, hai người dạo lòng vòng trên đường.

Phía sau bọn họ không xa, hai thị vệ của Vân Thiệu quốc theo sát.

Một người trong số đó mặt ủ mày chau nói: “Có phải chúng ta nên đưa công chúa đi không?”

Người kia nói: “Muốn đi thì ngươi đi đi!”

Khuôn mặt người còn lại lập tức nhăn nhó thành trái mướp đắng.

Bọn họ thật sự không đoán ra được tính tình của công chúa, không biết công chúa có muốn được bọn họ đưa về hay không.

Trên nóc nhà đằng sau hai thị vệ không xa, Hoàng Mao đứng trên vai Tỳ Ba, nói: “A Xú qua đó rồi.”

Tỳ Ba sờ đầu Hoàng Mao, lạnh nhạt nói: “Một lát nữa hắn vẫn sẽ về thôi.”

Lưu Liên và Thượng Linh Nhi đã đi được mấy vòng ở nơi này rồi.

Mãi cho đến khi trời sáng, Lưu Liên và Thượng Linh Nhi sánh vai ngồi ở bên hồ, ngắm cảnh mặt trời mọc. Thật ra Lưu Liên vẫn là lần đầu tiên ngắm cảnh mặt trời mọc bên hồ.

Mặt trời nhô lên cao giữa không trung, bức hoành phi ban mai mở ra bên cạnh mặt trời, ánh sáng tỏa ra vạn dặm, quang cảnh huy hoàng.

Sau đó, hai thị vệ của Vân Thiệu quốc đã đưa Thượng Linh Nhi đi.

Lưu Liên cũng được Tỳ Ba đưa đến viện Hàn lâm.

...

Trong Kiềm Gia viện yên tĩnh không một tiếng động, Tần Cửu lười biếng ngồi trước cửa sổ đối diện với cây đào kia đến gần ngấn người, không chú tâm nghịch sợi tơ trên khung thêu hoa, vào lúc ống tay áo phất nhẹ, từng cánh hoa rơi, tơ liễu bay múa.

Ánh nắng ban mai xuyên qua lớp rèm cửa sổ chiếu vào, làm tỏa sáng cả khuôn mặt nàng.

Tỳ Ba đứng ở bên cạnh Tần Cửu, thuật lại tình hình hôm qua một lần.

Tần Cửu từ từ thờ dài một tiếng, “Quả nhiên không hiểu biết tí nào!”

Từ một tháng trước, Tần Cửu đã phái người ở Vân Thiệu quốc thăm dò sở thích, dung mạo và tính cách của tam công chúa. Nàng biết tiểu công chúa này thích binh khí, mỗi lần ra chợ, nhất định sẽ đến tiệm binh khí, cho nên mới sai Lưu Liên đến khu chợ phía Tây mua binh khí. Ngược lại cơ duyên xảo hợp, cuối cùng hai người đã chạm mặt nhau. Chỉ đáng tiếc, Lưu Liên không hiểu biết chút nào.

Nếu là Nhan Duật, Tần Cửu nghĩ, có lẽ với thời gian một đêm đó, đã thu phục được tiểu cô nương rồi.

“Cửu gia, cái này cũng phải xem duyên phận của hai người. Có điều, đêm qua nô tài nghe trộm được cuộc đối thoại của hai thị vệ đi theo công chúa Vân Thiệu quốc, phát hiện ra chúng ta đã bỏ sót một tin tức quan trọng.” Tỳ Ba nhú mày nói.

“Tin tức gì?” Tần Cửu chậm rãi ngẩng đầu, thản nhiên.

“Sở dĩ Vân Thiệu quốc muốn liên hôn với Đại Dục quốc, thật ra nguyên nhân chính là vì, là vì tiểu công chúa kia ngưỡng mộ An Lăng Vương.” Tỳ Ba nói.

“Cái gì?” Tần Cửu đột nhiên ngẩng đầu, sừng sốt nói.

Khi nàng nghe nói Vân Thiệu quốc muốn liên hôn với Đại Dục quốc, trước tiên là nghĩ rằng làm thế nào để tiểu công chúa đó kết duyên với Lưu Liên, cho nên chỉ phái người thăm dò sở thích và tính tình của công chúa, dù thế nào cũng không ngờ, trong lòng tiểu công chúa này đã có Nhan Túc.

Nhan Túc!

Tần Cửu hí mắt, quả nhiên là danh tiếng đủ vang, không chỉ mê hoặc nữ tử của Đại Dục quốc, ngay cả công chúa Vân Thiệu quốc cũng ngưỡng mộ hắn sao?

Tần Cửu bỗng nhớ tới y phục hoa mẫu đơn làm từ lụa Noãn mà Nhan Túc tặng cho Tô Văn Hương.

Lụa Noãn đó được tạo ra từ Vân Thiều quốc, nói như vậy, có lẽ Nhan Túc đã từng đến Vân Thiều quốc, cho nên tiểu công chúa thể gặp được Nhan Túc.

Tần Cửu cúi đầu cười lạnh lùng, trên khuôn mặt tinh xảo như bạch ngọc, đôi mắt phượng quyền rũ kia dưới ánh sáng mặt trời chiếu rọi còn lóng lánh hơn cả hoa đào ngoài cửa sổ, chỉ là trong ánh sáng rực rỡ ấy lại lộ ra vẻ sắc bén lạnh lùng.

Nói như thế, việc này lại khó giải quyết rồi.

“Không sao, hiện giờ trong lòng Nhan Túc chỉ có Tô Văn Hương. Cho dù tiểu công chúa kia thích hẳn, e rằng hẳn cũng sẽ không đồng ý. Cho nên, nhất định tiểu công chúa kia chỉ có thể là một bên tình nguyện. Nhưng mặc dù bản thân Nhan Túc không đồng ý, hẳn nhất định sẽ sắp xếp tâm phúc của mình đi tranh giành công chúa Vân Thiều quốc. Nếu như hẳn không muốn, lại sắp xếp người khác đi tranh giành, vậy chỉ sợ sẽ làm tổn thương trái tim công chúa. Bởi vậy...” Tần Cửu lạnh lùng cười.

Bởi vậy, có lẽ Lư Liên có cơ hội rồi. Nhưng...

Tỳ Ba cũng hiểu ý gật gật đầu, nói khẽ: “Nói như vậy, chúng ta vẫn có cơ hội.”

“Tỳ Ba, dựa theo kế hoạch ban đầu của chúng ta để hành sự đi!” Tần Cửu thân nhiên nói.

Tỳ Ba đáp lại một tiếng.

Nhưng trên mặt Tần Cửu không hề có vẻ vui mừng, nàng ngẩng đầu lên, ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa sổ tạo thành những đốm li ti trên khuôn mặt, nàng nhắm mắt lại, cảm nhận được nhiệt độ ấm áp trên mặt, nhưng sâu trong đáy lòng lại hoàn toàn lạnh lẽo.

Cho dù có cơ hội, thì có công bằng với Lư Liên không?

Thật ra nàng rất muốn hẳn có được một tình cảm thuần túy!

Chẳng lẽ lại khó như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Khánh Đế rất xem trọng chuyện liên hôn giữa hai nước, nhưng cũng có chút khó xử. Theo thông lệ, nếu hai nước đã bàn bạc quyết định liên hôn, đều là do Hoàng đế chỉ định vị hoàng tử hoặc công chúa nào đó, sau khi vua của hai nước phái người ghép bát tự của hai bên lại, nếu như phù hợp, chuyện này coi như đã xong. Cũng không phải do bản thân hai bên liên hôn có tự nguyện hay không, bởi bản thân chính là liên hôn chính trị, làm con cái của hoàng gia, từ nhỏ cũng đã có ý thức không thể tự quyết định hôn nhân.

Nhưng lần liên hôn với Vân Thiều quốc này, rõ ràng lại không thể làm như thế.

Nếu nữ hoàng của Vân Thiều quốc đã để tam công chúa tự mình đến Lệ Kinh, rõ ràng là có ý muốn để tam công chúa tự tuyển chọn đối tượng liên hôn, nữ hoàng Vân Thiều quốc sùng ái tam công chúa là chuyện ai cũng biết, cho dù là liên hôn, cũng muốn tam công chúa vừa ý mới được.

Nếu để cho tam công chúa của Vân Thiều quốc công khai chọn chồng ở Dục quốc, Khánh Đế có chút không vừa ý. Sau khi bàn bạc với các thần tử một lượt, cũng vui vẻ cho nữ hoàng thể diện. Nguyên nhân chủ yếu nhất là, nếu như để Khánh Đế đích thân chỉ định đối tượng, ngài cũng vô cùng khó xử không lựa chọn được. Vì thế, Khánh Đế triệu Lễ bộ thượng thư Trương Niên tới, cuối cùng đã nghĩ ra một phương án, chính là tổ chức một tiệc thưởng hoa long trọng, để các thanh niên tài tử và tiểu thư khuê các ở Lệ Kinh đều đến tham gia, tiến hành biểu diễn võ nghệ, ngâm thơ và tiết mục giải trí trên yến hội. Vậy là đã có thể để tam công chúa gặp thanh niên tài tử của Đại Dục một lần, đồng thời lại không hề sơ hở, sẽ không làm mất thể diện của Dục quốc.

Cuối cùng địa điểm tiệc thưởng hoa đã được quyết định trong Minh Nguyệt sơn trang – biệt viện hoàng gia ở núi Cửu Mạn, thời gian ấn định là mười lăm tháng ba.

Hiện giờ Lư Liên cũng được coi là tài tử ở Lệ Kinh, cũng được mời vào hàng ngũ. Mặc dù Tần Cửu không tính là tiểu thư khuê các, nhưng dù sao cũng là môn chủ của Thần tông, cũng được mời vào hàng ngũ.

Sáng sớm ngày mười lăm, Tần Cửu đã ngồi trên kiệu, dẫn theo Tỳ Ba, Lệ Chi, Hoàng Mao, Lư Liên dẫn theo Anh Đào, hai nhóm người một trước một sau xuất phát đi về phía núi Cửu Mạn.

Tần Cửu cố ý cho kiệu vòng qua con đường phía trước dịch quán của Vân Thiều quốc.

Ở góc đường cách dịch quán không xa, bày một sạp tướng số, một ông lão mặc áo choàng xám tro đang ngồi ở trước sạp tướng số, tay phe phẩy một cây quạt. Một cây gậy trúc dựng bên cạnh sạp tướng số, bên trên treo một tấm vải đã ố vàng, viết to ba chữ rồng bay phượng múa: Lý Thiết Chùy. Phía dưới viết một hàng chữ nhỏ: Suy chữ đoán mệnh đoán đầu trúng đó.

Rõ ràng Lý Thiết Chùy này đoán mệnh rất chuẩn, không ít người vây quanh sạp đang xem bói. Trong đó, còn có cả Thượng Linh Nhi của Vân Thiều quốc.

Vân Thiều quốc thịnh hành bói toán, mỗi lần có việc quan trọng, nhất định phải hỏi quẻ trước, đoán lành dữ, cho dù tin hay không, đây cũng đã trở thành tập quán của bọn họ.

Trước khi Thượng Linh Nhi xuất phát từ Vân Thiều quốc, đã từng đoán một quẻ, hỏi về nhân duyên, kết quả cũng không thuận lợi lắm. Cho nên, mới muốn đoán thêm quẻ nữa.

Thượng Linh Nhi chen vào đám người, chỉ thấy một nam tử phong trần mặt mũi đang hỏi quẻ, vị nam tử này biết được tin vợ mình sắp lâm bồn, vừa mới vội vã trở về, vẫn chưa về nhà, nhìn thấy thầy tướng số, lập tức muốn hỏi trước một quẻ, xem sinh được nam hay nữ.

Đối với câu hỏi thế này, thật ra Thượng Linh Nhi cảm thấy về nhà xem mới là chuẩn nhất, nhưng nam nhân này lại muốn xem bói trước hơn. Y đã có ba nha đầu, chỉ trông chờ lần này sinh được một nhi tử mà thôi.

Lý Thiết Chùy bảo nam tử chìa tay trái ra, nhìn đường vân trên tay nam tử một lát, cười tít mắt vuốt râu nói: “Nhìn đường vân trên tay ngươi, ngươi là mệnh tử nữ song toàn (có cả trai và gái), vậy nhất định bào thai này là quý tử, đúng là có phúc.”

Nam tử mừng rỡ, trả bạc xong, đang định đi về, đúng lúc bị một người nhìn thấy, kéo y nói: “Ngươi về rồi, vợ ngươi đã sinh được một tiểu tử mập mạp.”

Thượng Linh Nhi nhìn Lý Thiết Chùy được cho là rất chuẩn, đang do dự có nên đoán hay không, lại nghe Lý Thiết Chùy khoát tay nói: “Hôm nay còn đoán một quẻ, số quẻ hết rồi thì sẽ không đoán nữa.” Thì ra mỗi ngày ông ta chỉ đoán năm quẻ.

Lần này Thượng Linh Nhi không thể do dự nữa, vội vàng chen đến trước mặt Lý Thiết Chùy, dịu dàng nói: “Tiên sinh, đoán giúp ta một quẻ đi!”

Lý Thiết Chùy nâng mí mắt lên, thản nhiên nhìn Thượng Linh Nhi một cái, trong mắt thoáng hiện lên ánh sáng, ông ta dùng quạt giấy che nửa khuôn mặt, chậm rãi nói: “Mặc dù cô nương là kẻ dưới, nhưng có phong thái rồng phượng, cổ giống như bướm lượn thanh thoát, là tướng đại phú đại quý. Cô nương muốn hỏi quẻ, chắc là muốn hỏi nhân duyên phải không!”

Thượng Linh Nhi không ngờ vừa lên tiếng đã bị Lý Thiết Chùy nói trúng, lập tức gật gật đầu.

Lý Thiết Chùy vuốt vuốt chòm râu, thông thả nói: “Đã vậy thì cô nương viết một chữ đi!” Nói xong, lập tức đưa một tờ giấy Tuyên Thành đã ố vàng cùng với một cây bút lông đã tõe ngời ra.

Thượng Linh Nhi nhắc bút lên, đầu mày khẽ nhăn lại, thật sự không biết nên viết chữ gì, sau khi nghĩ một lát, cuối cùng viết xuống một chữ “Túc”, liếc mắt nhìn Lý Thiết Chùy, sợ ông ta nhìn ra được chữ mình viết là tên húy của An Lăng Vương bọn họ, may mà dường như Lý Thiết Chùy không hề nhận ra, vì thế nhẹ nhàng đẩy giấy đến trước mặt Lý Thiết Chùy.

Lý Thiết Chùy nâng mí mắt nhìn chữ “Túc” kia, bấm ngón tay tính toán, sau đó nhắm hai mắt lại, sắc mặt hơi trầm xuống.

Thượng Linh Nhi nhìn sắc mặt của Lý Thiết Chùy, trong lòng cũng hơi trầm xuống. Sau một khắc, Lý Thiết Chùy mở mắt ra, ánh mắt của ông ta giống như có thể đoán được suy nghĩ trong lòng Thượng Linh Nhi, trông mắt híp lại, giọng nói khá trầm thấp: “Chữ Túc này, có nghĩa là tâm nguyện, nói rõ trong lòng cô nương có một người. Nhưng sau khi mở chữ này ra, bên trong lại là chữ Ngạt, Ngạt là không tốt. Không tốt, chính là không phải mối lương duyên.”

Lý Thiết Chùy vừa nói tới đây, sắc mặt Thượng Linh Nhi đã thay đổi. Nhưng đề tài câu chuyện của Lý Thiết Chùy lại chuyển đi, nói: “Nhưng chữ này, nếu xóa đi chữ Ngạt, thêm một chữ Hựu thì lại là Phụng. Phụng là lương phối của cô nương, nhưng cần cô nương buông bỏ chấp niệm trong lòng. Ngoài ra, điều đáng tiếc là, hiện giờ chữ Phụng này lại đang trong khốn đốn, cần cô nương tỉnh mắt kiếm tìm.”

Thượng Linh Nhi nhíu mày lại, vẫn có chút khó hiểu, Lý Thiết Chùy lại tiếp tục nói thêm: “Kết hợp lại giải thế tre này, mặc dù nhân duyên của cô nương hơi lận đận, nhưng nhất định là là son cùng thủy tận ngộ hết lối, liễu rù hoa cười lại gặp làng*. Nhân duyên sau này của cô nương là nhân duyên phi phạm. Cô nương, tặng quẻ này cho cô nương.”

*Son cùng thủy tận ngộ hết lối, liễu rù hoa cười lại gặp làng: cho dù con đường phía trước nhiều khó khăn, nhưng lúc nào tương lai cũng xán lạn.

Lý Thiết Chùy nhấn mạnh vào hai chữ “phi phạm”, sau khi nói xong, cũng không nhìn về mặt của Thượng Linh Nhi, bắt đầu dọn dẹp sạp quẻ. “Hôm nay số quẻ bói đã hết, mời mọi người hôm khác đến đoán tiếp.” Thượng Linh Nhi còn đang suy xét huyền cơ trong lời Lý Thiết Chùy, Lý Thiết Chùy đã dọn dẹp sạp quẻ xong, xách túi chen vào đám đông, nghênh ngang bỏ đi.

Tần Cửu ngồi ở trong kiệu, bàn tay trắng nõn vén bức rèm lên, đôi mắt phượng nhìn Lý Thiết Chùy hòa vào trong dòng người, nàng buông rèm xuống, cắn một hạt dưa, ném vào miệng Hoàng Mao, thản nhiên dặn dò: “Đi thôi!”

Đêm qua đã có một trận mưa nhỏ. Sau cơn mưa núi Cửu Mạn nhìn xanh biếc như vừa gột rửa. Trên núi cây xanh mọc thành rừng, đào hạnh thơm ngát. Phong cảnh nên thơ, đâu đâu cũng có thể thấy được thác nước, đổ xuống dưới ánh nắng mặt trời, bắn tung tóe như châu như ngọc, cuộn cuộn không dứt.

Lúc đi nhanh đến lưng chừng núi, đã nhìn thấy giữa rừng cây trước mặt hiện ra một mái nhà, lại đến gần hơn chút nữa, mơ hồ nhìn thấy nhà cửa lầu gác thấp thoáng giữa cây xanh hoa đỏ. Vòng qua dòng suối nhỏ chảy róc rách, đã đến Minh Nguyệt sơn trang.

Minh Nguyệt sơn trang là một tòa biệt viện hoàng gia tạo thành dựa vào thế núi, chiếm khoảng đất khá rộng, trong trang trồng không dưới trăm loại hoa cỏ quý giá. Bây giờ đang là lúc xuân về hoa nở, gió ấm làm vui lòng người, khắp nơi trong trang trăm hoa đua nở, muôn hồng nghìn tía, hương thơm xông vào mũi. Sau khi Tần Cửu đến Minh Nguyệt sơn trang, đã đi về phía hoa uyển dưới dự dẫn dắt của cung nhân.

Vì vụ án của Lưu Lai Thuận mấy ngày trước, Huệ phi hiện đang bị cấm túc. Vậy nên Khánh Đế đã triệu Nhân phi nương nương đang lễ Phật ở núi Thương Ngô đến chủ trì buổi yến tiệc thịnh soạn này. Từ trước đến nay Nhân phi nương nương say mê lễ Phật, rất ít để ý sự đời. Vậy nên bà không ra mặt, chỉ ngồi ở Minh Nguyệt sơn trang, toàn bộ đều giao cho quan viên Lễ bộ chủ trì.

Truyện được edit và đăng tại Diễn Đàn .

Trước đó Lễ bộ thượng thư Trương Niên đã an bài xong một màn thi đấu võ nghệ, chỉ vì để Văn Thiệu quốc xem võ nghệ của nam tử Đại Dục quốc. Màn diễn võ ở ngay trong hoa uyển của Minh Nguyệt sơn trang, ở đó có khoảng đất trống lớn, bày giá bình khí.

Xung quanh bãi đất trống, dựng vài cái lều che nắng, bốn phía đều dùng lụa mỏng bao quanh, các nữ tử đã tụ lại ngồi ở trong lều che nắng, quan sát cuộc tỷ thí võ nghệ. Tần Cửu tự ý vào lều che nắng, tìm một ghế ngồi thoải mái rồi ngồi xuống, hít một hơi nhìn lên nơi diễn ra trận đấu.

Làn gió đầu xuân mang theo không khí trong trẻo ấm áp, ánh nắng mặt trời xuyên qua phiến lá màu xanh nhạt vừa mọc, cũng mang một chút không khí tươi mới. Cây liễu trong hoa uyển khẽ khàng lay động trong gió, vài cây đào phấn hồng rực rỡ, cùng với hoa lê trắng như tuyết bên cạnh, hồng hồng trắng trắng xinh đẹp mà quyến rũ. Cảnh đẹp thế này đã làm nổi bật từng tài tuấn phong lưu mà tuấn nhã có mặt ở đây. Có thể thấy được, Khánh Đế thật lòng muốn liên hôn với Văn Thiệu quốc, tài tuấn được chọn lựa không hề có người nào dung mạo quá tệ.

Thật ra, tiệc thưởng hoa lần này ngoài để tam công chúa Văn Thiệu quốc chọn chồng ra, cũng là cơ hội tốt để những tài tuấn trẻ tuổi này và các tiểu thư khuê các tiếp xúc. Vậy nên những tài tử này không phải ai cũng hướng đến tam công chúa Văn Thiệu quốc, trong đó cũng có hơn nửa hướng về những nữ tử khác.

Ánh mắt Tần Cửu do dự trong đám người giầy lát, đã nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi ăn mặc hoa lệ đứng bên cạnh Tạ Dịch Trần.

Nam tử kia dung mạo tuấn tú, dáng người cao thẳng, khóe môi hàm chứa ý cười nho nhã, chính là nhị đệ của Tạ Dịch Trần – Tạ Trạc Trần.

Tạ Trạc Trần chẳng những võ công rất cao, mà còn có dáng vẻ tuấn tú, hơn nữa điều hiếm thấy hơn là, hắn không có nữ tử ngưỡng mộ trong lòng, vậy nên được Nhan Túc tuyển chọn làm đối tượng phù hợp nhất của tam công chúa. Tạ gia là tâm phúc đắc lực của Nhan Túc, nếu tam công chúa Văn Thiệu quốc gả cho Tạ Trạc Trần, nhất định sẽ trở thành thế lực chống lưng mạnh mẽ nhất của Nhan Túc.

Tần Cửu nhìn lướt qua Tạ Trạc Trần, vuốt ve Hoàng Mao trong lòng, nhẹ nhàng nói bên tai nó mấy câu.

Không nói đến bản lĩnh khác của Hoàng Mao, bản lĩnh leo mếp lại không tầm thường, Tần Cửu nói xong, lập tức thả Hoàng Mao ra ngoài.

Trong lều che nắng, oanh oanh yến yến tụ họp, líu ríu nói chuyện không ngừng, đều đang phỏng đoán dáng vẻ của công chúa Văn Thiệu quốc như thế nào, nàng sẽ lựa chọn vị nam tử nào. Điều đáng chú ý hơn là không biết An Lăng Vương có thích tam công chúa Văn Thiệu quốc hay không.

Chính vào lúc này, chỉ thấy dòng người phía trước xôn xao một tràng, Tần Cửu biết tam công chúa Văn Thiệu quốc đã đến.

Chỉ thấy dẫn đầu là một vài tùy tùng, sau đó lại thấy một nam tử thân hình cao lớn hộ vệ một nữ tử đeo khăn che mặt chậm rãi bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

Hộ vệ kia to cao uy nghiêm, đầu phải cao hơn người bình thường một cái đầu, hắn mặc một bộ trang phục hộ vệ màu đen, bên hông đeo một thanh trường đao to, rất dài. Mặc dù vóc người cao lớn, nhưng nhịp bước chân lại cực kỳ nhẹ nhàng, bước đi không tiếng động bên cạnh tam công chúa Văn Thiệu quốc, vừa nhìn đã biết là cao thủ.

Tam công chúa Văn Thiệu quốc mặc một chiếc váy màu đỏ nhạt, y phục của nữ tử quý tộc Văn Thiệu quốc rất lộng lẫy, trên chiếc váy màu đỏ nhạt này đã dùng tơ vàng thêu trăm đóa hoa, cổ áo và cổ tay áo đều viền lại trũng điệp, cực kỳ ung dung mà hoa lệ. Trên đầu tam công chúa đội mũ hình búp sen,

trên mặt phủ một lớp khăn che mặt mỏng manh, mơ hồ có thể lộ ra gương mặt trái xoan xinh đẹp của nàng, một đôi mắt to chớp chớp hiện ra ánh sáng thông minh lộ ra bên ngoài.

Tần Cửu chỉ nhìn thoáng qua đã biết nàng ta chính là tỷ nữ Thượng Linh Nhi cười ngửa đi bên cạnh xe ngựa vào lúc sứ thần Vân Thiều quốc vào kinh, thân phận thật sự lại là tam công chúa Thượng Sở Sở của Vân Thiều quốc, Linh Nhi chỉ là tên mụ của nàng.

Tần Cửu thấy Thượng Sở Sở chậm rãi bước đi dưới sự dẫn đường của cung nhân, nhất cử nhất động đều đoan trang tao nhã, nhưng đôi mắt lại chuyển động linh hoạt, đã tiết lộ bản tính linh động của nàng. Dường như nàng đang tìm ai đó, cuối cùng khi đôi mắt trong veo như nước kia chăm chú dừng lại ở một hướng, Tần Cửu cũng nhìn sang theo ánh mắt của nàng, lập tức nhìn thấy An Lăng Vương Nhan Túc ngồi ở lầu che nắng đối diện.

Nhan Túc không hề biết mình bị người khác nhìn chăm chú, tại nơi náo nhiệt thế này, hắn đang cúi mặt xuống một chút, dường như đang suy nghĩ gì đó, mày kiếm hơi nhíu lại, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, tôn lên bộ trường sam bằng gấm hoa văn hình mây trắng như tuyết, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Tần Cửu cười một tiếng, nét mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng lại dâng lên ý trào phúng.

Trong hai năm qua, tin tức Tần Cửu nghe ngóng về Nhan Túc cũng không ít. Hắn vốn vô cùng thông minh, mấy năm gần đây lại lòi kéo không ít thần tử, có thể tính là xuôi gió thuận nước trên con đường tranh đoạt, hai năm qua, Khánh Đế vẫn chưa từng lập Nhan Mẫn làm thái tử, có liên quan rất lớn đến Nhan Túc. Vì vậy có thể thấy được, vốn dĩ hắn có lòng ham mê quyền thế rất cao, nhưng lại quen tỏ ra đáng vẻ thanh cao điềm nhiên như mây gió.

Khỏe môi Tần Cửu treo ý cười lạnh, dõi ánh mắt khỏi gương mặt Nhan Túc. Lúc này, một vị nữ quan đi bên cạnh Thượng Sở Sở đã thu hút sự chú ý của Tần Cửu. Nữ tử kia khoảng hai mươi tuổi, người mặc chiếc váy màu lam nhạt, mép váy và cổ tay áo đều dùng tơ thắm màu hơn thêu thành trăm đóa hoa. Dung mạo nàng ta xinh đẹp vô cùng, tóc chải thành búi Lăng Vân, lộ ra khí chất cao quý kinh người, trong đôi mắt đẹp lại ngầm chứa sự sắc bén.

Tần Cửu tỉ mỉ đánh giá nữ quan kia vài lần, cười thần nhiên.

Khi nàng phái người đến Vân Thiều quốc thăm dò tình hình và vẻ ngoài của tam công chúa Thượng Sở Sở, cũng đã tiện thể nghe ngóng về đại công chúa và nhị công chúa Thượng Tư Tư, diện mạo và khí thế của nữ quan này đều rất giống Thượng Tư Tư. Như vậy xem ra, nữ hoàng hẳn là biết rất rõ tính khí của Thượng Sở Sở, chắc là sợ nàng đến Dục quốc làm chuyện liều lĩnh, cho nên bí mật để nhị công chúa Thượng Tư Tư đi theo.

Ánh mắt tam công chúa Thượng Sở Sở chăm chú dừng lại trên người Nhan Túc một lát, có lẽ không được đáp lại, bèn khép hờ lông mi, vào trong lều che nắng theo sự chỉ dẫn của cung nhân.

Đài diễn võ ở hoa uyển của Minh Nguyệt sơn trang rất lớn, chiều dài rộng đều khoảng vài trăm bước, một thảm cỏ mềm màu xanh lục trải trên mặt đất. Xung quanh đài diễn võ lại có một vài hoa viên, gieo trồng đủ loại hoa và cây cảnh quý giá. Lúc này lều che nắng phân bố ở bốn phía đài diễn võ đều có đầy người ngồi, ai cũng là nhân vật nổi bật ở Lệ Kinh, rất hiếm thấy hôm nay lại tụ tập ở một nơi. Những người quen biết đã biết tụ lại một chỗ, chờ buổi diễn võ chính thức bắt đầu.

Lễ bộ thượng thư Trương Niên tiến lên tuyên bố quy tắc luận võ, do mọi người rút thăm, sắp xếp đối thủ hai bên, sau đó hai người quyết đấu, cuối cùng lại do người thắng rút thăm, tiếp tục quyết đấu, mãi đến khi cuối cùng chọn ra được ba vị đứng đầu.

Buổi diễn võ rất nhanh đã bắt đầu, trận đấu đầu tiên là hai người trẻ tuổi, hai người đều sử dụng kiếm. Lúc này trên sân ánh kiếm loang loáng, lộng lẫy huy hoàng, hai người đấu mấy chục chiêu, đã định đoạt được thắng bại.

Trận thứ hai, đã đến lượt Tạ Trạc Trần lên đài.

Trong lều che nắng chỗ Tần Cửu có không ít người là nội quyến (người nhà) của quan viên trong triều, thấy Tạ Trạc Trần ra sân, có một tiểu thư nhà quan hoi kinh ngạc nói: “Gi thế này, nhị công tử Tạ gia cũng muốn ra sân, chẳng lẽ người Tạ gia đều muốn làm phò mã sao?”

Mặc dù Tạ Dịch Trần đã hòa ly với Chiêu Bình công chúa Nhan Thủy Tuyền, nhưng dù sao cũng là đã làm phò mã. Nữ tử nói xong, lập tức liếc mắt về phía một nữ tử áo vàng.

Tần Cửu hơi híp mắt lại, cũng liếc mắt nhìn nữ tử áo vàng kia một cái.

Nữ tử đó là thiên kim Vương Ngọc Trân của Lạc Dương vương gia.

Nhà họ Tạ, nhà Lạc Dương Vương ở Lệ Kinh đều là thế gia của Đại Dục quốc. Từ trước đến nay hai nhà Vương - Tạ vốn kết thân rất nhiều. Nhưng đến đời Tạ Dịch Trần, đầu tiên là Tạ Dịch Trần từ chối chuyện kết thân của vương gia, cưới Chiêu Bình công chúa. Hiện giờ, nhị công tử Tạ Trạc Trần kia cũng lại tới tranh giành công chúa Vân Thiều quốc.

Mặc dù Vương Ngọc Trân không phải vị tiểu thư từng bị Tạ Dịch Trần từ hôn, nhưng dù sao cũng là người nhà họ Vương, sắc mặt hơi thay đổi, thần nhiên nói: “Chỉ sợ, phò mã của Vân Thiều quốc không dễ làm như vậy.”

Quả thật phò mã của Vân Thiều quốc không dễ làm như thế, nếu không, Nhan Túc cũng sẽ không để Tạ Trạc Trần đến tranh giành vị trí phò mã.

Không biết vì sao, Tần Cửu nghe ra được một chút cảm xúc thương cảm trong lời của Vương Ngọc Trân, nhưng chỉ trong nháy mắt đã không thấy nữa. Ánh mắt Tần Cửu dời về phía Tạ Trạc Trần đứng ở giữa đài biểu diễn võ, nhìn thấy đối thủ của hắn, Tần Cửu không khỏi mỉm cười.

Đối đầu với Tạ Trạc Trần, là Lưu Liên.

Lưu Liên không có hứng thú gì với tam công chúa Vân Thiệu quốc, đương nhiên cũng không định tham gia trận đấu biểu diễn võ kia. Hắn bị Tần Cửu ép đi lên, Tần Cửu nói với hắn, không cần hắn thắng, chỉ cần lúc hắn đối đầu với Tạ Trạc Trần thì thua hắn ta ngay khi có thể. Vậy nên, Lưu Liên mới đồng ý lên đài.

Không ngờ, nhanh như vậy đã gặp phải Tạ Trạc Trần rồi.

Ánh mắt Tần Cửu chuyển vào trong lều che nắng của Vân Thiệu quốc.

Lều che nắng của nàng và của Vân Thiệu quốc liền nhau, ở giữa chỉ ngăn cách bằng một bức màn sa mỏng, Tần Cửu nhìn xuyên qua màn sa hơi mờ, thấy người Thượng Linh Nhi nghiêng về phía trước, chỉ vào Lưu Liên hỏi câu gì đó. Xem ra, nàng ta cũng không thờ ơ với Lưu Liên.

Lúc này, trận quyết đấu trên đài bắt đầu.

Võ công của Lưu Liên đã từng có sư phụ chính phái chỉ dạy, chỉ vì tính hắn không thích tập võ, cho nên không bỏ công sức để học, nhưng động tác vẫn như xưa. Nhưng cũng chỉ giống như xưa mà thôi, đối đầu với cao thủ võ công như Tạ Trạc Trần, chỉ có công chống đỡ, không có sức đánh trả.

Hai người đấu gần mười chiêu, chỉ thấy thân hình quỷ dị của Tạ Trạc Trần thoát đi, người và kiếm hợp nhất, nhảy lên không trung, đâm về phía Lưu Liên. Lưu Liên duỗi kiếm ngăn cản, chỉ nghe một tiếng giòn vang, kiếm trong tay Lưu Liên đã đứt thành hai đoạn. Chính vào lúc này, chân Lưu Liên lao đảo một cái, mà thế kiếm của Tạ Trạc Trần không hề suy giảm, hoàn toàn hướng về phía trái tim Lưu Liên.

Tần Cửu liếc xéo Thượng Sở Sở một cái, chỉ thấy chẳng biết từ lúc nào nàng đã đứng dậy khỏi chỗ ngồi, cách tám màn sa, không nhìn thấy rõ thân sắc của nàng, nhưng Tần Cửu vẫn có thể nghe thấy tiếng hô kinh hãi trầm thấp từ miệng nàng. Trên đài diễn võ, sắc mặt Lưu Liên trắng bệch, đưa đoạn kiếm ra ngăn cản, chỉ nghe thấy một tiếng kim loại, binh khí trong tay hắn rơi xuống đất, cả thân thể đã nảy lên, rơi xuống mặt đất, mà trên y phục trắng như tuyết trước ngực, lại bị máu tươi nhuộm đỏ một mảng.

Có cung nhân đến đỡ Lưu Liên xuống, vốn dĩ trong cung có ngự y, lúc này được mời qua đó xem vết thương cho Lưu Liên, Tần Cửu vội sai Tỳ Ba qua ứng phó.

Rõ ràng, cuộc luận võ này là Tạ Trạc Trần thắng. Nhưng người thắng Tạ Trạc Trần đứng ở giữa đài, sắc mặt lại không thể dễ nhìn nổi. Hắn cảm thấy kiếm của mình đã dừng đúng lúc, như tại sao vẫn đâm trúng, hơn nữa còn khiến đối phương chảy nhiều máu như vậy.

Vốn là trận đấu chạm đến là dừng, bởi vì chút máu này, đã lộ ra sự đẫm máu khốc liệt.

“Không phải là chạm đến là dừng sao, sao còn làm bị thương người ta? Rõ ràng võ công của Tạ công tử cao hơn Tần trạng nguyên, muốn thắng cũng đâu cần mạo hiểm như vậy? Muốn làm phò mã của Vân Thiệu quốc như vậy sao?” Một nữ tử trong lều che nắng nhỏ giọng nói.

“Phải đấy, bình thường nhìn Tạ nhị công tử là người rất ôn tồn lễ độ, sao lại ra tay độc ác vậy chứ? Lẽ nào thật sự muốn thắng đến phát điên rồi hay sao?” Một nữ tử khác cũng nhẹ giọng nói.

“Tần trạng nguyên thật là đáng thương, một trạng nguyên thi văn, có chút võ công cũng tính là văn võ song toàn rồi, chỉ không biết một kiếm kia có lấy mạng của ngài ấy hay không, vậy thì thật là đáng tiếc.”

Tần Cửu nghe tiếng bàn luận trong lều che nắng, khóe môi hiện lên nét cười thần nhiên.

Nàng nghiêng đầu nhìn về phía Thượng Sở Sở, chỉ thấy nàng đã ngồi xuống ghế dưới sự dìu đỡ của tỷ nữ, nhưng cơ thể vẫn cứng lại, nhìn từ biểu hiện của Thượng Sở Sở, cho dù Tạ Trạc Trần giành được hạng nhất cuộc thi luận võ, chỉ sợ cũng không có duyên với vị trí phò mã rồi.

Nếu một người xa lạ luận võ với một người người quen biết, người xa lạ thiếu chút nữa đã giết chết người quen biết kia, người sẽ không cảm thán võ công của hắn cao cường bao nhiêu, mà chỉ biết lo lắng cho người người quen.

Lúc này Lưu Liên đang nằm trong lều che nắng, dờ sống dờ chết nhắm mắt lại. Trước khi luận võ hắn đã uống viên thuốc yêu nữ chuẩn bị cho hắn, hiện giờ mạch tượng rất chậm. Ngự y già kia vô cùng lo lắng mà nhíu mày, gần như nhăn lông mày hoa râm thành một đống. Ông đã xem vết thương của Lưu Liên, cảm thấy miệng vết thương không tính là sâu, vẫn chưa thương tổn đến trái tim, nhưng không rõ vì sao lại chảy nhiều máu như vậy, hơn nữa mạch tượng lại yếu như vậy. Ông lo lắng nói: “Trạng nguyên lang, ngài mất máu quá nhiều, lão thần kê cho ngài một số vị thuốc, ngài phải điều dưỡng thật tốt, thể chất của ngài khác với người thường, rất dễ mất máu, sau này không nên đánh nhau thì tốt hơn.”

Lưu Liên yếu ớt gật đầu, bảo Anh Đào nhận lấy phương thuốc, nằm trên chiếc giường thô sơ tạm thời dựng lên.

Thể chất khác với người thường, rất dễ mất máu.

Lưu Liên nghĩ đến câu này của ngự y già thì muốn cười.

Trước đó trong lòng đã đặt một chiếc túi da chứa máu heo, vào lúc Tạ Trạc Trần đâm tới, cố ý dùng ngực đỡ kiếm, tạo thành ảo giác Tạ Trạc Trần muốn giết hắn.

Nếu không phải vì Tần Cửu nói với hắn hết lần này đến lần khác, với võ công của Tạ Trạc Trần mà nói, tuyệt đối sẽ không nhờ tay làm bị thương hắn, hắn sẽ không dám làm.

Mặc dù hần không rõ vì sao Tần Cửu muốn hần làm như vậy, nhưng hần cảm thấy rất thú vị.

Vừa nghĩ đến thú vị, Luru Liên đỏ mặt hơi lạnh.

Quả nhiên là gần mực thì đen, hình như hần sắp bị yêu nữ dạy hư rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đệ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73

Luru Liên đang rầu rĩ vì mình trở nên hư hỏng, chợt nghe thấy giọng nói hơi sợ sệt của ngự y già bên cạnh: “Điện hạ.”

Hần vội vàng mở mắt ra, ánh mắt đối diện với đôi mắt trong trẻo sâu sắc của An Lăng Vương Nhan Túc.

Luru Liên không ngờ mình chỉ thua trận bị thương một chút, An Lăng Vương lại đích thân đến thăm mình, vội vàng cúi người muốn ngồi dậy. Nhưng khi ánh mắt hần rơi xuống y phục nhuộm máu trước mặt mình, ý thức được vết thương của mình phải là trọng thương trong mắt người khác, cơ thể lập tức ngừng lại, lại chậm rãi nằm xuống.

Hôm nay Nhan Túc mặc một bộ trường sam bằng gấm trắng muốt có hoa văn hình mây, mái tóc đen buộc cao, đầu đội kim quan, nhìn cao quý mà nhàn hạ. Hần nhìn lướt qua y phục đầm đìa máu trước ngực Luru Liên, khóe môi mỉm cười nói: “Trạng nguyên lang không cần đa lễ, người đang bị thương, phải điều dưỡng thật tốt.” Giọng điệu của hần điềm tĩnh tự nhiên, giọng nói ôn hòa bình tĩnh.

Luru Liên vội vàng thấp giọng nói: “Hạ quan tạ ơn điện hạ quan tâm.” Hần bất an sờ sờ chiếc túi da chứa máu heo vừa nãy vội vàng giấu trong áo, cảm giác được nó chưa rơi ra, lúc này mới yên tâm.

Nhan Túc không đáp lại, ánh mắt đảo một vòng trên người Luru Liên, sau đó dừng lại trên người của ngự y già, híp mắt hỏi: “Tình trạng vết thương của trạng nguyên lang thế nào? Có nguy hiểm không?”

Ngự y già không dám thất lễ, khom người bẩm báo: “Điện hạ, mặc dù tình trạng vết thương của trạng nguyên lang không nghiêm trọng, nhưng mất máu quá nhiều, mạch tượng ngưng trệ, cần phải tĩnh dưỡng, có điều, không đến mức nguy hiểm đến tính mạng.”

Mày kiếm của Nhan Túc cau lại, thấp giọng nói: “Không ngờ thân thể của trạng nguyên lang yếu ớt như vậy, sau này phải cẩn thận hơn mới được.”

Đối diện với ánh mắt cực kỳ quan tâm của Nhan Túc, Luru Liên có chút áy náy, hần vội vàng dời ánh mắt đi, chỉ sợ mình không nhận được nói ra sự thật.

Ngay vào lúc này, Tỳ Ba bước nhanh vào trong lều che nắng, nhìn thấy Nhan Túc, hơi sững sờ, sau khi khom người thi lễ, bèn đi nhanh tới trước mặt Luru Liên, thấp giọng hỏi: “Người thế nào rồi? Cửu gia cực kỳ lo lắng!”

Nàng ta cần gì lo lắng chứ! Luru Liên thầm nói trong bụng.

Có điều, thật sự biểu cảm của Tỳ Ba quá nghiêm trọng, khiến Luru Liên gần như hoài nghi lời hần nói là sự thật. Hần yếu ớt nói: “Tôi không sao, chỉ là vết thương rất đau, huynh bảo Cửu gia đừng lo lắng nữa.”

Nhan Túc cười như không cười nhìn Luru Liên và Tỳ Ba một cái, khoanh tay đi ra phía cửa lều che nắng, đến cửa hơi xoay người lại, nói: “Tần trạng nguyên, trong phủ của bản vương có vài cây sâm già, đợi đến khi cuộc luận võ kết thúc, bản vương sẽ phái người đưa đến phủ, Tần trạng nguyên tĩnh dưỡng thật tốt đi!”

Nhan Túc nói xong, liền ung dung xoay người, khoanh tay đi mất.

Tỳ Ba nhìn bóng lưng Nhan Túc chậm rãi rời đi, làn môi mỏng mím lại thật chặt.

Nhan Túc trở lại lều che nắng, nghiêng người dựa vào giữa ghế trúc, có vẻ đắm chìm, đôi mắt đen màu mực tựa như phủ sương tuyết.

Tạ Trạc Trần bước nhanh vào trong lều che nắng, đứng ở bên cạnh Nhan Túc, muốn nói lại thôi.

Nhan Túc ngẩng đầu lên, ánh mắt đảo một vòng trên khuôn mặt hần, không nhanh không chậm phát ổng tay áo xuống, “Trạc Trần, vừa rồi ta chú ý thấy vốn dĩ kiếm của ngươi có thể dừng lại, tại sao lại đâm tới.”

Tạ Trạc Trần nói: “Thật ra đã dừng lại rồi, thuộc hạ không hề có cảm giác đã đâm vào trong máu thịt.”

Nhan Túc khẽ nhủ mảy mai, Tạ Trạc Trần cũng đã từng rèn luyện với Kim Ngõ Vệ của hần, không phải người chưa từng ra chiến trường, cảm giác đâm

vào trong máu thịt, hẳn có thể cảm nhận được.

Hắn có vẻ dăm chiêu nói: “Nói vậy thì đây là do yêu nữ của Thần tông giờ trò mờ ám rồi.” Làn môi mỏng lạnh lùng khẽ cong lên, cười lạnh nói, “Ta lại coi thường bản lĩnh của yêu nữ kia rồi, thì ra ả ta không chỉ phóng đảng, mà còn có tâm cơ thâm trầm như vậy, đúng là không hề đơn giản. Lại dám đấu với bản vương, ngược lại ta muốn nhìn xem, ả ta còn có chiêu gì.”

“Điện hạ, vụ án Lưu Lai Thuận lần trước khiến Huệ phi thất thế, cho nên ả ta mới phải vội vàng xuất chiêu, muốn giúp đỡ An Lăng Vương có được sự ủng hộ của Vân Thiệu quốc sao.” Tạ Trạc Trần nhủ mảy nói. Nhan Túc cười lạnh, “Nếu đại ca muốn có được tam công chúa Vân Thiệu quốc, sợ là không dễ dàng như vậy. Có điều, Trạc Trần à, vừa rồi ngươi ra một kiếm kia, chỉ sợ sẽ không có cơ hội tranh giành vị trí phò mã của Vân Thiệu quốc nữa, điều này đã nằm ngoài dự liệu của bản vương, tạm thời trong lúc này bản vương cũng không có người tốt hơn để tranh giành.”

Tạ Trạc Trần cúi đầu suy nghĩ, nhướng mày nói: “Điện hạ, thuộc hạ cảm thấy, hiện giờ, chỉ có điện hạ đích thân thực hiện thôi. Thật ra, dù sao sau này điện hạ sẽ không chỉ nạp một vị phi tử, tại sao còn phải cố chấp như vậy, cưới tam công chúa Vân Thiệu quốc là được rồi.”

Nhan Túc mặt không thay đổi liếc xéo Tạ Trạc Trần một cái, ánh sáng trong cái liếc này còn sắc bén hơn đao kiếm vài phần, “Trạc Trần, ngươi hãy nghe cho kỹ, sau này bản vương chỉ có thể có một vị phi, nàng chỉ có thể là Tô Tô, sẽ không là bất kỳ nữ nhân nào khác.”

Tạ Trạc Trần nhìn nửa bên mặt tuấn mỹ, cùng với sương tuyết trong mắt Nhan Túc, trầm mặc không nói gì.

Trong lều che nắng vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng đao kiếm đánh nhau trên đài diễn võ và tiếng người xem thỉnh thoảng khen ngợi.

Trong sự yên tĩnh thấm vào người này, Nhan Túc đột nhiên nhướng mày kiểm lại, sắc mặt chợt lạnh đi, con ngươi đen nguy hiểm nheo lại.

Nét mặt Tạ Trạc Trần cũng trầm xuống, chân hắn bỗng xoay một cái, thân thể nhảy lên, cả người lập tức nhảy từ trong lều che nắng ra ngoài, động tác nhanh như thỏ chạy. Trong khoảnh khắc nhảy ra ngoài lều che nắng, hắn nhìn thấy ở trên nóc lều có một bóng trắng khoan thai đi mất, hắn hít mắt, mơ hồ nhìn thấy vài nhúm lông vàng trên đầu chiếc bóng trắng kia, lấp lánh ánh sáng lóa mắt dưới ánh mặt trời, thoát nhìn, lại giống một chiếc vương miện.

Ánh mắt sắc bén của Tạ Trạc Trần nhìn xung quanh, không hề nhìn thấy người khả nghi nào khác, hắn quay người trở lại lều che nắng, thấp giọng nói: “Là một con chim.”

Mắt phượng của Nhan Túc hít lại, hỏi: “Một con vẹt đầu phượng lông trắng mỏ đỏ?”

Tạ Trạc Trần sững sốt nói: “Quả thật là màu trắng, không thấy rõ có phải là vẹt hay không.”

Biểu cảm trên mặt Nhan Túc bình tĩnh đến khó tin, nhưng khóe môi lại cong lên tạo thành nét cười lạnh.

Lúc này cuộc tranh đấu trên đài diễn võ đã tiến vào phần cuối, đã phân ra được ba người đứng đầu, đều là tài tử trong Lệ Kinh.

Tần Cửu thấy khá là không thú vị, đang cảm thấy nhàm chán, chợt nhìn thấy một bóng trắng hiện lên trên không, là Hoàng Mao trở về. Mắt phượng của Tần Cửu hít lại, mỉm cười vỗ tay, Hoàng Mao thu cánh đáp xuống bả vai Tần Cửu.

Tần Cửu ôm nó trong lòng, chậm rãi vuốt ve lông vàng trên đầu Hoàng Mao, nghe Hoàng Mao thuật lại y chang một phen, mi mày nàng cong lên, nở nụ cười.

Tần Cửu vỗ vỗ đầu Hoàng Mao, thấp giọng nói: “Hoàng Mao ngoan, lớn tiếng lặp lại những lời ngươi vừa mới nghe được lần nữa, công chúa bên kia thật sự rất muốn nghe đấy.”

Hoàng Mao vỗ cánh, bay một vòng trong lều che nắng, cuối cùng đáp xuống lưng một chiếc ghế dựa.

Một vài thiên kim tiểu thư trong lều che nắng nhìn thấy Hoàng Mao đứng ở trên lưng ghế dựa, thấy đáng yêu, đều cười nhẹ nhàng nhìn nó, Vương Ngọc Trân còn tới gần trêu đùa: “Vẹt nhỏ thật xinh đẹp, nói một câu đi.”

Hoàng Mao liếc xéo các nàng một cái, rướn cổ lên lớn tiếng nói: “Nếu đại ca muốn có được tam công chúa Vân Thiệu quốc, sợ là không dễ dàng như vậy. Có điều, Trạc Trần à, vừa rồi ngươi ra một kiếm kia, chỉ sợ sẽ không có cơ hội tranh giành vị trí phò mã của Vân Thiệu quốc nữa, điều này đã nằm ngoài dự liệu của bản vương, tạm thời trong lúc này bản vương cũng không có người tốt hơn để tranh giành.”

Mặc dù giọng của Hoàng Mao không giống như giọng Nhan Túc, nhưng giọng điệu lại học được giống đủ mười phần, điềm tĩnh tự nhiên, giọng nói ôn hòa bình tĩnh.

Sau khi nói xong, Hoàng Mao lại đổi sang một giọng điệu khác: “Điện hạ, thuộc hạ cảm thấy, hiện giờ, chỉ có điện hạ đích thân thực hiện thôi. Thật ra, dù sao sau này điện hạ sẽ không chỉ nạp một vị phi tử, tại sao còn phải cố chấp như vậy, cưới tam công chúa Vân Thiệu quốc là được rồi.”

“Trạc Trần, ngươi hãy nghe cho kỹ, sau này bản vương chỉ có thể có một vị phi, nàng chỉ có thể là Tô Tô, sẽ không là bất kỳ nữ nhân nào khác.” Hoàng Mao tiếp tục leo thuật lại y chang. Hoàng Mao đã học hết mấy câu nói kia giống y như đúc, sau đó đắc ý bay trong lều che nắng.

Vốn dĩ mấy nữ tử trong lều che nắng muốn trêu đùa Hoàng Mao. Ai ngờ, nó vừa mở miệng, đã là chuyện kinh động đến mức này, sợ tới mức sắc mặt mấy người đều biến thành trắng bệch.

Tần Cửu nhướng mày lên, giọng nói lạnh lùng: “Hoàng Mao, nói bậy bạ gì đó? Ngươi qua đây.”

Hoàng Mao nghe thấy lời Tần Cửu, thu cánh đến bên vai Tần Cửu, mở to cặp mắt đỏ đen có chút uất ức nhìn Tần Cửu. Tần Cửu đưa tay túm lông vũ của Hoàng Mao, hung dữ nói: “Không được nghe thấy gì đó là bắt chước theo, còn nói bậy nữa, xem ta có nhổ sạch lông của ngươi không.”

Hoàng Mao run rẩy một phen, nói: “Không nói bậy, nghe được mà.”

“Vị cô nương này, ngươi đừng làm khó con vẹt nhỏ nữa.” Một giọng nói êm tai từ lều che nắng bên cạnh truyền đến, cho dù Tần Cửu muốn xem nhẹ cũng không được.

Tần Cửu ngẩng đầu lên, thấy người lên tiếng là tam công chúa Thượng Sở Sở của Vân Thiệu quốc, nàng mỉm cười nói: “Xin vạn lần đừng coi những lời vẹt nhỏ nói là thật, con chim này của ta vô cùng nghịch ngợm, quen nói hươu nói vượn. Nhất định lời vừa rồi là nó nói bậy thôi.”

Trong lều che nắng bên kia yên lặng một hồi, sau một khắc, giọng nói của tam công chúa Thượng Sở Sở lại truyền tới, “E rằng vẹt nhỏ không bịa ra được những lời như thế, vừa rồi ta chú ý thấy nó bay ra từ nóc lều của An Lăng Vương.”

Lòng Thượng Sở Sở vẫn vương Nhan Túc, vẫn luôn chú ý động tĩnh trong lều che nắng bên An Lăng Vương, trùng hợp phát hiện Hoàng Mao bay ra từ đó.

Cách tám lạng móng màu trắng, Tần Cửu nhìn thấy đầu Thượng Sở Sở cúi xuống, dễ nhận thấy được là đau lòng đến tột cùng.

Nhan Túc không thích nàng thì thôi, lại để Tạ Trạc Trần đến tranh giành nàng, đối với nàng mà nói, đây là một đá kích cực lớn.

“Yên Vân Chu, ngươi đi gặp võ sĩ của Đại Dục quốc một lát!” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng mà êm tai vang lên.

Lần này người lên tiếng là vị nữ quan vẫn luôn đi theo tam công chúa Thượng Sở Sở. Từ giọng điệu ra lệnh của nàng ta, Tần Cửu khẳng định nàng ta là nhị công chúa Thượng Tư Tư của Vân Thiệu quốc.

Bởi cái tên Yên Vân Chu này, cũng không phải một cái tên thông thường, hẳn là đệ nhất cao thủ của Vân Sách phủ dưới trướng nữ hoàng Vân Thiệu quốc, đại tướng quân của Vân Thiệu quốc. Có thể dùng giọng điệu ra lệnh như vậy để ra lệnh cho Yên Vân Chu, ngoài nữ hoàng ra thì chỉ có ba vị công chúa thôi.

Tần Cửu thật sự không ngờ, đoàn sứ thần của Vân Thiệu quốc đúng là đông người tài.

Võ sĩ vóc người cao lớn Tần Cửu từng chú ý đến đã bước nhanh ra ngoài, thanh trường đao treo bên hông hắn chậm rãi đưa theo bước chân của hắn, mặc dù đao chưa ra khỏi vỏ, nhưng sát khí tàn khốc kia đã dày đặc.

Rất rõ ràng, nhị công chúa Thượng Tư Tư của Vân Thiệu quốc đã bị chọc giận rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đệ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74

Ba người đứng đầu do buổi diễn võ quyết định ra là: Tạ Trạc Trần, Viên Thư, Lỗ Nhạc.

Sau khi Yên Vân Chu đi lên, đã thách đấu Tạ Trạc Trần đầu tiên.

Ai cũng không ngờ Vân Thiệu quốc sẽ phái người đến luận võ.

Thật ra mục đích thật sự của cuộc luận võ này là gì, mọi người đều biết rõ trong lòng, chính là để tam công chúa Thượng Sở Sở gặp các nam tử luận võ một lượt, từ đó chọn ra người vừa ý mình. Mất thấy ba vị đứng đầu đã được quyết định, buổi diễn võ cũng sắp kết thúc rồi, tam công chúa Vân Thiệu quốc lại phái võ sĩ của mình ra thách đấu, hơn nữa, người phái đi lại là Yên Vân Chu, đệ nhất cao thủ của Vân Thiệu quốc, đây... là ý gì?

Có một vài người không hiểu, Tần Cửu lại có thể đoán ra được vài phần, chỉ sợ là hai vị công chúa kia của Vân Thiệu quốc đã thẹn quá hóa giận, muốn thông qua diễn võ để ép Nhan Túc lên đài.

Yên Vân Chu đứng ở trên võ đài, dáng người cao lớn che khuất mặt trời phía sau, trong bóng râm, thanh trường đao nặng trĩu treo ở hông tỏa ra hàn ý khiếp người.

Trong nháy mắt, bầu không khí trên võ đài đã thay đổi, lòng người xem luận võ cũng dần dần dậy sóng.

Yên Vân Chu và Tạ Trạc Trần cầm binh khí đứng đối diện nhau, khác môi Tạ Trạc Trần mỉm cười, nói: “Thì ra các hạ chính là Yên Vân Chu Yên tướng

quân, đã sớm nghe nói tướng quân là đệ nhất cao thủ của Vân Thiều quốc, xin chỉ giáo cho!”

Yên Vân Chu không đáp lời, đột nhiên tiến lên trước một bước, nghiêng nửa người, mang theo sức mạnh toàn hông tuốt trường đao trong tay ra, ánh mặt trời rực rỡ phản chiếu trên trường đao. Một đao mang theo khí thế sấm sét, chặn ngang bổ về phía Tạ Trạc Trần. Tạ Trạc Trần đồng thời rút kiếm, trường kiếm lóe sáng mang theo tiếng gió rít gào đã nghênh đón.

Lối võ nghệ của Yên Vân Chu là kiên cường dũng mãnh, từng chiêu từng thức đều ẩn chứa sức mạnh như bùng nổ. Loại nội lực thật sự luyện từ thuở nhỏ như Yên Vân Chu, vững chắc ổn định hơn loại nội lực luyện theo lối tắt do Tần Cửu dựa vào “Bổ Tâm Kinh”, mà cũng không sợ tẩu hỏa nhập ma. Số năm luyện tập càng nhiều, càng đến giai đoạn sau, tiến bộ càng nhanh. Nhưng, nội lực đi lối tắt đến giai đoạn sau sẽ gặp phải khó khăn, rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma.

Mặc dù võ nghệ của Tạ Trạc Trần cũng là chính đạo, nhưng lại là lối ôn hòa, từng chiêu từng thức nhìn nhẹ như lông vũ.

Hai người đã đấu hơn mười chiêu, Tần Cửu nhìn ra, Tạ Trạc Trần đã chỉ thủ chứ không tấn công, mặc dù phòng thủ rất ổn định, nhưng nếu không thể phản kích, e rằng chỉ có thể là thua. Quả nhiên, lại qua hơn mười chiêu nữa, chỉ thấy Yên Vân Chu liếc nhìn, xoay người lại, chém một đao xuống ngực Tạ Trạc Trần. Tạ Trạc Trần chống trường kiếm lên, người lại liên tục lùi về phía sau vài bước mới ổn định được thân hình. Mày hất cau lại, ôm quyền nói: “Tạ hạ thua rồi!”

Yên Vân Chu thu đao về, ôm quyền nói: “Đa tạ!”

Sau khi Tạ Trạc Trần lui ra, Yên Vân Chu lập tức đi tới trước mặt Viên Thụ, ôm quyền nói: “Các hạ là Viên Thụ Viên công tử phải không, xin thỉnh giáo.”

Viên Thụ nhú mày, cười thân thiện, ôm quyền nói với Yên Vân Chu: “Mời.”

Viên Thụ là con trai của thống lĩnh kỵ kỵ Viên Bá, võ nghệ của hắn học từ cha, cũng là lối mạnh mẽ. Có điều, Viên Thụ còn trẻ tuổi, rõ ràng công lực không bằng Yên Vân Chu. Hai người đấu hơn mười hiệp, Viên Thụ đã bại.

Yên Vân Chu thắng liền hai cao thủ, nhưng không có ý muốn nghỉ ngơi, trường đao trong tay chỉ vào Lỗ Nhạc: “Tại hạ Yên Vân Chu xin Lỗ công tử chỉ giáo.”

Lỗ Nhạc là con trai của Trung thư thị lang, hiện giờ đang giữ chức nhỏ ở Binh bộ, cho dù võ nghệ không tệ, nhưng rõ ràng cũng không phải là đối thủ của Yên Vân Chu, cuối cùng vẫn bại trận.

Yên Vân Chu thắng liền tiếp ba người, người trên dưới đài đều cực kỳ khiếp sợ. Nhưng rõ ràng Yên Vân Chu vẫn chưa thỏa mãn, hắn chống đao đứng ở giữa đài diễn võ, ngạo nghễ nói: “Chẳng lẽ, đây chính là đối tượng tuyển chọn phò mã mà Đại Dục quốc các người tìm cho tam công chúa nước ta sao? Có phần quá tệ rồi. Nghe nói An Lăng Vương điện hạ võ nghệ cao siêu, không biết có thể cho Yên mỗ mở mang kiến thức một phen không?”

Những lời này của hắn là dùng nội lực, mặc dù giọng nói không lớn, nhưng lại át được tiếng ồn ào trên dưới đài, truyền vào tai từng người.

“Yên tướng quân, lời ấy sai rồi!” Tiếng Yên Vân Chu vừa dứt, một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên.

Tần Cửu ngược mắt nhìn, chỉ thấy Nhan Túc bước đi tao nhã, khoan thai đến trước mặt Yên Vân Chu.

Hắn tự nhiên đứng trước mặt Yên Vân Chu, cười thân thiện nói: “Yên tướng quân, quý quốc bằng lòng kết thân với Đại Dục quốc, chúng ta không dám sơ suất với đối tượng tuyển chọn phò mã của công chúa. Những thanh niên tài俊 này đều là đối tượng tuyển chọn có võ nghệ, dung mạo, xuất thân thượng đẳng. Nếu như công chúa của quý quốc chỉ muốn tìm người võ nghệ cao cường làm phò mã, vậy thì quá đơn giản rồi. Tạ ơn Yên tướng quân đã coi trọng bản vương, chỉ có điều, bản vương không hề muốn luận võ với Yên tướng quân. Song, dưới trướng bản vương, không dám nói mạnh tướng như mây, nhưng muốn tìm người thắng được tướng quân thì cũng không phải không có.”

Nhan Túc nghiêng người, chỉ vào hai võ sĩ sau lưng mình, nói: “Ví dụ như hai vị này.”

Tần Cửu nhìn hai vị sau lưng Nhan Túc, khoe môi không nhận được giật gật.

Tần Cửu hiểu tính tình Nhan Túc, biết nếu như sau khi Yên Vân Chu chiến thắng liền tiếp ba cao thủ kia, nói không chừng hắn sẽ đích thân ra mặt luận võ. Dù sao, Đại Dục quốc quyết không thể để Vân Thiều quốc xem thường, nếu không truyền ra ngoài rồi, nói Đại Dục quốc có cao thủ, khó tránh sẽ làm những quốc gia khác nảy sinh dã tâm. Nhưng, Tần Cửu không ngờ tới, Nhan Túc sẽ làm như vậy.

Hai vị võ sĩ này, vóc người cao to khỏe mạnh không thua kém Yên Vân Chu, cả người là cơ bắp rắn chắc, mái tóc bù xù, mà từng sợi lại dựng đứng lên, dường như ngay cả gió cũng không thể lay động. Đương nhiên đáng về đó cũng không dám khen ngợi, người vừa nhìn một cái, sẽ tuyệt đối không muốn nhìn thêm lần thứ hai. Hơn nữa, điều khủng khiếp nhất là, hai người còn là song sinh, xấu xí như nhau. Cũng không biết Nhan Túc tìm ở đâu ra hai vị này.

Nhan Túc mặt mày tươi cười, nhìn Yên Vân Chu nói: “Yên tướng quân, nếu như tam công chúa của các ngươi chỉ cần người võ nghệ cao siêu, đừng ngại để hai vị này so tài với Yên tướng quân một phen, nếu như trong số họ có một người may mắn thắng được Yên tướng quân một chiêu nửa thức, không biết tam công chúa có bằng lòng lấy không?”

Nhan Túc mặc trang phục nhẹ nhàng, mặt mày mỉm cười ôn hòa nhã nhặn, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo như sương tuyết. Yên Vân Chu hoàn toàn không ngờ Nhan Túc sẽ phản ứng lại như vậy, nhất thời không bình tĩnh được, hơi nhú mày, không biết như thế nào cho phải. Dựa theo tính tình của hắn, đã

sớm đánh nhau với hai võ sĩ này rồi, hẳn không tin võ nghệ của hai hán tử lỗ mãng này chắc chắn sẽ cao hơn hẳn. Có điều, chuyện liên quan đến hôn sự của tam công chúa, hẳn không dám quyết định. Nếu nhờ như võ nghệ của hai người này thật sự cao siêu, nếu như mình thua, tam công chúa có lấy hay không?

Yên Vân Chu đứng im giây lát, trong lòng do dự, hồi lâu sau mới ngẩng đầu lên, đón lấy ý cười ôn hòa bên khóe môi Nhan Túc, gần từng tiếng: “Thôi, thật sự trò diễn võ này cũng không có ý nghĩa gì!”

Yên Vân Chu nói xong, đã xách trường đao, bước nhanh về phía lều che nắng bên này.

Dưới đài diễn võ, tràn ngập tiếng hoan hô.

Trong lều che nắng, truyền đến tiếng hừ nhẹ lạnh lùng của nhị công chúa Vân Thiệu quốc và tiếng cốc trà trong tay nặng nề đặt lên mặt bàn.

Mắt phượng của Tần Cửu híp lại, hàng lông mày đen hơi cau lại. Nhìn tình hình hiện giờ, chỉ sợ Nhan Túc đã xác định Tạ Trạc Trần tuyệt đối không lấy được trái tim của Thượng Sở Sở rồi. Nếu vậy, e rằng kế tiếp Nhan Túc sẽ muốn đốc hết sức ngăn cản chuyện liên hôn giữa Vân Thiệu quốc và Đại Dục quốc, hẳn nhất định sẽ không cho phép Nhan Mẫn có được Thượng Sở Sở.

Như vậy đối với Tần Cửu mà nói, ngược lại rất tốt.

Tần Cửu nghiêng đầu nhìn Nhan Túc, trăm san hô cài bên búi tóc đang đưa nhẹ nhàng, giống như sắp tạo ra muôn đoá hoa rực rỡ.

Nhan Túc tao nhã xoay người trên đài diễn võ, nhắc tay khẽ áp xuống, lập tức trên đài hoàn toàn yên tĩnh. Hắn tao nhã cười, áo trắng đón gió bay múa, khuôn mặt anh tuấn của hắn lẩn át sắc hoa, còn lóa mắt hơn trăm hoa trong hoa viên phía sau hắn. Hắn cất cao giọng nói: “Buổi diễn võ lần này kết thúc, tiếp theo mời các vị dời bước đến hoa uyển, thưởng thức trăm hoa, uống mỹ tửu.”

Mỹ nhân trong lều che nắng đứng dậy ào ào đi ra bên ngoài, ngay vào lúc này, chợt nghe thấy vài tiếng mèo kêu truyền đến từ trên cao.

Nghe thấy tiếng mèo kêu không kì quái, điều kì quái là tiếng kêu đó lại truyền đến từ trên không.

Mèo không phải chim, tại sao lại ở trên không?

Mọi người nhin không được ngẩng đầu nhìn, Tần Cửu cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, vốn tưởng rằng Hoàng Mao học tiếng mèo kêu, có điều rõ ràng Hoàng Mao đang ở trong lòng nàng.

Nàng cũng nhin không được ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy bầu trời màu lam trong vắt, vài đám mây thuần khiết bay giữa không trung, mà bên cạnh mây trắng chính là một con điều cực lớn. Con điều kia rất lớn, màu sắc tươi đẹp, tạo hình chim ưng, ánh dương nhàn nhạt nâng cánh của nó, chao lượn vòng quanh trên đầu chúng nhân, giống như một chú chim ưng ngao du muôn nơi.

Tần Cửu híp mắt, quan sát tỉ mỉ, phát hiện ra dưới điều buộc một vật, nhìn kỹ, lại là một con mèo.

Tần Cửu vừa mới nhìn ra đó là một con mèo, Hoàng Mao đã vỗ cánh bay lên, gọi: “Bạch Nhĩ.”

Tần Cửu giơ tay lên, hai chiếc vòng ngọc trên cổ tay va vào nhau, phát ra tiếng đing đang giòn vang, nàng áp tay lên mắt, quan sát tỉ mỉ lần nữa, hai cái tai của con mèo dưới điều là màu trắng, quả nhiên là Bạch Nhĩ của Nhan Duật. Nàng nhin không được cong môi cười, trên đời này, chỉ sợ cũng chỉ có Nhan Duật có thời gian rảnh rỗi buộc một con mèo vào điều, thả lên cao. Nhưng thật lạ kỳ, con điều kia của hắn được tạo thành thế nào mà ngay cả con mèo cũng có cử động được.

Con điều kia lượn vòng quanh đài diễn võ, khiến cho người người đều ngẩng đầu nhìn, ngay cả hai vị công chúa của Vân Thiệu quốc cũng rất hứng thú ngẩng đầu nhìn lên. Nhưng hình như sắc mặt của nhị công chúa Vân Thiệu quốc Thượng Tư Tư giả làm như quan lại không dễ nhìn cho lắm.

Trong lúc vô tình Tần Cửu đã chú ý tới, cảm thấy hơi kì quái.

Ngay vào lúc này, chẳng biết tại sao con điều kia bay thẳng xuống, bỏ nhào một cái, cắm đầu xuống dưới, có lẽ là dây thả điều đã đứt rồi.

Hoàng Mao vốn đang hưng phấn xoay quanh con điều, nhìn thấy con điều cắm đầu rơi xuống, sợ hãi kêu lên một tiếng.

Bởi vì con điều kia nâng một con mèo, nên rơi xuống càng nhanh, trong giây lát đã vọt đến trước mặt, nhưng lại là vọt về phía Thượng Tư Tư.

Biến cố này bất ngờ không kịp đề phòng.

Yên Vân Chu vốn bảo vệ bên cạnh Thượng Sở Sở, cách Thượng Tư Tư hơi xa một chút. Một thị vệ tiến lên kéo Thượng Tư Tư, nhưng không biết tại sao, Thượng Tư Tư lại đẩy thị vệ ra, muốn đón lấy con điều kia.

Sức bay của con điều kia nhanh như vậy, nếu như một người không có võ công tùy tiện đón lấy, chỉ sợ sẽ bị thương.

Một bóng người vọt lên như sao băng, đỡ được con điều sắp rơi xuống, nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Người nọ mặc một chiếc áo xanh mộc mạc, mặt mày thanh tú, môi hồng răng trắng, rất anh tuấn. Nhưng trong đôi mắt dài của y lại hiện ra ánh sáng lạnh lẽo như lưỡi đao. Tay hắn nâng con điều lên, đứng lố lác.

Tần Cửu nhìn người nọ, cũng hơi sững sờ. Nàng tìm tòi trong đầu một lượt, không nhớ ra trong đám nhân sĩ ở kinh thành mà mình điều tra được, lại có người thế này. Nàng nghiêng đầu nhìn Tỳ Ba bên cạnh một cái, Tỳ Ba cũng khẽ lắc đầu, tỏ ý không biết. “Người này là ai?” Sau lưng Tần Cửu không xa, có một nữ tử từ hỏi.

“Chẳng lẽ người này là Nhiếp Nhân Nhiếp đại tướng quân?” Một nữ tử khác nghi hoặc nói.

“Có lẽ là vậy, nghe nói, gần đây Thánh thượng có triệu ngài ấy về kinh. Nếu không phải ngài ấy, ai mà có khí thế như ông này?”

“Nói vậy, ngài ấy cũng đến tham gia tiệc thưởng hoa ư? Nhưng tại sao vừa nãy không tham gia diễn võ chứ?” Có người lại cảm thấy khó hiểu, hỏi.

“Có lẽ Nhiếp tướng quân hoàn toàn không muốn làm phò mã của Vân Thiều quốc chẳng!”

“Hi vọng là vậy!” Một nữ tử khác có chút hưng phấn nói. Nhiếp Nhân?

Tần Cửu cau mày, Tần Cửu đã từng nghe nói đến người này, là một viên hổ tướng của Đại Dục quốc, có điều, y trấn thủ ở bên ngoài quanh năm, rất ít về kinh. Tần Cửu cũng chưa bao giờ gặp người này, lại không ngờ y còn trẻ tuổi như vậy.

Người nọ không hề để ý đến nghị luận của chúng nhân, chỉ đưa tay gỡ con mèo đen bị buộc trên điều ra, tiện tay ném điều xuống đất, ôm mèo đen xoa xoa nó, nhẹ nhàng thả nó xuống mặt đất. Con mèo đen đuôi lưng, kêu meo meo một tiếng, khoan thai đi mất.

Thượng Tư Tư nhìn người nọ, trong đôi mắt trong veo dấy lên chút ánh sáng. Người nọ lại giống như không hề chú ý đến Thượng Tư Tư, nghiêng người chuẩn bị rời đi.

“Chao ôi, điều của bản vương kìa, là ai ném xuống đất?” Một giọng nói lười biếng mỉa hoặc truyền đến.

Tần Cửu hí mắt, chỉ thấy Nhan Duật tay cầm cuộn chỉ của con điều, đi nhanh tới.

Một bộ áo bào phiêu dật màu đỏ đen đậm đến tận gối theo gió, chói sáng đến mức người ta hoa mắt sắp mù.

Hắn áo đỏ tóc đen, giống như ma quỷ tới thế gian, bước nhanh đến trước mặt người nọ, lười biếng nói: “Là người ném điều của bản vương xuống đất sao?”

Ánh mắt người nọ đảo một vòng trên người Nhan Duật, lạnh lùng cười nói: “Tại hạ Nhiếp Nhân, chẳng lẽ ngài chính là hoàng thúc Nghiêm Vương?”

Làn môi mỏng của Nhan Duật nhẹ nhàng nhếch lên, cười mê hoặc người, nhưng trong tròng mắt tối đen lại hiện lên màu đen thẳm làm say lòng người, có ánh sáng lạnh thấu xương.

“Thì ra là Nhiếp đại tướng quân, không sai, bản vương là Nghiêm vương. Ta hỏi ngươi, tại sao lại ném điều của bản vương xuống đất?”

Khóe môi của Nhiếp Nhân đột nhiên nhếch lên, lạnh lùng cười nói: “Đã sớm nghe nói, hoàng thúc không chỉ biết hát hí khúc, lại còn giỏi vui đùa, quả nhiên không phải giả. Con điều này được làm tinh xảo, chỉ có điều, buộc mèo con vào điều rồi phóng lên, chẳng phải là quá tàn nhẫn rồi sao?”

Tròng mắt mỉa hoặc của Nhan Duật đột nhiên hép lại, sắc tối trong mắt bắt đầu dâng lên, lười biếng cười, chỉ vào Nhiếp Nhân nói: “Bản vương tàn nhẫn hay không thì liên quan gì đến ngươi? Bản vương không chỉ muốn phóng mèo con lên, mà còn có thể phóng người lên nữa, chơi như vậy mới vui!”

“Ngươi...” Nhiếp Nhân chỉ vào Nhan Duật, sắc mặt tối sầm lại, nhưng nghĩ đến đối phương dù sao cũng là hoàng tộc, cuối cùng buông tay xuống, cúi đầu nói, “Ăn chơi trác táng!” Nói xong, cũng không thèm liếc nhìn Nhan Duật một cái, cất bước nhanh chóng rời đi.

Ai cũng không ngờ được, Nhiếp Nhân này lại dám nói Nhan Duật là ăn chơi trác táng, quả nhiên là gan không nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Nhan Duật ăn chơi trác táng, điều này người của toàn thể Lệ Kinh đều biết rõ trong lòng, chỉ là không ai dám nói ra mà thôi, cho dù là nghị luận sau lưng cũng đều cẩn thận từng tí, càng không nhắc đến nói ra trước mặt Nhan Duật. Người dám nói hoàng thúc Nhan Duật ăn chơi trác táng ngay trước mặt, chỉ sợ ngoài đường kim Thánh thượng ra, Nhiếp Nhân tuyệt đối được xem là người thứ hai.

Tứ đại mỹ nhân của Nhan Duật nghe vậy bèn xúm lại, Điều Thuyền quay về phía bóng lưng Nhiếp Nhân nũng nịu nói: “Đại tướng quân gì ơi, dám nói chuyện với hoàng thúc như vậy, chán sống rồi sao?”

Ngọc Hoàn nhíu mày, chậm rãi bước qua, đưa tay nhặt điều lại, đưa cho Nhan Duật. Nhan Duật không hề chìa tay ra lấy, nhưng lại vỗ một chưởng về phía con điều, vào lúc ấy con điều hình chim ưng kia tan thành từng mảnh nhỏ, không ra hình dạng gì.

Trong lòng những người vây xem đều trầm xuống, xem ra hoàng thúc đã nổi giận rồi, đều tương đối đồng cảm nhìn Nhiếp Nhân, chỉ sợ Nhiếp Nhân sẽ rơi vào kết cục giống như con điều.

Nhiếp Nhân vốn đã xoay người rồi đi, nghe thấy giọng nói liền dừng chân quay đầu lại nhìn, trong tròng mắt trong trẻo mà lạnh lùng chợt hiện lên vẻ giễu cợt.

Nhưng trên mặt Nhan Duật lại không nhìn ra chút dấu hiệu phẫn nộ nào, khóe môi vẫn treo ý cười lười biếng mỉa mai hoặc lòng người như cũ, nghiêng người tựa lên một thân cây, đưa tay gọi: “Nhiếp đại tướng quân, cứ vậy mà đi sao?”

Nhiếp Nhân nhíu mày, trong tròng mắt trong trẻo lạnh lùng thoáng hiện lên ánh sáng lạnh như binh khí, y thần nhiên hỏi: “Sao vậy? Vương gia có chuyện gì sao?”

Nhan Duật cười như không cười đi đến trước mặt Nhiếp Nhân, giao cuộn chỉ của con điều trong tay cho Tây Thi, híp mắt nhìn thẳng vào đôi mắt sáng trong trẻo mà lạnh lùng của Nhiếp Nhân, ý cười trên mặt càng lúc càng xán lạn, “Ngươi vừa mới nói cái gì nhỉ, ăn chơi trác táng? Không hổ là người quay về Tu La trường*, có nghĩa khí. Hôm nay bản vương nể mặt ngươi, sẽ so tài với ngươi, nếu như ngươi thắng, bản vương sẽ tự nhận là ăn chơi trác táng. Thế nào?”

*Tu La trường: ý chỉ chiến trường khốc liệt.

Nhiếp Nhân sừng sốt, nhìn nụ cười không mang theo ý tốt của Nhan Duật, thần nhiên nói: “Vương gia thật sự muốn thí cùng vi thần?”

Nhan Duật cười tàn mạn: “Vậy còn giả sao? Có điều, nếu như ngươi thua, bản vương nên phạt ngươi thế nào đây nhỉ?” Nhan Duật chống má, giống như trầm tư suy nghĩ, ánh mắt lướt qua con mèo đen đang chơi đùa trong bụi hoa, ánh mắt đột nhiên lóe sáng giống như sao sớm, “Bản vương thấy thật ra ngươi rất thích con mèo đen này, nếu như ngươi thua, vậy thì quỳ rạp xuống mặt đất, bắt chước tiếng kêu mèo con của bản vương, thế nào?” Giọng nói của hắn trầm thấp tao nhã, lời nói si nhục người khác như thế, nhưng giọng điệu lại giống như đang nói lời âu yếm, đủ để khiến người khác bị hút vào.

Tần Cửu nhìn chằm chằm ánh sáng trong mắt Nhan Duật, trong lòng khẽ thờ dài một tiếng. Nhiếp Nhân vừa mới trở về từ chiến trường, có lẽ đã quen nhìn thấy các binh sĩ vì bảo vệ Đại Dục quốc mà da ngựa bọc thây, mà người của hoàng tộc được bọn họ bảo vệ lại đức hạnh thế này, y lại là một tướng quân có can đảm có nghĩa khí lại chính trực, nhất định nhìn Nhan Duật không thuận mắt. Có điều đắc tội với Nhan Duật như vậy, sợ là không có trái ngọt để ăn.

Nàng rất hiếu kỳ, Nhan Duật muốn so cái gì với Nhiếp Nhân? Một vương gia ăn chơi chỉ biết hát hí khúc bao dưỡng kỹ nữ như hắn, biết chút công phu mèo quào thì sao có thể bị kíp được võ công của Nhiếp Nhân.

Nhiếp Nhân không biết sợ nỡ nụ cười, đôi mắt hoàn toàn trầm tĩnh, thần nhiên nói: “Không biết vương gia muốn so tài gì với vi thần?”

Lông mày cong cong của Nhan Duật nhíu lại, con ngươi giống như ngọc đen đảo đi, khóe môi nhếch lên một nửa, tạo thành một biểu cảm quỷ dị cười như không cười, chậm rãi mở miệng nói: “Chống xe bọc sắt!”

Chống xe bọc sắt?

Tần Cửu sừng sốt.

Chống xe bọc sắt chính là một khúc trong vở kịch 《Ra trận làm tướng quân》 nổi tiếng nhất hiện nay.

Nhân vật chính trong vở kịch 《Ra trận làm tướng quân》 là tiểu tướng Lý Phi, trong kịch chàng múa một thanh trường thương, trong một chiến dịch dõc Miên Hồ, quân địch bắt nữ tử chàng yêu thương đi, chàng một mình đơn thương độc mã tấn công vào sơn trại của quân địch, một thanh trường thương giết địch tan tác tả tơi, ép quân địch khởi động cơ quan, đẩy từng chiếc xe sắt lớn bọc đầu nhọn từ đỉnh núi xuống, bản thân chiếc xe khoảng chừng ba trăm cân, lại thêm lực đẩy từ trên xuống, cộng lại chừng hơn một ngàn cân. Lý Phi bị bức không chỗ trốn giữa sơn đạo chật hẹp, mắt thấy đã phải bỏ mạng dưới xe.

Thời khắc cấp bách, chàng dùng trường thương trong tay chống xe bọc sắt lên, quăng ra phía sau. Chống, lật sáu chiếc xe như vậy, cuối cùng kiệt sức, bị chiếc xe thứ bảy đè chết. Nữ tử chàng yêu thật lòng cũng tự vẫn theo chàng, đây là bi kịch khiến người ta thôn thức.

Vở kịch này cực kỳ nổi tiếng, trước đây Tần Cửu cũng đã từng xem vài lần ở lầu kịch, lần nào cũng thờ dài không thôi vì Lý Phi trong vở kịch. Nữ tử trong khuê các giống như các nàng, ai mà không có một anh hùng mộng, ai mà không muốn gặp được một nam nhi trọng tình trọng nghĩa như Lý Phi.

Trước đây nghe nói Nhan Duật cũng đã từng diễn vở kịch 《Ra trận làm tướng quân》 này, có điều Tần Cửu không có cơ hội xem. Nàng nhớ năm đó sau khi nàng nghe nói, vẫn cảm thấy rất buồn cười, một vương gia chơi bời như Nhan Duật đi diễn vai nam nhi trọng tình trọng nghĩa như Lý Phi, không thấy buồn cười thì thế nào?

Hôm nay nghe Nhan Duật nhắc tới chống xe bọc sắt, khóe môi Tần Cửu không nhin được mà cong lên.

Đào kép đều có bản lĩnh thật sự, mặc dù không có võ nghệ siêu việt, nhưng có lẽ ngay cả một vài cao thủ võ nghệ cũng không theo được kỹ xảo trong đó, Nhan Duật đề xuất muốn thi chống xe bọc sắt, thật ra có vài phần mưu lợi. Có điều, xe bọc sắt thật sự không phải xe đạo cụ trong vở kịch, Nhan Duật có thể chống lên được sao?

Nhiếp Nhân nhướn mày lên, thần nhiên nói: “Chống xe bọc sắt thì chống xe bọc sắt. Nếu như vương gia thua, cũng bắt chúc tiếng mèo kêu sao?”

Nhan Duật khoan thai cười, khoe môi hiện lên ý cười ngạo nghễ, “Đó là đương nhiên. Nói vậy là Nhiếp đại tướng quân đã đồng ý rồi. Điều Thuyền, người đi thông báo cho Trương Niên, bảo ông ta chuẩn bị năm chiếc xe bọc sắt, khắp nơi trên ngọn núi này đều là sườn dốc, bảo ông ta tìm một dốc đứng, kẻ ăn chơi trác táng là bản vương muốn so tài một chút với Nhiếp đại tướng quân!”

Điều Thuyền do dự một lát, hỏi: “Vương gia, cần xe thật ư? Hay là cần xe đạo cụ trong kịch?”

Nhan Duật híp mắt nói: “Tại sao lại dùng xe đạo cụ trong kịch, chẳng phải là khinh thường Nhiếp đại tướng quân sao? Đi đi, chuẩn bị xe bọc sắt thật sự, cần năm chiếc xe ba trăm cân.”

Điều Thuyền vội vàng lên tiếng đáp lại, nhanh chóng bước đi.

Mọi người thấy có kịch hay để xem, mà dường như màn kịch hay này còn náo nhiệt kích thích hơn cuộc luận võ vừa rồi, cũng không có ai đến hoa uyển dùng bữa nữa, đều trong ngóng chờ đợi Lễ bộ thượng thư Trương Niên phái người đưa xe bọc sắt đến.

Tần Cửu khẽ nhủ mảy, cảm thấy Nhan Duật đúng là hi vọng vô thường, sau này mình phải kiềm chế một chút ở trước mặt hắn, đừng đắc tội thật sự với hắn, nếu không sẽ ăn không hết, chịu không nổi!

Nhan Túc thấy lần này Nhan Duật bày trò hơi quá, nhủ mảy đi đến trước mặt Nhan Duật, khuyên nhủ: “Thất thúc, Nhiếp tướng quân vô ý nói mà thôi, thất thúc đừng coi là thật, chống xe bọc sắt không hề dễ, nếu như bị xe đè lên thì không phải chuyện đùa đâu, thất thúc vẫn nên suy nghĩ kĩ!”

Nhan Duật cười lười biếng, nụ cười ấy tôn lên dáng người biếng nhác cùng với dung nhan tuấn mỹ của hắn, có một cảm giác tươi đẹp khiến người khác không thể nói rõ. Hắn nhướn mày lên cao, cười tùm tùm nói: “Túc Nhi, lần này ta nhất định so tài. Bình thường mặc y nói thế nào, vì thúc sẽ không coi trọng, nhưng hôm nay nói ta ăn chơi trác táng trước mặt nhiều mỹ nhân như vậy, vút hết mặt mũi của ta rồi, vừa hay hôm nay để các mỹ nhân nhìn xem, ta có phải kẻ ăn chơi trác táng hay không?”

Chúng nhân đỏ mặt hôi lạnh.

Đây còn không phải ăn chơi trác táng sao? Nam nhân bình thường sẽ làm ra chuyện thế này sao?

Nhan Túc nhủ mảy, biết mình có khuyên nữa cũng sẽ không có kết quả.

Hắn vẫn hiểu rõ tính tình Nhan Duật, trước mặt mỹ nhân, càng coi trọng thể diện.

Hắn đã nghịch xe bọc sắt trên sân khấu kịch vài lần, tin rằng không thành vấn đề, vì thế, Nhan Túc âm thầm ra lệnh cho Lễ bộ thượng thư Trương Niên, không cần thật sự tìm xe bọc sắt ba trăm cân, nên tìm chiếc nhẹ hơn một chút.

Hành động của Trương Niên cũng nhanh, chưa tới nửa canh giờ, đã chuẩn bị xong xe bọc sắt từ kho binh khí rồi. Trương Niên lại lấy lý do không dễ tìm sườn dốc bên ngoài, chọn một sườn dốc ở hoa uyển phía sau Minh Nguyệt sơn trang, không tính quá dốc, nhưng xe bọc sắt hơn hai trăm cân cộng thêm sườn dốc, lao xuống cũng có sức nặng sáu bảy trăm cân, nếu muốn dùng một cây thương chống lên thì không phải chuyện dễ dàng.

Tần Cửu theo mọi người đến nơi cách sườn dốc không xa, những tiểu thư khuê các kia cũng rất hứng thú đứng ở một bên quan sát.

“Nhiếp đại tướng quân, đây là tuyệt kỹ (bản lĩnh đặc biệt) của bản vương, hay là mời Nhiếp đại tướng quân làm trước đi.” Làn môi mỏng của Nhan Duật khẽ nhếch, lộ ra nụ cười hiền lành, đáng vẻ ung dung ôn hòa, giống như cho dù Thái Sơn sụp đổ ngay trước mặt, cũng không thể thay đổi nụ cười biếng nhác kia.

Nhiếp Nhân đưa tay ra, nhận lấy trường thương do cung nhân đưa tới, múa vài đường, thử lực tay, nói: “Được, vậy vì thần sẽ không khách khí nữa, mời thả xe bọc sắt đi!”

Có cung nhân lên đến đỉnh sườn dốc, thả một chiếc xe bọc sắt xuống.

Cùng với tiếng vang ầm ầm, xe bọc sắt vọt xuống như gió bay điện chớp.

Nhiếp Nhân bình tĩnh đứng ở dưới sườn núi, tay cầm trường thương, chống về phía chiếc xe, quát một tiếng “Dừng”, tốc độ nhanh của chiếc xe giảm bớt, Nhiếp Nhân thuận thế dùng sức, chỉ nghe thấy một tiếng “rắc rắc”, cán thương đã gãy.

Xe bọc sắt thuận thế tiếp tục vọt xuống.

Sắc mặt Nhiếp Nhân hơi đen đi.

Nhan Duật đứng một bên vui sướng khi thấy người khác gặp họa, cười nói: “Nhiếp đại tướng quân, chống xe phải dùng sự khéo léo, không phải chỉ có

sức mạnh là được, thế nào, thương gãy rồi sao!”

Nhiếp Nhân nghiêng đầu, nói với cung nhân: “Lấy thêm một cây thương tới.”

Cung nhân lại đưa một cây thương tới, chiếc xe bọc sắt thứ hai lại gào thét vọt đến. Lần này thương không gãy, nhưng đã tuột khỏi tay. Tiếp đến cây thương thứ ba, cuối cùng lần này đã chống lên thành công. Tiếp theo là chiếc thứ tư, chiếc thứ năm.

Năm chiếc xe, Nhiếp Nhân chống được ba chiếc.

Tần Cửu thấy hơi kinh hãi, võ nghệ của Nhiếp Nhân quả nhiên cao cường, hơn nữa chỉ chống hai chiếc xe đã tìm được kỹ xảo chống xe bọc sắt, cực kỳ hiểm có. Chỉ sợ Nhan Duật cũng không ngờ Nhiếp Nhân có thể chống được ba chiếc xe liên tục, như vậy, nếu Nhan Duật muốn thắng được Nhiếp Nhân, thì phải chống được bốn chiếc xe bọc sắt mới được. Xem ra, khả năng Nhan Duật thua rất lớn, Tần Cửu lại rất muốn nhìn dáng vẻ Nhan Duật thua cuộc bất chước tiếng mèo kêu.

“Vương gia, tới lượt ngài rồi.” Nhiếp Nhân lui ra phía sau một bước, nói.

Nhan Duật nhếch môi cười, híp mắt nói: “Xem bản vương đánh bại người thế nào nhé.”

Hắn chậm rãi đi đến trước sườn dốc, duỗi cái lưng mỏi, mở cánh tay ra, nhảy vài cái. Áo bào màu đỏ đen phong cách bay pháp phối, hấn gió tay áo lên, khoát tay với Ngọc Hoàn.

Ngọc Hoàn cầm một cây trường thương đến, giao vào tay Nhan Duật.

Đó là một cây trường thương, không có tua thương sắc sỡ, dải hoa văn uốn lượn quấn quanh mấu thương, lưỡi thương màu đen nhánh, phản xạ ánh sáng lạnh lẽo mờ mờ dưới ánh nắng mặt trời. Một phần hai của nửa trước cán thương được thếp tõi màu đen bọc lại, cán thương làm bằng gỗ, cả cây sáng bóng, lóe lên ánh sáng đỏ nhàn nhạt.

Cây trường thương này trầm tĩnh, uy nghiêm, nhìn tựa như một con rồng say ngủ.

Đó là một cây thương Bá Vương.

Phong cách của cây trường thương này hoàn toàn không hòa hợp với bản thân Nhan Duật.

Trong tưởng tượng của Tần Cửu, binh khí của Nhan Duật phải giống phong cách của hắn mới đúng.

Vào khoảnh khắc Nhan Duật tiếp lấy trường thương, dường như cả người có chút thay đổi, tựa hồ trên người có khí thế không nói nên lời, hình như cây trường thương nắm trong tay hắn cũng phát ra sự lạnh lẽo sâu thẳm.

Nhưng cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi, bởi vì ngay lập tức, Tần Cửu đã bị động tác của Nhan Duật chọc cười.

Hắn quay mặt về phía sườn núi, hai chân dạng r, người nửa ngồi, bộ dạng đứng trung bình tấn.

Hầu như mỗi một người luyện võ đều học đứng trung bình tấn, bởi vì đây không phải võ học cao minh gì, cũng không có bí mật đáng nói, hơn nữa còn là cơ sở bắt buộc của người luyện võ. Có điều, chưa có ai từng thấy kiểu trung bình tấn như của Nhan Duật, bởi vì hắn ngồi như không ngồi, cao hơn trung bình tấn một chút, hai chân dạng ra, ngón chân nứu đất, thân trên hơi khom xuống. Hai tay nắm thật chặt trường thương trong tay, mũi thương hướng xuống mặt đất, cách mặt đất chừng ba tấc.

Động tác của hắn nhìn vô cùng kỳ quặc, may mà dáng vẻ hắn tuấn mỹ, không nhìn tư thế của hắn, chỉ nhìn mặt hắn thì vẫn có thể nhìn tiếp. Nếu không, cứ ngồi ở đó như thế thật sự rất buồn cười. Thật ra, quả thật rất buồn cười, có điều không ai dám cười.

Mà mỗi một người đều lén lút âm thầm dịch về sau vài bước.

Động tác của Nhan Duật quả không đáng tin, khiến mọi người hoài nghi hắn có thể dùng trường thương hay không, mặc dù hắn rất phong cách chống xe bọc sắt trên đài diễn kịch, nhưng dù sao đó cũng là đạo cụ, hơn nữa động tác trên sân khấu kịch của hắn cũng không phải thế này. Cho nên, mọi người đều rất sợ trường thương của Nhan Duật sẽ tuột khỏi tay đập vào mình.

Về mặt của Nhan Duật lại cực kỳ nghiêm túc, hắn cầm trường thương trong tay, liên tục thay đổi tư thế và vị trí cầm trường, cuối cùng cảm thấy hài lòng rồi, lúc này mới mỉm cười, lưỡi biểng nói với lên sườn núi: “Thả đi!”

Thị vệ thả xe hỏi: “Vương gia, vậy thuộc hạ thả đây!”

Nhan Duật nhú mày, mắt kiên nhẫn nói: “Thả đi!”

“Vương gia, thuộc hạ thật sự thả nhé!” Thị vệ hỏi lại một lần nữa, chỉ sợ mình thả xe xuống, dẽ chết vương gia này mất.

Nhan Duật hừ lạnh một tiếng, khẽ trừng mắt, lạnh giọng quát: “Còn không thả, bản vương chém đầu người!”

Thị vệ nghe vậy liền buông tay ra, xe bọc sắt trượt xuống.

Trường thương trong tay Nhan Duật vung lên, lập tức nghênh đón. Cắm vào một góc khó tin dưới đáy xe bọc sắt, sau đó hai tay dùng sức, xe bọc sắt lập tức bị chống lên, quăng về phía sau.

Chiếc xe bọc sắt thứ nhất bị Nhan Duật chống lên như vậy.

Tiếng gió mãnh liệt qua đi, xe bọc sắt rơi “ầm” một tiếng xuống mặt đất.

“Hay!”

“Vương gia bản lĩnh tuyệt vời!”

“Vương gia chính là Lý Phi chuyển thể, thần công cái thể (giỏi giang hơn người)! ”

“Vương gia, hay lắm, Nhiếp đại tướng quân chờ bắt chước tiếng mèo kêu đi!”

Tiếng trầm trồ khen ngợi là tứ đại mỹ nhân của Nhan Duật.

Những người khác vẫn há miệng không phản ứng kịp.

Nhan Duật khoát tay áo, nói với lên sườn núi: “Thả tiếp đi!”

Chiếc xe bọc sắt thứ hai lại trượt xuống, tiếp đến là chiếc thứ ba.

Vào lúc chiếc xe bọc sắt thứ ba bị chống lên, tất cả mọi người đã bắt đầu vỗ tay. Có điều, dường như sức lực của Nhan Duật đã nhanh chóng dùng hết rồi. Sau khi chống chiếc xe thứ tư lên, hắn quăng về phía sau.

Phía sau không có ai, nhưng Nhan Duật đã quăng lệch, lại quăng chệch ra phía sau.

Chỗ chệch phía sau có người.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76

Có rất nhiều người đứng chệch phía sau, lúc này những người xem diễn võ trên đài diễn võ khi nãy đã dời bước vào hoa uyển quan sát Nhan Duật và Nhiếp Nhân thi chống xe bọc sắt.

An Lăng Vương Nhan Túc đứng ngay đằng trước đám người, hoa đào bên cạnh đứng đưa lay động, ánh sáng rực rỡ đan cài, tạo thành bóng hoa loang lổ trên mặt hắn. Ánh mắt hắn vẫn luôn chăm chú nhìn vào động tác của Nhan Duật, vào lúc nhìn thấy động tác chống xe của Nhan Duật, hàng lông mày dài của hắn khẽ nhíu lại.

Không thể không thừa nhận, mặc dù động tác kia khó coi nhưng lại rất thực dụng. Hai chân dẹt ra, ngón chân nín đất, khi ngón chân co lại, cơ thịt gân cốt căng ra phát lực. Bắp chân, bắp đùi, bắp thịt, eo bụng, thắt lưng cho đến cổ, mỗi một thớ thịt đều kéo căng dùng sức, đợt này nối tiếp đợt khác. Khi trường Bá Vương chống vào đáy xe bọc sắt, trong khoảnh khắc đó, sức lực đã lấy cột sống làm trục chính để hợp thành một dòng, tuôn ra ào ạt như suối phun, cũng chính vào lúc đó sức mạnh bùng nổ chống được chiếc xe bọc sắt nặng nề lên.

Phần lớn người luyện võ sẽ không sử dụng động tác kia, bởi vì có nội lực hùng hậu thì không phải suy nghĩ đến động tác kỹ xảo nhỏ nhặt này. Mà vừa khéo vì võ công của Nhan Duật chẳng có gì đặc sắc, cho nên mới nghĩ ra động tác này, có thể thấy đã dùng tâm tư. Có điều, dùng sức như vậy sẽ kiệt sức rất nhanh. Quả nhiên, khi chống đến chiếc xe thứ tư, tay Nhan Duật mềm nhũn, hướng của xe bọc sắt bị lệch, bay nhanh như điện chớp về phía bên này.

Xe bọc sắt hơn hai trăm cân, sau khi bị chống lên, rơi từ trên không trung xuống, nếu bị đập phải sẽ không còn mạng.

Hướng xe bọc sắt rơi xuống chính là chỗ tam công chúa Vân Thiệu quốc đứng.

Mắt phượng của Nhan Túc híp lại, trong khoảng thời gian nhanh như ánh chớp lóe sáng, thân hình của hắn đã dời đi trong nháy mắt.

Chuyện xảy ra đột ngột, hắn hoàn toàn không có thời gian ra lệnh cho thuộc hạ đi cứu. Vừa rồi, sau khi Vân Thiệu quốc phái Yên Vân Chu ra luận võ, hắn đã biết công chúa Vân Thiệu quốc có thành kiến với hắn. Vậy nên đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua cơ hội cải thiện quan hệ tốt thế này.

Nhưng hắn thật sự không ngờ, có hai người cũng hành động, một người trong đó chính là Nhiếp Nhân, mà người còn lại, lại là Tần Cửu.

Khi Tần Cửu nhìn thấy hương xe bọc sắt rơi về phía công chúa Vân Thiều quốc, nàng biết ngay đây là cơ hội tuyệt vời để cứu công chúa Vân Thiều quốc, Nhan Túc sẽ không bỏ qua uống phí, cho nên, nàng không thể để cơ hội này bị hấn cướp đi.

Ngay sau đó, mặc dù chân Tần Cửu không hề di chuyển, nhưng hai tay vừa gầy, một vài sợi tơ đỏ thắm đã từ trong tay áo bắn ra ngoài. Bay ra ngoài cùng với sợi tơ, còn có một con thoi hai đầu nhọn hoắt. Con thoi bay múa móc nối trên sợi tơ, chỉ trong giây lát, từng sợi tơ đã được dệt thành một tấm lưới lớn màu đỏ.

Làn gió ấm áp phiêu du, tấm lưới dệt từ tơ lụa giống như một áng mây màu hồng vòng ra phía xe bọc sắt.

Nhan Túc vốn đã xông đến phía trước xe bọc sắt, vốn định giơ tay đỡ lấy xe bọc sắt rồi ném ra xa, nhưng chính vào lúc hấn đưa tay ra, còn chưa chạm được vào xe bọc sắt, tấm lưới lớn màu đỏ đã vòng tới. Đầu còn lại của tấm lưới đỏ được nắm trong tay Tần Cửu. Nàng khẽ mỉm cười với phía bên kia, dùng sức kéo, xe bọc sắt bị lưới đỏ bọc lấy đã đổi hướng, về ra một đường vòng cung màu đỏ trên không trung, bay về phía không có người.

Trước khi xe bọc sắt sắp rơi xuống đất, ngón tay Tần Cửu hơi động đậy, cũng không biết nàng đã kéo sợi tơ nào, trong nháy mắt tấm lưới đỏ kia đã tách ra, xe bọc sắt nặng nề rơi ra ngoài, văng xuống đất, nện thành một cái hố to dùng trên mặt đất, lúc này mới dừng lại. Nhan Túc thật sự không thể tin được, hấn còn chưa chạm cái nào vào xe bọc sắt, thế nhưng trên đời này còn có người có động tác nhanh hơn cả hấn.

Ngân vạn đoá hoa đào đông đưa trong gió, phồn hoa tuyệt diệu giống như một giấc mộng huyền ảo.

Tần Cửu đứng dưới tán cây, tay áo màu đỏ lượn phóng tung xoe rộng trong gió, làn váy tung bay cuộn tung vô số cánh hoa.

Áo đỏ tay son, lay động đón gió giống như người nhà trời.

Tần Cửu liếc mắt nhìn xe bọc sắt nằm trên mặt đất một cái, nàng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Nhan Túc.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, nốt ruồi giọt lệ nơi khóe mắt Tần Cửu đỏ bừng như máu, nụ cười bên môi quyến rũ, cả người giống như Hoa Yêu mị hồ* trong bức họa.

*Hoa Yêu: một yêu quái thần thoại; mị hồ: hồ ly tinh.

Nàng cúi đầu liếc tấm lưới đỏ trong tay một cái, thuận tay ném vào tay Tỳ Ba, lười biếng nói: “Tỳ Ba, tìm mối nối, khôi phục tấm lưới này thành sợi tơ.” Sợi tơ màu đỏ này là giao tơ Nam Hải, nếu như là tơ bình thường, nàng đã vứt thẳng đi rồi.

Bóng hoa in nghiêng trên gương mặt thờ ơ của Nhan Túc, lông mày của hấn như kiếm, hai tròng mắt tựa sao sáng, dáng người cao ngất đứng nguyên tại chỗ giống như một thanh kiếm cổ cắm trên đỉnh dãy núi, hấp thụ tinh hoa của nhật nguyệt, trời đất rửa tội, tụ hội phong nhã tài hoa. Hấn thần nhiên nhướng mày với Tần Cửu, làn môi mỏng nhếch lên cong cong, chậm rãi nói: “Quả nhiên Cửu gia công phu tuyệt đỉnh.” Giọng nói của hấn điềm đạm mà lạnh giá, nghe giống như nói nhẹ nhàng băng quơ.

Ý cười trong mắt Tần Cửu sáng rực, lười biếng nói: “Tạ điện hạ khen ngợi, thân thể của tam công chúa Vân Thiều quốc đáng giá nghìn vàng, cho dù ta có liều cái mạng này, cũng nhất định phải bảo vệ nàng.”

Tam công chúa Thượng Sở Sở của Vân Thiều quốc Thượng hoàng hồn chưa bình tĩnh được, nàng liếc nhìn xe bọc sắt rơi trên mặt đất, chậm rãi đi đến trước mặt Tần Cửu, thì lễ nói: “Vị này chính là Tần Cửu Tần cô nương của Thiên Thần tông phải không, đa tạ ơn cứu mạng.”

Tần Cửu mỉm cười đáp lễ, nói: “Tam công chúa đừng khách khí.”

“Tam công chúa, thật sự đắc tội nhiều rồi, lần tiếp theo bản vương nhất định sẽ chú ý.” Giọng nói trầm thấp của Nhan Duật từ phía trước truyền đến.

Chúng nhân vừa nghe hấn nói đến lần tiếp theo, trong lòng lập tức run lên, còn có lần tiếp theo sao?

Tần Cửu quay đầu lại, chỉ thấy động tác của Nhan Duật ở dưới sườn dốc vừa mới dọn dẹp xe bọc sắt xong, chuẩn bị muốn chống chiếc xe bọc sắt thứ năm.

“Nào, tiếp tục thả!” Hấn dặn dò thị vệ thả xe ở trên sườn dốc.

Hộ vệ phụ trách thả xe bọc sắt nói thế nào cũng không dám thả nữa, giọng nói run rẩy: “Hoàng thúc, ngài, ngài, ngài vẫn muốn thả tiếp sao?”

Mây kiếm của Nhan Duật nhướng lên, làn môi mỏng cong lên thành ý cười hoàn mỹ như điêu khắc, nói với giọng lạnh lùng: “Đương nhiên muốn thả rồi! Tiều tử nguoi sợ cái gì, có thất bại cũng không hề chết nguoi đâu.”

Nhan Túc thông thả nói: “Thất thúc, người đã chống bốn chiếc liên tục, đã thắng rồi.”

Nhan Duật đã chống bốn chiếc, mặc dù chống chiếc cuối cùng bị lệch, suýt nữa gây ra tai nạn chết người, nhưng cũng xem như đã chống lên thành công rồi. Mà Nhiếp Nhân lại chỉ chống được ba chiếc xe bọc sắt, rất rõ ràng, Nhan Duật đã thắng.

“Bản vương thắng rồi à?” Nhan Duật giống như vừa mới phản ứng kịp, “Sao không nói sớm.”

Hắn lười biếng đứng dậy, ném thương Bá Vương trong tay vào tay Ngọc Hoàn, cau mày nói: “Ôi chao, đúng là làm bán vương mệt chết rồi.”

Điều Thuyền vội vàng chuyển ghế dựa tới, Nhan Duật phì phòi bụi bặm trên người, chậm rãi ngồi xuống.

Từ đại mỹ nhân xúm lại, có người đấm chân, có người bấm lưng, có người dâng trà, cực kỳ bận rộn. Phía sau là hai ba nhánh đào, nước soi nghiêng, hương thâm lan tỏa*.

*Trích từ câu: “Nước soi nghiêng bóng mai chiều, dưới trăng hương nhẹ thoảng bay trong chiều”: ý chỉ vẻ đẹp siêu phàm thoát tục, đẹp đến mức động lòng người.

Nhan Duật nghiêng người ngồi trên ghế, khuôn mặt tuyệt đẹp như đoá anh túc vừa mới nở rộ, hắn thưởng thức một ngụm trà nóng, đôi mắt mị hoặc nhìn lướt qua Nhiếp Nhân, lười biếng nói: “Nhiếp đại tướng quân, thật sự xin lỗi, người xem người đã thua rồi, bán vương có lòng tha cho người một cái mạng, nhưng vậy thì người khác lại nói người không tuân thủ lời hứa, vậy phải thế nào mới tốt đây?”

Nhiếp Nhân bước nhanh đến trước mặt Nhan Duật, thân nhiên quét mắt nhìn hắn một cái, nói: “Đại trượng phu chịu cuộc chịu thua, chẳng phải là bất chước tiếng mèo kêu sao, vì thần bất chước được.”

“Nhiếp đại tướng quân quả nhiên giữ lời, Điều Thuyền, trên mặt đất bản thi, trả cho Nhiếp đại tướng quân một cái đệm, nếu không nằm úp trên mặt đất, làm bản y phục của Nhiếp đại tướng quân, vậy sẽ không được hay.” Nhan Duật thưởng thức thêm một ngụm trà, giao cốc trà mai đồ bằng sứ men xanh trong tay vào tay Tây Thi bên cạnh, chậm rãi nói.

Về mặt Nhiếp Nhân trầm lặng như nước, nói với giọng lạnh lùng: “Vi thần đa tạ ý tốt của vương gia, không cần đâu.” Nhiếp Nhân nói xong, lập tức khom người nằm sấp xuống mặt đất, thấp giọng bắt chước vài tiếng mèo kêu.

Nhan Duật chống má liếc xéo Nhiếp Nhân, cười tủm tỉm nói: “Ai da, Nhiếp đại tướng quân, mau đứng dậy đi!”

Điều Thuyền che miệng cười nói: “Vương gia, đại tướng quân vẫn bắt chước giống mèo kêu, nhưng không giống tiếng kêu của Bạch Nhĩ nhà chúng ta. Đúng ra vừa rồi ngài nói muốn ngài ấy bắt chước tiếng kêu của Bạch Nhĩ mà.”

Lông mày dài của Nhan Duật nhú lại, trách cứ bằng giọng lạnh lùng: “Nha đầu nhà người, nói bây bạ gì đó?”

Điều Thuyền uất ức nói: “Vương gia, rõ ràng vừa nãy ngài nói thế này. Nói nếu như Nhiếp đại tướng quân thua, sẽ quỳ xuống mặt đất, bắt chước tiếng kêu của Bạch Nhĩ nhà chúng ta. Vương gia nói là phải học tiếng kêu của Bạch Nhĩ, Nhiếp đại tướng quân cũng đã đồng ý rồi, bây giờ, Nhiếp đại tướng quân tùy tiện kêu hai tiếng lấy lệ cũng không hề giống tiếng của Bạch Nhĩ, vậy chẳng phải để Nhiếp đại tướng quân tự hủy lời hứa hay sao?”

Nhan Duật chống má nghĩ một lát, cười đến mức hoa mùa xuân nở rộ, nói: “Ai da, đúng là bán vương có nói như thế. Vậy phải làm sao bây giờ, chỉ có thể để Nhiếp tướng quân bắt chước lại một lần mà thôi.”

Tần Cửu hí mắt, lúc này mới nhớ ra, quả thực vừa rồi Nhan Duật đã nói như vậy.

Đây hoàn toàn chính là thiết kế cho Nhiếp Nhân chui vào, nếu như nói là học tiếng mèo kêu, lại rất dễ xử lý. Bây giờ bảo bắt chước tiếng kêu của Bạch Nhĩ, nếu như bọn họ nói không giống, Nhiếp Nhân mãi mãi phải bắt chước tiếp.”

Sắc mặt Nhiếp Nhân sung huyết đỏ bừng, rõ ràng đã tức giận đến tận cùng, giọng nói của y lạnh lùng: “Đây chẳng phải là các người cố ý làm khó dễ vì thân sao?”

Nhan Duật cười càng xán lạn hơn, ý cười nơi khoe môi trong trẻo hòa nhã tựa như ánh trăng, “Nhiếp đại tướng quân, người vu oan cho bán vương rồi, rõ ràng là tự người đồng ý mà.”

Tần Cửu lắc đầu, người chính trực như Nhiếp Nhân sao có thể đầu lại được Nhan Duật? Hơn nữa Nhan Duật và Điều Thuyền kẻ xướng người họa, Nhiếp Nhân cũng không thể không bắt chước.

Đúng lúc này, nhị công chúa Thượng Tư Tư của Vân Thiệu quốc bước nhanh lên phía trước, thi lễ với Nhan Duật, nói: “Vương gia, xin bỏ qua cho Nhiếp đại tướng quân đi!”

Thân phận của Thượng Tư Tư là nữ quan bên cạnh tam công chúa Vân Thiệu quốc, ai cũng không ngờ nàng ta sẽ ra mặt xin tha cho Nhiếp Nhân, mọi người đều hơi sững sốt.

Dường như Nhan Duật cũng có chút bất ngờ, hắn hí mắt đánh giá Thượng Tư Tư một lượt, chậm rãi hỏi: “À... chẳng phải người là người bên cạnh tam công chúa Vân Thiệu quốc sao? Đây là chuyện nhà của Đại Dục quốc chúng ta, các người cũng muốn quân sao?”

Thượng Tư Tư cười thân nhiên, nói: “Vương gia, đây đúng là chuyện của Đại Dục quốc, nhưng cũng không thể nói là không liên quan đến Vân Thiệu quốc chúng ta, bởi vì vị Nhiếp đại tướng quân này sẽ ngay lập tức trở thành phò mã của Vân Thiệu quốc, lẽ nào nói đây không phải chuyện liên quan đến Vân Thiệu quốc chúng ta hay sao?”

Phò mã của Vân Thiệu quốc?!

Câu này vừa nói ra, mọi người càng bất ngờ hơn.

Ai cũng không ngờ được, cuối cùng vị trí phò mã lại rơi vào người Nhiếp Nhân.

“Nói vậy, tam công chúa đã lựa chọn Nhiếp đại tướng quân làm phò mã rồi?” Nhan Duật hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

“Không phải tam công chúa, là ta.” Thượng Tur Tur vuốt lại phần tóc mai hơi rối, thản nhiên nói.

Nàng nói xong, liền chậm rãi bước đến trước mặt Nhiếp Nhân, hơi ngẩng đầu, nhẹ giọng nói: “Nhiếp đại tướng quân, ta là nhị công chúa của Vân Thiều quốc, rất ngưỡng mộ Nhiếp đại tướng quân, hi vọng có thể gắn bó suốt đời với Nhiếp đại tướng quân.”

Lời này vừa nói ra.

Mọi người ngáy ngẩn.

Nhan Túc cũng bất ngờ nhú mày.

Nhan Duật kinh ngạc hít một hơi.

Mặc dù Tần Cửu đã sớm đoán được nàng ta chính là nhị công chúa của Vân Thiều quốc, nhưng lại không đoán ra nàng ta cũng sẽ chọn chồng, hơn nữa đối tượng tuyển chọn lại là Nhiếp Nhân, cũng vô cùng kinh ngạc. Những người vốn không biết nàng là nhị công chúa lại càng kinh ngạc tột độ. Mà điều khiến người ta bất ngờ chính là, nhị công chúa Thượng Tur Tur không hề có thái độ ngượng ngịu, thỗ lộ tình cảm trước mặt chúng nhân.

Trái lại, Nhiếp Nhân lại người bình tĩnh nhất trong tất cả mọi người.

Y liếc mắt nhìn về phía Thượng Tur Tur, trông mắt tối đen không nhìn ra bất kỳ hi vọng gì, chỉ khẽ nhú mày, lẳng lặng nói: “Nhị công chúa, dường như trò đùa này hơi quá rồi.”

Thượng Tur Tur ngược mắt nhìn y chăm chú, chậm rãi nói: “Điều ta nói không phải trò đùa, không có một câu giả dối. Lễ nào ngay cả chuyện tình nhi nữ Nhiếp đại tướng quân cũng không dám dối mặt hay sao? Vậy được, ngày hôm nay ở ngay trước mặt mọi người, chàng nói chàng không thích ta, ta sẽ không miễn cưỡng chàng.”

Nhiếp Nhân sững sờ.

Y từ từ quay đầu, đón lấy ánh mắt bức người của Thượng Tur Tur, một hồi lâu cũng không nói gì.

“Chẳng lẽ ngay cả không thích Nhiếp đại tướng quân cũng nói không nên lời sao?” Thượng Tur Tur nhất quyết không tha, hỏi.

Nhiếp Nhân xoay người lại không nhìn nàng, cúi đầu xuống, chậm rãi nói: “Bản tướng, không phải là không thích nhị công chúa, mà là...”

“Không phải không thích, vậy chính là thích. Nếu thế thì ta đã chọn chàng rồi đó.” Thượng Tur Tur ngắt lời Nhiếp Nhân.

Có điều trong nháy mắt, trong đôi mắt đen vốn lạnh giá của nàng đã hiện lên ý cười hân hoan.

Nhiếp Nhân không nói gì, chỉ là Tần Cửu nhanh mắt phát hiện ra, mặt và tai y bắt đầu từ từ đỏ lên.

“Thật sự không ngờ tới mà!” Nhan Duật tựa lên ghế, cười hừ một tiếng nói, “Thường ngày chỉ nhìn thấy trong kịch, ngược lại hôm nay đã nhìn thấy một màn nữ nhi si tình mến mộ nam nhân tuần tú rất sống động. Nhị công chúa, tại sao nàng không thích bản vương chứ, chẳng phải bản vương có nhiều sức quyến rũ hơn Nhiếp đại tướng quân sao! Huống hồ, bản vương còn chống xe bọc sắt thắng Nhiếp đại tướng quân nữa?”

Về mặt Thượng Tur Tur không hề thay đổi nhìn về phía Nhan Duật, nhú mày nói: “Quả thực hoàng thúc sức quyến rũ vô biên, đáng tiếc bản công chúa lại cứ thích Nhiếp đại tướng quân.”

Dường như Nhan Duật đã bị đá kích rất mạnh, trên khuôn mặt tuần mỹ hiện lên biểu cảm tiếc hận, giống như một món châu báu khiếm khuyết, “Lời này của nhị công chúa thật sự làm người ta quá đau lòng rồi. Nếu nhị công chúa đã nhìn trúng Nhiếp đại tướng quân, vậy bản vương sẽ cho Nhiếp đại tướng quân thể diện, không cần bắt chước tiếng mèo kêu nữa.” Hắn đứng dậy khỏi ghế, duỗi cái lưng mỏi, “Bản vương đã đói bụng rồi, không biết ngự yến (tiệc bữa trưa) đã bắt đầu chưa?”

Lễ bộ thượng thư Trương Niên vội vàng đáp: “Ngự yến đã bày xong rồi, mời các vị dời bước đến sảnh tiếp khách.”

Ai cũng không ngờ, cuộc thi chống xe bọc sắt đã tác thành một cặp nhân duyên.

Ánh mặt trời rực rỡ tươi đẹp, nhưng trong lòng Tần Cửu lại dâng lên cảm giác bất an.

Nhị công chúa Thượng Tư Tư đã chọn Nhiếp Nhân, nhìn thì giống như vừa gặp đã yêu. Nhưng nàng lại cảm thấy Thượng Tư Tư không phải người ở độ tuổi tình đầu chớm nở như Thượng Sở Sở, dường như không dễ dàng sinh lòng yêu thương như vậy, nàng ta xúc động chọn Nhiếp Nhân như thế, hẳn là hai người đã quen biết từ trước.

Hiện giờ điều khiến người ta bất an chính là, Nhiếp Nhân có giống như bề ngoài, là một thần tử trong sạch không tham gia tranh giành ngôi vị hay không.

Sảnh tiếp khách nằm ở giữa vườn, thế đất khá cao, xung quanh sảnh tiếp khách trồng rất nhiều loại hoa và cây cảnh, hiện giờ đã là mùa hoa nở, nở rộ cực kỳ nào nức. Từ xa nhìn lại, giống như hòn đảo nhỏ giữa biển hoa. Dưới ánh nắng mặt trời dịu dàng tươi đẹp của mùa xuân, chúng nhân với tay áo dài phát nhẹ, đi dọc theo hành lang dài về phía sảnh tiếp khách.

Đã sớm có các cung nữ bày xong bàn ghế ở trong sảnh tiếp khách, nhìn thấy mọi người đã đến, bèn bắt đầu vội vàng đưa thức ăn lên.

Tần Cửu được cung nhân đón khách dẫn đường, ngồi xuống chỗ của mình.

Thế đất của sảnh tiếp khách rất cao, từ bên trong đưa mắt nhìn ra, các loại hoa và cây cảnh ở bên ngoài đều thu vào đáy mắt, vẫn có thể xem là nơi thuận lợi để thưởng thức trăm hoa. Cách đó không xa trồng vài cây anh đào mỹ nhân, hoa anh đào trên cây nở rộ rực rỡ, tựa như mây hồng. Trên cây cột ở bốn phía quần đầy dây mây màu đỏ son, đang là mùa hoa nở, từng chuỗi hoa nhỏ màu đỏ thắm mọc giữa lá cây xanh tươi, hết như lớp sơn đỏ trên môi mỹ nhân, đỏ hồng xinh đẹp.

Mọi người vừa dùng bữa vừa ngắm hoa, quả nhiên là một hội thưởng hoa độc đáo. Tần Cửu lại không có tâm trạng ngắm hoa, mặc dù biết thực tế vết thương của Lưu Liên không nghiêm trọng, nhưng dù thế nào cũng không yên tâm, vội vàng dùng xong bữa trưa, sau đó dẫn theo Tỳ Ba đi thăm Lưu Liên.

Mặc dù Minh Nguyệt sơn trang được xây dựng dựa vào thế núi, nhưng dù sao cũng là cung điện riêng của hoàng gia, chiếm phần đất tương đối rộng, cứ vài bước lại thấy đình đài lầu các, phòng ở trong cung cũng rất nhiều. Tần Cửu biết Lưu Liên đã được sắp xếp tạm nghỉ ở trong một nơi gọi là “Mộc Phương viên”, Tần Cửu liền dẫn theo Tỳ Ba đến đó tìm.

Cung điện cực lớn, có điều trước đây Tần Cửu đã từng cùng cô mẫu ở đây, rất quen thuộc nơi này, lập tức men theo con đường mòn của sảnh tiếp khách để đi tìm. Hai người đi ngang qua một khóm hoa thủy hương, nhìn thấy cách đó không xa có một bóng người màu lam nhạt hiện ra, Tần Cửu nhận ra đó là trang phục của cung nữ, không khỏi hơi nhíu mày lại. Bước nhanh đến gần, nhìn thấy một cung nữ người mặc cung trang màu lam nhạt, chải búi tóc Nhạc Du đang ngồi xuống đất nhặt điểm tâm rơi trên mặt đất, có lẽ đã không cẩn thận làm rơi xuống đất. Nàng ta nhìn thấy Tần Cửu và Tỳ Ba, dường như rất kinh hãi, bàn tay nhặt điểm tâm hơi run lên, vội vàng đứng dậy thi lễ.

Tần Cửu thờ dãi trong lòng, có phải tên tuổi của yêu nữ mình quá nổi tiếng hay không mà tiểu cung nữ này sợ hãi như vậy, có vẻ như chưa từng lưu truyền việc nàng ra tay với nữ tử mà!?

Nàng khẽ mỉm cười, hỏi: “Mấy món điểm tâm này là đưa đến đâu vậy?” Sảnh tiếp khách cách nơi này khá xa, đưa điểm tâm đến sảnh tiếp khách, bất luận thế nào cũng sẽ không rẽ vào đây.

Ánh mắt của cung nữ lóe lên, rất nhanh đã bình tĩnh lại, nàng ta cúi đầu xuống, thấp giọng nói: “Bẩm Cửu gia, nô tỳ đưa điểm tâm cho trạng nguyên lang nghỉ ngơi trong Mộc Phương viên, ai ngờ đi vội quá, không cẩn thận đã bị ngã.”

Tần Cửu cười nói: “Thì ra đưa cho trạng nguyên lang, vậy người không cần tốn công nữa, trạng nguyên lang không thích những món điểm tâm ngọt này, người cứ đi đi.”

Cung nữ vội vàng cúi đầu, cung kính thi lễ, sau đó xách làn thức ăn rời đi.

Tần Cửu và Tỳ Ba vừa bước vào Mộc Phương viên, đã nghe thấy bên trong phòng có tiếng cười truyền ra, nàng nghe ra được là tiếng tam công chúa Thượng Sở Sở của Vân Thiệu quốc. Nàng khoanh tay đứng trước cổng tròn ở trong vườn, lắng nghe tiếng cười trong phòng, khẽ mỉm cười, khóe mắt của đôi mắt đan phượng hơi xéch lên, ánh mắt dịu dàng mà quyến rũ.

“Tỳ Ba, không ngờ Thượng Sở Sở lại tới thăm Liên Nhi, e rằng lần này chúng ta đến đây là dư thừa rồi.” Tần Cửu nhìn cây hoa tử kinh đang nở rất đẹp, cười khẽ nói.

Tỳ Ba thần nhiên nói: “Nô tài cảm thấy Cửu gia đến không thừa lắm, mà là đúng lúc!”

“Người nghĩ như vậy sao?” Tần Cửu bật cười khanh khách.

Tỳ Ba gật gật đầu.

“Không ngờ người còn là trạng nguyên lang của kỳ thi mùa xuân lần này, thật sự không ngờ được.” Giọng nói trong trẻo của Thượng Sở Sở truyền đến.

“Tam công chúa, thần cũng không ngờ người lại là tam công chúa của Vân Thiệu quốc.” Là giọng nói trầm thấp của Lưu Liên.

“Chúng ta là bằng hữu, người không cần gọi ta là công chúa, cứ gọi ta là Linh Nhi đi.” Thượng Sở Sở nói.

“Vậy thì quá thất lễ rồi.” Lưu Liên chậm rãi nói.

“Chẳng lẽ ta thành công chúa rồi, người sẽ không xem ta là bằng hữu nữa sao?” Thượng Sở Sở oán trách, nói.

“Không phải, công chúa hiểu lầm rồi.”

“Vậy người gọi ta là Linh Nhi ngay.” Trong giọng nói của Thượng Sở Sở ẩn chứa sự bá đạo.

“Vâng... Vậy cung kính không bằng tuân mệnh, Linh... Linh Nhi.” Giọng nói có chút không muốn của Lưu Liên truyền đến, Tần Cửu có thể tưởng tượng được khuôn mặt hơi ửng đỏ của Lưu Liên.

Dường như Thượng Sở Sở cực kỳ hài lòng, thở phào nhẹ nhõm, nói: “Phi Phàm, nếu như người là trạng nguyên lang, vậy chắc chắn là biết làm thơ phải không?”

“Miễn cưỡng biết làm được hai bài.” Trong giọng nói của Lưu Liên thoáng hiện ra ý khiêm tốn.

“Vậy người làm cho bản công chúa một bài thơ thì thế nào?” Thượng Sở Sở nói.

“Cái này... Hay là công chúa đừng làm khó thần nữa.” Lưu Liên thấp giọng nói.

Tần Cửu cau mày lại, từ từ thở dài một tiếng.

Chẳng phải lúc này nên làm một bài thơ ca ngợi tam công chúa hay sao?

“Không được, nếu như chúng ta là bằng hữu, người sẽ làm cho ta một bài thơ, nếu như người không làm, ta sẽ cho rằng người không biết làm.” Giọng nói gian xảo ngang ngược của Thượng Sở Sở theo gió truyền ra.

“Cái này, hay là thần lấy hoa làm đề tài bài thơ được không!” Lưu Liên do dự nói.

“Không được, cứ lấy ta làm đề đi.” Hình như Thượng Sở Sở không vui rồi.

...

Tỳ Ba nghiêng đầu nói với Tần Cửu: “Nô tài nói đúng phải không, Cửu gia tới đúng lúc rồi.”

Tần Cửu bật cười khanh khách: “Quả thực đến không thừa lắm, đúng lúc.” Nàng nhún mày suy tư giây lát, một bài thơ đã hình thành liền mạch trong đầu. Nàng vòng qua cây hoa tử kinh, chậm rãi bước đến trước căn phòng, cất tiếng ngâm: “Không cóc u lan hề y nhân thanh, hỏa hồng tường vi hề y nhân kiều, ung dung mẫu đơn hề y nhân quý, xuất thủy phù dung hề y nhân ngao*.” Tam công chúa, mặc dù bài thơ này làm rất đơn giản, nhưng lại phác họa dung mạo tuyệt mỹ của công chúa rất rõ ràng.”

*Dịch nghĩa: nàng thanh khiết tựa đoá lan trong sơn cốc, kiều diễm hệt tường vi rực lửa, cao quý như mẫu đơn nhàn nhã, kiều ngạo sánh ngang đoá sen mới nở.

Tỳ Ba tiến lên một bước, vén màn che lên cho Tần Cửu, nàng bước vào trong các, khẽ cười nói.

Trong nháy mắt, Lưu Liên đang nghiêng người dựa lên nhuyễn tháp*, Thượng Sở Sở ngồi ở trên ghế tựa đối diện hẳn, có hai cung nữ của Vân Thiệu quốc đứng sau lưng nàng.

Thượng Sở Sở nghe thấy câu thơ Tần Cửu đọc, biết nàng đã nghe thấy lời mình vừa nói, sắc mặt hơi biến thành hồng, thẳng thắn nói: “Thì ra là Cửu gia đến đây. Bản công chúa rất thích bài thơ này, đa tạ Cửu gia khen ngợi.” Cô nương của Vân Thiệu quốc lại không ngại ngần chút nào, không khách khí nhận lời khen của Tần Cửu.

*nhuyễn tháp: chiếc giường có phủ một lớp đệm.

Tần Cửu khoát tay nói: “Tam công chúa hiểu lầm rồi, bài thơ này không phải ta làm.”

Thượng Sở Sở nghi hoặc đảo tròn mắt, ánh mắt dừng lại trên mặt Lưu Liên một cái, hỏi: “Không biết bài thơ của Cửu gia là do ai sáng tác?”

Tần Cửu đi đến chiếc ghế dựa bên cạnh Lưu Liên rồi ngồi xuống, cười thần bí nói: “Bài thơ này ư, ta cũng không biết là ai làm nữa. Có điều, ta và trạng nguyên lang đều đến từ Thiên Thần tông, lần này vào kinh phụng sự có ở chung một nhà với trạng nguyên lang. Có một ngày trạng nguyên lang đi suốt đêm không về, sau khi về người có chút ngẩn ngơ. Mấy ngày trước Tỳ Ba nhặt được một tờ giấy viết thư trong sân, trên đó có viết bài thơ thế này.”

Khóe mắt Lưu Liên giật giật.

Vừa nhìn thấy Tần Cửu là lướt tiến vào, hẳn đã cảm thấy tim đập rộn ràng, không biết yêu nữ này lại muốn đưa ra chủ ý ôi thiêu gì. Lúc này nghe thấy lời

của nàng, vội vàng xua tay nói: “Công chúa đừng nghe nàng ta nói linh tinh, bài thơ này không phải thần làm!”

Tần Cửu cười xinh đẹp, thả lỏng người, tựa vào ghế, thông thả nói: “Liên Nhi nhà ta da mặt mỏng, Tam công chúa, người xem mặt hấn đỏ hết lên rồi, lại còn không chịu thừa nhận.”

Quả thật mặt Lư Liên đã đỏ lên, có điều không phải là đỏ thẹn, mà là đỏ vì giận.

Thượng Sở Sở liếc nhìn Lư Liên một cái, nở nụ cười xinh đẹp. Nàng rũ y phục, đứng dậy nói: “Nói chuyện một lát với Tần trạng nguyên, tâm trạng đã tốt hơn nhiều rồi, không quấy rầy trạng nguyên lang nghĩ ngợi nữa. Chỗ ta có Kim Sang được do Vân Thiều quốc chúng ta chế ra, có hiệu quả nhất với ngoại thương, tặng cho trạng nguyên lang để trị thương nhé!” Thượng Sở Sở nói xong, lấy từ trong tay áo ra một chiếc bình sứ, đưa qua.

Lư Liên đỏ mặt nói: “Thuốc quý giá như vậy, sao thần dám nhận được, xin công chúa cầm lại đi!”

Tần Cửu đứng dậy nhận lấy, cười nói: “Đa tạ tam công chúa. Liên Nhi cũng giống như đệ đệ ruột của ta, ta sẽ chăm sóc tốt cho hấn.”

Thượng Sở Sở cười cười, dẫn hai thị nữ rời đi.

Tần Cửu tiễn Thượng Sở Sở ra ngoài, quay vào các, chỉ thấy Lư Liên đã bực bội xuống thuyền thấp, đi lung tung trong phòng.

“Rốt cuộc ngài muốn làm gì?” Hấn thở hồng hộc hỏi.

Tần Cửu từ từ ngồi xuống ghế, phe phẩy khung thêu hoa trong tay, cười tủm tỉm nói: “Liên Nhi, người đã bị trọng thương rồi, mau ngồi xuống đi, đừng đi lung tung nữa.”

Lư Liên mặt ửng đỏ nói: “Rốt cuộc nô tài có bị trọng thương hay không, ngài còn không biết sao? Cửu gia, ngài nói xem, tại sao ngài nói bài thơ buồn nôn kia là do nô tài làm chứ? Rốt cuộc ngài muốn làm gì?”

“Ta chẳng muốn làm gì cả, đương nhiên là vì muốn tốt cho Liên Nhi rồi.” Sớm muộn gì cũng phải nói với hấn, chi bằng nói thẳng với hấn là để tác hợp cho hấn và Thượng Sở Sở. Chỉ là, Tần Cửu lại có chút lo lắng, sợ nói với hấn rồi, nếu như hấn phải đối, trở mặt với Thượng Sở Sở thì sẽ không dễ xử lý. Đang ở do dự, chợt nghe thấy tiếng “ùng ục” truyền đến từ bụng Lư Liên.

Tần Cửu sững sốt, cười nói: “Sao thế, Liên Nhi vẫn chưa ăn cơm sao?”

Anh Đào đứng ở bên cạnh, khẽ nói: “Đã quá giờ Ngọ rồi mà vẫn chưa thấy đưa đồ ăn tới đây.”

“Ta tưởng là các người đã ăn xong bữa trưa rồi, có lẽ Trương đại nhân quên mất thôi.” Tần Cửu nói xong câu đó, chợt cảm thấy trong lòng rộn lên, hình như có chỗ nào đó không đúng. Vừa rồi tiểu cung nữ gấp ở trên đường nói là phải đưa điểm tâm đến Mộc Phương viên. Nếu như đã nhớ đưa điểm tâm, đương nhiên sẽ không quên đưa thức ăn, bởi vì điểm tâm sử dụng ngay sau bữa chính. Trừ phi, cung nữ đưa điểm tâm kia đã nói dối.

Tại sao lại nói dối? Nàng ta có mục đích gì đó không thể cho người khác biết sao?

Trong lòng Tần Cửu rộn lên, khóe môi cong lên thành nét cười lạnh, nàng đứng dậy nói với Tỳ Ba: “Tỳ Ba, có lẽ Thượng Sở Sở có nguy hiểm, người nhanh chóng đuổi theo đi.”

Tỳ Ba cũng cả kinh, cảm giác lạnh lẽo chợt hiện lên trong đôi mắt, tàn khốc như thanh kiếm sắc ra khỏi vỏ, hấn thần nhiên nói: “Cửu gia yên tâm!” Tiếng nói vừa dứt, người hấn đã biến mất khỏi căn phòng.

Lư Liên chớp chớp, không dám tin hỏi: “Võ công của Tỳ Ba đã cao cường như vậy rồi ư.”

Trong lòng Tần Cửu đau xót.

Võ công của Tỳ Ba giống như Bồ Thiên Tâm Kinh mà nàng tập luyện hiện giờ, cũng thuộc loại âm nhu, không phải võ công chính đạo gì. Bởi vì hấn là thái giám, lại cực kì chăm chỉ, cho nên tiến bộ cực nhanh. Nhưng đương nhiên không thể giải thích như vậy cho Lư Liên. Nàng khẽ cười nói: “Tỳ Ba cực kỳ chăm chỉ luyện võ, đương nhiên tiến bộ nhanh rồi! Nói ra, rốt cuộc là ai muốn ra tay với tam công chúa đây?”

“Cửu gia, trước hết mặc kệ là ai, ngài đi cứu tam công chúa trước đi!” Lư Liên giậm chân nói.

“Thì ra người lo lắng cho nàng!” Tần Cửu ung dung cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

“Thì ra ngươi lo lắng cho nàng!” Tần Cửu ung dung cười nói.

Lúc này Lưu Liên cũng chẳng quan tâm đến sự trêu chọc của Tần Cửu để mà ngượng ngừng nữa, nồn nóng nói: “Nô tài thật sự lo lắng cho nàng ấy, nàng ấy là một cô nương tốt, đừng xảy ra chuyện gì cả.”

“Cũng có khả năng là ta đã đoán sai, nói không chừng cung nữ kia không phải kẻ ám sát ngươi. Có điều, nếu như Liên Nhi quan tâm nàng ấy như vậy, ta cũng đi theo xem sao.” Thật ra Tần Cửu cũng không yên tâm lắm, mặc dù võ công của Tỳ Ba không tệ, nhưng nàng lại biết không rõ thực lực của thích khách.

Lưu Liên cũng muốn đi, Tần Cửu ấn hán lên nhuyển thấp nói: “Đừng quên, bây giờ ngươi đang bị trọng thương! Huống hồ ngươi đi cũng không giúp được gì cả.” Tần Cửu nhấn mạnh vào hai chữ “trọng thương”.

Lưu Liên biết mình đi chỉ tổ làm liên lụy Tần Cửu, đành phải ngoan ngoãn ngồi lên nhuyển thấp nhìn Tần Cửu thút tha đi ra ngoài.

Tần Cửu đi tìm dọc theo con đường vừa mới đi qua, đi chưa đến thời gian một nén nhang, đã nhìn thấy hai thị nữ của Vân Thiệu quốc bảo vệ Thượng Sở Sở trốn ở dưới một cây hoa, Tỳ Ba ôm đao đứng ở bên cạnh bụi hoa cách bọn họ không xa. Mà trên khoảng đất trống bên ngoài bụi hoa phía trước, Tạ Trạc Trần đang đánh nhau với cung nữ bọn họ gặp vừa nãy.

Xem ra, Tỳ Ba đã tới chậm một bước, tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân đã bị Tạ Trạc Trần giành mất rồi.

Tần Cửu cười lạnh lùng, sự dịu dàng quyến rũ trong đáy mắt không còn nữa, đôi mắt sâu thẳm tựa như đêm tối không trăng, lộ ra cảm giác trong trẻo lạnh lùng trong suốt bức người. Nếu như thích khách là do Nhan Túc sắp đặt, chỉ vì để Tạ Trạc Trần làm anh hùng cứu mỹ nhân, giành được sự yêu thích của Thượng Sở Sở, vậy tiết mục này đã quá cũ rồi.

“Công chúa không sao chứ?” Tần Cửu bước nhanh đến trước mặt Thượng Sở Sở, hỏi.

Thượng Sở Sở nhìn thấy Tần Cửu, thấp giọng nói: “Bản công chúa không sao, cung nữ kia muốn ám sát ta, may mà đúng lúc Tạ công tử đi qua, đã kịp thời ngăn chặn nàng ta, nếu không, sợ rằng mạng của bản công chúa đã mất rồi.”

Tần Cửu cười xinh đẹp nói: “Tạ đại nhân muốn có được trái tim của công chúa, cho nên mới vừa khéo bắt kịp cơ hội này, thật là cực kỳ trùng hợp mà!”

Tần Cửu nói với ý tứ sâu xa, khiến cho Thượng Sở Sở trầm mặc trong giây lát, trên khuôn mặt vốn xinh đẹp động lòng người thoáng hiện lên vẻ đau thương. Nàng đã biết Tạ Trạc Trần là người do Nhan Túc phái đến, hơn nữa biết Tạ Trạc Trần là người muốn cưới mình do Nhan Túc tuyển chọn. Nếu như vụ ám sát lần này là do Nhan Túc sắp đặt, trong lòng Thượng Sở Sở càng lạnh lẽo hơn. Nàng từ dưới tàng cây đi lên phía trước vài bước, quay về phía Tạ Trạc Trần đang đánh nhau, hô: “Tạ công tử, ngươi đi đi, bản công chúa không cần ngươi tới cứu, cho dù ngươi cứu ta rồi, ta cũng sẽ không lấy thân báo đáp đâu!”

Thật đúng là thẳng thắn, hai công chúa của Vân Thiệu quốc đều là người tuyệt vời. Tần Cửu cười khẽ tựa lên thân cây, định xem náo nhiệt. Ánh mắt của nàng lướt qua thanh đoản kiếm trên mặt đất bên cạnh Thượng Sở Sở, sắc mặt đột nhiên nặng nề.

Trên mặt đất bên cạnh chân Thượng Sở Sở có cắm một thanh đoản kiếm, mũi kiếm có một nửa là cắm vào lòng đất, nhưng nửa còn lại lộ ra bên ngoài lại ánh lên màu lam lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời, rõ ràng là đã nhúng kịch độc.

Ý cười nơi khóe môi Tần Cửu từ từ cứng lại, âm thầm hít sâu một hơi.

Cực kỳ rõ ràng, đây không phải là tiết mục do Nhan Túc đạo diễn, Tạ Trạc Trần cũng đúng là trùng hợp đi ngang qua. Dù thế nào Nhan Túc cũng sẽ không dùng binh khí đã nhúng độc.

Nữ thích khách kia đã nhúng độc lên binh khí, rõ ràng là muốn dùng một kích mất mạng, đủ để thấy sự tàn nhẫn của chủ nhân phía sau.

Hiện giờ, mắt thấy Đại Dục quốc và Vân Thiệu quốc muốn liên hôn, nếu như Thượng Sở Sở bất ngờ bỏ mạng, vậy thì sợ rằng quan hệ ngoại giao hữu nghị nhiều năm giữa Đại Dục quốc và Vân Thiệu quốc sẽ tan rã. Người đứng sau có thể làm ra chuyện thế này sẽ là ai đây?

Lúc này cuộc đấu đá bên cạnh bụi hoa đang diễn ra quyết liệt, thích khách cải trang thành tiểu cung nữ kia nhìn qua thì không bắt mắt, nhưng võ nghệ lại không tệ, rõ ràng Tạ Trạc Trần muốn bắt sống nàng ta, cho nên vẫn đang đấu qua đấu lại với nàng ta. Vốn dĩ nữ thích khách chỉ nhìn thấy Thượng Sở Sở dẫn theo hai thị nữ đến đây, muốn bắt ngờ hành động một kích xong ngay, bây giờ mắt thấy đã hết hy vọng, chỉ nghĩ phải thoát thân đi thôi. Vì tức giận, Thượng Sở Sở hô lên không cần Tạ Trạc Trần giúp đỡ, dưới con tức giận đã đi lên phía trước hai bước.

Đúng lúc này, nữ thích khách đã nhìn chuẩn thời cơ, tay áo giơ lên, một đường ánh sáng màu bạc bắn về phía Thượng Sở Sở.

Tạ Trạc Trần vốn đã đâm một kiếm về phía nữ thích khách, nhìn thấy tình hình không ổn, vội vàng thu mũi kiếm lại, người nhảy về phía sau, đuổi kiếm ra cản trở ám khí bay về phía Thượng Sở Sở. Nữ thích khách nhân khoảnh khắc này, hối hả chạy vào trong bụi hoa.

Tạ Trạc Trần vội vã đuổi theo, lại thấy tay trái của nữ thích khách đột nhiên vung ra, chỉ nghe thấy một tiếng “đoàng”, ánh sáng màu đỏ chọt lóe lên, khói mù tràn ra tứ phía, một mùi hương cực kỳ khó ngửi bao phủ khắp nơi. Trong màn sương khói, mờ hồ nhìn thấy một cái bóng màu đen chạy lên phía trước.

Tạ Trạc Trần đã nhúng tay vào chuyện này, Tần Cửu vốn không muốn rước lấy phiền phức nữa, bây giờ mắt thấy thích khách đã chui vào trong bụi hoa,

vội vàng nói với Tỳ Ba: “Tỳ Ba, đi theo sau, đừng để nàng ta chạy mất!”

Tỳ Ba không nói tiếng nào, đuổi theo cái bóng kia.

Tạ Trạc Trần thu kiếm lại, hàng mày hiền ngang như rồng lên, vẻ mặt trên khuôn mặt tuấn tú khá bình thản.

“Cửu gia không cần lo lắng, nàng ta không trốn thoát khỏi Minh Nguyệt sơn trang được.” Tạ Trạc Trần thản nhiên nói, “Không biết tại sao Cửu gia và thị vệ của ngài biết công chúa sẽ gặp chuyện, chẳng lẽ Cửu gia biết tiên tri sao, nhanh như vậy đã chạy tới rồi.”

Thượng Sở Sở cũng nghi hoặc nhìn Tần Cửu nói: “Phải đó, Cửu gia, chẳng phải người đang ở chỗ Phi Phàm sao, tại sao lại đuổi theo đến đây nhanh như vậy.”

Tần Cửu vốn lười giải thích, thấy Thượng Sở Sở cũng rất nghi hoặc, liền nói: “Thật sự không dám giấu giếm, lúc này khi ta đến Mộc Phụng viên, đi ngang qua đây, nhìn thấy nữ thích khách cái trang thành cung nữ kia đang nhặt điểm tâm trong khóm hoa thủy hương bên kia, nói là phải đưa điểm tâm đến Mộc Phụng Viên, nàng ta không cẩn thận đã bị ngã. Lúc ấy ta không hề nghi ngờ, vừa rồi mới nghe Tần trạng nguyên nói, hẳn vẫn chưa ăn bữa trưa, nếu như quan viên Lễ bộ quên đưa bữa trưa cho Tần trạng nguyên, thì sao nhớ đưa điểm tâm được, cho nên ta đã nổi mồm nghi ngờ. Sao thế, lẽ nào Tạ đại nhân còn nghi ngờ ta muốn ám sát công chúa ư?”

Tạ Trạc Trần cười nói: “Đâu có, ta chỉ thuận miệng hỏi chút thôi, Cửu gia quả nhiên là người tâm tư sắc bén.”

Tần Cửu cười nhạt nói: “Đa tạ Tạ đại nhân khen ngợi.”

Về mặt Tạ Trạc Trần nghiêm túc, đột nhiên xoay người đi về phía bụi hoa sau lưng Tần Cửu. Tần Cửu nghi hoặc nhìn sang, chợt thấy chỗ đó lộ ra một chiếc giày thêu màu hồng nhạt. Trong lòng nàng bình tĩnh, chỉ thấy Tạ Trạc Trần dùng bảo kiếm gạt bụi hoa ra, sắc mặt chợt trầm xuống. Tần Cửu và Thượng Sở Sở cũng qua đó, đến khi nhìn thấy cảnh tượng trong bụi hoa, trong lòng đều rộn lên.

Một nữ tử nằm trong bụi hoa, trên người mặc cung trang màu lam nhạt, chải búi tóc Nhạc Du. Sắc mặt nàng ta trắng nhợt xanh xao, hai mắt trợn trừng. Về mặt có hơi kinh khủng. Điều khiến Tần Cửu kinh ngạc là, rõ ràng diện mạo của nàng ta chính là diện mạo của nữ thích khách vừa rồi.

Tạ Trạc Trần duỗi ngón tay ra thăm dò hơi thở của nàng ta, lắc đầu.

Nữ tử này đã chết lâu rồi.

Nếu như nữ tử này không chết, Tần Cửu gần như đã cho rằng nữ thích khách vừa rồi trốn ở đây. Nhưng rõ ràng không phải, hươu nữ thích khách kia chạy đi không thể là ở đây, vậy chỉ có thể có một khả năng.

“Rõ ràng sau khi nữ thích khách vừa rồi hại cung nữ này, đã dịch dung thành diện mạo của nàng ấy. Nếu như bản thân nàng ta chính là người trong hội thương hoa, e rằng Tỳ Ba khó mà có thể tìm được nàng ta.” Nếu như nữ thích khách vừa rồi đã dịch dung, sau khi bỏ chạy trong màn khói mù, khỏi phục lại diện mạo thật, hiển nhiên Tỳ Ba rất khó nhận ra.

Sắc mặt Tạ Trạc Trần nặng nề, bảo vệ Thượng Sở Sở đi về phía sảnh tiếp khách, Tần Cửu cũng theo bọn họ quay về sảnh tiếp khách.

Lúc này, ngọc yển đã sắp đến hồi kết, nhưng cũng có uống rượu, khắp nơi là cảm giác say sưa.

Tần Cửu vừa bước vào sảnh tiếp khách, đã nghe thấy trong bữa tiệc truyền đến một tràng tiếng cười yêu kiều. Nàng nhìn lại theo tiếng cười, chỉ thấy một vài nữ tử vây xung quanh chỗ ngồi của Nhan Duật, trong đó có cả Vương Ngọc Trân của nhà Lạc Dương Vương, đều là tiểu thư khuê các trong Lệ Kinh. Nhan Duật bị các nàng vây vào giữa, tóc mai lại cài một đóa hoa yên chi màu đỏ, màu tóc của Nhan Duật đen tuyền, tóc đen hoa đỏ, vô cùng xinh đẹp.

Wang Ngọc Trân che miệng cười nói: “Đóa hoa yên chi này cực kỳ xứng đôi với vương gia.”

Nhan Duật cười vuốt ve hoa yên chi bên tóc mai: “Vương tiểu thư nàng đừng cười, lát nữa nàng thua thì cũng phải cài hoa, chỉ sợ hoa yên chi cài trên búi tóc Vương tiểu thư càng xứng đôi hơn thôi.”

Wang Ngọc Trân cười nói: “Vương gia uống ly rượu phạt này trước đi rồi nói tiếp!” Nói xong cầm bình rượu lên, từ từ rót một ly cho Nhan Duật, mỉm cười đẩy đến trước mặt Nhan Duật.

Nhan Duật cầm ly rượu lên, cười uống một hơi cạn sạch. Hắn kéo cổ vạt áo, nghiêng người tựa lên ghế, ánh mắt liếc nhìn về phía một góc trong sảnh tiếp khách.

Tô Văn Hương ngồi ở góc đó của sảnh tiếp khách. Nàng ta mặc chiếc váy cung đình sắc thu vàng, mái tóc đen chải thành búi Lăng Vân, cài một cây trâm hình búp trà Lục Tuyết. Nàng ngồi trong bữa tiệc, quay mặt nhìn ra ngoài sảnh tiếp khách, lông mày nhíu lại như không nhíu, có vẻ đắm chiêu, nhưng vào lúc tiếng cười cực lớn bên Nhan Duật vang lên, nàng tình cờ quay đầu lại nhìn một cái.

Wang Ngọc Trân nhìn theo ánh mắt Nhan Duật, thấy Tô Văn Hương, lập tức hiểu ý của Nhan Duật. Khóe môi nàng ta cong lên, uyển chuyển bước đến bên cạnh Tô Văn Hương, kéo Tô Văn Hương nói: “Văn Hương, ngồi ở đây một mình có gì vui đâu, vương gia vừa mới nói chơi phạt rượu ai cũng không thắng được ngài ấy, nhìn vẻ đắc ý của ngài ấy kìa, nếu như Văn Hương ra tay, thế nào cũng khiến ngài ấy thua đến mức cài hoa đầy đầu.”

Tô Văn Hương bị Vương Ngọc Trân kéo tay áo, giả bộ chối từ nhưng rồi đứng dậy, theo nàng ta đến chỗ ngồi trước mặt Nhan Duật, cười xinh đẹp nói: “Chỉ sợ ta cũng không phải đối thủ của vương gia trong trò phạt rượu, chỉ bằng đổi thành nói thơ đi. Nếu như có ai không nói tiếp được, phải phạt ba ly rượu, cài một đóa hoa, mọi người thấy thế nào?”

Mấy nữ tử đều vỗ tay khen hay.

Khỏe môi Nhan Duật cong lên, cười như gió xuân, “Chú ý này rất hay, nào nào nào, phải xem xem cuối cùng ai là người cài nhiều hoa nhất.” Hắn ngồi thẳng người dậy, hàng lông mi rất dài run nhẹ, trong con ngươi đen như mực chợt lóe lên ánh sáng rực rỡ.

Ánh nắng giữa trưa đang gay gắt, xuyên qua dây yên chi chiếu vào trong sảnh tiếp khách, Nhan Duật tắm mình trong ánh mặt trời nhàn nhạt, y phục màu đỏ đen phát lên theo gió, nị hoặc khó tả. Trên khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân, trông mắt mê người xoay chuyển đoạt hồn phách người.

Tần Cửu đứng yên trong sảnh tiếp khách, nhìn những người cười đùa náo nhiệt kia, cảm thấy cảnh tượng này có vài phần không chân thực. Chẳng biết tại sao, đột nhiên tâm trạng của nàng hơi tệ, dường như tiếng đàn sáo vui vẻ cách đó không xa truyền đến tai Tần Cửu cũng mang chút ưu thương.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Uyên ương kẻ cổ

Nhan Duật và mấy nữ tử bắt đầu chơi nói thơ, vẫn bọn họ bắt buộc là văn thất dương.

Vương Ngọc Trân ngẩng đầu lên, bắt đầu bằng câu: “Liễu xanh mọc thành đôi, “

Một nữ tử áo lục khẽ cười nói tiếp: “Hoa lê trắng tuyết tựa dải sóng. Thường ao ước sức xuân của thế gian, “

Lông mày Tô Văn Hương khẽ nhướng lên, cười nhẹ nói tiếp: “Chi bằng như Trác Ngọc Lang. Quay về năm tháng tuổi xuân còn đây, “ ngâm xong, vẻ mặt nàng thản nhiên nhìn về phía Nhan Duật.

Nhan Duật mỉm cười nhìn Tô Văn Hương, khen câu này rất hay, ánh sáng dịu dàng xoay chuyển trong đôi mắt dài, hắn chậm rãi nói tiếp: “Vạt áo phong trần tỏa hương. Thử hỏi lưu lạc đến nơi nào?”

Lông mày Vương Ngọc Nhân nhíu lại, đang định nói tiếp câu này, Tô Văn Hương đã giành nói trước: “Nơi an lòng là quê hương ta. Mưa bụi sắc son cùng huyền thiết, “ ngâm xong vẻ mặt thuần khiết cao ngạo nhìn về phía Nhan Duật.

Vương Ngọc Trân và mấy nữ tử khác đưa mắt nhìn nhau, biết Tô Văn Hương và Nhan Duật đang phân cao thấp với nhau, mặc dù trong lòng có chút không vui, nhưng từ sau sự kiện pháo hoa tỏ tình ở Tết Nguyên Tiêu, người trong kinh không ai không biết Nhan Duật ái mộ Tô Văn Hương, bèn cười quan sát.

“Câu này cũng hay, Văn Hương không hổ là tài nữ nổi danh ở Lệ Kinh.” Nhan Duật nghiêng người ngồi trên ghế, đôi mắt sáng lười biếng như mèo, trong lúc nhìn quanh cực kỳ mê người. Hắn gõ gõ bàn, mấy nữ tử khác liền trêu đùa: “Lẽ nào câu này hoàng thúc không nói tiếp được nữa sao? Nhanh lên nào, nếu không phải phạt rượu đây.”

“Đừng vội đừng vội, “ Nhan Duật mỉm cười, khẽ nhướng mày nói, “Ta có rồi đây. Phong nguyệt cổ sắt thương. Ve kêu đến cuối hoàng hôn, “

Mấy nữ tử đó đều không nói tiếp, chỉ nhìn Tô Văn Hương, xem nàng nói tiếp thế nào. Tô Văn Hương khép hờ mắt cười, nhẹ nhàng thông thả bước hai bước bên bàn, ngược mắt cười nói: “Trăng sáng tỏa hàn quang. Một mình dạo bước quanh hồ, “

Nhan Duật cười thản nhiên, ánh mắt sáng rực, dường như câu thơ Tô Văn Hương làm càng hay, thì hắn càng cao hứng. Ánh mắt hắn đối diện với đôi mắt trong trẻo long lanh của nàng, nhíu mày nói: “Ai da, câu này... rất khó nói tiếp. Đề bản vương suy nghĩ một lát đã.”

Một tràng tiếng cười duyên vang lên, Vương Ngọc Trân cười chạm vào ly rượu đầy trước mặt Nhan Duật, “Lần này hoàng thúc thua tâm phục phải không, tài thơ phú của Văn Hương đúng là nổi tiếng trong kinh thành, có thể gọi là Thi Tiên rồi!”

Nhan Duật liên tục nói phải, bụng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Chung nữ nhân kêu lên: “Hoàng thúc, nên cài hoa chứ.” Nói xong hái một đóa hoa yên chi từ trên dây yên chi xuống, cài lên cho Nhan Duật..

“Chờ một chút!” Điều Thuyền trong số tứ đại mỹ nhân vẫn luôn đứng hầu phía sau Nhan Duật khẽ cười một tiếng nói, “Có thể cài hoa, nhưng vương gia của chúng tôi thua trong tay Tô tiểu thư, dù thế nào Tô tiểu thư cũng phải tới cài đóa hoa này cho vương gia mới hợp quy củ, có đúng không?”

Náo nhiệt bên này khiến cho mọi người trong sảnh tiếp khách đều nhìn qua, đến khi đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra, có một số người nghe chuyện đã giật mình: “Phải đó, thua trong tay ai thì phải do người ấy cài hoa, đó là quy củ của trò phạt rượu. Điều biết từ lệnh như quân lệnh, không thể phá quy củ

được.”

“Nói đúng rồi! Quả thật đóa hoa này của hoàng thúc phải do Tô tiểu thư tới cài!” Có người cười đùa nói.

Tần Cửu và Thượng Sở Sở chậm rãi bước tới bên cạnh bàn rồi ngồi xuống, thờ ơ lạnh nhạt quan sát cơn náo nhiệt này. Trước đây Tần Cửu chỉ nghe nói tài thơ phú của Tô Văn Hương rất giỏi, cuối cùng hôm nay đã xem như nhìn thấy tận mắt một lần. Quả thực là tài trí mẫn tiệp, câu thơ sáng tác ra đều không tầm thường. Nàng nhìn xung quanh một vòng, không hề thấy bóng dáng Nhan Túc trong sảnh tiếp khách. Nàng nhớ, đêm vừa đến Lệ Kinh, Tô Văn Hương còn được Nhan Túc mời ra phố xem hoa đăng. Từ sau sự kiện Lưu Lai Thuận, nàng ta được Nhan Duật tới cứu, ngược lại đã đổi đài với Nhan Duật bằng con mắt khác rồi.

Dưới sự giục giã của mọi người, sắc mặt Tô Văn Hương ửng hồng, giận dỗi trừng mắt nhìn Nhan Duật một cái, đưa tay nhận lấy hoa yên chi trong tay Vương Ngọc Trân, chậm rãi bước tới trước mặt Nhan Duật, nhẹ giọng nói: “Hoàng thúc, đặc tội rồi!”

Nhan Duật cười như không cười nhìn Tô Văn Hương, ánh mắt có một chút quán quýt si mê lại có vài phần lưu luyến, hần nhieu mày nói: “Bản vương, cầu còn không được.”

Tô Văn Hương khẽ cắn môi dưới, gờ tay lên, tay áo rộng sắc thu vàng trượt xuống, lộ ra cổ tay trắng muốt, nàng gờ tay cài hoa yên chi lên đầu Nhan Duật.

“Đang náo nhiệt gì thế?” Giọng nói trong trẻo như suối chảy truyền đến, tay ngọc của Tô Văn Hương hơi run lên.

Tần Cửu vô cùng quen thuộc với giọng nói này, chính là của An Lăng Vương Nhan Túc.

Nhan Túc thích Tô Văn Hương, điều này mọi người đều biết. Giờ phút này giọng nói của hắn truyền đến, không khí tại sảnh tiếp khách thay đổi trong nháy mắt, tiếng cười đùa và tiếng giỡn cợt cũng lập tức ngừng lại, có một nam tử đang vung tay lên, cánh tay cứng đờ giữa không trung, sắc mặt của Vương Ngọc Trân và mấy nữ tử khác khẽ biến thành trắng bệch, cúi thấp đầu im lặng ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn khác.

Bên cạnh bàn của Nhan Duật, chỉ còn lại Nhan Duật và tứ đại mỹ nhân của hắn, cùng với Tô Văn Hương đang cài hoa.

An Lăng Vương Nhan Túc vòng qua cây cột gỗ lim quần đầy dây yên chi, chậm rãi bước vào sảnh tiếp khách. Đi sau lưng hắn, còn có Khang Dương Vương Nhan Mẫn và mưu sĩ Lý Vân Tiêu của hắn ta.

Bộ trường sam hoa văn hình mây trắng như tuyết của Nhan Túc cực kỳ lóa mắt dưới ánh mặt trời mùa xuân, thần sắc trên khuôn mặt anh tuấn của hắn lạnh như băng, lông mày dài hiên ngang hơi nhíu lại, ánh mắt lướt qua tay Tô Văn Hương dường như phủ một tầng sương. Hắn cười như không cười đi đến gần, khoe môi cong nhẹ, hỏi: “Thất thúc, đây là đang làm thơ nói câu sao? Chẳng lẽ thất thúc thua rồi?”

Nhan Duật nhướng mày, đuôi mày chếch lên phía tóc mai, cười tủm tỉm nói: “Phải, vậy nên Văn Hương đang cài hoa cho ta.”

Tô Văn Hương thần nhiên liếc Nhan Túc một cái, mặc dù sắc mặt hơi trắng bệch, nhưng thần sắc bình tĩnh, nàng ta đến gần Nhan Duật, tiếp tục động tác vừa rồi, muốn cài đóa hoa yên chi trong tay lên. Nhan Túc ung dung thần nhiên cười nhẹ một tiếng, gờ tay nắm lấy cổ tay trắng ngần của Tô Văn Hương, cười nhạt nhận lấy hoa yên chi trong tay nàng, chậm rãi nói: “Tài thơ phú của Tô tiểu thư giỏi như vậy, vậy chỉ bằng nói thơ với ta thì thế nào?”

Trong lời này không nghe ra bất kỳ ý tứ nào khác, nhưng trong giọng nói lại là sự chua xót nói không nên lời, rất rõ ràng đã làm đỏ vại giấm chua rồi (ghen). Nhan Mẫn nói phụ họa: “Đúng vậy, thất thúc và Tô tiểu thư có trò gì chơi vui như vậy, chỉ bằng chúng ta cùng chơi đi.”

Nhan Duật thần nhiên hừ một tiếng, cầm ly rượu lên, khoe môi mỉm cười, thần nhiên nói: “Ta đã không còn hứng thú nữa rồi, các người thích thì chơi đi!”

Tô Văn Hương chậm rãi xoay người lại, ánh mắt dừng trên người Nhan Túc, nhieu mày nói: “Không phải điện hạ muốn so tài với Văn Hương sao? Vậy thì bắt đầu đi! Nếu như Văn Hương may mắn thắng, mong điện hạ đừng nhúng tay vào chuyện của Văn Hương nữa.”

Trong cơn ngời tối đen của Nhan Túc hiện lên vẻ đau đớn, còn chưa đợi hắn trả lời, Tô Văn Hương đã mở miệng nói: “Yên nói oanh kê trong đêm trắng, điện hạ nói vẫn đi.”

Ánh mắt Nhan Túc sáng rực nhìn chằm chằm Tô Văn Hương, nhieu mày lại, từ từ nói tiếp: “Nhành liễu lay động trong gió. Mưa cũng tản mát rơi theo, “

Ánh mắt Tô Văn Hương lóe lên: “Để lại mây một vùng. Từng muôn vạn ước nguyện, “

Nhan Túc: “Chẳng biết từ lúc nào? Có thom liền thành dải, “

Tần Cửu nhieu mày nhìn Nhan Túc và Tô Văn Hương liên tục nói thơ, có điều trong nháy mắt, đã nói tiếp được hơn mười câu. Nàng nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn mỹ và ánh sáng rực rỡ phức tạp trong đôi mắt của Nhan Túc, trong lòng sợ hãi, đột nhiên cảm thấy không thể hô hấp được.

Tình cảnh này, quá quen thuộc.

Trước mắt dần dần có chút mơ hồ, lúc này dường như hai người liên tục nói thơ đã đổi thành nàng và Nhan Túc.

Ngày đó, bởi vì Nhan Túc không phục nàng làm nữ Thượng thư, đã đá nàng xuống hồ Họa Ý. Đến ngày thứ hai gặp lại nàng, phát hiện ra nàng chính là nữ tử hắn gặp được ở Kính Hoa Thủy Vực, từ đó về sau, bèn thường xuyên có ý vô ý đến tìm nàng.

Lúc đó, nàng cao ngạo nói: “Chẳng phải ngài cực kỳ không phục bản quan sao, vậy chúng ta chơi đối thơ, nếu như ngài thua thì cách xa bản quan càng xa càng tốt! Thế nào?”

Hai người bọn họ chính là như vậy, người một câu, ta một câu, đấu liên tục đến mức vắn “nhị tiêu” đã sắp dùng hết rồi.

Đến cuối cùng là ai thắng đây? Hình như là nàng. Có điều, mặc dù hấn thua, nhưng không hề làm theo lời đồng ý ban đầu, cứ càng xa càng tốt, ngược lại có ý vô ý tìm nàng thường xuyên hơn.

“Cửu gia, bỗng nhiên nô tài phát hiện ra, Tô tiểu thư rất giống ngài trước đây.” Bên tai, tiếng nói thầm của Tỳ Ba truyền đến.

Tần Cửu quay người lại, nhìn thấy Tỳ Ba chẳng biết từ lúc nào đã quay lại, đang đứng ở sau lưng nàng. Nàng nhũn mày, nhẹ giọng hỏi: “Người nói gì thế? Giống ta sao? Giống chỗ nào?”

Tỳ Ba nhũn mày, nói khẽ: “Không nói lên được, dáng người không giống, gầy hơn ngài trước đây, mà hơn nữa còn ốm yếu bệnh tật. Diện mạo cũng không giống, nhưng sự hăng say đấu thơ vừa rồi rất giống ngài. Bây giờ nô tài nhìn kỹ, cảm thấy ánh mắt của nàng ta có ba phần tương tự với ngài trước đây.”

Giống nàng ư?

Tần Cửu chăm chú nhìn về phía Tô Văn Hương, nhìn nàng ta như mê muội.

Tỳ Ba vừa nói như vậy, quả nhiên nàng cảm thấy hơi giống nàng trước đây.

Quả thật có chút giống nàng! Nhưng điểm giống không phải dung mạo, mà là thần thái và phong cách biểu hiện.

Cuối cùng lại giống nàng sao? Không biết tại sao, Tần Cửu cảm thấy cực kỳ khó chịu, giống như đột nhiên nuốt phải một con ruồi vậy, cảm thấy ghê tởm và phẫn nộ.

Nhan Túc nói hấn chưa bao giờ thích nàng, chẳng lẽ nói Nhan Túc tiếp cận nàng chỉ vì nàng và Tô Văn Hương hơi giống nhau sao? Ha ha, Tần Cửu muốn cười.

“Núi xanh chặn đường mây xa. Hồ nước đêm trăng thật trong trẻo, “ Tô Văn Hương nói với giọng dịu dàng.

“Uyên ương kẻ cô say giấc nồng...” Nhan Túc vừa nghe đến hồ nước, liền nói tiếp không cần suy nghĩ.

“Uyên ương, ngài... ngài...” Sắc mặt Tô Văn Hương đột nhiên đỏ lên, chỉ vào Nhan Túc nói, “Điện hạ, ngài mà cũng có thể nói ra được câu thơ này.” Dứt lời liền giậm chân, quay người bỏ đi.

Nhan Túc ngẩn ra đứng yên tại chỗ, ngơ ngẩn nhìn bóng lưng Tô Văn Hương giống như liễu gãy vịn gió thướt tha rồi đi xa.

Uyên ương, hấn nói uyên ương,

Trong trí nhớ, tấm lụa uyên ương do nàng dệt bị hỏa thiêu trước đây mang theo màu máu từ từ bao phủ về phía nàng.

Tần Cửu đột nhiên không nhịn được cười giễu một tiếng, đôi mắt trong veo cong cong, đuôi mắt nhướng lên.

Nhan Túc quay đầu lại, lập tức nhìn thấy dáng vẻ tươi cười của Tần Cửu, nụ cười đó giống như mang theo màu sắc cực kỳ mỉa mai hoặc pha lẫn làn gió thom của hoa yên chi bất ngờ ủa tới, khiến lòng hấn không khỏi khựng lại.

“Người cười cái gì?” Nhan Túc lạnh giọng hỏi.

“Hồ nước đêm trăng thật trong trẻo, uyên ương kẻ cô say giấc nồng. Điện hạ lại thích uyên ương sao, nên biết rằng uyên ương chính là loài chim vô dụng nhất. Chỉ có một kiểu, nghe nói, một con chết rồi thì con còn lại cũng không sống nổi nữa, đúng là vô dụng, phải là sống tự do mới đúng chứ, bạn đòi không còn nữa, thì tìm một con khác là được, nơi nào mà không có cỏ thơm, đúng không hoàng thúc. Điện hạ lại thích loài chim ngu ngốc này, ta đoán hoàng thúc sẽ không thích uyên ương đâu.” Tần Cửu thần nhiên liếc Nhan Túc một cái, nhưng lại nói với Nhan Duật.

Nhan Duật mỉm cười nhìn Tần Cửu, lông mày dài cau lại, thần nhiên nói: “Cửu gia hiểu ta vậy, bản vương thích chim ưng.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Một con chim cưới một con mèo

“Thật ra Nghiêm Vương gia thích ngao ung* hơn phải không!” Tần Cửu nhìn Nhan Duật mỉm cười, ánh mặt trời từ trên trần nhà quán đầy dây leo hát xuống mặt nắng phản chiếu ánh sáng chói lọi, đã thoảng xua tan hàn ý ẩn giấu trong mắt nàng.

*ngao ung: một cách huấn luyện chim ung, không cho chim ung đi ngủ, làm nó mệt mỏi để dễ thuần hóa.

Nhan Duật tựa lên ghế, nhìn nhân nhả mà lười biếng, “Cửu gia nói không sai, ta đoán Cửu gia cũng không thích loài chim chung tình như uyên ương phải không?!”

Nhan Túc liếc xéo Tần Cửu một cái, phát tay áo, ngồi xuống ghế dựa bên cạnh bàn. Thị nữ Ngọc Băng và Phấn Tuyết bên cạnh hần vội vàng đi lên phía trước, ra lệnh cho cung nữ chuyển những chiếc ly, khay rượu vừa rồi người khác đã dùng đi, ra lệnh bằng giọng nhẹ nhàng: “Vương gia nhà ta vẫn chưa dùng bữa, người mau mau đến phòng bếp truyền lệnh, nhất định phải mang cá ngân hấp lên. Ngoài ra, chẳng phải có “Huân Nhiên” cất vào hầm rượu năm chuyển đến từ trong cung sao? Mang lên một bình trước đi.”

“Mang lên một vò đi!” Nhan Duật lười biếng nói, “Lâu lắm rồi chưa dùng bữa với Túc Nhi, Mẫn Nhi, cơ hội hiếm có, chi bằng cùng làm vài ly rượu nhỏ đi! Hơn nữa, có cá ngân để ăn, nên uống thêm vài ly.”

Cá ngân ở khe suối của núi Cửu Mạn cực kỳ nổi tiếng, vừa rồi, trên mỗi một bàn tiệc đều có một đĩa cá ngân hấp, có điều Tần Cửu chưa ăn. Hình như đã rất lâu rồi nàng chưa ăn cá ngân hấp.

Nhan Túc cau mày, không hề lên tiếng phản đối, ngược lại Nhan Mẫn khoát tay nói: “Thất thúc mời, vốn không nên từ chối, nhưng ta lại không có từ lượng cao, chi bằng thôi đi.”

Nhan Duật nghe vậy, không kiên nhẫn xua tay nói: “Đã vậy thì Mẫn Nhi tự nhiên đi, vì thức không miễn cưỡng người!”

Trên mặt Nhan Mẫn hiện lên ý cười, thi lễ xoay người rời đi. Nhưng là đi về phía bàn tam công chúa Thượng Sở Sở của Vân Thiều quốc. Diễn võ tranh đấu nửa ngày nay, từ đầu đến cuối Nhan Mẫn chưa hề có bất kỳ hành động kỳ lạ nào, nguyên nhân là bản thân Nhan Mẫn đã muốn cưới Thượng Sở Sở, đương nhiên bây giờ vội vàng xum xoe đến gần.

Nhan Túc thân nhiên hừ một tiếng, khuôn mặt tuấn tú mà điềm tĩnh tựa như đài sen, lộ ra vẻ trắng ngần không tì vết. Hắn không hề để ý tới cuộc đối thoại của Nhan Duật và Nhan Mẫn, mà nhìn Tần Cửu một cái, khóe môi cong lên tạo thành ý cười ngây thơ, “Loài chim chung tình như uyên ương chắc chắn cũng không mong muốn được Cửu gia thích đâu.” Biểu cảm của hắn thân nhiên, lời nói không dễ nghe chút nào, dù thế nào cũng nghe thấy giống một kiểu trào phúng âm thầm không dấu vết.

Tần Cửu ung dung ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh Nhan Duật, phe phẩy khung thêu hoa, cười tươi như hoa nói: “Điện hạ nhầm rồi, ngài lại không phải uyên ương, làm sao biết nó không muốn ta thích nó, nói không chừng, nó không muốn ngài thích hơn ấy chứ. Nghiêm Vương gia, ngài nói có đúng không?”

Nhan Duật cười nhạt liếc tới.

Một cái liếc đã để lại ấn tượng sâu sắc, mỉa mai hoặc chứng sinh.

“Cửu gia, người có ý phải không, người thật sự có ý phải không! Bản vương là vương gia ở nhân gian, dù thế nào người cũng phải sửa bản vương thành vương dưới lòng đất sao?”

“Ta có sao? Nghiêm Vương gia.” Khóe môi Tần Cửu cong nhẹ, mỉm cười nói.

Không cần nói ba người bọn họ là ai cũng có mưu đồ riêng, nhưng suy nghĩ lại không đồng nhất, châm biếm công khai, âm thầm chế nhạo, lúc thì người liếc xéo ta một cái, lúc thì ta lạnh lùng lườm người một cái, mặc dù nói sánh tiếp khách này cực rộng, nhưng phần lớn mọi người không dám nhiều lời, trong sảnh tiếp khách chỉ nghe thấy tiếng nói chuyện của ba người.

Tiểu cung nữ đến phòng bếp truyền lệnh đã trở lại tay không, vô cùng lo sợ đứng ở bên bàn, không dám nói lời nào. Ngọc Băng đang định hỏi có chuyện gì xảy ra, đã thấy Lễ bộ thượng thư Trương Niên bước nhanh đến. Ông đi đến trước mặt Nhan Túc và Nhan Duật, thi lễ nói: “Bẩm hai vị vương gia, ngự trù đang làm thức ăn, phải chờ một lát nữa mới có thể mang lên. Chỉ là rượu... Bên Minh Nguyệt sơn trang đã không còn rượu Huân Nhiên nữa, không biết đổi thành “Băng Hồng” có được không ạ? Bản quan đã sai cung nhân đến kho rượu trong kinh lấy rồi, chỉ là trong chốc lát không đến được, sợ kéo dài thời gian hai vị vương gia dùng bữa!”

Nhan Duật giống như nghe chuyện cười gây cười nhất, hơi nhếch khóe miệng lên, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao nhìn Trương Niên, chậm rãi hỏi: “Trương đại nhân, người không uống rượu cũng say sao? Sao lại nói mê như vậy, Minh Nguyệt sơn trang không chuẩn bị đồ ăn cho tốt, bây giờ phải làm thế nào đây? “Huân Nhiên” cũng có vài vò cơ mà, còn về kinh thành lấy nữa, sao nhanh vậy đã hết rồi? Trương đại nhân, rốt cuộc người là viên quan thế nào vậy?”

Trương Niên liếc Nhan Duật một cái, sắc mặt có chút quái dị, ánh mắt ông ta chuyển từ mặt Nhan Duật sang mặt Tần Cửu, rồi lại chuyển từ mặt Tần Cửu sang mặt Nhan Duật, lúc này mới cắn chặt răng, giống như đã hạ quyết tâm nói: “Vương gia, vì thần không hề nói mê. Thật sự không dám giấu giếm, vốn dĩ, quả thật trong hành cung đã chuẩn bị vài vò Huân Nhiên, cũng đã làm xong không ít món ăn. Chỉ là, vừa rồi không biết kẻ nào ở bên ngoài phòng bếp đã nói một câu chấy ròi, khiến cho người trong phòng bếp đều cuống quýt tránh ra ngoài. Về sau mới biết có người lừa bọn họ ra, chờ đến khi tình ngộ quay lại, phát hiện vò rượu đặt trên mặt đất đựng đầy Huân Nhiên đều bị lật úp xuống, rượu chảy đầy đất. Cá ngân hấp nấu xong cũng bị mất tích vài con một cách khó hiểu, đồ ăn không mất tích cũng bị đập hỏng không ra hình dạng gì. Mọi người không biết kẻ nào lớn mật như vậy, lại dám đến phòng bếp ăn vụng, về sau có cung nữ tình cờ phát hiện ra, đó là do một con chim cười một con mèo làm!”

“Một con chim cười một con mèo?!”

Nhan Duật và Tần Cửu đồng thời hỏi.

Sau khi hỏi xong, hai người lại nhìn nhau, ngơ ngác nhìn ta ta nhìn ngơ ngác, biểu cảm giống nhau, ánh mắt tương đồng, không ai nói gì.

“Đúng vậy, một con vẹt đầu phượng mỏ đỏ lông trắng và một con mèo đen!” Trương Niên bổ sung.

“Hả..., “Nhan Duật phản ứng lại đầu tiên, khóe môi cong lên, đôi đồng tử sâu và đen sáng rực lạ thường đoạt lấy hồn phách của người khác, “Không phải là một con chim và một con mèo sao? Thôi, trộm thì đã trộm rồi, vậy ngơ ngác sai phòng bếp làm lại đi. Còn rượu, hay là đưa Băng Hồng đến đi.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Tần Cửu cũng gật gật đầu, phụ họa theo.

“Vương gia, Cửu gia, phiền hai vị trông nom sủng vật cho tốt.” Trương Niên thấy hai vị này rõ ràng đang giả vờ ngốc, đành phải mang vẻ mặt đau khổ nói.

Nhan Duật híp mắt, ánh mắt dời lên mặt Tần Cửu, nói: “Cửu gia, nhất định là Hoàng Mao nhà người xúi giục Bạch Nhĩ nhà ta làm.”

Đôi mắt đen của Tần Cửu đảo đi, thần nhiên mở miệng nói: “Sao có thể được? Hoàng Mao nhà ta luôn rất ngoan, trước giờ không trộm đồ, bây giờ ở cùng Bạch Nhĩ nhà ngài mới học trộm đồ, hiển nhiên là do Bạch Nhĩ nhà ngài dạy. Nhất định là ngài ngược đãi Bạch Nhĩ, không cho nó ăn cá, nó mới đi trộm cá.”

Nhan Duật hừ một tiếng, nói: “Ngươi không nghe Trương đại nhân nói, còn trộm cả rượu sao? Ngươi không biết Hoàng Mao nhà ngươi là sâu rượu à? Mấy vô Huân Nhiên cất vào hầm mười năm ấy, nghĩ đến lại đau lòng.” Nhan Duật ôm ngực, đáng về đau lòng đến tột cùng.

Tần Cửu đột nhiên cảm thấy rất nghi ngờ, khi Hoàng Mao và Bạch Nhĩ gặp mặt lần đầu, rõ ràng Hoàng Mao vẫn luôn gọi Bạch Nhĩ là con mèo ngu ngốc, một chim một mèo đánh lộn đến mức người chết ta sống, tại sao chỉ trong chớp mắt đã gắn bó keo sơn như vậy, lại còn cùng đi gây án, thật sự khiến nàng ngạc nhiên.

Trương Niên nghe thấy hai người lại bắt đầu đầu đầu, đành phải khẽ cười khổ.

Mọi người xung quanh đều nín cười, nhìn hai người đầu đầu vô cảm. Chỉ có Nhan Túc tựa vào ghế, ánh nắng mặt trời phác họa khuôn mặt thanh tú tuấn mỹ của hắn, chân mày thon dài, tựa như dãy núi thanh tú thoát tục, thanh thoát tao nhã, vô cùng sống động. Tạ Trạc Trần từ bên ngoài vội vàng đi đến, vừa rồi khi hắn đưa Thượng Sở Sở đến, Nhan Túc không hề ở đây, chắc hắn đi tìm Nhan Túc không thấy, lại quay về chỗ này. Hắn bước nhanh đến bên cạnh Nhan Túc, nói nhỏ vài câu bên tai hắn.

Hàng lông mày dài của Nhan Túc cau lại, hắn đột ngột đứng dậy, nói với Nhan Duật: “Thất thúc, hôm khác chúng ta uống cho thật say khoái đi.” Nói xong, hắn bước nhanh đến trước mặt Thượng Sở Sở, thấp giọng nói, “Tam công chúa, không biết có thể tìm một chỗ nói chuyện được không.”

Thượng Sở Sở nhìn thấy Nhan Túc, bất giác cắn môi, hàm răng sáng trắng lấp lánh ánh sáng nhân nhật, khiến cho khuôn mặt xinh đẹp non nớt của nàng có thêm vài phần kiên định. Nàng suy nghĩ giây lát, bèn gật gật đầu, đứng dậy. Nhan Túc đưa Thượng Sở Sở một trước một sau ra khỏi sảnh tiếp khách, áo trắng vẩy dài, rất nhanh đã hòa vào khu vườn đầy hoa và cây cảnh.

Tần Cửu đoán rằng, hẳn là Tạ Trạc Trần và Nhan Túc đề cập tới chuyện thích khách hành thích Thượng Sở Sở ban nãy. Nhất định Nhan Túc sẽ không bỏ qua chuyện này, sẽ cố gắng tra xét sự tình. Chuyện vừa rồi cực kỳ nguy hiểm, may mà Thượng Sở Sở hoàn toàn đáng tin, không hề truyền chuyện này ra ngoài, nếu không để nhị công chúa Thượng Từ Từ biết được, cho dù lúc này Thượng Sở Sở bình an vô sự, e rằng cũng đã sớm làm loạn lên rồi.

“Cửu gia, có thể đi theo tại hạ một chuyến không?” Tạ Trạc Trần nói với Tần Cửu.

Tần Cửu không hề nhúc nhích ngồi ở trên ghế, thong thả nói: “Tạ đại nhân, nghe nói cá ngân hấp là món ăn nổi tiếng của Lệ Kinh, sau khi ta đến đây vẫn chưa được ăn, Nghiêm Vương gia đã gọi cá ngân hấp, sau khi ta ăn xong, mới có thể đi theo ngài được.”

Nhan Duật phá hỏng bầu không khí, nói: “Cửu gia, ta có mời người ăn sao?”

“Ta có để ngài mời sao?” Tần Cửu cười dịu dàng mà giảo hoạt.

Tạ Trạc Trần không biết làm sao, đành phải cúi đầu đứng chờ ở một bên. Trong cảm nhận của hắn, dường như thời gian chờ đợi này dài đằng đẳng.

Cuối cùng, đã có hai cung nhân bụng khay đi đến, đặt từng món ăn trên khay lên bàn, trong đó có một món là cá ngân hấp.

Tần Cửu cầm đũa lên, đưa thẳng đến cá ngân hấp. Nhan Duật cũng vội đưa chen vào, Tần Cửu dùng sức, tiện thể đẩy đũa của Nhan Duật ra, nhìn vào chỗ trống, gấp thịt cá.

Chỉ thấy thịt cá trắng như tuyết, hương thơm xông vào mũi. Thịt cá cực kỳ xốp nhừ, cho vào miệng đã tan, hương vị tươi ngon mà đậm đà, giống hệt như hương vị trước đây, không hề thay đổi chút nào.

Chỉ là, người ăn lại đổi khác.

Trong mắt Tần Cửu từ từ hiện lên một tầng hơi nước, tăng thêm vài phần mỹ lệ mơ màng cho đôi mắt phượng vốn quyến rũ của nàng.

Nhan Duật bị đũa của Tần Cửu đẩy ra, mắt thấy Tần Cửu giành gấp thịt cá trước, ăn say sưa ngon lành, trong đôi mắt đẹp còn hiện ra ánh nước. Hắn với đũa tới, ngăn người.

Nhìn Tần Cửu với đũa như bay, chỉ chốc lát sau đĩa cá ngân hấp đã trông thấy đáy.

Nhan Duật nhìn Tần Cửu, hí mắt nói: “Vừa nãy, kẻ cùng Hoàng Mao đến phòng bếp ăn vụng không phải Bạch Nhĩ nhà ta phải không? Hắn là người rồi?”

Tần Cửu lại không để ý tới Nhan Duật, cầm ly rượu trên bàn lên, uống một ly “Băng Hồng”, cười nhẹ lau miệng, hải lòng ợ một cái. Lúc này mới phát tay áo đứng dậy, nói với Tạ Trạc Trần: “Tạ đại nhân, không phải nói có chuyện gì sao? Giờ thì đi thôi!”

Tần Cửu chậm rãi bước đi.

Trong vườn dương liễu buông rủ, trước mắt đều là màu xanh lục tươi non lung linh, mà bóng hồng tươi tắn đi qua đó lóa mắt khiến người ta kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Hồ Trảo

Dọc đường hoa thơm nức mũi, trước mắt đều là sắc xuân say đắm lòng người. Đi qua hoa viên, qua hành lang uốn khúc, rẽ qua một hòn giả sơn, rồi đến trước một cánh cửa tròn. Ngoài vài thủ vệ Kim Ngô Vệ đứng ở trước cửa ra, còn có một vài hộ vệ của Vân Thiệu quốc. Tần Cửu vừa nhìn đã biết, Thượng Sở Sở vẫn đang ở bên trong.

Tạ Trạc Trần có ý đề nén sự kiện ám sát vừa rồi xuống, âm thầm phái người mang thi thể của cung nữ kia đi. Nếu như chuyện này lan truyền ra ngoài, sẽ tuyệt đối bất lợi với cuộc liên hôn của Đại Dục quốc và Vân Thiệu quốc.

Tạ Trạc Trần dừng chân, quay đầu nói với Tần Cửu: “Cửu gia, chắc hẳn đã đoán được vương gia mời Cửu gia đến đây là vì chuyện gì rồi. Mong Cửu gia phối hợp với vương gia, bắt thích khách ám sát tam công chúa Vân Thiệu quốc quy án.”

“Đó là đương nhiên, làm vậy cũng vừa hay tẩy sạch ta khỏi嫌疑!” Tần Cửu thông thả nói. Nói Nhan Túc không nghi ngờ nàng, nàng không tin. Đến giờ, nàng vẫn nhớ rõ sự cảnh cáo cay nghiệt bức người của Nhan Túc sau khi Tô Văn Hương bị thích khách hành thích ở lễ Cầu Tuyết. Hôm nay, có phải cũng sẽ diễn trò như thế hay không?

Tạ Trạc Trần trầm ngâm một lát, nói: “Cửu gia đừng hiểu lầm, ta đã nghĩ lại, hẳn là chuyện vừa rồi không liên quan đến Cửu gia. Mặc dù vương gia không thích Thiên Thần tông, nhưng vương gia tuyệt đối không xử oan cho người vô tội, xin Cửu gia yên tâm. Ta vào trước thông báo một tiếng, Cửu gia chờ một chút.” Tạ Trạc Trần nói xong, lập tức bước nhanh qua cánh cửa tròn, đi vào bên trong.

Tần Cửu hí mắt cười, Tạ Trạc Trần đáng yêu hơn đại ca Tạ Dịch Trần của hắn nhiều. Dường như Tạ Dịch Trần đã hoàn toàn bị Nhan Túc đồng hóa, cách nhìn nhận về nàng giống y hệt Nhan Túc.

Nàng cười cười, thấp giọng hỏi Tỳ Ba, “Tỳ Ba, người truy tìm nữ thích khách kia thế nào, có phát hiện gì khác không?”

Tỳ Ba nói: “Nô tài đang định bẩm báo với đại nhân. Vừa rồi sau khi nữ tử từ kia dùng khói mù để bỏ chạy, đã bay vút qua bụi hoa. Nô tài vẫn luôn đuổi theo bóng lưng của nàng ta, sau khi rẽ ngoặt mấy lần, đã truy tìm được.”

“Tìm thấy ở đâu?” Tần Cửu hỏi.

“Rõ ràng nô tài đã thấy nàng ta đi vào một khu nhà lớn, đi vào mới biết đó là phòng bếp của Minh Nguyệt son trang, cung nữ rất đông, đều bụng khay đi qua đi lại. Nô tài đi vào tra xét một lượt, không có thích khách đuổi theo ban nãy. Tính thời gian, nàng ta hoàn toàn không thể đi từ đó ra ngoài, nhưng lại không tìm được nàng ta.”

Tần Cửu cau mày, trầm ngâm nói: “Đương nhiên nàng ta đã trà trộn vào trong đám cung nữ kia rồi, dung mạo lúc trước của nàng ta là dịch dung, bây giờ đã đổi thành khuôn mặt thật, đương nhiên người không nhận ra nàng ta. Đúng rồi, ban nãy nàng ta cũng nói là phải đi đưa đồ ăn cho Liên Nhi, chắc hẳn nữ thích khách đó ẩn mình ở Ngự Thiện phòng trong cung, lần này được điều đến Minh Nguyệt son trang. Sau khi hỏi kinh, người lập tức chuyển lời cho Lan Nhi, bảo hắn nhắc nhở Thái Cung Phụng âm thầm lưu ý và đề phòng nữ tử trong Ngự Thiện phòng.”

Thái Cung Phụng là người trong Tổ Y cục, từ khi Lan Đình đổi tên thành Lan Xá đến Vô Ưu cư treo biển làm tiểu quan, tin tức trong cung do Thái Cung Phụng thu thập. Ba năm trước, sau khi Bạch gia gặp chuyện không may, nhân vật tương đối quan trọng trong Tổ Y cục đều bị diệt trừ, phần lớn giữ lại đều là cung nữ và tiểu thái giám không bắt mắt âm thầm ẩn mình, đa số phẩm cấp rất thấp. Chỉ có Thái Cung Phụng, phẩm cấp tương đối cao một chút.

Bà chuyên quản lý ẩm thực được vật của nữ tử hoàng gia, thường xuyên giao thiệp với Ngự Thiện phòng. Mặc dù các ngự y của Thái Y viện y thuật cao minh, nhưng nam nữ khác biệt, đối với bệnh tật thâm kín khó nói của nữ tử cũng chỉ có thể bó tay mà thôi. Mà Thái Cung Phụng và vài y nữ dưới quyền bà chuyên điều trị một vài bệnh tật khó nói cho nữ tử hoàng thất. Nhờ sự tiện lợi của quyền chức, cho nên Thái Cung Phụng qua lại hết với các phi tần trong cung, tin tức cực kỳ bén nhạy.

Tạ Trạc Trần từ trong vườn ra ngoài, mời Tần Cửu và Tỳ Ba đi vào. Trước cửa phòng, hai thị nữ Ngọc Băng và Phấn Tuyết của Nhan Túc đứng lẳng lẳng, nhìn thấy Tần Cửu và Tỳ Ba, Tạ Trạc Trần thông thả bước tới, đã vén rèm che lên trước.

Tần Cửu chậm rãi bước vào, chỉ thấy Nhan Túc và Thượng Sở Sở ngồi ở hai bên chiếc bàn trong phòng. Trên bàn bày trà thơm và đĩa đựng hoa quả.

Thượng Sở Sở cầm một chén trà nhấp nhẹ, đôi mắt thanh tú thỉnh thoảng liếc về phía Nhan Túc. Nhan Túc lại tựa vào ghế dựa, sắc mặt trầm tĩnh, nghe thấy tiếng bước chân, hàng lông mi hơi cụp xuống khẽ ngược lên, ánh mắt hững hờ như mây trôi lướt qua Tần Cửu.

Khuôn mặt Tần Cửu hơi ngẩng lên, trong mắt phượng tựa như chứa sương mù, có vẻ lười nhác mông lung và quyến rũ. Nhan Túc không nhịn được nói một câu trong lòng: Yêu nữ! Có lẽ nói là yêu nghiệt thì thích hợp hơn.

Đường như nữ tử thế này, trời sinh đã khiến người ta trầm luân, hoặc là cam tâm tình nguyện trầm luân.

Đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Nhan Túc, Tần Cửu không hề tâm mím cười, trong dáng vẻ tươi cười lộ ra vẻ sắc bén và lạnh nhạt, đã xua tan vài phần quyến rũ trong mắt, khiến người ta không nhịn được run sợ trong lòng. “Mời Cửu gia tới là muốn hiểu rõ chuyện tam công chúa bị hành thích vừa rồi. Xin hỏi Cửu gia phát hiện ra cung nữ kia là thích khách như thế nào?” Nhan Túc thản nhiên hỏi.

Tần Cửu đi đến bên cạnh bàn rồi ngồi xuống, cười nói: “Được điện hạ coi trọng, khi này phát hiện ra thích khách kia thế nào ta đã nói với Tạ công tử rồi. Bởi vì nữ tử kia nói rằng phải đưa điểm tâm đến Mộc Phương viên, nhưng đến Mộc Phương viên rồi ta phát hiện ra hoàn toàn chưa đưa thức ăn tới, điều này rõ ràng không hợp tình hợp lý, trùng hợp lại thấy tam công chúa ở Mộc Phương viên, cho nên ta mới nghi ngờ người kia có thể muốn gây bất lợi cho tam công chúa, không ngờ đúng là đã đoán trúng.”

Nhan Túc nói: “Vậy sau đó tùy tùng của người đuổi theo thích khách kia, có phát hiện gì không?”

Tần Cửu cầm khung thêu hoa trong tay, thông thả thêu một đường, đáp lại Nhan Túc ý cười xán lạn, “Điện hạ, vẫn chưa có phát hiện gì. Tỳ Ba đuổi theo đến phòng bếp truy tìm, ở đó người đến người đi, lại thêm trước đó nữ tử kia đã dịch dung, cho nên không phân biệt được.”

Nhan Túc cười lạnh lùng nói: “Hắn là khinh công của lệnh thị vệ không tôi phải không?”

Tần Cửu dừng tay nhón sợi tơ một lát, cười lạnh nói: “Điện hạ ngụ ý Tỳ Ba có ý để thích khách chạy mất phải không? Nói vậy, dù thế nào cũng đã bắt được nữ thích khách kia rồi. Chắc hẳn vương gia đã âm thầm phái người bao vây Minh Nguyệt son trang, mặc dù việc này không nên phô trương, nhưng dựa theo năng lực của vương gia, sợ rằng cho dù chỉ là một con ruồi, cũng không bay nổi ra ngoài. Vậy thì chắc hẳn thích khách kia vẫn đang ở trong son trang, tại sao vương gia không bắt nằng ta lại!”

Bàn tay Nhan Túc bung chén trà lên khựng lại một lát, hần như sương mây, đặt chén trà lên bàn. Đương nhiên Nhan Túc muốn điều tra rõ án này, hẳn càng muốn biết rốt cuộc là ai muốn phá hỏng liên hôn giữa Đại Dục quốc và Vân Thiệu quốc hơn. Quả thực hẳn cũng nghi ngờ Thiên Thần tông, bởi vì Thiên Thần tông có động cơ, nhưng nếu thật sự là Thiên Thần tông làm, Tần Cửu và Tỳ Ba không thể trùng hợp có mặt ở đó. Vậy nên trên thực tế, hẳn cảm thấy cho dù là người trong Thiên Thần tông làm, cũng không phải là Tần Cửu. Vậy nên gọi Tần Cửu tới đây là vì hình như quan hệ giữa Tần Cửu và Thượng Sở Sở rất tốt, trong lòng hẳn biết rõ, Thiên Thần tông ủng hộ Khang Dương Vương Nhan Mẫn, vừa rồi Tần Cửu đã thành công phá hỏng kế hoạch của hắn, khiến cho Thượng Sở Sở không thể thích Tạ Trạc Trần. Nếu như Tần Cửu tác hợp cho Nhan Mẫn và Thượng Sở Sở, đương nhiên cực kỳ bất lợi với hắn.

Vậy nên hẳn mời Tần Cửu tới, thông qua sự nghi ngờ lập lờ nước đôi, muốn Thượng Sở Sở có lòng nghi ngờ Tần Cửu. Nhưng không ngờ, Tần Cửu lại yêu cầu bắt giữ thích khách kia.

Hắn cười lạnh lùng, vẻ mặt hứng thú, hỏi: “Nghe Cửu gia nói vậy, hẳn là Cửu gia có thể bắt được thích khách? Nên biết rằng, ngay cả bản vương cũng đã bó tay rồi đấy?”

Tần Cửu cầm kim thêu hoa lên khung thêu, ngược mắt hỏi: “Điện hạ thật sự bó tay sao? Trước đây điện hạ ở Hình bộ, uy danh hiển hách, một vụ ám sát như thế này làm sao có thể làm khó được điện hạ?”

Hiện giờ Tần Cửu đã hiểu rõ, lần này Nhan Túc lại không hề nghi ngờ nàng, nhưng đã dùng chuyện này để phá hỏng quan hệ giữa nàng và Thượng Sở Sở. Nếu như Thượng Sở Sở thật sự nảy sinh nghi ngờ với nàng, vậy cũng sẽ nghi ngờ Lưu Liên, đương nhiên nàng sẽ không chuyện đó xảy ra.

“Ta đoán rằng rằng điện hạ không muốn phá án phải không? Biết đâu đây chỉ là một màn kịch do điện hạ an bài, chỉ vì để Tạ công tử làm anh hùng cứu mỹ nhân, nếu không tại sao Tạ công tử lại đến đó trùng hợp như vậy? Chắc chắn, điện hạ thật sự ra tay ư, ngộ nhỡ xảy ra sơ xuất gì, lỡ tay tổn thương công chúa, vậy đúng là...”

Tần Cửu không sợ Nhan Túc biết nàng đối địch với hắn, bởi vì cho dù nàng không đối địch với hắn, hẳn cũng biết nàng và hắn không hợp nhau. Bởi vì dù sao nàng cũng là người trong Thiên Thần tông, Thiên Thần tông bên phe Nhan Mẫn, đây là chuyện ai cũng biết. Cho dù hẳn cho rằng nàng đang giúp Nhan Mẫn, điều này đối với nàng cũng là chuyện tốt. Nhan Túc nghe vậy, trên mặt từ từ phủ một tầng sương lạnh, trong tròng mắt đen như mực lóe lên sự sắc bén, hắn cười lạnh nói: “Cửu gia, ta thấy người đang giải vây cho mình đấy! Làm sao bản điện hạ có thể làm ra chuyện như vậy được?”

“Sẽ không làm ra chuyện như vậy? Vậy chính là nói ngài không an bài màn kịch kia, lẽ nào ngài thật sự muốn giết tam công chúa, điện hạ à, sao lòng ngài ác độc thế, tam công chúa, ngài không động lòng thì thôi, còn sắp xếp thuộc hạ của ngài đi tranh trước, như vậy cũng bỏ qua được, không chiếm được lại thẹn quá hóa giận, thật đúng là...” Tần Cửu lạnh lùng nói, nụ cười bên khóe môi xinh đẹp mà lạnh lẽo.

Nhan Túc chưa bao giờ nhìn thấy hai phong cách lạnh lùng và quyền rũ mâu thuẫn, cực kỳ không hài hòa đồng thời xuất hiện ở một người.

Rõ ràng đã biết Tần Cửu chỉ đang chọc giận hắn, nhưng hắn vẫn nổi giận.

Nhan Túc phát tay áo đứng dậy, chậm rãi bước đến trước mặt Tần Cửu, áo trắng nhẹ nhàng, hàng lông mày dài nhú lại, con ngươi rét lạnh như mũi tên sắc nhọn, đâm thẳng về phía Tần Cửu. Hơi thở băng lạnh khắp người bay lên tứ phía, bầu không khí trong phòng ngưng trệ trong nháy mắt. Ngay trong bầu không khí đóng băng này, Thượng Sở Sở đột nhiên đứng dậy.

“An Lăng Vương, ngài thật quá đáng!” Thượng Sở Sở đứng thẳng dậy, nói với giọng lạnh lùng, “Vừa rồi ngài còn bảo ta đừng nói chuyện này với nhị tỷ của ta, thì ra là ngài không muốn tra án. Thôi, vậy ta sẽ đi nói với nhị tỷ của ta.”

Thượng Sở Sở đứng dậy định rời đi, nhưng đã bị Tạ Trạc Trần cản lại.

Nhan Túc lạnh lùng lườm Tần Cửu một cái, bước nhanh đến trước mặt Thượng Sở Sở, trầm giọng nói: “Công chúa đừng vì sự chia rẽ của kẻ nào đó mà nghi ngờ bản vương. Quả thực ta có ý tác hợp cho nàng và Tạ Trạc Trần, bởi vì Tạ Trạc Trần thật sự là tài tử cực kỳ ưu tú của Đại Dục quốc chúng ta. Nhưng cho dù công chúa bằng lòng hay không, bản vương tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện hạ lưu như vậy. Tam công chúa hãy nghỉ lại một chút, nếu như công chúa xảy ra bất trắc, không những sẽ phá hỏng cuộc liên hôn này, mà còn phá hỏng bang giao tốt đẹp giữa hai nước chúng ta. Sao bản vương lại làm ra chuyện như vậy! Xin tam công chúa yên tâm, bản vương nhất định sẽ tìm ra kẻ hành thích đó, trả lời rõ ràng cho Văn Thiệu quốc.”

Con ngươi của Thượng Sở Sở xoay chuyển, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: “Vậy được, ta sẽ chờ xem rốt cuộc thích khách kia là ai? Chỉ là không biết vương gia cần bao nhiêu thời gian để điều tra rõ vụ án này?”

Khóe môi Nhan Túc khẽ nhếch lên, nhìn về phía Tần Cửu nói: “Vừa rồi Cửu gia nói có thể tìm ra thích khách đó, nói vậy là cũng đã có đối sách, vậy mời Cửu gia nói đi!”

Tần Cửu nghiêng đầu, đáp trả hắn một nụ cười xán lạn, nói: “Là vương gia muốn rửa sạch sự trong sạch của mình, không phải ta mà?”

Nhan Túc cười lạnh lùng, nói: “Cửu gia không chịu nói, vậy nhất định Cửu gia có vấn đề rồi.”

Khóe môi Tần Cửu cong lên, nụ cười thần nhiên bùng nổ, tựa như mai đỏ nở rộ tại vách đá cao vạn trượng, đẹp đến cực hạn, nhưng cũng lạnh đến tận cùng. “Vương gia nhất định muốn nghĩ như vậy thì cứ tiếp tục đi, dù sao hiềm nghi của điện hạ cũng lớn hơn ta.”

Nhan Túc nhướng mày, lạnh lùng nói: “Nếu Cửu gia không muốn nói, vậy thì thôi. Ngược lại ta thật sự có thể phá được án này, có điều lại muốn dựa vào một người bằng hữu.” Hắn xoay người nói với Tạ Trạc Trần, “Tạ Trạc Trần, người đi nói với đại ca ngươi, bảo hắn vào trong phủ ta, mời Hồ Trảo đến đây.” Nói xong, lại nhẹ giọng căn dặn vài câu bên tai Tạ Trạc Trần.

Hồ Trảo?

Trong lòng Tần Cửu nảy lên, thầm kêu không ổn!

Thượng Sở Sở lại không biết lý do, hỏi: “Điện hạ, chẳng biết Hồ Trảo là gì?”

Nhan Túc cười thần nhiên, nói: “Là một con chó ta nuôi, vô cùng thân cận với những mùi hương đặc biệt.”

Tần Cửu do dự nói: “Vương gia, ta nghe nói, chó có thể ngửi ra được mùi nhạy cảm, nhưng cần có một đồ vật mà thích khách đó đánh rơi, hẳn là vương gia không có phải không? Vậy sao chó có thể ngửi ra được? Ta thấy chỉ bằng vương gia nên tìm kẻ sát khách khác đi!”

Nhan Túc lạnh nhạt xoay người lại, dáng vẻ xoay người mang theo sự tao nhã ung dung hoa lệ.

“Cửu gia lo lắng nhiều rồi, mặc dù bản vương không có đồ vật trên người thích khách kia, nhưng cũng có thể tóm được nàng ta.” Nhan Túc cười lạnh lùng nói.

Hàng lông mày đen của Tần Cửu cau lại, đột nhiên nhớ ra nơi vừa rồi Tạ Trạc Trần và nữ thích khách kia giao chiến kịch liệt là một khóm hoa tử kinh, bên cạnh cũng không phải đường mòn, nơi đó cực ít người qua lại, nhất định trên người nữ thích khách kia đã nhuộm hương hoa tử kinh.

Tần Cửu nhớ ra chuyện đó, lúc này trong lòng đã có chủ ý.

Nhan Túc tiếp tục nói với Ngọc Băng và Phấn Tuyết đứng hầu ở bên ngoài: “Hai người các ngươi đến phòng bếp truyền lời, nói bản vương muốn mời tam công chúa dùng trà ở đây, xin mời bọn họ làm bốn mươi loại điểm tâm tinh tế, nửa canh giờ sau đưa tới. Nhớ âm thầm nghe ngóng xem, bên phòng bếp có bao nhiêu cung nữ.”

Ngọc Băng và Phấn Tuyết đáp lời, lập tức rời đi.

Sau nửa canh giờ, cung nữ ở phòng bếp đưa điểm tâm đã đến, bởi vì loại điểm tâm rất nhiều, cho nên mười tám cung nữ của phòng bếp đã đến hết, đều

là búi tóc Nhạc Du, cung trang màu lam nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Độ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Thân thiết

Sau nửa canh giờ, cung nữ ở phòng bếp đưa điểm tâm đã đến, bởi vì loại điểm tâm rất nhiều, cho nên mười tám cung nữ của phòng bếp đã đến hết, đều là búi tóc Nhạc Du, cung trang màu lam nhạt. Mười tám cung nữ bày điểm tâm lên đầy bàn, sau đó buông tay đứng ở một bên. Chỗ của Nhan Túc có người hầu hạ, vốn dĩ bọn họ đưa điểm tâm xong đều phải trở về phòng bếp, nhưng Tạ Trạc Trần lại phái người ngăn bọn họ lại.

“An Lăng Vương có lệnh, lệnh cho các người hầu hạ ở đây. Tam công chúa đường xa đến đây, vẫn chưa từng nếm thử điểm tâm của Đại Dục quốc chúng ta, các người lần lượt giới thiệu những món điểm tâm này cho tam công chúa. Mỗi người giới thiệu hai loại, nếu như nói hay, điện hạ có thưởng.” Tạ Trạc Trần cười nhạt nói.

Nhóm cung nữ vừa nghe vậy, thần sắc trên mặt khác nhau, nhưng phần lớn đều rất hưng phấn.

Tần Cửu khẽ cười, biết Nhan Túc đang tìm lý do giữ những cung nữ kia lại, chờ sau khi Hồ Trảo đến để nhận ra thích khách. Nàng cúi đầu xuống, ở dưới mặt bàn, gỡ tấm vải thêu trên khung thêu hoa ra, lạng lẽ đổi một tấm vải trắng từ trong tay áo, ngón tay ngọc may vá thành thạo như bay trên tấm vải trắng.

Nhan Túc cầm một miếng điểm tâm hình hoa mai để vào trong chiếc đĩa trước mặt Thượng Sở Sở, thân nhiên nói: “Tam công chúa, nếm thử điểm tâm này đi.”

Khóe môi hắn ngậm một nét cười thoáng qua, nét thoáng cười đó lướt qua quá nhẹ nhàng và cố ý, dưới ánh sáng thuần khiết thanh nhã bao phủ trong căn phòng, khiến người khác có chút cảm giác không chân thực. Lần này trở về Lệ Kinh, Tần Cửu đã từng nhìn thấy nụ cười ấy trên mặt Nhan Túc không chỉ một lần, dường như đã khắc lên khóe môi hắn, giống như quy luật hóa. Dường như chỉ khi đối diện với Tô Văn Hương, hắn mới biết cười dịu dàng, khi đối diện với người khác, nếu không phải lạnh lùng hà khắc như mặt than thì là cười mỉm như đối phó.

Hình như Thượng Sở Sở cũng cực kỳ bất mãn với nụ cười mỉm cố ý của hắn, cong môi không ăn điểm tâm hắn lấy.

Hàng lông mày kiếm của Nhan Túc khẽ nhíu lại, từ từ ngẩng lên dựa vào ghế, đồng tử sẫm màu tối đen lướt qua khuôn mặt các cung nữ, cả nười giống như miếng ngọc cổ thượng hạng, mê người lại không lóa mắt, hàm súc lại không khiến người ta xem nhẹ, khiến cho ánh mắt của vài tiểu cung nữ lên lên liếc lại. Hắn lại cười lạnh lùng, ánh mắt đột nhiên chuyển thành lạnh lẽo bức người, dọa tiểu mấy cung nữ kia cúi đầu run sợ.

“Công chúa không thích miếng điểm tâm hoa mai này, là ai dâng lên?”

Sắc mặt của tiểu cung nữ đứng ở ngoài cùng bên tay trái lập tức biến thành trắng bệch, rúm ró bước lên phía trước một bước, quỳ xuống đất, thấp giọng nói, “Điện hạ, là nô tỳ dâng lên ạ.”

“Đứng lên đi, vậy thì bắt đầu từ người, giới thiệu điểm tâm cho công chúa đi.” Nhan Túc thân nhiên nói.

Lúc này tiểu cung nữ mới thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu thấp giọng giải thích cách làm bánh hương hoa mai kia.

Vừa rồi Tần Cửu đã nghe thấy giọng của thích khách, lúc này dòng tai lắng nghe, hi vọng có thể từ giọng nói tìm ra thích khách, vậy thì sẽ không cần Hồ Trảo nữa. Thế nhưng, chờ đến khi mười tám cung nữ đó đã giới thiệu từng món, Tần Cửu vẫn chưa nghe thấy giọng nói của nữ thích khách kia, cũng không nghe thấy giọng nói nào rõ ràng dùng giọng giả để nói, chắc chắn vừa nãy khi nàng và nữ thích khách kia nói chuyện, giọng nàng ta dùng mới là giọng giả, bây giờ đã dùng giọng thật.

Tần Cửu khó tránh khỏi có chút thất vọng, cúi đầu xuống, tiếp tục thêu hoa trên khung thêu hoa.

Ánh mắt Nhan Túc nhẹ nhàng liếc tới, từ sắc mặt của nàng hắn đã sớm biết nàng đang nghe giọng nói của các cung nữ, nhìn thấy nàng hơi thất vọng, biết rằng cũng không có kết quả. Hắn phát tay, “Giới thiệu xong rồi, các người ra sân đợi đi, chờ chúng ta ăn xong điểm tâm, các người lại đến dọn dẹp.”

Nhóm cung nữ hiểu ý, đều thi lễ lui ra ngoài, cúi đầu đứng ở trong sân.

Nhan Túc và Thượng Sở Sở vừa uống trà vừa ngồi đợi, Tần Cửu nhón lấy kim thêu hoa, vẽ mặt khoan thai điềm đạm, nhưng ngón tay dưới bàn nhưng lại di chuyển cực nhanh, trong khi không một ai hay biết, từng đóa hoa đã nở rộ trên khung thêu hoa.

Qua thời gian cạn vài chén trà, chỉ nghe thấy từ ngoài cổng tròn truyền đến mấy tiếng chó sủa, Tần Cửu cau mày, vô thức vịn vào ống tay áo, liếc mắt nhìn về phía Tỳ Ba một cái. Tỳ Ba nhìn Tần Cửu, mặt không biến sắc gật đầu.

Một lát sau, cách tấm rèm trúc, Tần Cửu trông thấy một con chó săn màu vàng lạng lẽ xuất hiện trong sân.

Đó là một con chó săn cực kỳ trắng kiện, màu lông vàng óng lóe lên hào quang rực rỡ dưới ánh mặt trời, nhìn qua giống như khoác lên một chiếc áo choàng màu vàng, lông lẩy đến tận cùng. Nó chậm rãi thông thả bước đi, quanh quẩn trong sân.

“Con chó này thật là đẹp!” Thượng Sở Sở tán thưởng từ tận đáy lòng.

Tần Cửu mặt không biến sắc thu lại đường kim cuối cùng, tươi cười như hoa nói: “Phải đó, thuộc hạ của An Lăng Vương, bao gồm cả điện hạ nữa, không ai không xuất chúng nổi bật.” Nói xong, cười khê liếc Nhan Túc một cái.

Nhan Túc hết lòng coi Hồ Trảo là bạn của mình, không hề xem trọng lời nói của Tần Cửu, nhưng Thượng Sở Sở lại cảm thấy hơi kỳ quặc, Tần Cửu lại đánh đồng vương gia đường đường với một con chó, đúng là lớn mật.

Hồ Trảo đi vòng quanh những cung nữ kia vài vòng, thỉnh thoảng lại ngửi tới ngửi lui, khiến cho sắc mặt của những cung nữ kia biến đổi thất thường, không biết rốt cuộc đang làm gì. Rất nhanh Hồ Trảo đi đến trước mặt một cung nữ, kéo lấy mép váy nàng ta, lôi nàng ta ra.

Cung nữ kia giống như kinh hoàng, loạng choạng bước ra: “Tạ đại nhân, chẳng hay, đang làm gì vậy?”

Đại ca của Tạ Trạc Trần – Tạ Dịch Trần cười lạnh nói: “Không làm gì cả, hay là ngươi đi giải thích với điện hạ đi?” Nói xong, vén rèm che lên, dẫn theo cung nữ kia tiến vào.

Cung nữ kia khoảng chừng mười tám mười chín tuổi, dáng vẻ mi thanh mục tú, nhìn diện mạo rõ ràng không giống với tiểu cung nữ đã chết. Nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra khuôn mặt bọn họ rất giống nhau, mặc dù mắt không giống, nhưng đều là mắt to. Người bình thường nếu như muốn dịch dung thành người khác, đương nhiên muốn tìm khuôn mặt có thể dễ dàng dịch dung, bất luận thế nào, một đôi mắt nhỏ cũng không thể dịch dung thành mắt to.

Thần sắc của cung nữ kia có chút kinh hoàng, quỳ thụp một tiếng xuống trước mặt Nhan Túc, cuống quýt dập đầu nói: “Điện hạ, không biết nô tỳ đã làm sai chuyện gì?” Về mặt Nhan Túc lạnh lùng nghiêm nghị, ánh mắt lướt qua ngọc bội đeo trên vạt áo cung nữ, lạnh lùng cười giễu một tiếng cắt ngang bầu không khí, “Ngươi tên là gì?”

“Nô tỳ tên là Thúy Lan.” Cung nữ thấp giọng đáp.

“Thúy Lan, sau giờ Ngọ ba khắc hôm nay, mãi đến trước khi bản vương gọi các ngươi tới đây, ngươi đã ở đâu? Đang làm gì?” Nhan Túc chậm rãi hỏi.

Ánh mắt Thúy Lan run rẩy, thấp giọng đáp: “Nô tỳ ngoài bận rộn ở phòng bếp thì chỉ đến sảnh tiếp khách đưa thức ăn, không đến nơi nào khác nữa.”

“Ngươi nghĩ lại cẩn thận lần nữa đi, ngươi khẳng định không đến chỗ nào khác sao?” Đôi mắt lạnh lùng hẹp dài của Nhan Túc khê híp lại, vẻ lạnh lẽo bức người trí mạng bùng lên.

Thần sắc Thúy Lan lập tức hơi kinh hoàng, nghĩ lại cẩn thận, nói: “Nô tỳ, thật sự không đi đâu khác nữa.”

Nhan Túc cười lạnh lùng, bụng chén trà lên từ từ uống một ngụm, nói: “Ngươi có biết, Hồ Trảo tìm ra ngươi trong đám người như thế nào không?”

Thúy Lan lắc đầu nói: “Nô tỳ không biết.”

Nhan Túc cười lạnh không nói gì, Tạ Dịch Trần đứng hầu ở bên cạnh lạnh lùng nói: “Trước khi ta dắt Hồ Trảo đến đây, đã cho nó ngửi hương hoa từ kinh. Thích khách hôm nay hành thích tam công chúa đã đánh nhau với Trạc Trần trong khóm hoa từ kinh, ngươi nói ngươi không đến nơi nào khác, tại sao trên người lại có hương hoa từ kinh?”

Thúy Lan nghe vậy, từ từ khép mắt lại, sau khi mở mắt ra, vẻ kinh hoàng trên mặt đã sớm biến mất không thấy nữa, ngược lại hoàn toàn là vẻ điềm đạm.

“Nếu như đã bị các ngươi phát hiện, ta cũng không còn lời nào để nói nữa. Chỉ tiếc rằng, ta đã không thành công chia rẽ quan hệ giữa Vân Thiều quốc và Đại Dục.” Nàng ta lạnh lùng nói, trong giọng nói tràn đầy thù hận.

Tạ Dịch Trần thấy tình hình không ổn, tiến lên một bước, tóm lấy cầm nàng ta, moi thuốc độc trong miệng nàng ta ra.

“Là ai sai khiến ngươi?” Đầu mày của Nhan Túc cau chặt, lạnh lùng hỏi.

“Có chết ta cũng sẽ không nói.” Thúy Lan cười thâm nói, đột nhiên đâm đầu về phía một góc bàn. Bất ngờ không đề phòng, Tạ Dịch Trần cản lại không kịp, nàng ta đã đâm vào, hôn mê.

Minh Nguyệt son trang đã có sẵn ngự y, Nhan Túc vội vàng sai người khiêng Thúy Lan vào sương phòng bên cạnh, đồng thời phái người đi mời ngự y.

Thượng Sở Sở đứng dậy, “Nếu như đã bắt được thích khách rồi, vẫn mong vương gia phải nghiêm trị không tha, ta xin cáo từ.”

Nhan Túc gật đầu nói: “Xin công chúa yên tâm, bản vương nhất định sẽ nghiêm trị thích khách, cũng sớm ngày tra ra thủ phạm thực sự phía sau, ăn nói với Vân Thiều quốc.”

Thượng Sở Sở gật đầu cười, lập tức định dẫn người hầu đi ra phía cửa.

Tần Cửu nhìn thấy Hồ Trảo vẫn đang ung dung quanh quẩn trong sân, bèn hỏi: “Đúng là lần này Hồ Trảo của điện hạ đã lập công lớn, chẳng biết điện hạ định thưởng nó thế nào, có phải định thả cho nó chơi đùa trong Minh Nguyệt son trang hay không?”

Nhan Túc cười nói: “Hồ Trảo hiếm khi ra ngoài một lần, đương nhiên phải thả cho nó chơi một chút rồi?”

Tần Cửu cười cười, nhìn thấy những cung nữ phòng bếp trong sân đang bị Tạ Dịch Trần cho tàn đi, còn có Thượng Sở Sở và người hầu của nàng, dòng người nhộn nhịp, liền đứng dậy đi: “Điện hạ, ta cũng cáo từ thôi.”

Tần Cửu và Tỳ Ba theo đuôi Thượng Sở Sở hòa vào trong nhóm cung nữ đi ra ngoài, khỏe mắt nhìn thấy Hồ Trảo đang chạy tới chạy lui trong bụi hoa trong sân, không hề nhìn về phía này, trong lòng nàng hơi thả lỏng. Nhưng ngay vào lúc Tần Cửu sắp đi qua cánh cổng tròn, Hồ Trảo từ từ quay đầu lại.

Nó nhìn chằm chằm Tần Cửu một lát, bỗng nhiên sải dài chân chạy nhanh về phía Tần Cửu. Đến trước mặt Tần Cửu, đi vòng quanh nàng mấy vòng, ngửi ngửi Tần Cửu hết lần này đến lần khác, đuôi không ngừng vẫy vẫy, rõ ràng là cực kỳ hưng phấn. Cuối cùng, lưng nó cong lại, chạy lên phía trước, rồi lại nhào vào lòng Tần Cửu, con ngươi màu nâu sẫm lóe lên ánh sáng nhìn chằm chằm Tần Cửu, đầu lưỡi rất dài đã sớm vươn ra, muốn liếm cầm Tần Cửu.

Sức lực của Hồ Trảo rất mạnh, sức chạy lên lại rất lớn, nhào vào lòng Tần Cửu suýt ngã, nàng cố ý hoảng sợ kêu “A” một tiếng, sau đó vươn tay vỗ lên người Hồ Trảo, lực đạo vừa phải vỗ Hồ Trảo tách ra, đồng thời duỗi ngón tay chọc vào người Hồ Trảo.

Nhan Túc tiễn Thượng Sở Sở ra khỏi cửa phòng, đã xoay người định vào phòng, nghe thấy tiếng kêu của Tần Cửu, vội vàng xoay người lại, trùng hợp nhìn thấy cánh Hồ Trảo nhào lên người Tần Cửu vỗ một churong tách ra. Hấn bước như bay đến, lập tức nhìn thấy Hồ Trảo xụi lơ trên mặt đất, uất ức kêu “hu hu”, cơ thể lại không thể động đậy.

Nhan Túc không nhịn được nhú mảy, trước giờ Hồ Trảo luôn cao ngạo, ít khi phát ra tiếng kêu uất ức thế này, chẳng lẽ đã bị trọng thương? Hấn vội vàng ngồi xuống, cẩn thận kiểm tra Hồ Trảo một lượt, phát hiện nó chỉ bị điểm huyết đạo, lúc này mới yên tâm. Mặc dù nói thế, trong lòng Nhan Túc vẫn cực kỳ phẫn nộ, hấn khoanh tay đứng đó, ngược sáng, về mặt khuất bóng không nhìn rõ, trong mắt lại lóe lên vẻ giận giữ, hấn hỏi với giọng lạnh lùng: “Cửu gia, có chuyện gì vậy?”

Tần Cửu ôm ngực, cảm thấy trái tim mình vẫn nảy lên kịch liệt, nàng không nỡ nhìn ánh mắt khản cầu tui thân của Hồ Trảo, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Nhan Túc, thản nhiên nói: “Ta còn muốn hỏi vương gia đây là chuyện gì đây? Hồ Trảo của ngài vô duyên vô cớ bỏ nhào về phía ta, nói thật, ta không thích loài động vật như chó lắm, vì chó cậy thế chủ. Cả ngày trên người bản thi chủ dơ dáy, nói không chừng trên người còn có bọ chét, kếm xa Hoàng Mao nhà ta. Vừa rồi nó nhào về phía ta, trong lòng ta thật sự không chịu nổi mùi của nó, không nhịn được đã lỡ tay. Cảm phiền điện hạ khản trương đưa Hồ Trảo của ngài đi đi, sau này phải cách xa ta một chút. Nếu như lần sau nó còn tiếp tục chạy đến chỗ ta, nếu như tay ta lại lỡ lần nữa, nếu như vỗ lên đầu nó, có thể lỗi của ta to lắm.”

Tần Cửu cười tủm tỉm nói xong, cúi đầu phui phui y phục, nhìn thấy trên góc áo dính một sợi lông chó màu vàng óng, lập tức đầu mảy cau chặt lại, về mặt ghét bỏ.

Tỳ Ba vội vàng duỗi ngón tay qua, nhặt sợi lông chó kia xuống, lúc này sắc mặt Tần Cửu mới hơi dịu đi.

Tạ Trạc Trần và Tạ Dịch Trần chạy như bay tới, giải huyết đạo cho Hồ Trảo. Hồ Trảo trở mình dậy khỏi mặt đất, ra về lại muốn chạy đến chỗ Tần Cửu, bị Tạ Dịch Trần ôm chặt cổ. Hồ Trảo nhảy lên, uất ức liên tục kêu hu hu.

Nhan Túc cười lạnh lẽo, nói: “Cửu gia, ta rất muốn biết, tại sao Hồ Trảo của chúng ta lại muốn chạy về phía ngươi, ta nhớ, đến cuối cùng Trạc Trần và thích khách đánh nhau trong khóm hoa tử kinh, ngươi không hề qua đó!”

Tần Cửu nhú mảy phe phẩy khung thêu hoa, lười biếng nói: “Làm sao ta biết được, nói không chừng là khửu giác Hồ Trảo của ngài không nhạy rồi.”

Mặt Tỳ Ba lạnh lùng, nhẹ giọng nói: “Cửu gia, tính hay quên của ngài nặng thật. Mặc dù ngài không đi vào trong khóm hoa tử kinh, nhưng trên người ngài có thứ mang theo hương hoa tử kinh, chính là khung thêu hoa của ngài.”

Tần Cửu sững sốt, lập tức bùng tỉnh đại ngộ cười nói: “Ta nhớ ra rồi. Hôm qua, ta nói muốn thêu hoa tử kinh, nha đầu Lệ Chi liền ngâm tẩm vải thêu hoa của ta vào trong nước hoa tử kinh, nói như thế mới hợp tình cảnh.”

Tần Cửu hươ hươ khung thêu hoa, quả nhiên phía trên thêu một khóm hoa tử kinh. Đây chính là hoa vừa nảy nàng thêu dưới tình huống cấp bách, bởi vì nàng đã sớm đoán ra Nhan Túc gọi Hồ Trảo đến nhận người chính là thông qua hương hoa tử kinh.

Ánh mắt Nhan Túc lướt qua khung thêu hoa của Tần Cửu, vừa rồi hấn cũng nhìn thấy đóa hoa thêu trên khung thêu hoa của Tần Cửu, chưa nhìn kỹ, lúc này nhìn kỹ lại, quả nhiên là hoa tử kinh.

Tần Cửu thấy vẻ nghi hoặc trong mắt Nhan Túc giảm bớt, biết được hấn đã tin. Thoạt nhìn hoa tử kinh nàng vừa mới có ý thêu giống với đóa hoa thêu nguyên gốc, vậy nên Nhan Túc không nhìn ra nàng đã hoán đổi tẩm vải thêu.

“Điện hạ không có nghi vấn gì nữa phải không? Nếu vậy, ta sẽ lập tức rời đi.” Tần Cửu nói xong, liền bước đi thướt tha nhanh chóng rời đi, nàng dòn sức nhần nhìn mới không quay đầu lại nhìn Hồ Trảo.

Hồ Trảo quay về phía bóng lưng Tần Cửu rời đi kêu “hu hu”, Nhan Túc ngồi xuống xoa xoa đầu Hồ Trảo, híp mắt nói: “Hình như Hồ Trảo có chút bất thường.”

Tạ Dịch Trần nói: “Hồ Trảo của chúng ta đã bao giờ từng bị người khác ức hiếp như vậy đâu, nhất định là không cam tâm. Vừa rồi thuộc hạ còn cho rằng Hồ Trảo cũng phân biệt được trung – gian*, cho nên nhìn thấy yêu nữ mới sửa?”

*trung – gian: trung trong trung thực, gian trong gian trá.

Nhan Túc lạnh lùng nhíu mày nói: “Có lẽ là vậy, trông chừng Hồ Trảo, đừng để nó chọc vào nữ nhân kia nữa.”

*Lời tác giả:

Hồ Trảo: Mẹ nó, đó là Tổ Tổ của ta, các người mù hết rồi sao?

Nhan Túc: Hồ Trảo ngoan, sau này ta sẽ thay người giáo huấn yêu nữ kia.

Hồ Trảo mắt đầy lệ: Ai cho người giáo huấn nàng chứ, nàng là một nửa chủ nhân của ta đó.

Tạ Dịch Trần: Sao Hồ Trảo cứ sửa suốt vậy, bị đánh hồng đầu rồi phải không. Buộc nó lại!

Hồ Trảo: Tên mất trắng này, không được buộc lão tử lại, lão tử muốn đi tìm Tổ Tổ. Còn buộc nữa, lão tử sẽ cắn chết người.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Dụ dàng

Hồ Trảo bị Tạ Dịch Trần buộc dưới giàn hoa trong sân, tức giận đến mức Hồ Trảo sửa nhặng lên vài tiếng, từ nhỏ Hồ Trảo đã cực thông minh, sẽ không tùy tiện cắn người, cũng không chạy loạn, cho nên vẫn chưa bao giờ bị buộc lại. Trong lòng Ngọc Băng và Phấn Tuyết cực kỳ không nỡ, đã bung món thịt thần nó thích ăn nhất đến cho nó ăn, không ngờ nó một cước đá đổ cái nồi, lười biếng nằm bò trên mặt đất, không để ý đến ai hết.

Nhưng Nhan Túc sớm đã không rảnh rồi để ý đến Hồ Trảo nữa, dẫn theo Tạ Dịch Trần đến sương phòng sát vách xem thích khách Thúy Lan đã bị thương. Ánh sáng trong sương phòng d.đ.l.q.đ âm đạm, Thúy Lan nằm ngửa trên giường, trên đầu quấn vải trắng, đã ngừng chảy máu.

Nhan Túc thần nhiên hỏi: “Nàng ta thế nào rồi? Có nguy hiểm đến tính mạng không?”

Ngự y nhìn thấy Nhan Túc tiến vào, vội vàng đứng dậy thi lễ, nói: “Điện hạ không cần lo lắng, nhìn chung đã cứu chữa kịp thời, không nguy hiểm đến tính mạng, lão thần đã lệnh cho cung nữ đắp thuốc lên vết thương trên đầu, chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày sẽ lành lại.”

Nhan Túc gật đầu, sai Ngọc Băng tiễn ngự y ra ngoài.

Thúy Lan đã tỉnh khỏi cơn hôn mê, nghe thấy tiếng nói chuyện của Nhan Túc, chống người dậy khỏi giường, xoa trán nhìn Nhan Túc nói: “An Lăng Vương, tại sao người muốn cứu ta? Người giết ta đi!”

Nhan Túc chậm rãi ngồi xuống ghế, đuôi mắt hơi nhướng lên, lộ ra ánh sáng sắc bén sâu xa, “Phải không? Người rất muốn ta giết người? Nếu người không sợ chết như vậy, tại sao vừa rồi lực va của người không lớn hơn một chút? Nên biết rằng, từ này đến giờ người có rất nhiều cách có thể chết, nhưng vì sao người vẫn chưa chết?”

Tay Thúy Lan hơi run run, đầu mày khẽ nhíu lại, từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe sáng, đột nhiên nở nụ cười thâm nói: “Bởi vì ta muốn giữ lại cái mạng tàn của mình, tới giết kẻ phụ bạc là người.”

Cơ thể nàng ta đột nhiên bật dậy khỏi giường, giữa ngón tay có một luồng ánh sáng sắc bén màu bạc lóe lên.

Ai cũng không ngờ nàng ta lại đột nhiên bật dậy, Tạ Dịch Trần phản ứng cực nhanh, đuổi kiểm lập tức đâm về phía nàng ta.

Nhan Túc lại lạnh lùng nói: “Đừng giết nàng ta.”

Tạ Dịch Trần nghe vậy, mũi kiếm nghiêng đi, đâm sượt ra ngoài người Thúy Lan. Cùng lúc đó, mũi nhọn trong tay Thúy Lan đã tới trước người Nhan Túc. Nhan Túc cười như không cười đưa tay ra, duỗi ngón tay kẹp lấy binh khí Thúy Lan đâm tới, lại là một cây trâm bạc.

Thúy Lan ngã ngồi xuống mặt đất, Tạ Dịch Trần cực kỳ tức giận, cất bước tiến lên, một tay túm Thúy Lan đang ngã ngồi trên mặt đất dậy. Hắn đang định chất vấn, lại nghe thấy Nhan Túc ở sau lưng hỏi: “Người là người của Tổ Y cực?”

Tạ Dịch Trần cả kinh, nhớ đến câu nói trong lời Thúy Lan vừa nãy: kẻ phụ bạc.

Thúy Lan nói An Lăng Vương phụ bạc, trên đời này chỉ có người của nàng ấy mới gọi vương gia là kẻ phụ bạc. Hơn nữa, nữ tử này có sở trường về dịch dung, hẳn biết, phần lớn người trong Tổ Y cục đều biết một chút tay nghề che giấu bản thân.

Tạ Dịch Trần từ từ buông bàn tay túm Thúy Lan ra, nhìn lại Nhan Túc một cái.

Bên trong căn phòng ảm đạm, trong đôi mắt đen như mực của Nhan Túc lóe lên ánh sáng rực rỡ.

Thúy Lan hô câu nói kia xong, sắc mặt đã sớm trắng bệch, nhìn thấy thần sắc của Nhan Túc, nàng ta lùi về sau một bước, cười lạnh nói: “Nếu đã bị người phát hiện rồi, vốn ta cũng không muốn sống nữa.” Nói xong đột nhiên rút một cây trâm cài khác trên đầu xuống, quay tay đâm về phía cổ mình.

Chân Nhan Túc di chuyển, chẳng mấy chốc đã đến trước mặt Thúy Lan không một tiếng động, đưa tay bắt lấy cổ tay Thúy Lan, vừa dùng sức, đã đoạt lại cây trâm trong tay nàng ta. Hắn từ trên cao nhìn xuống Thúy Lan ở trên giường, thần nhiên nói: “Bản vương và Tổ Y cục không đội trời chung, sao có thể để người chết dễ dàng như vậy?”

Hắn khoanh tay thong thả đi đến ghế dựa rồi lại ngồi xuống, cười lạnh hỏi: “Người vào cung năm đó sao? Vào Tổ Y cục như thế nào, trong cung còn có ai là đồng đảng, phải thú nhận từng việc một.”

Hầm răng Thúy Lan nghiền chặt kên lên ken kết, đôi mắt tựa như có thể phun ra lửa, nhìn chăm chăm Nhan Túc, cười nhạt nói: “Năm đó, Tổ Y cục bị nhổ tận gốc, từng người một bị âm thầm sát hại, sao ta có đồng đảng chứ? Nếu không phải khi ấy ta có việc xuất cung, thì sao có thể thoát được một kiếp? Hai năm qua, để báo thù, ta đã tìm cách vào cung lần nữa, hôm nay không dễ dàng gì để ta tìm được cơ hội.”

Nhan Túc híp mắt nói: “Vì sao người muốn giết Thượng Sở Sở?”

“Ta chính là muốn Đại Dục và các quốc gia khác trở mặt thành thù!” Thúy Lan cười lạnh nói.

Nhan Túc từ từ nhắm hai mắt lại, khóe môi đầy ý cười lạnh giá. Rất lâu sau, hắn chậm rãi mở mắt ra, lạnh lùng nói: “Hay cho một Tổ Y cục, lá gan không nhỏ. Người cho rằng dựa vào mấy kẻ tôm tép nhãi nhép như các người là có thể lật đổ triều đình ta ư? Nói đi, năm đó, người quen biết Bạch Tố Huyền như thế nào?”

Thúy Lan cười lạnh lùng nói: “Điện hạ, ta quen biết Bạch đại nhân thế nào thì có gì quan trọng? Điều quan trọng là, người còn nhớ trước đây người và Bạch đại nhân quen biết thế nào không?”

Nhan Túc từ từ quay đầu lại, nhìn chăm chăm Thúy Lan trông giấy lát, “Bản vương muốn biết, nàng ta quen người sao? Năm đó trong Tổ Y cục nhiều người như vậy, nàng ta còn có thể quen người sao?”

Thúy Lan hơi giật mình sững sờ ngược mắt lên, nhìn ý cười lạnh nhạt bên khóe môi Nhan Túc, đột nhiên cười nói: “Đương nhiên Bạch đại nhân quen ta, chỉ là, ta nghĩ, nếu như Bạch đại nhân sống lại, hơn phân nửa là ngài sẽ không quen người đâu.”

Khóe môi Nhan Túc cong lên, cười lạnh đứng dậy, căn dặn thị nữ trong phòng: “Trông chừng nàng ta, đừng để nàng ta chết, bản vương giữ lại mạng của nàng ta còn có ích.”

Hắn khoanh tay ra khỏi phòng, nhanh chóng đi ra đứng trong sân.

Mặt trời từ từ dời về phía Tây, trong sân ánh tà dương đưa tình, Nhan Túc đứng ở sân, nhìn bụi tường vì màu trắng trong sân rất lâu, lặng yên không nói gì.

Tạ Dịch Trần từ từ đến gần Nhan Túc, thấp giọng nói: “Điện hạ, xem ra nàng ta quả nhiên là người của Tổ Y cục, không ngờ, trong Tổ Y cục còn có người sống sót. Điện hạ, có phải người có dự định gì không? Là muốn sắp xếp để nàng ta đi theo Tô tiểu thư sao?”

Nhan Túc nhìn tường vì trắng, một lúc lâu sau mới từ từ gạt đầu.

“Như vậy cũng tốt, “Tạ Dịch Trần nói, “Chỉ là, phải sắp xếp việc này như thế nào đây?”

“Chuyện này, trước hết có thể tạm gác lại, điều quan trọng nhất là phải bản ăn nói thế nào với Vân Thiệu quốc, hiện giờ, Thúy Lan này còn phạm trọng tội, nếu bản vương không xử lý, đừng nói Thượng Sở Sở và Thượng Tư Tư không đồng ý, ngay cả phụ hoàng cũng sẽ không đồng ý. Trước tiên người phải người giam giữ nàng ta trong đại lao Hình bộ, sai người trông nom cẩn thận, ngàn vạn lần không thể để nàng ta tự sát.” Nhan Túc thần nhiên nói.

Tạ Dịch Trần gạt đầu nói: “Trước hết cũng chỉ có thể như vậy thôi.” “Tiệc thưởng hoa đã sắp kết thúc rồi.” Nhan Túc nhìn mặt trời ở phía Tây, thần nhiên nói.

Tạ Dịch Trần gạt đầu nói: “Nhân phi nương nương vừa mới dặn dò, nói lát nữa người sẽ đến sảnh tiếp khách, chỉ bằng, điện hạ đến tiếp nương nương đi. Ngày mai nương nương đã phải về núi Thương Ngô rồi, nếu điện hạ muốn gặp nương nương nữa, chỉ sợ không biết đến lúc nào.”

Lông mày Nhan Túc nhíu lại gần như không thể nhìn thấy, thần nhiên nói: “Cũng được! Vậy đi thôi.”

Tạ Dịch Trần biết tâm trạng Nhan Túc nặng nề, trêu đùa: “Điện hạ sợ nương nương cảm râm phải không, nói ra, quả thực điện hạ cũng nên nạp phi rồi,

giờ đã hai mươi thêm hai, còn tiếp tục kéo dài như vậy, sợ là Thánh thượng sẽ muốn ban hôn cho ngài.”

Nhan Túc khẽ lườm Tạ Dịch Trần một cái, chậm rãi nói: “Còn nói ta, chẳng phải ngươi cũng vậy sao? Ngươi nên đến chỗ Chiêu Bình nhiều hơn, sớm ngày khiến nó còi bỏ khúc mắc.”

Chỉ một câu, dường như đã điểm trúng huyết cam của Tạ Dịch Trần, hần không hé răng nữa. Qua một lúc lâu, mới khẽ khàng thở dài một tiếng.

Tiệc thưởng hoa vô cùng náo nhiệt hạ màn vào lúc hoàng hôn, thịnh yến lần này không chỉ tác hợp Thượng Tư Tư và Nhiếp Nhân, mà còn cả vài đôi có tình khác.

Vào lúc hoàng hôn bao phủ tứ phía, Nhân phi nương nương đi cùng với Nhan Túc và Chiêu Bình, xuất hiện ở trong sảnh tiếp khách.

Tiệc thưởng hoa lần này vốn là do Nhân phi chủ trì, nhưng bởi vì bà cực kỳ thích yên tĩnh, cho nên vẫn không lộ diện. Tần Cửu còn cho rằng không nhìn thấy Nhân phi được, không ngờ, bà đã ra mặt rồi.

Trong trí nhớ của Tần Cửu, dường như Nhân phi chỉ là một hình bóng lơ mờ. Năm xưa Bạch Tố Huyền hành tẩu trong cung, cũng chỉ nhìn thấy một bên Nhân phi từ xa, không hề thấy rõ ràng.

Điều khiến Tần Cửu có chút kinh ngạc là, Chiêu Bình lại diu Nhân phi. Trước đây, Chiêu Bình và Nhân phi không hề đi gần nhau. Nàng nhớ đã từng nghe Chiêu Bình nói, mặc dù nàng ấy thích nhĩ ca Nhan Túc, nhưng lại không hề thích Nhân phi. Khi đó nàng còn hỏi Chiêu Bình tại sao, nhớ Chiêu Bình nói, không thích thì là không thích, không vì sao cả.

Từ lâu Tần Cửu đã cảm thấy rất hứng thú với vị Nhân phi này, nàng vô cùng kinh ngạc, một tần phi của đế vương, đã chịu được sự tịch mịch như thế nào, ở trong am đường nhiều năm, vừa không tranh sủng, vừa không đoạt quyền.

Nàng tỉ mỉ quan sát Nhân phi. Bà đã qua tuổi bốn mươi, mặc dù là tần phi của đế vương, nhưng cách ăn mặc lại cực kỳ mộc mạc thuần khiết, trên người chỉ mặc một chiếc váy lụa đơn giản màu xanh nhạt, mái tóc đen chỉ dùng một cây trâm ngọc vấn lên. Thoạt nhìn, cực kỳ giống với cách ăn mặc của đạo cô trong am. Có thể bởi vì quanh năm ăn chay niệm phật, khuôn mặt bà trắng nõn, thân hình hơi gầy, có điều, dung mạo cực kỳ đoan trang mỹ lệ, khi ánh mắt xoay chuyển, có một vẻ đẹp bức người không nói nên lời, khiến người ta nhớ đến trước đây bà tuyệt sắc vô song như thế nào.

Nhan phi và Huệ phi đều là phi tần của Khánh Đế, Tần Cửu không nhận được so sánh bà và Huệ phi một phen. Nàng phát hiện ra, về mặt dung mạo Nhân phi không nhất định phải đẹp hơn Huệ phi, thế nhưng, Nhân phi cao quý trong điệu dáng, mà Huệ phi lại sắc bén bức người hơn một chút.

Dưới sự diu đỡ của Chiêu Bình công chúa, Nhân phi chậm rãi đi tới vị trí đầu trong sảnh tiếp khách rồi ngồi xuống, sau khi chờ mọi người thi lễ xong, khẽ cười nói: “Bản cung đã nghe nói, nhị công chúa và Nhiếp đại tướng quân đã thành lương duyên, bản cung cực kỳ vui mừng, chờ sau khi hồi cung, sẽ bẩm rõ với Thánh thượng chuyện này.”

Giọng nói của Nhân phi nhẹ nhàng, nghe cực kỳ dịu dàng, cho dù là ra lệnh, cũng mang theo sự bình an vỗ về lòng người.

Quả thật là dịu dàng mà từ ái.

Nhiếp Nhân và Thượng Tư Tư tiến lên thi lễ, tạ ơn Nhân phi.

Ánh mắt trong trẻo dịu dàng của Nhân Phi lướt qua mặt Nhiếp Nhân, mỉm cười nói: “Nhiếp đại tướng quân, ngươi trấn thủ biên quan càng vất vả công lao càng lớn, hôm nay lại tình cờ gặp chuyện đại hi của ngươi, mặc dù bề hạ nhất định sẽ có phong thưởng, song bản cung cũng muốn bày tỏ tấm lòng một chút. Miếng ngọc Như Ý giá trị liên thành này, bản cung cho Nhiếp đại tướng quân đi.”

Nhiếp Nhân bước nhanh lên phía trước nhận lấy ngọc Như Ý.

Nhan phi mỉm cười, ánh mắt lướt qua đám người, một lát sau, dừng lại trên người Thượng Sở Sở, cười tủm tỉm hỏi: “Tam công chúa, chẳng hay ngươi chọn người nào?”

Thượng Sở Sở sững sờ, tiến lên nói: “Đa tạ Nhân phi nương nương quan tâm, bản cung không chọn bất kỳ ai cả.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Quyến rũ thất thúc

Thượng Sở Sở sững sờ, tiến lên nói: “Đa tạ Nhân phi nương nương quan tâm, bản cung không chọn bất kỳ ai cả.”

Nhan phi mỉm cười, không nói gì, ngược lại một ma ma đứng bên cạnh bà khẽ nói: “Nương nương, nô tỳ nghe thấy người ta âm thầm tranh cãi, nói không chừng tam công chúa đã có người trong lòng, nhưng ngài nói ra thôi.”

Sắc mặt Nhân phi hơi trầm xuống, khẽ liếc ma ma lên tiếng một cái, thấp giọng nói: “Ồ đây đâu có phần nói chuyện của ngươi?”

Ma ma lên tiếng lập tức im bặt, lùi về sau vài bước.

Tần Cửu cười lạnh lùng, nếu như không có Nhân phi mớm lời, trong trường hợp như thế này, cho dù mượn mười lá gan, e rằng vị ma ma kia cũng không dám nhiều lời.

“Sở Sở công chúa, vừa rồi Phụng ma ma nói có thật không? Nếu như công chúa thật sự để ý ai, bảo đảm chỉ cần nói ra, bản cung làm chủ cho ngươi.” Nhân phi dịu dàng nhìn Thượng Sở Sở, mỉm cười nói.

Ánh mắt lúng liếng long lanh của Thượng Sở Sở nhìn về phía Nhan Túc, nhưng lại nhìn thấy khóe môi Nhan Túc chứa ý cười lạnh lùng, ánh mắt trong trẻo như băng liếc nàng một cái. Thượng Sở Sở mấp máy môi, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng không nói gì hết, có chút u oán cúi đầu xuống.

“Từ lúc nào hoàng tẩu cũng có hứng thú làm mai vậy, không biết khi nào mới làm mai cho ta đây?” Nhan Duật thông thả đi đến, vẫn giữ nguyên sự thông dong tự tại, trong giọng nói lười biếng có ý cười thần nhiên.

Ánh mắt nhu hòa của Nhân phi nhìn Nhan Duật chăm chú, mỉm cười nói: “Ngọc Hoành à, đệ còn cần làm mai sao?”

Nhan Duật đi đến chiếc ghế dựa trước mặt Nhân phi, tùy ý ngồi xuống nói: “Hoàng tẩu không biết rồi, phần đông người thích ta là nữ tử trong chốn trắng hoa, nữ tử nhà lành thật sự đều không muốn gả cho ta đâu.”

“Ngọc Hoành lại nói đùa rồi, là đệ không muốn lấy thôi.” Nhân phi mỉm cười nói, giọng điệu vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, nói xong quay đầu nói với Thượng Sở Sở, “Sở Sở công chúa, ngươi có chuyện gì thì cứ nói đi.”

Nhị công chúa Thượng Tư Tư thấy thế, nhú mảy tiến lên một bước nói: “Không dám dối gạt, đa tạ Nhân phi nương nương, quả thật muội muội của ta có để ý người khác, xin nương nương cho ta âm thầm nói rõ chân tướng với nương nương.”

“Nhị tỷ, không cần đâu.” Thượng Sở Sở đột nhiên ngừng đầu, đáy mắt hiện lên vẻ tịch mịch và dứt khoát rất nhạt, “Quả thật, lần này ta đến đây là muốn chọn phu quân ở Đại Dục. Văn hóa của thiên triều Đại Dục có nguồn gốc từ xa xưa khiến các nước xung quanh tín phục, ở đây ta có một đề bài, muốn giao lưu với các vị tài tử mặc khách một chút, nếu vị công tử nào có thể trả lời được, hôm nay bản công chúa sẽ chọn người đó làm phu quân. Nhưng nếu như trong vòng một nén nhang không ai trả lời được, bản công chúa sẽ không tuyển phu nữa.”

Mọi người trong sảnh tiếp khách nghe vậy đều kinh ngạc, không ngờ Thượng Sở Sở lại muốn dùng đề bài để quyết định nhân duyên của mình.

Hình như Nhân phi cũng ngờ đến, lông mày nhíu lại gần như không thể nhìn rõ.

Tần Cửu lại có thể lý giải tâm trạng của Thượng Sở Sở.

Nàng chung tình với Nhan Túc, nhưng Nhan Túc lại vương vấn Tô Văn Hương. Mặc dù Thượng Sở Sở dùng cảm mà mạnh mẽ, nhưng dù sao cũng là thiếu nữ mới biết yêu, hết lần này đến lần khác gặp phải sự cự tuyệt của người trong lòng, khó tránh khỏi tâm tàn ý lạnh. Tuy rằng Nhân phi đã nói làm chủ cho nàng, nhưng trái tim thiếu nữ lại kiêu ngạo, không muốn nhân duyên ép buộc. Nhưng nàng lại không nỡ buông tay, cho nên mới nghĩ ra dùng đề bài để chọn chồng, thật ra đây xem như là sự thăm dò cuối cùng với Nhan Túc, cũng là cơ hội cuối cùng dành cho Nhan Túc, nếu như Nhan Túc không giải đề bài đó, vậy nàng sẽ cứ như vậy mà tuyệt tình.

Tần Cửu đoán, nhất định đề bài đó rất khó, người bình thường tuyệt đối không thể trả lời trong vòng một nén nhang. Hẳn là tam công chúa biết Nhan Túc hiểu đề bài đó, nếu không nàng sẽ không dùng đề bài đó để quyết định nhân duyên của mình. Có khả năng đề bài là cơ duyên quen biết của Thượng Sở Sở và Nhan Túc.

Thượng Tư Tư vốn định ngăn cản, nhưng nhìn thấy ánh mắt dứt khoát của Thượng Sở Sở, đành than nhẹ một tiếng, đứng bên cạnh nàng không nói nữa. Chân mày Tần Cửu nhíu lại, nhỏ giọng căn dặn Tỷ Ba: “Ngươi mau đến Mộc Phụng viên, bắt luận dùng cách nào cũng phải đưa Liên Nhi đến đây. Nhớ kỹ, vạn lần không được nói cho hắn biết đề bài này để tuyển phu.”

Tỷ Ba gật gù đầu, đi ngay.

“Nếu vậy, tam công chúa ra đề bài đi. Phụng ma ma, ngươi đốt hương đi.” Nhân phi thần nhiên nói.

Phụng ma ma đáp lại một tiếng, đốt một nén hương nhỏ trên bàn trong sảnh tiếp khách. Lập tức trong sảnh tiếp khách hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đều nhìn về phía Thượng Sở Sở, không biết cuối cùng nàng muốn ra đề bài thể nào.

Ánh mắt Thượng Sở Sở lướt qua những người ở trên bàn tiệc, nở nụ cười nhẹ, tháo túi hương đeo bên hông xuống. Nàng mở túi hương ra, đổ mấy viên trân châu tựa long nhãn xuống. Từng viên trân châu lớn nhỏ đều nhau, sáng trong long lánh, lấp lánh ánh sáng rực rỡ trong sảnh tiếp khách tối mờ, cực kỳ long lẫy, vừa nhìn đã biết là trân châu cực phẩm, khiến người ta không thể dời ánh mắt đi được. Nhan Duật nhìn thấy trân châu, ý cười trong mắt lấp lánh, “Tam công chúa, chẳng lẽ những viên trân châu này chính là đề bài sao, nếu như trả lời được, có phải sẽ dâng tặng cả trân châu không?”

Thượng Sở Sở hí hóp mắt cười nói: “Không sai, Nghiêm vương đoán rất đúng. Mấy viên trân châu này ẩn chứa đề bài, nếu như có ai có thể xâu mấy viên trân châu này thành một cái vòng trong vòng một nén nhang, vậy bản công chúa sẽ lấy người đó.”

Tiếng Thượng Sở Sở vừa dứt, trong sảnh tiếp khách vang lên một tràng tiếng cảm thán.

Vốn dĩ đều cho rằng Thượng Sở Sở sẽ ra đề bài cực khó, nhưng không ngờ lại là khâu trần châu. Nên biết rằng, tuy nam tử không giỏi nữ công, nhưng khâu sao khâu trần châu không phải khâu hoa, chỉ cần có tay là có thể khâu được. Nhưng ai cũng biết hẳn là đề bài này sẽ không đơn giản như vậy, một nam tử tiến lên hỏi: “Không biết những viên trần châu này có lỗ hổng không, nếu không có lỗ, làm sao chúng tôi có thể xuyên qua được?”

Thượng Sở Sở kiêu ngạo liếc mắt nhìn hắn, nói: “Đương nhiên là có lỗ, nếu không sẽ không phải ra đề mà là làm khó rồi.”

Nam tử nghe vậy, cười nói: “Nếu đã như vậy, tại hạ muốn thử một lần, mặc dù ta không biết khâu nữ công, nhưng ngón tay khéo léo, việc khâu trần châu này không làm khó được ta.”

“Xin cứ tự nhiên!” Thượng Sở Sở cười lạnh nói.

Tiểu cung nữ bưng rổ kim chỉ tới, bên trong đặt đủ loại tơ. Nam tử nhắc một sợi tơ lên, vuốt vuốt, sau đó khâu vào trong trần châu, nhưng không biết tại sao, sợi tơ bị tắc trong lỗ của trần châu, cho dù nam tử dùng sức thế nào cũng không khâu qua được. Sắc mặt nam tử lập tức đỏ lên, đành phải lắc lắc đầu, ừ ừ lùi ra sau. Lại có người không đề nên nổi lòng hiếu kỳ, tiến lên thử sức, cuối cùng đều kết thúc với thất bại.

“Tam công chúa, mặc dù trong trần châu này có lỗ hổng, nhưng lại không thông, e rằng chúng tôi nỗ lực thế nào cũng không thể xuyên qua nổi!” Có người bất mãn nói.

Thượng Sở Sở cười lạnh lùng, thờ ơ nhìn người nọ một cái, ngạo mạn nói: “Đương nhiên là thông.”

Nhan Duật đi lên phía trước, duỗi ngón tay nhặt một viên trần châu lên, đi ra ngoài sảnh tiếp khách, giơ trần châu lên, nhìn về phía tà dương ở phía Tây. Chỉ thấy ánh mặt trời chiếu lên trần châu, chiếu từ lỗ hổng bên trong ra ngoài, nhưng vô cùng gấp khúc, rõ ràng là do người thợ khéo léo gia công thành. E rằng cho dù là nữ tử khéo tay cũng không thể khâu thành một vòng, quả thật đề bài này rất khó, rõ ràng dùng những cách thức bình thường không thể làm được.

Tần Cửu cũng đã nghĩ thông chỗ mấu chốt trong đó, nàng chau mày lại, nhìn trộm Nhan Túc một cái, chỉ thấy vẻ mặt hắn lạnh nhạt, rõ ràng đã biết đáp án từ trước, nhưng không hề có ý định nói ra. Nhan phi nương nương quan tâm đến nhân duyên của Thượng Sở Sở như vậy, chắc hẳn là muốn tác hợp cho Nhan Túc và Thượng Sở Sở, hiện giờ xem ra, sợ là sự khổ tâm của Nhan phi đã uổng phí rồi.

Rất nhanh một nén hương đã cháy hơn phân nửa, mọi người trong sảnh không ai giải đáp được, chính vào lúc đó, Tỳ Ba và Anh Đào dìu Lưu Liên đi đến.

Lưu Liên vừa vào sảnh tiếp khách đã cao giọng nói: “Tôi có thể giải ra đề bài đó.” Tần Cửu lấy làm kinh hãi, Lưu Liên chưa bao giờ dùng cảm như thế, tại sao chưa biết đề bài là gì đã nói lớn không ngượng như vậy được.

Sắc mặt mỗi người mỗi khác nhìn về phía Lưu Liên.

Lúc này Lưu Liên mới nhận ra giọng nói của mình quá to, đặc biệt là nhìn thấy Nhan phi ngồi ở bàn đầu. Mặc dù hắn chưa từng gặp Nhan phi, nhưng vừa rồi đã nghe Tỳ Ba nói qua, dọc đường đi lòng nóng như lửa đốt lại quên mất, vội vàng cúi đầu thi lễ với phía trước.

Nhan phi nương nương thân nhiên hỏi: “Người là ai?”

Lưu Liên nói: “Vi thần làm việc ở viện Hàn Lâm, là kim khoa* Trang nguyên Tần Phi Phàm.”

*kim khoa: hiện giờ.

Nhan phi khẽ a một tiếng, nhũ mày nói: “Người nói người có thể giải đề, người có biết đề bài không?”

Sắc mặt Lưu Liên lập tức hơi đỏ lên, nhưng vẫn kiên định nói: “Vi thần không biết đề bài, nhưng cho dù là đề gì, vi thần nhất định phải giải được.”

“Khẩu khí lớn thật!” Chiêu Bình công chúa đứng bên cạnh Nhan phi khẽ cười nói, “Nương nương, chi bằng để hắn giải đề đi, nhìn hắn không phải kẻ ba hoa, thời gian một nén hương cũng sắp hết rồi.”

Nhan phi liếc nhìn hương đã sắp cháy hết một cái, thân nhiên nói: “Cũng được, vậy người trả lời đi.”

Tần Cửu nhũ mày hỏi Tỳ Ba, “Người đã lừa tên ngốc này đến đây thế nào vậy?”

Tỳ Ba thấp giọng nói: “Nô tãi nói với hắn ngài khoác lác ở đây, nói ngài có thể giải ra đề bài, kết quả lại không giải được, Nhan phi nương nương muốn xử tử ngài, nếu như có người có thể thay ngài giải ra, Nhan phi sẽ tha cho ngài.”

Tần Cửu thấy âm lòng.

Dù thế nào cũng không ngờ Tỳ Ba lại nói như vậy, càng không ngờ Lưu Liên lại nôn nóng đến thế.

“Tiểu tử thói này.” Ngoài miệng nàng thân nhiên nói, nhưng trong lòng lại âm áp.

Lưu Liên hỏi rõ đề bài xong, đưa ngón tay nhất trần châu lên, sau đó để ánh mắt trời chiếu vào, đến khi nhìn thấy huyền cơ trong trần châu, chân mày hấn cau lại.

Tần Cửu chăm chú nhìn nén hương trên bàn đã sắp cháy hết, lông mày đen nhú lại. Ánh mắt nàng xoay chuyển, trong lòng đã có chủ ý. Nàng thút tha bước về phía Nhan Duật.

Vị trí của Nhan Duật cách nén hương gần nhất, Tần Cửu đi đến bên cạnh hắn, một tay vịn lên bàn, một tay khoác lên vai Nhan Duật, từ từ rũ hàng mi dày xuống, khoe môi hiện lên ý cười quyến rũ, mang theo sự vô tội lừa gạt người trần, “Vương gia, ngài vừa mới nói cái gì ấy nhỉ, nữ tử thích ngài đều là nữ tử trắng hoa, không có nữ tử nhà lành ư? Ngài có biết câu này của ngài khiến người ta đau lòng lắm không!”

Thoạt đầu Nhan Duật không hiểu Tần Cửu muốn làm gì, mặc dù hắn biết Tần Cửu mặt dày, nhưng thường ngày nàng không hề quyến rũ hắn, lúc này đột nhiên hành động như vậy, định có huyền cơ. Đến khi thấy rõ bàn tay Tần Cửu đặt trên bàn, trong mắt hắn lóe lên vẻ đăm chiêu.

Tần Cửu thật sự có mục đích khác. Bàn tay đặt trên bàn của Tần Cửu ẩn dưới ống tay áo rộng, đã âm thầm dùng nội lực, lấy chân khí bảo vệ nén hương kia.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Cười nhạo

Xem chừng nén hương kia đã sắp cháy hết, cho dù Lưu Liên nghĩ ra cách, sợ là cũng không làm kịp nữa. Tần Cửu dùng chân khí bảo vệ nén hương, khiến gió xung quanh không thể thổi lên phía trên phần hương đang cháy, nén hương này sẽ cháy rất chậm, có thể tranh thủ nhiều thời gian hơn cho Lưu Liên.

Tay áo rộng màu đỏ tươi nhờ nội lực mà phồng lên không một tiếng động, nhìn qua giống như bị gió thổi lên, không hề khiến người khác nghi ngờ, chỉ có Nhan Duật gần Tần Cửu nhất mới phát giác.

Đương nhiên hắn biết vì sao Tần Cửu giúp Lưu Liên, trước đây khi Lưu Liên tham gia kỳ thi mùa xuân, chính là hắn điều đình* từ bên trong. Khi Tần Cửu liên minh với hắn đã từng nói, Lưu Liên là bậc đại tài, nàng đã nhìn trúng tài hoa của Lưu Liên, cho nên muốn bồi dưỡng Lưu Liên thành công cụ của nàng. Mới đầu Nhan Duật còn hơi nghi ngờ, nhưng từ khi Lưu Liên thi đậu Trạng nguyên, hắn đã tin rồi.

*điều đình: bàn bạc để đạt đến một sự thỏa thuận nhằm giải quyết cuộc xung đột hay tranh chấp giữa các bên.

Hôm nay yêu nữ giúp Lưu Liên, đương nhiên là hợp về tình về lý, chỉ có điều, hắn không ngờ Tần Cửu lại có thể nghĩ ra cách này, thật sự khiến hắn phải nhìn nàng với cặp mắt khác. Nhan Duật nhú mày nhìn bàn tay khoác lên vai hắn, bàn tay trắng nõn như ngọc ló ra khỏi ống tay áo màu đỏ, trên móng tay sơn màu đỏ son. Hắn nhíu mày, hắn không thích móng tay nữ tử sơn màu, có điều, móng của bàn tay trước mặt cắt rất ngắn, tuy rằng khiến hắn có chút chán ghét, nhưng vẫn có thể chịu được. Mặc dù là vậy, hắn vẫn rất bình tĩnh dịch người ra, lười biếng nói: “Cửu gia lại đau lòng vì bản vương ư? Bản vương cảm thấy vinh hạnh vô cùng!”

“Thật vậy sao?” Tần Cửu cười xinh đẹp, dường như cực kỳ tùy ý, đáy mắt đuôi mày đều là vẻ phong tình không kiềm chế được. Nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Lưu Liên, chỉ thấy dưới sự diu dờ của Anh Đào, hắn đã ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh, nhất trần châu lên suy tư giây lát, sau đó nhỏ giọng nói câu gì đó bên tai Anh Đào.

Anh Đào xoay người ra khỏi sảnh tiếp khách.

Thượng Sở Sở đi đến trước mặt Lưu Liên, sóng mắt trong veo, ánh mắt dịu dàng, “Tần Phi Phàm, người nghĩ ra cách rồi sao?”

Lưu Liên gật gù đầu.

“Người thật sự có thể xâu vào ư?” Thượng Sở Sở có chút khó tin, hỏi.

Đúng lúc này, Anh Đào từ bên ngoài đi vào, mở tay ở trên bàn, vài con kiến nhỏ màu đen bò từ trong lòng bàn tay ra. Lưu Liên không nói lời nào, nhưng về mặt chăm chú nhắc một con kiến lên, buộc sợi tơ vào lưng con kiến, thả nó ở một đầu lỗ hồng của trần châu, rồi lại bôi chút mật ong vào đầu còn lại. Con kiến liền bò qua lỗ hồng, cũng kéo sợi tơ đi theo, dùng cách này, chỉ trong chốc lát, mấy viên trần châu đã được Lưu Liên xâu lại thành chuỗi.

Những người quan sát trong sảnh tiếp khách vốn định xem truyện cười của Lưu Liên, chưa từng nghĩ hắn lại có thể xâu xong nhanh như vậy, ai cũng trợn mắt há hốc mồm. Chỉ riêng Tần Cửu khoe môi nhếch lên, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng. Nàng đã sớm biết, Lưu Liên sẽ không khiến nàng thất vọng. Đối với hắn mà nói, đề bài này chỉ là chuyện con con, từ nhỏ hắn đã không chỉ thích đọc sách, mà còn cảm thấy hứng thú với một số chuyện ly kỳ cổ quái.

Lưu Liên không hề để ý đến cái nhìn của người khác, chỉ ngược mắt nhìn nén hương đã sắp cháy hết một cái, nhanh tay nhanh chân thút rút ở mỗi đầu sợi tơ. Phải nói ngón tay hắn linh hoạt như vậy là nhờ Tần Cửu bắt hắn chia tơ hàng ngày.

Hắn dâng trần châu đã xuyên xong đến trước mặt Nhân phi, thi lễ nói: “Nuơng nuơng, vì thần đã xâu được trần châu rồi.”

Hoàng hôn đã tới, ánh chiều tà xuyên qua dây mây ở trần sảnh tiếp khách, phản chiếu lên mặt Lư Liên, thiếu niên dung mạo thuần khiết, trong tròng mắt đen lấp lánh ánh sáng trong trẻo bức người. Về trong trẻo này xuyên thấu phết tạng người, tựa như một tấm gương, có thể soi rọi sự xấu xa của lòng người.

Ánh mắt dịu dàng của Nhân phi lướt qua Lư Liên, nhẹ giọng nói: “Không ngờ người đây cả sảnh tiếp khách, lại chỉ có Tần trạng nguyên có thể giải được đề bài này. Quả nhiên Tần trạng nguyên không hổ là kim khoa Trạng nguyên, quả là thông minh vô cùng!”

Tần Cửu lặng lẽ nhấc bàn tay vịn trên bàn lên, không có nội lực của Tần Cửu bảo vệ, rất nhanh nén hương kia đã cháy hết.

Ánh mắt Nhan Túc lướt qua nén hương đã cháy hết, đầu mày hơi nhíu lại, không nhìn được nhìn Tần Cửu một cái.

Tần Cửu nghiêng đầu thần nhiên quét mắt nhìn hắn, ánh sáng lạnh lùng yêu mị hút hồn phách người xoay chuyển trong đôi mắt phượng.

Khóe môi Nhan Túc từ từ nhếch lên tạo thành nét cười lạnh.

Nhan Duật mắt thấy Tần Cửu đứng bên cạnh mình đầu mày cuối mắt với Nhan Túc, đôi mắt tà mị híp lại, thấy nàng dường như không hề để ý, đột nhiên tựa đầu vào cổ nàng, thấp giọng nói: “Cửu gia, thì ra ngươi muốn để Lư Liên làm phò mã của tam công chúa, chẳng trách ngươi hao tổn tâm cơ chu toàn như vậy, chắc hẳn, lúc Lư Liên và Tạ Trạc Trần giao thủ, Lư Liên cũng cố ý bị thương phải không, đó cũng là chủ ý của ngươi đúng không?”

Giọng nói trầm thấp mị hoặc vang ở bên tai, cảm giác ngựa ngửa này khiến Tần Cửu suýt nữa nhảy dựng lên. Nàng cố gắng chịu đựng hơi thở ám áp của hắn phả vào cổ, cảm thấy dường như từng cọng lông tơ ở cổ đã dựng thẳng lên, nàng cứng đờ quay đầu lại, thu bàn tay khoắc trên vai Nhan Duật về, lười biếng cười nói: “Lư Liên là người của ta, cũng chính là người của vương gia, hẳn lấy được tam công chúa, chính là vô cùng có lợi cho vương gia.”

“Nói cũng đúng!” Nhan Duật uể oải thấp giọng nói, trong mắt lóe lên ánh sáng phức tạp nan giải, tạo nên sự đối lập rõ ràng với vẻ mặt ung dung lúc này của hắn, “Vậy bản vương không thể không trợ giúp chuyện này rồi.”

Hai tay hắn khoanh ở trước ngực, làn môi mỏng khẽ nhếch, vẫn là dáng vẻ cười như không cười, nói với Nhân phi: “Hoàng tẩu, hôm nay bản vương rất buồn phiền. Nhị công chúa gả cho một tên mặt than, tam công chúa gả cho một con một sách, người như bản vương lại chẳng ai để ý, thật sự là không công bằng mà.”

Nhân phi cười nói: “Nhân duyên tự có trời định, Ngọc Hoành đừng sốt ruột.” Nói xong, ánh mắt thần nhiên lướt qua Lư Liên vẫn đang dâng trần châu, chỉ thấy vẻ mặt hắn có chút mơ màng, quả nhiên là con một sách. Thật ra, lúc này tâm tư Lư Liên đang đặt ở chuyện Tần Cửu có bị xử tử hay không, thấy Nhân phi không hề nhắc tới chuyện này, đang nghĩ xem nên hỏi một câu thế nào.

Nhân phi mỉm cười nói: “Hội thưởng hoa hôm nay đến đây là kết thúc rồi, bản cung trở về sẽ bẩm rõ với Thánh thượng chuyện ngày hôm nay.” Nói xong, bà đứng dậy, rời khỏi trong sự vây quanh của cung nữ.

Mọi người cung tiễn Nhân phi, sau đó từng người cũng tản đi, cuối cùng tiệc thưởng hoa vô cùng náo nhiệt đã hạ màn vào lúc hoàng hôn. Hai vị công chúa của Vân Thiệu quốc, từng người cũng tìm được nhân duyên của mình, trong nháy mắt Nhiếp Nhân và Lư Liên đã trở thành đôi tượng hâm mộ của chúng nhân.

Thỉnh thoảng có người đến chúc mừng Lư Liên, nhưng Lư Liên vẫn chưa hiểu có chuyện gì xảy ra, cho rằng mọi người đang chúc mừng hắn giải được đề bài, khiêm tốn cười ôm quyền nói: “Đa tạ, đa tạ!”

Nhìn thấy Nhân phi cứ đi như vậy, cũng không hề nhận vòng cổ trần châu hắn xâu được, chắc là sẽ không làm khó Tần Cửu nữa. Hắn bụng vòng cổ trần châu đến trước mặt Tần Cửu, hỏi: “Cửu gia, vậy là không sao phải không?”

Tần Cửu cười dịu dàng nói: “Liên Nhi, vòng cổ trần châu này chính là của tam công chúa, ngươi còn không mau trả lại cho tam công chúa đi.”

Lư Liên nghe vậy, lại vội vàng bụng vòng cổ trần châu đến trước mặt Thượng Sở Sở, “Thì ra chiếc vòng cổ này của tam công chúa, trả cho tam công chúa.”

Lúc này Thượng Sở Sở vẫn chưa hồi phục tinh thần từ cơn kích sấp gả cho Lư Liên.

Vốn dĩ, nàng cho rằng ngoài Nhan Túc sẽ không có ai giải được đề bài này, cho dù thật sự có người thông minh cũng không thể làm được trong vòng một nén hương. Vậy nên nàng cảm thấy không hề có sơ hở. Dù thế nào cũng không ngờ, một Tần Phi Phàm nhảy ra giữa đường.

Nàng nhìn vòng cổ trần châu Lư Liên bụng trong tay, nhất thời lại không biết làm thế nào cho phải.

“Phi Phàm, việc này, ta có thể không...” Thượng Sở Sở vốn định nói, ta có thể không lấy ngươi không? Vừa mở miệng, nàng đã ngẩn người.

Phi Phàm?!

Lời thầy bói Lý Thiết Chủy kia đột nhiên vang vọng bên tai.

“Chữ Túc này, có nghĩa là tâm nguyện, nói rõ trong lòng cô nương có một người. Nhưng sau khi mở chữ này ra, bên trong lại là chữ Ngạt, Ngạt là không tốt. Không tốt, chính là không phải mối lương duyên.”

“Nhưng chữ này, nếu xóa đi chữ Ngạt, thêm một chữ Hựu thì lại là Phụng. Phụng là lương phối của cô nương, nhưng cần cô nương buông bỏ chấp niệm trong lòng. Ngoài ra, điều đáng tiếc là, hiện giờ chữ Phụng này lại đang trong khốn đốn, cần cô nương tình mắt kiếm tìm.”

“Kết hợp lại giải thể tre này, mặc dù nhân duyên của cô nương hơi lận đận, nhưng nhất định son cùng thủy tận ngờ hết lối, liễu rủ hoa cười lại gặp làng. Nhân duyên sau này của cô nương là nhân duyên phi phạm.”

Nhân duyên phi phạm

Phi phạm, Tần Phi Phạm.

Chẳng lẽ nói, nàng và Nhan Túc đã định trước là vô duyên, mà nàng và Tần Phi Phạm lại là mối lương duyên trời định?

Nàng đến Lệ Kinh, người đầu tiên gặp được là hấn!

Đêm hôm đó, nàng dạo chơi trên đường, người gặp phải cũng là hấn!

Mà hôm nay, người giải được đề bài lại là hấn!

Nàng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt mỉm cười của Lưu Liên, giật lấy vòng cổ trong tay hấn, bước nhanh chạy ra ngoài.

Lưu Liên mù mờ gãi gãi đầu, khó hiểu nhìn bóng lưng Thượng Sở Sở.

Nhan Túc đã khoanh tay đi tới, thản nhiên cười nhẹ nói: “Tần Trọng nguyên, vết thương đã lành rồi sao? Bản vương lại không biết y thuật của Diệp Ngự y lại cao minh như vậy, xem ra, bản vương phải bẩm báo phụ hoàng, cần phải ban thưởng hậu hĩnh cho ông ấy.”

Lòng Lưu Liên chùng xuống, mặc dù hấn không bằng lòng ngự trang, nhưng cũng biết Nhan Túc đã nghi ngờ việc này, tuyệt đối không thể để hấn ta vạch trần sự thật. Hấn vội vàng che ngực nói: “Điện hạ, quả thực thuốc của ngự y rất hữu dụng, chỉ có điều, vết thương tuy sâu, nhưng lại không đâm trúng chỗ hiểm, chỉ hơi đau mà thôi. Nếu như không phải vì cứu Cửu gia, tôi sẽ không vội vàng chạy tới như thế.” Lưu Liên nhìn ngực mình, sắc mặt trắng bệch, nói.

“Vì cứu Cửu gia?” Mắt phượng của Nhan Túc hơi híp lại, liếc xéo Tần Cửu một cái, khóe môi nhếch lên tạo thành ý cười giễu cợt.

“Có một số người thật là vô liêm sỉ, ngay cả người ngậy thơ như vậy cũng muốn lợi dụng. Bản vương bội phục!” Nhan Túc để lại một câu ý tứ sâu xa, tươi cười rạng rỡ rời đi.

“Cửu gia, An Lăng Vương có ý gì vậy?” Lưu Liên hỏi.

“A, “ Tần Cửu nhìn chiều tà nơi chân trời, nói với Tỳ Ba, “Chúng ta nên về phủ rồi, nếu không sợ là sẽ không kịp về phủ trước khi trời tối.”

“Cửu gia, rốt cuộc là có ý gì vậy?” Lưu Liên lại hỏi.

Tần Cửu nghiêng đầu nói với Anh Đào: “Anh đào, Liên Nhi bị trọng thương, người đỡ hấn thật cẩn thận.” Xoay người định rời đi.

“Tần Cửu, rốt cuộc ngài có ý gì?” Sắc mặt Lưu Liên đã trắng bệch, trong lòng có dự cảm không lành, hấn bước nhanh đến trước mặt Tần Cửu, cản đường nàng.

“Ôi chao, suýt chút nữa ta đã quên mất một chuyện quan trọng, Hoàng Mao à, Hoàng Mao đi đâu rồi?” Tần Cửu nói lớn tiếng.

Phi một tiếng, Nhan Duật vẫn chưa đi, không nhịn được cười thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Ngài không một sao

Phi một tiếng, Nhan Duật vẫn chưa đi, không nhịn được cười thành tiếng.

Hấn không thể không thừa nhận, nhìn qua giống như Lưu Liên đang bị Tần Cửu ức hiếp, nhưng trên thực tế, hấn nhìn ra được, thật ra điều ấy chứng tỏ Tần Cửu đang quan tâm đến cảm nhận của Lưu Liên, cho nên mới không dám nói ngay chân tướng cho Lưu Liên, mới cố nói lảng sang chuyện khác.

Tiếng cười của hắn dẫn tới một ánh mắt tức giận của Tần Cửu.

“Chao ôi, ta lại quên mất, Hoàng Mao đang ở cùng với Bạch Nhĩ nhà Nghiêm Vương gia, Nghiêm vương gia, ngài trả Hoàng Mao nhà chúng ta đây.” Tần Cửu lập tức chuyển đề tài câu chuyện lần nữa.

Diêm vương gia!

Nhan Duật khó chịu cười, tao nhã bước tới, khoe môi hơi cong lên, cười như không cười nói: “Cửu gia à, ta còn muốn tìm người đòi Bạch Nhĩ nhà ta đây, người lại tìm ta đòi Hoàng Mao! Nói ra, Cửu gia cũng nên quản lý Hoàng Mao nhà người cho tốt, sau này không được đến quấy rầy Bạch Nhĩ nhà ta nữa.”

Tần Cửu chống nạnh cười nói: “Hoàng Mao chính là đứa bé ngoan, sẽ không tùy tiện quấy rầy người khác, nhất là con mèo đen kia.”

Nhan Duật nhún mày nói: “Nếu vậy, tại sao hai đứa nó lại thân thế?” Hắn lười biếng kéo dài âm cuối.

Thật ra, Tần Cửu cũng có chút nghi ngờ với vấn đề này.

Rõ ràng con mèo đen của Nhan Duật cũng không phải dạng dễ chọc, lần đầu gặp mặt còn cấu véo Hoàng Mao đến mức người chết ta sống, lần thứ hai đã lập hội đi gây án, thật sự khiến nàng khó hiểu.

Lưu Liên thấy Tần Cửu và Nhan Duật người một câu ta một câu, hẳn là người đơn thuần, tức giận đến mức đầu hoa ngực nghẹn. Vốn dĩ còn chưa ăn bữa trưa, mặc dù nói vết thương không nghiêm trọng, nhưng dù sao cũng không bằng ngày thường, hắn ôm ngực, sắc mặt trắng bệch, ngã ngồi xuống nên sánh tiếp khách.

Tần Cửu cả kinh, ý cười trên mặt lập tức cứng lại, nhắc chân bước lên một bước, cho đến khi ánh mắt khẽ lướt, thấy đôi mắt đen sâu thẳm của Nhan Duật lóe sáng, nàng vô thức dừng chân lại.

Anh Đào vội vàng đi qua, đỡ Lưu Liên dậy.

Tần Cửu cười xinh đẹp, “Suýt nữa ta quên mất, Liên Nhi còn đang bị thương, chúng ta cũng nên về thôi.”

“Cửu gia không tìm vệt con nhà người nữa à?” Nhan Duật chậm rãi hỏi.

Tần Cửu lười biếng cười nói: “Không tìm nữa, nó chơi chán sẽ tự biết về.” Hoàng Mao biết đường, cho dù đi bao xa, cuối cùng nó đều có thể quay về.

Lúc này đã là xế chiều, tà dương bao phủ muôn nơi, chiếu đỏ nửa bầu trời.

Đoàn người ra khỏi sảnh tiếp khách, men theo lối mòn giữa cây hoa, chậm rãi đi ra ngoài. Tà dương trút xuống ánh sáng nhàn nhạt, nhuộm dần từng bụi hoa và cây cảnh thành một vùng hồng nhạt mộng lung, mang theo vẻ đẹp không nói nên lời.

Phía sau bụi tường vì ở đằng trước, truyền đến một tràng âm thanh quái lạ.

Trong lòng mọi người hơi nghi hoặc, đến khi chuyển giàn hoa ra, lập tức nhìn thấy một con vệt nhỏ mỡ đỏ và một con mèo màu đen tai trắng, đang đánh nhau đến mức khó tách ra được.

Dáng vẻ Hoàng Mao vô cùng thâm trầm, dường như trên mình đã bị Bạch Nhĩ cào mấy vuốt, trên bộ lông trắng dính vết máu. Bạch Nhĩ cũng cực kỳ thâm hại, một vết thương ở trên đầu, nhìn hình dạng thì là bị Hoàng Mao mổ.

Tần Cửu thấy hơi khó tin, nàng vốn cho rằng sẽ nhìn thấy hai đứa Bạch Nhĩ Hoàng Mao vui vẻ hòa thuận, cùng ăn món chúng nó trộm được, không ngờ lại là cảnh tượng này.

Rõ ràng Nhan Duật cũng không ngờ đến, hắn kinh ngạc nhướn mày lên, bên môi có ý cười không thể nén nổi, “A, có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ hai người chia của không đều?”

Hoàng Mao vừa nhìn thấy Tần Cửu đến đây, không tham chiến nữa, vỗ cánh bay lên vai Tần Cửu, giương cánh mình lên nói: “Tiểu gia đau chết rồi.”

Tần Cửu vuốt ve bộ lông trắng của nó, kiểm tra vết thương bên dưới của nó, cười nói: “Không nghiêm trọng, lát nữa bôi cho người chút thuốc.”

Bạch Nhĩ ngẩng đầu ưỡn ngực đứng ở trên một chạc cây, ngạo mạn kêu meo một tiếng với Hoàng Mao, có điều, bởi vì trên đầu mèo có vết thương đáng vẻ hơi buồn cười.

“Vừa rồi không phải hai người cùng đến phòng bếp trộm cá trộm rượu sao, ta cho rằng hai người đã thân rồi chứ, sao chỉ trong chớp mắt đã đánh nhau rồi, lẽ nào đúng là chia của không đều?” Tần Cửu dùng khăn lau vết máu trên mình Hoàng Mao, ôm nó vào trong lòng, hỏi.

Hoàng Mao ló đầu ra, con người đen láy nhìn chằm chằm Bạch Nhĩ, nói: “Tiểu gia còn lâu mới thân với nó, vừa nãy tiểu gia chỉ hợp tác với nó thôi.”

Bạch Nhĩ lại meo một tiếng, đáng vẻ như hồ rình mồi.

Tần Cửu xoa Hoàng Mao đầu, cười nói: “Thì ra là thế.” Nàng vẫn nghi ngờ Hoàng Mao và Bạch Nhi chơi chung với nhau thế nào, thì ra là như vậy.

Hợp tác ư, giống như nàng và Nhan Duật.

Hội thưởng hoa ở Minh Nguyệt sơn trang đến đây là kết thúc, tất cả mọi người ngồi xe ngựa tấp nập rời đi.

Tần Cửu cũng ôm Hoàng Mao, ngồi lên xe ngựa.

Bánh xe lộc cộc, nghiền lên ánh chiều tà màu đỏ tươi trên mặt đất, núi Cửu Mạn sau lưng nàng càng lúc càng xa.

Trong xe ngựa, Lưu Liên ôm Hoàng Mao, Tần Cửu thoa thuốc cho Hoàng Mao. Nàng rắc Kim Sang được lên miệng vết thương của Hoàng Mao, dùng khăn trắng quấn vết thương cho Hoàng Mao. Sau khi thu dọn xong xuôi, Tần Cửu liếc Lưu Liên một cái, hỏi: “Liên Nhi, tại sao sắc mặt tệ như thế?”

Khuôn mặt trong trẻo của Lưu Liên hoàn toàn trắng bệch, làn môi mỏng mím rất chặt, đôi mắt đen âm đạm. Nói ra, Lưu Liên cũng xem như là một tiểu mỹ nam, mặc dù không cực phẩm bằng Nhan Duật, không tuyệt thế như Nhan Túc, nhưng lại có một phong thái tài hoa riêng biệt. Có điều, bởi vì tuổi hân còn nhỏ, đang ở thời kỳ dậy thì, nhìn dáng người hơi gầy yếu một chút. Thế nhưng, lồng ngực hân quật cường ưỡn lên, lại hiện ra sự kiêu ngạo không thể che giấu được.

Sự kiêu ngạo này đang nói, hiện giờ, hân đang giận Tần Cửu.

Hân đã ôm Hoàng Mao, rất lâu rồi không nói gì, ngay cả Hoàng Mao cũng không thể chọc hân nói chuyện.

“Liên Nhi, chuyện ngày hôm nay là ta có lỗi với ngươi.” Tần Cửu thở dài một tiếng, nói.

Lưu Liên mím môi không nói tiếng nào, ngoài hơi thở thuần khiết mơ hồ ra, rõ ràng trên khuôn mặt đẹp đẽ kia còn có vẻ quật cường khó tả.

“Thật ra, ta thật sự hi vọng ngươi có thể sống tốt.” Tần Cửu chậm rãi nói.

“Nói vậy, vừa rồi, việc xâm phạm châu không phải Nhân phi nương nương đang làm khó ngài, mà là tam công chúa đang chọn chồng, đúng không?” Cuối cùng Lưu Liên đã mở miệng nói chuyện, nhưng trong giọng nói lại pha lẫn sự tức giận không nói nên lời.

Thì ra, không ai nói cho hân, mà hân cũng đã đoán ra rồi.

Trong lòng Tần Cửu hơi đau xót, chậm rãi gật đầu.

“Tại sao ngài phải làm như vậy?” Lưu Liên đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt trong veo nhìn chằm chằm Tần Cửu.

“Hôm đó, trên phố Thiên Môn, tam công chúa đã ngã từ trên ngựa xuống, là ngài động tay vào phải không, hôm đó tôi cũng cảm giác được hình như có người đẩy tôi một cái, tôi mới đỡ nàng ấy vào lòng. Đêm hôm đó, ngài sai tôi đến chợ đêm mua binh khí, cũng là đã sớm đoán được tam công chúa sẽ đến chợ đêm, chính là để sắp xếp cho tôi gặp gỡ tam công chúa, có đúng không?” Giọng nói đó có sự trầm thấp của nam tử trưởng thành, nhưng cũng pha lẫn giọng của thiếu niên ngây thơ, đồng thời còn hàm chứa sự trách móc không nói rõ thành lời.

“Ngài khổ tâm thiết kế như vậy, chính vì để tôi có thể lấy được tam công chúa. Đúng không? Tại sao ngài phải làm như vậy? Có mục đích gì không thể để cho người khác biết?”

Trong con ngươi đen nhánh của Lưu Liên lấp lánh sự thê lương khiến lòng người tan nát.

Tần Cửu từ từ quay đầu lại, không đành lòng nhìn hân.

Bầu không khí trong xe ngựa vô cùng nặng nề, ngay cả Hoàng Mao cũng bị nhiễm cảm xúc của bọn họ, ngoan ngoãn không hề nhúc nhích, chỉ mở to mắt, nhìn Tần Cửu một lát, rồi lại nhìn Lưu Liên một lát.

“Ngài nói tốt cho tôi, nhưng ngài có biết tôi thấy thế nào là tốt không? Tương lai tôi chỉ muốn cưới nữ tử tôi yêu, cho dù nàng có phải công chúa hay không.” Lưu Liên cúi đầu nói.

Lòng Tần Cửu vô cùng khổ sở.

Nàng hao tổn tâm cơ bố trí cho Lưu Liên và Thượng Sở Sở quen biết, vốn là định để hai người bọn họ sinh lòng yêu mến, nhưng không ngờ, tất cả đều uổng phí. Vừa rồi, ở trong Mộc Phương viên, khi Lưu Liên biết Thượng Sở Sở có thể gặp nguy hiểm, thật sự rất căng thẳng. Lúc ấy nàng cho rằng hân đã thích Thượng Sở Sở. Nhưng lại sơ xuất mất, hân vốn là người thiện lương, cho dù là người không liên quan gặp nguy hiểm, hân cũng sẽ căng thẳng.

“Liên Nhi, ngươi nói rất đúng. Chúng ta đều muốn ở cùng với người mình yêu thương. Thế nhưng, thường thường nguyện vọng này rất khó thực hiện. Ta không muốn nói thêm điều gì, chỉ muốn nói với ngươi, từ khi ngươi vừa ra đời, đã định trước nhân duyên của ngươi không phải do ngươi tự mình làm chủ.” Đường như Tần Cửu cực kỳ mệt mỏi, dựa vào thùng xe, chậm rãi nhắm mắt lại.

“Không phải do tôi tự mình làm chủ? Tôi lại cứ muốn tự mình làm chủ đấy. Tôi không biết ngài đang nói bậy cái gì, chỉ biết từ khi rời Thiên Thần tông, đến Lệ Kinh, ngài vẫn luôn lợi dụng tôi. Lợi dụng tôi tham gia kỳ thi mùa xuân, chuyện này với tôi không quan trọng. Dù sao tôi cũng là nô tài của ngài, tôi làm những chuyện đó cho ngài là đương nhiên. Nhưng hôm nay, ngài lại lợi dụng tôi kết thân với Văn Thiệu quốc. Tần Cửu, mấy ngày nay, có đôi khi tôi

lại cảm thấy ngại đối xử với tôi rất tốt, thế nhưng, lòng tốt với một người của ngài lại ảm giầu nhiều tâm kế như vậy, ngài không cảm thấy mệt sao?" Luru Liên thấp giọng nói, giọng nói vì nghẹn ngào mà hơi khàn khàn.

Mệt sao?

Làm sao có thể không mệt đây?

Mệt đến mức không chỉ cơ thể, mà cả trái tim nàng cũng vỡ nát.

Nàng đã sớm mệt mỏi đến tận cùng rồi.

Nhưng mà, nàng không thể dừng lại. Một khi dừng lại, nàng sợ rằng mình không thể tiếp tục đứng dậy nữa.

Tần Cửu chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy Luru Liên gần như đã sắp khóc, trong đôi mắt phượng tối đen hiện ra ánh nước. Nàng vươn tay ra, từ từ vỗ lên vai Luru Liên, nhưng bị Luru Liên bắt ngờ hất ra, tay đập lên vách thùng xe.

Tần Cửu nhú mày lại, trong mắt phượng tối đen lóe lên sự dứt khoát, trong thùng xe u ám, cực kỳ bức người. Nàng hơi híp mắt, nói với giọng lạnh lùng: "Tư Đồ Dật!" Khi nàng gọi cái tên này, đã cắn chặt răng, dường như đã dùng sức của ngàn quân mới có thể gọi cái tên này ra được.

Luru Liên là cái tên Tần Cửu đặt cho hắn.

Tần Phi Phàm là cái tên chính thức Tần Cửu lấy cho hắn.

Nhưng trên thực tế, hắn có tên của riêng mình, từ nhỏ hắn có tên là Tư Đồ Dật*, đây là cái tên mẫu thân đặt cho hắn, bởi vì mẫu thân hắn hi vọng hắn an nhàn cả đời.

*Dật là an nhàn.

Từ ba năm trước, đã không còn ai gọi cái tên này nữa, hắn chưa bao giờ nghĩ Tần Cửu lại biết cái tên này của hắn. Cho nên hắn giật mình nhìn Tần Cửu, ánh mắt bức người, dường như muốn chọc một cái lỗ trên mặt nàng.

"Ngài... ngài không được gọi tên đó của tôi, chỉ có người thân của tôi mới có thể gọi tôi như thế." Sau khi con kinh ngạc qua đi, rất nhanh Luru Liên đã khôi phục được sự bình tĩnh, nói chuyện không lưu tình chút nào.

Tần Cửu hơi híp mắt lại.

Hôm nay, có lẽ đã đến lúc không thể không dán vài liều thuốc mạnh cho Luru Liên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Dừng sợ

Editor: Xám

Hôm nay, có lẽ đã đến lúc không thể không dán vài liều thuốc mạnh cho Luru Liên rồi.

"Người thân!?" Tần Cửu cúi đầu nhả ra hai chữ này, một gọn sóng không dễ phát giác xẹt qua mắt phượng, nàng chậm rãi ngẩng đầu, với ngón tay vén bức rèm xe ngựa lên.

Chiều tà đã ngã về tây, chỉ còn lưu lại một vùng ráng chiều lẻ loi đọng lại ở phía Tây bầu trời.

Biểu cảm trên mặt Tần Cửu biến ảo khôn lường, cuối cùng lại là vẻ cay nghiệt đến tận cùng, "Người, còn có người thân sao?"

Luru Liên nhú mày, đôi mắt mở to không chớp nhìn chằm chằm nữ tử mỹ lệ trước mặt. Nàng không hề nhúc nhích ngồi dựa vào thùng xe, cơ thể ẩn trong bóng tối, trên mặt ngoài vẻ cay nghiệt ra, còn có cảm giác bi thương lơ mơ, tựa như ánh trăng trong đêm đông buốt giá, có ánh sáng tiêu điều lực bất tòng tâm.

Đột nhiên, trong lòng Luru Liên dâng lên một dự cảm không lành.

Hắn cảm thấy, hắn không quen Tần Cửu như thế này. Vẻ mặt nàng quá nghiêm túc, khiến trái tim hắn tự dưng rụt rè đi.

"Đương nhiên tôi có người thân rồi, ai mà không có người thân chứ?" Luru Liên cúi đầu nói.

Mặc dù nhà hán đã sụp đổ, mặc dù phụ mẫu chịu tội, nhưng chẳng qua chỉ là đi đày, nếu không phải vì Tần Cửu bắt hán đến Thiên Thần tông, hán đã sớm đi tìm bọn họ rồi.

"Người không có! Người nhà của người đã chết cả rồi!" Tần Cửu ngồi thẳng người dậy, trên khuôn mặt mỹ lệ tỏa ra sự dứt khoát hiếm thấy.

Nàng gần từng tiếng, mỗi một chữ đều giống như thấm máu.

Lưu Liên sững sờ.

Hán hoảng hốt nhìn Tần Cửu, hán không thể tin được, trên đời này còn có người nguyên rủa cả nhà người khác như vậy. Hán nhìn vào mắt nàng, dường như không hề suy nghĩ đã buột miệng nói ra: "Người nhà của ngài mới chết, cả nhà ngài đều chết sạch rồi!"

Những lời này vừa ra khỏi miệng, hán đã hối hận.

Bởi vì hán nhìn thấy biểu cảm của Tần Cửu.

Toàn thân nàng từ trên xuống dưới bao phủ sự bi thương, rõ ràng nàng không khóc, nhưng hán lại cảm thấy nàng đang khóc. Không chỉ là ánh mắt, không chỉ là khuôn mặt, mà dường như toàn bộ cơ thể đang khóc.

Thân thể nàng không thể ngừng run rẩy, giống như bị co giật vậy.

"Tôi... Thật ra tôi không có ý đó, tôi..." Lưu Liên nói với giọng run run, "Ngài đừng buồn!"

"Người nói không sai, quả thực cả nhà ta đã chết sạch rồi!" Tần Cửu đưa bàn tay run rẩy ra, vuốt ve bộ lông vũ mềm mượt của Hoàng Mao trong lòng, chậm rãi nói.

Lưu Liên cũng không ngờ sự tình lại như thế. Trong mắt hán, cho dù cả nhà yêu nữ đã chết sạch, dường như yêu nữ cũng sẽ không chớp mắt một cái.

"Thật sự xin lỗi!" Lưu Liên siết chặt nắm đấm, chẳng biết vì sao trong lòng có sự đau đớn nặng nề xẹt qua, khiến hán có phần không thờ nổi.

"Người không cần nói xin lỗi, bởi vì lời ta vừa nói không hề sai! Người nhà của người, quả thật đã không còn ở nhân thế nữa. Năm đó, trong nhà người xảy ra chuyện, người đã đến Thiên Thần tông, cho nên câu chuyện phía sau người không hề biết. Đi đây ra biên cương chẳng qua chỉ là người nhà người an ủi người nên mới nói vậy, bọn họ sợ người lo lắng cho họ. Cho nên mới âm thầm tiễn người đi, thực ra bọn họ đã không còn nữa, và lại, người, Tư Đồ Dật cũng đã chết rồi. Người chết thay người là thị vệ từ nhỏ đến lớn vẫn luôn ở bên cạnh người, bảo vệ người." Tần Cửu chăm chú nhìn hán, chậm rãi nói.

Lưu Liên hoàn toàn kinh sợ.

Hán hoàn toàn không tin lời Tần Cửu. "Ngài nói bậy, ngài đang gạt tôi!" Hán nói với giọng khàn đặc.

Thế nhưng, hán nhìn thấy ánh mắt Tần Cửu, thấy sự thương xót nặng nề.

Nếu nói vừa rồi Tần Cửu nói cả nhà hán đã chết, Lưu Liên cho rằng là nguyên rủa, thì giờ phút này Tần Cửu nhắc lại, mặc dù hán không thừa nhận điều nàng nói là thật, nhưng tận sâu trong nội tâm, lại cảm giác một cách kỳ lạ rằng nàng không gạt hán.

"Bọn họ chết oan, coi như vì người đã chết, việc người nên làm bây giờ là rửa oan cho họ. Mà người muốn làm được điều đó thì nhất định phải có chỗ đứng trong triều. Nhưng đề có thể có chỗ đứng trong triều nhanh hơn, người nhất định phải có bối cảnh, vậy nên, người phải lấy tam công chúa Thượng Sớ Sớ." Tần Cửu tiếp tục nói.

Lưu Liên nhìn Tần Cửu, hán nghe không rõ nàng đang nói gì, chỉ cảm thấy cảm giác bi thương nồng đậm đang bao phủ cõi lòng. Lúc này, vết thương ban sáng ở ngực lại đau đớn kịch liệt từng cơn, giống như có người đang đánh hán thật mạnh.

Dưới sự tập kích của vết thương và nỗi đau trong lòng, hán dần cảm thấy không chịu nổi nữa, hét to một tiếng, ngất đi.

Tần Cửu đưa tay ra, từ từ vuốt ve khuôn mặt tuấn tú mang theo nét trẻ con của Lưu Liên, cúi đầu nói: "Dật Nhi!"

Ráng chiều cuối cùng ở chân trời phía Tây, giống như một lớp áo choàng ráng mây mỹ lệ, dịu dàng phủ xuống mặt đất. Gió núi lùa qua cửa sổ xe thổi vào trong, không hề lạnh, mà ấm áp, mang theo hương hoa đào thơm ngọt.

Nhưng lúc này, trong mắt Tần Cửu lại không cảm nhận được chút vẻ đẹp nào. Chỉ cảm thấy cơn gió kia tựa như gió âm, vô tình xuyên qua hồn phách của nàng, giống như một thanh đao nhọn vô cùng sắc bén không ngừng cứa vào máu thịt trong thân thể nàng.

Mặc dù không thể chịu đựng nổi, nhưng vĩnh viễn không thể bằng nỗi đau lòng của nàng.

"Dật Nhi! Tha thứ cho ta, cả đời này của người đã định trước không thể an nhàn rồi. Nhưng cho dù là núi đao biển lửa, đều có ta đi cùng người! Đừng sợ!" Nàng nói với giọng dịu dàng, quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Trong ánh mặt trời âm ỉ, nốt ruồi bên khóe mắt đỏ tươi như máu.

888888888888

Khi Nhan Duật về đến vương phủ, sắc trời đã hoàn toàn tối đen. Vầng trăng cong cong trên bầu trời tỏa ra ánh sáng trong trẻo mềm mại.

Hắn xuống xe ngựa, chậm rãi bước vào cổng chính của vương phủ, đi qua sảnh và hành lang, đi vào Mộng viên nơi hắn ở.

Điều Thuyền và Chiêu Quân tiến lên, giúp hắn cởi áo khoác ngoài ra, đổi áo bào màu đỏ đen khoác bên ngoài, thay một chiếc áo tơ có tay áo rộng rãi màu trắng ngà. Ngọc Hoàn bưng chậu rửa mặt tới, Nhan Duật rửa sạch tay và mặt, nhận lấy khăn lau mặt Tây Thi đưa tới, sau đó thong thả bước đến ghế rồi ngồi xuống.

Có tiểu nha hoàn đưa bữa khuya tới, tứ đại mỹ nhân bày lần lượt từng món lên trên bàn, sau đó thì lễ lui xuống.

Nhan Duật chậm rãi tựa lưng vào ghế ngồi, từ từ nhắm hai mắt lại, hắn sắp xếp lại sự việc ở Minh Nguyệt sơn trang hôm nay một lần, cảm thấy hình như có nhiều chỗ không hợp lý. Hắn xoa xoa thái dương, chậm rãi mở mắt, trong lúc vô tình đã liếc ra sau bình phong một cái.

Trong phòng của Nhan Duật bài trí lộng lẫy mà xa xỉ, một chiếc khung bình phong lớn bằng thủy tinh đặt ở trong phòng, dưới ánh đèn mờ ảo, có thể nhìn thấy loáng thoáng một bóng người.

Hắn cúi đầu thờ dài một tiếng, khóe môi cong lên thành ý cười biếng nhác. Hắn đột nhiên duỗi lưng, lấy một miếng điểm tâm bỏ vào trong miệng, lẩm bầm: "Điểm tâm này thật sự ăn rất ngon, tay nghề của Điều Thuyền càng ngày càng khá rồi." Tiếng nói vừa dứt, miếng điểm tâm trong tay hắn đã bắn về phía bình phong.

"Người tới là khách, cũng mời thưởng thức một chút." Nhan Duật lười biếng nói.

Bóng người phía sau bình phong cười sang sảng một tiếng, nhanh chóng bước ra ngoài.

Nhan Duật thấy rõ người vừa đến, thân hình rắn rỏi đột nhiên vọt khỏi ghế, lướt nhẹ như lông hồng, bay về phía người nọ.

Bóng người kia thấy thế, không dám khinh thường, cũng vung tay tấn công Nhan Duật.

Trong căn phòng rộng lớn, ánh đèn bao phủ, trên bức tường trắng tinh, phản chiếu hai bóng người hăng say giao đấu.

Quyển phong ào ào, chưởng phong ào ạt, chân khí mạnh mẽ phiêu bạt bên trong căn phòng, mạnh mẽ đến mức rèm cửa sổ màu tím nhạt bên trong phòng liên tục bay lên.

Chỉ trong chớp lát, hai người đã đấu được vài chiêu.

Đến cuối cùng, chỉ nghe thấy người nọ cười nhạt một tiếng, bóng người đó thu quyền đứng yên, thì lễ với Nhan Duật, nói: "Vương gia, tại hạ mạo phạm rồi."

Nhan Duật cười lười biếng, ngồi xuống ghế trúc, tựa vào ghế, nói: "A Nhân, lâu ngày không gặp, võ nghệ của ngươi lại tiến bộ rồi."

Dưới ánh đèn, người lồi lạc đứng đó là Nhiếp Nhân, Nhiếp đại tướng quân so tài chống xe bọc sắt với Nhan Duật ban sáng. Lúc này, y mặc một chiếc áo đen bó sát người, hoàn toàn là trang phục của người đi đêm.

Y nhìn Nhan Duật, khóe môi mỉm cười nói: "Vương gia khen lắm rồi, thuộc hạ còn kém vương gia rất nhiều." Nói xong, bèn tự đi đến một bên bàn, ngồi xuống, lấy một miếng điểm tâm trong đĩa, bỏ vào miệng, từ từ ăn.

Nhan Duật ung dung mỉm cười, "Chẳng phải nói nếu ngươi không có việc gì thì đừng đến đây sao? Nếu để người khác phát hiện ra, vậy chẳng phải hôm nay bản vương cùng ngươi thì chống xe bọc sắt ở Minh Nguyệt sơn trang là vô ích ư."

Ban ngày Nhan Duật và Nhiếp Nhân công kích nhau, đương nhiên là để người ngoài cho rằng hai người hắn bất hòa, sẽ không nghi ngờ Nhiếp Nhân là người của hắn.

"Lẽ nào là ở Minh Nguyệt sơn trang ăn không no, nên đến chỗ ta tìm đồ ăn?" Nhan Duật hí mắt nói tiếp.

Nhiếp Nhân ăn vài miếng, nuốt miếng điểm tâm, vẫn chưa thỏa mãn mà tặc lưỡi, hồn nhiên không có chút đáng về tướng quân nghiêm cẩn nào của buổi sáng.

"Vương gia, ta không phải mèo đầu!" Hắn cười tủm tỉm nói, nhíu mày, khó xử nói, "Thuộc hạ mạo muội đến đây, quả thực là có chuyện."

"Nói đi!" Khóe môi Nhan Duật hàm chứa ý cười mệnh mang, nhẹ nhàng đứng đứng ghế xoay, thong thả nói.

Sắc mặt Nhiếp Nhân dần chuyển sang nghiêm túc, chậm rãi nói: "Vương gia, thuộc hạ thật sự phải lấy nhị công chúa Vân Thiệu quốc sao?"

Nhan Duật nghiêng người dựa vào ghế, duỗi ngón tay xoay chiếc nhẫn xanh biếc trong tay, lười biếng nói: "Chẳng phải ngươi rất thích nàng ta sao? Chuyện đó không phải là hợp tâm ý của ngươi sao?"

Mặt Nhiếp Nhân hơi đỏ lên, chậm rãi nói: "Vương gia, nhưng... Người nàng thích lại không phải thuộc hạ, nếu như, nàng biết thực ra người khi đó là vương gia..."

"Người không nói, thì làm sao nàng ta biết được?" Nhan Duật ngắt lời Nhiếp Nhân, bình tĩnh nói.

Dưới ánh đèn, trông mắt tà mị hẹp dài đen như nét mực, khóe môi mỏng hơi cong lên, hiện ra ý cười rất nhạt.

"Thuộc hạ cảm thấy, như vậy không công bằng với Tư Tư công chúa, kỳ thật người nàng thích là vương gia, nhưng ta lại thay mặt đổi đào." Nhiếp Nhân vô cùng khó xử nói.

Nhan Duật khẽ híп mắt lại, không nói gì một hồi lâu.

Ánh đèn chiếu vào mắt hắn, giờ phút này đôi mắt kia tối đen mà sâu sắc, tựa như một hồ nước lạnh băng sâu không thấy đáy. Ý cười nơi khóe môi hắn đã thu lại, lúc này khuôn mặt vốn mị hoặc khiến người nhìn anh tuấn lạnh lùng mà nghiêm túc. Hắn nhíu mày, thân nhiên nói: "A Nhân, trên đời này, chẳng lẽ chuyện không công bằng còn ít sao? Người thích nàng ta như vậy, nàng ta có thể lấy người là phúc phận trời ban. Nếu như lấy ta, vậy mới đúng là không công bằng."

Nhiếp Nhân trầm mặc không nói gì, một lúc lâu sau thấp giọng hỏi: "Vương gia, ngài thật sự không thích Tư Tư công chúa chút nào ư? Trước đây ngài gặp nàng ấy trước khi gặp Bạch cô nương. Lễ nào vương gia không động lòng chút nào sao?"

Nhan Duật khoát tay, ngắt lời Nhiếp Nhân, "Nhiếp Nhân, chuyện tình cảm không phân biệt quen biết trước sau, quả thực năm đó ta rất yêu thích Thượng Tư Tư, nhưng không phải tình cảm nam nữ. Người cứ yên tâm đi. Ý ta đã quyết, sẽ không thay đổi nữa, A Nhân chớ nên nói nhiều. Chuyện giữa ta và nàng, chỉ cần người không nói, Thượng Tư Tư sẽ không biết được."

Nhiếp Nhân từ từ gật gật đầu, nhưng vẻ mặt lại phức tạp.

Nhan Duật đứng dậy, khoanh tay đi đến trước mặt Nhiếp Nhân, vỗ vỗ vai y, nói: "A Nhân, từ tình hình hôm nay, bản vương thấy Thượng Tư Tư cũng không phải không có cảm tình với người, người đừng suy nghĩ nhiều quá."

Nhiếp Nhân nhíu mày, "Đó là bởi vì nàng tưởng ta là ngài."

Nhan Duật nhếch môi, ánh sáng mờ lan tỏa trong mắt, nói với giọng điệu tao nhã: "A Nhân, người cảm thấy Thượng Tư Tư sẽ thích người như ta sao?"

Nhiếp Nhân thờ dãi một tiếng, chăm chú nhìn Nhan Duật, chậm rãi nói: "Ngọc Hoành, ngài việc gì phải khổ như vậy?"

Khi Nhan Duật còn ở đất phong Lâm Châu, đã kết bạn với một đám huynh đệ, Nhiếp Nhân chính là một trong số đó. Bọn họ quen biết từ thuở hàn vi, tình như huynh đệ, những khổ sở Nhan Duật phải chịu, Nhiếp Nhân biết rất rõ, bọn họ vẫn luôn ngầm gọi thẳng tên nhau.

Một lát sau, Nhiếp Nhân đột nhiên hỏi: "Vương gia, tam công chúa Thượng Sở Sở sắp lấy Tần Phi Phàm, chuyện này khá bất ngờ, không biết vương gia dự định thế nào?"

"Chuyện này, ta cũng cảm thấy bất ngờ." Nhan Duật đột nhiên híп mắt, chậm rãi nói.

Hiện giờ Tần Cửu đang hợp tác với hắn, người của nàng và tam công chúa kết thân, đương nhiên có lợi cho hắn. Có điều, hắn cảm thấy hơi bất ngờ. Thượng Tư Tư có thể nhìn trúng Nhiếp Nhân, là do hắn an bài xong từ trước. Thế nhưng, Thượng Sở Sở có thể nhìn trúng một trạng nguyên nhỏ nhoi không có thân thế bối cảnh, không có tiếng tăm thì thật sự kỳ quái. Nếu như toàn bộ chuyện đó là do Tần Cửu an bài, vậy thì hắn không thể không nhìn nữ nhân này với cặp mắt khác rồi.

"Tần Cửu, Cửu gia, quả nhiên không hề đơn giản!" Nhan Duật nhàn rỗi nghịch chiếc nhẫn trên ngón tay, khóe môi đột nhiên nhếch lên, nói với ý tứ sâu xa.

"Câu Hồn Hồng Y? Trước đây cho rằng nàng ta chỉ biết làm hại thiếu nam, không ngờ lại có tâm kế như vậy?" Nhiếp Nhân trầm giọng nói.

Nhan Duật gật đầu, ánh đèn chiếu lên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, ý cười nghiêm túc lướt qua khóe môi, "Lại Bộ Thượng Thư Lưu Lật chính là bị nàng ta tính kế mất chức. Nhan Mẫn đáng thương đã mất một cánh tay có lợi, lại còn cho rằng tất cả là do Nhan Túc gây nên."

"A Nhân, " Nhan Duật liếc nhìn bóng đêm bên ngoài khung cửa sổ một cái, nhíu mày nói, "Người quay về sớm đi, nếu như không có chuyện quan trọng, tốt nhất là đừng đến vương phủ nữa, chúng ta vẫn liên lạc theo quy củ cũ."

Nhiếp Nhân gật đầu, "Vậy thuộc hạ cáo lui." Y đẩy cửa phòng ra, bóng người đen sì lập tức hòa vào trong màn đêm.

Nhan Duật ngồi trên ghế trúc, đầu dựa vào lưng ghế, sa vào trầm tư.

Hắn phát hiện ra, hình như Tần Cửu đối xử với Lưu Liên có chút bất thường. Rốt cuộc là bất thường ở đâu, mặc dù hắn không nói rõ, nhưng vẫn cảm thấy khác thường. Rõ ràng Tần Cửu rất coi trọng hắn ta, nhưng hắn cảm thấy, không phải chỉ vì tài năng và học vấn của Lưu Liên.

Tần Phi Phàm, hay Lưu Liên, hắn ta thật sự chỉ là một người hầu nhỏ nhoi của Thiên Thần tông thôi sao?

Nhan Duật nhặt một hạt đậu phộng trong chiếc đĩa trên bàn lên, ăn không thấy ngon, cao giọng nói: "Người đâu!"

Chiêu Quân lên tiếng đáp, đi vào hỏi: "Vương gia, có chuyện gì ạ?"

Nhan Duật híp mắt nói: "Chiêu Quân, người phái người đi điều tra lai lịch của Tần Phi Phàm một chút."

"Vâng!" Chiêu Quân đáp lại, lui ra ngoài.

Nhan Duật thả lỏng người, chậm rãi dựa vào ghế trúc, khoe môi treo nụ cười mím mê say.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Tính kế

Editor: Xám

Mấy ngày nay, trong Lệ Kinh liên tục xảy ra chuyện lớn.

Đầu tiên là Kiềm Gia môn chủ Tần Cửu của Thiên Thần tông vào kinh, đêm Tết Nguyên Tiêu, Nghiêm Vương Nhan Duật tỏ tình với Tô Văn Hương – con gái Tô tướng trước mặt mọi người. Sau đó chính là lễ Cầu Tuyết, điều nằm ngoài dự liệu của mọi người là người đứng đầu lại là thị vệ Tần Phi Phàm nhỏ nhoi của Thiên Thần tông, vào kỳ thi mùa xuân sau này, hẳn lại đổ trạng nguyên.

Một sự kiện rất quan trọng khác là vụ án Tô Văn Hương - Tô tiểu thư suýt bị Lư Lai Thuận mạo phạm ở núi Thương Ngô, vì vụ án này, Lại Bộ Thượng Thư Lư Lật bị mất chức, Huệ phi nương nương vẫn luôn được sủng ái trong cung đã thất sủng, bị cấm túc. Vụ án này lại dính líu đến rất nhiều người, khiến người ta xôn xao bàn luận. Huệ phi và Lư Lật ở bên phe Nhan Mẫn, phần lớn quan viên trong triều đều nhìn ra, vụ này liên quan đến việc tranh đoạt.

Tiếp nối chuyện này, chính là chuyện liên hôn giữa Vân Thiệu quốc và Đại Dục quốc. Sau tiệc thưởng hoa, hôn sự của Nhiếp Nhân Nhiếp đại tướng quân và nhị công chúa Thượng Tư Tư của Vân Thiệu quốc, cũng như Tần Phi Phàm và tam công chúa Thượng Sở Sở đã được quyết định.

Một số người có lòng đã nhìn ra, chuỗi sự việc liên tiếp này đều bắt đầu từ sau ngày Tần Cửu của Thiên Thần tông vào kinh.

Có phải nữ tử xinh đẹp lộng lẫy kia thật sự là một dấu hiệu không lành?

Tóm lại, mọi người đã nhận ra, thế cục triều đình không còn yên ả như hai năm qua nữa, đã bắt đầu dao động, giống như nước sông đã phẳng lặng rất lâu, bất kỳ lúc nào cũng có thể dấy lên sóng lớn.

Cho dù bên ngoài nghị luận thế nào, hai ngày nay tâm tình của Tần Cửu – người trong cuộc lại không được tốt. Bởi sau khi trở về từ tiệc thưởng hoa, Lư Liên đã ngã bệnh. Bệnh tình không tính là quá nghiêm trọng, điều khiến Tần Cửu lo lắng là sau khi tỉnh dậy từ hôn ngất xỉu đó, Lư Liên đã thay đổi. Rất khó nhận ra sự thay đổi này từ biểu hiện, bởi vì Lư Liên vẫn chơi đùa với Hoàng Mao, khi đối diện với sự trêu chọc của Tần Cửu cũng sẽ đỏ mặt, thế nhưng, chỉ cần người nhìn vào mắt Lư Liên một cách cẩn thận, sẽ phát hiện ra trong ánh mắt hẳn có thêm một thứ gì đó mà trước đây không có.

Thứ đó, người có thể gọi nó là tang thương.

Tang thương, là thứ đã trải qua sự mài giũa thống khổ mới xuất hiện. Mỗi khi Tần Cửu nhìn thấy sự tang thương đó hiện ra trên khuôn mặt tuấn tú mang theo nét trẻ con của Lư Liên, nàng sẽ không nén nổi nỗi buồn.

Lúc nào nàng cũng an ủi mình như thế này, Dật Nhi đã trưởng thành rồi, hẳn không hồn nhiên vô ưu vô lự như trước nữa, hẳn đã trở nên trầm tĩnh hướng nội, chín chắn can trọng, đó là chuyện tốt!

Lư Liên cũng không hỏi thêm Tần Cửu về chuyện phụ mẫu hẳn, dường như, hẳn biết Tần Cửu sẽ không gạt hẳn. Hẳn cũng không phản đối chuyện chung thân với Thượng Sở Sở nữa, tuy nhiên Tần Cửu nhìn ra được, hẳn không hề vui.

Đã là giữa xuân, đã là lúc hoa mẫu đơn nở rộ.

Vào lễ Cầu Tuyết, mẫu đơn của Nhan Duật được chăm sóc trong phòng ấm, cho nên hoa nở khá sớm, nhưng dấu sao lại không phải đúng mùa hoa nở, cho nên vừa gặp phải khí lạnh, rất nhanh đã khô héo.

Người Lệ Kinh cực kỳ thiên vị hoa mẫu đơn, thậm chí có thể dùng từ say mê để hình dung. Thơ nói: Chỉ có mẫu đơn mới thật sự là quốc sắc, khi hoa nở chấn động kinh thành.

Đến lúc này, khu vực trồng cây trên đường phố đầy hoa mẫu đơn nở rộ, khắp nơi đều là người ngắm hoa. Nhưng nơi dòng người ngắm hoa đổ về đông nhất lại thuộc về một vài ngôi chùa nổi tiếng. Trong đó, chùa Hoa Ân là đông nhất. Đến lúc hoa mẫu đơn nở rộ, có thể nói ở đó du khách như mây, xe ngựa tấp nập.

Tần Cửu nghe nói mẫu đơn của chùa Hoa Ân đã nở rộ, bèn nói với Tỳ Ba: "Người phái người đi đưa phong thư cho Nghiêm Vương, cứ nói chùa Hoa Ân có một cây mẫu đơn hiếm thấy, nếu như Tô tiểu thư nhìn thấy, nhất định sẽ thích."

Tỳ Ba hỏi: "Nói như vậy, Nghiêm vương sẽ đi sao?"

Tần Cửu cong môi cười nói: "Người yên tâm, chỉ cần nhắc tới Tô Văn Hương, hẳn nhất định sẽ đi. Người còn nhớ chuyện Tô tiểu thư gặp nạn ở am Từ An lần trước không?"

Tỳ Ba gật gù đầu, hôm đó Tô tiểu thư xảy ra chuyện ở núi Thương Ngô, bởi vì Nhan Duật chạy đến kịp thời, mới may mắn thoát nạn. Nếu như nhắc tới Tô Văn Hương, giống như một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng, Nhan Duật nhất định sẽ đi.

"Bảo Liên Nhi hẹn Thượng Sở Sở, chúng ta cũng đến chùa Hoa Ân góp vui xem sao." Tần Cửu thông thả nói.

88888888888888

Chùa Hoa Ân xây dựng ở vùng ngoại thành Lệ Kinh, vốn là biệt viện của một vị quý tộc tiền triều, cực kỳ hoa lệ. Sau khi Đại Dục dựng nước, đã sửa sang nơi này thành chùa miếu. Hòa thượng trong chùa rất biết cách trồng mẫu đơn, lúc này hoa nở xinh đẹp long lanh, cho nên đã trở thành thắng cảnh du xuân của Lệ Kinh.

Cách chùa Hoa Ân không xa còn có vài tòa phủ đệ, giống như chùa Hoa Ân, cũng từng là biệt viện của quan viên quý tộc tiền triều, hiện giờ, Khánh Đế đã thưởng cho một số vị quan viên quan trọng trong triều.

Đoàn người Tần Cửu ngồi xe ngựa đi từ cửa Nam ra ngoài, đi chưa được bao lâu đã đến chùa Hoa Ân. Nàng vừa xuống xe ngựa đã ngăn người.

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy hoa mẫu đơn nở dưới mái hiên phía Đông của ngôi chùa, dòng người như mắc cửi. Xuyên qua trăm hoa hương thơm nồng nàn, người người say đắm, nàng đã nhìn thấy Nhan Duật.

Ánh nắng giữa xuân lấp lánh trên phiến lá tươi non, lung linh nhưng không chói mắt. Nhan Duật khoanh tay đứng lặng ở đó, người mặc một chiếc áo bào đen tuyền – trang phục ở nhà, trong tay lại cầm một cây roi ngựa bằng vàng đen, thị vệ của hắn dắt ngựa nghiêm túc đứng bên cạnh.

Giữa thắng cảnh phồn hoa hoa nở rộ rõ như thế, bộ hắc y của Nhan Duật cực kỳ nổi bật.

Tần Cửu vừa xuống xe ngựa, hắn đã ngược mắt nhìn sang, dường như đang đợi nàng.

Dưới ánh nắng mặt trời êm dịu, khuôn mặt anh tuấn của Nhan Duật lấp lánh ánh sáng soi tỏ lòng người, nhưng trong hai mắt lại hàm chứa sự tà ác.

Tần Cửu nhìn ra được, sau khi nhận được thư của Tần Cửu, Nhan Duật không kịp thay y phục đã cưỡi ngựa đến đây. Chắc là cho rằng Tần Cửu đã đến đây từ trước, sợ nàng gây bất lợi cho Tô Văn Hương, cho nên mới vội vã như thế.

Tần Cửu cười lười biếng, ôm Hoàng Mao phóng khoáng đi về phía hắn. Dưới ánh mặt trời êm dịu, cả người nàng khiến người ta có cảm nhận về vẻ đẹp thuần túy, một sức quyến rũ mị hoặc mà dịu dàng vượt qua phồn hoa vô hạn.

Nàng đứng lại ở trước mặt Nhan Duật, mỉm cười nghiêng đầu, trên búi tóc đen nhánh, cây trâm san hô phản chiếu ánh mặt trời êm dịu.

"Không ngờ, vương gia sẵn lòng ngắm hoa cùng ta như vậy, nhanh như thế đã đến rồi. Đang đón ta sao?"

Nhan Duật hơi nhíu mày, bình tĩnh hỏi: "Tần Cửu, người sáng không nói lời tồi, người lại muốn làm trò xấu xa gì vậy?" Câu chất vấn trong lời của hắn rõ ràng đến thế.

"Nghiêm Vương gia, ngài nghĩ nhiều rồi đấy, ta chỉ đơn giản là muốn mời ngài ngắm hoa mà thôi." Tần Cửu thản nhiên nói, giọng điệu cực kỳ chân thành.

"Tại sao lại nhắc tới Tô tiểu thư?" Chân mày Nhan Duật nhíu lại, nói.

"Chẳng phải ta nói có một cây hoa cực kỳ xứng với Tô tiểu thư sao?" Tần Cửu nói xong, đi qua người hắn, mái tóc đen dịu dàng bồng bềnh theo bước chân của nàng, như gấm tơ, tựa thác đổ. Áo váy màu đỏ tươi, buộc thắt lưng to rộng, trên thắt lưng treo quả cầu hương chạm khắc hình nổi, kẻ khàn đục đưa trong gió, để lại hương thơm thoang thoảng.

Nhan Duật đưa tay bắt lấy tay của Tần Cửu, bàn tay ấy mềm mại không xương, nhưng trong lòng bàn tay lại có chút thô ráp, hình như là vết chai do luyện võ để lại. "Cây nào? Người hoàn toàn chưa từng ngắm hoa, làm sao mà biết được?" Nếu như trước đó Tần Cửu đã đến Chùa Hoa Ân, ngắm hoa từ trước, nói vậy còn hợp tình hợp lý. Có điều, nàng còn hoàn toàn chưa ngắm.

Tần Cửu cười, chỉ vào một cây mẫu đơn trắng dưới mái hiên phía Đông, nói: "Cây kia không giống sao? Nhiều mẫu đơn như vậy, cuối cùng sẽ có một cây giống Tô tiểu thư."

Nhan Duật hừ một tiếng, nhưng sau khi hắn đến đây, đã nghe ngóng được hôm nay Tô Văn Hương không đến Chùa Hoa Ân, cho nên không lo lắng nữa, bèn quyết định tiếp tục dây dưa với Tần Cửu, xem rốt cuộc nàng muốn thế nào. Hắn cười lười biếng nói: "Vậy không biết cây nào có vẻ giống Cửu gia nhỉ."

Tần Cửu cười xinh đẹp nói: "Vương gia cảm thấy cây nào giống vậy?"

Nhan Duật đang híp mắt đánh giá mầu đơn nở rộ, lại nghe thấy tiếng bàn luận của du khách bên cạnh, "Đã nghe nói chưa? Trong một biệt viện gần đây, có vài cây mầu đơn nở rất to, phải to gấp đôi mầu đơn ở bên chùa Hoa Ân. Nghe nói, còn có một cây mầu đơn mầu hồng phấn, vốn dĩ là mầu hồng nhạt, chẳng biết năm nay xảy ra chuyện gì, sau khi hoa nở, trở nên đỏ tươi như son vậy."

"Không biết là thật hay giả, chúng ta cũng đi xem xem." Hai nữ tử vừa nói chuyện đi qua bên cạnh hai người.

Rất nhanh, tin tức gần đây có cây mầu đơn trong một biệt viện còn nở to hơn, đẹp hơn mầu đơn của chùa Hoa Ân đã lan truyền trong đám du khách, du khách nhao nhao chuyển hướng qua đó ngắm cảnh.

Tần Cửu và Nhan Duật, Thượng Sở Sở, Lưu Liên cũng theo đám người đi xem náo nhiệt.

Đến trước cổng của biệt viện kia, phát hiện ra đó là biệt viện của Hình Bộ Thượng Thư Chu Tử Thu. Quản gia giữ cổng nhìn thấy nhiều du khách muốn vào phủ ngắm mầu đơn như vậy, về mặt lo sợ, ông ta xua tay cự tuyệt nói: "Không có chuyện đó, mầu đơn trong phủ đâu có đẹp bằng chùa Hoa Ân, càng không có mầu đơn đổi mầu."

Chỉ tiếc rằng, du khách quá đông, trong đó cũng có vài kẻ ăn chơi trác táng có chút quyền thế, đâu chịu nghe lời của quản gia, bèn nửa xông vào nửa cầu xin, nói: "Bạn ta chỉ vào trong xem một chút thôi, sẽ đi ra ngay, mong lão quản gia tạo điều kiện cho."

Lão quản gia không biết làm sao, bèn nghe theo để bọn họ đi vào, có người mở đầu, du khách phía sau liền vào theo.

Mặc dù tòa biệt viện này của Hình Bộ Thượng Thư Chu Tử Thu không tính là nhỏ, nhưng lại bài trí rất thô sơ, đình đài lầu các ở vườn đều không được tu sửa, rất hoang tàn. Tường trắng bong tróc loang lổ, nóc nhà cũng sứt ngói thiếu mái hiên, lộ ra dấu vết cổ xưa nhiều năm không tu sửa. Nhìn ra được, từ sau khi Khánh Đế ban tòa nhà này cho Chu Tử Thu, ông ta không hề sửa sang nơi này, rõ ràng cũng rất ít khi tới đây ở.

Du khách đến đây thường thức mầu đơn không thể không cảm thán: "Quả nhiên Chu đại nhân là vị quan tốt thanh liêm, biệt viện này đã hoang tàn đến vậy rồi, cũng không cho quét vôi sửa chữa lại một lượt."

"Phải đó, phủ đệ cư trú ở Lệ Kinh của Chu đại nhân đều rất đơn sơ, đương nhiên lại càng không tu sửa biệt viện này, ông ấy cũng rất ít khi đến đây ở." Có người nói.

Khóe môi Tần Cửu cong lên thành nét cười lạnh, vị quan tốt sao? Có thể thật sự thanh liêm, nhưng có tốt hay không thì khó nói rồi.

Mọi người đi qua hành lang dài cũ nát, vòng qua một hòn giả sơn, lập tức nhìn thấy hoa mầu đơn ở vườn.

Hoa không hề nhiều, chỉ có hơn mười cây, hoa nở rất đẹp, ánh mặt trời rạng rỡ chiếu xuống cảnh hoa tươi tốt, từng đóa hoa đỏ rực điểm lệt, tươi non mềm mại, trắng đến lóa mắt. Quả thật rất đẹp, nhưng không giống như lời đồn, rằng đẹp hơn Chùa Hoa Ân rất nhiều.

Mọi người không khỏi có chút thất vọng, đứng vào lúc đó, có người nhìn thấy một cây mầu đơn bên cạnh hòn giả sơn, nói với giọng kinh hãi: "Chính là nói cây mầu đơn này phải không, quả nhiên... hoa rất to!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Lại lợi dụng bản vương?

Editor: Xám

Thân cây mầu đơn này cao khoảng sáu thước, cành lá sum suê, trên cành cây điểm đầy đóa hoa nở rộ, ước chừng có hơn một trăm đóa, mỗi một đóa hoa đều to hơn mầu đơn thông thường rất nhiều, mầu đỏ tươi, dưới sự chiếu rọi của ánh mặt trời, tỏa ra ánh sáng lung linh, hương thơm sực nức.

Không chỉ riêng cây mầu đơn này cực đẹp, mà mỗi một đóa hoa cũng đẹp vô cùng. Cánh hoa xòe ra tầng tầng lớp lớp, từng cánh hoa giống như do bàn tay khéo léo của Thiên Nữ tía thành.

Những người vây xem không nhịn được tán thưởng: "Quả nhiên cây mầu đơn này cực kỳ đẹp! Xem ra mầu đơn đứng đầu năm nay thuộc về cây này rồi."

Người Lê Kinh có một phong tục, chính là mỗi một năm khi hoa mẫu đơn nở, trong lúc ngắm hoa cũng sẽ bình phẩm mẫu đơn ở khắp nơi, cuối cùng chọn ra ba cây đẹp nhất trong số đó. Không thể nghĩ ngờ, cây hoa đứng đầu năm nay thuộc về cây mẫu đơn đỏ này.

"Cây mẫu đơn này quả nhiên là tuyệt sắc khuynh thành!" Trong mắt Nhan Duật có vẻ kinh ngạc lướt qua, có điều, rất nhanh đôi mắt dài hẹp của hắn đã híp lại đầy nguy hiểm, "Thế nhưng, bản vương thấy giống của cây mẫu đơn này rõ ràng là Dạ Quang Bạch, tại sao hoa nở ra lại có màu đỏ san hô? Lễ nào, thật sự đã biến chủng* rồi?"

*biến chủng: đổi loài.

Tần Cửu mỉm cười, Nhan Duật có thể liếc mắt nhìn hình dạng lá và hoa của mẫu đơn một cái mà nhìn ra giống của chúng, xem ra, quả nhiên không uổng công hắn trồng mẫu đơn vì Tô Văn Hương.

"Vương gia đúng là tinh mắt. Có điều, ta lại thấy không giống như biến chủng, nếu như là biến chủng, thì ngay cả đóa hoa và thân cành cũng thay đổi hình dạng chứ." Tần Cửu uể oải nói.

"Vừa khéo bản vương khá hiểu rõ Dạ Quang Bạch mà thôi." Nhan Duật cười nói: "Cửu gia nói rất đúng, không phải là biến chủng, lễ nào đã nhuộm màu?"

Nhan Duật rẽ dòng người ra, đi đến phía trước cây hoa mẫu đơn, ngón tay sờ lên một đóa hoa mẫu đơn gần hắn nhất, lại nhìn vào ngón tay, không hề dính màu đỏ, rõ ràng không phải do nhuộm màu.

Lúc này, lão quân gia trông coi biệt viện cũng vô cùng kinh ngạc.

"Đây... Đây... Đây, lão nô nhớ rõ, năm ngoái cây mẫu đơn này vẫn nở hoa trắng, sao năm nay đã biến thành hoa đỏ rồi?"

"Nói vậy, đúng là năm ngoái màu trắng, năm nay đã biến thành màu đỏ. Chẳng lẽ là Phật Tổ hiển linh, lão bá, năm ngoái cây mẫu đơn này cũng nở to như vậy sao?" Có một thiếu nữ chen đến trước mặt lão quân gia, tò mò hỏi.

Lão quân gia lau mồ hôi trên trán một cái, rõ ràng giống như đã nghĩ ra gì đó, vội vàng xua tay cao giọng nói: "Lão nô không nhớ rõ nữa. Đây là nhà riêng, nếu như mọi người đã thưởng thức mẫu đơn rồi, vậy xin rời đi ngay cho."

Rõ ràng mọi người vẫn chưa ngắm đủ, tụ tập lại không chịu đi.

Tần Cửu liếc Nhan Duật một cái, cười nói: "Vương gia, mẫu đơn xinh đẹp như vậy, ngài không muốn để Tô tiểu thư cũng nhìn thấy sao?"

Nhan Duật khoanh tay đứng ở trước cây hoa mẫu đơn, ánh mắt lướt qua từng đóa mẫu đơn đỏ, chỉ cảm thấy hương thơm sực nức kéo tới, thản nhiên nói: "Nếu như đây là màu trắng, nàng ấy nhất định sẽ rất thích. Nhưng quả thực màu đỏ cũng rất đẹp, có điều, hôm nay nàng ấy không tới."

Tần Cửu dời bước đến bên cạnh hắn, cười nói: "Vương gia thật là. Tô tiểu thư không tới cũng chẳng sao cả, chẳng phải chuyển cây mẫu đơn này đến phủ Tô tướng là được rồi ư."

Nhan Duật đang ngửi hương hoa tựa như say mê, nghe thấy lời Tần Cửu, từ từ buông cành hoa trong tay ra, quay đầu nhìn chằm chằm Tần Cửu. Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm lên mặt Tần Cửu rất lâu, cuối cùng, hắn đột nhiên bật cười, lười biếng cúi đầu vuốt dài lụa treo bên hông mình, thản nhiên nói: "Lần trước bản vương đã tặng mẫu đơn cho Văn Hương rồi, bản vương không thèm dùng kỹ xảo giống thế nữa."

Hắn nói xong, liền khoanh tay, phong độ ngời ngời đi qua trước mặt Tần Cửu, đi xuyên qua đám người.

Tần Cửu nhìn dáng vẻ nhàn hạ của hắn, đột nhiên cảm thấy trong lòng bùng lửa giận, mắt phượng của nàng híp lại, bước nhanh đuổi theo, chắn ở trước mặt Nhan Duật, mỉm cười nói: "Vương gia, ngài thật sự không tặng cho Tô tiểu thư ư?"

Hai mắt Nhan Duật bình tĩnh nhìn Tần Cửu, trên gương mặt tuấn mỹ ẩn chứa ý cười, nhưng trong mắt lại hoàn toàn lạnh lẽo, "Cửu gia, mặc dù không biết rốt cuộc ngươi muốn làm gì, nhưng bản vương biết, ngươi lại muốn lợi dụng bản vương rồi!"

Tần Cửu sững sờ, không ngờ Nhan Duật giả hoạt như vậy, nàng lấy lại bình tĩnh, cười xinh đẹp nói: "Xem vương gia nói kìa, đâu phải là lợi dụng. Chỉ là hợp tác mà thôi."

"Vậy dù thế nào ngươi cũng phải cho bản vương biết rốt cuộc ngươi muốn làm gì chứ?" Nhan Duật chậm rãi nói.

Tần Cửu mỉm cười, mới thấp giọng nói: "Vương gia nói đúng. Nếu như có thể dùng người khác, ta nhất định không để vương gia làm. Nhưng nhìn chung Lễ Kinh này cũng chỉ có vương gia mới có thể làm chuyện đào hoa này một cách hợp tình hợp lý. Nếu như đổi thành người khác, Thánh Thượng sẽ không dễ dàng tin tưởng như vậy, vương gia nói có đúng không?"

"Phải! Cửu gia nói rất đúng." Nhan Duật lười biếng kéo dài giọng, thấp giọng nói với ngữ điệu chế giễu, "Đừng nói là đào hoa, cho dù là đào phần mộ tổ tiên, bản vương có làm, người khác cũng cảm thấy hợp tình hợp lý như thế, không ai cảm thấy kì quái cả!"

Tần Cửu nhún mày, ánh mắt lướt qua bốn phía một cái, thấy không ai chú ý tới bọn họ, mới nhẹ giọng nói: "Nói vậy, vương gia đã đồng ý rồi? Đúng là ta phí hết tâm cơ mới chờ được cơ hội này, nhưng đều là muốn tốt cho vương gia đấy."

Nhan Duật cười với vẻ không cho là đúng, đột nhiên đổi thành giọng điệu hòa nhã: "Được rồi, nếu đã vậy, bản vương sẽ đào cây mẫu đơn đỏ này lên cho Cửu gia nhé! Tin rằng Cửu gia cũng thích nó."

Tần Cửu cong khóe môi lên cười nói: "Đa tạ vương gia, có điều, vẫn là tặng cho Tô tiểu thư thì đáng tin hơn."

Nhan Duật khẽ hất cằm ra hiệu, thị vệ đứng không xa bên cạnh vội vàng đến trước mặt nghe lệnh. Hắn nhú mày cười tủm tỉm nói: "Bản vương cực kỳ thích cây mẫu đơn đỏ này, người ra giá với lão quân gia, cứ nói bản vương mua là được. Mấy người các người đi lấy xẻng sắt, đào hoa lên."

Thị vệ gật đầu thừa vâng, chia nhau hành động. Có người đi thông báo cho lão quân gia, có người đuổi đám người vây xem, có người đến một góc vườn, cầm xẻng sắt, đi đào hoa.

Quả nhiên không hổ là thị vệ của Nhan Duật, cho dù mệnh lệnh hắt ra kì dị thế nào, đầu mày của bọn họ cũng không nhú lại một cái. Rõ ràng bọn họ đã thấy Nhan Duật làm xằng làm bậy quen rồi. Nếu đổi thành Lưu Liên, Tần Cửu nghĩ, hẳn nhất định sẽ ngăn cản, nếu không thì sẽ hỏi, hoa đẹp như vậy, tại sao phải đào lên chứ?

Tần Cửu nghĩ vậy, lập tức liếc qua Lưu Liên một cái, chỉ thấy hắn đứng ở bên ngoài đám người, nhìn thị vệ của Nhan Duật đuổi người đi, mặc dù đầu mày hơi cau lại, nhưng không hề nói gì. Đúng là đã thay đổi không ít rồi!

Ngược lại Thượng Sở Sở hỏi với vẻ khó hiểu: "Cửu gia, đang làm gì vậy?"

Tần Cửu mỉm cười nói: "Diêm Vương gia thích cây hoa này, muốn đào nó lên tặng cho Tô tiểu thư."

Thượng Sở Sở nghiêng đầu, đảo mắt, lắc tay Lưu Liên ở bên cạnh, chỉ vào một cây mẫu đơn màu hồng phấn trong bụi hoa, nói: "Phi Phàm, ta thích cây mẫu đơn hồng phấn ở bên kia."

Lưu Liên quay đầu nhìn Thượng Sở Sở một cái, thần nhiên "À..." một tiếng, sau đó tiếp tục nhìn hoa, nhìn trời, nhìn mây

Tần Cửu híp mắt ra hiệu cho Lưu Liên, Lưu Liên thần nhiên liếc nàng một cái, mới thông thả nói: "Loại mẫu đơn màu hồng phấn này, trong phủ của Cửu gia cũng có, khi về sẽ chuyển cho người một cây."

Thượng Sở Sở bĩu môi nói: "Ta thích cây này thôi!"

Lưu Liên thần nhiên nói: "Đây là hoa nhà người ta, dù thế nào đào lên cũng là không hay." Thượng Sở Sở buông tay Lưu Liên ra, xoay người đi lên trước xem thị vệ đào hoa.

Những người vây xem thấy Nhan Duật sai thị vệ đào cây mẫu đơn đỏ kia lên, đã nhìn quen từ lâu, chỉ có vài người lắc đầu thờ dài nói: "Không biết sau khi cây mẫu đơn này chuyển chỗ rồi, còn có thể nở đẹp được như vậy không."

Lão quân gia nhìn thấy Nhan Duật sai thị vệ đào hoa, nước mắt lưng tròng đi tới cầu xin Nhan Duật, "Vương gia, xin ngài, nếu như ngài đào cây mẫu đơn này, Chu đại nhân biết được, nhất định sẽ chém đầu nô tài mất."

Thị vệ của Nhan Duật có người trải một tấm đệm gấm dưới bóng cây trong vườn cho hắn, hắn ngồi ở trên đệm, tay cầm cốc trà, uống nước trà nóng hổi, nghe thấy lời khóc lóc kể lể của lão quân gia, thần nhiên nói: "Đại nhân nhà người là vị quan thanh liêm, lại là Hình Bộ Thượng Thư, chỉ chút chuyện nhỏ này, sao có thể chém đầu người chứ. Huống hồ, bản vương lại chẳng đào không, cho người cái giá đủ để người mua thêm mười cây mẫu đơn như thế này nữa."

Lão quân gia đập đầu nói: "Cầu xin vương gia, cầu xin vương gia hạ thủ lưu tình!"

"Lưu tình?" Nhan Duật ngược mi nhìn lướt qua lão quân gia một cái, thổi trà nóng trong tay, thần nhiên hỏi thị vệ bên cạnh, "Ta có tình với ông ta sao?"

Thị vệ lắc đầu, nói: "Không có ạ!"

Nhan Duật mỉm cười, nụ cười đó vô cùng mỉa mai hoặc trong ánh sáng lung linh của tháng tư, nhưng lão quân gia lại cảm thấy rõ ràng đó là nụ cười của ác ma, chỉ nghe thấy hắn thông thả nói: "Ta và người lưu tình gì đây? Giao tình, gian tình, tình thân, hay là tình yêu? Đều không có!"

Lão quân gia còn muốn tiếp tục cầu xin, nhưng bị câu này của hắn làm cho nghẹn họng gần chết, suýt nữa không thở nổi. Có điều, dù sao vẫn giữ lại được một hơi. Đúng lúc này, lại nghe thấy trong đám người vây xem có người hét lên một tiếng, "Đây là cái gì vậy!"

Đám người đã tản ra tứ phía, có người lại nhỏ giọng nói: "Nhìn giống như hài cốt người."

Lão quân gia vừa mới thở gấp được một hơi, nghe thấy câu này, "ôa" một tiếng, trước mắt bỗng tối sầm, đã hôn mê rồi.

Thượng Sở Sở vốn đang ở bên cạnh hồ xem thị vệ đào hoa, lúc này cũng nhìn thấy xương cốt trắng xóa ở trong hồ, nhìn kỹ quả nhiên giống như hài cốt người. Sợ tới mức cả người giật bắn, vội vàng chạy về bên cạnh Lưu Liên.

Một thị vệ chạy nhanh tới bẩm báo với Nhan Duật: "Vương gia, bên dưới hoa mẫu đơn có một bộ hài cốt người."

Nhan Duật nghe vậy, nhú mày, liếc xéo Tần Cửu cách đó không xa một cái, cười lười biếng nói: "Thảo nào, bản vương nói hoa này nở yêu dị như vậy,

chắc chắn có điều dị thường, thì ra là chăm bón tốt. Tiếp tục đào đi, người này mạng tốt, chết dưới hoa mẫu đơn, làm quý cũng phong lưu."

Có du khách nghe thấy câu này, vuốt mồ hôi lạnh trên trán, đây cũng gọi là mạng tốt sao?

Các thị vệ tiếp tục đào, từ dưới gốc cây mẫu đơn kia, liên tục đào ra bốn bộ hài cốt. Có bộ đã thối rữa thành xương trắng, có bộ vừa mới bắt đầu thối rữa, rõ ràng thời gian bị hại không giống nhau.

Du khách bàn luận xôn xao.

Đều nói, chẳng trách mẫu đơn nở dị thường như vậy. Hoa trắng biến thành hoa đỏ, chắc hẳn là linh hồn của người chết làm loạn, hoặc là do máu người tưới tắm, tẩm lại, đủ loại lời bàn tán ồn ào huyền ảo.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Câu hồn

Editor: Xám

Hoa trắng biến thành hoa đỏ, chắc hẳn là linh hồn của người chết làm loạn, hoặc là do máu người tưới tắm, tẩm lại, đủ loại lời bàn tán ồn ào huyền ảo.

Mặc dù Nhan Duật đoán được Tần Cửu bảo hắn đào mẫu đơn lên là có mục đích riêng, nhưng dù thế nào cũng không ngờ dưới hoa có chôn thi hài. Dưới hoa mẫu đơn trong biệt viện của Chu Tử Thu lại có thi hài, quả nhiên chuyện này có ý tứ.

Hắn hơi ngược mắt lên, hít hương hoa mẫu đơn, có vẻ đắm chiêu nhìn về phía Tần Cửu.

Nàng đứng cách hắn không xa, hắn nghiêng đầu là đã có thể nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của nàng.

Khỏe môi nàng có nụ cười nhạt, trong con ngươi sâu thẳm lóe lên tia sáng phức tạp. Ánh mắt ấy lướt qua bộ thi hài, vào lúc hàng lông mi chớp chớp, lộ ra vẻ châm biếm và hủy diệt.

Ánh sáng mặt trời nhảy múa trên thân thể nàng, không biết tại sao, hình ảnh nàng trong ánh sáng lại cho Nhan Duật một loại ảo giác, cảm thấy nàng như đến từ cõi u minh (âm phủ), áo váy màu đỏ kia điểm lệ mà lóa mắt, tựa như hoa Mạn Châu Sa nở rộ bên bờ sông Vong Xuyên.

Trong giây phút đó, Nhan Duật nhớ ra biệt hiệu của Tần Cửu.

Câu Hồn Hồng Y!

Quả nhiên là có thể câu hồn, không chỉ khiến người khác mất hồn, mà còn biết làm người ta bỏ mạng.

"Vương gia, chúng ta cần đi báo án không?" Một thị vệ tiến lên hỏi.

Nhan Duật nở nụ cười khuyh quốc khuyh thành với Tần Cửu, dưới ánh mặt trời, đồng tử đen như mực khúc xạ ra tầng tầng lớp lớp quang sáng, tựa như câu hồn nhiếp phách, "Cửu gia, ngươi nói đi? Có cần đến nha môn Kinh phủ doãn báo án không?"

Tần Cửu hí mắt cười nói: "Đương nhiên cần báo án rồi, chỉ có điều, e là không đến lượt chúng ta đi." Nàng cười nhìn về phía cổng tròn của khu vườn.

Chỉ thấy chẳng biết từ lúc nào Khang Dương Vương Nhan Mẫn đã đứng ở bên ngoài đám người, Lý Vân Tiêu đứng ở bên cạnh hắn. Chỉ thấy Nhan Mẫn nói với Lý Vân Tiêu vài câu, rồi lại thấy Lý Vân Tiêu xoay người đi mất, chắc là đã đi báo án.

Chủ nhân của biệt viện này là Thượng Thư bộ Hình Chu Tử Thu, là người tài đức lực của An Lăng Vương Nhan Túc, hiện giờ đã có cơ hội lật đổ Chu Tử Thu làm suy yếu thế lực của Nhan Túc, đương nhiên Nhan Mẫn sẽ không khách khí.

Nhan Duật hí mắt, từ sau khi Tần Cửu vào kinh, trước tiên là diệt trừ Thượng Thư bộ Lại Lưu Lật ủng hộ Nhan Mẫn, màn kịch ngày hôm nay lại nhắm vào Chu Tử Thu của Nhan Túc, nàng ung dung thản nhiên khiến Nhan Túc và Nhan Mẫn đầu đá đến mức ta sống ngươi chết.

Lúc này, Nhan Duật có chút vui mừng, hiện giờ Tần Cửu đang hợp tác với hắn, nếu như nàng đối đầu với hắn thì cũng xem như gặp phải một đối thủ đáng sợ.

Khang Dương Vương Nhan Mẫn xua đuổi đám người vây xem, phái người phong tỏa hiện trường lại, sau đó đi về phía Nhan Duật.

"Thì ra thất thúc đang ở đây, vừa rồi ta nghe du khách nói ở đây đã xảy ra án mạng, bèn vội vàng chạy tới đây." Nhan Mẫn nói với vẻ mặt nặng nề.

Nhan Duật gật gật đầu, lười biếng nói: "Mần Nhi đến thật đúng lúc, đúng là đã giảm cho bản vương phần đi báo án rồi."

Nhan Mẫn khom người nói: "Thất thúc, chuyện ngày hôm nay, kính xin thất thúc có thể làm chứng."

Nhan Duật lười biếng nhú mày nói: "Được rồi, nếu như tâm trạng bản vương tốt."

"Vương gia, còn cần hoa mẫu đơn này nữa không?" Thị vệ mang theo cây mẫu đơn đỏ kia đã đi đến.

Nhan Mẫn nhìn mẫu đơn đỏ với vẻ mặt đầy chán ghét, khoát tay nói: "Cái này còn phải hỏi sao? Dưới một cây hoa mẫu đơn diêm lệ, chôn thứ xúi quẩy như vậy, sao mà thất thúc còn cần chứ?"

Nhan Duật lại nhú mày với vẻ không cho là đúng, đi vòng quanh mẫu đơn đỏ mấy vòng, đưa ngón tay mon trớn cánh hoa của một đóa mẫu đơn đỏ quyen rũ, cười nói: "Hoa mỹ lệ như thế này, cho dù dính phải chút xúi quẩy thì có sao, khiêng về phủ đi."

Tần Cửu cực kỳ kinh ngạc.

Vốn dĩ, nàng cho rằng phát hiện ra thi hài rồi, Nhan Duật sẽ không cần cây hoa mẫu đơn này nữa, nàng định chờ lúc đông người không ai chú ý, phải người tiêu hủy cây mẫu đơn này. Dù thế nào cũng không ngờ, Nhan Duật lại hoàn toàn không để tâm. Nếu như được Nhan Duật đưa đi thì còn tốt hơn để lại ở đây. Nếu Nhan Túc tới đây, tra ra được huyền cơ của cây hoa mẫu đơn này, nhất định sẽ coi đây là chứng cứ, nói tất cả những chuyện này đều do người khác thiết kế để hãm hại Chu Tử Thu.

Nàng cười thản nhiên, nói với Nhan Duật: "Thân là Nghiêm vương, làm sao có thể để ý điều này chứ."

"Tin rằng Cửu gia cũng chẳng để ý, cho dù tặng cây hoa này cho Văn Hương, nàng nhất định sẽ từ chối. Chỉ bằng bản vương sẽ tặng hoa này cho Cửu gia nhé, thật ra mẫu đơn này cực xứng đôi với Cửu gia." Nhan Duật nói xong, lập tức sai người khiêng thẳng mẫu đơn ra khỏi biệt viện của Chu Tử Thu, đặt trên xe ngựa dừng ở ngoài cửa của Tần Cửu.

Anh Đào và Lệ Chi u sầu nhìn mẫu đơn chiếm một nửa thùng xe đến mức rầu rĩ.

Tần Cửu mỉm cười chui vào trong thùng xe, vài đóa mẫu đơn đỏ cực to nở rộ trước mặt nàng, hương thơm nồng nàn mà ngào ngạt tràn ngập xe ngựa. Nàng đưa ngón tay ngắt một đóa hoa xuống, ngắm nghía trong tay, nói: "Quả nhiên là quốc sắc thiên hương, đa tạ Diêm Vương gia."

"Cửu gia khách khí rồi." Nhan Duật khoanh tay mỉm cười.

Tần Cửu gọi Lưu Liên lên xe ngựa, vẫy tay từ biệt với Nhan Duật.

Xe ngựa lộc cộc, chờ đến khi cách biệt viện của Chu Tử Thu càng lúc càng xa, Tần Cửu lấy từ trong tay áo ra một chiếc bình sứ, vẩy nước thuốc trong đó vào rễ của hoa mẫu đơn.

Xe ngựa chỉ đi được một lát, đã nghe thấy phía trước có tiếng vó ngựa vang lên.

Lưu Liên vén rèm cửa sổ xe lên, chỉ thấy một vài Kim Ngô Vệ cười khoái mã chạy từ phía trước đến. Đến trước xe ngựa của Tần Cửu, xếp thành một hàng cản đường lại. Kị sĩ đứng đầu chính là thống lĩnh Kim Ngô Vệ Tạ Dịch Trần, hắn kéo dây cương, điều khiển ngựa đi đến trước xe ngựa, cao giọng nói: "Nghe nói, Cửu gia đi ra từ biệt viện của Chu đại nhân, còn lấy được một cây mẫu đơn đỏ hiếm thấy ở đó, nghe nói đóa hoa cực to, Thánh Thượng nghe nói, cảm thấy vô cùng hiếm lạ, đặc biệt sai bản quan đưa mẫu đơn đỏ vào trong cung, để Thánh Thượng chiêm ngưỡng."

Tần Cửu nghe vậy, vừa cười lạnh, vừa híp mắt lại theo thói quen.

Quả nhiên Nhan Túc vừa nghe thấy bên đó xảy ra chuyện, đã biết được điểm mấu chốt của sự việc là cây hoa mẫu đơn này, lập tức phái Tạ Dịch Trần đến, chỉ đáng tiếc rằng, đã đến chậm một bước rồi.

Cây hoa mẫu đơn này bị Tần Cửu phái người tưới cho một loại thuốc nước, cho nên hoa mới nở dị dạng như vậy, mới khiến cho mọi người đến vây xem, nhằm có thể đào hoa lên, phát hiện ra thi hài trước mặt mọi người.

Nếu như Nhan Túc có được cây mẫu đơn này, tra ra được do bị tưới thuốc nước, nhất định sẽ khiến cho Khánh Đế nghi ngờ, từ đó cho rằng thi hài ở biệt viện của Chu Tử Thu là bị hãm hại.

"Tin tức của Tạ đại nhân thật là nhanh!" Tần Cửu híp mắt cười nói.

Ánh mắt nàng lưu luyến trên mẫu đơn đỏ, chỉ thấy đóa hoa, phiến lá của hoa mẫu đơn bị nàng tưới thuốc nước lần thứ hai đang héo rũ ở tốc độ mắt nhìn có thể nhìn thấy được.

"Chỉ có điều, Tạ đại nhân đến chậm một bước rồi, từ sau khi bị chuyển ra ngoài, cây mẫu đơn này đã bắt đầu héo đi, bây giờ đã héo rũ rồi." Tần Cửu nói xong, lập tức sai Tỳ Ba vén rèm trước cửa thùng xe lên, "Ta đang định bảo bọn họ ném xuống đấy."

Rèm xe mở ra, Tần Cửu nhìn thấy Tạ Dịch Trần trên lưng ngựa, hai mắt nhìn chằm chằm mẫu đơn đã héo rũ trong thùng xe của nàng, vẻ mặt tối sầm.

Vụ án "Chết dưới hoa mẫu đơn này", bởi vì phát hiện ra người liên quan là nhân vật hết sức quan trọng trong triều, lại vì người chứng kiến rất đông,

nguyên nhân quan trọng hơn là địa điểm phát hiện ra lại là biệt viện của Chu Tử Thu, cho nên triều đình cực kỳ xem trọng. Bị liệt thành vụ án lớn hàng đầu, Khánh Đế nghiêm khắc ra lệnh cho Kinh phủ doãn Mạnh Hoài phá án trong vòng một tháng.

Vụ án này phát hiện ra ở biệt viện của Chu Tử Thu, không thể nghi ngờ Chu Tử Thu chính là nghi phạm, chức Thượng thư bộ Hình của ông ta là cấp trên của Kinh phủ doãn Mạnh Hoài, vậy nên bản thân Mạnh Hoài hoàn toàn không thể thẩm tra xử lý được. Nếu là mọi khi, Khánh Đế nhất định sẽ phái An Lăng Vương Nhan Túc đi giúp đỡ thẩm án, nhưng trong lòng Khánh Đế biết rõ quan hệ giữa Nhan Túc và Chu Tử Thu, đương nhiên sẽ không phái hắn đi. Đương nhiên, cũng không thể phái Nhan Mẫn đi, bởi vì phái hắn đi, chắc chắn sẽ mất công bằng.

Cuối cùng, nhiệm vụ giúp đỡ Mạnh Hoài phá án đã rơi xuống đầu Nhan Duật Nhan Ngọc Hoành và Lư Liên.

Thật ra phái Nhan Duật đi là nằm trong dự liệu, mặc dù hắn phóng đảng đã quen, trước giờ không để ý chuyện trong triều, nhưng vì vụ án này cần người trong hoàng tộc để ổn định tình hình, cho nên phái hắn cũng chỉ là trang trí mà thôi. Ngược lại phái Lư Liên đi hơi bất ngờ, ngầm nghĩ cẩn thận, cũng không khó để đoán ra ý của Khánh Đế. Hiện giờ xem như Lư Liên và tam công chúa Thượng Sở Sở của Văn Thiệu quốc đã kết thân, ắt hẳn là Khánh Đế muốn phong thưởng cho hắn, phái hắn đến bộ Hình phá án cũng coi như là một thử thách với hắn.

Năm ngày sau vụ án này được thẩm tra xử lý công khai, mười ngày sau, tình tiết vụ án được phơi trần.

Trong biệt viện của Chu Tử Thu, không chỉ có một lão quản gia trông cửa, còn có con trai của lão quản gia.

Mạnh Hoài đưa hai người kia lên công đường, qua thẩm tra xử lý, rất nhanh đã thu được từ miệng của hai người này, quả thực trong một năm nay Chu Tử Thu có mấy ngày ở lại đây, nhưng bọn họ chưa bao giờ thấy ông ta đưa người ngoài vào, cho nên người chết là ai, bọn họ không hề biết.

Qua khám nghiệm tử thi, phát hiện ra người chết đều là thiếu niên nam giới, đều chịu nhục mà chết.

Lư Liên cảm thấy, nếu như Chu Tử Thu giết người, hơn nữa là vài người, rõ ràng không phải là giết người ngẫu nhiên, mà là đã tính kế trước, nói không chừng sẽ có mật thất. Hẳn sai người đào sâu ba thước của biệt viện, không ngoài dự đoán, cuối cùng đã phát hiện ra một gian mật thất.

Từ trong gian mật thất này, đã tìm được rất nhiều loại dụng cụ tra tấn trong lúc thẩm tra án mới dùng đến, trên những dụng cụ tra tấn này đều có vết máu ảm đạm. Những dụng cụ này ở đây không phải làm công cụ hành hình, mà là công cụ ngược đãi.

Thì ra, Chu Tử Thu có một sở thích bí mật, đó chính là nam sắc và thích ngược đãi. Ngoài tâm phúc riêng của ông ta ra, không ai biết chuyện này. Nhiều năm qua, ông ta duy trì hình tượng trong sạch, ngay thẳng liêm khiết, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Thế nhưng dục vọng này càng kiểm chế thì càng mãnh liệt. Cuối cùng, ông ta đánh bạo, bí mật phái người chọn mua thiếu niên ở bên ngoài, nuôi trong mật thất của biệt viện.

Về sau, Chu Tử Thu sợ chuyện bại lộ, bèn giết những thiếu niên này diệt khẩu, chôn ở vườn sau.

Chu Tử Thu làm việc này cực kỳ bí mật, ngay cả lão quản gia ở biệt viện trông coi nơi này và con trai ông ta cũng không biết rõ.

Tần Cửu biết được việc này, lại là do Lan Xá phái người nghe ngóng được.

Một tâm phúc của Chu Tử Thu, có một lần sau khi say ở Vô Ưu cư đã để lộ ản ý, từ đó, Lan Xá bắt đầu âm thầm chú ý đến Chu Tử Thu. Hắn phái người ngầm điều tra hơn một năm, mới thăm dò được Chu Tử Thu có việc ác này.

Tần Cửu bèn mượn hoa mầu đơn, bóc trần việc này ra.

Cây mầu đơn đỏ kia, cũng là do Tần Cửu âm thầm tẩm thuốc vào rễ cây, mới khiến cho hoa nở dị thường.

Sau khi vụ án phơi trần, Chu Tử Thu bị giam vào thiên lao, vị trí Thượng thư bộ Hình cũng bỏ trống. Mà vì chuyện này, Nhan Túc đã mất đi thế lực của bộ Hình.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Bao che

Editor: Xám

Vụ án của Chu Tử Thu khiến cho Khánh Đế long nhan giận dữ, cũng khiến cho các triều thần lòng dạ không yên, càng khiến nhân dân ở Lệ Kinh bàn luận sôi nổi. Bởi vì Chu Tử Thu không chỉ là trọng thần trong triều, mà còn là nhân vật quan trọng ở thế lực bộ Hình của An Lăng Vương Nhan Túc. Đồng thời, mọi người cũng đang suy đoán, chỗ trống thượng thư bộ Hình này sẽ do ai thay thế.

Nói ra, lần này kim khoa trạng nguyên Tần Phi Phàm phá án nhanh chóng, suy nghĩ sự việc tỉ mỉ, tỏ ra nhanh nhẹn và bình tĩnh vượt hẳn người thường. Nếu không phải là chưa có kinh nghiệm rèn luyện ở chốn quan trường, thì chính là một lựa chọn tốt.

Ngay vào lúc mọi người bàn luận xôn xao về chuyện này, Tần Cửu đang phơi nắng trong sân của phủ nhà mình.

Ánh nắng mặt trời lấp lánh trên hoa lá, long lanh mà áp áp, khiến người ta uể oải buồn ngủ.

Quả thật Tần Cửu cũng hơi buồn ngủ, gần đây nàng cảm thấy cơ thể mình có chút khác thường, mặc dù công lực tăng tiến nhanh chóng, nhưng dường như cơ thể lại càng ngày càng yếu, thích ngủ sợ lạnh, đây thật sự là chuyện khiến người ta vô cùng đau buồn.

Đáng lo lắng hơn là, hôm nay nàng cảm thấy vô cùng khó chịu, mặc dù làn gió ẩm áp làm ấm cơ thể, nhưng nàng lại cảm thấy tay chân lạnh ngắt. Mặc dù nàng nằm phơi nắng trên ghế trúc, trên người lại đắp một tấm chăn gấm, tay cầm khung thêu hoa, hồi lâu cũng không thêu ra được một phiến lá nào.

Lệ Chi nửa quỳ ở bên cạnh nàng, đầm chân cho nàng, nhìn thấy đáng về uể oải của Tần Cửu, không nhịn được hỏi: "Cửu gia, có cần nghỉ ngơi một lát không, nô tỳ đỡ ngài vào trong phòng nhé."

Hàng lông mi của Tần Cửu chớp chớp, bỏ đồ thêu trong tay xuống, ngáp một cái nói: "Cũng được, bao giờ phơi nắng cũng khiến ta mệt rồi."

Lệ Chi nhíu mày, đột nhiên nói: "Có phải gần đây thân thể Cửu gia khó chịu không?"

Tần Cửu vốn đang uể oải, nghe vậy mắt phượng đen nhánh giống như đã kết thành một lớp băng, trong vẻ quyến rũ lộ ra sự lạnh lùng.

"Không, ta cảm thấy rất khỏe. Có điều, hôm nay hơi mệt. Lệ Chi à, dù sao ngươi cũng không nên vì chút chuyện nhỏ này mà chuyện bé xé ra to, đi bẩm báo tông chủ, bây giờ ngài ấy đang bế quan, nếu như vì thế mà quấy rầy ngài ấy luyện công, ngươi cũng biết tính khí của tông chủ rồi, e rằng ngươi không có trái ngọt để ăn đâu!" Tần Cửu thân nhiên nói.

Lệ Chi mím môi không nói gì.

"Huống hồ, cũng không phải chỉ có một mình ta xuân khổ*." Tần Cửu nói xong, chỉ về phía Hoàng Mao đang ngủ gật trên giá treo.

*xuân khổ: cảm thấy mệt mỏi khi trời nóng lên (vào mùa xuân).

Chỉ thấy Hoàng Mao cúi đầu xuống, rõ ràng vừa mới ngủ, đầu gật gù liên tục, may mà nó là chim, đã quen ngủ trên giá từ lâu, nếu như là người, chắc chắn thế nào cũng ngã từ trên giá xuống.

Lệ Chi nhìn tướng ngủ của Hoàng Mao, khóe môi cong lên thành nụ cười, từ từ gật đầu.

Ý cười bên khóe môi Tần Cửu đã dần dần biến mất, nàng không nhịn được xoa xoa tay, dường như ánh nắng tươi đẹp sưởi ấm bàn tay lạnh ngắt của nàng không ít, nàng không biết mình còn có thể gắng gượng được bao lâu, không còn thời gian để lãng phí nữa. Nàng thở dài một tiếng, từ từ ngồi thẳng dậy, chân gấm trên người tuột xuống, khi Lệ Chi kéo chân gấm lên, đã chạm vào tay của Tần Cửu, lập tức giống như chạm phải khối băng.

Trong lòng Lệ Chi kinh hãi, thất thanh nói: "Cửu gia, có phải ngài đã nhiễm phong hàn rồi không?"

Lông mày của Tần Cửu giãn ra, tu luyện Bồ Thiên Tâm Kinh khiến cơ thể nàng càng ngày càng kém. Có điều, quả thực sự khác thường ngày hôm nay giống như đã nhiễm phong hàn.

"Lệ Chi, ngươi bảo Tỳ Ba đi mời một vị lang trung tới đây. Thôi, ngươi dìu ta vào phòng trước đã..." Lông mày của Tần Cửu cau lại, "Ngươi đi gọi Tỳ Ba đến đây, đề ta tự nói đi."

Tỳ Ba nghe nói Tần Cửu bị phong hàn, vội vàng đến hỏi: "Tại sao lại bị nhiễm phong hàn rồi?"

Tần Cửu quần chắn, chỉ lộ ra gương mặt sốt đến mức đỏ hồng, uể oải nói: "Con người ăn ngũ cốc hoa màu, sao có thể không mắc bệnh. Ngươi đi vào cung, mời Thái cung phụng* đến đây xem bệnh cho ta một chút, đúng rồi, nhớ mượn tiếng Huệ phi, đừng để người khác biết quan hệ giữa ta và Thái cung phụng."

*cung phụng chỉ một chức quan hầu hạ trong cung.

Tỳ Ba mày, "Cửu gia, vì sao cần Thái cung phụng đến? Có phải bệnh rất nghiêm trọng không?"

Tần Cửu vuốt ve khuôn mặt nóng rực, nói: "Không phải, ta tìm Thái cung phụng có việc khác."

Tỳ Ba đã lao đi.

Vì thế, trong ánh sáng tươi đẹp của buổi chiều, một chiếc kiệu nhỏ màu đỏ đã dừng ở cửa phủ. Lệ Chi vẫn luôn chờ ở cửa bước nhanh lên phía trước, vén rèm kiệu lên, một phu nhân mặc cung trang từ trong kiệu chậm rãi bước ra ngoài.

Đáng người bà cao gầy mà cứng nhắc, đã không có vẻ đẹp đầy đặn của nữ tử, cũng không có vẻ đẹp mảnh mai của nữ tử, thoát nhìn giống như một cây trúc cắm ở đó. Bà chải búi tóc tròn bóng, khuôn mặt mờ mờ có nếp nhăn rất nhỏ, nhìn qua hơn bốn mươi tuổi. Bà đứng bên cạnh chiếc kiệu, thẳng lưng, liếc nhìn Lệ Chi bằng nửa con mắt, thông thả nói: "Ngoài người trong hoàng tộc ra, trước giờ ta không xem bệnh cho người khác, hôm nay nể mặt Huệ phi, ta đến xem bệnh cho chủ tử nhà ngươi, tại sao nàng ta lại không biết lễ nghĩa như vậy, chỉ cho một nha đầu như ngươi đến đón ta."

Lệ Chi vội nói: "Thái cung phụng, chủ tử nhà ta thật sự đang bị bệnh rất nghiêm trọng..."

Thái cung phụng cười lạnh ngắt lời nàng ta, "Thế nào, sắp chết rồi sao?"

Lệ Chi lập tức nghẹn lời, không biết đáp lại thế nào.

"Nếu không phải sắp chết thì mời nàng ta ra đón ta đi!" Thái cung phụng ngẩng đầu nhìn trời nói.

Lệ Chi biết, bao giờ người có y thuật cao cũng hơi quái gở, đang định quay về bẩm báo Tần Cửu, chợt nghe thấy ở cửa chính truyền đến tiếng cười nhẹ của Tần Cửu: "Đa tạ Thái cung phụng hạ mình đến đây xem bệnh cho ta, đã thất lễ rồi, mời Thái cung phụng vào."

Tần Cửu đứng ở cổng tò vò mỉm cười với Thái cung phụng.

Làn gió mát thổi y phục của nàng bay lên theo gió, càng lộ ra cơ thể gầy yếu.

Thái Cung Phụng chớp chớp mắt, ánh mắt sắc bén quan sát rất lâu trên người Tần Cửu, lâu đến mức Lệ Chi cho rằng có phải bà có tật xấu hay không. Cuối cùng chỉ thấy bà đưa tay ra lau mắt mình một cái, cười lạnh nói: "Thì ra không phải là sắp chết."

Một nụ cười khổ lướt qua khóe môi Tần Cửu, "Nếu như Thái cung phụng không đến, rất có thể đã cách cái chết không xa rồi. Mời!"

Thái cung Phụng mặt không đổi sắc lên giọng bảo hai y nữ bên cạnh mình tiến lên đỡ Tần Cửu, mấy người cùng đi vào phủ.

Trước giờ Thái cung phụng trị bệnh không thích người khác quấy rầy, cho nên người tạp vụ bao gồm cả hai y nữ đều bị mời ra ngoài, trong phòng chỉ còn hai người Tần Cửu và Thái cung phụng.

"Nằm xuống đi!" Thái cung phụng nói với giọng cứng nhắc.

Tần Cửu theo lời nằm ở trên giường. Thái cung phụng đưa ngón tay ra, ấn lên cổ tay nàng.

Ánh sáng trong phòng ảm đạm, Tần Cửu ngược mắt chỉ có thể nhìn thấy vẻ mặt bình thản và khóe môi mím chặt của bà, bà rũ mắt xuống, hàng lông mày nhíu lại càng lúc càng chặt. Lòng Tần Cửu trùng xuống, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ, nói bằng giọng như lấy lòng: "Thái cô cô..."

"Ngậm miệng!" Thái cung phụng lạnh giọng quát.

Mặc dù Thái cung phụng và cô mẫu của nàng tình như tỷ muội, nhưng vì che giấu thân phận, bà luôn làm ra vẻ quan hệ bất hòa với Bạch hoàng hậu. Nói lý ra, bà đã từng xem bệnh cho Tần Cửu, nhưng đều là lén lút lút, nếu như Tần Cửu không phớt lờ, để tiết kiệm thời gian, bà thường ra lệnh cho nàng như vậy.

Hiện giờ đã cách ba năm, cuối cùng nàng đã nghe thấy giọng điệu quen thuộc này lần nữa. Tần Cửu không dám nói nữa, chỉ có thể để mặc Thái cung phụng bắt mạch cho mình. Qua một lúc lâu, ngón tay bà rời khỏi cổ tay nàng, đưa ngón tay đến trước ngực nàng, cời y phục trên người nàng ra.

Tần Cửu vội vàng giữ tay Thái cung phụng lại, nói: "Thái cô cô, người làm gì vậy?"

Thái cung phụng lạnh lùng nói: "Ta muốn nhìn xem, người đã chà đạp bản thân mình thành thế nào rồi." Bà nói xong, lập tức cời y phục của Tần Cửu xuống, nhìn thấy vết sẹo ở trước ngực và sau lưng nàng, ánh mắt bà tối sầm.

"Đây là cái gì?" Thái cung phụng hỏi.

Tần Cửu che y phục lại, trong mắt phượng đen kịt hiện lên vẻ đau khổ như có như không, nàng hơi cúi đầu, thấp giọng nói: "Liên Ngọc Nhân rất đáng sợ, để tránh khỏi sự tàn hại của hắn, con mới cố ý để lại những vết sẹo này. Nhờ có những vết này, hắn mới không đụng vào con." Những việc này, nàng biết không thể gạt được Thái cung phụng, cho nên dứt khoát ăn ngay nói thật.

"Vì những vết sẹo này, con đã bảo vệ được sự trong sạch của mình, có phải rất lời không!" Trong mí mắt rũ xuống của Tần Cửu hiện ra vẻ đau buồn, khi nàng ngẩng đầu lên, chút đau buồn đó đã biến mất không dấu vết, một lần nữa trên mặt lại treo ý cười dịu dàng.

Thái cung phụng nghe vậy, đưa ngón tay lau mắt, không nói gì nữa.

Rốt cuộc tông chủ Liên Ngọc Nhân của Thiên Thần tông đáng sợ đến mức nào, bà cũng có nghe nói. Tần Cửu có thể trà trộn vào vị trí Kiêm Gia môn chủ ở Thiên Thần tông, nỗ lực vất vả đến mức nào, bà sợ rằng không thể tưởng tượng ra được.

"Người đã tu luyện tà công ư?" Thái cung phụng hí mắt đạo, "Nếu vẫn còn cần mạng thì ngừng tu luyện càng sớm càng tốt."

"Chỉ sợ đã là trễ quá rồi." Tần Cửu mỉm cười nói.

Thái cung phụng đứng dậy, xoay người không nhìn Tần Cửu nữa, đẩy mắt bà lóe lên vô số gợn sóng, hóa thành nỗi đau khổ nồng nồng sâu sâu, bà ngẩng cao đầu, chậm rãi nói: "Bệnh phong hàn đã chữa xong rồi, hôm nay đến đây, người không chỉ bảo ta đến chữa bệnh phải không, còn có chuyện gì khác thì mau nói đi!" Giọng nói của bà vẫn lạnh băng, nhưng giọng điệu lại run rẩy nhẹ nhẹ, rõ ràng tâm trạng vô cùng mất bình tĩnh.

"Con nghe nói, gần đây phu nhân của Viên Bá cũng nhiễm phải phong hàn, con muốn xin người đến đó chữa bệnh cho bà ấy, nhân tiện vạch trần câu chuyện xưa của mười lăm năm trước ra, để Viên Bá biết." Tần Cửu chậm rãi nói.

"Người muốn làm gì?" Trong lòng Thái cung phụng cả kinh, xoay người hỏi.

Viên Bá thống lĩnh kiêu kỵ, đồng thời cũng là tâm phúc của Khánh Đế, an nguy của hoàng thành này đều nằm trong tay Viên Bá. Nếu như Tần Cửu muốn thu hút Viên Bá, chỉ có một mục đích, chính là để chuẩn bị cho mưu phản.

"Cô cô yên tâm, con sẽ không làm chuyện điên rồ gì đâu. Con nhất định phải dùng cách đường đường chính chính nhất, rửa sạch oan khuất cho Bạch gia của con. Con có mục đích khác, người không cần lo lắng." Hàng lông mày tinh tế của Tần Cửu hơi chau lại, chậm rãi nói.

Mấy năm nay Khánh Đế cũng đã chịu đựng đủ rồi, đã khiến cho thần tử ngài tín nhiệm nhất xa rời ngài, khiến các con trai của ngài vì tranh đoạt mà đấu đá lẫn nhau, khiến ngài cũng ném thứ mùi vị ăn ngủ không yên.

"Cô cô, đã tra ra Thụý Lan của Ngự thiện phòng có lai lịch gì chưa?" Tần Cửu hỏi.

"Lai lịch của nàng ta rất trong sạch, đã vào cung năm năm rồi. Bây giờ nàng ta ở trong lao, cho nên không dễ điều tra theo dõi. Có điều, ta nghe nói, tội danh nàng ta ám sát tam công chúa, bây giờ đã tra rõ là bắt nhầm người. Có lẽ mấy ngày nữa sẽ được thả ra khỏi lao thôi."

Tần Cửu nghe vậy thì sững sờ.

Nhan Túc bao che cho Thụý Lan?

Điều này quá khó tin rồi.

Nàng hiểu Nhan Túc, hẳn sẽ không tha bất kỳ tội nhân nào đi. Chuyện ám sát tam công chúa Vân Thiều quốc lớn như vậy, hẳn lại bằng lòng tha hung phạm?

*Lời tác giả:

Chuyện xưa mười lăm năm trước là chỉ chuyện tiên đế, cũng là phụ thân Nhan Duật bị Nhan Duật hạ độc.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Trong sạch

Editor: Xám

Nàng hiểu Nhan Túc, hẳn sẽ không tha bất kỳ tội nhân nào đi. Chuyện ám sát tam công chúa Vân Thiều quốc lớn như vậy, hẳn lại bằng lòng tha hung phạm?

Tần Cửu thật sự có chút khó hiểu, cảm thấy hơi khó tin.

Thái cung phụng lại cảm thấy không có gì khác lạ, bà lạnh lùng nói: "Hai năm qua, An Lăng Vương hành sự có chút khác thường, nếu như Thụý Lan là một người cực kỳ quan trọng với hắn thì cũng không có gì lạ lùng lắm, ta sẽ phái người tiếp tục theo dõi sát sao chuyện này."

Bà ngồi xuống trước bàn, nhắc bút viết hai đơn thuốc, đưa đến tay Tần Cửu, "Hai đơn thuốc này, một cái là trị bệnh phong hàn, một cái giúp đỡ cơ thể không khỏe do tu luyện tà công của người."

Tần Cửu nhận lấy đơn thuốc, gật gật đầu.

Thái cung phụng lại thần nhiên nói: "Ta quay về sẽ lập tức đặc chế một loại đan dược, đề phòng bất cứ lúc nào người cũng có thể dùng. Nhưng người phải biết rằng, những thứ này đều trị phần ngọn không trị được phần gốc, người nhất định phải tự bảo trọng. Nếu không..." Bà trừng mắt nhìn Tần Cửu một cái, "Không cần người tự chết, ta sẽ bóp chết người trước đây." Nói xong lập tức xoay người nhanh chóng bước đi, bà sợ mình ở đây thêm một lát nữa sẽ khóc mất, hoặc là sẽ không nhịn được mà thật sự tiến lên bóp chết con người không quý trọng bản thân này.

Tần Cửu nhìn bóng lưng bà, nhìn thấy sống lưng vốn rất thẳng của bà lại hơi còng xuống. Trong lòng Tần Cửu khẽ thở dài một tiếng, nàng hiểu tính tình của Thái cô cô, bề ngoài bà lạnh lùng, tính tình nghiêm khắc, gặp chuyện thì bình tĩnh, suy nghĩ cẩn thận, rất dễ khiến người ta hiểu lầm bà là một người bạc tình, nhưng kỳ thật không phải, thật ra nội tâm của bà rất dễ xúc động.

Bởi vì cơ thể Tần Cửu thật sự mệt mỏi, cho nên không giữ bà thêm, hơn nữa hôm nay bà cũng thật sự không nên ở lại chỗ này lâu. Tần Cửu gọi Lệ Chi tiến Thái cung phụng ra ngoài, bản thân nhắm mắt dưỡng thần một lát.

Tỳ Ba bưng thuốc đã sắc xong đi vào, nhìn Tần Cửu uống hết, hầu hạ nàng nghỉ ngơi.

88888888888

Gần đây tâm trạng của thống lĩnh kiều kỳ Viên Bá không tốt lắm, bởi vì phu nhân của ông thường xuyên ra ngoài ngắm hoa, không cẩn thận đã nhiễm phong hàn, sau vài lần uống thuốc bệnh tình vẫn không có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp. Viên Bá và phu nhân tình cảm rất tốt, cho nên cực kỳ lo lắng.

Ngày hôm đó, khi ông đang trực trong cung, tình cờ nghe thấy hai tiểu cung nữ đang thảo luận y thuật của Thái cung phụng cao minh như thế nào, nói là gần đây trong cung cũng có không ít phi tần nhiễm phong hàn, đều là do Thái cung phụng chữa khỏi.

Viên Bá và Thái cung phụng cùng hầu hạ trong cung, thỉnh thoảng sẽ chạm mặt, mặc dù không có giao tình gì, nhưng vẫn quen biết sơ. Ông biết Thái cung phụng chuyên về ẩm thực thuốc thang của nữ tử hoàng gia, y thuật cũng cực giỏi. Thế nhưng ông cũng biết, Thái cung phụng này tính tình cổ quái, không thân thiết với bất kỳ ai trong hoàng cung, đối xử bình đẳng với các tần phi của hoàng đế. Chính vì tính tình bà cổ quái như vậy, nhiều năm nay, bà không hề dính dáng đến bất kỳ tranh đấu cung đình nào, ngược lại có thể bảo vệ bản thân an toàn.

Bây giờ, ông đi tìm bà, không biết bà có chịu chữa bệnh cho phu nhân của ông không. Nhưng vì phu nhân của ông, Viên Bá vẫn tự mình đến mời Thái cung phụng.

Thái cung phụng nghe thấy mục đích đến của Viên Bá, bà thân nhiên nhìn lướt qua Viên Bá một cái, nói với giọng điệu lạnh nhạt: "Hiếm thấy Viên đại nhân coi trọng ta như thế, lại tự mình đến mời, vậy mời Viên đại nhân nói về bệnh tình của tôn phu nhân một chút, nếu như ta có thể chữa trị, nhất định sẽ đi một chuyến."

Viên Bá vừa nghe, vội nói: "Bệnh tình của phu nhân ta e rằng phải nói là không tốt, vẫn phải làm phiền Thái cung phụng đi một chuyến. Thái cung phụng không cần lo lắng, bà chỉ cần đến xem bệnh tình của nàng ấy một chút, cho dù không trị được cũng không sao."

Thái cung phụng thân nhiên nói: "Nếu vậy, ta sẽ đi một chuyến. Có điều, hôm nay ta không thể xuất cung, chỉ có ngày mai nhân cơ hội xuất cung đến được phòng bốc thuốc, mới có thể tiện đường đến quý phủ của Viên đại nhân được."

Viên Bá gật đầu nói: "Vậy ngày mai ta và phu nhân ở phủ chờ Thái cung phụng."

Thái cung phụng gật đầu, sáng sớm ngày hôm sau, sau khi bà bốc thuốc ở được phòng, lập tức ngồi kiệu đến Viên phủ.

Mùi thuốc trong căn phòng Viên phu nhân ở cực nồng, rõ ràng mấy ngày nay đã uống không ít thuốc bắc. Viên phu nhân nằm ở trên giường, sắc mặt nhợt nhạt, thỉnh thoảng lại ho khan. Thái cung phụng tiến lên bắt mạch cho Viên phu nhân, nhíu mày nói: "Quả thật phu nhân đã nhiễm phong hàn, có thể bốc đơn thuốc hiện giờ phu nhân đang dùng đến đây cho ta xem không."

Thị nữ lấy đơn thuốc ngự y kê trước đây đến, Thái cung phụng nhìn một cái, nhíu mày nói: "Đơn thuốc này cũng thật sự đúng bệnh, chỉ có điều, thân thể phu nhân yếu nhược, dược tính của vị sai hồ này khá nặng, e rằng phu nhân không chịu nổi, cho nên bệnh tình mới không chuyển biến tốt, nếu như đổi vị sai hồ này thành cây cát cánh thì tốt hơn." Thái cung phụng nói xong, lập tức nhắc bút kê đơn thuốc phù hợp giao vào tay thị nữ, thị nữ tự mình đi sắc thuốc.

Thái cung phụng mỉm cười, ánh mắt lướt qua đĩa hoa quả trên bàn, cau mày nói: "Viên đại nhân, hoa quả này là quả mật bò - đặc sản của Vân Thiều quốc phải không?"

Vân Thiều quốc nằm ở vùng phía nam Đại Dục quốc, khí hậu nóng ẩm quanh năm. Quả mật bò thích hợp sinh trưởng trong điều kiện ẩm áp, không thể sống được ở Đại Dục, cho nên rất ít nhìn thấy ở Đại Dục. Vào mùa này hàng năm, nữ hoàng Vân Thiều quốc đều sẽ tặng vài xe tới, chỉ có người của hoàng thất mới được ban thưởng, bởi vì Viên Bá là thống lĩnh kiều kỳ, mỗi năm đều nhận được một ít.

"Đúng vậy, chính là quả mật bò, mời Thái cung phụng nếm thử một chút." Viên Bá gơ tay nói.

"Không cần đâu. Không biết phu nhân có từng ăn quả mật bò không?" Thái cung phụng hỏi với vẻ mặt nghiêm túc.

Lập tức trong lòng Viên Bá hơi lo sợ bất an, ông do dự một lát rồi nói: "Đã ăn rồi. Bởi vì vị quả này thanh ngọt, ăn cực kỳ ngon miệng, cho nên phu nhân rất thích ăn."

Thái cung phụng khẽ cau mày, lạnh lùng nói: "Viên đại nhân, bệnh phong hàn của tôn phu nhân chậm chạp không thuyên giảm cũng có liên quan đến ăn quả mật bò. Mặc dù quả mật bò ăn ngon miệng, nhưng thực tế, người đời lưu truyền vị ngon thanh ngọt của nó, mà lại không biết tác hại thương gan hại tỳ của nó, nếu như bệnh nhân phong hàn sử dụng trong thời gian dài, sẽ làm nóng gan, dẫn đến nóng phổi, làm cho phong hàn nhỏ nhỏ chuyển thành bệnh lớn. Đặc biệt là dược tính của vị thuốc trị bệnh phong hàn tương xung với quả mật bò, càng bất lợi hơn!"

Viên Bá nghe vậy sắc mặt đột nhiên thay đổi, nhíu mày hỏi: "Lời này của Thái cung phụng là thật sao? Vậy dược tính của vị thuốc nào tương xung với quả mật bò?" Thái cung phụng nói với giọng điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Sai hồ, tía tô. May mà trong vị thuốc Viên phu nhân uống không có hai vị thuốc đó, hơn nữa, Viên phu nhân ăn quả mật bò khá ít, cũng không đáng lo ngại. Viên đại nhân không cần lo lắng, Viên phu nhân chỉ cần uống thuốc ta kê đúng hạn, không quá ba ngày, bệnh phong hàn sẽ thuyên giảm. Ta không nên ở lại đây lâu, vậy xin cáo từ."

Thái cung phụng nói xong, lập tức thì lễ rời đi. Sau khi Viên Bá sai người tiễn bước Thái cung phụng, lại có vẻ hơi mất hồn mất vía.

Lời Thái cung phụng vừa nói liên tục vang vọng trong đầu ông, nhất là câu sau cùng: "Đặc biệt là dược tính của vị thuốc trị bệnh phong hàn tương xứng với quả mật bò, càng bắt lợi hơn."

Mặc dù chuyện đã qua mười lăm năm rồi, nhưng từ đầu đến cuối Viên Bá không thể quên được, bởi vì đó là tiếc nuối lớn nhất đời này của ông, ông không thể bảo vệ tiên đế thật tốt.

Tiên đế không chỉ có ơn tri ngộ*, mà còn có ơn cứu mạng với ông. Ông khâm phục tính tình của tiên đế, ngưỡng mộ tài hoa của ngài, cho nên cam tâm tình nguyện vứt bỏ cuộc sống giang hồ tự do tự tại, vào cung phò tá ngài. Từ ngày đầu tiên ông bắt đầu làm thống lĩnh kiêu kỵ của ngài, ông đã lập lời thề, nhất định phải bảo vệ sự an toàn của ngài thật tốt, thế nhưng, ông lại không làm được.

*tri ngộ: được thương thức hoặc trọng dụng.

Ông nhớ rõ, năm đó tiên đế nhiễm phong hàn, vốn dĩ chỉ là bệnh nhỏ, tiên đế hoàn toàn không để ở trong lòng. Ban đầu còn mang bệnh lên triều, về sau, bệnh tình lại càng ngày càng nặng, bắt đầu ho khan, phát sốt, từ đó nằm trên giường bệnh triền miên một tháng, đến cuối cùng còn thỉnh thoảng nôn ra máu. Lúc ấy, các ngự y phụ trách xem bệnh cho tiên đế sốt ruột vây quanh, bao nhiêu đơn thuốc điều trị phong hàn đều đã dùng tới, nhưng chậm chạp không thấy bệnh tình chuyển biến tốt lên.

Lúc ấy, Khánh Đế thân là thái tử ngày ngày vào cung thăm tiên đế, vì bệnh tình của tiên đế, ngài nôn nóng đến mức suýt nữa ngã bệnh. Khi tiên đế không muốn dùng bữa, ngài sẽ nấu quả mật bò thành canh, cho tiên đế uống. Vị quả mật bò thanh ngọt, tiên đế cực kỳ thích ăn, đã dùng một thời gian rất dài.

Hồi ức khiến trên trán Viên Bá túa mồ hôi.

Ông hồi tưởng lại chuyện năm đó hết lần này đến lần khác.

Lúc trước, mỗi khi nhớ đến Khánh Đế quỳ trước mặt tiên đế, cho tiên đế uống từng thìa quả mật bò, ông lại cảm động không thôi vì cảnh tượng cha hiền con thảo này. Mà giờ nhớ lại, lại cảm thấy cả người rét run.

Quả mật bò, dùng một thời gian dài, thật sự là vật trí mạng với người bị bệnh phong hàn sao?

Khánh Đế năm đó, có biết tác hại này của quả mật bò không?

Bát thuốc Nhan Duật dâng lên thật sự có độc sao?

Viên Bá ngồi trong phòng suy nghĩ rất nhiều, trong tròng mắt đen sắc bén trước sau như một lại có vẻ mênh mông mịt mờ. Ông nhớ, quả thật sau khi tiên đế dùng bát thuốc Nhan Duật bụng đến, đêm hôm đó đã qua đời. Vậy nên đều cho rằng bát thuốc đó có độc, sau đó cũng thật sự tra ra đây bát thuốc có thuốc độc. Thế nhưng, chuyện này cũng không loại bỏ khả năng tiên đế vốn do bệnh tình nghiêm trọng mà chết, mà độc trong bát thuốc đó, chỉ là về sau có người hạ độc ở phần cận của đáy bát.

Xem ra, ông nên điều tra rõ chuyện này rồi.

Viên Bá càng nghĩ càng cảm thấy khả nghi, ông chậm rãi đứng dậy, trong hai mắt là màu lam thâm sắc bén.

Trong ánh nắng chiều, cả toà hoàng thành đều được ánh chiều tà bao phủ, vô số mái ngói xanh lưu ly lóe lên ánh sáng mỹ lệ kỳ ảo dưới ánh mặt trời.

Khánh Đế ở trong Ngự thư phòng đã phê xong tấu chương cuối cùng, được tổng quản thái giám Lí Anh dìu đỡ ra ngoài, đi về phía tẩm điện.

Ở ngoài cổng tròn bên ngoài Ngự thư phòng, Viên Bá nghiêm nghị đứng đó, nhìn thấy Khánh Đế đi qua, ông vội vàng thi lễ.

Khánh Đế khoanh tay thông thả đến gần, cau mày, hòa nhã nói: "Viên Bá, sắc trời không còn sớm nữa, ngươi hồi phủ sớm đi."

Viên Bá cúi đầu chậm rãi nói: "Bệ hạ, hôm nay thần tới, là... là tới xin bệ hạ ban thưởng."

Khánh Đế mỉm cười, nói với Lí Anh bên cạnh: "Ngươi nhìn hẩn xem, bình thường ta muốn ban thưởng cho hẩn thứ gì, hẩn đều không cần, lần này lại chủ động xin trăm ban thưởng, ngươi nói có kỳ lạ không?"

Trên khuôn mặt trắng ngần của Lí tổng quản hiện ra nụ cười, "Bệ hạ, chắc hẳn Viên đại nhân thật sự cần dùng gấp thứ gì đó, nếu không, với tính tình của Viên đại nhân cũng sẽ không đến xin bệ hạ ban thưởng đâu."

"Nói đi, là gì?" Khánh Đế cười nói.

*Lời tác giả:

Thật ra trước đó đã có bạn đọc đoán ra là Khánh Đế làm, ha ha, các bạn thật là giỏi.

Nói ra, thất thức nhà chúng ta thật sự trong sạch ngẩng cao đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đệ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Khó dò

Editor: Xám

"Nói đi, là gì?" Khánh Đế cười nói.

Viên Bá trầm giọng nói: "Hôm nay tiện nội (vợ) đã nhiễm phong hàn, thuốc thang không vào, chỉ có quả mật bò bệ hạ ban thưởng là còn có thể miễn cưỡng nuốt xuống, vậy nên vì thân cả gan cầu xin một ít quả mật bò với bệ hạ."

Khánh Đế nghe vậy, quay đầu cười, nói với Lý Anh bên cạnh: "Lý Anh, quả mật bò Văn Thiệu quốc tiến cống lần này, còn dư bao nhiêu thì phái người mang đến ban hết cho Viên Bá."

Lý Anh vội vàng lên tiếng đáp lại, dạn dò tiểu thái giám đi truyền lệnh.

Khánh Đế quay về phía Viên bá, thở dài nói: "Thứ trăm yêu thích chính là tính cách trọng tình trọng nghĩa này của ngươi, ngươi quay về chăm sóc phu nhân đi, lát nữa, trăm phái người mang quả mật bò vào phủ."

Viên Bá vội vàng thi lễ tạ ơn rồi rời đi.

Đêm đó, Khánh Đế đã phái người đưa tám quả mật bò đến Viên phủ, cộng thêm quả mật bò có sẵn trong phủ Viên Bá, song mới được hơn mười quả. Quả mật bò là cống phẩm, cực kỳ khan hiếm ở Đại Dục quốc, nếu Viên Bá không tự mình đến chỗ Khánh Đế thỉnh cầu, e là cũng không thể gom được mười quả trở lên.

Có điều, hơn mười quả, sợ là cũng đủ cho một con chó dùng rồi.

Viên Bá căn dặn thị nữ: "Đi, ôm sủng vật chó nhỏ mà công tử tự nuôi đến đây."

Thị nữ không hề biết hành động này của Viên Bá có ý gì, bởi vì trước giờ Viên Bá không tán thành Viên Thu tự nuôi sủng vật, bây giờ bảo ôm đến là muốn làm gì đây?!

88888888

Bóng đêm rã rồi, thời gian chậm chạp trôi.

Gió đêm thổi vào từ song cửa sổ chậm rãi, ánh nến trong phòng chập chờn bất định, từng lớp rèm bay lượn theo gió.

Tần Cửu tựa lên giường, coi váy ngoài màu đỏ tươi trên người ra, thay một bộ y phục màu đen nhánh. Nàng vẫn mái tóc dài tinh tế thành búi ở đỉnh đầu, cuối cùng đeo mặt nạ lên. Vốn dĩ đã định ra ngoài, nhưng nàng nghĩ một lát, cầm một thanh bảo kiếm, thử thanh kiếm trang trí hoa văn trong tay, cảm thấy vẫn còn thuận tay, bèn đẩy cửa đi ra ngoài.

Dưới ánh trăng mờ mờ bên ngoài phòng, Tỳ Ba cũng một thân áo đen đứng đầy nghiêm nghị, nhìn thấy Tần Cửu, nhú mày nói: "Bệnh thương hàn vừa mới khỏi, nhất định phải đi trong đêm nay ư?"

Sau hơn mười ngày dùng thuốc Thái cung phụng kê, bệnh phong hàn của nàng đã sắp khỏi hết, tuy nhiên người vẫn hơi yếu, nhưng có một số việc, vẫn không thể không đi làm. Nàng khẽ cười nói: "Số ta chính là số vất vả, sợ rằng con chó nhà Viên Bá đã sắp chết rồi. Đêm nay, chúng ta nhất định phải đi một chuyến."

Tỳ Ba bất đắc dĩ gật gù đầu.

Hai người yên lặng ra khỏi phủ, dọc theo con phố vắng vẻ không người, bay thẳng về phía tây, chẳng bao lâu, đã đến bên ngoài phủ đệ của Viên Bá.

Phủ đệ của Viên Bá cũng xây bên trong Cẩm Tú phường, có điều, dấu sao cũng chỉ là phủ đệ của thống lĩnh, trái ngược với phủ An Lăng Vương và phủ Nghiêm Vương, có vẻ hơi đơn sơ một chút. Tần Cửu và Tỳ Ba đứng ở bên ngoài bức tường trắng của phủ thống lĩnh, nhìn thấy xung quanh không có ai theo dõi, lúc này mới xoay người qua tường.

Viên Bá ngồi trong thư phòng, nghe thấy thị nữ bẩm báo, con chó kia đã chết rồi. Tay ông hơi run rẩy, chén trà bụng trong tay nghiêng xuống, trà nóng tràn ra, làm bỏng ngón tay ông. Ông đặt chén trà lên trên bàn, thần sắc trong đôi mắt thâm trầm biến đổi thất thường, gân xanh trên trán nổi lên.

Con chó kia, ông đã sai người dùng quả mật bò và thuốc trị phong hàn để nuôi, không ngờ, chỉ mới mấy ngày, quả nhiên đã chết rồi.

Viên Bá khoanh tay đi vài vòng trong phòng, giống như một con thú bị vây, liên tục quay hơn mười vòng, cuối cùng ông không nhịn được, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Trong bóng đêm, một đường kiếm kèm theo trận gió mạnh mẽ đến từ trên cao.

Viên Bá kinh hãi. Vừa rồi tâm trạng ông rối rắm, với võ công của ông, lại không chú ý đến có người ở trong sân. Ông cười lạnh một tiếng, cơ thể nhảy sang một bên, tránh được một kiếm trí mạng đó, nhưng không ngờ, từ bên khác cũng có một đường kiếm đâm tới.

Trong lòng Viên Bá thầm kêu không ổn, đúng lúc này, lại thấy hình như đường kiếm vốn đâm về phía mình đã bị thứ gì đó bắn vào, "loảng xoảng" một tiếng rơi xuống mặt đất. Lúc này ông mới tránh được đường kiếm đó, đứng lại ở trước hành lang, lúc này phát hiện ra, chẳng biết từ lúc nào trong sân đã có rất nhiều thích khách xông tới, đều đeo khăn đen che mặt, nhìn qua có hơn mười mấy người.

Viên Bá thân là thống lĩnh kiều ky, võ nghệ tuyệt đỉnh, không hề để những thích khách kia vào mắt. Thế nhưng, vừa giao thủ với những thích khách kia, ông phát hiện ra, những người này lại đều là cao thủ hạng nhất, hơn nữa ai cũng ra chiêu tàn nhẫn không lưu tình chút nào, rõ ràng là muốn tính mạng của ông.

Ông lạnh giọng quát: "Kẻ nào mà lớn mật như vậy, lại vào phủ ta ám sát, ta sẽ khiến cho từng người các ngươi đến được nhưng đi không được!" Viên Bá đã thật sự nổi giận, cũng ra tay không lưu tình chút nào.

Rõ ràng những thích khách này đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, không ai nói gì, bọn chúng bày ra một ma trận vuông, vây Viên Bá vào trong vòng phối hợp với nhau, không hề nửa lời, từng kiếm một kẻ vào nhau đâm về phía người Viên Bá.

Viên Bá thân là thống lĩnh kiều ky, trong phủ cũng có phủ binh, Viên Bá tự xưng võ nghệ cao cường, trước giờ không để phủ binh đi tuần ban đêm, vậy nên những phủ binh đó đã ngủ cả rồi.

Rốt cuộc hai đám không địch lại bốn tay, mặc dù võ nghệ của từng thích khách kém hơn Viên Bá rất nhiều, thế nhưng, bọn chúng kết hợp lại, bố trí trận pháp, Viên Bá đối phó cũng hơi khó nhọc, dần dần Viên Bá đã rơi vào thế yếu.

Trong sân bên ngoài thư phòng của Viên Bá, có trồng một cây đào, gió đêm thổi đến, hoa rụng là tả.

Tần Cửu khoanh tay đứng dưới tàng cây, híp mắt nhìn trận giao chiến trong sân, rồi lại ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm trên đỉnh đầu.

Trời đêm sâu thẳm mà rộng lớn, vài đốm sao lấp lánh trên nền trời, càng làm tôn lên nền trời đen như mực sâu không lường nổi.

Trên thế giới này, thứ sâu không lường nổi không chỉ là trời đêm trên đầu, có rất nhiều chuyện cũng sâu không lường nổi.

Nhưng thứ sâu không lường nổi nhất, Tần Cửu cảm thấy, chính là lòng người.

Lòng người khó dò, thiên uy khó dò, vận mệnh khó dò.

Nếu đêm nay nàng và Tỳ Ba không đến Viên phủ, vận mệnh của Viên Bá sẽ như thế nào?

"Tỳ Ba, người đi giúp Viên đại nhân một tay đi! Nhớ kỹ, không được để một người nào trong số bọn chúng chạy thoát, không cần giữ lại người sống." Tần Cửu thần nhiên nói.

Tỳ Ba rút bảo kiếm ra, cả người phi lên phía trước, thân pháp tuyệt diệu, lại tựa như một nét khói mờ. Thật sự võ công của Tỳ Ba cũng tiến bộ rất nhanh. Hắn xông vào trong trận, cả người chạy đông phá tây, bóng người bay lượn, ánh sáng lóe lên rồi lại vụt tắt. Viên Bá cũng chấn động tinh thần, hai người phối hợp ra chiêu với nhau, chỉ nghe thấy tiếng "leng keng" không dứt bên tai, đồng thời pha lẫn tiếng thở hổn hển.

Có một thích khách phát hiện ra bên mình ở thế yếu, lạng lẽ lùi về sau, định bỏ chạy.

Hắn vừa chạy đến dưới tàng cây, lập tức nhìn thấy có một người cạnh đứng cây hoa đào, người đó đứng khoanh tay, nhìn qua thân hình nhỏ nhắn yếu ớt, dáng vẻ không giống như có võ công. Mặc bộ áo đen phiêu dật, trên mặt đeo mặt nạ, chỉ lộ ra một đôi mắt đen trắng rõ ràng.

Thích khách lướt qua người này, đang định vượt tường bỏ chạy. Lại thấy người kia bước một bước lên phía trước, trong phút chốc, thích khách chỉ cảm thấy một luồng chân khí mạnh mẽ như có như không bao phủ lên.

Trong lòng thích khách cả kinh, hắn chợt ngẩng đầu lên, chỉ thấy dưới ánh trăng và ánh đèn giao hòa, sự lạnh lùng trong đôi mắt dưới lớp mặt nạ của người áo đen mờ hồ trước mặt tựa như băng tuyết đột ngột lộ ra, hút lấy hồn phách người.

Thích khách cả kinh, may mà thân thủ hắn nhanh nhẹn, xoay người bỏ chạy về phía người áo đen.

Người áo đen cười lạnh lùng, đưa tay ra nhẹ nhàng vung lên, ngón tay gấp lại bắn vào chính giữa thân đao. Thích khách chỉ cảm thấy cổ tay tê rần, gần như không cầm được đao trong tay, trong lòng kinh hãi, nói: "Người là kẻ nào? Vì sao muốn xen vào chuyện của người khác?"

Dưới ánh trăng nhạt nhòa, Tần Cửu đứng thẳng người, áo đen đón gió nhẹ nhàng tung bay, tựa như loài u lan sinh trưởng ở thâm cốc, nhưng phong thái trên người lại chính là trời cao trăng sáng. Nàng cười lạnh nói: "Muốn biết ta là kẻ nào thì để ta viết cho ngươi xem!"

Cổ tay phải của nàng di chuyển nhanh, lấy kiếm làm bút, vẽ trong không trung. Nàng khoan thai tự tại, giống như tập viết trong thư phòng, động tác lưu loát như mây bay nước chảy. Chờ đến khi kẻ kia mới nhìn rõ vài chữ kia giống như hai chữ “câu hồn”, kiếm của Tần Cửu đã vạch lên hai cổ tay của hắn, chỉ nghe thấy “leng keng” một tiếng, thanh đao trong tay hắn rơi xuống đất, hai cổ tay có máu tươi chảy ròng ròng, đã bị Tần Cửu vạch đứt gân tay.

Lại nhìn Tần Cửu, nàng vẫn phóng khoáng đứng yên, tựa như chưa từng ra tay.

Tỳ Ba và Viên Bá cũng đã đánh bại những người vây đánh bọn họ, phủ binh trong Viên phủ nghe được động tĩnh, đã chạy đến.

Tần Cửu thu kiếm trong tay, chỉ vào người bị mình vạch đứt gân tay nói với Tỳ Ba: "Kẻ này là thủ lĩnh, đưa hắn vào." Nói xong mang theo Tỳ Ba lùi thẳng vào trong thư phòng của Viên Bá, "Viên đại nhân, chúng tôi không tiện để người khác nhìn thấy, xin Viên đại nhân thứ lỗi."

Viên Bá sai các phủ binh thu dọn hết thi thể trên mặt đất, cho phủ binh lui, xanh mặt đi về phía thư phòng.

Dưới ánh nến chập chòn, chỉ thấy hai người mặc áo đen một ngồi một đứng, có thể nhìn ra được, hai người là chủ tớ. Thủ lĩnh thích khách vừa mới bắt được quỳ trên mặt đất ở trước mặt bọn họ.

Viên Bá ôm quyền hỏi: "Đa tạ ơn cứu giúp của hai vị, không biết hai vị là ai?"

Tần Cửu cười nói: "Viên đại nhân không cần hỏi ta là ai vội, trước tiên hỏi xem vị này là ai phái tới đi!"

Ánh mắt Viên Bá chuyển đến người thích khách quỳ trên mặt đất, hai mắt híp lại, nói bằng giọng lạnh lùng: "Nói, là ai phái các ngươi tới? Nếu không, bản đại nhân lập tức ném ngươi vào nhà lao."

Về mặt thích khách đầy sợ hãi, nói: "Đại nhân, tiểu nhân chỉ phụng mệnh hành sự, nhận tiền của người, thay người trừ họa, không hề biết người ra giá là ai. Nghe chủ tử nói, là vì ân oán trên giang hồ, không biết đại nhân có từng đắc tội với người trên giang hồ không?"

Nhiều năm trước Viên Bá đi lại trên giang hồ, thật ra có không ít ân oán, nghe vậy bèn nhú mày.

Tần Cửu cười nói: "Viên đại nhân tin sao? Nếu không dùng hình, trước giờ ta không tin tưởng lời khai của bất kỳ người nào."

Tần Cửu nói xong, giữa ngón tay đã xuất hiện mấy cây ngân châm, nàng vừa giơ ống tay áo lên, ngân châm đã đâm vào trong các huyệt quan trọng trên người thích khách. Cả người thích khách bắt đầu run lên cầm cập, vẻ mặt nhăn nhó, dường như đau đớn đến tột cùng.

Tần Cửu ung dung thản nhiên cười nói: "Viên đại nhân, vừa rồi bọn ta hợp lực cứu giúp đại nhân, hơi khiếp sợ một chút, không biết có thể uống chén trà cho đỡ sợ không?"

Viên Bá bước nhanh đến trước bàn, rót một chén trà đưa đến trước mặt Tần Cửu.

Tần Cửu bưng chén trà, từ từ thổi, ánh mắt xinh đẹp tập trung nhìn lên mặt thích khách, thường thức vẻ thống khổ của hắn.

Người nọ muốn chết mà không được, cuối cùng không chịu nổi nữa, cầu xin: "Ta khai. Chủ tử nói, là trong cung có người muốn mua tính mạng của Viên đại nhân, nghe nói, giết Viên đại nhân rồi, sẽ cử những người khác thay vào vị trí thống lĩnh của Viên đại nhân."

Mặt Viên Bá vốn xanh mét, lại càng lạnh thêm vài phần. Hôm nay ông vừa mới biết một bí mật động trời, trong cung lại có người muốn tính mạng của ông?

*Lời tác giả:

Võ công của Cửu gia của chúng ta vẫn rất lợi hại, chỉ là võ công tăng lên càng nhanh, có nghĩa là cơ thể nàng càng cạn kiệt, thật là mâu thuẫn mà.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Hùng hổ dọa người

Editor: Xám

Mặt Viên Bá vốn xanh mét, lại càng lạnh thêm vài phần. Hôm nay ông vừa mới biết một bí mật động trời, trong cung lại có người muốn tính mạng của

ông? Ông sai bước đi đến trước mặt thích khách, nói bằng giọng lạnh lùng: "Lời nguoi nói đều là thật sao?"

"Không —— dám —— có nửa câu nói xằng!" Thích khách run rẩy nói, cuối cùng không nhịn được sự tra tấn, van xin, "Cầu xin —— giải thoát cho ta đi!"

Tần Cửu cười lười biếng, "Như vậy sao được? Thủ đoạn lợi hại nhất của ta vẫn chưa dùng tới đâu!"

Thích khách đã bị giày vò đến mức không chịu nổi, người làm nghề như bọn họ vốn đã trải qua huấn luyện chặt chẽ, nếu như nhiệm vụ thất bại, lập tức sẽ tự vẫn. Hắn vốn không ngờ Tần Cửu võ nghệ cao cường, vì thế mới trúng kế, bị bắt lại ngay cả tự vẫn cũng không thể. Càng không ngờ, thủ đoạn của người này tàn nhẫn, hắn bị tra tấn khó mà chịu được, đến lúc này, lại nói còn có thủ đoạn lợi hại hơn chưa dùng tới. Lập tức kinh hồn bạt vía, khàn giọng cầu xin: "Ta đã khai rồi, những gì ta biết đều đã khai rồi, hãy giải thoát cho ta đi!"

"Kẻ làm nghề như nguoi, rốt cuộc nguoi đã giết bao người, còn nhớ không? Đây chính là báo ứng của nguoi, cho dù là đến điện Diêm La, cũng sẽ không giải thoát cho nguoi." Tần Cửu lạnh lùng nói.

Cuối cùng vẫn là Viên Bá không nhìn nổi nữa, ông sai bước lên trước, đưa ngón tay điểm lên tử huyệt của thích khách, kết liễu tính mạng của hắn.

Tần Cửu mỉm cười, "Viên đại nhân, nếu do người trong cung phái đến, xem ra trong cung có người gấp nghề vị trí thống lĩnh của ngài rồi."

Trong lòng Viên Bá trầm xuống, nếu như là trước đây, đương nhiên ông không đặt lời này vào trong lòng, nhưng hiện giờ, bởi vì đã có hiềm khích với Khánh Đế, cho nên khó tránh trong lòng không yên, có chút hoài nghi những kẻ ám sát này chính là do Khánh Đế phái tới.

Tiếng cười trầm thấp vang lên trong phòng, Tần Cửu nhìn khuôn mặt không rõ biểu cảm của Viên Bá, chậm rãi nói: "Đại thống lĩnh, những kẻ ám sát này sẽ không phải người do Thánh thượng phái đến đâu, nếu như ngài ấy muốn giết ngài, cần gì phí công như thế này chứ, một tờ thánh chỉ đã có thể khiến ngài tan cửa nát nhà rồi."

Lời này khiến trong lòng Viên Bá cả kinh, dù thế nào cũng không ngờ suy nghĩ trong lòng lại bị Tần Cửu nhìn ra. Ông thu vẻ mặt lại, sắc mặt bình tĩnh ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén nhìn Tần Cửu chằm chằm, dường như muốn nhìn thấu chiếc khăn đen che mặt của nàng.

"Để các nguoi đụng vào chuyện thế này, thật là có lỗi. Các hạ đêm khuya viếng thăm, chắc là có việc gì phải không. Đừng ngại nói thẳng," Viên Bá không hổ đã làm thống lĩnh triều đình nhiều năm, mặc dù trong lòng vô cùng kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã khôi phục sự bình tĩnh, nhíu mày hỏi với giọng lạnh lùng.

"Viên thống lĩnh không nghi ngờ là bọn ta sai khiến những kẻ kia đến đây ám sát, rồi lại cố ý xuất hiện cứu Viên thống lĩnh sao?" Tỳ Ba thản nhiên hỏi. Dù sao bọn họ cũng đeo khăn che mặt, đêm khuya đến đây viếng thăm.

Viên Bá ngồi trên ghế dựa, trầm giọng nói: "Diễn kịch hay ám sát thật sự, ta vẫn phân biệt được." Nếu như là giả vờ ám sát thì đâu có thể chạy thoát được mắt Viên Bá. Số người của những thích khách này rất nhiều, ra chiêu tàn nhẫn, rõ ràng là muốn tính mạng của ông.

Tần Cửu cười to: "Viên thống lĩnh nhãn lực hơn người, bội phục. Nói thật vậy, quả thực đêm nay chúng ta viếng thăm là có chuyện quan trọng."

"Ôn trương trợ hôm nay của hai vị, sau này ta sẽ tự mình báo đáp. Nhưng cho dù hôm nay các nguoi muốn nói chuyện gì với ta, ta cũng không thể đáp ứng, một người không dám để lộ khuôn mặt thật sẽ không khiến người ta tín nhiệm. Đêm đã khuya rồi, mời!" Viên Bá đứng dậy, làm một động tác tiễn khách.

Tỳ Ba lạnh lùng cười, "Chủ tử, nô tài đã nói rồi, với tính tình cổ chấp của Viên đại nhân, sợ là sẽ không hợp tác với chúng ta đâu, xem ra chúng ta đã đi uổng công một chuyến rồi."

Tần Cửu cười nhẹ, "Viên đại thống lĩnh hiểu lầm rồi, đêm nay chúng ta đến vốn là định nói chuyện thẳng thắn với đại thống lĩnh, sở dĩ che mặt chỉ là sợ một vài kẻ xấu nhìn thấy khuôn mặt thật của chúng ta." Lúc nàng nói, đã đưa ngón tay ngọc trắng nõn lên từ từ kéo khăn đen che mặt xuống.

Ánh nền màu đỏ khói xuyên qua chao đèn, nhẹ nhàng tán ra, bao phủ lên khuôn mặt của Tần Cửu.

Nụ cười xinh đẹp nở rộ trong ánh sáng mờ mờ.

"Là nguoi? Tần Cửu gia của Thiên Thần tông?" Viên Bá nhướng mày với vẻ không thể tin. Ông tuyệt đối không ngờ đến, người này lại là Tần Cửu, Kiêm Gia môn chủ của Thiên Thần tông.

Tần Cửu hiểu Viên Bá, không chỉ vì sự theo dõi nhiều năm của nàng, mà còn bởi đánh giá của Bạch hoàng hậu – cô mẫu của nàng.

Viên Bá, người này võ nghệ cao cường lòng dạ phóng khoáng, làm việc quang minh lỗi lạc, khinh thường việc đấu đá lẫn nhau, hiểu đại nghĩa, Thánh thượng được ông hộ vệ là một may mắn cả đời. Chỉ là, thông thường người như vậy rất khó thu phục được.

"Không sai, là ta! Ta biết Viên đại thống lĩnh vẫn luôn không thích tiếp xúc với Thiên Thần tông, bởi vì ngài cho rằng Thiên Thần tông có lòng phản nghịch. Đúng vậy, Viên đại thống lĩnh đoán không sai, có điều, nói thật với Viên đại nhân, mặc dù ta là người của Thiên Thần tông, nhưng không hề phục vụ cho Thiên Thần tông." Giọng nói của Tần Cửu trầm thấp, khàn khàn, lại ẩn chứa một sức mạnh khiến người ta không thể xem thường.

Nét mặt Viên Bá nghiêm lại, nhưng miệng lại nói với chút mỉa mai: "Nói như vậy, Cửu gia không phải là người của Thiên Thần tông, mà là người của triều

đình rồi?"

Tần Cửu cười lạnh lùng, "Đại thống lĩnh có còn nhớ Bạch hoàng hậu không?"

Viên Bá đột ngột ngẩng đầu lên, nhìn Tần Cửu, vẻ kinh ngạc sững sờ trong đôi mắt đen rất rõ ràng. Bạch hoàng hậu là phạm nhân phản nghịch, người bình thường nhất định sẽ không tùy tiện nhắc tới, chẳng lẽ người này có liên quan đến Bạch hoàng hậu? Nghĩ đến đây, ông nghiêm nghị nói: "Đương nhiên ta còn nhớ Bạch hoàng hậu, có điều, bà ấy đã bị xử tử hơn ba năm trước rồi, vì sao Cửu gia lại nhắc tới bà ấy?"

Tần Cửu không đáp lại mà vươn tay, thong thả ung dung lấy một quân cờ trắng từ trên người ra đặt lên mặt bàn, thấp giọng nói: "Đại thống lĩnh, ngài có còn nhớ quân cờ này không?" Ánh mắt Viên Bá dừng ở trên quân cờ trắng, ngón tay hơi run rẩy, ông từ từ nhặt quân cờ kia lên, ngón tay đưa ra nhẹ nhàng vuốt ve mặt ngoài của quân cờ, trong nháy mắt trong lòng nổi lên sóng to gió lớn, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh, chậm rãi hỏi: "Chỉ là một quân cờ thôi, ở đâu cũng có thể thấy được, có gì lạ đâu?"

Tần Cửu cười xinh đẹp, nhận lấy quân cờ trong tay Viên Bá, giơ lên, soi dưới ánh đèn, chỉ thấy trên quân cờ có một vết rạn ngoằn ngoèo mờ mờ.

"Đại thống lĩnh, lẽ nào ngài không nhớ nữa, ngài từng đánh cờ vây với Bạch hoàng hậu ở Ngự thư phòng, lúc đó, quân đen của Bạch hoàng hậu đã đẩy quân trắng của ngài vào đường cùng, lúc ngài cầm cờ suy nghĩ, nhất thời dùng lực quá độ, đã bóp quân cờ đến mức hiện ra vết rạn. Đúng vậy, chính là quân này. Lúc ấy, Bạch hoàng hậu đã thắng ngài một ván, nói muốn sau này ngài đồng ý với bà một chuyện, nếu như cần thiết, bà sẽ phái người cầm quân cờ này đến, đại thống lĩnh, ngài thật sự không nhớ nữa sao?" Đương nhiên là Viên Bá nhớ.

Sở dĩ vừa rồi giả ngu là để thăm dò Tần Cửu, hiện giờ nghe thấy Tần Cửu nói nội tình ra, sự nghi hoặc ban đầu mới được giải đáp.

Quả thực vết rạn này do năm đó ông bóp.

Hôm ấy, ông có may mắn đánh cờ vây với Bạch hoàng hậu. Mặc dù kỹ nghệ đánh cờ của ông không tính là cao, nhưng thật sự hiếm có người nào có thể khiến ông suýt nữa bóp quân cờ thành hai nửa. Không thể không nói, Bạch hoàng hậu là một nữ tử hiếm có, kỹ nghệ đánh cờ của bà thật sự rất tuyệt vời. Mà trong mấy ngày Khánh Đế bệnh nặng, Bạch hoàng hậu lên triều nghe bẩm tấu, khí phách và thủ đoạn hành sự đó cũng khiến ông cực kỳ bội phục. Vậy nên, về việc Bạch hoàng hậu mưu phản, năm đó ông nửa tin nửa ngờ. Thế nhưng, chứng cứ xác thực, ông cũng không thể không tin.

"Người, là gì của Bạch hoàng hậu?" Viên Bá hỏi từng chữ từng câu.

Người bình thường đương nhiên sẽ không có được quân cờ này, cho dù là có được, cũng sẽ tuyệt đối không nghĩ ra quân cờ này của Bạch hoàng hậu lại có liên quan đến ông.

Tần Cửu mỉm cười nói: "Ta là ai không quan trọng, chỉ là một kẻ bé nhỏ không đáng kể, trước đây đi theo bên cạnh Bạch hoàng hậu mà thôi."

"Nói vậy, người là thành viên của Tổ Y cục phò tá Bạch hoàng hậu rồi, Bạch hoàng hậu là phạm nhân phản nghịch, người cũng phải chịu liên lụy, đêm nay, người tới tìm ta, không sợ ta bắt người sao?" Viên Bá chậm rãi nói.

"Ngài sẽ không làm vậy đâu!" Tần Cửu hí mắt cười nói.

Nếu là Viên Bá của mấy ngày trước, có lẽ là có một chút khả năng sẽ làm như thế. Mà ông của hiện giờ, tuyệt đối sẽ không làm.

"Bởi vì Bạch hoàng hậu bị oan!" Tần Cửu nhìn thẳng vào Viên Bá nói, "Về điểm này, vụ án năm đó, chắc hẳn trong lòng đại thống lĩnh cũng có nghi hoặc." Trong lòng Viên Bá hơi chấn động.

Năm đó ông nửa tin nửa ngờ, hôm nay, trải qua chuyện quả một bở, ông đã hơi tin tưởng.

"Vậy thì, người đến tìm ta là muốn ta làm gì đây?"

"Đại thống lĩnh, ta không hề muốn yêu cầu đại thống lĩnh làm chuyện trái với lương tâm. Nếu như ta nhớ không lầm, tiên đế có ơn lớn với ngài, ngài đã từng thề phải bảo vệ tiên đế chu toàn, nhưng tiên đế mất sớm, ngài không muốn điều tra chân tướng cái chết năm đó của tiên đế sao? Ngài thật sự tin rằng Nghiêm Vương hại chết tiên đế sao?" Tần Cửu hỏi từng chữ từng câu, mặc dù trên mặt có ý cười, nhưng lại cho người ta một loại khí thế hùng hổ dọa người. Viên Bá nghe vậy, hô hấp bắt đầu dồn dập lên.

Cái chết của tiên đế vẫn luôn là một cái gai trong lòng ông.

"Nếu người đêm khuya tới thăm, nhất định đã có kế hoạch rồi, người định làm thế nào?" Viên Bá chậm rãi hỏi.

Tần Cửu mỉm cười đứng dậy.

"Ta nhớ, đế lăng do đại thống lĩnh phái người canh giữ phải không? Chẳng biết sủng phi của tiên đế, Tĩnh thái phi, còn sống trong đế lăng không?"

"Người muốn đến đế lăng?" Viên Bá nhíu mày, hỏi với vẻ không tin.

Tần Cửu buông tay, cười tủm tỉm nói: "Yên tâm, đại thống lĩnh, ta không phải đến trộm mộ, chẳng qua là đi gặp Tĩnh thái phi một lần thôi. Nghe nói cái chết năm đó của tiên đế là do Tĩnh thái phi xúi giục Nhan Duật hạ độc, chuyện đã qua nhiều năm, ta nghĩ, nói không chừng Tĩnh thái phi sẽ nói khác đi."

"Không được, vào để lãng quá nguy hiểm."

"Lẽ nào đại thống lĩnh còn có cách khác?"

Viên Bá nhú mày, cuối cùng hạ quyết tâm nói: "Được rồi! Để ta sắp xếp. Có điều, Tinh thái phi sẽ thật sự nói cho chúng ta sao?"

Mặt mày Tần Cửu ần nụ cười, nói: "Có lẽ bà ấy sẽ không nói cho chúng ta, nhưng nhất định sẽ nói cho nhi tử của bà."

Viên Bá lại nhú mày, "Người muốn để Nhan Duật vào cùng?"

"Tại sao lại không? Đại thống lĩnh, đã nhiều năm rồi Nghiêm Vương không gặp thân mẫu (mẹ ruột), chắc chắn vô cùng nhớ nhung, hẳn nhất định sẽ chịu ơn ngài."

"Nhưng mà, Nghiêm Vương, hẳn có đáng tin không? Ngộ nhỡ, hẳn nói với Thánh thượng, vậy chẳng phải là chúng ta..." Viên Bá tỏ ra vô cùng không tin nhiệm Nhan Duật.

Tần Cửu mỉm cười nói: "Đại thống lĩnh yên tâm, có lẽ Nghiêm Vương gia có hơi không đáng tin, nhưng chuyện này, hẳn tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đệ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Mặc nàng sắp xếp

Editor: Xám

Thật ra Tần Cửu không thích đến những nơi giống như Vô Ưu Cư lắm, thế nhưng không còn cách nào, bởi vì đó là nơi Nhan Duật thường lui tới, ngoài ở đó ra, dường như cũng chỉ có đến sân kịch mới có thể tìm được hắn.

Lần trước Tần Cửu đến Vô Ưu Cư đã mặc nam trang, lần này, nàng chẳng buồn cải trang nữa. Ở Lệ Kinh, nàng cũng đã xem như có chút danh tiếng, mặc dù không nói người người đều biết, nhưng đi lại trên phố, thỉnh thoảng cũng có người có thể nhận ra nàng, chắc chắn có nữ giả nam trang nữa cũng không gạt được người.

Quân nô giữ cửa Vô Ưu cư nhìn thấy Tần Cửu thốt tha yếu điệu đi đến, vốn muốn ngăn cản không cho nàng tiến vào, nhưng sau khi nhìn thấy dung nhan của Tần Cửu, bèn vội vàng khom người mời nàng vào trong. Lần trước, sau khi nàng bao dưỡng Lan Xá ở Vô Ưu cư, cũng đã xem như là khách của Vô Ưu cư rồi.

Thôi ma ma vừa nhìn thấy nàng, thoát đầu cũng sửng sốt, bởi vì ở Lệ Kinh hoàn toàn không nhìn thấy nhiều nữ tử có thể đến thanh lâu đi dạo. Thôi ma ma cười ngênh đón: "Thì ra là Cửu gia, lần trước sau khi Cửu gia đi, ngày nào Lan Xá cũng ngóng trông Cửu gia đến, giờ Cửu gia ngài đã đến rồi."

Lần trước khi Tần Cửu bao dưỡng Lan Xá, mặc dù là nữ giả nam trang, nhưng về sau bởi vì tiếng tăm của nàng lan quá rộng, ai cũng đã biết thân phận của nàng.

Thôi ma ma tự mình dẫn Tần Cửu đến hậu viện của Vô Ưu cư, ở đây nhà cao cây đẹp, có hoa có hồ, cực kỳ tinh mịch. Gần hồ có một vài căn phòng, chỉ những căn phòng hoa mỹ có khách quý mới đến được.

Gió đưa đến tiếng đàn sáo du dương, còn có tiếng huyền não của nữ tử.

Tần Cửu cười nói: "Thôi ma ma, trong căn phòng này náo nhiệt như vậy, chẳng biết đang thết đãi vị khách quý nào?"

"Cửu gia, vị khách quý này ngài cũng biết đấy, là Nghiêm Vương."

Tần Cửu nhú mày cười nói: "Trùng hợp vậy, hôm nay ta đến, vốn dĩ cũng là muốn tìm ngài ấy. Phiền ma ma lát nữa bảo Lan Xá đến thẳng đây tìm ta." Nói xong, nàng lập tức cùng Tỳ Ba đi thẳng về phía căn phòng.

Rèm trần châu trắng bị gió xuân thổi lên, mơ hồ nhìn thấy một bức bình phong thủy mặc, phía sau bình phong hiện ra một bóng người tao nhã mà cao quý.

Tần Cửu và Tỳ Ba chậm rãi bước dọc theo hành lang dài, ở cuối hành lang là một tòa đại sảnh hoa lệ, nàng vừa bước vào đại sảnh, đã nghe thấy giọng nói và mị của Nhan Duật truyền đến, "Chắc chắc, nhìn thế bài trong tay bản vương, xem ra bản vương đã biết ngay hôm nay nàng mặc yếm màu gì rồi."

Tần Cửu vòng qua bình phong vẽ thủy mặc, lúc này mới nhìn rõ cảnh tượng trước mặt.

Nhan Duật ngồi ở trên nệm gấm, trên người chỉ mặc áo trong quần trong màu trắng, trong tay cầm thẻ bài. Đối diện hắn có bảy tám nữ tử hoặc ngồi hoặc

đứng, trong đó có tứ đại mỹ nhân của Nhan Duật, một người trong số đó chính là Phán Hinh, có điều, trên người nàng ta không mặc váy, chỉ mặc một chiếc quần trong màu trắng, thân trên mặc áo ngực màu vàng nhạt, gần như là nửa thân để trần.

Một nữ tử phía sau Phán Hinh che miệng cười nói: "Vương gia muốn nhìn yếm của Hinh tỷ thì chờ lát nữa lên giường nhìn là được rồi, bây giờ bọn thiếp muốn xem quần lụa bên trong quần của vương gia có màu gì."

Nhan Duật nhếch môi cười, cười câu hồn đoạt phách, "Vậy thì ngã bài đi!" Nói xong, ném bài trong tay lên mặt bàn.

Mấy nữ tử vừa tiến lên phía trước để nhìn, đã tươi cười đến mức mặt mày rạng rỡ, "Vương gia, ngài thua rồi, mau mau cời đi."

Dưới sự thúc giục của mấy nữ tử, Nhan Duật lười biếng cời áo trên màu trắng xuống.

Ánh đèn nhẹ nhàng tán ra, bao phủ sống lưng cao thẳng của Nhan Duật, da thịt không tính là trắng nõn hiện ra màu mật ong dưới ánh đèn, khiến cho người ta có kích động muốn cắn một miếng.

Tần Cửu nhíu mày, khinh bỉ một tiếng ở trong lòng, vô liêm sỉ.

Nàng chậm rãi bước đến gần, cao giọng nói: "Thật là náo nhiệt, Nghiêm Vương gia, mấy người đang chơi gì vậy?"

Nhan Duật nghe thấy tiếng, sống lưng cứng lại, chậm rãi xoay người, mắt phượng híp lại, mỉm cười với Tần Cửu, nói: "Cửu gia đến thật là khéo, thế nào, cũng đến đây chơi đi. Bản vương cũng cảm thấy rất hứng thú với màu yếm của Cửu gia."

"Thì ra đang chơi bài sao?" Tần Cửu cười tủm tỉm nói, "Chỉ tiếc là ta không cảm thấy hứng thú với màu quần trong của vương gia, thậm chí là thân thể của vương gia." Lần trước đã bị ép nhìn sạch bách rồi, cũng không biết có bị đau mắt hột hay không, bây giờ, nàng không muốn phải nhìn thêm lần nữa.

Trước đây nàng và Chiêu Bình cũng đã từng chơi bài giấy, người thua phải cài hoa lên đầu, đến cuối cùng, ai cài hoa nhiều nhất thì người đó sẽ thua. Ai thua người đó phải thoát y như kiểu của Nhan Duật, nàng chưa bao giờ nghĩ đến.

Nhan Duật bung chén trà lên uống một ngụm, trên mặt hiện lên ý cười, ý cười đó nhìn thế nào cũng thấy đáng đánh đòn, "Nói ra, bản vương cũng đã từng nhìn thân thể của Cửu gia rồi, thật sự cũng không có hứng thú nhìn nữa đâu."

Phán Hinh đã sớm đứng dậy khỏi vị trí, Tần Cửu tự ý ngồi xuống đó, híp mắt cười với Nhan Duật ở đối diện, nói: "Vương gia, nếu đã vậy, chi bằng chúng ta chơi một ván lớn, ai thua thì tối nay sẽ mặc cho người kia sắp xếp, thế nào?"

Nhan Duật chớp chớp mắt, rồi lại chớp chớp mắt, thân trên trắng kiết để trần, đưa ngón tay ra đẩy bộ bài lá trên mặt bàn, mắt phượng lim dim nhìn nàng hỏi: "Ý ngươi là, sắp xếp trên giường?"

Tần Cửu nhếch môi, ánh mắt tao nhã lướt qua phần ngực trần của Nhan Duật, cười tủm tỉm nói: "Vương gia nghĩ thế nào thì chính là như thế!" Kê xấu xa, cho dù thế nào cũng sẽ có ý nghĩ xấu xa, nàng khịt mũi khinh bỉ ở trong lòng.

Nhan Duật liếc nhìn Tần Cửu một cái, ý cười gọi đòn trên khuôn mặt từ từ sâu thêm, "Cửu gia đã nể mặt như vậy, vậy thì cược một lần đi! Phán Hinh, xào bài."

Ai trong hai người cũng là cao thủ chơi bài, bốc bài xong, bắt đầu chơi.

Bên ngoài là ánh trăng mập mờ, trong phòng là tiếng cười trong trẻo.

Chỉ một lát sau, một ván kết thúc, Tần Cửu thắng.

Nàng nhặt thẻ bài, cười tao nhã mà quyến rũ.

"Vương gia, ngài thua rồi!" Nàng liếc Phán Hinh và mấy nữ tử khác một cái, nói, "Các người ra ngoài đi, nếu như Lan Xá đến đây, cứ nói đêm nay vương gia tiếp ta, bảo hắn không cần đến nữa."

Mấy nữ tử thì lễ với Nhan Duật rồi lui ra ngoài, Tỳ Ba cũng lui ra ngoài cửa.

Nhan Duật ngồi trên đệm gấm, bộ ngực để trần to rộng hoàn mỹ, đôi mắt quyến rũ như tơ nhìn Tần Cửu cười nói: "Cửu gia, chẳng lẽ sắp xếp mà ngươi nói thật sự là muốn lên giường?"

Tần Cửu cười như không cười, nói: "Xem ra vương gia vẫn rất chờ mong, chỉ tiếc rằng phải để vương gia thất vọng rồi. Mặc dù vương gia có chút nhan sắc, có điều, cái ta nói không phải lên giường, mà là ——" Nàng dừng lại một lát, nhấn mạnh giọng, "Nghĩa địa."

Nhan Duật cười quái dị, nói: "Ngươi muốn đến nghĩa địa, chỗ đó ta không thấy có hứng thú."

Tần Cửu không đáp lại câu hỏi của Nhan Duật, ánh mắt đảo đi, lập tức nhìn thấy chiếc bàn trang điểm ở một góc đại sảnh, nàng chậm rãi bước đến, đặt chiếc bọc trong tay lên bàn trang điểm. Chiếc bọc này do nàng mang từ phủ đến, vừa rồi khi Tỳ Ba ra ngoài đã đưa đến tay nàng. Nàng lấy từ trong ra hai bộ phục sức màu đen, một bộ là đồ bó của nữ tử, một bộ là y phục của nam tử, nàng ném y phục nam tử lên người Nhan Duật, "Nghiêm Vương gia, đêm xuân mát mẻ, ở trần lâu sẽ nhiễm phong hàn." Nàng vừa nói, vừa di chuyển ra sau bình phong, thay bộ đồ bó của nữ kia. Y phục nữ tử hóa lệ bị

ném vào một góc trong phòng, bộ đồ bó kia đã phác họa được đường cong lung linh của nàng, mang theo chút quyến rũ, nhưng lại nhanh nhẹn phóng khoáng như bão sắp.

Ánh mắt Nhan Duật đảo vài vòng trên người Tần Cửu, trên khuôn mặt tuấn mỹ có chút dao động, cười như không cười nói: "Trang điểm thành thế này, lẽ nào thật sự muốn đi trộm mộ?"

Tần Cửu nghiêng đầu, cho hắn một nụ cười quyến rũ: "Chẳng phải mặc ta sắp xếp sao?"

Nhan Duật cong môi cười, ước lượng y phục, lười biếng nói: "Ngay cả y phục của bản vương cũng đã chuẩn bị xong, xem ra đã sớm có chuẩn bị rồi, vậy được, bản vương lại muốn xem xem, ngươi muốn sắp xếp ta thế nào. Có điều, trước giờ bản vương mặc y phục đều do tứ đại mỹ nhân hầu hạ, ngươi kêu bọn họ ra ngoài cả rồi, chỉ bằng ngươi đến hầu hạ ta đi."

Tần Cửu sững sốt, không ngờ người này mặt dạn dày đến mức độ này, có điều, đêm nay có việc, thật sự không có thời gian qua lại tiếp với hắn nữa. Nàng chậm rãi đi đến bên cạnh hắn, vóc người Tần Cửu thấp hơn Nhan Duật rất nhiều, còn chưa đến vai hắn. Nàng âm thầm rửa Nhan Duật một câu trong lòng, tại sao lại cao như vậy để làm gì, nàng khoác y phục màu đen lên người hắn, bộ y phục này màu đen, ở bả vai và khuỷu tay đều có thêu da. Tần Cửu lại vòng ra phía trước hắn, thắt từng nút áo cho hắn.

Nhan Duật cúi đầu là đã có thể nhìn gương mặt cúi xuống của Tần Cửu, nửa bên mặt đó rất đẹp, lông mi rất dài chớp nhẹ, quyến rũ mà xinh đẹp, có điều, ánh mắt nàng lướt qua khuôn ngực khỏe đẹp của hắn, trong mắt phượng đen láy không hề có chút dao động nào, tựa như nước đọng đầm sâu. Trong lòng Nhan Duật dâng lên cảm giác lạ là, nói ra, tại sao trong mắt nàng, dáng người của hắn lại giống như tảng đá vậy?

Hắn ho một tiếng trầm thấp, híp mắt cười pha trò, làn môi mỏng cong lên tạo thành độ cong hoàn mỹ, "Sao nào, dáng người của bản vương cũng không tệ phải không!"

Tần Cửu ngẩng đầu, trong đôi mắt vốn tĩnh lặng như đêm tối hiện lên ý cười điên đảo chứng sinh, nàng đưa ngón tay chạm lên xương quai xanh trước ngực Nhan Duật, "Vương gia còn phải hỏi những lời này sao?"

Ngón tay trắng muốt của nàng chạm lên người Nhan Duật, một cảm giác khác thường dâng lên trong lòng Nhan Duật.

Tần Cửu chú ý đến ý cười pha trò vừa nảy trên môi Nhan Duật, khoe môi cong lên tạo thành nét cười lạnh lùng, sau khi thắt nút y phục xong, nàng đưa tay quần đai lưng lên eo Nhan Duật một vòng, đột nhiên dùng lực kéo.

"A." Nhan Duật đang chìm trong suy nghĩ, bị kéo như vậy, hắn không nhận được kêu thành tiếng.

"Làm sao vậy?" Tần Cửu cười tít mắt ngẩng đầu, khoe môi có ý cười dịu dàng như gió xuân, nhưng dưới tay lại không dịu dàng chút nào, ra sức nắm chặt đai lưng, ngón tay nhanh chóng thắt thêm một nút chết nữa.

Tần Cửu kiểm soát chân, vỗ vỗ vai Nhan Duật, thông thả nói: "Vương gia, đêm nay ra ngoài, có thể hơi nguy hiểm, cũng không thể để người khác nhận ra thân phận của ngài, cho nên phải mặc đồ bó."

"Đồ bó, phải bó chặt như vậy sao?" Nhan Duật hừ một tiếng, thờ hờn hờn đưa ngón tay cời đai lưng.

Đáng tiếc là Tần Cửu đã thắt nút chết, hắn bận rộn hồi lâu cũng không cởi được.

Tần Cửu ở phía trước hắn ôm cánh tay, cười xinh đẹp nói: "Vòng eo của vương gia cũng thật nhỏ nha! Nếu như vương gia đến Vô Ưu cư treo biển, nhất định tên đứng đầu bảng là vương gia rồi."

Nhan Duật cời một hồi lâu cũng không cởi được, cuối cùng không nỗ lực nữa, bước nhanh đến bên cạnh bàn, cầm một thanh chủy thủ trong tay, cắt đứt đai lưng. Hắn nhìn Tần Cửu chăm chăm, màu mắt tối đen như đêm, nghịch chủy thủ trong tay, nói từng chữ từng câu: "Cửu gia! Ngươi cũng thật độc ác!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Ta cho ngươi dựa vào

Editor: Xám

Rốt cuộc Tần Cửu đã ý thức được vừa rồi mình có hơi thất lễ, trong mắt đen có ánh sáng yếu ớt lướt qua, không nhìn hắn nữa, bước nhanh đến bên cửa sổ, đột nhiên mở cửa sổ ra.

Không khí trong lành mà lạnh như băng tràn vào, nàng mở to miệng hít vài hơi, cảm giác dường như cả phế tạng đã được gột rửa, lúc này mới tung người lên, nhảy từ cửa sổ ra ngoài.

Nhan Duật thông thả tự mình chỉnh sửa đai lưng xong, ngẩng đầu nhìn thấy, cười giễu cợt một tiếng, nói: "Cửu gia, cửa ở đây này."

Tần Cửu ở bên ngoài cửa sổ quay đầu lại, thần sắc trên mặt nghiêm túc hiếm có: "Vương gia, tối nay ta đến tìm ngài là có chuyện quan trọng, chúng ta phải lên rồi đi, không thể để bất kỳ ai phát hiện."

Lần trước Tần Cửu đến Vô Ưu cư, đã biết nếu như Nhan Duật ngủ lại ở Vô Ưu cư, ban đêm không để bất kỳ kẻ nào quấy rầy, nàng bèn nghĩ, trốn đi từ Vô Ưu cư là một cơ hội tuyệt hảo, sẽ không có ai nghi ngờ Nhan Duật ra ngoài trong đêm. Mà đêm nay có nàng đi cùng, tin rằng càng không có ai dám đến quấy nhiễu.

Nhan Duật cười đùa cợt, chậm rãi đi đến, cũng nhảy từ cửa sổ ra ngoài.

Tỳ Ba sớm đã tiếp ứng ở bên ngoài cửa sổ, nhìn thấy hai người đã đi ra, lập tức dẫn bọn họ vòng qua một số khách làng đang chơi tán tỉnh trong sân, lén lút đi từ cửa sau của Vô Ưu cư ra ngoài.

Bên ngoài Vô Ưu cư là một con ngõ nhỏ, một chiếc xe ngựa nóc nhô lên màu đen lẳng lẳng dừng cách cửa sau Vô Ưu cư không xa. Gió đêm lướt đến, lay động nhành hoa chia ra từ bức tường trắng, vài cánh hoa màu đỏ tươi bay phơ phất rơi bên cạnh bánh xe, làm cho hành trình nguy hiểm trong đêm có thêm chút sắc màu âm áp.

Tần Cửu nhìn xung quanh không có ai, đưa tay túm lấy ống tay áo của Nhan Duật, tiểu tử này còn đang bước chân thông thả, chấp tay theo kiểu của vương gia, nàng kéo hắn đến trước xe ngựa, tươi cười như hoa nói: "Lên xe."

Nhan Duật liếc cánh tay dài nhỏ của Tần Cửu đang túm lấy ống tay áo của hắn, khẽ nhủ mảy mai, cong môi cười nói: "Cửu gia, người đang muốn bắt ta đi sao?" Miệng nói chuyện, ánh mắt ung dung thản nhiên quét qua con ngựa kéo xe. Mặc dù đã chờ đợi một thời gian dài, nhưng không hề hạ thấp tính cảnh giác của con ngựa này, thỉnh thoảng nó lại co cánh mũi, quan sát động tĩnh xung quanh.

Nhan Duật hípmắt, nhìn ra được, con ngựa đen kéo xe này không phải ngựa thông thường, mà là ngựa kéo Bắc Cương, là ngựa trong quân ngũ, ở Lệ Kinh, cũng chỉ có Kiều Kỳ và Kim Ngô Vệ mới có giống ngựa này. Ánh mắt hắn lại lướt qua phu xe, thấy y mặc một bộ áo dài kèm mũ trùm đầu.

Kiều Kỳ và Kim Ngô Vệ?

Nhan Duật cười, càng lúc hắn càng cảm thấy hứng thú với hành trình đêm nay rồi. Hắn vén rèm xe lên, khom lưng chui vào trong xe ngựa, Tần Cửu theo sau cũng chui vào trong. Tỳ Ba đi lên phía trước càng xe, nói với phu xe.

Sau khi mấy người ngồi yên, phu xe vung roi, con ngựa đen hất bốn vó lên, bắt đầu chạy trong màn đêm.

Nhan Duật ngồi ở bên cạnh Tần Cửu, liếc nàng một cái, cười nhặt rử mắt đến gần, ghé tai hỏi thầm: "Cửu gia, rốt cuộc người muốn sắp xếp ta đến đâu?"

Tần Cửu ung dung thản nhiên dịch ra, lười biếng dựa lên buồng xe, tay nghịch khung thêu hoa, khóe môi mỉm cười nói: "Không phải đã nói rồi sao, đến nghỉ ngơi."

Khóe môi Nhan Duật hơi mỉm, ngược mắt lên nhìn.

Ánh sáng trong buồng xe âm đạm, nhưng Tần Cửu lại có thể thấy rõ trong con ngươi đen như mực của hắn lóe lên ánh sáng sáng rực.

Nghiêm Vương gia là hạng người nào, mặc dù phóng đảng một chút, nhưng cũng không có nghĩa hắn là kẻ ngốc. Tần Cửu hiểu rõ, có lẽ trong lòng hắn đã đoán được bọn họ sắp đến để làm gì rồi. Có điều, hiện giờ nàng cũng không định nói cho hắn. Thấy Nhan Duật mở miệng dường như muốn hỏi gì đó, Tần Cửu ngáp một cái.

Tuy rằng từ sau khi uống thuốc của Thái cung phụng, gần đây thân thể nàng đã tốt lên nhiều, không yếu đến mức lúc nào cũng mệt rã rồi nữa, nhưng việc đêm nay quan trọng, dọc đường có thể ngủ một giấc, nghỉ ngơi dưỡng sức thật tốt. Nàng chớp chớp mắt với Nhan Duật, "Đường dài đằng đẳng, ta muốn ngủ một lát."

Trước khi nhắm mắt lại, nàng đã nhìn thấy vẻ mặt hơi kìm nén của Nhan Duật, trong lòng nàng lập tức cảm thấy cực kỳ sáng khoái.

Tần Cửu ngủ giấc này cực kỳ thoải mái, có lẽ là sự đong đưa của xe ngựa đã giúp nghỉ ngơi. Có điều, khi nàng tỉnh lại, phát hiện mình đã dựa vào vai Nhan Duật, một tay còn ôm cánh tay hắn.

Tần Cửu giật mình, sao nàng có thể dựa lên người hắn? Nàng cố nén kích động muốn đẩy hắn ra, từ từ ngẩng đầu lên.

Mặc dù trong buồng xe ánh sáng âm đạm, nhưng khuôn mặt của Nhan Duật vẫn anh tuấn đến lóa mắt, nhìn thấy Tần Cửu tỉnh lại, hắn cười nhặt với nàng, trong nháy mắt ánh sáng rạng rỡ bắn ra từ phía.

Tần Cửu mặt không đổi sắc quay mặt sang, chỉ sợ đau mù mắt mình.

Nhan Duật cười xấu xa nói: "Nước miếng của người làm ướt y phục của ta rồi."

Tần Cửu biến sắc, vội vàng đưa tay sờ khóe môi mình, không hề sờ thấy nước miếng. Nàng rử mắt, quét qua ống tay áo hắn một lần, cũng không thấy

chỗ nào ẩm ướt. Có điều, đối diện với vẻ mặt khó chịu của người đối diện, Tần Cửu vẫn đưa tay sờ y phục của hắn, sờ từ bả vai đến tay áo, không cảm thấy chỗ nào ẩm ướt. Nàng nở nụ cười lạnh lùng, vung cánh tay hắn ra.

Nhan Duật cười phóng túng, nhìn nàng không hề giấu giếm, đột nhiên đưa tay bắt lấy tay nàng, nói: "Nói đi, đưa ta đến đế lăng để làm gì, đi gặp mẫu phi của ta?"

Tần Cửu vỗ tay tán thưởng, mắt phượng xinh đẹp nhìn hắn chăm chú, "Sớm biết vương gia thông minh tuyệt thế, quả nhiên đã đoán được."

Cầm Nhan Duật hất ra phía cửa sổ, "Nếu như ta không đoán được thì quá ngu xuẩn rồi."

Tần Cửu vén rèm xe ngựa lên nhìn, chỉ thấy ánh sáng trong vạt lay động trước mắt nàng.

Dưới bóng đêm, hồ Long Ngâm trong trẻo hiện ra ở trước mắt, nước hồ và ánh trăng đan vào thành ánh sáng mờ mờ, cách đó không xa là tháp cao và đế miếu cao lớn sừng sững.

Thì ra, nàng vừa ngủ một giấc đã đến nơi rồi.

Ở cuối hồ Long Ngâm rất rộng này, chính là phía sau của núi Long Ngâm, đế lăng ở dưới chân núi Long Ngâm, dựa theo ý kiến của thầy phong thủy, điều này gọi là kế núi gần sông.

Tần Cửu vén rèm nhìn quanh một lát, phu xe ngựa đã nhảy xuống, y là thân tín trong đội kiêu kỵ của Viên Bá, y vén rèm xe lên, thấp giọng nói: "Cửu gia xuống xe đi, đại thống lĩnh đã chuẩn bị xong thuyền ở phía sau núi đá bên hồ, các ngài đi thuyền qua hồ Long Ngâm, đến đó, sẽ có người đến tiếp ứng."

Nhan Duật lạnh giọng hỏi: "Đế lăng ở trước núi, đi qua hồ Long Ngâm, chính là vách đá cao đến vài trượng ở sau núi, làm sao có thể vào đế lăng?"

"Cái này ta cũng không rõ lắm, đại thống lĩnh chỉ dặn dò ta đưa các ngài đến đây!" Phu xe nói.

Tần Cửu nhảy xuống xe ngựa đầu tiên, quay đầu cười nói: "Nếu đã như vậy, chúng ta sẽ đi thuyền đến." Thật ra rốt cuộc vào đế lăng thế nào, Tần Cửu cũng không rõ, nhưng nàng tin tưởng Viên Bá.

Nhan Duật theo Tần Cửu xuống xe ngựa, hắn nhìn hồ Long Ngâm, mặc dù vẻ mặt thản nhiên, nhưng lòng lại giống như nước đang sôi, không ngừng hiện lên bọt nước sôi sùng sục.

Đế lăng vẫn luôn do kiêu kỵ mà Viên Bá thống lĩnh trông coi, canh phòng cực kỳ nghiêm mật. Từ khi Nhan Duật quay về Lệ Kinh, mấy năm nay, không phải hắn không chú ý đến đế lăng, có một thời gian, suy nghĩ muốn vào đế lăng của hắn vô cùng mãnh liệt, đây đưa hết lần này đến lần khác trong đầu hắn, giống như côn trùng cắn hần. Hắn cầu xin Khánh Đế không thể thành công. Phái người lén lút vào gần đế lăng, nhưng lần nào cũng đi về không công. Hắn cũng từng thử mua chuộc Viên Bá, nhưng Viên Bá cực kỳ trung thành với Khánh Đế, mà hình như cũng có thành kiến cực sâu với hắn, chưa bao giờ chịu nói chuyện với hắn. Vào lúc hắn cho rằng việc này vô vọng thì dù thế nào cũng không ngờ, đêm nay lại có cơ hội vào đế lăng.

Hắn nghiêng đầu nhìn Tần Cửu, dưới núi hồ tươi đẹp, hình bóng phóng khoáng đứng yên của nàng giống như một nét họa.

Vừa rồi ở trong buồng xe, sau khi nàng ngủ say đã tựa vào vai hắn, ban đầu hắn cho rằng nàng đang cố ý quyến rũ hắn, bèn không chút lưu tình đẩy nàng sang bên cạnh. Nhưng một lát sau, nàng lại dựa vào gần, hắn vốn định đẩy nàng ra lần nữa. Thế nhưng, vào lúc cúi đầu xuống, hắn đã nhìn thấy khuôn mặt say ngủ của nàng.

Nàng khi ngủ đã không còn vẻ tươi cười mỉa mai, không còn ánh sáng quyến rũ trong mắt phượng, hơn nữa thiếu đi vẻ phong tình quyến rũ, có thêm cảm giác điềm tĩnh dịu dàng, giống như con mèo đã thu lại móng vuốt, nhìn rất thư thái. Mà giữa lông mày nàng hơi chau lại, vẻ u buồn như có như không đó lại khiến lòng hắn rung động.

Nhan Duật hơi bất ngờ, hắn nghĩ, có lẽ, nàng cũng không phải trời sinh phóng đảng đâu!?

Vậy nên, mặc dù trong lòng vẫn hơi bài xích, nhưng hắn vẫn cho nàng dựa vào vai hắn.

Lúc này, nhìn nàng đứng ở bên hồ, trong nháy mắt, hắn lại nhìn thấy hào khí ngạo nghễ, khí thế nhìn xuống thiên hạ trên người nàng. Có điều, nháy mắt tiếp theo, nàng đã quay đầu cười quyến rũ nói: "Chúng ta đi thôi!"

Fu xe đưa bọn họ vòng ra sau ngọn núi đá, quả nhiên có một chiếc thuyền chèo hai đầu nhọn hoắt đỗ ở đó, một binh sĩ kiêu kỵ ngồi ở trên thuyền, trong tay cầm mái chèo. Nhìn thấy bọn họ, bèn dùng tay ra hiệu, Tần Cửu và Nhan Duật, Tỳ Ba lặng lẽ nhảy lên thuyền, dưới ánh trăng, chiếc thuyền nhỏ chèo nhanh như gió ra giữa hồ.

Trong gió đêm phả vào mặt, có hơi nước mờ mờ.

Tần Cửu nhìn quanh bốn phía, khắp nơi hoàn toàn vắng vẻ, đây là phía sau núi, hoàn toàn không có cách nào tiến vào đế lăng, cho nên canh gác cực lỏng lẻo. Hướng hồ, hắn là trước đó Viên Bá cũng đã có chuẩn bị, cho nên không nhìn thấy kiêu kỵ trông giữ.

Sau khi ánh mắt Tần Cửu nhìn xung quanh một vòng, đã dừng ở trên người Nhan Duật. Hắn ngồi ở một đầu của chiếc thuyền nhỏ, ánh trăng nhàn nhạt vương trên vai hắn, giống như một vai phù đầy sương trắng. Hiếm khi trên mặt hắn không có biểu cảm đùa giỡn với đời, khóe môi cũng không có ý cười, trong đôi mắt dài tối đen, hàm chứa cảm giác mong chờ không dễ phát giác.

Hắn và mẫu phi của hắn, đã xa cách mười mấy năm rồi.

Khi hắn vẫn còn là một đứa trẻ, mẫu thân đã rời xa hắn, nói ra, cũng rất đáng thương.

Tần Cửu nghĩ đến đây, không khỏi nghĩ đến mẫu thân của nàng, nàng chậm rãi vùi đầu xuống, trong lòng chua xót một hồi.

Mấy người trên chiếc thuyền nhỏ đều không nói gì, chỉ có tiếng nước chảy và tiếng kêu của chim đêm. Kỹ thuật của kiều ky chèo thuyền này rất khá, chỉ chốc lát đã đến vách đá phía sau núi Long Ngâm, y buông mái chèo xuống, đặt tay bên môi, bắt chước chim kêu vài tiếng.

Một khắc sau, Tần Cửu nghe thấy mặt nước cách thuyền không xa "Ào" một tiếng, có một người lộ đầu ra khỏi nước, thấp giọng nói: "Xuống nước đi!"

Tần Cửu nghĩ thầm: Lẽ nào dưới nước có mật đạo?

Bản lĩnh bơi lội của nàng không tốt lắm, đang do dự, chỉ nghe thấy "Ừm" một tiếng, Nhan Duật đã nhảy xuống.

Tần Cửu cười, cùng Tỳ Ba nhảy xuống nước.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Phải thương yêu lẫn nhau

Editor: Xám

Dưới nước cũng không phải hoàn toàn tối đen, thấp thoáng phía trước không xa có ánh đèn chỉ dẫn mấy người bơi qua. Đến gần mới nhìn rõ là một chiếc đèn lồng, ánh đèn màu cam từ bên trong hắt ra ngoài. Kiều ky vừa mới tiếp ứng bọn họ đặt đèn lồng xuống, đầy nham thạch ở bên cạnh ra, lộ ra một khe hở, mấy người vội vàng lách mình vào.

Ai có thể ngờ được, dưới hồ Long Ngâm này lại có đường ngầm thông vào đế lăng. Mà tại sao ở đây lại có một mật đạo thế này, Tần Cửu nghĩ mãi mà không ra.

Bên trong cửa đá là một thủy đạo chật hẹp, nước hồ tràn vào theo bọn họ, cửa đá sau lưng từ từ khép lại. Đây là một cửa đá khổng lồ chế bằng cơ quan, chế tác rất tinh xảo, sau khi khép kín, bốn phía và nham thạch hoàn toàn ăn khớp, nước hồ tuyệt đối không thể ngấm vào.

Ở dưới thủy đạo đầy nước động, thủy đạo lại cực kỳ chật hẹp, Tần Cửu sờ vào vách đá, giẫm lên vũng nước, từ từ di chuyển vào bên trong. Vừa rồi xuống nước, y phục trên người nàng đã ướt cả rồi, y phục vốn đã rất bó sát, lúc này ướt sũng toàn bộ dán chặt lên người, ẩm ướt dính dính cực kỳ khó chịu, cảm giác lạnh băng ở lồng ngực có thể thấm vào tim. Nàng run lên cầm cập, nếu như sớm biết rằng phải xuống nước, hẳn là nàng đã mang thêm một bộ y phục, vốn dĩ đã sợ lạnh, không biết có ảnh hưởng gì đến thân thể nàng hay không. Lần này quay về, cần phải đến ôn tuyền tu luyện Bồ Thiên Tâm Kinh vài lần nữa.

Mấy người lách qua thủy đạo chật hẹp, trước mặt lại xuất hiện một cửa đá, kiều ky dẫn đường khởi động cơ quan mở cửa đá ra, quay đầu nói với Tần Cửu và Nhan Duật: "Chiếc cửa đá này, chỉ có ở bên ngoài mới có thể mở ra được, chờ lát nữa các ngài ra ngoài sẽ lại mở cửa ra. Sau khi các ngài đi vào, cứ đi thẳng theo đường lát đá." Nói xong đưa đèn lồng trong tay vào tay Tỳ Ba.

Tỳ Ba xách đèn đi vào trong trước, Tần Cửu và Nhan Duật cũng đi theo.

Trong mộ đạo không có gió, bóng tối trùng điệp bao phủ con rét lạnh dày đặc, tựa như vô số oan hồn đến từ địa ngục đang phiêu du tứ phía. Ánh đèn lồng đèn yếu ớt chỉ có thể chiếu sáng nền đá xanh dưới chân, ngoài ra toàn bộ ánh đèn đều bị bóng tối nuốt lấy.

Chẳng biết bọn họ đi theo đường lát đá bao lâu, trong con đường lát đá phía trước đã xuất hiện một bóng người, trong tay ông cũng cầm một chiếc đèn lồng, chính là Viên Bá.

Mấy người bước nhanh tới, Viên Bá xách đèn lồng nhìn Nhan Duật, biểu cảm trên mặt lạnh như băng. Qua một lúc lâu, ông mới mở miệng từ từ nói: "Tôi nay giúp mấy người các ngươi đến đế lăng, là lần mạo hiểm lớn nhất từ trước tới nay trong cả đời ta. Nhưng ta không làm không được, bởi vì ta muốn biết chân tướng. Nghiêm Vương, bây giờ ngươi đang ở đế lăng, ngươi có dám thề với lăng mộ của phụ hoàng ngươi, với liệt tổ liệt tông Nhan gia của ngươi, phụ hoàng ngươi không phải do ngươi đầu độc chết không?"

Nhan Duật không vội trả lời, ánh mắt như mũi dùi, chậm rãi chần chừ trên mặt Viên Bá, nhìn đến mức có thể khiến trong lòng người ta sợ hãi, chính vào lúc Tần Cửu cho rằng hắn sắp nổi giận, hắn lại đột nhiên nhoen miệng cười, nụ cười mơ hồ mà phóng đãng, mờ ám mà cợt nhả: "Viên đại thống lĩnh, ông cảm thấy một đứa trẻ tám tuổi sẽ đầu độc chết phụ hoàng sùng ái nó sao?" Giọng nói của hắn không có chút đau thương và phần nộ nào, ngược lại rất nhẹ nhàng, giống như đang tự thuật chuyện của người khác.

Viên Bá nhìn Nhan Duật chăm chăm, lạnh lùng nói: "Nếu vậy, mời người hỏi mẫu phi người một câu, có phải là bà ấy không? Nếu như không phải bà ấy, hỏi bà ấy có biết chút gì không."

Nhan Duật cười nhạt nói: "Ta sẽ hỏi."

Viên Bá lại nói: "Các người chỉ có thời gian hai nén hương, không có thời gian ôn chuyện cũ, hỏi rõ rồi thì mời nhanh chóng ra ngoài một chút. Khi ta phát tín hiệu, nếu như các người không ra ngoài, sẽ có nguy hiểm."

Nhan Duật không hỏi nguy hiểm là gì mà cứ đi theo Viên Bá, Tần Cửu lại hơi nghi ngờ, nhưng không có thời gian để hỏi kỹ, bởi vì rất nhanh đã đi đến trước một tòa thạch thất cải tạo từ mộ thất.

Mẫu phi của Nhan Duật, Tĩnh phi tiên đế sủng ái nhất, ở trong gian thạch thất này.

Tần Cửu khó có thể tưởng tượng được, một người sống có thể sống trong mộ thật mười mấy năm nhưng vẫn sống rất tốt, không bị bức điên, không trở nên ngu đần, thật sự rất khó tin.

Trước cửa mộ thất không có ai, rất rõ ràng, cung nữ hầu hạ Tĩnh phi đã bị Viên Bá đưa đi cả rồi.

Nhan Duật lẳng lặng đứng ở trước cửa mộ thất, Tần Cửu nhìn thấy tay hắn đang không thể ngừng run, mà hắn còn cho rằng nàng không nhận ra, lại vô tình cười cười với nàng. Nhưng rõ ràng Tần Cửu nhìn thấy, trong đôi mắt dài tối đen của hắn, vẻ sợ hãi và chờ mong kia lại giống với ánh mắt của một đứa trẻ.

Cho dù hắn che giấu tốt bao nhiêu, hắn vẫn là một đứa trẻ trông chờ được gặp mẫu thân.

Tần Cửu đưa tay ra, cầm lấy bàn tay run rẩy của hắn, đưa ngón tay hơi chai nhéo tay hắn, cười xinh đẹp nói: "Nghiêm Vương gia, lẽ nào ngài cũng biết sợ?"

Giọng điệu mang theo sự chế giễu này khiến bàn tay Nhan Duật không run lên nữa một cách kỳ lạ, hắn thần nhiên liếc Tần Cửu một cái, hất tay nàng ra, híp mắt cười nói: "Truyện cười, bản vương ta đã từng sợ bao giờ?"

Hắn đẩy cửa ra, hai người cùng đi vào.

Nền và vách tường của gian mộ thất này đều xây bởi ngọc thạch, phản chiếu ánh nến, nhìn rất sáng sủa. Bên trong đốt bếp lò, không hề lạnh. Thế nhưng Tần Cửu vừa tiến vào, cảm giác đầu tiên chính là lạnh, lạnh như băng, lạnh lẽo không có hơi người.

Tòa mộ thất này có bàn có giường có bàn trà, thế nhưng cho dù phòng ốc đã cải tạo thành nơi ở thì vẫn cho người ta cảm giác của quan tài.

Một nữ nhân ngồi trên mặt đất, vùi đầu vào lòng bàn tay, mái tóc dài đen tuyền xoắn thẳng xuống, lộ ra phần sau gáy trắng như tuyết và đôi bờ vai gầy gò mà mềm yếu. Y phục màu hồng cánh sen rũ nhẹ trên mặt đất, mái tóc dài buông xuống mặt đất, quần lay bóng người trên nền bạch ngọc.

Trong năm tháng ở ngôi mộ này, trong năm tháng dài đằng đẵng, một nữ nhân trông giữ cái bóng của chính mình.

Nhan Duật lẳng lặng đứng ở cửa, nhìn nữ nhân trên mặt đất.

Dường như bà cảm ứng được gì đó, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn lên Nhan Duật đứng ở cửa.

Ánh nến nhạt nhòa chiếu lên mặt bà, gương mặt bà trắng xanh mà nhăn nheo, nhưng mỹ lệ đến tận cùng. Mí mắt tình xảo, tự nhiên tình lạnh, như tô như họa. Tựa như đoá hoa nở rộ trong đêm tối, khi bóng đêm tiến đến đã lặng lẽ nở rộ, dịu dàng mà lộng lẫy.

Có lẽ là sự chiếu cố của trời xanh, dường như năm tháng ở mộ thất đã ngừng lại, không hề cho bà nếp nhăn già nua nào.

Bà nhìn Nhan Duật, lẳng lặng nhìn hắn, vẻ mặt rất bình tĩnh, không hề có chút bất ngờ hay kinh ngạc nào, dường như nhiều năm nay, bà vẫn luôn chờ đợi ngày này, dường như đã biết cuối cùng ngày này sẽ đến. Hai người bọn họ cách nhau không xa, chỉ là vài mươi bước rất gần, nhưng lại cách cả quãng thời gian mười lăm năm.

Xa cách thời gian mười lăm năm, hai mẫu tử nhìn nhau.

Đến cuối cùng, đột nhiên ánh mắt Tĩnh thái phi bắt đầu trở nên khẩn thiết, ánh mắt ấy sáng rực, tha thiết, tựa như trong ánh mắt cũng vờn tay ra, muốn vội vã kéo hắn vào trong.

Hồ hấp của Nhan Duật bắt đầu trở nên dồn dập, hắn há miệng, nhả ra một chữ: "Mẫu thân."

Bà là mẫu thân của hắn.

Đã không còn thân phận khiến người ta ao ước nữa, bà không còn là mẫu phi của hắn, bà chỉ là mẫu thân của hắn.

Nước mắt của Tĩnh thái phi chảy xuống, bà đưa tay ra, nói: "Duật Nhi, con trưởng thành rồi."

Nhan Duật sai bước tiến vào trong, ôm chặt lấy Tinh thái phi. Mặc dù Tinh thái phi là mẫu thân của hắn, nhưng vóc dáng nhỏ nhắn, trong nháy mắt đã chìm trong lòng hắn.

Hai người đều không nói gì, giờ này khắc này, toàn bộ ngôn ngữ đều trống rỗng, chỉ có nước mắt tuôn trào, nói ra nỗi nhớ thương suốt mười lăm năm.

Tần Cửu nhắm mắt, quay đầu lại. Qua một lúc lâu sau, nàng nghe thấy giọng nói của Tinh thái phi, "Con đã lớn thế này rồi, ta cũng không biết con đã cao lớn đến vậy."

Đúng vậy, bà đã bỏ lỡ thời gian mười lăm năm từ năm tám tuổi đến năm hai mươi ba tuổi của Nhan Duật, đã bỏ lỡ quá trình từ một đứa trẻ trở thành một nam nhân của hắn, đã bỏ lỡ bi thương của hắn, đã bỏ lỡ mọi thứ của hắn rồi.

Có lẽ, ngày nào bà cũng ngóng trông hắn sẽ đến gặp bà, sự chờ đợi đằng đằng ấy chính là động lực sống để bà sống trong mộ thất lạnh lẽo tối đen này.

Hai mẫu tử ti tê rất nhiều chuyện không liên quan, cho dù là những hồi ức đau thương một chút, cũng khiến căn phòng này không còn lạnh băng như vậy nữa, có một chút sức sống.

Tần Cửu nhíu mày lắng nghe, nàng thực sự không nhẫn tâm cắt ngang bọn họ vào lúc này, nhưng nàng nhớ tới lời Viên Bá, lúc này không phải lúc ôn chuyện, thời gian hai nén hương rất nhanh đã sắp trôi qua rồi. Viên Bá vừa mới nhắc đến nguy hiểm, mặc dù nàng không biết đó là gì, nhưng nàng hiểu rõ, Viên Bá sẽ không nói bậy.

Tần Cửu khê ho khan một tiếng, tỏ ý nhắc nhở Nhan Duật. Tinh thái phi nghe thấy tiếng vang, dường như lúc này mới chú ý đến sự tồn tại của nàng, bà nhìn nàng, đôi mắt đầm lệ đột nhiên sáng lên.

"Duật Nhi, nàng ấy là... Nàng ấy là ai?" Bàn tay ôm Nhan Duật của Tinh thái phi buông ra, bà quay người đi về phía Tần Cửu, ánh mắt bà dịu dàng quan sát Tần Cửu, bắt đầu từ mi mày của nàng, dòm thẳng xuống, quan sát tới lui một hồi, nhìn đến mức trong lòng Tần Cửu hoảng sợ.

"Đứa nhỏ này, quả nhiên sống rất tốt. Duật Nhi, nàng ấy là vương phi của con sao? Con đưa vương phi của con đến gặp ta sao? Con đã lấy vương phi rồi sao? Con thật sự trưởng thành rồi." Sự mừng rỡ tột cùng trong lời của Tinh thái phi không thể đè nén được.

Con trai đưa con dâu đến thăm bà, đương nhiên bà vui mừng rồi.

Mặc dù là câu hỏi liên tiếp, nhưng giọng điệu lại là khẳng định.

Tần Cửu quần bách.

Dù thế nào nàng cũng không ngờ Tinh thái phi sẽ nghĩ như vậy. Lẽ nào, trên trán nàng khắc chữ thê tử của Nhan Duật sao?

"Tinh thái phi, người hiểu lầm rồi. Ta... Ta..." Tần Cửu đang định mở miệng cự tuyệt.

Nhưng Nhan Duật lại mỉm cười, tiếp lời: "Đúng vậy, mẫu thân, có điều nàng ấy vẫn chưa xuất giá, da mặt mỏng, hay thẹn thùng." Hắn nói xong, lập tức chậm rãi bước đến bên cạnh Tần Cửu, đưa cánh tay ra kéo vòng eo không đầy nắm tay của Tần Cửu vào.

Tần Cửu nghe thấy câu "Da mặt mỏng, hay thẹn thùng" của Nhan Duật, nhin không được cảm thấy rét lạnh, nàng vẫn nhớ rất rõ ràng, hắn thường xuyên nói nàng là "Yêu nữ vô liêm sỉ".

Nàng lặng lẽ ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt anh tuấn híp lại của Nhan Duật, trong mắt ẩn chứa khăn cầu. Nói ra, lần này sau khi về kinh, đây là lần đầu tiên Tần Cửu nhìn thấy Nhan Duật lộ ra ánh mắt cầu khẩn này với nàng.

Nàng đang không biết làm thế nào cho phải, Tinh thái phi đã tươi cười như hoa. Bà tháo một chiếc vòng ngọc phi thúy trên tay xuống, đưa đến trước mặt Tần Cửu nói: "Hài tử, ta sợ là không thể đến dự đại hôn của các con rồi, chiếc vòng ngọc này là một chút tâm ý của mẫu thân. Sau này, con và Duật nhi nhất định phải thương yêu lẫn nhau, chung sống đến già đấy." Nói xong, trong mắt bà lại có nước mắt rơi xuống.

Tần Cửu không muốn, đây là quà gặp mặt Tinh thái phi chuẩn bị cho con dâu, đương nhiên kẻ giả mạo như nàng không thể nhận được. Hơn nữa, đường vân của chiếc vòng phi thúy này cực đẹp, vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường. Đồ vật quý giá thế này, nàng cũng không dám nhận. Thế nhưng, Tinh thái phi đâu cho phép nàng cự tuyệt, bà kéo tay của nàng ra, lồng vòng ngọc lên cổ tay nàng.

Tần Cửu nghiêng đầu nhìn Nhan Duật một cái, thấy hắn khê gật đầu với nàng. Lúc này nàng mới không từ chối nữa, nghĩ sau khi ra khỏi đây, sẽ trả thẳng lại cho Nhan Duật.

Vào lúc Tinh thái phi chạm vào cổ tay Tần Cửu, sắc mặt trở nên nặng nề: "Hài tử, tay con lạnh như vậy, đông cứng lại rồi, bộ y phục này còn ẩm ướt nữa, đi thay y phục của ta đi." Bà nói xong bèn lập tức đẩy Tần Cửu đi thay y phục.

Tần Cửu vội nói: "Không cần đâu, một lát nữa sẽ lại ướt ạ." Dù sao lát nữa khi rời đi, vẫn phải vào nước, hơn nữa không còn thời gian chậm trễ nữa rồi. Nàng nói xong, liếc mắt ra hiệu cho Nhan Duật.

Nhan Duật híp mắt, đi qua kéo tay Tinh thái phi, thấp giọng hỏi: "Mẫu thân, mười lăm năm trước con không hề hạ độc, phụ hoàng không phải do con hại chết. Người cũng không hạ độc, đúng không? Người thừa nhận đã hạ độc, chỉ là vì gánh tội cho con thôi, phải không?"

Sắc mặt Tình thái phi thay đổi trong nháy mắt, vốn dĩ bà ở trong mộng thất, không thấy ánh mặt trời, sắc mặt vốn đã trắng xanh, lúc này càng trắng nhợt hơn tuyết. Bà chậm rãi quay người, gót sen khẽ dõn, đi thẳng đến bên giường, ngồi xuống giường, đưa tay che mặt.

Nhan Duật và Tần Cửu vội dõn bước đi theo, đứng ở phía trước cách bà không xa, chờ bà lên tiếng.

Tình thái phi vẫn che mặt, bọn họ không nhìn ra vẻ mặt của bà, không biết rốt cuộc bà đang nghĩ gì. Qua phút chốc, bà hơi ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt dịu dàng là vẻ mặt bình tĩnh.

"Duật Nhi, ta đã sớm biết, con nhất định sẽ hỏi ta chuyện này." Ánh mắt bà âm trầm như vực sâu, giọng nói khàn khàn, "Duật Nhi, ta biết độc không phải con hạ, ta thừa nhận hạ độc cũng chẳng phải để nhận tội thay con, mà đó chính là do ta làm."

"Không đúng!" Nhan Duật nhíu mày nói, "Mẫu phi, con biết người sẽ không giết người, thường ngày cả con kiến người cũng sẽ không giẫm chết, làm sao có thể giết người chứ, con cũng biết người sẽ không giết phụ hoàng, thế nhưng người lại gánh tội, vậy nhất định người biết hung thủ thật sự, có phải không? Người đang nhận tội thay cho hần? Hần là ai? Nhan Đình sao?"

Tình thái phi nghe vậy, đột nhiên ngẩng đầu lên, che kín miệng Nhan Duật.

"Con nói vậy gì thế, bây giờ y là hoàng thượng, con không thể nói bừa như vậy được." Sắc mặt Tình thái phi tái nhợt, nói.

Nhan Đình chính là tục danh của Khánh Đế.

Tần Cửu không ngờ, Nhan Duật cũng đoán chuyện là do Khánh Đế làm.

Nhan Duật từ từ kéo cổ tay Tình thái phi ra, nhìn vào mắt bà, thấp giọng nói: "Ông ta đối xử với con rất tốt, trước đây, nếu như không phải ông ta bảo vệ con, con đã chết từ lâu rồi, là ông ta đã miễn tội cho con, bảo con đến Lâm Châu làm vương gia nhân hạ. Bốn năm trước, ông ta bệnh nặng, con về kinh thăm ông ta, ông ta đã giữ con ở lại kinh thành. Trước giờ ông ta chưa từng cự tuyệt yêu cầu của con, cho dù là ngày trước, con tranh giành nữ tử Nhan Túc thích, ông ta cũng đồng ý ban hôn cho con. Mẫu thân, vì sao ông ta đối tốt với con như vậy. Bởi vì người gánh tội thay ông ta, xem như bồi thường, ông ta mới đối xử với con thật tốt, có phải không?"

Tình thái phi nhíu mày nói: "Không phải như con nghĩ đâu. Y đối tốt với con, chỉ vì y là đại ca của con mà thôi, nào đâu lại có nguyên nhân khác."

"Mẫu thân, vậy người nói đi, rốt cuộc phụ hoàng con bị ai hại chết?" Nhan Duật nhíu mày hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Ôm ấp yêu thương

Editor: Xám

"Ta thừa nhận, quả thật độc không phải do ta hạ. Lúc ấy con bị giả họa, nếu ta không nhận tội thay con, con đã không thoát khỏi tội giết cha rồi, sao ta có thể tro mắt nhìn tội ác tày trời như thế ở trên lưng con chứ." Tình thái phi buồn bã nói.

"Vậy mẫu thân có cảm thấy có ai khả nghi không?" Nhan Duật hỏi.

Tình thái phi cười thê lương nói: "Ta biết, các con nghi ngờ đương kim Thánh thượng, quả thật, khi ấy y là thái tử, nếu như phụ hoàng con xảy ra chuyện gì, kẻ được lợi chính là y. Nhưng có một thời gian, phụ hoàng con sợ bệnh lây lên người ta, sau đó từ ta truyền sang con, liên tục không cho ta tự mình hầu hạ ngài. Nhưng ta vẫn đi thăm phụ hoàng con mấy lần, lần nào đi cũng thấy đại ca con trông giữ cạnh giường bệnh, tự mình phụng dưỡng. Lòng hiếu thảo này sẽ không phải giả."

"Thái phi nương nương, người có biết, thời gian đó việc ăn uống của tiên đế thế nào không?" Tần Cửu chợt mở miệng hỏi.

Tình thái phi nhíu mày nói: "Ăn uống rất kém, không thích ăn đồ tầm thường, thích ăn một loại hoa quả hơn, tên... Hình như tên là quả mật bò thì phải, hôm nào cũng phải ăn. Ta nhớ, Đại Dục quốc không trồng được nhiều loại quả này, có được không hề dễ dàng."

Tần Cửu gật đầu, không nói gì thêm. Nàng đã sớm biết Tình thái phi không phải hung thủ, Khánh Đế mới là hung thủ. Hôm nay, bảo Viên Bá và Nhan Duật tới, một là để xác định chuyện này không liên quan đến Tình thái phi, thứ hai, đương nhiên chính là để khẳng định Khánh Đế có liên quan. Có một số chuyện không cần bà nói rõ, tự người thông minh sẽ nắm được manh mối khả nghi.

"Quả mật bò?" Nhan Duật chợt nhíu mày: "Nói vậy, hình như con cũng nhớ ra rồi, lúc đó con còn ném qua nữa."

Tần Cửu cười, quả nhiên Nhan Duật là người thông minh, như vậy, e là rất nhanh nghi ngờ của hần với Khánh Đế đã có chứng cứ rồi.

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa và tiếng thúc giục của Viên Bá: "Vương gia, Cửu gia, mời mau chóng rời đi."

Tần Cửu nhớ đến cảnh cáo vừa rồi của Viên Bá, nói nếu như ra ngoài chậm thì sẽ có nguy hiểm, vội nói với Nhan Duật: "Chúng ta phải đi rồi."

Dường như Nhan Duật không cam lòng xa cách mẫu thân nhanh như vậy, hần kéo cổ tay Tĩnh thái phi, vẻ mặt nặng nề nói: "Mẫu thân, đi theo con đi, con quyết không thể để người tiếp tục sống những ngày không thể thấy ánh mặt trời ở dưới lòng đất này."

Không biết vì sao, sắc mặt Tĩnh thái phi trở nên rất khó coi, dường như bà hoàn toàn không nghe thấy lời Nhan Duật, hoặc là đã nghe thấy, nhưng không có thời gian linh hội ý tứ của hần. Bà chỉ ôm lấy cánh tay Nhan Duật, dường như tư thế đó là muốn kéo hần trở lại thân thể của mình, trong mắt đầy áp nỗi vạn phần không muốn và hoảng sợ. Có điều, rất nhanh, bà đột nhiên buông tay ra, đẩy Nhan Duật đến bên cạnh Tần Cửu, vô cùng dứt khoát nói: "Duật Nhi, hai người các con mau đi đi! Nhớ kỹ, sau khi rời đi, cũng không cần quay lại thăm ta nữa. Hôm nay gặp các con một lần, mẫu thân đã thỏa mãn rồi, đi đi, sau này hai đứa con phải thương yêu, giúp đỡ lẫn nhau, chung sống đến bạc đầu."

Bà lặp lại lời nói vừa nãy một lần nữa, trong giọng nói mang theo sự chờ đợi tha thiết.

"Tại sao phải đi mau? Lễ nào sẽ xảy ra chuyện gì sao? Cho dù thế nào, muốn đi thì cùng đi!" Mấy năm nay, hần đã nhiều lần muốn vào để lảng, nhưng không phải để chỉ gặp mẫu phi một lần, mà là để cứu bà ra ngoài.

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Viên Bá xuất hiện ở cửa, ông lạnh lùng nói: "Có người đến rồi, nếu còn muốn thuận lợi ra khỏi để lảng, trước hết mời vương gia và Cửu gia ra ngoài, mau chóng tìm chỗ trốn một lát."

Giọng nói của Tĩnh thái phi bỗng trở nên thê lương: "Duật Nhi, nhớ kỹ, chỉ cần con sống thật tốt, ta cũng sẽ sống thật tốt. Nếu như con xảy ra nguy hiểm, ta sẽ lập tức chết theo."

Nhan Duật chợt ngẩn ra, dưới sự lôi kéo của Tần Cửu, nhanh chóng rút khỏi mộ thất nơi Tĩnh thái phi ở, được Viên Bá chỉ dẫn, cùng Tỳ Ba đi theo mộ đạo mà lúc đến đã đi, nhưng Viên Bá lại không theo sau mà ở lại cửa mộ thất.

Trước ngã rẽ, Tần Cửu quay đầu nhìn một cái.

Chỉ thấy trước mộ thất đột nhiên có thêm mấy người, đều mặc đồ đen. Mà một người trong số đó, thân hình cao lớn, trên đầu đội mũ trùm, vào khoảnh khắc y kéo mũ trùm đầu xuống, Tần Cửu nhìn thấy mũ miện trên đầu y lóe kim quang.

Lòng Tần Cửu trầm xuống, đây có tính là thu hoạch bất ngờ của đêm nay không. Cuối cùng nàng đã biết vì sao Viên Bá nói nếu bọn họ ra chậm thì sẽ có nguy hiểm.

Viên Bá đã sớm biết Khánh Đế sẽ đến để lảng, có lẽ, sở dĩ đêm nay bọn họ có thể vào để lảng thuận lợi như vậy cũng chính là vì Khánh Đế sắp đến, cho nên Viên Bá là đại thống lĩnh đã đến đây sắp xếp từ trước, mới có thể nhân cơ hội đón nàng và Nhan Duật vào. Nếu như là ngày thường, Khánh Đế không đến để lảng, e là Viên Bá cũng sẽ không thể dễ dàng đi vào như vậy.

Đêm khuya Khánh Đế lại đến thăm Tĩnh thái phi là tội nhân chuộc tội ở để lảng!

Mặc dù trong sổ tin tức Tổ Y cục thu thập được không có mục này, nhưng điều đó không hề cho thấy đây là lần đầu tiên Khánh Đế đến, chỉ có thể giải thích rõ, Khánh Đế làm chuyện này rất bí mật, vậy nên, Tần Cửu suy đoán rất nhanh, quan hệ giữa Khánh Đế và Tĩnh thái phi không đơn giản.

Ban nãy, có lẽ ám đạo mà nàng và Nhan Duật đi vào thiết kế để Khánh Đế thuận lợi vào trong. Rất may mắn, đêm nay Khánh Đế không đi vào từ ám đạo đó, mà là đi vào từ trước núi, nếu không, e rằng bọn họ không thể thuận lợi rút lui như vậy.

Tần Cửu không biết Nhan Duật có nhìn thấy Khánh Đế hay không, mộ đạo quá chật hẹp, vừa rồi nàng đẩy Nhan Duật vào trong mộ đạo, cho nên hần đi ở trước mặt nàng. Vốn dĩ Nhan Duật không muốn tách khỏi Tĩnh thái phi, đi rất chậm, bị Tần Cửu đẩy đi. Mà lúc này, hần lại hoàn toàn không cần Tần Cửu đẩy, trái lại đi rất nhanh, hoàn toàn không vịn vào thạch bích ở hai bên mộ đạo chật hẹp. Thình thoảng bà vai và cánh tay hần quệt lên thạch bích, cho nên hần đi hơi nghiêng ngả lão đạo. Rất rõ ràng, nhất định hần đã nhìn thấy.

Tần Cửu khó mà tưởng tượng được, lúc này tâm trạng Nhan Duật phức tạp như thế nào. Nàng hơi nhíu mày, đúng lúc này, nàng phát hiện Nhan Duật đã đi sai hướng. Lối rẽ trong mộ đạo của để lảng rất nhiều, vừa rồi khi bọn họ tiến vào đã đi thẳng không hề rẽ, cho nên Tần Cửu nhớ rõ đường đi, rất rõ ràng hướng Nhan Duật đi lúc này không phải mộ đạo ra ngoài kia.

Tần Cửu vội vàng chạy nhanh lên, định ngăn Nhan Duật lại, chính vào lúc này, phía trước mộ đạo xuất hiện một bóng người. Trong lòng Tần Cửu lạnh đi, không biết người đó là kiều kỳ của Viên Bá hay làm ám vệ của Khánh Đế. Nếu như là kiều kỳ bắt bọn họ đến chỗ Viên Bá, có lẽ còn có cơ hội cứu vãn, nhưng nếu là ám vệ của Khánh Đế, vậy thì không ổn rồi. Trong lòng nàng đang suy nghĩ, người đến đã chắn ở trước mặt Nhan Duật.

"Tại sao Nghiêm Vương lại ở đây?" Người nọ lạnh giọng hỏi. Tần Cửu chú ý hần mặc một bộ đồ đen, chính là phục sức ám vệ của Khánh Đế, trong lòng hiểu rõ, e rằng không thể giữ lại người này rồi, bọn họ đều không che mặt.

Nếu như Khánh Đế biết Nhan Duật đến để lảng, ông ta sẽ biết hần đến để thăm mẫu phi hần, nhưng nếu như ông ta biết nàng dính dáng trong đó, vậy sẽ có hậu quả gì. Nàng cười lạnh lùng, trong mắt đen lóe lên sự sắc bén.

Nàng phải khiến hai tay mình dính đầy máu tươi một lần nữa rồi.

Nhan Duật vịn vào thạch bích để nghỉ chân, đáp lại đầy tà ma: "Sao, ta không thể đến đây ư? Bản vương còn muốn hỏi, tại sao ngươi lại ở đây, đến cùng ai?" Sự tàn ác trong giọng nói của hắn rất nặng, trong mộ đạo lạnh lẽo này, lọt vào tai Tần Cửu khiến nàng không rét mà run.

Ám vệ trầm giọng nói: "Nghiêm vương, xin thứ lỗi, cho dù là ai cũng không thể đến để lắng, e rằng ngài phải theo ta đến gặp Thánh thượng một chuyến rồi."

"Bản vương không đi, ngươi muốn thế nào?" Nhan Duật gần từng tiếng, đọc rõ từng chữ như niệm chú, giọng nói như kiếm sắc.

"Vây nô tài không thể không đắc tội rồi." Ám vệ chậm rãi nói, rút kiếm trong tay ra, đang muốn dùng sức mạnh.

Mất phương của Tần Cửu híp lại, chậm rãi bước đến bên cạnh Nhan Duật, đưa tay bám vào vai Nhan Duật, cười với ám vệ, nói: "Vị đại ca này, ngươi yên tâm, ta sẽ khuyên Nghiêm Vương đi gặp bề hạ." Lời còn chưa dứt, bàn tay khoắc trên vai Nhan Duật khẽ bắn ra, một cây kim thêu hoa gắn với sợi tơ bay ra ngoài.

Ám vệ cả kinh, vội vờn tay ra chặn lại, chính vào lúc đó, cây kim thêu hoa kia lại đột nhiên nổ tung, phân tán thành mười hai cây kim thêu hoa, chia nhau đâm tới những huyệt quan trọng trên người hắn.

Chiều này là sát chiều của Tần Cửu. Thật ra cây kim thêu hoa ban đầu là mười hai cây kim thêu hoa dính vào nhau, khi đến trước mặt kẻ địch sẽ nổ tung, đâm tới những huyệt khác nhau, khiến người ta rất khó đề phòng.

Lối rẽ ở mộ đạo rất nhiều, nếu như ám vệ này thay đổi chủ ý, xoay người đi về báo tin cho Khánh Đế, mộ đạo chật hẹp như vậy, Nhan Duật lại chắn ở phía trước nàng, nàng không chắc chắn có thể đuổi theo được. Vậy nên, Tần Cửu vừa ra tay đã ra sát chiêu.

Quả nhiên ám vệ đã trúng chiêu, bị đâm vào nhiều huyệt rồi ngã xuống đất.

Tần Cửu túm lấy Nhan Duật lách qua bên cạnh Tỳ Ba, nói với hắn: "Ngươi bổ sung thêm vài nhát kiếm lên những chỗ bị đâm trúng trên người hắn, đừng để người ta phát hiện ra là bị kim thêu hoa đâm trúng, ta đưa Nghiêm Vương ra ngoài trước!"

Tỳ Ba hiểu rõ, Tần Cửu sợ người khác đoán ra được binh khí từ miệng vết thương, đáp lại một tiếng, theo lời đi qua.

Tần Cửu túm lấy Nhan Duật xông ra ngoài, trong bóng tối, chỉ nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói trầm thấp tà mị của Nhan Duật: "Thật tàn nhẫn, không hổ là Câu Hồn Hồng Y." Tần Cửu cười xinh đẹp nói: "Tàn nhẫn?"

Đúng vậy, tàn nhẫn, vô tình, yêu nghiệt, vô liêm sỉ, thậm chí đê tiện, đó chính là nàng —— Tần Cửu

Tần Cửu kéo Nhan Duật bất chấp tất cả xông ra bên ngoài, đến cánh cửa đầu tiên, kiều kỳ bên ngoài đã mở cửa, nàng và Nhan Duật đi ra ngoài, đi từ lối nhỏ chật hẹp đầy nước đọng sang cánh cửa thứ hai.

Chân nàng giẫm trong vũng nước lạnh buốt, cảm giác lạnh lẽo từ gan bàn chân theo chân tràn lên trên, xung đột với chân khí trong cơ thể nàng.

Vào lúc giết ám vệ khi nãy, Tần Cửu vừa mới dùng chân khí, lúc này, chân khí trong cơ thể vẫn chưa lắng lại, vừa xung đột với khí lạnh đã bắt đầu tán loạn. Lại vì vừa rồi thân thể ngâm trong hồ nước, đã bị lạnh, cộng thêm nán lại trong mộ thất âm u lạnh lẽo lâu như vậy, thân thể đã sớm không chịu nổi nữa.

Tần Cửu thâm kêu không ổn, sợ là tẩu hỏa nhập ma rồi.

Tu luyện Bộ Thiên Tâm Kinh là dễ tẩu hỏa nhập ma nhất, vốn định sau khi quay về sẽ tìm ôn tuyền để tu luyện tiếp, nhưng hiện giờ e là không kịp nữa rồi. Trong lòng ngực giống như có một vụn cây ngân châm đang đâm nàng, Tần Cửu khó chịu đến tận cùng, thật sự không chịu đựng nổi, chân mềm nhũn lập tức gục xuống bên cạnh Nhan Duật.

"Sao vậy, Cửu gia, ngươi đang muốn ôm ấp yêu thương trong mộ thất sao?" Nhan Duật cười tà mị, đưa tay đẩy nàng ra, nói với giọng chế giễu.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Độ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 99: Hôn môi

Editor: Xám

"Sao vậy, Cửu gia, ngươi đang muốn ôm ấp yêu thương trong mộ thất sao?" Nhan Duật cười tà mị, đưa tay đẩy nàng ra, nói với giọng chế giễu.

Hiện giờ tâm trạng Nhan Duật rất tệ, lúc này Tần Cửu áp vào gần, chắc chắn khiến hắn rất phản cảm, cho nên lực trên tay hơi lớn. Vốn dĩ với võ công của Tần Cửu, chút sức lực đó không đáng kể chút nào. Nhưng bây giờ nàng còn không bằng người thường, vừa bị Nhan Duật đẩy đã va vào vách đá

bên cạnh, "Rằm" một tiếng, trong mộ đạo yên tĩnh, âm thanh này vô cùng vang dội.

Lần va đập này rất nghiêm trọng, Tần Cửu kêu đau một tiếng, ôm đầu. Nàng cảm thấy trước mắt toàn là sao vàng, tay còn lại vịn vào vách đá mới miễn cưỡng chống được người.

Nhan Duật nghe thấy tiếng vang, không khỏi hoảng hốt nhìn lại.

Trong lối đi nhỏ hẹp, cây đèn lồng trong tay Kiều kỳ tiếp ứng phía trước phát ra ánh sáng yếu ớt, ánh sáng ấy đủ để chiếu tỏ vẻ nhếch nhác và biểu cảm đau đớn của Tần Cửu.

Lòng Nhan Duật trầm xuống, con ngươi tối đen hơi co lại, hần bước nhanh đến trước mặt nàng, lườm biếng hỏi: "Sao thế, đây lại là chiêu gì, lạt mềm buộc chặt sao? Hay là làm bộ nhu nhược?"

Tần Cửu từ từ ngẩng đầu lên, nhìn khoe môi đẹp đẽ của hần khi đóng khi mở, nhưng dù thế nào cũng không nghe rõ lời của hần, con đau đớn khiến cả người nàng bắt đầu run rẩy, khắp trán là mồ hôi lạnh, trên người cũng có mồ hôi lạnh dần dần thấm ra ngoài y phục.

"Đưa... ta... rời khỏi... đây..., cầu xin... người..." Tần Cửu cố gắng cầm cự mới không để mình ngất tại đây. Nàng biết một khi nàng ngất đi, sợ rằng rất khó đi ra ngoài, trong hoàn cảnh âm u lạnh lẽo của mộ thất này, tẩu hỏa nhập ma của nàng sẽ chỉ càng lúc càng nặng.

Tỳ Ba vẫn chưa đến đây, hiện giờ người nàng có thể dựa vào chỉ có Nhan Duật.

Nàng không thể chết được, tuyệt đối không thể chết, cho nên, bây giờ nàng nhất định phải rời khỏi mộ thất này.

Tần Cửu vùng vẫy, đưa tay nắm lấy vạt áo trước ngực Nhan Duật, hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn Nhan Duật, trên khuôn mặt trắng nõn là nụ cười thê lương lạnh lẽo: "Đưa ta đi! Được không?"

Nữ tử mắt sáng môi son, mi mày như họa, chỉ là sắc mặt trắng bệch như tuyết. Đôi hàng mi đen dày chớp chớp như cánh bướm trắng, đáy mắt đen nhánh lộ ra vẻ khẩn cầu tàn nhẫn.

Đúng vậy, về khẩn cầu tàn nhẫn.

Có thể nói, đây là một loại khẩn cầu có tính úy hiếp.

Dường như, chỉ cần hần dám nói ra một chữ "Không", nàng sẽ bóp chết hần. Tuy nhiên, lúc này bộ dạng của nàng hoàn toàn không thể bóp chết hần, nhưng hần lại cảm nhận được rất mãnh liệt.

Đột nhiên Nhan Duật cảm thấy hít thở không thông, cảm giác này khiến hần rất chán ghét.

Hần đưa tay đỡ lấy Tần Cửu, quả quyết chạm vào tay nàng, lập tức giống như chạm lên một khối băng vậy. Cảm giác lạnh lẽo này từ tay hần lan thẳng vào lòng hần, không hiểu sao tim hần run lên vài cái.

Đây là tay người sống, không có một chút độ ẩm, thật sự giống như tay người chết bò ra từ trong mộ huyết.

Lúc này, hần đã biết nàng không phải là lạt mềm buộc chặt, cũng không phải làm bộ nhu nhược.

Trong lòng hần vô cùng chấn động, không hiểu rốt cuộc nàng bị làm sao.

Vốn dĩ hần không để ý đến nàng vì giọng điệu tàn nhẫn kia của nàng. Thế nhưng, dường như bàn tay không nghe theo sai khiến, tiếp tục đưa qua, đặt lên eo ôm lấy nàng.

Cho dù nàng xảy ra chuyện gì, bọn họ phải rời khỏi nơi này trước đã.

Hần không ngờ nàng lại gầy như vậy, có lẽ là bình thường quen mặc hồng y điểm lệ, khiến hần có cảm giác nàng rất đầy đặn, nhưng thực ra nàng vốn rất gầy yếu, ôm vào rất nhẹ. Có điều người rất nhẹ này không hề dễ chọc, hần vừa mới ôm nàng, nàng đã ôm lấy cổ hần, ôm rất chặt, giống như sợ hần nuốt lời bỏ nàng lại.

Nhan Duật rũ mắt xuống nhìn màu môi trắng bệch của nàng, mắt dài híp lại. Hơi thở nàng hô hấp dồn dập phả ra khiến cổ hần ngứa ngứa, nhưng hần lại không cười nổi. Ông tay áo lạnh buốt của nàng lướt nhẹ qua bên mặt hần, mang theo hương thơm thoang thoang thấm vào mũi, có chút chọc ghẹo lòng người.

Yêu nữ này, đã thành ra thế này rồi, còn có năng lực dụ dỗ người ta.

Nhan Duật rửa thắm một tiếng, ôm Tần Cửu sai bước đi đến trước cửa đá, cúi đầu hỏi: "Người còn nín thở được không?"

Lông mày của người trong lòng nhần lại rất chặt, miễn cưỡng gật gật đầu.

Kiều kỳ mở cửa đá ra, nước hồ xông vào, Nhan Duật ôm eo Tần Cửu, nhanh chóng bơi vào trong nước. Hần một tay ôm vòng eo nhỏ của nàng, tay còn lại đưa Tần Cửu bơi ra ngoài.

Nước hồ Long Ngâm lạnh buốt thấu xương, Tần Cửu đột nhiên vào trong nước, chân khí càng chạy tán loạn nhanh hơn. Nàng không cẩn thận khê hô một tiếng, rất rõ ràng, nàng không thể thuận lợi bế khí rồi.

Trong hồ nước tối mờ, Nhan Duật không thể thấy rõ dáng vẻ của Tần Cửu, nhưng hắn cảm thấy nàng đã bắt đầu gãy gục.

Hắn hơi cau mày, không hề suy nghĩ, đã cúi đầu hôn lên môi nàng.

Môi nàng lạnh băng, còn lạnh hơn nước hồ ban đêm vài phần, nhưng lại rất mềm mại, mềm mại tựa như lông vũ lướt nhẹ qua tim hắn. Hắn dùng lưỡi tách lưỡi nàng ra, truyền từng ngụm khí sang cho nàng.

Lúc này Tần Cửu chẳng quan tâm gì hết, chỉ phó thác cho trời mà tham lam hít lấy không khí hắn truyền sang. Dáng vẻ ra sức đòi khí này của nàng giống như nàng đang cưỡng hôn hắn vậy.

Có một lần Nhan Duật có xúc động đẩy nàng ra, nhưng nghĩ nàng có khả năng sẽ vì vậy mà chết đuối, hắn bèn cố gắng nhẫn nhịn xóa bỏ ý nghĩ đó đi.

Cũng không biết đã qua bao lâu, nàng cảm nhận được “Ào” một tiếng, trước mặt là ánh trắng tràn khắp hồ. Nàng khẽ thở ra một hơi, chính vào lúc này, nơi lồng ngực lại đau đớn kịch liệt hơn, cuối cùng nàng không chịu nổi, mơ mơ màng màng hôn mê đi.

Cũng không biết đã ngất đi bao nhiêu lâu, khi Tần Cửu tỉnh lại lần thứ hai, chân khí tán loạn trong cơ thể không chạy tán loạn nữa, không còn đau đớn, không còn lạnh nữa.

Nàng kinh ngạc mở mắt ra, lọt vào mắt là một gương mặt tuấn mỹ, mái tóc đen buông thẳng xuống, mặt ngọc Tu La. Chính là Nhan Duật, hình như hắn đã ngủ thiếp đi, lông mi dài rủ xuống tạo thành bóng mờ hình quạt trên mặt.

Tần Cửu tỉnh lại, phát hiện mình nằm trong khuỷu tay hắn, đồng lửa bên cạnh đang cháy vờn. Nàng nhìn khắp bốn phía, lúc này mới phát hiện bọn họ đang ở trong một sơn động, trên đầu đều là vách đá. Trong đầu nàng có chút choáng váng, nhớ ra trước khi hôn mê mình đã tẩu hỏa nhập ma, nhưng vì sao bây giờ khôi phục bình thường rồi? Là ai đã cứu nàng, là Nhan Duật sao?

Nàng xoa trán, chậm rãi ngồi dậy, y phục vốn che ở trên người trượt từ vai xuống, nàng chợt chậm chạp phát hiện ra, thân trên của nàng trần trụi, mà Nhan Duật nằm bên cạnh nàng cũng là nửa thân trên trần. Trên người bọn họ đắp áo ngoài của Nhan Duật, mà y phục của nàng đang treo bên cạnh đồng lửa để sưởi.

Trong đầu Tần Cửu “Đùng” một tiếng, dường như trong khoảnh khắc này toàn bộ máu nóng đều xông lên đỉnh đầu nàng. Nàng không chút suy nghĩ vung cánh tay về phía mặt hắn. Chính vào lúc tay nàng sắp chạm vào mặt hắn, hắn vốn đang ngủ say đột nhiên đưa tay ra, nắm chặt lấy cổ tay nàng.

Ánh lửa trong sơn động chiếu lên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, hàng lông mày rậm mà dài của hắn rung rung vài cái, từ từ mở mắt ra. Mắt đen tuyệt sắc tỏa ánh sáng lung linh trong bóng đêm, sáng quắc rực rỡ.

"Sao vậy? Cứu gia, người định báo đáp ơn cứu mạng của ta như thế này sao?" Khóe môi tà ác cong lên, trọng nói trầm thấp mà mỉa mai.

Trong lòng Tần Cửu run lên, rất nhiều ý nghĩ lướt qua trong đầu, ý thức dần dần có chút tỉnh táo.

"Chẳng lẽ, Cứu gia cho rằng bản vương khinh bạc người sao?" Nhan Duật lưỡi biếng cười cười, bàn tay nắm lấy cổ tay nàng càng siết chặt hơn, "Bản vương còn chưa có khẩu vị nặng đến mức phi lễ với một người lạnh ngắt như người chết đâu, huống hồ,"

Hắn dừng lại một lát, nhíu mày nói: "Trên người người lạnh ngắt này còn có nhiều vết sẹo như vậy, thật sự là... Nếu như không phải chúng ta có hiệp ước đồng minh từ trước, ta đã mặc kệ người rồi, vừa rồi cả người người lạnh ngắt, bản vương thật sự không để dàng gì mới làm người ấm lên được, bây giờ bản vương rất lạnh, xem ra người cũng không cần ta nữa, đưa y phục đến đây, ta muốn mặc vào."

Nhan Duật nhìn chằm chằm Tần Cửu chậm rãi nói, khóe môi hắn chứa ý cười, nhưng màu mắt lại u ám, giống như đêm tối không trăng, nhìn lâu là có thể hút hồn phách con người vào.

Rất nhanh Tần Cửu đã khôi phục bình tĩnh, nàng biết hiện giờ mình không thể nổi giận, nàng đè nhịp tim cuồng loạn xuống, mắt thấy Nhan Duật sắp kéo y phục che phủ trên người nàng, nàng vội túm chặt lại, che cơ thể mình, cười tủm tỉm nói: "Vương gia, ta vừa mới tỉnh lại, đầu óc không được tỉnh táo lắm."

"Vậy người định xin lỗi thế nào?" Nhan Duật thản nhiên cười nhẹ, giọng nói bình tĩnh.

Tần Cửu lại kéo y phục, thấp giọng nói: "Vừa rồi ta có chút không đúng, ngài làm thế nào mà chữa khỏi cho ta vậy?" Vừa rồi quả thật cả người nàng rét run, nhưng gốc bệnh thật sự lại là chân khí tán loạn trong cơ thể, tuyệt đối không có khả năng chỉ làm ấm một chút là có thể khỏi.

Nhan Duật từ từ buông cổ tay giữ Tần Cửu ra, ung dung cười nói: "Thật không ngờ, thì ra người thật sự đang tu luyện tà công, vừa rồi ta đã chẩn mạch của người, cảm thấy chân khí trong cơ thể người tán loạn, có dấu hiệu của tẩu hỏa nhập ma. Ta đã truyền chút chân khí vào trong, áp chế được chân khí tán loạn của người rồi. Có điều, chỉ là áp chế tạm thời, không biết khi nào sẽ tái phát, người phải nghĩ cách nhanh chóng khai thông, hoặc là ngưng tu luyện tà công, nếu không về sau hậu họa vô cùng, đến lúc đó không có ai có thể cứu được người nữa đâu."

Ánh lửa rơi xuống, dường như trên khuôn mặt hoàn mỹ xinh đẹp của hắn đã nhuộm lên một lớp màu sắc ảm áp.

Chân khí của Nhan Duật lại có thể áp chế được năng? Tần Cửu không ngờ, nội lực của Nhan Duật lại thâm hậu như vậy.

"Vương gia nói vậy là đang quan tâm ta sao?" Tần Cửu nhúm mày, cười như không cười.

Nhan Duật nhếch môi, cười cực kỳ vui vẻ: "Coi như là vậy đi!"

Tần Cửu mỉm cười liếc hắn nói: "Vậy thì đa tạ vương gia, có điều, công phu này lại không thể bỏ dở nửa chừng được. Làm thế nào ta cũng không ngờ, thì ra vương gia lại là một cao thủ thâm tàng bất lộ (giấu kín tài năng)?"

"Cửu gia hiểu lầm rồi, chân khí của ta có thể áp chế được chân khí của người, không phải vì nội lực ta thâm hậu, mà vì ta tu luyện nội lực huyền môn chính tông, vừa vặn có thể đối phó với chân khí của người mà thôi." Hắn lười biếng duỗi lưng, nhìn đồng hồ lửa cháy nói: "Sắc trời không còn sớm nữa, đoán là tùy tùng của người đã đi ra khỏi đế lăng rồi. Vừa rồi người ngắt đi, ta đành phải tìm một sơn động để chữa trị, bây giờ chúng ta cũng nên trở về rồi. Nếu như ám vệ bị giết kia bị phát hiện, nhất định vùng lân cận sẽ phát động tìm kiếm quy mô lớn, e rằng chúng ta sẽ không dễ rời khỏi nơi này đâu."

Tần Cửu gật gù đầu tỏ vẻ đồng ý, năng khiếu y phục của Nhan Duật, lấy y phục của mình về, đi đến chỗ tối đồng hồ lửa không chiếu tới, quay lưng lại, nhanh nhẹn mặc vào.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Vĩnh viễn sẽ không trở thành tình nhân

Editor: Xám

Tần Cửu gật gù đầu tỏ vẻ đồng ý, năng khiếu y phục của Nhan Duật, lấy y phục của mình về, đi đến chỗ tối đồng hồ lửa không chiếu tới, quay lưng lại, nhanh nhẹn mặc vào.

Đây không phải vùng đất có thể ở lại lâu, Nhan Duật nói không sai, bọn họ nhất định phải nhanh chóng rời khỏi đây.

"Thật không ngờ, Cửu gia còn sợ thấy! Có điều, có phải bây giờ mới tránh có hơi muộn không?" Nhan Duật lười biếng nói.

Tần Cửu cười xinh đẹp nói: "Nếu vương gia không thích ta, đương nhiên ta không thể cho vương gia nhìn một cách uống phí được."

Nàng nhanh nhẹn mặc y phục xong, thướt tha đi ra từ trong bóng tối, ném áo đen của Nhan Duật mà mình khoác lúc đầu lên vai hắn: "Vương gia vẫn nên mặc vào nhanh một chút đi, ta lại thật sự thích ngày đây, nếu ngài để lộ thêm nữa, ta sẽ không khách sáo đâu."

Nhan Duật cười mỉm: "Quả nhiên vẫn là lúc tinh táo Cửu gia khiến người khác yêu mến hơn, vừa nãy khi suýt chút nữa cho ta một chưởng, thật sự không hề đáng yêu, khiến bản vương cho rằng mình không có chút sức quyến rũ nào đây." Miệng hắn trêu đùa, động tác dưới tay không ngừng, rất nhanh đã mặc y phục chỉnh tề.

Tần Cửu không để ý đến Nhan Duật nữa, nhanh chóng đi ra khỏi sơn động.

Bên ngoài hoàn toàn tối đen, gió đêm cực lạnh, có mưa bụi cực nhỏ mà dày rơi từ trên trời xuống, giống như chiếc võng dệt thành từ mưa bụi, mà Tần Cửu nhanh chóng bước ra từ sơn động giống như một chú chim lạc đường, đâm vào chiếc võng dệt bởi mưa đó.

Mặc dù vừa rồi nàng có thể mặt không đổi sắc mà trêu đùa với Nhan Duật, nhưng lúc này, nàng vẫn không nhận được che mặt, cả người run rẩy ngồi xồm trong mưa.

Vì sao lại cứ tẩu hỏa nhập ma ở trước mặt hắn?

Vì sao sau khi tỉnh dậy lại gặp nhau khi hai bên lửa thế?

Vì sao?

Chỉ có thể nói, đời người có quá nhiều bất ngờ!

Luôn luôn có chuyện nàng không thể không chế bất ngờ xảy ra vào lúc không ngờ tới.

Những cảm xúc trong lòng nhộn nhạo đến mức khiến nàng cũng không thể hiểu rõ, phía sau vang lên tiếng bước chân của Nhan Duật, nàng đứng dậy không để lại dấu vết, ngẩng mặt lên trời, cảm giác lạnh lẽo khiến những cảm xúc dao động của nàng bình tĩnh lại.

"A, trời mưa sao?" Nhan Duật dập tắt đồng hồ lửa, nhanh chóng đi ra khỏi sơn động. Hắn khoanh tay đứng ở cửa động, tấm thân thon dài đứng thẳng tắp,

đưa mắt trông xuống chân núi. Trong bóng đêm, dung nhan hoàn mỹ quyến rũ của hắc lãnh lung mà tuyệt đẹp. Trong ánh mắt của hắc, có ánh sáng rét lạnh giống như ánh sáng lóe lên từ lưỡi đao bị ánh trăng chiếu rọi, nhưng khóe môi hắc lại có ý cười, ý cười khiến người ta kinh tâm động phách.

Son động bọn họ ở không phải nằm trên đỉnh núi cao và dốc lắm, mà ở trong chỗ trũng của sườn núi Long Ngâm, xung quanh đều là cây rừng xanh tươi. Khắp nơi hoàn toàn tối đen, chỉ có hồ Long Ngâm cách đó không xa, lấp lánh ánh sáng lấp ló trong bóng đêm, tựa như minh châu trong đêm tối.

Bốn phía cực kỳ an tĩnh, rõ ràng Khánh Đế vẫn chưa rời khỏi để lãng, vẫn chưa phát hiện ra thi thể của ám vệ kia. Tỳ Ba ở phía sau bọn họ, hắc ra ngoài không nhìn thấy bọn họ, đoán chừng đã về Vô Ưu cư trước rồi.

Sau chuyện đêm nay, Khánh Đế đã có phòng bị, e rằng ám đạo này cũng sẽ bị Khánh Đế bắt kín, đoán rằng muốn gặp mẫu phi hắc sẽ càng khó khăn hơn. Bởi vì Khánh Đế nhảy ra giữa đường, Tần Cửu nghi ngờ, liệu rằng Nhan Duật có còn muốn thăm mẫu phi hắc nữa hay không. Rõ ràng quan hệ giữa Khánh Đế và Tình thái phi không đơn giản, điều này cũng khiến bọn họ tin chắc, Tình thái phi thừa nhận hạ độc chính là vì bảo vệ Khánh Đế. "Thế giới này thật là kỳ diệu, dù loại chuyện sẽ xảy ra, người vĩnh viễn không thể đoán trước ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì. Có điều, dù sao chẳng nữa, đêm nay cũng rất cảm ơn người đã đưa ta đến đây."

Giọng điệu của Nhan Duật khiến Tần Cửu không tự chủ mà nghĩ đến, khi hắc bung một bát thuốc cho phụ hoàng hắc, hạ độc phụ hoàng hắc, hắc là hắc cũng cảm khái như thế này.

"Cửu gia, trước đây khi chúng ta quyết định làm đồng minh, người nói người có hai mục đích, một là diệt trừ thế lực âm thầm ẩn náu trong triều của Thiên Thần tông, một là không để Nhan Túc làm hoàng đế. Người nói người sẽ giúp ta ba chuyện, một là giúp ta tra ra hung thủ sát hại phụ hoàng ta, một là giúp ta có được trái tim Tô Văn Hương, chuyện còn lại là giúp ta ngồi lên ngôi vị hoàng đế. Trước đây, ta nói ta chỉ cần hai chuyện trước, không thấy hứng thú với chuyện thứ ba. Có điều, bây giờ ta thay đổi chủ ý rồi, chuyện thứ ba kia cũng rất mê người!" Hắc đứng khoanh tay, giọng điệu lười biếng giống như tán gẫu chuyện đời thường, nhưng lời nói ra lại là đại nghịch bất đạo.

Khi bọn họ quyết định làm đồng minh, quả thật Nhan Duật đã nói không cảm thấy hứng thú với hoàng vị. Có lẽ, về chuyện này, hắc thật sự có chút do dự, thế nhưng, đêm nay, Tần Cửu có thể khẳng định, hắc đã hạ quyết tâm rồi.

Tần Cửu nhũn mày, nàng không biết rốt cuộc đây là chuyện tốt hay xấu!

Khi hai người trở về Vô Ưu cư, sắc trời đã hơi sáng, mưa bụi vẫn đang tí tách rơi, bọn họ xuống khỏi xe ngựa, vẫn trèo vào từ cửa sau. Hậu viện của Vô Ưu cư hoàn toàn yên tĩnh, vài cây hoa ngọc lan đang hé nụ trong mưa phùn, trong không khí có hương thơm dịu nhẹ nhàn nhạt.

Căn phòng bọn họ chơi bài lá vẫn sáng ánh đèn, Tỳ Ba đang nôn nóng đi ra phía ngoài, trùng hợp chạm mặt Tần Cửu, lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm.

Để che giấu tai mắt người khác, Nhan Duật và Tần Cửu đã trở lại phòng lần thứ hai, giả vờ ngủ một đêm trong phòng. Hai người thay đổi áo đen đã mặc ban đêm, sai Tỳ Ba lặng lẽ thiêu hủy.

Tần Cửu đã thay một bộ cung trang bằng gấm màu đỏ son, trên làn váy dùng chỉ vàng và chỉ bạc thêu đầy hoa lá trùng trùng điệp điệp, điểm trên châu sáng long lanh, khi đi lại giống như nước mùa xuân sóng sánh. Trên người khoác một chiếc áo choàng bằng lụa màu sáng, phía trên dùng sợi len đỏ thêu vài con hồ điệp mỹ lệ hoặc bay hoặc đậu. Nàng ngồi ở trước bàn trang điểm, xoa mái tóc đen xuống, dùng lược chải xuôi, bắt đầu búi tóc.

Nhan Duật nghiêng người dựa lên bàn trang điểm, híp mắt nhìn nàng, đuôi mắt dài hẹp hơi nhướng lên, mang theo phong tình mê hoặc.

Tần Cửu bị hắc nhìn đến mức bàn tay búi tóc hơi run lên, dừng tay nói: "Nghiêm vương gia, ngài muốn búi tóc cho ta sao?"

Nhan Duật ôm cánh tay dựa vào bàn trang điểm không nhúc nhích, chỉ là khóe môi mỉm cười nhìn nàng.

"Có chuyện gì thì mời nói!" Tần Cửu hơi nhíu đầu mày một chút, ngón tay trắng như tuyết cầm chiếc lược gỗ màu đen, làm nổi bật ngón tay như hành non mùa xuân của nàng.

Nhan Duật lười biếng cười cười, tán thưởng từ tận đáy lòng: "Ta đã từng nói chưa, thật ra ta vẫn rất bội phục người."

Tần Cửu mỉm môi cười: "Nói vậy, vương gia động lòng với ta rồi sao?"

Nhan Duật lắc đầu, ánh mắt sâu xa nhìn nàng chằm chằm nói: "Cho dù ta khâm phục người hơn nữa, chúng ta cũng sẽ vĩnh viễn không trở thành tình nhân."

Bàn tay chải đầu của Tần Cửu thoáng dừng lại, bĩu môi, cổ ý tức giận nói: "Vương gia đang làm gì vậy, cổ ý chế giễu ta sao?"

Nhan Duật mỉm cười tiếp tục nói: "Người lợi hại như vậy, đáng tiếc chúng ta không thể trở thành tình nhân. Đương nhiên, ta cũng không muốn làm kẻ địch với người, hắc là làm kẻ địch với người sẽ rất đáng sợ, chỉ bằng, chúng ta làm huynh đệ thì sao?"

Tần Cửu cười giễu cợt một tiếng nói: "Làm huynh đệ?" Hai tay nàng linh hoạt tách mái tóc dài, chải thành hai bím tóc tròn mượt rồi vắn lại thành búi tóc. Bởi vì kết bím tóc khéo léo, búi tóc hiện ra tầng lớp vô cùng tinh xảo, buông lỏng xuống, nhìn xinh đẹp mà biếng nhác.

"Làm huynh đệ với Nghiêm Vương, ta cảm thấy vô cùng vinh hạnh." Nàng vắn búi tóc xong, cầm cây trâm san hô đặt trên bàn lên, định cài lên mái tóc.

Nhan Duật đưa tay ngăn nàng lại, xoay người đi đến chiếc bàn đằng sau nàng không xa. Trên bàn đặt một chiếc bình hoa eo nhỏ vẽ mỹ nhân bằng sứ

trắng, bên trong cắm một vài cành mẫu đơn, một đóa trong đó vừa mới nở. Hắn dùng kéo cắt xuống, cầm đóa hoa đi đến trước mặt Tần Cửu.

Đóa mẫu đơn này có kích cỡ to bằng nắm tay, cánh hoa trùng điệp, màu hoa đỏ tươi, nở đậm rực rỡ mà mỹ lệ.

Nhan Duật đứng ở phía sau Tần Cửu, cài mẫu đơn đỏ lên búi tóc Tần Cửu, nét mặt người trong gương đồng lập tức rạng rỡ.

Tần Cửu cười với người trong gương đồng, đôi mắt cong lên thành mảnh trăng non xinh đẹp.

"Vương gia thật sự muốn ta làm huynh đệ của ngài? Vậy ta có thể gọi ngài là Ngọc Hoàn không?"

Nhan Duật hơi cong môi, nhướn mày cười nói: "Đương nhiên là có thể." Ánh mắt hắn lướt qua giọt nước mắt nơi khóe mắt Tần Cửu, "Vậy ta cũng có thể gọi người là Lệ Châu Nhi không?"

"Lệ Châu Nhi?" Tần Cửu sững sờ.

"Nốt ruồi này của người thật sự rất giống một giọt lệ." Nhan Duật nói với giọng trầm thấp.

Trong lòng Tần Cửu hơi đau xót, giống như nỗi đau khổ của mình người khác nhìn thấy, cực kỳ khó chịu.

"Tùy tiện đặt biệt hiệu như vậy không hay đâu, vậy ta gọi ngài là Diêm Vương hay Phán Quan, ngài sẽ vui sao?" Tần Cửu thản nhiên nói.

Nhan Duật không để tâm cười nói: "Ta lại cảm thấy Lệ Châu Nhi rất dễ nghe."

Tần Cửu bĩu môi, giơ tay áo lên, vuốt ve búi tóc. Ông tay áo rộng màu đỏ tươi buông rủ như áng mây, trên cổ tay trắng nõn, chiếc vòng bằng ngọc bích vô cùng nổi bật.

Ánh mắt Nhan Duật lập tức đông lại, đưa tay nắm lấy cổ tay Tần Cửu, cười nói: "Chiếc vòng tay này, người thật sự định nhận hay sao?"

Tần Cửu ngẩn ra, nàng vốn định ra khỏi để lắng sẽ trả lại vòng ngọc cho Nhan Duật, nhất thời không nhớ ra, lúc này nghe hắn nhắc đến, nói với giọng có chút mỉa mai: "Sao vậy, đây chính là đồ Tinh thái phi tặng ta, ngài muốn lấy lại sao?"

"Đây chính là đồ bà ấy tặng cho con dâu, người chỉ cần trang một lát mà thôi, lẽ nào còn muốn làm thật sao?" Nhan Duật thấp giọng cười nói.

Tần Cửu vuốt vòng ngọc lúc ban đêm xuống, đưa vào tay Nhan Duật, liếc xéo hắn nói: "Cho ngài!"

Nhan Duật đưa ngón tay cầm lấy vòng ngọc, cắt vòng ngọc đi, động tác cẩn thận từng tí.

Tần Cửu thờ ơ lạnh nhạt, biết rõ mặc dù trong lòng hắn có bất mãn với Tinh thái phi, nhưng thật ra vẫn vô cùng nhớ thương bà. Nếu không sẽ không yêu thương chiếc vòng ngọc như thế. Dù sao đó cũng là mẫu phi của hắn mà.

"Lệ Châu Nhi, người nói xem rốt cuộc tại sao bà ấy thích người như vậy?" Nhan Duật cắt kỹ vòng ngọc, ngược mắt nói với Tần Cửu.

Cách gọi này thật sự khiến khắp người Tần Cửu không thoải mái.

Nàng biết bà ấy trong lời Nhan Duật là Tinh thái phi, mặt dày đáp: "Đương nhiên là vì thấy ta đoan trang hiền thực, có tri thức hiểu lễ nghĩa, khéo hiểu lòng người."

"Người người nói thật sự là người sao?" Nhan Duật khẽ chế giễu.

Tần Cửu không đáp lời hắn, hỏi ngược lại: "Ngài định tặng chiếc vòng ngọc này cho Tô tiểu thư sao?"

Nhan Duật hơi nhướn mày lại, thản nhiên nói: "Ta vẫn chưa quyết định."

Tần Cửu không ngờ Nhan Duật sẽ nói như thế, bởi vì theo như nàng thấy, dường như hắn đã sớm nhận định Tô Văn Hương rồi, những chuyện hắn làm cho Tô Văn Hương, hoàn toàn nhìn ra được xuất phát từ lòng mến mộ.

Nhan Duật ngồi trên ghế dựa, mắt dài híp lại, ánh mắt sâu xa: "Bởi vì, ta vẫn chưa xác định được nàng ấy. Có lúc cho rằng người ta muốn chính là nàng ấy, có lúc lại có chút nghi ngờ."

Tần Cửu cực kỳ hoang mang với câu trả lời này.

Có ý gì đây, có lúc cho rằng thích nàng ta, có lúc lại không xác định được trái tim của mình?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Tình địch tranh giành

Editor: Xám

Có ý gì đây, có lúc cho rằng thích nàng ta, có lúc lại không xác định được trái tim của mình?

Có lẽ, từ trước đến giờ người giống Nhan Duật đều như vậy, rất khó thật lòng yêu thích một người. Cho dù tâm ý của hắn đối với Tô Văn Hương như thế nào, hắn đều không rảnh quan tâm đến tình cảm của hắn.

Sau khi nàng trang điểm xong xuôi, sắc trời đã sáng rõ, Thôi ma ma phái người đưa bữa sáng đến. Hai người cùng ăn bữa sáng xong, Nhan Duật về thẳng phủ, Tần Cửu lại đi thăm Lan Xá.

Từ sau khi Tần Cửu bao Lan Xá, hắn không cần phải tiếp vị khách nào khác. Song trong lòng Lan Xá biết rõ, Tần Cửu đã bảo vệ hắn, nhưng nếu như hắn ngày ngày nhàn rỗi ở Vô Ưu cư, chỉ chờ đợi một vị khách là Tần Cửu, sớm muộn gì Thôi ma ma cũng sẽ sinh lòng bất mãn. Hơn nữa không bàn đến điều này, hắn cũng muốn tiếp xúc nhiều với khách để thu hoạch được nhiều tin tức hơn. Vậy nên, Lan Xá vẫn tiếp tục nhảy múa và chơi đàn cho khách.

Lan Xá cũng biết hành động đêm qua của Tần Cửu, lo lắng cả một đêm, lúc này nhìn thấy Tần Cửu bình an mới yên lòng.

"Lan Nhi, Khang Dương Vương đã từng đến Vô Ưu cư chưa?" Tần Cửu hỏi.

Lan Xá lắc đầu: "Thông thường người có chức quan ở Đại Dục quốc sẽ không vào thanh lâu, cho dù muốn nghe nhạc, bình thường cũng là mời nhạc cơ vào phủ vào để diễn tấu. Khang Dương Vương thân là thân vương, cho dù trời sinh tính hắn phong lưu cũng sẽ không tùy tiện đến nơi như thế này."

Tần Cửu gật đầu, quả thực trời sinh tính Nhan Mẫn phong lưu, chỉ có điều bên cạnh có Huệ phi chi điểm, lại có mưu sĩ Lý Vân Tiêu của Thiên Thần tông, hắn hành động vẫn rất ít khi có sai sót.

"Lan Nhi, trước đây ta bảo ngươi tìm một người tinh thông chơi nhạc ở Tổ Y cục rồi đưa đến bên cạnh Khang Dương Vương, hắn có được sự tin yêu của Khang Dương Vương không?" Đến kinh thành không lâu, Tần Cửu đã bảo Lan Xá phái một người từ Tổ Y cục vào phủ Khang Dương Vương.

Lan Xá mỉm cười: "An Vô cũng đã lẫn lộn ở chốn thanh lâu, còn thông thạo ăn chơi phóng túng hơn nô tài, hắn vốn chỉ hầu hạ ở cửa lớn, bởi vì hắn là người cực kỳ lanh lợi, lại biết nhiều chuyện. Hiện giờ, hắn đã làm người hầu của Khang Dương Vương, chỉ chờ mệnh lệnh của đại nhân là có thể hành động."

Tần Cửu nhũn mày: "Bảo hắn không cần làm gì hết, chỉ cần ngoan ngoãn chờ ở bên cạnh Khang Dương Vương, cũng không cần hắn điều tra tình báo, chỉ cần hắn có được sự tin nhiệm hoàn toàn của Nhan Mẫn, dụ Nhan Mẫn phóng túng bản thân theo bản tính là được." Mấy năm nay, Thiên Thần tông vẫn luôn ủng hộ Nhan Mẫn, nhưng bản tính Nhan Mẫn phong lưu, Lý Vân Tiêu là mưu sĩ của hắn, tất nhiên quản giáo mọi chuyện, chỉ sợ Nhan Mẫn cũng không phải không có oán trách. Nếu như một người kiểm chế bản tính của mình một thời gian dài, tích tụ đến thời kỳ nhất định, chắc chắn sẽ bộc phát.

"Lần này sau khi chuyển lời, hai người các ngươi không cần tiếp tục liên lạc nữa, tránh bị người ta phát hiện." Tần Cửu lại căn dặn.

Lan Xá gật đầu đáp ứng.

Tần Cửu dặn dò xong, cười nói: "Hiếm khi đến Vô Ưu cư một lần, dù sao ta cũng đã trả giá rất cao để bao ngươi rồi, chỉ bằng cứ đánh một khúc nhạc cho ta nghe đi."

Lan Xá hiểu ý Tần Cửu, nếu như bọn họ chỉ nói chuyện phiếm, e rằng trong Vô Ưu cư sẽ có người sinh nghi. Vì thế, lập tức sai người ôm đàn đến, đánh một khúc.

Tần Cửu nán ná trong phòng Lan Xá đến giờ Tị mới đưa Tỳ Ba rời đi.

Qua mấy ngày, đúng ngày mười lăm, Tần Cửu đã sai Tỳ Ba đến Linh Lung các, bảo Mộ Vu Phi bố trí ôn tuyền để luyện công. Đêm vào để lảng đó, chân khí của nàng tán loạn, chỉ là bị nội lực của Nhan Duật tạm thời áp chế, cho nên nhất định phải tìm cách khơi thông lần nữa, nếu không, trong khoảng thời gian này nàng rất khó dùng nội lực để đánh nhau.

Tỳ Ba không hề biết chuyện Tần Cửu bị tẩu hỏa nhập ma, Tần Cửu cũng có lòng giấu giếm, không nói với hắn, chỉ nói cần luyện công lần nữa.

Bởi vì lần đầu tiên luyện công ở ôn tuyền bị Nhan Túc bắt gặp phải lên công đường, về sau Tần Cửu không vào biệt cung của Chiêu Bình công chúa luyện công nữa, mà bảo Mộ Vu Phi tìm ở núi Cửu Mạn, xem còn có ôn tuyền bí mật nào chưa bị hoàng gia phát hiện ra hay chưa. Cũng may, phát hiện ra một ôn tuyền trong khe núi nhỏ ở phía Bắc núi Cửu Mạn. Thế núi nơi đây dốc đứng, ít dấu chân người, cho nên ôn tuyền này mới không bị hoàng gia phát hiện.

Đêm ngày mười lăm, Tần Cửu và Tỳ Ba cùng với Mộ Vu Phi đã lặng lẽ lên núi Cửu Mạn. Nàng đã từng tu luyện "Bổ Thiên Tâm Kinh" ở đây một lần, lần này nàng vừa mới trải qua tẩu hỏa nhập ma, đã bảo Mộ Vu Phi tìm thêm vài thiếu niên. Đêm hôm đó, nàng tu luyện suốt một đêm, rốt cuộc đã khai thông chân khí Nhan Duật áp chế một cách trôi chảy.

Chuyện ở Đê lãg, Khánh Đế phát hiện có người lén vào đê lãg, cực kỳ phẫn nộ, nhưng cuối cùng lại vì không có manh mối điều tra mà bỏ qua. Khánh Đế đã nghiêm khắc trách phạt sự thất trách của Viên Bá một phen, nhưng không hề nghi ngờ là ông tiếp tay.

Mấy ngày nay trong kinh rất yên ổn, nhưng trong triều lại không hề gió yên biển lặng.

Khánh Đế đã suy xét vài ngày, lại bởi vì nhiều quan viên tiến cử, cuối cùng đặc cách đề bạt Lưu Liên làm Thượng thư bộ Hình, cũng ban phủ đệ cho hắn, Lưu Liên mang theo Anh Đào chuyển ra ngoài. Tần Cửu không hề yên tâm, âm thầm phái người trong Tổ Y cục bảo vệ sự an toàn của Lưu Liên.

Sau khi Thượng thư bộ Lại Lưu Dật bị cách chức, Khánh Đế vẫn không phái người kế nhiệm, lần này, cũng đã đặc cách tuyển chọn một tiểu quan tên Viên Hàn ở bộ Lại. Người này là một vị quan đơn thuần, không hề liên quan đến cuộc tranh đoạt của Nhan Túc và Nhan Mẫn.

Tần Cửu đã thành công làm suy yếu thế lực của Nhan Túc ở bộ Lại, cũng thành công thay đổi cục diện một tay che trời ở bộ Hình của Nhan Túc.

888888888

Mấy ngày nay, Ti Chức phường rất bận bịu nhiều việc, bởi vì đã đến đầu tháng Năm, chính là hội Canh Chức (cày cấy + dệt vải) mỗi năm một lần ở Đại Dục.

Đại Dục quốc coi trọng cày cấy dệt vải, hàng năm đến hội này, Hoàng đế sẽ đích thân đưa bách quan đến đồng ruộng lao động một ngày, mà các hậu phi lại đưa theo quan viên gia quyến trong triều, cắt vải làm y phục may thành áo mới, tặng cho nhân dân của khu vực bản hàn, để tỏ rõ sự thân dân của triều đình. Ngày hội này bởi vì được Hoàng đế coi trọng cho nên tương đối long trọng. Dưới sự kêu gọi của hoàng thất, người người nhà nhà của bách tính Lệ Kinh cũng sẽ cắt may áo mới, cùng đi quyên tặng.

Dần dà, đây đã trở thành một truyền thống của Đại Dục quốc.

Các cô nương khéo tay sẽ thêu hoa lên áo mới, vì vậy, ngày hội này cũng đã biến thành ngày nữ tử so tài thêu thùa.

Gần đây quân sự Tào Phúc Thuận của Thái Mãi cực trong Ti Chức phường bận bịu chọn mua vải vóc, quân sự Lý Tương Dung của Chức Nhiệm cực lại chỉ thị người trong cục ngày đêm nhuộm vải, để đến mừng sáu tháng Năm có thể thuận lợi phát đến tay hậu phi. Vải vóc các hậu phi cắt may thành y phục mới đều thống nhất do Ti Chức phường phát cho, đương nhiên, như vậy cũng thuận tiện phân biệt tay nghề thêu thùa của ai đó là cao hay thấp, về chuyện này, các hậu phi còn ganh đua so sánh nghiêm trọng hơn các cô nương dân gian.

Thời gian Tần Cửu ở lại Ti Chức phường vào ban ngày càng lúc càng dài, buổi trưa hôm đó, nàng chờ sau khi một lượng lớn vải vóc ở Chức Nhiệm cục nhuộm màu xong, đang định hồi phủ, lại thấy hai vị công chúa Thượng Tư Tư và Thượng Sở Sở của Vân Thiều quốc đưa theo tùy tùng đến Ti Chức phường.

Tần Cửu mỉm cười mời hai vị công chúa vào trong nhà, phái người rót trà.

"Tại sao hôm nay hai vị công chúa có thời gian rảnh đến Ti Chức phường vậy?" Tần Cửu khẽ cười nói.

Đôi mắt to linh động của Thượng Sở Sở quan sát căn phòng của Tần Cửu một phen: "Tần tỷ tỷ, vậy bọn ta không thể nhớ tỷ, cho nên đến thăm tỷ sao?"

Tần Cửu mỉm cười: "Thật sao, vậy chỉ bằng chúng ta ra ngoài chơi, ở trong này thật sự không có gì có thể chơi được."

Thượng Sở Sở hâm mộ nói: "Chức vị này của Tần tỷ tỷ thật là tốt, hàng ngày không làm gì bận bịu, thường ngày muốn chơi là chơi, ta nghe nói, Tần tỷ tỷ còn bao một thanh quan ở Vô Ưu cư nữa, khiến ta thật sự rất bội phục."

Tần Cửu cười xinh đẹp, không ngờ trong mắt người khác, nàng là người nhân hạ tự tại như vậy: "Tam công chúa nói đùa rồi, nếu như có người như Liên Nhi đối xử thật lòng với ta, ta cũng sẽ không như thế. Tam công chúa hãy quý trọng những thứ trước mắt mình có được, những ngày tháng này của ta chỉ là sống mơ mơ màng màng mà thôi."

Thượng Sở Sở nghe vậy chớp chớp mắt, không nói gì nữa.

Từ đầu đến cuối nhị công chúa Thượng Tư Tư vẫn không nói gì, hôm nay nàng mặc một bộ y phục màu lam thuần khiết, nàng tiêu sái ngồi đó, da sáng hơn hẳn tuyết, khuôn mặt như họa, cả người giống như một khối mỹ ngọc, tỏa ra ánh sáng rực rỡ lóa mắt.

Tần Cửu cảm thấy dường như Thượng Tư Tư có tâm sự, vẻ mặt của nàng ta có một chút cô đơn, điều này khiến Tần Cửu rất khó hiểu. Nàng ta có được lang quân như ý ở Đại Dục quốc, theo lý, phải nên vui vẻ mới đúng. Mà Thượng Sở Sở thăm ngưỡng mộ Nhan Túc, nhưng không đạt được tâm nguyện, phải nên cô đơn mới đúng. Song, nhìn Thượng Sở Sở như không có chuyện gì, Thượng Tư Tư lại tâm sự nặng nề.

Thượng Tư Tư chú ý đến Tần Cửu đang quan sát mình, nhú mày lại: "Cửu gia, thật ra hôm nay chúng ta tới là có chuyện muốn nhờ. Nghe nói, qua vài ngày nữa chính là hội Canh Chức mỗi năm một lần của quý quốc, ta và Sở Sở cũng muốn tham gia, hôm nay cố ý đến lấy vải."

Tần Cửu sững sờ: "Thì ra hai vị công chúa cũng muốn tham gia hội Canh Chức, chuyện này có gì khó. Xấp vải trắng đầu tiên đã nhuộm màu xong, phái người đến nói một tiếng, ta phái người đưa đến dịch quán là được, còn phiền hai vị đích thân đi một chuyến." Nói xong, lập tức sai quân sự của Chức Nhiệm cục đến đưa hai người đi chọn vải trắng.

Thượng Tư Tư chậm rãi đi theo Lý Tương Dung, Thượng Sở Sở lại không đi vội, mà đến trước mặt Tần Cửu, chớp chớp mắt, thấp giọng nói: "Tần tỷ tỷ,

nghe nói, kỹ thuật thâm thuà của Tô Văn Hương cực kỳ giỏi, Ti Chức phùng của các tỷ có bức thêu của nàng ta không?"

Tần Cửu nhướn mày hỏi: "Sao vậy, người cần bức thêu của Tô tiểu thư làm gì?"

Thượng Sở Sở thấp giọng nói: "Không gạt tỷ tỷ, thực ra tỷ tỷ của ta muốn tham gia hội Canh Chức chính là để thắng Tô Văn Hương. Nghe nói, hội Canh Chức hàng năm sẽ chọn ra ba chiếc áo mới thêu đẹp nhất, nhị tỷ ta chỉ muốn thắng Tô Văn Hương. Vậy nên, ta muốn trước khi hội bắt đầu tìm một bức tranh thêu của Tô Văn Hương, giúp đỡ nhị tỷ của ta."

Tần Cửu thật sự không biết, hội Canh Chức ngoài chọn hoa văn mới ra, còn muốn chọn ra ba chiếc áo thêu đẹp nhất. Nàng lắc lắc đầu: "Chỗ chúng ta không có bức thêu của Tô tiểu thư, có điều, nói không chừng, trong tay An Lăng Vương và Nghiêm Vương sẽ có."

Thượng Sở Sở nghe vậy về mặt lộ ra sự mất mát.

Tần Cửu biết rõ tại sao Thượng Sở Sở như vậy, bởi vì muốn nàng đến xin Nhan Túc bức thêu, nàng nhất định sẽ không đi. Thế nhưng, nàng sẽ không đến chỗ An Lăng Vương, mà chỗ Nhan Duật, hẳn là nàng sẽ không cố kỵ điều gì đâu.

"Nhị công chúa, sao người không đi thỉnh cầu Nghiêm Vương bức thêu của Tô tiểu thư?" Tần Cửu thần nhiên nói.

"Nhị tỷ sẽ không cho ta đi." Thượng Sở Sở nhú mày nói.

Trong lòng Tần Cửu thấy khó hiểu: "Vì sao vậy?" Điều càng khó hiểu hơn là, vì sao Thượng Tư Tư muốn thắng Tô Văn Hương?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Mị lực quá lớn

Editor: Xám

Trong lòng Tần Cửu thấy khó hiểu: "Vì sao vậy?" Điều càng khó hiểu hơn là, vì sao Thượng Tư Tư muốn thắng Tô Văn Hương?

Thượng Sở Sở cũng là người có tư duy nhanh nhẹn, đương nhiên biết vì sao Tần Cửu nghi hoặc, nàng chớp chớp mắt: "Tần tỷ tỷ, nói thật vậy, nhị tỷ của ta... có chút ý tứ với Nghiêm Vương, nhưng bởi vì Nghiêm Vương thích Tô Văn Hương, cho nên tỷ ấy mới..."

Tần Cửu càng nghi hoặc hơn.

Nói ra, Thượng Tư Tư và Nhiếp Nhân trai tài gái sắc cực kỳ xứng đôi, hơn nữa Nhiếp Nhân còn do nhị công chúa Thượng Tư Tư tự mình tuyển chọn, tại sao mới đảo mắt chưa qua bao lâu, Thượng Tư Tư đã thay đổi tình cảm không lưu luyến rồi?

Nếu như thật sự là vậy, sức quyến rũ của Nhan Ngọc Hoàn cũng quá, quá, quá lớn rồi.

Nhìn Thượng Tư Tư tuyệt đối không giống như người sẽ tùy ý thay đổi tình cảm không lưu luyến. Dung mạo nàng ta xinh đẹp, tính tình trầm tĩnh, là người cực kỳ quyết đoán. Loại người này, cho rằng rất khó động tình, nhưng một khi động tình thì hẳn là rất cố chấp, tuyệt đối không phải là có bảm trên tường thay đổi thất thường.

Thượng Sở Sở kéo cánh tay Tần Cửu: "Tần tỷ tỷ, chuyện này, ngàn vạn lần tỷ đừng nói ra ngoài! Nếu như bị nhị tỷ ta biết được, tỷ ấy sẽ căm tức ta mất."

Tần Cửu cười vô cùng thân thiết: "Đương nhiên ta sẽ không nói ra, chỉ là cảm thấy có chút kỳ quái mà thôi. Tại sao nhị tỷ của người lại có ý với Nghiêm Vương, thanh danh của người đó không tốt lắm đâu!"

Thượng Sở Sở chớp chớp mắt, khụy chân cúi xuống bên tai Tần Cửu thấp giọng nói: "Tần tỷ tỷ, mặc dù Nghiêm Vương phong lưu phóng đãng, lại không làm việc đáng hoàng, tật xấu tuy nhiều, nhưng tỷ không phát hiện ra, thật ra vẫn không thiếu nữ tử thích hắn đâu, ta nghĩ nếu không phải vì hắn dính vào cái tiếng không tốt khắc thế tử khắc người nhà, không biết có bao nhiêu cô nương tranh giành muốn gả cho hắn nữa."

Khắc thế tử khắc người nhà!

Suýt chút nữa Tần Cửu quên mất, ừm, trước đây, nàng xem như là bị Nhan Duật khắc chết.

"Ngay cả điều này nhị tỷ của người cũng không chê sao?" Nếu nàng nhớ không lầm, Vân Thiều quốc tôn sùng thuật bói toán nhất. Nếu như ngay cả điều này Thượng Tư Tư cũng không chê, vậy thì càng kỳ quái hơn rồi.

Thượng Sở Sở lắc lắc đầu: "Nhị tỷ của ta không tin cái đó lắm, tỷ ấy nói tất cả đều do người!"

Quả thực Thượng Tư Tư không giống người thờ phụng thần linh, Tần Cửu cong môi: "Đi, ta đưa người đi chọn vải dệt, bức thêu của Tô tiểu thư, ta sẽ nghĩ cách tìm cho người."

"Vây thì tốt quá, cảm ơn Tần tỷ tỷ." Thượng Sở Sở cười cực kỳ vui vẻ.

Trong lòng Tần Cửu hiểu rõ, thực ra không chỉ Thượng Tư Tư muốn vượt qua Tô Văn Hương, sợ là Thượng Sở Sở cũng có tâm tư ấy. Dù sao, nàng ấy thích Nhan Túc, mà Nhan Túc lại mến mộ Tô Văn Hương. Đối với chuyện này, dù thế nào nữ nhân cũng sẽ rất không cam lòng, đối với nam tử không thích mình, thường sẽ tự hỏi mình thế này: Rốt cuộc nàng ta có chỗ nào tốt, chàng thích nàng ta mà không thích ta?

Lúc trước, nàng cũng từng hỏi mình như vậy. Vào lần đầu tiên nàng biết hán thích người khác, cũng đã nghĩ như vậy. Nhưng bây giờ, nàng sẽ không ngốc nghếch như thế nữa.

Không thích thì chính là không thích, cho dù chỗ nào của người cũng tốt hơn người kia, hán vẫn sẽ không thích, người lại có thể làm thế nào đây? Nàng của trước đây thật sự không kém hơn Tô Văn Hương chút nào!

"Linh Nhi, lại ở đây nói linh tinh gì vậy, đã lấy vải qua rồi, muội qua đây xem xem!" Thượng Tư Tư chậm rãi bước tới, nhìn đáng vẻ Thượng Sở Sở, nghiêm mặt nói.

Một tùy tùng sau lưng nàng bùng hai xấp vải dệt màu trắng, Yên Văn Châu ở bên cạnh nàng một tắc cũng không rời.

Thượng Sở Sở cười dí dỏm, vội đến lật xem vải vóc trong tay thị vệ.

Thượng Tư Tư đi đến trước mặt Tần Cửu, cười thân nhiên, trong đôi mắt đẹp có ánh sáng trong trẻo mệnh mang: "Cửu gia, hôm nay đã quấy rầy rồi, vậy bọn ta cáo từ!" Dưới ánh mặt trời dung mạo đẹp để hiện ra ánh sáng nhàn nhạt long lánh, quả nhiên là nước da như ngọc, dung nhan thanh khiết, chỉ có điều vẻ mặt vẫn có chút lạnh lùng như cũ.

Tần Cửu cười xinh đẹp: "Nhị công chúa không cần khách sáo, nếu như còn cần gì, cứ việc phái người đến Ti Chức phường lấy."

"Đa tạ Cửu gia!" Thượng Tư Tư cười rất nhạt, quay người rời đi.

Thượng Sở Sở vẫy vẫy tay với Tần Cửu, vội vàng đi theo.

Tần Cửu ôm Hoàng Mao híp mắt trầm tư một lát, thấp giọng nói với Tỳ Ba bên cạnh: "Tỳ Ba, người bảo Thái cung phụng phái người lặng lẽ chuyển những bức thêu thu thập mấy năm nay vào trong phủ, ta muốn tự mình xem lại."

Tỳ Ba gật đầu: "Vây nô tài đi dặn dò."

Tần Cửu vuốt ve lông vũ của Hoàng Mao, đột nhiên mỉm cười nói: "Tỳ Ba, người nói xem, trong tay Nhan Duật có bức thêu Tô Văn Hương tặng không?"

"Làm sao nô tài biết được." Tỳ Ba thân nhiên nói.

"Chỉ bằng chúng ta đến phủ Nghiêm Vương hỏi một câu đi, biết đâu bức thêu bây giờ của nàng ta không giống trước đây nữa." Tần Cửu lười biếng nói.

Mấy năm nay Thái cung phụng vẫn luôn thu thập bức thêu, tìm kiếm nữ tử biết dệt ‘Hoán Hoa Lư Thủy Cầm’ (gấm Hoán Hoa Lư Thủy), biết dùng cách thêu ‘Kính Hồng Văn’ (hoa văn Kính Hồng). Bởi trước đây, để hăm hại Bạch gia tạo phản, có người để một bộ long bào ở Bạch gia, vải dệt của long bào chính là Hoán Hoa Lư Thủy Cầm, mà hình rồng trên đó thêu bằng ‘Kính Hồng Văn’, bởi vì cách dệt và cách thêu này là sáng tạo độc đáo của Bạch Tổ Huyền.

Có một lần, nàng rửa tay bên khe suối, một trận gió thoảng qua, bông hoa đầu cành rủ xuống khe suối, cánh hoa phơ phất rơi trên mặt nước. Nước xanh phản chiếu bóng hoa, đã khuấy động tâm tư linh hoạt của nàng, vì vậy, nàng từ bỏ cách dệt vải của người xưa, nghĩ ra cách mới, sử dụng cách dệt hoa văn sóng nước và hoa văn cánh hoa, dệt vào vải. Vì thế, trên vải trắng tinh mịn trơn nhẵn đã hiện ra sóng gợn nước chảy và cánh hoa thấp thoáng bông bênh, loại vải trắng này trang nhã mới lạ, đẹp để khiến người ta không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, cho nên vừa ra mắt đã có được sự tán thưởng của bách tính Lệ Kinh, rất nhiều tiệm vải vóc đều đến xin Bạch Tổ Huyền truyền thụ cách dệt.

Nàng không hề keo kiệt, đã nói ra cách dệt. Thế nhưng, ‘Hoán Hoa Lư Thủy Cầm’ không có cơ hội ra mắt trong tiệm vải, bởi vì sau khi nhà nàng xảy ra chuyện, đã không còn ai dám dệt loại vải này nữa.

Nhưng rõ ràng nàng đã truyền thụ cách dệt ra ngoài, Lệ Kinh này không chỉ có một mình nàng biết. Mà ‘Kính Hồng Văn’ cũng là sáng tạo độc đáo của nàng, còn ra đời sớm hơn ‘Hoán Hoa Lư Thủy Cầm’, đây là một cách thêu, nàng thật sự không truyền cách thêu này ra ngoài, song, nàng đã từng mặc y phục có hoa văn thêu bằng cách thêu này, bị người có lòng học được cũng là có thể.

Nhưng lúc ấy triều đình lại không tin, cho nên sau khi bộ long bào kia bị lục soát ra, ‘Hoán Hoa Lư Thủy Cầm’ đặc biệt và cách thêu ‘Kính Hồng Văn’ độc đáo kia đã trở thành chứng cứ hùng hồn về việc Bạch gia mưu phản.

Chuyện này cũng là nỗi đau sâu nhất trong đáy lòng nàng, mỗi khi nhớ lại, dường như đã mở ra miệng vết thương chảy máu đầm đìa, đau đến mức không thể hô hấp. Bởi sâu trong nội tâm nàng, luôn cho rằng nàng là đầu sỏ gây nên, nàng là đầu sỏ gây nên sự hủy diệt của Bạch gia.

Nàng không nên sáng tạo ra cách dệt và cách thêu độc đáo, như vậy, có lẽ triều đình sẽ không tìm ra cách hãm hại, có lẽ Bạch gia sẽ không sao.

Sau khi nàng tỉnh lại, rất lâu nàng không không cầm được vào kim thêu hoa, cũng không dệt vải.

Thế nhưng, kỳ lạ là nàng học võ, tu luyện “Bổ Thiên Tâm Kinh” sử dụng vũ khí thật nhỏ thì uy lực phát huy sẽ càng lớn. Cho nên nàng cường chế cơn đau trong lòng, ngày ngày ép buộc mình thêu hoa, lúc nào cũng cầm khung thêu hoa lên thêu hoa, mãi đến khi luyện tập ngón tay linh hoạt trở lại.

Người đó, người biết dệt “Hoán Hoa Lưu Thủy Cẩm” đó, nàng nhất định sẽ tìm ra nàng ta.

Mà đối tượng nàng ngờ vực, không hề nghi ngờ, chính là Tô Văn Hương.

8888888888

Phủ Nghiêm Vương ngoài sân sau đưa ngựa ra, còn có một hoa viên bài trí không tề. Chủ nhân ban đầu ở đây là một nhân vật học đòi văn vẻ, bên trong vườn gieo trồng các loại hoa và cây cảnh khác nhau, nhưng từ sau khi Khánh Đế ban phủ đệ này cho Nhan Duật, nơi đây chỉ còn một loại hoa, đó chính là mẫu đơn.

Tên của khu vườn này cũng được hấn đặt là “Quốc Sắc viên”.

Dưới sự chỉ dẫn của một người hầu áo xanh, Thượng Tư Tư bước từng bước vào trong vườn. Nàng vừa đi vừa thán phục, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy khu vườn chỉ có một loại hoa. May mà trước khi tới đây, đã đuổi hết tùy tùng của Thượng Sở Sở và mình đi rồi, nếu không, không biết Thượng Sở Sở sẽ kinh ngạc đến mức nào đây.

Lúc này chính là mùa hoa mẫu đơn nở, Thượng Tư Tư đi qua bụi hoa, không nhìn được bị phong thái quyền rũ của mẫu đơn hấp dẫn. Trong bụi hoa mờ hồ xen lẫn một lối đi thiên nhiên, ngoắt ngoéo ngoằn ngoèo xuyên qua bụi hoa. Khi Thượng Tư Tư men theo lối nhỏ đi đến cuối bụi hoa, lại càng kinh ngạc hơn.

Một căn lều lớn đứng lặng trước mặt, thông thường, muốn nuôi trồng hoa cỏ hiếm có trên thế gian đều phải dựng nên “lều nước ấm”, chính là nhà ẩm trồng hoa dựng bằng trúc và giấy, dẫn nước của ôn tuyền đến tưới tắm, rồi trộn lẫn đất với phân trâu và nước tiểu ngựa, như thế thì bốn mùa đều là xuân, nở hoa quanh năm, mới có thể thuận lợi trồng nên chủng loại quý giá.

Thượng Tư Tư hoàn toàn không ngờ trong phủ Nhan Duật lại có một nơi thế này.

Người hầu dẫn nàng đến trước cửa nhà ẩm trồng hoa, thi lễ nói: "Vương gia ở bên trong, mời nhị công chúa vào."

Thượng Tư Tư từ từ đẩy cửa trúc của nhà ẩm trồng hoa ra, chậm rãi bước vào.

Căn nhà ẩm trồng hoa này có một tòa chính điện khá lớn, bốn phía có một con kênh bao quanh, hình như bên trong là nước của ôn tuyền, bốc lên hơi nóng mờ mờ. Trên chỗ đất trống ở chính giữa, trồng rất nhiều cây cảnh, có loại trồng trong bồn hoa, có loại trồng trên mặt đất, cảnh lá rậm rạp, tầng tầng lớp lớp.

Thượng Tư Tư vốn cho rằng ở đây trồng cây cảnh khác, nhưng không ngờ vẫn là mẫu đơn. Có điều, dường như những loại mẫu đơn này rất trân quý, đều là loại rất khó thấy trên thế gian, hoa nở xinh đẹp, cực kỳ diễm lệ. Thượng Tư Tư cũng đã nghe nói, vào lễ Cầu Tuyết, Nhan Duật tặng mẫu đơn cho Tô Văn Hương, vốn cho rằng hấn dùng nhiều tiền mua từ nơi khác đến, bây giờ nhìn thấy cảnh tượng này, lại giống như hấn tự mình trồng được.

Nóc căn nhà ẩm trồng hoa này là bạt làm từ vải tấm lụa trắng cực lớn, lúc này, tấm bạt đó cuộn lại một nửa, có ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu vào, nếu như đến ngày đông, hấn là lụa trắng này sẽ che rất kín.

Thượng Tư Tư nhìn xung quanh một vòng, không nhìn thấy Nhan Duật, nàng tiến lên phía trước vài bước, không cẩn thận giẫm vào nước. Trong nước trồng các loại mẫu đơn trân quý, đài hoa cực lớn, nhan sắc diễm lệ, có cá trong suốt bơi lội dưới nước.

Thượng Tư Tư lại tiến lên phía trước vài bước, lúc này phát hiện ra Nhan Duật ngồi xổm trong bụi hoa.

Nghiêm Vương gia tôn quý đó đang xắn tay áo, bón phân cho cây cảnh, cầm một cái xẻng con, rắc phân ngựa vào rễ cây. Trong nhà ẩm trồng hoa, ngoài hương hoa ngào ngạt ra, còn có mùi phân thối thoang thoảng.

Sắc mặt Thượng Tư Tư trở nên hơi khó coi.

Đương nhiên, nếu như người đi viếng thăm một người, mà người đó lại tiếp đãi người trong nhà ẩm trồng hoa đầy mùi hôi thối, nhất định sắc mặt của người sẽ không đẹp được, rõ ràng trong mắt vị chủ nhân ở đây, hấn vô cùng không muốn ập người.

Thượng Tư Tư bước nhanh tới, đứng ở trước mặt Nhan Duật, nhìn con người cúi đầu bận bịu kia, nhìn nửa bên mặt tuyệt đẹp của hấn, một lúc lâu nàng không nói câu nào.

Nhưng rõ ràng trong lòng nàng có rất nhiều lời muốn nói.

Nàng muốn hỏi hấn, vì sao trước đây không từ mà biệt.

Nàng muốn hỏi hắn, không từ mà biệt cũng được, vì sao lại đột nhiên phải người khác đến lừa gạt nàng. Năm năm trước, vào lần đầu tiên nàng xuất cung du lịch, không may gặp phải đạo tặc. Nàng nhớ, tuyết năm đó rất lớn, nàng nằm sấp trên tuyết, khi vũ khí của kẻ địch đã sấp chém lên người nàng, nàng nghe thấy một tiếng cười nhẹ.

Âm thanh đó như ma mị, sau đó, nàng đã nhìn thấy áo choàng màu đen đón gió tung bay, nàng không thể ngẩng đầu, nằm sấp trên mặt đất nhìn một đôi chân vững vàng mạnh mẽ chậm rãi đi đến cách phía trước nàng không xa. Song chỉ trong thời gian một cái chớp mắt, những tên đạo tặc kia đã bị hắn chém sạch.

Hắn đi đến phía trước nàng, đỡ nàng từ trên đất tuyết dậy, phúi tuyết trên người nàng.

Vì thế, nàng đã thấy được mặt của hắn. Một khuôn mặt đeo mặt nạ màu bạc, nàng không thấy rõ dung mạo của hắn, nhưng nàng lại có thể cảm nhận được, nhất định hắn rất tuấn mỹ.

Bởi vì khỏe môi hắn có ý cười mị hoặc như thế, mà bóng hình hắn đứng thẳng tắp trên đất tuyết được một vầng sáng tuyết bao quanh, lại hào hoa phong nhã khiến người ta kinh ngạc.

Về sau, nàng đã mời hắn du ngoạn ở Vân Thiệu quốc, bọn họ đã trải qua một quãng thời gian rất đẹp, chính trong những ngày tháng ấy, đã đã yêu hắn rất sâu nặng.

Nàng từ bỏ tự tôn của nữ tử, muốn hắn ở lại Vân Thiệu quốc làm phò mã của nàng, nhưng hắn nói: Ta không phải phu quân của nàng, vĩnh viễn đừng yêu ta.

Sau này, hắn đã biến mất.

Tin tức duy nhất hắn để lại cho nàng chính là hắn là người của Đại Dục quốc, sở dĩ hắn không muốn gặp nàng bằng khuôn mặt thật là bởi vì hắn không có quyền tự do, không thể tùy ý du lịch khắp nơi, cho nên ra ngoài mới đeo mặt nạ.

Mãi cho đến năm nay, hắn lại đột nhiên đến Vân Thiệu quốc, lần này, nàng quyết chí muốn nhìn tướng mạo của hắn, đã dùng quỷ kế chuốc hắn say khướt, kéo mặt nạ của hắn ra, kết quả chính là nhìn thấy khuôn mặt của Nhiếp Nhân.

Nàng đã thấy mặt của hắn, nhưng không biết tên họ của hắn, mà hắn, lại rời khỏi nàng lần nữa.

Vì thế, nàng đã đi cùng tam muội đến Đại Dục. Tại tiệc thưởng hoa, nàng đã nhận ra hắn, biết hắn tên là Nhiếp Nhân, là tướng quân của Đại Dục quốc, nàng cho rằng hắn chính là người nàng ngày nhớ đêm mong. Nhưng rất nhanh nàng đã phát hiện ra, không phải hắn. Nàng đã ép hỏi Nhiếp Nhân, người hắn giả mạo là ai. Đương nhiên Nhiếp Nhân không chịu nói, vì thế nàng bèn nói, nếu như hắn không nói, nàng sẽ bẩm báo đến chỗ Hoàng thượng, nói hắn là kẻ giả mạo, nhất định có mục đích không thể cho ai biết, Nhiếp Nhân bất đắc dĩ đành phải nói ra.

Lúc này, nàng đã đứng ở trước mặt người ngày nhớ đêm mong.

Mà người đó, lại đang chăm sóc cây cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Hôn hay không hôn

Editor: Xám

Lúc này, nàng đã đứng ở trước mặt người ngày nhớ đêm mong. Mà người đó, lại đang chăm sóc cây cảnh.

Dáng vẻ hắn chăm sóc cây cảnh quá nghiêm túc, động tác dịu dàng, ánh mắt chăm chú, cẩn thận từng chút dùng xẻng vỗ đất.

Thượng Tư Tư nhìn Nhan Duật với vẻ mặt phức tạp, sau khi nàng đến Lệ Kinh, đã nghe được rất nhiều lời đồn về Nhan Duật, ví dụ như là người trong hoàng thất đắm mình vào hát hí khúc, ví dụ như bao dưỡng kỹ nữ, ví dụ như mừng giân thất thượng... Rất nhiều rất nhiều, đương nhiên trong số đó không có một câu nào là lời hay. Hôm tiệc thưởng hoa đó, khi hắn và Nhiếp Nhân cùng chống xe, nàng đã có ấn tượng sâu đậm với hắn, cho đến khi biết hắn là người nàng từng ái mộ, trái tim nàng đột nhiên đau đớn.

Ban đầu khi nàng và hắn quen biết, hắn không phải nam nhân phóng đãng như thế.

Nàng tìm hắn nhiều năm như vậy, cuối cùng đứng ở trước mặt hắn, hắn lại xem nàng như người vô hình. Nàng thật sự không thể chịu được, cuối cùng thấp giọng mở miệng: "Dạ Xán." Lúc nàng quen hắn, hắn nói hắn tên là Dạ Xán.

Dạ Xán, tỏa ra hào quang rực rỡ trong đêm tối, chẳng phải chính là vì sao ư?

Nhan Ngọc Hoàn, ngôi sao sáng nhất trong bảy vì sao.

Nhan Duật ngẩng đầu lên, khẽ thờ dài một tiếng với nàng, cúi người chăm chú nhìn vào phiến lá xanh biếc của cây mẫu đơn bên cạnh nàng, hần đưa ngón tay ra, nhón lấy một con sâu đang nhúc nhích, ném ở bên chân.

Sắc mặt Thượng Tư lập tức hơi trắng bệch, nàng đập một cuớp lên mặt đất, giẫm chết con sâu kia, đưa tay nắm lấy tay áo của Nhan Duật.

"Dạ Xán, chàng đừng vờ như không quen biết ta? Chàng nói cho ta biết, vì sao muốn Nhiếp Nhân lừa gạt ta?" Rốt cuộc Thượng Tư vẫn luôn trầm tĩnh như nước không nhận được, đã bắt đầu kích động.

Nhan Duật nhìn Thượng Tư túm chặt tay áo hần, mắt phượng quyến rũ, môi mỏng cong lên thành nét cười: "Nhị công chúa, ta vốn định chăm sóc cây hoa này xong, rửa tay sạch sẽ rồi mới nói chuyện với nàng, nàng gấp gấp lần sờ như vậy, nhưng trên người ta có mùi phấn đấy."

Sắc mặt Thượng Tư càng khó nhìn hơn, nhưng nàng lại không có chút ý định buông tay nào, nàng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt hần. Mà trong đôi mắt mê người đó của hần, tràn đầy vẻ phóng đãng tà mị.

"Dạ Xán, vì sao chàng đối xử với ta như vậy?" Thượng Tư Tur dè dặt dao động trong lòng, lẳng lặng hỏi.

Hai tay Nhan Duật chống cái xềng, ý cười bên khóe môi dần đậm lên: "Đã cách nhiều năm như vậy rồi, nàng làm thế nào phát hiện ra Nhiếp Nhân không phải là ta?" Đôi con ngươi màu mực lóe sáng, nhìn thẳng vào Thượng Tư Tur, dường như ánh mắt có hoa lửa lúc sáng lúc tối, khiến người ta không thể nắm chắc.

Trên vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng của Thượng Tư Tur có sự dao động lướt qua, khuôn mặt nàng từ từ nhuộm lên chút ửng hồng.

"Vì nọ hôn! Nọ hôn giữa chàng và ta!" Thượng Tư Tur có chút hờn giận nói.

Năm đó, nàng đã hôn hần.

Bởi vì thích, cho nên đã chủ động hôn hần, nhưng hần lại đẩy nàng ra, nói muốn nàng vĩnh viễn đừng yêu hần. Từ sau nọ hôn đó, hần đã rời đi.

Thế nhưng, Nhiếp Nhân không biết, khi nàng và Nhiếp Nhân ở cùng nhau, nàng hỏi hần: "Chàng còn nhớ nọ hôn đó không?" Thật ra nàng muốn nói, nọ hôn đó là nàng chủ động, hơn nữa còn chưa đạt được, cho nên bây giờ muốn đòi lại, bảo hần hôn nàng.

Nhiếp Nhân nói: "Nhớ chứ nhớ chứ, chính là ta hôn nàng mà!"

Lúc ấy nàng đã lơ mơ, có lẽ là thời gian quá lâu, hần quên mất thôi, nàng hỏi lại: "Là chàng hôn ta sao?"

Hần nghi hoặc: "Không phải sao?"

"Hôn hay không hôn?" Nàng hỏi lại.

Lần này Nhiếp Nhân nhún mảy: "Thời gian quá lâu, ta quên rồi."

Lúc ấy nàng đã sinh nghi, dù thế nào cũng cảm thấy bất thường.

Nàng lại lừa hần, nói: "Được, không nhớ chuyện đó cũng không sao, vậy hần là chàng nhớ lần đầu tiên chúng ta ngủ cùng nhau ở đâu phải không?"

Thật ra bọn họ hoàn toàn chưa từng ngủ cùng nhau, nếu như hần nói không có, vậy có lẽ nàng sẽ không nghi ngờ hần nữa. Nếu như nói ở cùng nhau nhưng không biết chỗ cụ thể là đâu, vậy nhất định là giả mạo rồi. Thế nhưng, Nhiếp Nhân nghe thấy câu này nhảy dựng lên giống như bị bọ cạp chích: "Các người... Các người đã ngủ cùng nhau rồi?"

Các —— người?!

Tâm trạng Thượng Tư Tur trầm xuống, lạnh mặt hỏi: "Nhiếp đại tướng quân, người ta trong câu nói của ngài, một người là chỉ ta, người còn lại là chỉ ai?"

Cuối cùng Nhiếp Nhân không chống cự được sự chất vấn của nàng, đã khai ra.

"Ta đã biết như vậy đấy!" Thượng Tư Tur cắn răng nói.

Nhan Duật thờ dài một tiếng, trước đây, vào lần đầu tiên hần gặp Thượng Tư Tur, Nhiếp Nhân cũng đi theo hần, nhưng hần ta không lộ mặt. Về sau, hần biết Nhiếp Nhân có tình ý với Thượng Tư Tur, lúc này mới cố tình tác hợp cho bọn họ. Ai có thể ngờ được, Nhiếp Nhân có tình cảm với Thượng Tư Tur, chỉ lừa một lần như vậy thôi đã làm lộ rồi.

Gần như tất cả những chuyện nên nói giữa hần và Thượng Tư Tur hần đều đã nói cho Nhiếp Nhân, chỉ có nọ hôn đó, hần không muốn để Nhiếp Nhân biết, bởi vì hần muốn tác hợp cho bọn họ, có lẽ không nói ra chuyện này sẽ tốt hơn, huống chi, không phải chuyện gì về vang, là cô nương người ta chủ động hôn hần, rất mất mặt. Ai biết được, chính vì không nói chuyện này lại làm hỏng việc. Hần đâu ngờ được, Thượng Tư Tur lại chủ động nhắc đến nọ

hôn khiến nàng ta mặt mặt đỏ chữ!

Nhan Duật nhếch môi cười: "Quả nhiên nhị công chúa rất thông tuệ! Nếu như nàng đã biết thân phận của ta, thì nên biết vì sao ta lại nói câu đó đúng không? Ta là một kẻ chẳng lành, những người thân thiết với ta đều có kết cục không tốt. Nhiếp Nhân thật sự rất thích nàng, nàng rất hợp với hắn!" Hắn đặt cái xẻng trong tay xuống, đi đến bên cạnh con kênh, ngồi xổm xuống rửa tay.

Thượng Tư Tư lấy từ trong tay áo ra một chiếc khăn gấp rồi đưa tới, Nhan Duật lại không nhận, mà cầm lấy chiếc khăn đặt trên ghế trúc bên cạnh để lau tay: "Không biết đôi tay này của ta đã từng sờ vào thân thể của bao nhiêu nữ tử rồi, vừa rồi còn sờ vào phân, nhị công chúa không sợ làm bẩn khăn của nàng sao?"

Tính tình của Thượng Tư Tư xem như cực kỳ bình thản, nhưng cũng bị câu này của hắn chọc giận đến mức cơ thể bắt đầu run rẩy.

"Chàng..." Nàng cầm khăn, giọng nói cũng run rẩy không nói nên lời. Qua một lúc lâu, nàng mới bình tĩnh lại, chỉ vào hắn nói: "Chàng hà tất phải đâm mình trong trụ lạc, ta biết chàng không phải người như vậy. Rõ ràng chàng và Nhiếp Nhân là huynh đệ tốt, chàng lại chống xe với hắn ở tiệc thưởng hoa, ta đoán trong kinh thành này, không có ai biết quan hệ giữa chàng và Nhiếp Nhân đâu? Năm đó, chàng đến Vân Thiều quốc, vừa khéo gặp gỡ ta, trước đây ta còn cho rằng là trùng hợp, bây giờ nghĩ lại, đó là kẻ sách của chàng phải không! Chàng tiếp cận ta là bởi vì một nửa binh quyền của Vân Thiều quốc trong tay ta phải không, chàng lợi dụng ta, ta không oán trách chàng. Nhưng mà chàng, rốt cuộc tại sao lại thay đổi chủ ý, để Nhiếp Nhân thay chàng, ngay cả lợi dụng ta chàng cũng chẳng thêm tự mình lợi dụng hay sao?"

Thượng Tư Tư nhìn Nhan Duật, vẻ mặt dờ dẩn, ánh mắt u oán.

Nhan Duật ngẩn người, hắn đi đến trước mặt Thượng Tư Tư, cúi đầu nhìn nàng, cười rất nhạt: "Tư Tư, nàng nói rất đúng, trước đây ta tiếp cận nàng là có mục đích. Lúc đó ta không biết, không biết một người chịu tổn thương về mặt tình cảm sẽ đau đớn đến mức nào. Cho nên đã làm tổn thương nàng. Nhưng sau này ta đã biết rồi, ta biết nàng vẫn luôn tìm ta, cũng biết Nhiếp Nhân thích nàng, hai người các nàng thật sự rất xứng đôi."

Thượng Tư Tư nhún mày cười lạnh: "Không! Nhan Ngọc Hoành, chàng vẫn không biết. Chàng cảm thấy xứng đôi, nhưng ta không cảm thấy vậy."

Nàng ngẩng đầu, trong đôi mắt đẹp lóe lên ánh sáng lóa mắt: "Ngọc Hoành, bí mật của chàng, ta sẽ giữ kín cho chàng. Ta sẽ không làm hỏng chuyện của chàng, sẽ không trở mặt với Nhiếp Nhân, ở trong mắt người khác, bọn ta vẫn sẽ là một đôi. Ta thích chàng, ta cũng tin cuối cùng chàng sẽ thích ta. Chẳng phải bây giờ chàng thích Tô Văn Hương sao? Ta sẽ cho chàng biết, ta còn tốt hơn nàng ta!"

Nàng ngẩng mặt nhìn lên Nhan Duật, khóe môi có ý cười cổ chấp.

Nhan Duật xoa trán: "Tư Tư, nàng đừng bướng!"

Nhan Duật nắm lấy bả vai Thượng Tư Tư, cúi người nhìn nàng ta, trong đôi mắt đẹp là vẻ vô cùng chăm chú.

"Tư Tư, vẫn là câu nói đó, nàng là một cô nương tốt, ta cũng thích nàng, nhưng vĩnh viễn sẽ không trở thành loại tình cảm đó! Trong lòng ta, cả đời này đã có người rồi, không còn chỗ nào cho nàng nữa." Nhan Duật nói từng chữ một, sự dứt khoát trong giọng nói giống như vàng đá bị ném xuống đất*.

*vàng đá ném xuống đất phát ra tiếng kêu đanh thép, thể hiện sự dứt khoát đồng dạng.

Thượng Tư Tư ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào trong con ngươi tối đen của Nhan Duật, cả trái tim lập tức run rẩy không ngừng, không hiểu sao lại rung động. Nàng không nghe thấy lời Nhan Duật, nàng chỉ biết, cuối cùng nàng sẽ có được hắn.

Nàng kiễng chân, đưa tay ra muốn vuốt ve gương mặt tuấn mỹ của Nhan Duật.

Nhan Duật vội vàng lùi về sau một bước, xách thùng phân lên.

Tần Cửu đã đến phủ Nghiêm Vương, người hầu dẫn nàng đến hậu hoa viên. Bởi vì Nhan Duật đã dặn dò, chỉ cần nàng đến, cho dù hắn ở đâu cũng sẽ gặp nàng.

Hoa trong hậu hoa viên đang nở rộ, có một cái đình bằng cẩm thạch trắng, đủ loại mẫu đơn ôm vòng xung quanh. Hồng phấn yếu điệu, đỏ thắm lộng lẫy như son, hồng nhạt thanh lệ trang nhã, trắng thuần như tiên tử không có chút khí chất phàm trần nào, sắc vàng cao quý tao nhã...

Tần Cửu chưa bao giờ nhìn thấy nhiều loại mẫu đơn với nhiều màu sắc nở ở một chỗ trong vườn như vậy. Nếu như là nàng của trước đây, e rằng sớm đã lấy bút vẽ ra bắt đầu phác họa, chuẩn bị để thêu một bức tranh quốc sắc. Có điều, bây giờ nàng lại không có tâm trạng đó.

Tất cả đều là mẫu đơn, tại tiệc thưởng hoa, Nhan Duật thật sự được tính là một người chung tình. Tần Cửu vươn ngón tay ra, vuốt ve một cây Dạ Quang Bạch đang nở rộ rờ.

"Cửu gia, vương gia đang ở trong nhà ẩm trồng hoa, cho phép nô tài đi bẩm báo một tiếng." Người hầu thấp giọng nói.

Tần Cửu cười nhạt, đi cùng người hầu về phía nhà ẩm trồng hoa.

Nhan Duật thật sự là một quái thai mà, chắc hẳn đó là nhà ẩm trồng hoa nuôi trồng mẫu đơn cho Tô Văn Hương rồi, Tần Cửu mỉm cười.

Người hầu ở cửa nhà ẩm trồng hoa cao giọng nói: "Vương gia, Cữu gia tới chơi!"

"Vào... Vào đi!" Giọng nói của Nhan Duật hơi kỳ lạ.

Tần Cửu đẩy cửa trúc đi vào, đủ loại hoa đang nở rộ, muôn hồng nghìn tía. Nhưng Tần Cửu vừa nhìn đã thấy Nhan Duật và Thượng Tur Tur đứng ở chính giữa nhà ẩm trồng hoa.

Nhan Duật xắn tay áo, tay xách thùng phân, mà thùng phân lại dịch lên phía trước, hướng về phía Thượng Tur Tur. Thượng Tur Tur đứng phía trước cách hần không xa, nhũu mày nhìn thùng phân trước người hần, dường như tư thế này là đang do dự có nên một cước đá đổ thùng phân hay không!

"Cữu gia, người đến rồi à!" Nhan Duật nhìn thấy nàng, cười nhạt, ánh sáng tươi đẹp bắn ra bốn phía.

Thượng Tur Tur thấy Tần Cửu đến đây, ánh mắt phức tạp liếc Nhan Duật một cái: "Vương gia, bản công chúa sẽ không quấy rầy ngài chăm sóc cây cảnh nữa, cáo từ." Khi đi qua Tần Cửu, Thượng Tur Tur thì lễ với Tần Cửu, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài.

Nhan Duật nhếch môi cười nói: "Lệ Châu Nhi, tới xách thùng phân giúp bản vương."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Độ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Niềm vui ban đầu

Editor: Xám

Nhan Duật nhếch môi cười nói: "Lệ Châu Nhi, tới xách thùng phân giúp bản vương."

Tần Cửu thật sự không ngờ Nhan Duật sẽ tự mình chăm sóc cây cảnh, nhìn hần mặc một bộ áo vải giản dị, ống tay áo rộng xắn cao, bên eo tùy ý buộc vạt áo rộng lên, thật sự giống như một nông phu son dã.

Thái cục đồng ly hạ, du nhiên kiến Nam sơn.*

*Trích từ bài thơ “Uống rượu” – Đào Tiềm, bản dịch của Lê Phụng:

Chân rào đồng hái cúc vàng

Quay nhìn rặng núi trời Nam trùng trùng.

Trước đây nàng chưa từng hướng đến cuộc sống này, nhưng bây giờ nàng cảm thấy cuộc sống thế này cực kỳ tươi đẹp, với nàng mà nói, đã là giấc mộng xa vời không thể chạm tới. Có điều, bây giờ có thể cảm nhận cuộc sống này một chút, nàng cực kỳ sẵn lòng.

Nàng không đáp lại lời của hần, chỉ quay đầu nở một nụ cười mỉm điên đảo chứng sinh với hần, chậm rãi bước về phía hần. Ống tay áo màu đỏ bạc lướt nhẹ qua đóa hoa nở rộ, ngọc bội trên người phát ra tiếng kêu đinh đang.

"Ngài đang chuẩn bị cho hội Canh Chức sắp tới sao? Có điều, Quý Vương đại nhân ra lệnh, sao ta dám không tuân lời?" Diêm Vương đọc giống với Nghiêm Vương, gọi Diêm Vương thật sự không đủ trút giận lắm, may mà Diêm Vương là vương của đám quỷ. Tiếng Quý Vương đại nhân này Tần Cửu gọi rất thân thiết mà trôi chảy, ai bảo hần tùy tiện đặt biệt hiệu cho nàng. Nàng có chút chống đối bản năng với tên gọi Lệ Châu Nhi đó, ba chữ đó cứ giống như bao hàm toàn bộ gian khổ của nàng, toàn bộ nỗi đau ẩn sâu trong đáy lòng. Bị hần gọi một cách nhẹ nhàng đơn giản như vậy, cứ giống như bí mật ở sâu trong nội tâm bị người khác nhìn ra.

Nhan Duật ngừng cười.

Nữ nhân này đúng là không chịu chút thiệt thòi nào mà! May mà cho dù là Diêm Vương hay Quý Vương, hay là ma quỷ, hần đều không quan tâm. Hần đặt thùng phân ở trước người, dù bận vẫn ung dung nhìn nàng chậm rãi bước tới gần.

Tần Cửu đi đến trước mặt Nhan Duật, cũng xắn tay áo lên thật cao, sau đó vén làn váy lên nhét vào trong thắt lưng rộng rãi, lúc này tay áo vốn thướt tha cực kỳ sạch sẽ gọn gàng. Nàng ngẩng khuôn mặt tươi cười lên nhìn hần, đưa tay nhận lấy thùng phân trong tay hần.

Đương nhiên, hần vốn không định để nàng xách thùng phân thật, chủ yếu là hần không tin nàng sẽ thật sự cam tâm tình nguyện đến xách giúp hần. Thấy nàng thành tâm đón nhận như vậy, hần nhường mày, cảm thấy không thể tin được.

Tần Cửu nhận lấy thùng phân, hỏi với vẻ mặt tự nhiên: "Quý Vương đại nhân, cần bón cho cây nào vậy?"

Nhan Duật nhìn Tần Cửu không hề chớp mắt, hần vẫn không tin, nàng sẽ ngoan ngoãn giúp hần bón phân. Hần đưa tay tùy tiện chỉ vào một cây cảnh,

Tần Cửu nhìn một cái, nói: "Rõ ràng cây đó vừa mới bón phân rồi, nên đến cây này."

Tần Cửu xách thùng phân ra phía sau hân, nghiêng thùng phân, đổ một chút phân ngựa trong đó ra, cầm cái xẻng bên cạnh lên, bắt đầu bón phân ngựa vào rễ hoa của từng cây một, về mặt còn chuyên tâm nghiêm túc hơn hân vừa rồi.

Nhan Duật đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác, nhưng thấy nàng làm việc nghiêm túc, bèn đi theo sau lưng nàng, vỗ tan phân ngựa mà nàng xúc vào rễ hoa, hai người một người ở trước, một người ở sau, chỉ chốc lát sau đã bón phân xong cho một hàng cây cảnh.

Nhan Duật đứng thẳng người, cười như không cười: "Cửu gia thật sự khiến ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa đây!"

Câu này là hân nói ra từ đáy lòng. Phải biết rằng không có nữ tử nào nguyện làm công việc dơ bẩn này. Hân còn chưa nói xong câu đó, đã thấy Tần Cửu giơ cái xẻng trong tay lên, có thứ gì đó bị ném lên ửng của hân, đặc sánh. Hân cúi đầu nhìn, sắc mặt lập tức đen lại.

Hân đã biết yêu nữ sẽ không thuận theo như vậy mà. Chắc là trước đó ngoan ngoãn giúp hân bón phân cho cây cảnh như vậy cũng chỉ vì cuối cùng cho hân một xẻng phân phải không?! Thế mà hân còn thật lòng tán thưởng nàng ta!

Hân ngẩng đầu nhìn nàng.

Lại thấy nàng đứng ở giữa bụi hoa, tay giơ cái xẻng, cười đến mức hoa xuân xán lạn.

Một chiếc váy tơ gấm màu đỏ bạc bao quanh cơ thể nhỏ xinh của nàng, giống như một rừng mây bất ngờ kéo tới, mép váy đỏ bạc đó vén lên, lộ ra chiếc quần màu trắng thuần ở phía dưới. Tóc mây như sương, vẫn lỏng thành búi Đọa Mã, cài nghiêng một cây trâm bát bảo, trong nhà ẩm trồng hoa với ánh sáng có chút âm đạm, hai thùy tai giống như đậu tương tư lớn nhỏ khúc xạ ánh sáng, một miếng đá không tước điểm kim loại dát mỏng buông ở làn tóc mai, rủ xuống từ trâm bát bảo.

Nàng được các sắc hoa bao quanh, không hề bị đóa hoa kiêu diễm tước đi phong thái tài hoa một chút nào, ngược lại càng tôn lên vẻ đẹp của lẫn nhau!

Hân nhìn chằm chằm hình vẽ hoa cỏ tinh tế in chìm trên chiếc váy đỏ bạc của nàng, nhìn ý cười rục rờ thuần khiết của nàng.

Thuần khiết!

Hân cảm thấy nhất định hân đã hoa mắt rồi, mới nhìn thấy ảo giác thuần khiết từ nụ cười của nàng.

Có điều, nụ cười này thật sự giống như nụ cười của đứa bé thực hiện được trò đùa dai, quá vui vẻ, không giống với nụ cười quyền rũ yêu mị thường ngày của nàng, nàng lúc này cũng khá khác với ngày thường, nụ cười đó khiến cho lòng Nhan Duật ngựa ngửa.

Cứ giống như có một giọt nước mắt rơi vào lòng hân, khiến mặt hồ lòng hân có từng vòng sóng gợn lẫn tẩn.

Cảm xúc cực kỳ nhỏ bé này dâng lên, cảm giác vui vẻ khó hiểu đó, không chỉ không dễ phát giác, mà quá khó để miêu tả. Tần Cửu cười đủ rồi, nhìn phân ngựa trên ửng cùng với phân ngựa dính lên góc áo Nhan Duật, nàng chớp chớp mắt. Vốn tưởng rằng hân sẽ nổi giận, nhìn dáng vẻ của hân lại rất kỳ quái.

Trên mặt hân hiện ra biểu cảm không nói ra lời là vui vẻ và cả phiền muộn, rõ ràng nhếch khóe môi lên, nhưng trong nụ cười đó lại có chút bất đắc dĩ. Hân đi thẳng đến ghế trúc bên cạnh, thay ửng trên chân ra.

"Hôm nay ngươi tới không phải là không có chuyện gì chứ?" Nhan Duật vừa thay ửng sạch, vừa hỏi.

Tần Cửu rửa tay trong kênh xong, buông gót áo và tay áo xuống, ngồi xuống ghế trúc bên cạnh hân: "Cũng không phải là chuyện gì to tát, đã sắp đến hội Canh Chức rồi, ta cũng đi dự náo nhiệt. Không biết, trong tay ngài có bức thư của Tô tiểu thư không?"

Nhan Duật thay ửng, dặm chân, lông mày dài nhíu lại: "Sao thế? Ngươi cũng muốn tham gia? Cũng muốn thắng Văn Hương? Nhưng mà, rất đáng tiếc, trong tay ta không có bức thư của Văn Hương, cho dù có, ngươi cho rằng ta sẽ cho ngươi sao?"

"Ngài sẽ không bắt công như vậy chứ? Không phải ngài xem ta là huynh đệ sao? Trọng sắc khinh bạn như thế không tốt đâu!" Tần Cửu cười lười biếng.

Khóe môi Nhan Duật hiện ra chút ý cười: "Ngươi thật sự biết dùng lời để ép ta, có điều, ta nói cho ngươi biết, cho dù ngươi thắng được Văn Hương, An Lăng Vương cũng sẽ không có ý với ngươi đâu. Hơn nữa, tuy rằng ta không có bức thư của Văn Hương, nhưng đã từng nhìn thấy, nàng ấy từng tặng một bức Quan Âm đồ cho Nhân phi để lễ Phật, ta may mắn nhìn thấy. Kỹ thuật thêu thùa của nàng ấy rất giỏi, ngươi muốn thắng nàng ấy, chỉ có thể sáng tạo ra một cách thêu mới mà thôi."

Thật ra trước khi đến, Tần Cửu cũng không ôm hi vọng quá lớn. Có điều, Nhan Duật nói đến Quan Âm đồ, Tần Cửu cảm thấy hứng thú.

"Sáng tạo ra cách thêu mới? E rằng ta không làm được, có điều, có người lại có thể!" Tần Cửu thân nhiên nói.

Nhan Duật cảm thấy hứng thú hỏi: "Ai vậy?"

"Chính là công chúa Thượng Tư Tư vừa rồi nổi giận đùng đùng rời khỏi đây, hôm nay nàng ấy và Thượng Sở Sở đã đến Ti Chức phường, lấy một ít vải, nói là muốn tham gia hội Canh Chức. Ta thấy rất kỳ lạ, lập tức moi lời từ Thượng Sở Sở, lúc ấy mới biết, Thượng Tư Tư sáng tạo ra một cách thêu, nghe

nói so với Bạch gia năm đó...." Tần Cửu đề thấp giọng nói: "Nhất định vương gia biết phải không, chính là vị đó của Bạch gia. Nghe nói cách thêu độc đáo của Thượng Tư Tư còn phức tạp hơn cách thêu Kinh Hồng độc đáo trước đây của nàng ấy, bức thêu thêu được càng nhẫn nại tỉ mỉ hơn. Nghe nói Thượng Tư Tư cực kỳ muốn thắng Tô Văn Hương, cũng không biết là vì sao!"

Về mặt Nhan Duật đột nhiên trầm xuống, trong mắt có vẻ âm trầm lướt qua: "Cái này ư, làm sao ta biết được là vì sao!"

Tần Cửu cười thâm trong lòng, người biết rất rõ chứ, Thượng Tư Tư người ta dòi tình không lưu luyến lên người, vừa rồi chỉ sợ chính là đến để thổ lộ tình yêu.

Tần Cửu không nói gì nữa, nàng đứng dậy đi đến bên con kênh, khom lưng nghịch đóa hoa trong nước một chút, vài con cá nhỏ rồi rít chuồn qua kẽ tay của nàng. Nàng trêu đùa cá nhỏ một lát, đứng dậy nói: "Nếu ngài không có bức thêu của Tô tiểu thư, vậy ta sẽ không quấy rầy ngài nữa. À, chuyện vừa rồi ta nói với ngài, ngài nhất định không được nói ra ngoài đấy, càng không được nói cho Tô tiểu thư, ngộ nhờ bị Thượng Tư Tư biết là ta nói ra ngoài, vậy cũng không tốt lắm."

Tần Cửu miệng nói như thế, nhưng trong lòng nàng lại rất rõ, Nhan Duật nhất định sẽ đi nói cho Tô Văn Hương. Đây là một cơ hội để hấn lấy lòng nàng ta, hấn không thể không lợi dụng. Cái nàng muốn chính là hấn truyền lời đến tai Tô Văn Hương.

Nhan Duật mỉm cười vuốt ve cánh hoa của một đóa mẫu đơn: "Đó là đương nhiên."

Tần Cửu phì phì quần áo, nhú mảy nói: "Ta đi đây, ta phải về gột rửa mùi hôi trên người." Nói xong, rồi đi thẳng.

Khi nàng đi qua cái đình cầm thạch trắng trong hoa viên, khúc mắt lướt qua bụi hoa, đầu mảy nhú lại.

Rõ ràng trong bụi hoa có người ẩn núp, điều này khiến nàng rất kinh ngạc, hẳn là người đó không phải Thượng Tư Tư, hẳn là nàng ta đã sớm được người hầu dẫn đi rồi, tuyệt đối sẽ không lén lút trốn ở đây. Giải thích duy nhất chính là, có người âm thầm đến gặp Nhan Duật, mà người đó không hề muốn để người khác biết.

Tâm trạng Tần Cửu hơi trầm xuống, cuối cùng ung dung thân nhiên rời đi.

Nhan Duật gổi đầu lên cánh tay nằm ở trên ghế trúc, mảy kiếm cau lại thành một vết không rõ lắm. Sau khi Tần Cửu rời đi không lâu, cửa trúc của nhà ẩm tròng hoa kêu lên, Nhiếp Nhân đi vào.

"Vương gia, có phải Thượng Tư Tư đã tới rồi không?" Nhiếp Nhân sai bước đi đến trước mặt Nhan Duật, có chút bất đắc dĩ hỏi.

Tròng mắt quyến rũ hẹp dài của Nhan Duật đột nhiên híp lại, gợn sóng trong mắt bắt đầu dâng lên.

"Người không cần tự trách, nàng ta sẽ không nói ra ngoài. Người có nghe nói, Thượng Tư Tư sáng tạo ra một cách thêu?" Nhan Duật hỏi.

Nhiếp Nhân khoát tay nói: "Chưa từng nghe nói."

Nhan Duật cau mày, có vẻ đăm chiêu: "Người nói xem, có phải sáng tạo ra cách thêu rất khó không? Người bình thường rất khó làm được?"

Nhiếp Nhân cau mày nói: "Hẳn là vậy, nếu không thì người người đều có thể sáng tạo rồi."

Nhan Duật gật gật đầu, đứng dậy khỏi ghế trúc: "Xem ra, có người muốn truyền chuyện sáng tạo cách thêu ra ngoài, gây áp lực cho các nữ tử trong kinh, ta lại muốn xem xem, còn có ai cũng biết sáng tạo ra cách thêu nữa."

Nhiếp Nhân lại cười nói: "E rằng cho dù là biết, cũng không ai biết làm như vậy đâu."

"Không thử một lần làm sao mà biết được?" Nhan Duật nhếch môi cười nói: "Nếu hôm nay người đã đến rồi thì cùng dùng bữa với ta đi, Cửu gia vừa mới đi, có lẽ nói không chừng nàng ta đã chú ý đến người rồi. Có lẽ người nên rời đi vào lúc đêm khuya vậy!"

Nhiếp Nhân gật gật đầu.

Quả thực Tần Cửu rất muốn biết người âm thầm đến gặp Nhan Duật là ai, nàng cố ý sai Tỳ Ba phái người ngầm theo dõi, nhưng từ đầu đến cuối không thấy ai đi ra từ phủ Nghiêm Vương.

Mấy ngày nay, càng ngày nàng càng cảm thấy Nhan Duật không hề giống như vẻ bề ngoài, có lẽ, sau này, hẳn sẽ trở thành kinh địch của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Thần tiên tỷ tỷ

Editor: Xám

Những ngày gần đây Khang Dương Vương Nhan Mẫn sống không được tốt lắm. Nói đến cùng, trước đây, chuyện của Thượng thư bộ Lại Lư Lật vẫn khiến Khánh Đế bất mãn với hắn, Khánh Đế biết quan hệ giữa Lư Lật và hắn, cho nên sau khi cảm tức Huệ phi cũng hơi lạnh nhạt với hắn, rất nhiều chuyện vốn là phải hắn làm, bây giờ đều không giao cho hắn nữa, điều này khiến Nhan Mẫn không khỏi có lòng oán hận Khánh Đế.

Tính ngày một chút, đã đến hội Canh Chức, Huệ phi cũng nên hủy bỏ cảm tức rồi. Nếu như Khánh Đế có thể để Huệ phi chủ trì đại hội Chức Tú (thêu dệt) của hội Canh Chức, vậy thì hắn sẽ tiếp tục có hi vọng khiến cho phụ hoàng vui lòng. Dầu sao, Huệ phi là tần phi của Khánh Đế, lại là nhân vật cấp nguyên lão của Thiên Thần tông, cho nên trên phương diện tranh đoạt, Huệ phi là hậu thuẫn mạnh mẽ của hắn.

Lý Vân Tiêu của Thiên Thần tông là cố vấn của hắn, hiểu ý nghĩ của hắn, nói: "Điện hạ, Huệ phi vừa mới hủy bỏ cảm tức, khả năng Khánh Đế để Huệ phi chủ trì đại hội Chức Tú không lớn lắm, trừ phi điện hạ có thể làm một chuyện khiến Thánh thượng vui lòng, đôi khi tâm trạng Thánh thượng tốt hãy cầu xin Thánh thượng."

Nhan Mẫn khoanh tay dạo bước, dung mạo hắn tuấn mỹ, chỉ là khí chất tối tăm, lúc này trong mắt lại lóe lên ánh sáng mờ mờ: "Chỉ tiếc gần đây chuyện gì phụ hoàng cũng không cho bản vương làm, bản vương phải lập công như thế nào?"

Lý Vân Tiêu liếc nhìn Nhan Mẫn một cái, cười thần nhiên: "Điện hạ, không phải đến hội Canh Chức rồi sao, chỉ bằng điện hạ làm gương, làm chút chuyện có lợi cho dân!"

Nhan Mẫn đi vòng quanh vài vòng, căn rằng không nhớ nói: "Chỉ có quyền góp chút vàng bạc thôi."

Lý Vân Tiêu giơ tay nói: "Không chỉ những thứ đó, tốt nhất điện hạ nên tự mình ra mặt, tự thân tự lực làm chút chuyện có lợi cho dân."

Nhan Mẫn suy nghĩ một lát, gật gật đầu. Một ngày sau đó, mỗi ngày hạ triều, Nhan Mẫn lập tức tự mình đưa thị vệ và phủ binh trong phủ An Dương Vương đến cánh đồng ngoài Lệ Kinh để lao động, hắn mặc áo vải, tự mình động tay cày cấy, hơn nữa lại lấy ngân lượng trong phủ ra, ngày ngày sai người ở ngoài cửa phủ nấu cháo phân phát.

Rất nhanh chuyện này đã truyền đến tai Khánh Đế, ngài rất vui mừng, dù sao cũng là hoàng tử của mình, nghĩ đến mấy ngày nay mình vì chuyện của Lư Lật mà giận lây sang hắn, hình như không ổn lắm. Nhan Mẫn cực kỳ biết đoán ý qua lời nói và sắc mặt, thấy thái độ của phụ hoàng với hắn có chuyển biến tốt, lập tức thừa thế cầu xin ngài. Khánh Đế cân nhắc một lát, đã đồng ý lệnh cho Huệ phi chủ trì đại hội Chức Tú.

Khi chuyện này truyền đến tai Tần Cửu, nàng đang ở phủ nói chuyện với Lư Liên.

Từ khi Lư Liên làm Thượng thư bộ Hình, con người hắn cực kỳ thông minh, dần dần lên tay với hình án tố tụng, nhưng về hành sự trên quan trường thì vẫn là dân đen, không thể thiếu Tần Cửu thường xuyên chỉ dẫn. Mỗi ngày Lư Liên cực kỳ bận rộn, người cũng ngày càng chững chạc, chỉ có ngày nghỉ, đến phủ Tần Cửu mới trộm được nửa khắc nhẹ nhàng, cũng chỉ có lúc đó, hắn mới lộ ra thần thái nên có của thiếu niên.

"Liên Nhi, gần đây quan hệ giữa ngươi và Sở Sở thế nào?" Tần Cửu ôm Hoàng Mao, đang lấy một sợi chỉ thêu màu đỏ trong khay đan đựng tờ ra, vừa xoa đầu Hoàng Mao, vừa lén lút dùng dây đỏ tết mấy nhúm lông vũ màu vàng trên đầu Hoàng Mao thành hai bím, tiện thể thắt dây đỏ thành một cái nơ bướm bướm.

"Bọn nô tài là bằng hữu." Lư Liên thấp giọng nói, nhìn thấy bím tóc nhỏ trên đầu Hoàng Mao, trong nháy mắt đã mở trừng mắt.

Tần Cửu hơi đau đầu, sao tác hợp hai người bọn họ lại khó như vậy, bao giờ thì tình cảm nam nữ của Lư Liên mới có thể sinh sôi: "Không thể chỉ là bằng hữu được, sau này, ngươi phải đi đến dịch quán của Văn Thiệu quốc nhiều vào."

"A, há!" Lư Liên ngờ ngác nhìn chằm chằm đầu Hoàng Mao, vẻ mặt kỳ lạ.

Chắc là Hoàng Mao cảm thấy không bình thường, bay ra khỏi lòng Tần Cửu, nhảy lên vai Lư Liên hỏi: "A Xú, vì sao ngươi nhìn đầu ta?"

Lư Liên nói chậm rãi: "Ta không nhìn đầu ngươi!"

"Rõ ràng ngươi nhìn." Hoàng Mao kêu lên, dây buộc tóc màu đỏ trên đầu vênh lên hết lần này đến lần khác.

"Ta thật sự không nhìn!" Lư Liên cực kỳ bất đắc dĩ giang tay ra.

"Nhất định là ngươi nhìn." Hoàng Mao nhất quyết không tha.

"Ta thật sự không nhìn đầu ngươi, ta đang nhìn lông trên đầu ngươi." Về mặt Lư Liên bình tĩnh, nghiêm trang nói.

"Ha ha!" Lệ Chi đứng ở phía sau Tần Cửu, không nhịn được cười ra tiếng.

Anh Đào che miệng cười.

Tỳ Ba trước giờ mặt than gặt gặt khóe miệng, khóe môi nhếch lên.

Tần Cửu ôm bụng, cười đến mức hai vai run lẩy bẩy.

Hoàng Mao bị cười đến mức mũi, nhảy lên vai mấy người, nhìn nhìn người này, ngó ngó người kia, cuối cùng không biết bọn họ đang cười gì, vì thế bắt chước tiếng cười của mọi người cười "Ha ha, ha ha!" hai tiếng, khiến cho mọi người càng cười vui vẻ hơn. Nó lại hồn nhiên không phát hiện ra, thất dây buộc tóc hồng bay lên cây chơi.

Chỉ cần Lưu Liên và Hoàng Mao ở cùng nhau, Tần Cửu cảm thấy, cho dù làm đến Thượng thư bộ Hình hay Thừa tướng, đều sẽ tạo ra đối thoại khiến người ta ôm bụng cười.

Nàng cười đủ rồi, bèn sai Anh Đào và Lệ Chi đi pha trà.

Khi trong sân chỉ còn lại Tần Cửu, Tỷ Ba và Lưu Liên, Tần Cửu hỏi Lưu Liên với vẻ mặt nghiêm túc: "Ta bảo người ở bộ Hình điều tra hồ sơ vụ án của Bạch hoàng hậu ba năm trước, người đã tìm được chưa?"

Lưu Liên gật gù đầu: "Có điều những hồ sơ đó đã niêm phong lại cả rồi, cho dù nô tài là Thượng thư bộ Hình, cũng không thể tùy tiện kiểm tra."

"Vậy thì nhìn trộm." Tần Cửu hí híp mắt, đưa ngón tay gõ lên chiếc bàn bên cạnh, chậm rãi nói.

Lưu Liên gật đầu, Tần Cửu đã nói cho hắn biết, cả nhà hắn bị hoạch tội chính là bởi vì vụ án của Bạch hoàng hậu, nếu như án của Bạch hoàng hậu được rửa sạch, vụ án của bọn họ cũng sẽ rửa sạch. Không biết vì sao, mấy ngày qua, gần đây hắn càng cảm thấy Tần Cửu không giống người xa lạ. Thế nhưng, hắn tìm khắp kí ức của mình, phát hiện trong cuộc đời đã qua của mình chưa từng xuất hiện một nữ tử từ thế này, thậm chí ngay cả người tương tự với nàng cũng không có. Nữ tử hắn tiếp xúc từ nhỏ vốn cực ít, ngoài mẫu thân hắn ra, nữ tử duy nhất tiếp xúc tương đối nhiều chính là Huyền tỷ tỷ dạy hắn chơi đàn.

Mẫu thân nói nàng là họ hàng xa của nhà bọn họ, đặc biệt đến vì sinh nhật của hắn.

Hôm đó chính là sinh nhật mười tuổi của hắn, sau giờ Ngọ, mẫu thân đột nhiên phái người truyền lời bảo hắn đến sân đường hậu viện gặp một người. Vì vậy, hắn đã gặp nàng. Khi đó, nàng mặc áo tơ trong suốt có hoa văn, tay cầm quạt tròn, ngồi ngay ngắn trên ghế đôn trong phòng.

Hắn mười tuổi, vẫn chưa có khái niệm đặc biệt về đẹp xấu, nhưng hắn nhìn thấy nàng, lại cảm thấy không điểm nào trên người nàng không đẹp, búi tóc nàng chải, cây trâm nàng cài, y phục nàng mặc, đôi mắt lông mày của nàng, mỗi cái nhìn mỗi nụ cười của nàng đều xinh đẹp như vậy, đẹp đến mức khiến hắn không nhận được nín thở im lặng, giống như sợ thở ra một hơi, tỷ tỷ giống như tiên tử trước mặt sẽ tan biến vậy.

Ở trong mắt hắn, nàng giống như tiên tử được bao phủ trong ánh sáng trùng điệp, không nên xuất hiện ở chốn nhân gian. Nhưng nếu hắn nói ra rốt cuộc vị tỷ tỷ này đẹp ở chỗ nào, rốt cuộc có điểm nào tốt, chỉ sợ cho dù là hắn của bây giờ gặp nàng, cũng nói không nên lời.

Nhất định đáng về hắn lúc đó giống như mất hồn. Bởi vì hắn nghe thấy mẫu thân ho khan một tiếng, dường như lúc này hắn mới lấy lại tinh thần. Vị tỷ tỷ đó cũng lẳng lặng nhìn hắn, trong đôi mắt giống như làn thu thủy có ánh sáng, tiếp theo là nụ cười nhân nhật của nàng, từ ống tay áo dài giống như mây trôi rèm cuốn kia, cổ tay trắng muốt như ngọc vươn ra, vẫy vẫy tay với hắn: "Đây là Dật Nhi phải không, đã lớn thế này rồi, đến đây để tỷ tỷ nhìn xem!"

Giọng nói của tỷ tỷ cũng hay như tiếng trời vậy, uyển chuyển nhẹ nhàng, giọng điệu vừa dịu dàng vừa đầy cứng chừa.

Lưu Liên cảm thấy lúc ấy mình đi tới giống như bị gọi hồn vậy.

Tỷ tỷ giống như thần tiên xoa đầu hắn hỏi hắn đọc sách gì, đã học những gì.

Xem tuổi tác của vị tỷ tỷ này cũng chỉ lớn hơn hắn ba bốn tuổi, nhưng lời nói ra giống như đại nhân. Thật ra hắn của lúc đó không muốn người ta xem hắn là trẻ con nhất, càng không nói đến xoa đầu hắn. Thế nhưng, giọng nói của nàng thật sự quá dễ nghe, mà bàn tay nàng xoa đầu hắn trắng mịn như thế, hắn thà rằng cả đời bị nàng kiểm tra bài vở thế này, cho dù là xoa đầu hắn cũng đồng ý.

Hắn không biết mình đã đáp lại những gì, đến cuối cùng, vị tỷ tỷ đó nói: "Dật Nhi, ta tên là A Huyền, sau này đệ cứ gọi ta là Huyền tỷ tỷ được không? Ta rất thích đệ, rất muốn vẽ một bức chân dung cho đệ, nếu như tỷ tỷ đi rồi, lúc nhớ đệ thì sẽ ngắm chân dung của đệ có được không. Tỷ tỷ về người khá giống, trường bối trong nhà ta cũng muốn xem xem Dật Nhi trông như thế nào. Dật Nhi để tỷ tỷ vẽ có được không? Vị trưởng bối đó còn cho Dật Nhi rất nhiều đồ chơi nữa, lát nữa tỷ tỷ sẽ cho đệ tất, được không?"

Cho dù không cho hắn đồ, hắn cũng sẵn lòng để vị tỷ tỷ này vẽ. Vì thế hắn ngoan ngoãn ngồi trên ghế trong sân đường, không hề động đậy, mắt cũng không chớp cái nào.

Huyền tỷ tỷ lại cười xinh đẹp, nói với hắn: "Dật Nhi, đệ không cần ngồi trên ghế, ta muốn vẽ dung mạo Dật Nhi thật sinh động, cho nên đệ không cần ngồi bất động ở đó. Đệ có thể đi lại tùy ý, có thể đọc sách, có thể đánh đàn, có thể nghịch với mèo, có thể viết chữ, không cần nệ hình thức, làm gì tùy ý đệ." Hắn đã từng thấy người khác vẽ người, người được vẽ đều không nhúc nhích liên tục một hai canh giờ, vị tỷ tỷ này lại bảo hắn tùy ý di chuyển, có thể thấy chẳng biết kỹ thuật vẽ của nàng cao minh đến mức nào.

Nàng nhẹ nhàng dặn dò một tiếng, hai thị nữ nàng đưa theo bắt đầu bận rộn, bày từng dụng cụ vẽ tranh một lên mặt bàn: có lụa mịn trắng như tuyết, đủ loại bút vẽ kích thước lớn nhỏ khác nhau, nghiền mài mực, mực khói dầu và mực khói thông, còn có đủ loại thuốc màu đa dạng màu sắc, màu xanh đá, màu xanh lá, đất đỏ, đá phấn, hoa xanh đen, son đỏ, còn có đồ sứ để pha màu...

Bày đầy một bàn như vậy, Tổ Huyền tỷ tỷ đứng ở trước bàn, vừa bảo hắn tự nhiên di chuyển, thỉnh thoảng còn tán gẫu với hắn mấy câu, mà bút vẽ trong tay nàng lại bắt đầu chậm rãi lướt đi trên lụa mịn.

Khi thì thông thả, khi thì phóng túng.

Hắn cũng làm theo lời nàng nói, chơi đàn một lát, lại đọc sách một lát.

Huyền tỷ tỷ thỉnh thoảng đổi bút vẽ, tô màu khác nhau, ước chừng qua thời gian trên dưới một canh giờ, Huyền tỷ tỷ đặt bút vẽ xuống, nhẹ nhàng nói: "Về xong rồi."

Hắn vội vàng đặt quyển sách trên tay mình xuống, chạy tới nhìn.

Trên lụa mịn trắng thuần, là một bé trai duyên dáng đáng yêu, tay bẽ quyển sách, đang đọc sách.

Đáng vẻ hắn ngoan ngoãn, ánh mắt trong suốt linh động.

Đó chính là hắn.

Mỗi ngày hắn đều có thể nhìn thấy hắn ở trong gương.

Huyền tỷ tỷ vẽ hắn giống như vậy, lại linh động đến thế, nhìn vào bức họa này, khiến người ta dường như có thể nghe thấy tiếng đọc sách của hắn.

Để hắn nhìn đủ rồi, mực vẽ cũng đã khô, Huyền tỷ tỷ sai thị nữ của hắn thu bức vẽ hắn lại, lại phái một thị nữ khác tặng cho hắn rất nhiều đồ chơi, là những đồ chơi trẻ con hiếm lạ chưa từng nhìn thấy tại trấn nhỏ hoang vu nơi hắn ở.

"Dật Nhi, ta vừa mới nghe tiếng đàn của đệ, cảm thấy đàn vô cùng hay, Huyền tỷ tỷ cũng biết chơi đàn, mấy ngày ta ở đây, ngày nào cũng dạy đệ chơi đàn, thế nào?" Huyền tỷ tỷ mỉm cười hỏi.

Đương nhiên hắn đồng ý.

Mấy ngày sau đó, mỗi ngày Huyền tỷ tỷ lại chỉ dạy hắn chơi đàn. Bình thường hắn luôn có một sư phụ chuyên dạy chơi đàn, hắn vẫn luôn cho rằng sư phụ đánh hay nhất, cho đến khi nghe thấy tiếng đàn của Huyền tỷ tỷ, mới biết cái gì được gọi là tiếng trời.

Dưới sự chỉ dạy của Huyền tỷ tỷ, kỹ thuật đánh đàn của hắn tiến bộ rất nhanh. Nhưng Huyền tỷ tỷ ở nhà hắn chưa được mấy ngày đã rời đi, nói năm sau vẫn sẽ đến thăm hắn. Muốn hắn nỗ lực luyện đàn, cần cù đọc sách. Cho nên, sau khi nàng đi, hắn đã nỗ lực luyện đàn đọc sách, đồng thời, ngày ngày chờ đợi năm sau đến nhanh một chút.

Vài năm sau đó, hàng năm Huyền tỷ tỷ đều sẽ đến thăm hắn một lần, hàng năm cũng đều vẽ cho hắn một bức chân dung, đồng thời mang đến rất nhiều đồ ăn ngon chơi vui.

Mấy ngày trước và sau sinh nhật hàng năm của hắn đều trở thành những ngày hắn vui vẻ nhất.

Nhưng thời gian vui vẻ như thế chỉ kéo dài vắn vắn bốn năm đã kết thúc. Từ sau khi nhà hắn xảy ra chuyện, cũng không gặp nàng nữa. Hắn nghĩ, nhất định nàng có đi tìm hắn, chỉ là, e rằng có tiếp tục cũng không tìm được hắn mà thôi!

"Liên Nhi, ngươi đang nghĩ gì vậy?" Lưu Liên nhớ lại quá tập trung, câu nói đó của Tần Cửu cứ giống như truyền đến từ trong mộng, làm bùng tình con trầm tư của hắn.

Hắn vội nói: "Nô tài sẽ sắp xếp thời gian xem hồ sơ." Bấy giờ hắn mới biết, Tần Cửu lật đổ Thượng thư bộ Hình Chu Tử Thu chính là để hắn leo lên vị trí của Chu Tử Thu, có lẽ mục đích leo lên vị trí này chính là để hắn có thể kiểm tra hồ sơ vụ án Bạch hoàng hậu năm đó.

Mỗi một việc nàng làm đều có ý nghĩa sâu xa không ngờ được, đối mặt với một người như vậy, Lưu Liên cảm thấy hơi sợ hãi. Hắn cảm thấy hắn ở trước mặt nàng, gần như là không chỗ che giấu, dường như hắn nghĩ gì, nàng đều sẽ biết.

"Ta biết rồi, ta đang hỏi, vừa rồi ngươi nghĩ gì mà ngơ ngẩn như vậy? Lúc ngươi nói chuyện với người khác, đáng vẻ đó không ổn." Tần Cửu nhún mày lại, nhẹ giọng hỏi.

Lưu Liên cúi đầu, nghĩ một lát, ngẩng đầu nhìn nàng: "Thật ra nô tài không nghĩ gì hết, chỉ là sinh nhật của nô tài đã sắp đến rồi, đang nghĩ có nên tổ chức hay không."

"Sinh nhật của ngươi, à, thì ra sinh nhật của ngươi đã sắp đến rồi." Hàng lông mày đen nhỏ dài của Tần Cửu nhướng lên, trong mắt phượng lóe lên một gọn sáng, dường như nàng đang lăm bằm tự nói: "Vậy đương nhiên phải tổ chức rồi, bây giờ ngươi là Thượng thư bộ Hình, chắc chắn không thiếu người muốn chúc mừng sinh nhật ngươi, ta sẽ không đến dự nào nhiệt nữa."

Thật ra, hắn không hề bảo nàng tổ chức sinh nhật cho hắn, có điều nghe thấy câu này của nàng, không ngờ cảm thấy trong lòng rất khó chịu. Hắn thấp giọng "À" một tiếng rồi không nói gì thêm, đột nhiên lại hỏi: "Sinh nhật Cửu gia là khi nào?"

Tần Cửu ưu tư thở dài một tiếng, nói: "Đã rất nhiều năm ta không tổ chức, đã sắp quên mất sinh nhật lúc nào rồi, bây giờ nhớ lại, có lẽ là gần ngày của ngươi, cũng là khi hoa mẫu đơn nở."

Không biết vì sao, tiếng thở dài khe khẽ của nàng khiến Lư Liên cực kỳ ưu thương, hắn rất muốn nói, chỉ bằng năm nay chúng ta cùng nhau tổ chức đi, nhưng nghĩ đến câu vừa rồi của nàng, cuối cùng hắn không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Độ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Tức phụ nhi (Cô vợ trẻ)

Editor: Xám

Không biết vì sao, tiếng thở dài khe khẽ của nàng khiến Lư Liên cực kỳ ưu thương, hắn rất muốn nói, chỉ bằng năm nay chúng ta cùng nhau tổ chức đi, nhưng nghĩ đến câu vừa rồi của nàng, cuối cùng hắn không lên tiếng.

Hoàng Mao bay lên đầu cành một hồi, đột nhiên nói với Tần Cửu và Lư Liên: "Tức phụ nhi đến rồi, tức phụ nhi đến rồi!"

Tần Cửu nghe vậy, biết là Thượng Sở Sở đã đến, Hoàng Mao đứng ở trên cao, cho nên có thể nhìn xa. Hôm nay Lư Liên đến đây, nàng đặc biệt phái người mời Thượng Sở Sở đến chơi. Bởi vì trước đó nàng đã nói với Hoàng Mao, Thượng Sở Sở là tức phụ tương lai của Lư Liên, Hoàng Mao đã học được, bây giờ vừa thấy Thượng Sở Sở thì chắc chắn gọi là tức phụ nhi.

Tiếng tức phụ nhi đó khiến sống lưng Lư Liên lạnh giá, thân nhiên liếc nhìn Hoàng Mao đang mở hoa trên đầu một cái, ánh mắt giống như muốn nhỏ một cọng lông trên đầu Hoàng Mao xuống. Ánh mắt lúc này của Lư Liên khác với ban nãy, quá sắc bén, rất nhanh Hoàng Mao đã nhận ra, nghiêng đầu nói: "A Xú, ngươi lại nhìn đầu ta."

Lư Liên trầm mặt: "Ta nhìn đấy, thì làm sao!"

"Không được nhìn." Nhảy tới nhảy lui trên đầu A Xú, nhảy đến mức cánh hoa rơi đầy người Lư Liên.

Lư Liên nhếch môi: "Ta cứ nhìn đấy."

Một người một chim đang cãi nhau, lại nghe thấy giọng nói hồn nhiên như ngọc vụn của Thượng Sở Sở vang lên ở cổng tròn của Kiềm Gia viện.

"Mọi người đang nói gì vậy?"

Hoàng Mao bay từ trên cành xuống, đậu lên vai Lư Liên, nói với Thượng Sở Sở: "Tức phụ nhi, chiều an lành."

Hoàng Mao không thêm "tức phụ nhi của ai đó" phía trước tức phụ nhi, làm cho Thượng Sở Sở ngẩn người, từ bao giờ nàng đã thành tức phụ nhi của con chim này rồi. Có điều, nàng chẳng quan tâm so đo với một con chim, bởi vì nàng đã thấy dây đỏ trên đầu chim "Hoàng Mao, ai buộc tóc cho người vậy, ha ha ha, thật đáng yêu."

Lần này Hoàng Mao không ngốc nghếch cười theo nữa, mà bay đến trước lu nước trong sân soi bóng hình xinh đẹp của mình xuống mặt nước, soi bên trái, soi bên phải, cảm thấy cực kỳ mới lạ. Nó ngẩng đầu ra sức mở, muốn mở dây buộc tóc đỏ trên đầu một cái, nhưng đầu thế chạm tới, nó càng ngẩng đầu, dây buộc tóc đỏ lại càng cách xa nó hơn, cuối cùng không cần thận, ngã xuống mặt đất. Nhưng Hoàng Mao lập tức bay lên, tiếp tục mở.

Dáng vẻ của Hoàng Mao khiến mọi người đều cười, Hoàng Mao bị mọi người cười làm mất hứng, bèn vỗ cánh bay lên đầu Lư Liên. Lư Liên vội vàng che đầu, Hoàng Mao nhất định muốn khiêu vũ trên đầu Lư Liên, náo nhiệt một phen, cuối cùng chấm dứt với Hoàng Mao chiến thắng trở về.

Búi tóc Lư Liên rối loạn, Thượng Sở Sở cười một lát, nói: "Phi Phàm, chỉ bằng ta chải đầu cho người nhé!"

Mặc dù Thượng Sở Sở là công chúa, nhưng vì phong cách của Vân Thiều quốc cởi mở, cho nên khác với một số tiểu thư khuê các không ra cổng trước không bước cổng trong của Đại Dục, gập mặt vị hôn phu đã đính hôn cũng không mắc cỡ ngại ngùng, nói chuyện tự nhiên sáng khoái.

Nhưng Lư Liên nghe thấy Thượng Sở Sở muốn chải đầu cho hắn, vội vàng che đầu, che còn nhanh hơn vừa rồi Hoàng Mao muốn khiêu vũ trên đầu hắn. Đúng lúc Lê Chi và Anh Đào bưng trà ra, Lư Liên vội vàng ra hiệu bằng mắt với Anh Đào, lại nói với Tần Cửu: "Cửu gia, nếu như không còn chuyện gì, vậy nô tài cáo từ, trong phủ còn có việc." Nói xong lập tức vội vã rời đi, Anh Đào đặt cốc trà xuống, cáo biệt Tần Cửu, đi theo.

Thượng Sở Sở cười bất đắc dĩ nói: "Tần tỷ tỷ, Phi Phàm làm sao vậy?"

Tần Cửu cười tủm tỉm nói: "Không sao, hắn chỉ xấu hổ thôi. Tam công chúa không phải người Đại Dục quốc chúng ta, chắc là không hiểu được, chỗ chúng ta, một khi đã đính hôn rồi, nam nữ không thể gặp nhau, càng không nói đến chuyện người muốn trải đầu cho hắn. Đó là hắn ngại thôi, không sao, tam công chúa ngồi đi!" Tần Cửu nhìn ra được, bây giờ Thượng Sở Sở rất đề ý đến Lư Liên.

"Là vậy sao?!" Thượng Sở Sở thấp giọng nói, nhưng vẻ lo buồn giữa lông mày lại không giảm chút nào.

Tần Cửu khẽ cau mày nói: "Hôm đó, vốn đã đồng ý giúp người xin một bức thư của Tô tiểu thư, nhưng thật sự rất khó xin bức thư của nàng ấy, nghe nói nàng ấy từng thư tặng Nhân phi một bức tranh Quan Âm, nhưng chúng ta không thể có được."

Thượng Sở Sở nói với vẻ ưu tư: "Tần tỷ tỷ, hôm nay ta tới đây, cũng chính là muốn nói với Tần tỷ tỷ, không cần xin tranh thư của Tô Văn Hương nữa, cho dù xin được, chắc chắn cũng không dùng tới."

"Vì sao vậy?" Tần Cửu thân nhiên hỏi.

"Nghe nói có người muốn sáng tạo ra cách thư độc đáo tại hội Canh Chức, không biết là ai, nhưng nếu là Tô Văn Hương, cho dù nhị tỷ ta có được bức thư trước đây của nàng ta, cũng không thắng nàng ta được."

Tần Cửu kinh ngạc hỏi: "Lại có chuyện này sao? Đã rất lâu rồi không nghe nói có người biết sáng tạo cách thư."

"Đúng vậy!" Thượng Sở Sở nói với vẻ mặt lo lắng.

Tần Cửu không nhịn được, cười: "Hẳn là kỹ thuật thư thừa của nhị tỷ người rất cao, nói không chừng nàng ấy cũng biết sáng tạo cách thư đấy, người không cần lo lắng."

Thượng Sở Sở cười ha ha: "Tần tỷ tỷ, kỹ thuật thư của tỷ tỷ ta không tệ, nhưng muốn sáng tạo ra một cách thư thì không phải một ngày hai ngày là có thể. Ta thấy, lần này nhị tỷ của ta thua chắc rồi."

"Sở Sở công chúa, người muốn thắng Tô tiểu thư như vậy ư!" Tần Cửu nói đùa.

Thượng Sở Sở nghe vậy vẻ mặt lúng túng, thật ra trong lòng, nàng thật sự muốn để tỷ tỷ thắng Tô Văn Hương.

Tần Cửu cảm nhận rất rõ, mặc dù hiện giờ Thượng Sở Sở đã chết tâm với Nhan Túc, nhưng sợ rằng tình cảm đó không dễ dàng biến mất như vậy. Nàng nhoen miệng cười: "Thật ra sáng tạo cách thư thật sự cần thời gian suy nghĩ lâu dài, nếu như có cao nhân chỉ ra điểm then chốt, e rằng một hai ngày cũng có thể nghĩ ra được."

Thượng Sở Sở chán nản nói: "Tần tỷ tỷ nói đúng lắm, nhưng ai sẽ nhắc đây, hơn nữa tìm người đó ở đâu."

Tần Cửu cười xinh đẹp, giơ khung thư hoa trong tay lên: "Công chúa, chiếc khung thư hoa này của ta cũng không phải chỉ để trang trí."

Thượng Sở Sở quay đầu, nhìn Tần Cửu, ánh mắt sáng ngời: "Nếu nói vậy, có phải Tần tỷ tỷ vừa mới sáng tạo ra cách thư, có phải có thể nhắc nhị tỷ của ta không?"

Tần Cửu gật đầu: "Có điều, người phải bảo đảm, tuyệt đối không được nói ta ra ngoài, lệnh tỷ là một người cao ngạo, nếu như nàng ấy biết, e rằng sẽ không dùng lại đâu. Người phải để nàng ấy cảm thấy là tự nàng ấy sáng tạo ra. Vào lúc nàng ấy vắt óc suy nghĩ, người chỉ cần vô ý nói ra một hai câu của phương pháp ta nói cho người, cách hai ngày, nói thêm hai câu, tin rằng với trí tuệ của nhị tỷ người, nhất định có thể nghĩ ra một cách thư mới."

Thượng Sở Sở mừng rỡ như điên nói: "Vậy thật sự quá tốt rồi, con người Tần tỷ tỷ thật là tốt."

Lập tức, Tần Cửu nói cách thư cho Thượng Sở Sở. Thượng Sở Sở liên tục gật đầu ghi nhớ, vui vẻ cáo từ rồi đi.

Tỳ Ba nhìn thấy cuối cùng Thượng Sở Sở đã rời đi, lập tức tiến lên nhỏ giọng nói cho nàng chuyện Huệ phi sắp chủ trì đại hội Chức Tú của hội Canh Chức. Hẳn tỏ ra cực kỳ lo lắng với việc Huệ phi lại được sủng ái.

Tần Cửu lười biếng phát nhẹ tay áo, nàng biết vì sao Tỳ Ba như thế. Ở Thiên Thần tông, Huệ phi giữ vị trí Tả sứ tôn quý, đứng trên đầu môn chủ là nàng. Mà Huệ phi ở Lệ Kinh lại là phi tử của Khánh Đế, đương nhiên quyền lợi lớn hơn nàng. Lúc đầu đến Lệ Kinh, Tần Cửu bày ra vụ án của Lưu Lật, thành công cảm tác Huệ phi, từ đó hành động thuận lợi hơn nhiều. Bây giờ Huệ phi lại nắm quyền, e rằng nàng lại phải chịu trời buốc rồi.

Tần Cửu mỉm cười: "Tỳ Ba, sao ngươi đã quên rồi, bên cạnh Nhan Mẫn có An Võ, muốn khiến Nhan Mẫn phạm sai lầm là chuyện sớm muộn. Muốn lấy đi, thì phải cho đi trước, bây giờ, vừa khéo để Nhan Mẫn đắc ý một lát, tiếp đó, chúng ta sẽ đánh tan hắn bằng một lần hành động. Nhan Mẫn sụp đổ, Huệ phi cũng không thể đắc ý được. Bây giờ, việc chúng ta phải làm chính là đi thăm hỏi Huệ phi nương nương đã lâu không gặp một lát."

Hôm qua Huệ phi vừa mới bỏ lệnh cấm, mới sáng sớm, ý chỉ Khánh Đế để bà ta chủ trì đại hội Chức Tú đã đến, tình hình trong cung luôn luôn chịu chi phối bởi thái độ của Khánh Đế. Cho nên suốt cả một ngày, phi tử trong hậu cung đều tập nập đến đó chúc mừng.

Thật ra, Khánh Đế không xem trọng nữ sắc lắm, hậu cung hiện giờ, từ phi trở lên chỉ có hai vị, đó chính là Huệ phi và Nhân phi. Vị trí cửu tần có năm vị, trong đó Khánh Đế tương đối sủng ái là Lâm chiêu viện, tiếp dư mỹ nhân bên dưới cũng chỉ tầm sự với hơn mười người mà thôi, tính ra, hậu cung của ngài chỉ mới hơn mười vị phi tần.

Khi Tần Cửu đến cung Cảnh Tú, vị Lâm chiêu viện nương nương đó đang ngồi một lát ở cung Cảnh Tú, Huệ phi nương nương bên bảo Tần Cửu bái kiến Lâm chiêu viện.

Tần Cửu hành lễ với Lâm chiêu viện, sau đó lùi một bước, đứng ở bên cạnh.

Lâm chiêu viện nói với giọng ngọt ngào thân thiện: "Miễn đi."

Tần Cửu tạ ơn một tiếng, ngược mắt nhìn thấy gương mặt thanh tú xinh xắn của Lâm chiêu viện, tuổi nàng ta còn rất trẻ, đáng vẻ chỉ hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi. Khuôn cằm hơi nhọn, đôi mắt đẹp trong veo, hiện ra phong thái tài hoa vô hạn. Giữa hai hàng lông mày dán hình một đóa hoa mai màu đỏ thắm, có vẻ xinh xắn. Một bộ y phục màu tím nhạt, đáng người cực kỳ thướt tha.

Tần Cửu cảm thấy giữa lông mày của Lâm chiêu viện có vài phần quen thuộc, nhưng cuối cùng không nhớ ra đã từng gặp nàng ta ở đâu.

"Tần cô nương đứng là người xinh xắn nhanh nhẹn, đáng vẻ xinh đẹp thế này." Lâm chiêu viện đứng dậy cười một tiếng, giọng nói của nàng ta ngọt ngào lại dịu dàng, cực kỳ dễ nghe: "Vậy muội không quá rầy rầy tỷ và Tần cô nương ôn chuyện nữa, cáo lui."

Huệ phi sai cung nữ bên cạnh tiễn Lâm chiêu viện ra ngoài cung Cảnh Tú, lập tức mỉm cười nói với Tần Cửu: "Cửu Nhi, mấy ngày nay vất vả cho ngươi rồi." Nói xong, bảo cung nữ bưng trà tới.

Tần Cửu ngồi xuống chiếc ghế ở bên cạnh, bưng ly trà, trà màu vàng cam, hơi tỏa ra hương thơm: "Nương nương nói gì vậy, ta không hề vất vả. Bên cạnh Khang Dương Vương có Lý Vân Tiêu, ta cũng không cần lo lắng. Chỉ là mấy ngày nay, nương nương bị cấm túc, có rất nhiều chuyện không thể đến đây bái kiến. Ta bèn tự mình ra chủ trương, trừ khử Thượng thư bộ Hình Chu Tử Thu. Để tìm sai lầm của ông ta, đệ tử môn hạ của ta đã phí không ít công sức, may mà ta may mắn, nghe được một chuyện bí mật của ông ta, nên mới may mắn trừ khử được ông ta."

Huệ phi hài lòng gật đầu: "Ngươi làm tốt lắm, mấy năm nay, An Lăng Vương nắm giữ thế lực bộ Hình, chúng ta hoàn toàn không rảnh chen vào. Bây giờ ngươi đẩy Tần Phi Phàm đó lên, quả thật có chút tài hoa, nhưng hẳn có đáng tin không?"

Tần Cửu gật gù: "Đương nhiên đáng tin." Nàng nhấp một ngụm trà nóng: "Cũng chỉ có ở chỗ nương nương mới có thể uống được Quân Sơn Ngân Châm cực phẩm này thôi."

Huệ phi cười: "Nếu như ngươi thích, lát nữa khi đi, ta bảo cung nữ cho ngươi vài gói."

Tần Cửu vội vàng khoát tay nói: "Đa tạ nương nương, không cần đâu."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Không có gì không thể thay thế

Editor: Xám

Tần Cửu vội vàng khoát tay nói: "Đa tạ nương nương, không cần đâu."

Khỏe môi Huệ phi nhếch lên, trong đôi mắt đẹp là ý cười đầy dịu dàng: "Con bé này, sao vẫn khách sáo với ta như vậy chứ, đồ trong cung của ta, chỉ cần ngươi thích, có thể mang đi hết. Mấy ngày nay, ta bị cấm túc suốt, cũng không biết tông chủ đã xuất quan chưa, ngài ấy có liên lạc với ngươi không?"

Tần Cửu lắc đầu: "Lúc ta đến tông chủ đã nói, muốn ta tận tâm giúp đỡ Huệ phi nương nương, không thường xuyên phái người liên lạc với ta." Nói đến Liên Ngọc Nhân, trong lòng Tần Cửu lại hơi trầm xuống, lòng nàng vẫn luôn bị kéo căng bởi một sợi dây, không biết hiện giờ Liên Ngọc Nhân đã xuất quan chưa. Nàng thay thế Điều Tích Nhi của Quan Thư môn đến kinh thành, mặc dù chuyện này là nàng lợi dụng tính kế Điều Tích Nhi, nhưng e rằng không lừa được Liên Ngọc Nhân, nếu như sau khi hắn xuất quan, biết nàng đã đến kinh thành, e rằng sẽ có hành động, lâu như vậy rồi không có tin tức gì, chắc là hắn vẫn đang bế quan.

Thái độ của Huệ phi đối với Tần Cửu rất hài lòng. Điều Tích Nhi là học trò của bà ta, quan hệ với nàng ta thân cận hơn. Đương nhiên bà muốn để Điều Tích Nhi đến Lệ Kinh, nhưng Điều Tích Nhi ái mộ tông chủ, bản thân không muốn đến bà cũng không có cách nào. Tần Cửu mới vào Thiên Thần tông, không có giao tình gì với bà, thậm chí trước đó còn chưa từng gặp mặt, bà ta vốn rất sợ khó mà không chế Tần Cửu, bây giờ xem ra, lại rất được lòng bà ta.

"Cửu Nhi, lúc đầu ngươi đến kinh thành, không muốn vào hậu cung, muốn làm việc trên triều, ta cũng không phản đối. Bây giờ, nếu như Tần Phi Phàm đã làm quan đến Thượng thư bộ Hình, chỉ bằng ngươi vẫn theo kiến nghị của ta, gả cho Mẫn Nhi thì sao? Có ngươi ở bên Mẫn Nhi hẳn kể, ta cũng yên tâm hơn chút." Huệ phi muốn Tần Cửu lấy Nhan Mẫn, Tần Cửu đã sớm biết chuyện này, hơn nữa cũng không phải lần đầu tiên Huệ phi nhắc đến, trước đây khi bà ta đề xuất với Tần Cửu, Tần Cửu lấy chuyện Nhan Mẫn thích Tô Văn Hương để trì hoãn. Vốn tưởng rằng Huệ phi không nhắc lại nữa, không ngờ bà ta vẫn nhớ đến.

"Nương nương, vốn dĩ ta không nên cự tuyệt, nhưng mà, Khang Dương Vương mướn mộ Tô tiểu thư, lần trước nương nương cũng từng nói, muốn tác hợp Tô tiểu thư và Nghiêm Vương, lấy chuyện này cắt đứt chấp niệm của Khang Dương Vương. Bây giờ, Tô tiểu thư và Nghiêm Vương vẫn chưa ở bên nhau, nhất định vương gia sẽ chưa chết tâm, nếu như lúc này nhắc tới muốn ta lấy ngài ấy, e rằng ngài ấy sẽ không bằng lòng." Tần Cửu cúi đầu, giả vờ khó xử nói.

Đôi mày thanh tú của Huệ phi hơi nhăn lại, cười nói: "Cửu Nhi, ngươi cự tuyệt Mẫn Nhi hai lần, sẽ không phải là bản thân ngưỡng mộ người khác chứ?"

Trong lòng Tần Cửu cả kinh, nhưng nàng đã sớm luyện được vẻ trầm tĩnh kinh ngạc nhưng mặt không đổi sắc, ngẩng đầu nhìn Huệ phi mỉm cười, mắt phượng như hòn như oán nói: "Nương nương, ta chỉ không muốn lấy ngài ấy khi trong lòng ngài ấy có người khác!"

Huệ phi thờ dài một tiếng: "Nếu đã vậy, người yên tâm, hội Canh Chức lần này, nếu như Tô tiểu thư đứng đầu thêu thùa, ta sẽ nhân cơ hội nhắc tới chuyện chung thân giữa Nghiêm Vương và Tô gia với bề hạ, nếu như trong lòng bề hạ cao hứng, nói không chừng sẽ cho phép chuyện đó. Còn nữa người, Cửu Nhi, ta thấy kỹ thuật thêu thùa của người cũng không tệ, người cũng tham gia đại hội Chức Tử đi, chuyện chung thân của người và Mẫn Nhi, ta cũng sẽ nhắc tới cùng lúc. Sau này nếu như Mẫn Nhi có được hoàng vị, người chính là Hoàng hậu, người không nên chối từ chuyện tốt thế này."

Tần Cửu ngoài mặt cười dịu dàng, nhưng trong lòng lại liên tục cười lạnh, sau này ai làm Hoàng đế còn chưa đến lượt Huệ phi quyết định. Vốn dĩ, nàng định mượn hơn một chút mới động tới Nhan Mẫn, bây giờ xem ra, e rằng phải đối phó với hắn trước khi đối phó với Nhan Túc rồi.

"Nương nương, nếu như Khang Dương Vương không muốn, chẳng phải rất mất mặt Thiên Thần tông chúng ta sao." Tần Cửu nhún mày nói.

Huệ phi cười: "Cửu Nhi, người đừng nghĩ quá nhiều, người không kém hơn Tô Văn Hương chút nào, Mẫn Nhi sẽ thích người. Và lại, do bề hạ hạ chi, Mẫn Nhi sẽ không thể không đồng ý."

Xem ra Huệ phi đã ra chủ ý, Tần Cửu không thể từ chối nữa, bằng không nếu như Huệ phi nổi lòng nghi ngờ nàng sẽ không ổn. Nàng cung kính cười: "Nếu đã vậy, ta sẽ nghe theo nương nương sắp xếp. Thời gian không còn sớm nữa, ta xin cáo lui, nương nương nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Huệ phi gật đầu, sai người mang ra hai gói "Quân Sơn Ngân Châm", Tần Cửu đưa tay nhận lấy, thi lễ cáo lui.

Buổi chiều giữa xuân, ánh nắng dịu dàng.

Tần Cửu và Tỷ Ba dạo bước theo con đường đá trong cung, nhìn ra xa, cung điện tường đỏ ngói vàng dần dần biến mất giữa cây cỏ xanh tươi, như ẩn như hiện, quỳnh lâu điện vũ*, so le đan xen, đối chọi với nhau, dưới ánh nắng chiếu rọi ẩn hiện vàng sáng làm say lòng người.

*quỳnh lâu điện vũ: ý chỉ những tòa cung điện có kiến trúc cực đẹp.

Tần Cửu liên tục đi thẳng, qua cửa trước, lập tức nhìn thấy một hồ nước xanh biếc, chính là hồ Họa Ý.

Mặt hồ sóng xanh dập dờn, sóng nước trong veo cùng với ánh nắng chiếu sáng lẫn nhau, giống như rắc lên lớp cát bồi màu vàng nhỏ vun. Trong hồ có cá gấm màu đỏ, từng đoàn, từng đám, giống như hoa hồng bùng nở trong nước, phản chiếu nước xanh đá trắng, phát sáng rực rỡ.

Gió mát nhẹ nhàng, pha lẫn từng đợt hương hoa nhàn nhạt, thấm vào lòng người. Tần Cửu kinh ngạc phát hiện ra, bên rừng trúc ven hồ, chẳng biết từ lúc nào đã gieo trồng đủ loại cây hoa. Hải đường, ngênh xuân, thụy hương, đỉnh hương, bạch ngọc lan,... Mặc dù không nhiên chủng loại như trước đây, nhưng lại nở vô cùng rực rỡ.

Trong lòng Tần Cửu nghi hoặc, rõ ràng nàng nhớ, buổi tối hôm tiệc Quỳnh Lâm, nàng đi qua nơi này, rõ ràng nhìn thấy chỉ có rừng trúc, không có những đóa hoa này.

Có tiếng đàn tinh mạch mệnh mang từ xa truyền đến, Tần Cửu chột cả kinh, nghiêng đầu nhìn theo, nhìn thấy đình nghi chân giữa hồ, nổi lên lơ lửng giữa mặt nước xanh, mái hiên nhiều tầng góc cong vút, giống như cánh chim. Mà ở trong đình, một người áo tím phóng khoáng ngồi ở trên ghế đá, đang gảy đàn.

Tần Cửu từ từ dừng chân ở ven hồ, gió mát lướt qua, nước xanh gọn sóng, bóng trúc đu đưa, hương hoa đưa tình.

Thời gian giống như đã ngừng lại, mà tiếng đàn đó cũng giống như truyền đến từ chân trời xa xôi.

Tiếng đàn kỳ ảo réo rất như suối chảy sóng xanh, trong nháy mắt giữa khói mây thủy mặc dày đặc nổi buồn triền miên.

"Tổ Tổ, khúc nhạc này là viết cho nàng, là đàn cho nàng!" Dường như ánh mắt trong trẻo sâu lắng của thiếu niên đã vượt qua dòng thác thời gian xuất hiện trước mắt nàng lần nữa, lan thẳng đến nơi sâu kín trong lòng nàng.

"Thiếp cảm thấy chẳng êm tai gì cả!" Khi đó, nàng cố ý nghiêm mặt nói, nhưng trong lòng lại ngọt ngào đến mức nở hoa. Hắn chơi đàn, bình thường đều là tấu những khúc nhạc sát phạt quyết đoán, ngày hôm đó lại vì nàng đàn một khúc tình ý triền miên.

Giờ phút này, Tần Cửu lại cảm thấy trong lòng đau đớn đến mức không thể hô hấp nổi. Dường như toàn bộ đau đớn và bi thương của nàng đều bị khuếch đại đến mức trước nay chưa từng có trong tiếng đàn này, nàng có một sự kích động muốn gào thét lên. Nhưng nàng đã nhẫn nhịn, cơ thể hơi run rẩy.

Nàng xoay người, bước nhanh rời đi, trong lúc sai bước đi nhanh, tay áo tung bay.

Vài tiểu cung nữ tụ lại ở phía trước không xa, nghe đàn như si như ngốc.

"Thì ra, kỹ thuật chơi đàn của An Lăng Vương điện hạ cũng cao như vậy, tiếng đàn này thật là hay." Một tiểu cung nữ nhỏ giọng nói.

"Đó là đương nhiên, không thấy điện hạ và người đó bên nhau nhiều năm như vậy sao, cho dù là ảnh hưởng từ từ cũng sẽ giỏi thôi." Một tiểu cung nữ

khác trầm giọng nói.

Tần Cửu đi men theo bờ hồ, đột nhiên nghe thấy tiếng đàn im bất, nàng không nhìn được dừng bước, híp mắt nhìn lại, nhìn thấy Nhan Túc cúi đầu ngáy người nhìn ngón tay mình.

Dây đàn đứt rồi!

Nếu như tâm loạn, nhất định dây đàn sẽ đứt.

Tần Cửu lại không biết, vì sao lòng Nhan Túc rối loạn.

Nàng cười lạnh lùng, đi thẳng ra khỏi cung. Nàng và Tỳ Ba cười ngửa đến, nàng dắt ngựa đi ra bên ngoài tường của cung điện một lát, đang định lên ngựa, lại nghe thấy tiếng xe ngựa lăn bánh ở phía sau, một cỗ xe ngựa xa hoa chạy qua bên cạnh, chớp xe có hoa văn đỏ thắm, mỗi một chỗ trong bốn góc rú xuống một chuỗi ngọc.

Xe ngựa chạy qua bên người nàng, đột nhiên dừng lại ở phía trước cách đó không xa. Một bàn tay thon dài vươn ra từ trên mui xe sơn đỏ, bàn tay đó vén rèm xe trùng điệp lên, lộ ra một đôi mắt hẹp dài trong trẻo.

Tần Cửu đi đến bên cạnh xe, cười nhẹ nói: "Thì ra là An Lăng Vương điện hạ, sao lại dừng xe, lẽ nào muốn chờ ta một đoạn đường sao?"

Ánh mắt Nhan Túc thản nhiên lướt qua mặt Tần Cửu, chậm rãi nói: "Cửu gia, lâu ngày không gặp! Ta cũng rất muốn chờ ngươi một đoạn, có điều ta muốn đến Ti Nhạc phường, e rằng không thuận đường với Cửu gia."

Tần Cửu cười nói: "Vậy thì thật là trùng hợp, vừa may ta muốn đến Linh Lung các, vừa vặn thuận đường."

Hai mắt Nhan Túc hơi híp lại, khi nhìn xung quanh, trong con ngươi màu thủy mặc có sự sắc bén ẩn hiện: "Nếu vậy, mời Cửu gia lên đi!"

Tần Cửu không khách sáo trèo lên xe ngựa của Nhan Túc, thùng xe cực rộng, trong đó kê một bàn trà, Nhan Túc, Tần Cửu ngồi đó, không gian dư thừa. Tỳ Ba cười ngửa đi theo ở phía sau, trong thùng xe còn có một cung nữ đang hầu hạ, chính là Ngọc Băng.

Ngọc Băng thi lễ với Tần Cửu, sau đó mở hộc tối trong thùng xe ra, lấy từ bên trong ra đủ loại điểm tâm nhỏ và trà nóng, bày đầy lên bàn trà. Tần Cửu không khách sáo nhón lấy một miếng bánh ngọt, bỏ vào miệng.

Nhan Túc ôm đàn, thỉnh thoảng lại gảy dây đàn, nhìn thấy tướng ăn của Tần Cửu, thản nhiên nói: "Cửu gia lại yên tâm, không sợ ta hạ độc ngươi sao?"

Tần Cửu nhếch môi cười: "Điện hạ không biết ta sẽ lên xe ngựa của ngài, làm sao mà trước khi xảy ra chuyện đã hạ độc được chứ, trừ phi lúc nào điện hạ cũng muốn diệt trừ ta, có điều ta nghĩ hẳn là điện hạ sẽ không như thế đâu!"

Sắc mặt Nhan Túc thản nhiên, khóe môi hơi nhếch lên một chút, ý cười: "Cửu gia sai rồi, quả thật ta muốn trừ khử ngươi, chỉ có điều ta chẳng thèm dùng cách dễ tiện như thế."

Tần Cửu bị bánh ngọt làm nghẹn, vội bụng cốc trà lên uống một ngụm lớn, xuôi hơi, cười xinh đẹp nói: "Quả nhiên điện hạ quang minh lỗi lạc, chỉ là không biết điện hạ định dùng cách quang minh lỗi lạc thể nào để trừ khử ta vậy?"

Ánh mắt Nhan Túc dừng lại trên người Tần Cửu, màu mắt nặng nề không thể tìm tòi khám phá được gì.

Tần Cửu cười ung dung: "Điện hạ không nói, để ta đoán xem, nghe nói điện hạ vẫn luôn cực kỳ có thành kiến với Thiên Thần tông bọn ta, chắc hẳn điện hạ muốn diệt trừ Thiên Thần tông bọn ta rồi. Thiên Thần tông bị diệt trừ rồi, đương nhiên ta cũng sẽ bị diệt trừ. Ta nói có đúng không?"

Nhan Túc nhướng mày, sắc mặt bình thản ung dung, chỉ là tiện tay gảy đàn trong tay, phát ra tiếng đàn ngân nga.

Người này chính là như thế, từ trước đến nay luôn chẳng thèm nói chuyện với người mình ghét.

Ánh mắt Tần Cửu lướt qua cây đàn trước mặt hắn, phát hiện dây đàn đã đứt ba sợi.

"Dây đàn này đã đứt ba sợi, điện hạ muốn đến Ti Nhạc phường tìm Đại tư nhạc để nối lại sao?" Tần Cửu hỏi.

Nhan Túc thản nhiên liếc Tần Cửu một cái, hờ hững nói: "Không sai!"

Khóe môi Tần Cửu khẽ cong lên, hiện ra ý cười: "Quả nhiên. Nếu như dây đàn đã đứt, e rằng cũng chỉ có thể thay đi thôi."

Trên đời này, vốn dĩ không có gì không thể thay thế.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Độ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Kẻ thù không đội trời chung

Editor: Xám

Trên đời này, vốn dĩ không có gì không thể thay thế.

Nhan Túc có chút khó hiểu nhìn Tần Cửu một cái, biểu cảm hoang mang trên mặt nàng trong nháy mắt đó, cùng với phong thái dịu dàng như nước, yếu mềm như cỏ khi ngón tay nàng nhẹ nhàng cầm khung thêu hoa, tựa vào thùng xe khiến lòng hắn hơi khựng lại một chút.

"Lúc cần thay đương nhiên sẽ phải thay!" Nhan Túc nhìn chằm chằm Tần Cửu thân nhiên nói: "Chẳng lẽ Cửu gia đang thương cảm vì dây đàn sắp bị thay?"

Tần Cửu giật mình nhận ra mình hơi thất lễ, nhếch môi nói: "Đúng vậy, quả thực ta đang thương cảm cho mấy sợi dây đàn."

Trong bóng tối đôi mắt hẹp dài của Nhan Túc hiện lên vẻ buồn bã: "Cho dù bị thay đổi, nhưng có một số thứ vĩnh viễn không thể phục chế, Cửu gia hà tất phải đau buồn."

Lòng Tần Cửu run lên, bị lời của hắn đánh trúng nội tâm.

Trên đời này, vốn dĩ không có gì không thay thế được.

Thế nhưng, có một số thứ, cho dù có thể thay thế, nhưng cũng vĩnh viễn không thể phục chế.

Ví dụ như quãng thời gian niên thiếu đó, những năm tháng xanh tươi, chính vì đã có hắn, cho nên mới xán lạn rực rỡ đến thế.

Tần Cửu hít mắt nhìn về phía hắn, ánh sáng âm đạm trong thùng xe chiếu sáng khuôn cằm và sống mũi đường nét lạnh cứng của hắn, đôi mắt hẹp dài ẩn trong bóng tối lại khiến người ta có cảm giác thâm sâu khó dò. Gương mặt tuần mỹ này, sắc bén và từng trải, lạnh lùng và chính trực hòa lẫn vào nhau một cách kỳ lạ, khiến người ta vừa nhìn đã không nhận được phải sợ hãi và kính phục.

Tần Cửu chậm rãi quay đầu không nhìn hắn nữa, cũng không nói gì thêm, trong thùng xe cực kỳ yên tĩnh. Nàng đưa tay vén rèm cửa sổ lên, nhìn thấy xe ngựa đã chạy đến phố Thiên Môn phồn hoa. Sắc trời đã tối đi, cửa tiệm hai bên đường phố đều đã treo đèn, chiếu sáng đến mức đường phố trở nên rực rỡ.

Mắt phượng của Tần Cửu lướt đi, nhìn thấy Tỳ Ba cười ngựa đi theo bên cạnh, điều khiến Tần Cửu chú ý là, chẳng biết từ lúc nào Anh Đào đã đến, đang sóng ngựa nói chuyện với Tỳ Ba. Tần Cửu cảm thấy rất bất ngờ, gần đây Anh Đào luôn đi theo Lưu Liên, Tần Cửu đã dặn dò nàng ta, phải thường xuyên đi theo Lưu Liên. Bây giờ nàng ta xuất hiện ở đây, nhất định là có chuyện gấp. Nàng nhìn thấy đèn lồng đỏ thắm cùng với băng hiệu của Linh Lung các phía xa xa, quay đầu cười nói: "Điện hạ, ta đến nơi rồi!"

Xe ngựa tại dừng lại ở cửa lớn của Linh Lung các, Tần Cửu đi xuống khỏi xe ngựa, vẫy vẫy tay với Nhan Túc.

Xe ngựa hoa lệ chỉ dừng lại trong phút chốc, đã nhanh chóng chạy lên phía trước. Đi qua phố Thiên Môn, rồi lại rẽ phải, đó là một con đường lớn vắng vẻ, Ti Nhạc phường nằm ở trên con đường ấy, do chùa Thái Thượng quản lý, Ti Nhạc Bạch là Đại tư nhạc chương sự của Ti Nhạc phường, bình thường ở trong Ti Nhạc phường.

Mắt thấy xe ngựa của Nhan Túc đã đi xa, Anh Đào nhảy xuống ngựa, nhanh chóng bước đến trước mặt Tần Cửu, thấp giọng nói: "Cửu gia, Điều Tích Nhi đã đến rồi."

Trong lòng Tần Cửu cả kinh, từ từ nheo mắt lại. Điều Tích Nhi là môn chủ Quan Thư môn của Thiên Thần tông, nàng ta đã vào Thiên Thần tông từ rất sớm, liên tục nhần nhện nhiều năm, mới tranh giành được vị trí môn chủ. Vì thế, cực kỳ bất mãn với Tần Cửu vào tông chưa đến ba năm đã có được vị trí môn chủ. Điều Tích Nhi cực kỳ say đắm tông chủ Liên Ngọc Nhân của Thiên Thần tông, mà sự quan tâm của Liên Ngọc Nhân dành cho Tần Cửu lại nhiều hơn nàng ta. Ở Thiên Thần tông, Điều Tích Nhi xem Tần Cửu là kẻ thù không đội trời chung, cho nên trước đây đã phái Anh Đào đến bên cạnh Tần Cửu, muốn tóm được sai lầm của Tần Cửu, nhằm diệt trừ Tần Cửu. Ai ngờ, sau này Liên Ngọc Nhân muốn phái nàng ta đến kinh thành, nàng ta thừa dịp Liên Ngọc Nhân bế quan tu luyện, đã tính kế để Tần Cửu đi, Tần Cửu tương kế tựu kế, bởi vì nàng vốn định đến Lệ Kinh.

Hiện giờ, Điều Tích Nhi đột nhiên đến Lệ Kinh, khiến trong lòng Tần Cửu dâng lên cảm giác chẳng lành.

Anh Đào ngẩng đầu nhìn Tần Cửu nói: "Cửu gia, nô tỳ không nói gì với Điều Tích Nhi hết, từ trước đến giờ nô tỳ không xem nàng ta là chủ tử, trước đây cũng là nàng ta bắt đệ đệ của nô tỳ, cho nên nô tỳ mới nghe theo lệnh của nàng ta. Từ khi Cửu gia cứu đệ đệ của nô tỳ, nô tỳ đã toàn tâm toàn ý coi Cửu gia là chủ tử, xin Cửu gia phải tin nô tỳ." Anh Đào sợ Điều Tích Nhi đến đây, khiến Tần Cửu nổi lòng nghi ngờ nàng ta, cho nên vội vàng giải thích rõ ràng.

Tần Cửu cười thân nhiên, đứng đưa khung thêu hoa trong tay, liếc xéo Anh Đào: "Anh Đào, Điều Tích Nhi không phải người tốt, ta cũng tuyệt đối không phải hạng người lương thiện gì cả. Ta khác với nàng ta ở chỗ, nếu như ta đã dùng người thì sẽ không nghi ngờ người, ta cũng sẽ không lấy tính mạng của đệ đệ người để ép người làm việc. Nhưng mà, nếu như người có lòng phản bội ta dù chỉ một chút, ta cũng sẽ tuyệt đối không thủ hạ lưu tình, tự khắc có người sẽ trừ khử người và đệ đệ của người, người có hiểu không?"

Anh Đào vội vàng gật đầu: "Nô tỳ hiểu rồi, nô tỳ tuyệt đối sẽ không phản bội Cừu gia."

Tần Cừu cười nói: "Người ngoan ngoãn đi theo ta, một ngày nào đó, ta sẽ trả lại tự do cho người." Nàng tin tưởng Anh Đào, nhưng không hề có nghĩa là nàng có thể hoàn toàn yên tâm về nàng ta, dù sao nàng ta cũng không giống với Tỳ Ba.

"Nô tỳ tạ ơn Cừu gia." Anh Đào cúi đầu nói.

"Nàng ta có nói gì không?" Mắt phượng của Tần Cừu lướt qua bốn phía, thần nhiên hỏi.

"Nàng ta hẹn Cừu gia tối nay gặp mặt ở Linh Lung các." Anh Đào cúi đầu nói.

"Nàng ta thật là biết chọn chỗ, vậy thì đi thôi." Tần Cừu cười lạnh lùng, bước nhanh về phía Linh Lung các.

Gã sai vật tiến đến nghênh đón dẫn nàng đến một căn phòng trang nhã ở lầu hai, nói là trước đó đã có người đặt giúp nàng.

Tần Cừu cũng không khách sáo, Diêu Tích Nhi chọn gặp mặt ở Linh Lung các, trái lại có thể làm khó nàng ta một lần, nàng cầm lấy thực đơn, chọn một vài món giá tiền đắt đỏ.

"Tần muội muội, đã lâu không gặp rồi?" Ở cửa truyền đến một giọng nói ngọt ngào.

Tần Cừu mỉm cười quay đầu lại, chỉ thấy Diêu Tích Nhi đưa theo hai thị nữ bước nhanh vào nhã các. Nàng ta mặc một chiếc váy màu xanh ngọc bích, đầu đội một chiếc mũ trùm màu xanh biếc, trên viền mũ rủ xuống vài lớp lụa mỏng trắng như tuyết, che khuất khuôn mặt của nàng ta. Cách ăn mặc này của nàng ta thật sự giống hệt như những tiểu thư khuê các đi ra ngoài, không nổi bật chút nào. Nàng ta đi đến vị trí đối diện Tần Cừu rồi ngồi xuống, vén khăn che mặt lên, nở nụ cười với Tần Cừu nói: "Muội muội không chào đón tỷ tỷ tới sao?"

Đó là một khuôn mặt rất mỹ lệ, da trắng mắt đen, mắt sáng môi son, chỉ là, đôi mày ngài cong cong hơi xếch lên, tăng thêm cho nàng ta cảm giác sắc bén. Trong đồng tử như ngọc thạch đen có tà khí u ám.

Tần Cừu liếc mắt nhìn Diêu Tích Nhi, cười xinh đẹp nói: "Sao lại không chào đón chứ, đã sớm ngóng trông tỷ tỷ đến rồi. Ở Lệ Kinh này thật sự chẳng thú vị gì cả, ta còn đang ngóng trông khi nào tỷ tỷ đến để có thể đòi ta về đây!"

Diêu Tích Nhi vỗ tay cười nói: "Muốn ta đòi muội muội về thì thật sự không thể rồi, muội muội không cần bàn đến dự định này nữa. Ta nghe nói, muội muội đến Lệ Kinh lâu như vậy rồi, vẫn chưa gả cho ai, thật sự lo lắng vạn phần. Nên biết rằng, nữ tử Thiên Thần tông chúng ta phải đến Lệ Kinh, ai mà không phồn vinh thịnh vượng ở trong cung. Vậy nên tỷ tỷ đã đặc biệt chạy đến đây, cầu xin nửa ngày ở chỗ Huệ phi nương nương, nương nương mới đồng ý tuyển chọn một vị hôn phu cho muội ở hội Canh Chức đây, đến lúc đó, muội muội đã làm phi, còn về Thiên Thần tông làm gì."

Tần Cừu không khỏi cười lạnh, chẳng trách đột nhiên Huệ phi có chủ trương đó, nhất định muốn nàng lấy Nhan Mẫn, thì ra là có người thổi gió bên tai. Xem ra, Diêu Tích Nhi nhất định phải có được Liên Ngọc Nhân, mình đã đến kinh thành rồi, vẫn chưa yên tâm, nhất định muốn mình lấy người khác nàng ta mới yên tâm. Tần Cừu sẽ không quên, nàng từ Thiên Thần tông đến Lệ Kinh, trên đường đã gặp phải bao nhiêu lần ám sát, trong số đó không ít người do Diêu Tích Nhi phái đến. Bây giờ, thấy nàng sống rất tốt, lại muốn nàng mau chóng lấy người khác, nhưng mà nàng thật sự không có hứng thú gì với Liên Ngọc Nhân cả.

"Điều tỷ tỷ vừa đến đã tặng cho ta một phần đại lễ như vậy, muốn ta đáp lễ thế nào đây. Nhìn dáng vẻ mặt mày rạng rỡ của Điều tỷ tỷ, chẳng lẽ là tông chủ đã xuất quan rồi? Nếu như tông chủ đã xuất quan, nếu như ta gặp được, nhất định sẽ tác hợp cho Điều tỷ tỷ và tông chủ." Tần Cừu nhìn Diêu Tích Nhi, cười nhẹ nói.

Câu nói này đã chọc vào chỗ đau của Diêu Tích Nhi, nàng ta nhón một miếng bánh ngọt lên bỏ vào miệng, khoe môi có nụ cười, nhưng trong mắt lại hàm chứa oán hận.

Tần Cừu quan sát thấy, bèn đoán rằng tám phần Liên Ngọc Nhân vẫn chưa xuất quan, nếu không Diêu Tích Nhi cũng không dám đến Lệ Kinh.

"Hiện giờ Điều tỷ tỷ đang ở đâu vậy? Chỗ ta rất rộng, chỉ bằng Điều tỷ tỷ cứ đến chỗ ta ở đi, chúng ta cũng có thể chăm sóc lẫn nhau."

"Không cần đâu, ta sẽ không làm phiền Tần muội muội nữa. Đồ ăn của Linh Lung các cũng không tệ, chỗ ở rất thoải mái." Diêu Tích Nhi nhún mày nói.

"Linh Lung các là từ lâu số một số hai ở Lệ Kinh, đương nhiên đồ ăn không tệ, trước đây ta cũng sống ở đây." Tần Cừu cười xinh đẹp: "Lúc này Điều tỷ tỷ đến Lệ Kinh, lẽ nào cũng muốn tham gia hội Canh Chức?"

Diêu Tích Nhi cười lạnh nói: "Ta không có hứng thú với cái đó."

"Vậy lần này Điều tỷ tỷ đến đây, là tông chủ đã ra nhiệm vụ gì sao?" Tần Cừu cười nhạt nói.

Diêu Tích Nhi hí mắt cười nói: "Đúng vậy, tông chủ nghe nói muội chưa xuất giá, cũng rất sốt ruột, cho nên mới phái ta đến đây giúp đỡ muội."

Tần Cừu cười, nàng đã có thể khẳng định, Diêu Tích Nhi lên lút đến đây.

"Không biết tông chủ muốn ta lấy ai? Nói thật với Điều tỷ tỷ, người ta muốn lấy nhất là Khang Dương Vương, phải biết rằng, dưới sự giúp đỡ của Thiên

Thần tông chúng ta, Khang Dương Vương sớm muộn gì cũng sẽ trở thành Hoàng đế, vậy chẳng phải ta sẽ là Hoàng hậu sao? Nhất quốc chi mẫu*, Điều tỷ tỷ nói có đúng không? Cho dù là tông chủ hay Điều tỷ tỷ, có phải các người thấy ta cũng phải quý lạy không?"

*Nhất quốc chi mẫu: mẹ của một nước.

Sắc mặt Điều Tích Nhi hơi cứng lại, ánh mắt biến đổi.

Trong lòng Tần Cửu rất rõ, Điều Tích Nhi thích Liên Ngọc Nhân, điều đó không chỉ vì nàng ta say đắm con người Liên Ngọc Nhân, mà còn cả quyền lợi của Liên Ngọc Nhân nữa, nàng biết Nhan Mẫn chỉ là con rối của Thiên Thần tông, cho dù đã là Hoàng đế, cũng phải nghe theo Thiên Thần tông. Chỉ là, trừ phi Liên Ngọc Nhân làm Hoàng đế, bằng không, Điều Tích Nhi vẫn không thể ngồi được vào ngôi vị Hoàng hậu này. Nếu như nàng ta không ngồi được, đương nhiên cũng sẽ không muốn mình ngồi lên, nàng ta thật sự xem mình là kẻ thù không đội trời chung.

Về mặt Điều Tích Nhi lúng túng, cười: "Nói đúng lắm!"

Tần Cửu thờ ơ nhìn Điều Tích Nhi, tâm trạng lạnh lùng nở nụ cười: "Có điều, ta e rằng sẽ không thể dễ dàng lấy Khang Dương Vương như vậy, nghe nói, Khang Dương Vương ngưỡng mộ nữ nhi của Tô tướng."

Điều Tích Nhi nhếch môi cười: "Muội muội không cần lo lắng, dù cho bọn họ là tiểu thư gì đó, cũng không bằng được phong thái tài hoa của muội muội, thời gian không còn sớm nữa, muội muội cứ tha hồ thưởng thức bàn thức ăn này đi, tỷ tỷ đã trả tiền rồi. Nhưng ta còn có chuyện khác, lại không thể dùng bữa với muội muội rồi."

Điều Tích Nhi nói xong, lập tức đứng dậy, mang theo hai thị nữ vội vàng đi khỏi. Có lẽ, lại là vào cung tìm Huệ phi thôi.

Tần Cửu cười thản nhiên, gọi Tỷ Ba đến đây, dặn dò hắn đi thông báo cho Viên Bá, chờ sau khi Điều Tích Nhi gặp mặt Huệ phi, vào lúc xuất cung, nhất định phải bắt lấy nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Xin túi hương

Editor: Xám

Đại Dục quốc coi trọng cây cày dệt vải, mà hội Canh Chức cũng đã có từ lâu, sớm đã trở thành truyền thống của Đại Dục quốc. Các triều đại Hoàng đế cũng đều hết sức coi trọng ngày hội này, đến Khánh Đế cũng không cần phải nói.

Đến ngày hội Canh Chức, Khánh Đế đã mang theo vài vị vương gia cùng với chúng thần ngồi xa liền đến cánh đồng ở vùng ngoại ô Lệ Kinh để lao động. Trong hoàng cung, giờ thìn vừa qua, đã có gia quyến của quan viên ngồi xe đến bên ngoài cửa trước, trước đó ở đây đã sớm bày ra từng hàng khung thêu hoa của các cô nương, bên cạnh lại xếp rõ đựng tơ. Các cô nương trẻ tuổi chia nhau từng người ngồi xuống trước khung thêu hoa, trước đó áo mới dự định tặng cho khu vực bản hàn đã sớm cắt may xong, đương nhiên thứ phải thêu hiện giờ chính là tranh thêu để cuối cùng lấy ra so sánh.

Mấy năm trước, Bạch hoàng hậu chủ trì đại hội Chức Tú, nhưng mọi người tụ tập lại ở một nơi, nói nói cười cười nhanh chóng làm ra vài bộ áo mới, không hề có thêu hoa, bởi vì thêu hoa rất tốn thời gian. Bây giờ, nếu như đã có thêm thêu hoa thì cắt may áo mới đã được làm trước khi tổ chức hội rồi.

Vốn dĩ Tần Cửu không muốn tham gia, nhưng nếu như Huệ phi đã lên tiếng, đương nhiên nàng sẽ không làm trái ý bà ta, cho nên mới sáng sớm cũng đã ngồi xe ngựa vào trong cung.

Tần Cửu vừa ngồi xuống không lâu, Thượng Tư Tư và Thượng Sở Sở đã đến, nhìn thấy Tần Cửu, Thượng Sở Sở chủ động qua đó, ngồi xuống bên phải Tần Cửu, cười dí dỏm nói: "Tần tỷ tỷ, hôm nay tỷ định thêu gì vậy?" Nói xong, chớp chớp mắt với Tần Cửu, rõ ràng là đã âm thầm tiết lộ phương pháp Tần Cửu nói cho Thượng Tư Tư rồi.

Tần Cửu mỉm cười nói: "Ta định thêu —— một con heo!"

Thượng Sở Sở nghe vậy, phì cười thành tiếng: "Tần tỷ tỷ, tỷ thật sự muốn thêu heo, vậy chúng ta đúng là không hẹn mà nên rồi."

Tần Cửu nhũn mày nói: "Người muốn thêu cái gì?"

"Ta muốn thêu mấy con ngỗng ngốc nghếch." Thượng Sở Sở hé miệng cười nói.

Tần Cửu không nhịn được mỉm cười, đa số người thêu hoa (hoa văn) đều thích thêu hoa cỏ chim cá, thêu động vật cũng phần lớn là những loài uy vũ thần tuần (dũng mãnh khỏe mạnh), ví dụ như: Hồ báo ngựa. Thêu mấy con giống như heo dê gia cầm thật sự ít càng thêm ít.

Thượng Tư Tư cũng đi theo muội muội, ngồi ở bên trái Tần Cửu. Nhìn sắc mặt nàng ta cũng không tệ lắm, trong đôi mắt đẹp có ánh sáng kiên định, rõ

ràng đã tính trước mọi việc. Vừa mới ngồi xuống, đã sai thị nữ bắt đầu chia tơ.

Tần Cửu ngược mắt liếc nhìn xung quanh một vòng, lập tức nhìn thấy Tô Văn Hương dẫn theo hai thị nữ từ từ đi đến. Bởi vì tính đặc thù của ngày hội này, nhằm khiến nữ tử trong cung đình nhận thức được cuộc sống khó khăn của bách tính, cho nên cho dù là thêu dệt cũng phải mặc áo vải vấy gai. Hôm nay Tô Văn Hương mặc một chiếc váy vải màu ánh trắng, tóc đen chải thành một búi đơn giản, trên đầu chỉ cài một cây trâm gỗ, nhìn mộc mạc mà đoan trang. Nàng ta ngồi xuống trước một khung thêu hoa ở hàng trước Tần Cửu, thị nữ đi theo sau lưng nàng ta một người căng vải trắng lên khung thêu hoa, người còn lại khom người bắt đầu ngồi xỏm xuống chia tơ.

Một lát sau, Huệ phi mặc y phục nhẹ nhàng đi ra dưới sự vây quanh của cung nữ, bà ta và vài vị phi tần của Khánh Đế ngồi trước khung thêu hoa của hàng đầu tiên, đích thân thêu thùa.

Sau giờ thìn, trên quảng trường rộng lớn không còn ai nói chuyện nữa, các nữ tử đều cúi đầu bắt đầu thêu hoa.

Lệ Chi đã chia tơ xong, Tần Cửu nhón lấy kim thêu hoa, bắt đầu thêu.

Thêu hoa là một việc tinh tế, cực kỳ tốn thời gian, đến buổi trưa, Huệ phi sai Ngự Thiện phòng bày xong thức ăn ở điện Sùng Nhân, giữ mọi người lại dùng bữa. Dùng bữa xong, các tiểu thư khuê các nghỉ ngơi một lát, rồi lại đi đến bắt đầu thêu thùa.

Mãi đến buổi chiều sau giờ thân, cuối cùng Tần Cửu mới thêu xong. Nàng thêu một chú heo, sử dụng màu sắc trắng hồng, phía trước chú heo là một khóm hoa mặc lan. Nàng dùng cách thêu hai mặt, nhìn mặt trước là heo, nhìn mặt sau lại là một con hồ ly đỏ và một khóm hoa cúc đại màu vàng. Heo thơ ngây chân thành và hồ ly giáo hoạt, hai mặt trái phải với màu sắc xán lạn, đối lập rõ ràng, cực kỳ mới mẻ.

Mặc dù thêu hai mặt không phải cách thêu mới lạ gì, nhưng rất khó nắm vững, bình thường đều là thêu sự vật tương đối đơn giản, có thể thêu giống như Tần Cửu, cũng không thấy nhiều.

Thượng Sở Sở thêu vài con ngỗng trắng lớn nghịch nước, nàng cũng đã thêu xong, nhìn thấy Tần Cửu thêu xong, bèn sáp lại nhìn.

"Tần tỷ tỷ, ta vốn tưởng rằng heo không có gì để thêu, nhưng không ngờ tỷ lại thêu đáng yêu thế này. Ta rất thích, bao giờ Tần tỷ tỷ thêu thêm một con tặng cho ta nhé." Thượng Sở Sở tấm tắc khen ngợi, cuối cùng không quên mở miệng thỉnh cầu. Nàng khéo cười duyên dáng, đôi mắt xoay vòng lưu chuyển, giống như trong thủy ngân trắng có cả thủy ngân đen.

Tần Cửu cong môi cười nói: "Người đường đường là công chúa một nước, muốn bức thêu thế nào mà chả có, cái này cũng đáng để người mong chờ sao."

Thượng Sở Sở vươn ngón tay ra sờ vào chú heo hồng nhạt Tần Cửu thêu, hai mắt phát sáng: "Tần tỷ tỷ, ta thật sự rất thích con heo nhỏ này, chưa bao giờ biết nó cũng có thể khiến người ta yêu thích như vậy."

Tần Cửu liếc mấy con ngỗng trắng mà Thượng Sở Sở đã thêu xong một cái, nói với ngụ ý: "Quả thực có lúc nhìn những thứ ngốc nghếch khờ khạo rất đáng yêu. Nếu như người thích, ta về thêu cho người một cái túi hương."

"Thật tốt quá, cảm ơn Tần tỷ tỷ." Thượng Sở Sở vui vẻ cười, đôi mắt cong lên thành mảnh trăng non.

"Cửu gia, có thể thêu cho cả bản công chúa một cái túi hương không?" Một giọng nói yêu kiều truyền đến.

Tần Cửu quá quen thuộc với giọng nói này, chính là giọng nói của Chiêu Bình công chúa Nhan Thủy Tuyền. Trong lòng nàng không nhận được cả kinh, quay đầu nhìn lại, lúc này phát hiện Chiêu Bình công chúa đang ngồi trước khung thêu sau lưng nàng không xa.

Nàng ấy mặc một chiếc váy vải màu thiên thanh, chải búi Phi Thiên, cài nghiêng một cây trâm bạc, trong tay nàng cầm kim thêu hoa, nhưng trên giá thêu phía trước chỉ thêu một đóa hoa cúc, rõ ràng vẫn chưa thêu xong.

Không phải Tần Cửu không chú ý đến người xung quanh mình, nàng nhớ trước đó rõ ràng sau lưng mình không có ai, ai ngờ dùng bữa trưa xong, chẳng biết từ lúc nào Chiêu Bình lại ngồi ở sau lưng nàng, cũng không biết Chiêu Bình đến từ lúc nào. Theo lý, bây giờ nàng và Chiêu Bình công chúa xem như là không có giao tình gì, chỉ gặp một lần ở lễ Cầu Tuyết. Với tính tình của Chiêu Bình, tuyệt đối sẽ không xin một người không thân quen lắm cái túi hương mà chỉ có hảo hữu trong khuê phòng mới tặng cho nhau. Nhất là, nàng còn là người trong Thiên Thần tông mà Chiêu Bình không muốn gặp.

Lẽ nào, nàng ấy đã nhìn ra gì rồi?

Tần Cửu không khỏi có chút kinh hãi, nhưng nghĩ lại cẩn thận, hình như nàng không làm chuyện gì có thể khiến Chiêu Bình hoài nghi.

Tần Cửu đứng dậy thi lễ với Chiêu Bình công chúa, vuốt ve dải băng thêu bằng tóc ở trước trán, nở nụ cười xinh đẹp với Chiêu Bình, cực kỳ khách sáo nói: "Được công chúa xem trọng chút tài nghệ tầm thường này của ta, nếu như công chúa thích, đừng nói thêu một cái túi hương, cho dù là thêu một tấm bình phong cũng được."

Chiêu Bình công chúa nhìn chằm chằm khuôn mặt Tần Cửu, sững sờ trong giây lát, sau đó lập tức cười nói: "Bản công chúa cảm thấy Cửu gia có thể thêu những vật tầm thường phổ thông này thành đáng yêu như vậy, cực kỳ lợi hại. Ta muốn xin Cửu gia làm cho ta một cái túi thơm thêu đầy hoa vô ru, chẳng biết Cửu gia có bằng lòng không?"

"Có thể cống hiến sức lực cho công chúa, đương nhiên ta cầu còn không được." Tần Cửu mỉm cười đồng ý, lập tức ngồi xuống trước khung thêu.

Chiêu Bình công chúa muốn túi hương thêu đầy hoa vô ưu, trước đây nàng đã từng tặng cho Chiêu Bình một cái. Bây giờ, nàng ấy đột nhiên xin mình, rõ ràng vừa rồi khi mình thêu hoa, đã làm động tác gì đó khiến Chiêu Bình cảm thấy quen thuộc.

Lúc nàng thêu hoa, có một số động tác theo thói quen, ví dụ như động tác ngón tay nhặt kim thêu hoa, mặc dù hai năm qua đã thay đổi không ít, nhưng một khi thể xác và tinh thần tập trung, sẽ không khỏi để lộ ra ngoài. Đây cũng bởi vì là Chiêu Bình, đổi thành người khác thì nhất định không thể nhìn ra, bởi vì nàng thường xuyên thêu hoa chung với Chiêu Bình.

Tuy rằng Tần Cửu có chút lo lắng, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, có thể vật nàng thêu bây giờ hoàn toàn khác với trước đây, cho dù thêu tiếp cho Chiêu Bình một cái túi hương, nàng ấy cũng không thể nhìn ra gì cả.

"Công chúa, người muốn một túi hương thế nào?" Tần Cửu nghiêng đầu hỏi Thượng Sở Sở.

Thượng Sở Sở chớp đôi mắt to, nghiêng đầu nói: "Ta chỉ muốn một cái thêu hình heo."

Tần Cửu cười nói: "Cũng được, có điều, người phải thêu cho ta một con ngỗng ngốc." Nàng sẽ chuyển cho Lưu Liên.

Thượng Sở Sở cũng là một người lanh lợi, vừa nghe đã biết Tần Cửu có dự định gì, sắc mặt hơi đỏ lên.

Thời gian không còn nhiều lắm, đám khuê tú gần như đã thêu xong cả rồi. Bởi vì thời gian có hạn, cho nên đều không chọn những bức thêu lớn, vì thế thêu cũng nhanh. Có cung nhân đến đây, thu lại bức thêu của từng người. Theo lời nữ quan thêu thừa trong cung gom lại ở một chỗ, lựa chọn ra mười vị trí đứng đầu.

Điều khiến Tần Cửu bất ngờ là, hai vị đầu tiên ngang hàng, theo thứ tự là Tô Văn Hương và Thượng Tư Tư. Nghe nói hai người đều dùng cách thêu mình sáng tạo ra, vị trí thứ hai chính là Tần Cửu, nghe nói nàng có thể đứng thứ hai là bởi vì nàng thêu con heo, cực kỳ mới mẻ, kỹ thuật thêu cũng tốt, lại vì đây là hội Canh Chức, cho nên xem như con heo mà nhà nông nuôi trong nhà rất hợp tình hình, vì vậy đã để nàng đứng thứ hai. Con ngỗng trắng lớn của Thượng Sở Sở xếp thứ ba. Bởi vì các phi tần của Khánh Đế không tham gia vào hàng ngũ tuyển chọn, cho nên vài vị trí phía sau đều là bức thêu của thiên kim đại thần trong triều. Chiêu Bình công chúa không được chọn, bởi vì khóm hoa cúc của nàng vẫn chưa thêu xong.

Loan giá của Khánh Đế đã hồi cung, lúc này đã đến điện Sùng Nhân, Huệ phi lập tức phái cung nhân dâng bức thêu của mười vị trí đầu lên, chỉ chốc lát sau, Tổng quản thái giám Lý Anh bên cạnh Khánh Đế đến truyền lời, nói là Khánh Đế mời mấy người bọn họ đến lĩnh thưởng.

Trong điện Sùng Nhân, Khánh Đế ngồi ngay ngắn trên long ý ở chính giữa, vài vị lão thần trong triều ngồi trên ghế tựa bên phải ngài. Vài vị vương gia ngồi trên chiếc ghế bên trái. Trên bàn tiệc ở chính giữa, bày vài món ăn, đều là cơm canh đạm bạc mà bách tính nhà nông dùng, có thể nhìn ra, Khánh Đế muốn thân tử của ngài không chỉ tự chiêm nghiệm nỗi khổ cây cấy của bách tính, mà còn phải nếm thử ẩm thực thường ngày của họ.

Sau khi Tần Cửu đi vào, cùng các nữ tử từ lễ với Khánh Đế xong, lén liếc trộm một cái, nhìn thấy Nghiêm Vương Nhan Duật tay cầm một củ khoai lang, nhú mảy, ngứa cổ, đang nuốt xuống cực kỳ khổ sở. Tiểu thái giám đứng hầu hạ sau lưng hắn có chút hốt hoảng, cẩn thận vỗ lưng giúp hắn. Một tiểu thái giám khác tay bê chén trà, nói nhỏ: "Vương gia, ngài uống ngụm nước cho xuôi đi!"

Nhan Duật trừng mắt nhìn thái giám kia một cái, nói với giọng ồm ồm: "Không cần."

Tần Cửu gần như muốn cười phá lên, có điều, nàng rất vất vả nhịn xuống. Thượng Sở Sở đứng ở phía trước nàng không nhịn được, phì cười thành tiếng.

Sắc mặt Khánh Đế trầm xuống, nhú mảy, lạnh lùng hừ một tiếng: "Nghiêm Vương!"

Nhan Duật trả lời một tiếng, vội vàng nhận lấy chén trà uống một hơi cạn sạch.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đệ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Hôn lễ đệ nhất thiên hạ

Editor: Xám

Sắc trời chưa tối hẳn, nhưng điện Sùng Nhân đã đốt đèn từ lâu, chiếu sáng đến mức cả đại điện đèn đuốc sáng trưng. Khánh Đế mặc một bộ thường phục bằng vải, mặc dù lạnh lùng khiển trách Nhan Duật một tiếng, nhưng khóe môi lập tức cong lên thành nụ cười, rõ ràng tâm trạng không tệ.

Huệ phi ngồi ở bên cạnh Khánh Đế, nét mặt vui vẻ nói: "Bệ hạ, hôm nay thần thiếp thật sự đã mở mang tầm mắt rồi. Tranh thêu của mấy vị đây đều là tinh phẩm hiếm thấy, nhất là Tô tiểu thư và nhị công chúa Vân Thiệu quốc đều có cách thêu sáng tạo, thần thiếp chưa bao giờ nhìn thấy."

Chân mày Khánh Đế nhíu lại, kinh ngạc nói: "Thật sao? Vậy để trẫm và các khanh cũng được mở mang tầm mắt."

Nhan Duật ngồi bên tay trái Khánh Đế cũng hí húp mắt lại khá hứng thú, ngược lại Nhan Túc bình tĩnh thản nhiên, nhưng gọn sóng hiện ra trong đôi mắt dài đã tiết lộ tâm tư của hắn. Rõ ràng, đối với cách thù sáng tạo gì đó, nam tử không biết thù thừa cũng cảm thấy rất hứng thú.

Huệ phi mỉm cười lệnh cho các cung nữ giữ bức thù của Thượng Tư Tư và bức thù của Tô Văn Hương ra, sau đó mỗi người kéo một góc, trải ra.

Ánh đèn sáng rõ trong đại điện chiếu lên tranh thù rực rỡ lấp lánh, khiến mắt người ta nhất thời sáng lên.

Bên trái là bức tranh thù của Tô Văn Hương, thù một bức tranh phù dung hoa mai. Cảnh lá xanh tươi thưa dày xen kẽ, đậm nhạt phù hợp, hai đoá phù dung nở rộ, phong thái tú nhả thanh đậm đó giống như ẩn sĩ trong quốc sắc, hương thơm nhạt nhất trong thiên hương. Bức thù này tên là tranh phù dung hoa mai, nhưng trên bức thù chỉ có phù dung, không hề có hoa mai, vào lúc mọi người cảm thấy kỳ lạ, cung nữ cầm bức thù trong tay đã xoay hướng bức thù, vì thế, dưới ánh đèn chiếu sáng, nhìn lại bức tranh phù dung đã đổi thành một bức tranh hoa mai.

Trong lòng Tần Cửu âm thầm hít sâu một hơi.

Cách thù này thật sự là sáng tạo độc đáo, bởi vì ở Đại Dục quốc vẫn chưa từng có cách thù này, cũng chưa có ai từng thấy tranh thù thế này.

Một bức tranh thù đổi một góc độ đã trở thành một bức tranh khác. Trước đây, nàng đã từng nghĩ ra ý tưởng này, âm thầm thử nghiệm nhiều lần, nhưng không thành công. Ba năm nay, nàng cũng đã suy nghĩ nhiều lần, cuối cùng nàng đã nghĩ ra. Lần này, cách thù nàng âm thầm bảo Thượng Sở Sở dạy cho Thượng Tư Tư chính là cách thù đó. Cách thù này dùng nhiều cách thù Sáo châm, Điệp châm, Tà châm, ... khi đường thù tiếp xúc với nhau không lộ dấu vết, đương nhiên, còn yêu cầu người thù suy nghĩ khéo léo, chọn lựa tư cũng là phần quan trọng nhất.

Sau khi Thượng Tư Tư được nàng chỉ điểm, quả nhiên đã học được cách thù này. Nàng ta thù một bức tranh đào mạn. Nhìn chính diện là quả đào, ánh sáng vừa chuyển đi, lại là quả mạn.

So sánh với tranh của Tô Văn Hương, quả đào và quả mạn của Thượng Tư Tư tương đối đơn giản, bởi vì nàng mới nắm được cách thù này, e là không thù được hình vẽ quá phức tạp.

Thật ra tranh phù dung của Tô Văn Hương cũng không phức tạp, chỉ có hai đoá phù dung. Nhưng bản thân cách thù này quá mới lạ, đã sớm che lấp chỗ khuyết thiếu của bản thân tranh thù rồi.

Khánh Đế kinh ngạc nói: "Rốt cuộc đã thù cái này thế nào vậy, rõ ràng là hai bức tranh thù, nhưng nhìn chính diện lại không ra."

Tô Văn Hương tiến lên một bước, cười dịu dàng: "Bẩm bệ hạ, mặc dù cách thù này yêu cầu trận pháp tinh diệu, nhưng quan trọng nhất vẫn là lối suy nghĩ và phối to, phải trùng khít đường nét của tranh hoa mai với đường nét của tranh phù dung, tiếp đó kết hợp với cách thù tinh xảo, sẽ không dễ dàng phát hiện ra hoa mai từ chính diện."

Khánh Đế liên tục gật đầu, mỉm cười nghiêng đầu nhìn Tô Văn Hương một cái: "Tô ái khanh, người thật là có phúc, có một nữ nhi thông minh khéo tay như vậy."

Ánh mắt Khánh Đế lại đảo một vòng lên tranh thù của Thượng Tư Tư, gật đầu nói: "Bức tranh thù của nhị công chúa Vân Thiều quốc cũng cực kỳ tinh xảo, hai người các người đứng đầu là hoàn toàn xứng đáng."

Trái ngược với vẻ thản nhiên dịu dàng của Tô Văn Hương, sắc mặt Thượng Tư Tư có chút khó coi, nàng rất vất vả thức mấy đêm, nghĩ ra một cách thù tinh xảo như vậy, vốn là muốn áp chế Tô Văn Hương, bây giờ lại ngang hàng với nàng ta, đương nhiên tâm trạng không tốt.

Trong lòng Tần Cửu cũng liên tục thờ dài. Nàng thật sự không ngờ, Tô Văn Hương cũng sáng tạo ra một bức thù hai mặt độc đáo, thật đúng là không mưu mà hợp.

"Cách thù này, tên là gì?" Nhan Túc mặc một bộ áo vải màu đỏ tía, ngồi ở một bên bàn tiệc, dưới ánh đèn lưu ly, gương mặt anh tuấn trong trẻo lạnh lùng không nhiễm bụi trần, mặc dù trắng xanh như tuyết, nhưng ánh mắt lại sáng quắc như lửa, giống như đang dính lên tranh thù vậy.

Tô Văn Hương mỉm cười, nhã nhặn lịch sự như hoa soi mặt nước: "Bẩm điện hạ, thần nữ bắt tài, vẫn chưa đặt tên cho cách thù này."

"Chi bằng gọi là Nhất Diện Song Đồ Tú." Nhan Túc thấp giọng nói xong, nghiêng đầu nhìn về phía Tô Văn Hương, ánh mắt di động từng tắc một trên người Tô Văn Hương.

Tần Cửu khẽ cười khỏ, cách thù Nhất Diện Song Đồ Tú! Trước đây, nàng vốn định đặt tên cho cách thù này là Nhất Diện Song Đồ Tú. Theo lý ở trước mặt Khánh Đế, không đến lượt Nhan Túc đặt tên cho cách thù này, nhưng hắn lại bất chấp kỷ cương, tự ý đặt tên.

"Túc Nhi, tên này không ổn!"

Bên tai truyền đến cười nhẹ, giọng nói trầm thấp cực kỳ có từ tính của Nhan Duật truyền đến.

Tần Cửu ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy Nhan Duật ngồi trên ghế dựa, môi mông cong nhẹ, cười đến mức hơi bại hoại: "Nhất Diện Song Đồ quá trực tiếp, chi bằng gọi là Song Ảnh Biến Áo." Nói xong, hắn trở tay cầm ly, nhấp tay uống cạn rượu trong ly, hàng lông mi dày khép hờ.

Khánh Đế cười thản nhiên: "Hai người các người, đến đặt tên cũng phải tranh giành một chút, cách thù này do Tô tiểu thư tự sáng tạo, đương nhiên phải do Tô tiểu thư đặt tên rồi." Nói xong, ánh mắt tập trung nhìn lên người Tô Văn Hương.

Dường như Tô Văn Hương hơi khó xử, ý của Khánh Đế chính là muốn nàng ta lựa chọn một trong hai cái tên đó, nàng ta lại không biết làm thế nào. Nàng ta do dự một lát, rồi mới nói: "Vương gia và điện hạ đều đặt tên rất hay, không cần thần nữ nghĩ thêm nữa, chỉ bằng mời bệ hạ xem xét một cái."

Tần Cửu hơi nhíu mày, thật ra cách thêu này không thể tính là sáng tạo độc đáo của Tô Văn Hương được, bởi vì Thượng Tư Tư cũng dùng cách thêu này. Có điều, dường như những người này đều đã quên mất điểm đó. Rõ ràng Thượng Tư Tư không vui, nàng tiến lên một bước, cười thần nhiên: "Bệ hạ, ta có một câu không biết có nên nói hay không."

Lần này Khánh Đế nhận ra hình như mình đã lơ là Thượng Tư Tư, nói thế nào nàng ta cũng là công chúa của Vân Thiều quốc, gật đầu nói: "Nhị công chúa Vân Thiều quốc có chuyện gì xin mời nói."

Thượng Tư Tư mỉm cười: "Ta vừa mới nghe bệ hạ nói đến sáng tạo độc đáo, không nên nói cách thêu này là sáng tạo độc đáo của một mình Tô tiểu thư chứ? Bức thêu của ta cũng thêu ra từ cách thêu này, có phải ta cũng có quyền đặt tên không?"

Khánh Đế lập tức hơi xấu hổ, ngài cười ha ha: "Đó là đương nhiên, vậy tên sẽ do hai người các ngươi thương lượng đặt tên vậy!"

Thượng Tư Tư cười thần nhiên, quay đầu nói với Tô Văn Hương: "Ngược lại không vội đặt tên, ta chỉ hiếu kỳ, Tô tiểu thư, nếu như ngươi biết sáng tạo Nhất Diện Song Đồ, chắc hẳn ngươi không chỉ sáng tạo ra cách thêu này đâu nhỉ? Chẳng hay còn biết những cách thêu nào nữa?"

Tần Cửu nhíu mày, Thượng Tư Tư nói không sai, nếu như Tô Văn Hương có thể sáng tạo ra cách thêu Nhất Diện Song Đồ, chắc chắn nhất định nàng ta cũng biết cách thêu Kinh Hồng trên long bào ngày trước, cách thêu đó còn dễ hơn Nhất Diện Song Đồ nhiều.

Tô Văn Hương ngược mắt nhìn Thượng Tư Tư, rồi lại cúi xuống, thần nhiên thu lại thần sắc trong mắt, môi son khẽ mở: "Nhị công chúa chê cười rồi, ta cũng từng nghĩ ra cách thêu khác, có điều những cách khác đều tương đối đơn giản, không đáng nhắc tới."

"Tô tiểu thư có thể nói ra một chút không?" Thượng Tư Tư thần nhiên nói.

Khánh Đế nhíu mày, có chút không vui, khẽ ho một tiếng.

Huệ phi thấy thế, vội cười chỉ vào một bức tranh thêu có ý hỏi: "Bức tranh này thật là đáng yêu, là ai thêu vậy?"

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay Huệ phi chỉ, nhìn thấy bức tranh heo và mặc lan Tần Cửu thêu.

"Ha ha, con heo nhỏ này thật sự đáng yêu." Có người ôm bụng cười.

Bức tranh này đã di chuyển thành công sự chú ý của mọi người, ngay cả Tô Văn Hương và Thượng Tư Tư cũng nhìn sang.

Trái ngược với tranh phù dung hoa mai và tranh đào mạn vừa rồi, dường như bức tranh này khiến người ta cảm thấy hứng thú hơn. Ngay cả Vu thái phó luôn rất ít nói chuyện cũng vuốt râu gật đầu nói: "Có thể thêu loài vật bình thường như heo khiến cho người ta yêu mến như vậy, thấy được lòng dạ của người thêu rộng rãi, có lòng nhân ái bao dung vạn vật. Không tệ!"

Tần Cửu thất thần, trong lòng thầm buồn cười.

Vu thái phó cũng được xem như là một ông già bảo thủ, nàng vẫn nhớ rất rõ về bi thương trong ánh mắt sau khi ông nghe nói Lưu Liên là người hầu của mình ở tiệc Quỳnh Lâm hồi trước, nàng cũng nhớ rất rõ, khi ấy Vu thái phó nói với Khánh Đế: "Lão thần thật sự không biết Trạng nguyên lang có xuất thân như vậy, đúng là một viên ngọc đẹp sa xuống bùn. Người này rất tài hoa, thật là đáng tiếc."

Nếu như Vu thái phó biết người thêu con heo nhỏ này chính là nước bần ông nói hôm đó, không biết râu của ông có vênh lên hay không.

Tần Cửu đang nhớ lại như vậy, Huệ phi liếc mắt ra hiệu với cung nữ, cung nữ lật mặt tranh heo lại, một con hồ ly đỏ rực như lửa đang vui đùa trong khóm hoa cúc lập tức hiện ra trước mắt.

Mọi người lại đồng thời nói: "Thì ra là thêu hai mặt, thật sự không tệ!"

Nhan Duật liếc hồ ly đỏ rực như lửa một cái, khoe môi cong lên thành nét cười nhạt như có như không, bữu môi bình luận: "Con hồ ly này thật sự thêu giống y như đúc, nhìn qua có vẻ gian xảo trời sinh. Một khò khạo một ranh mãnh, đối lập rõ ràng, màu sắc lại là heo hồng phấn hoa lan đen, hồ ly đỏ hoa cúc vàng, rất sáng rõ."

Huệ phi cười mỉm nói: "Thêu hai mặt rất khó, có thể dùng cách thêu hai mặt thể hiện được hai loài động vật bất động cũng yêu cầu kỹ thuật thêu cực cao, hơn nữa, cách đưa kim chú trọng tính bằng phẳng, ngay ngắn, nhẵn mịn, dày, đều, theo cùng một hướng, hài hòa, sáng sủa, bức thêu này rất khá."

Khánh Đế cũng gật đầu, hỏi: "Đây là do ai thêu?"

Tần Cửu tiến lên một bước, vô cùng tươi cười nói: "Bẩm bệ hạ, là vi thần thêu."

Nhan Duật thấy vậy, ý cười nơi khoe môi tựa như loài hoa trong đêm tối, nở rộ rực rỡ xán lạn.

"Thì ra, Tần môn chủ chính là người lòng dạ rộng rãi, có lòng nhân ái bao dung vạn vật mà Vu thái phó nói." Nói xong, liếc xéo Vu thái phó một cái, quả

nhìn thấy Vu thái phó tức giận đến mức thổi chòm râu vênh lên. Đây là lần đầu tiên hắn thấy Vu thái phó cam chịu, hơn nữa, còn là tự đưa mình vào thế khó.

Khánh Đế mỉm cười nói: "Thì ra, Tần môn chủ có kỹ thuật偷 thế này, thật sự không tệ. Lý Anh, thương!"

Tổng quản thái giám Lý Anh dẫn tiểu thái giám bưng quà tặng đến trước mặt mấy người, lần lượt ban thưởng cho từng người. Cuối cùng, Khánh Đế cho đám người Thượng Tư Tư và Thượng Sở Sở lui, chỉ giữ lại hai người Tần Cửu và Tô Văn Hương.

Trong lòng Tần Cửu biết, Khánh Đế đã muốn ghép đôi uyên ương rồi. Phải nói, đây là lần đầu tiên nàng gặp phải cảnh ban hôn ngay trước mặt nữ tử, thế này là không định cho cơ hội cự tuyệt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Ban hôn

Editor: Xám

Trong lòng Tần Cửu biết, Khánh Đế đã muốn ghép đôi uyên ương rồi. Phải nói, đây là lần đầu tiên nàng gặp phải cảnh ban hôn ngay trước mặt nữ tử, thế này là không định cho cơ hội cự tuyệt rồi.

Huệ phi hi vọng nàng lấy Khang Dương Vương Nhan Mẫn, mặc dù hôm qua nàng đã thổi gió cho Diêu Tích Nhi, nhưng nàng cũng không dám đảm bảo Diêu Tích Nhi có thể thuyết phục Huệ phi. Nếu như không thuyết phục, vậy nhất định Huệ phi sẽ vẫn góp lời với Khánh Đế, muốn gả mình cho Nhan Mẫn. Về phần Khánh Đế có đồng ý với ý muốn của Huệ phi hay không, Tần Cửu cũng cảm thấy không chắc chắn.

Khánh Đế ngoài thân thể không khỏe mạnh lắm ra, gần đây lòng nghi ngờ cũng dần nặng. Năm đó, ngài lâm bệnh nặng, giao triều chính cho Bạch hoàng hậu, mà khi thế lực của Bạch hoàng hậu dần lớn, ngài lại sinh lòng nghi kỵ, có lòng nghi ngờ nặng như thế, vậy thì cũng chẳng phải ngài không có lòng nghi kỵ Thiên Thần tông, bằng không, Huệ phi ở trong cung nhiều năm, nhưng vì sao không có đứa con nối dõi nào, chỉ có thể giải thích rằng Khánh Đế cũng không muốn sau khi Huệ phi xuất thân từ Thiên Thần tông có con nối dõi, lại nhân cơ hội tranh giành ngôi vị thừa kế của Đại Dục. E rằng, ngài cũng không muốn để Tần Cửu là người của Thiên Thần tông làm chính phi của người kế vị, nhưng Thiên Thần tông thế lớn, Khánh Đế không thể trực tiếp phản đối, cho nên, đối với Khánh Đế mà nói, cuộc chỉ hôn này cũng không hề dễ dàng.

"Tô ái khanh, năm nay lệnh thiên kim bao nhiêu xuân xanh? Đã hứa hôn chưa?" Khánh Đế mỉm cười hỏi.

Tô Thanh tiến lên đáp: "Bẩm bệ hạ, năm nay tiểu nữ đã hai mươi niên hoa. Chỉ vì từ nhỏ thân thể yếu đuối, nhiều năm qua vẫn luôn tu hành ở am ni cô núi Thương Ngô, cho nên vẫn chưa thành gia thất."

Hai mươi niên hoa chính là hai mươi tuổi, tương đồng với tuổi tác của Tần Cửu. Đa phần nữ tử Đại Dục quốc đến độ tuổi này đều đã thành gia thất, Tô Văn Hương lại là một ngoại lệ.

Khánh Đế còn chưa mở miệng, Huệ phi nhếch môi cười nói: "Bệ hạ, thần thiếp nghe nói, đêm tết Nguyên Tiêu, chuyện Nghiêm Vương tỏ tình bằng pháo hoa đã truyền khắp Lệ Kinh. Nếu như Nghiêm Vương cưới Tô tiểu thư thì thật đúng là một mối cảm tử lương duyên."

Khánh Đế híp mắt lại, trầm mặc không nói gì. Chính vào lúc đó, Nhan Túc đứng dậy thán nhiên nói: "Phụ hoàng, mặc dù Tô tiểu thư chưa hứa hôn. Nhưng Tô tướng đã từng nói, cho phép Tô tiểu thư lấy nhi thần. Hôm nay, nhi thần xin phụ hoàng ban hôn."

Nhan Túc nói xong, đứng dậy đi đến trước mặt Khánh Đế, quỳ rạp xuống đất.

Ánh mắt Nhan Duật lướt qua Nhan Túc, chậm rãi đặt miếng ngọc trong tay xuống. Hắn chăm chú nhìn Tô Văn Hương một cái thật sâu, thứ bao hàm trong cái nhìn đó quá phức tạp. Nhan Duật chậm chậm đứng dậy, ung dung đi đến phía trước Khánh Đế không xa, vén vạt áo quỳ xuống nói: "Thần đệ cũng muốn cưới Tô tiểu thư!"

Khánh Đế cúi đầu nhìn Nhan Túc và Nhan Duật quỳ trên mặt đất, sắc mặt hơi biến đổi, đầu mày dần dần cau chặt lại. Có lẽ, Khánh Đế không muốn nhìn thấy chuyện như thế này nhất, nhưng nó lại xảy ra một lần nữa.

Không khí trong đại điện ngưng đọng trong nháy mắt, giống như có một cây cung không nhìn thấy từ từ kéo căng ra. Vào mấy năm trước tình huống này cũng đã từng xuất hiện, lịch sử đã tái hiện lại một lần nữa.

Năm đó, mặc dù Tần Cửu không tự mình chứng kiến, nhưng đã từng nghe cô mẫu nói với nàng, năm đó trên đại điện, để cầu hôn Bạch Tố Huyền nàng, hình như Nhan Duật và Nhan Túc cũng quỳ xuống cầu hôn như thế.

Ngay khi mọi người cho rằng Khánh Đế sẽ nổi trận lôi đình, Khánh Đế lại cười rộ lên, tiếng cười vui vẻ của ngài vang vọng trong đại điện: "Thật sự không thể ngờ được mà!"

Sau khi ngai cười xong, đứng dậy khỏi ghế, khoanh tay dạo bước đến trước mặt Nhan Duật và Nhan Túc, than nhẹ một tiếng: “Túc Nhi, trăm biết con thích nữ nhi của Tô tướng, lòng trăm rất vui.”

Những lời này bao hàm ý tứ không thể nói rõ.

Nhưng mọi người ở đây đều hiểu cả.

Mấy năm nay Nhan Túc luôn thanh tâm quả dục, vì sao hán như thế, mọi người bao gồm cả Khánh Đế ở bên trong đều biết, không phải không có ai từng lo lắng rằng có thể hán sẽ không yêu thêm bất kì một nữ tử nào nữa. Hiện giờ, hán chỉ chung tình với Tô Văn Hương, ít nhất điều này cho thấy Nhan Túc đã quên Bạch Tố Huyền rồi, ngăn cách giữa hai phụ tử tạo thành bởi Bạch Tố Huyền cũng sẽ dần dần giảm bớt. Vậy nên, đương nhiên trong lòng Khánh Đế rất vui.

Về phần Nhan Duật, cho dù Nhan Duật thích ai, có lẽ trong lòng mọi người sẽ không vui mừng thay hán, bởi vì thật sự hán thích một người quá dễ dàng.

Từ trước đến nay Nhan Duật luôn là một kẻ phong lưu phóng đãng, tính nết này dẫn đến năm đó khi hán thích Bạch Tố Huyền, có người còn vì thế mà đặt cược, cược hán có thể thích Bạch Tố Huyền mấy tháng. Mặc dù sau này Bạch Tố Huyền đã hứa hôn với hán, trên danh nghĩa đã là thê tử của hán, nhưng cuối cùng khi Bạch Tố Huyền xảy ra chuyện, không có ai cho rằng hán sẽ đau buồn nhiều, đều cho rằng người đau khổ nhất phải là Nhan Túc. Mà hán, sau đó không lâu, quả nhiên cũng không phụ sự kỳ vọng mà lại bắt đầu phong lưu phóng đãng. Từ lúc hán thích Tô Văn Hương ở tết Nguyên Tiêu, người ở Lệ Kinh đều biết, đương nhiên, lần này mọi người cũng không cảm thấy hán sẽ thích Tô Văn Hương lâu hơn thích Bạch Tố Huyền.

Khánh Đế bước đi thông thả trước mặt hai người một lát, lại quay trở lại ngồi xuống long ý bên cạnh chiếc bàn: “Tô ái khanh, Túc Nhi và Duật Nhi, một người là hoàng tử của trăm, một người là hoàng đệ của trăm, trăm không thể nhúng tay vào chuyện này nữa, cứ do người làm chủ đi!”

Khánh Đế bỏ gánh nặng, giao chuyện cho Tô Thanh.

Tần Cửu mỉm cười, thái độ của Khánh Đế rõ ràng là Nhan Túc. Bởi vì để Tô Thanh chọn, ông ta có tám chín phần trên mười sẽ chọn Nhan Túc. Có thể thấy, ngài không hề nghe theo ý kiến của Thiên Thần tông. Bởi vậy cũng có thể nhìn ra, về phần tuyển chọn người kế vị, mặc dù Khánh Đế đều không hài lòng về Nhan Mẫn và Nhan Túc lắm, nhưng vẫn thiên về Nhan Túc. Nhan Mẫn thân cận với Thiên Thần tông, đương nhiên Khánh Đế không vui. Mà Nhan Túc, mặc dù vị hoàng tử này khó mà khống chế, hơn nữa còn vì ba chuyện năm trước mà không thân thiết với ngài lắm. Nhưng lần ban hôn này, ngài đã theo ý Nhan Túc, nói không chừng khúc mắc giữa phụ tử có thể cởi bỏ từ đây.

Đương nhiên trong lòng Huệ phi cũng hiểu điều này, ngay vào lúc Tô Thanh sắp mở miệng, bà ta thán nhiên nói: “Bệ hạ, mặc dù nói Đại Dục quốc chúng ta xem trọng lệnh của phụ mẫu, lời của mối mai, nhưng nếu như bản thân Tô tiểu thư cũng ở đây, chi bằng cứ để Tô tiểu thư chọn đi!”

Một chữ “chọn” của Huệ phi khiến sắc mặt Khánh Đế lập tức trầm xuống. Vốn dĩ là muốn Tô Thanh làm chủ, bây giờ, theo như Huệ phi nói, đã đổi cho Tô Văn Hương tùy ý chọn lựa hoàng đệ và hoàng tử của ngài rồi.

Đương nhiên Tô Văn Hương cũng thấy sắc mặt của Khánh Đế, nàng ta chậm rãi tiến lên, quỳ xuống đất, lẳng lặng nói: “Bẩm bệ hạ, từ nhỏ thân thể tiểu nữ yếu nhược, được phụ thân che chở ở an mi cô nên mới trưởng thành được. Thần nữ từng hứa trước mặt Bồ Tát, muốn bầu bạn với ngọn đèn xanh hai mươi năm, hiện giờ còn một tháng nữa là sẽ hết kỳ hạn. Thần nữ khẩn cầu bệ hạ, ân chuẩn cho thần nữ sau khi hết kỳ hạn mới tiếp tục bàn bạc chuyện chung thân.”

Giọng nói của Khánh Đế ôn hòa: “Trăm cho phép ngươi sau khi hết kỳ hạn mới xuất giá, có điều, hôm nay cứ quyết định chuyện chung thân đi.”

Tô Thanh vội vàng tiến lên một bước, dập đầu nói: “Đa tạ ân điển của bệ hạ, thần vô cùng cảm kích, thần nguyện gả tiểu nữ cho An Lăng Vương.”

“Được!” Khánh Đế gật đầu.

Nhan Túc dập đầu tạ ơn.

Khánh Đế đứng dậy khỏi long ý, cất bước đi đến trước mặt Nhan Duật và Nhan Túc, trước tiên cúi người đỡ Nhan Duật dậy, vỗ vỗ vai hán nói: “Duật Nhi, nếu như Tô ái khanh làm chủ rồi, sau này, trăm nhất định chọn một hôn nhân vừa ý cho đệ.”

Mắt phượng của Nhan Duật rũ xuống, ánh mắt sâu thẳm, chỉ có khóe môi nhếch lên thành nụ cười thản nhiên: “Thần đệ đa tạ hoàng huynh.”

Huệ phi thấy đã hết hi vọng, bèn không quan tâm nữa, mỉm cười nói: “Bệ hạ, nếu như chuyện chung thân của Túc Nhi đã quyết định, vậy hôm nay có thể quyết định luôn chuyện chung thân của Mẫn Nhi hay không?”

Lông mày Khánh Đế thán nhiên nhíu lại, mặc dù chỉ là trong nháy mắt, nhưng vẫn bị Tần Cửu bắt gặp. Khánh Đế biết Huệ phi muốn gả Tần Cửu cho Nhan Mẫn, nhưng e rằng Khánh Đế không hài lòng lắm.

Khóe môi Huệ phi đầy ý cười nói: “Đức dung (đức hạnh + dung mạo), kỹ thuật khâu của Cửu Nhi đều rất tốt, do tông chủ cố ý dạy dỗ. Hôm nay bệ hạ đã thấy bức thêu của Cửu Nhi rồi, Thái phó cũng đã nói, Cửu Nhi là người lòng dạ rộng rãi, nhất định sẽ trở thành vợ hiền của Mẫn Nhi.”

Râu của Vu thái phó lại vểnh lên lần nữa, làm thế nào ông cũng không ngờ bức thêu heo nhỏ đó là do Tần Cửu thêu, bây giờ lại bị Huệ phi dùng lời của mình để thuyết phục Hoàng thượng, thật sự tức giận không nhẹ.

Khánh Đế xoa trán, hôm nay ngài vừa mới ban hôn cho Nhan Túc, nếu như bỏ qua Nhan Mẫn, vậy thật sự không thể nói được. Vu thái phó bước nhanh đến trước mặt Khánh Đế: “Bệ hạ, quả thật kỹ thuật thêu của vị Tàn môn chủ này không tệ, có điều đức dung... đức dung thật sự không tốt. Vì thần đã từng nghe không ít lời đồn về nàng ta, thật sự rất khó nghe, sao có thể làm chính phi của vương gia được.”

Tàn Cửu thật sự muốn cảm ơn ông già này mà!

Huệ phi nương mảy lên nói: "Vu thái phó, ngài cũng nói là lời đồn, không thể xem là thật."

Vu thái phó nói: "Bệ hạ, vẫn xin suy nghĩ kỹ lại chuyện này, chuyện này không nên nóng vội. Nếu như thật sự là lời đồn, vậy xin để Tàn Cửu tham gia tuyển chọn tú nữ tháng chín năm nay, nếu như nàng ta được chọn, bệ hạ hãy ban nàng ta cho Khang Dương Vương cũng không muộn."

Tuyển chọn cực kỳ nghiêm ngặt, có một mục là nghiệm thân, nếu như lời đồn là thật, đương nhiên Tàn Cửu không qua được cửa đó.

Huệ phi tức giận nói: "Nữ tử Thiên Thần tông chúng ta phải tới, đương nhiên là xuất thân trong sạch, từ trước đến giờ chưa từng tham gia tuyển chọn tú nữ."

Vốn dĩ trong điện còn có thần tử xuất thân từ Thiên Thần tông, thấy vậy đương nhiên sẽ lên tiếng ủng hộ Huệ phi, mắt thấy thần tử hai bên đã sắp chen chân vào gây gỗ rồi.

Khánh Đế nhíu mày, ánh mắt đảo về phía Tàn Cửu, rõ ràng đang nghĩ cách đối đáp.

Tàn Cửu ung dung thản nhiên tiến lên trước một bước, nghiêng mặt nhìn lướt qua đèn lưu ly trong điện, nốt ruồi đỏ tươi ở khóe mắt trái lập tức để lộ dưới ánh đèn. Hai mắt Khánh Đế sáng lên, lạnh giọng nói: "Tàn Cửu, thật sự nốt ruồi trời sinh ở khóe mắt ngươi có chút không tốt."

Vu thái phó vừa nghe vậy đã biết ý, lập tức nhân tình thế nói: "Đây chính là nốt ruồi khắc phu, làm sao có thể gả vào hoàng gia. Huệ phi nương nương, Thiên Thần tông các người muốn khắc chết Khang Dương Vương sao?"

Quả thực Tàn Cửu cố ý điểm nốt ruồi vào vị trí đó, cũng thật sự là nốt ruồi khắc phu, không chỉ để nàng nhớ kỹ oan khuất năm đó, mà còn vì không để người khác tùy ý quyết định chuyện chung thân của mình.

Huệ phi lập tức không nói gì nữa, ngàn tính vạn tính, không tính đến nốt ruồi ở khóe mắt Tàn Cửu. Xem ra, chỉ có thể phái người khác từ Thiên Thần tông đến thôi.

Tàn Cửu vô tội chớp chớp mắt, lùi về sau một bước quỳ xuống mặt đất nói: "Vi thần tạ ơn ưu ái của bệ hạ và nương nương, là vi thần phúc bạc."

Khánh Đế thờ dài một tiếng nói: "Nốt ruồi này là trời sinh, ngươi cũng không sai. Chuyện ngày hôm nay mà truyền ra ngoài, e rằng ngươi sẽ không dễ xuất giá rồi. Lý Anh, thưởng!"

Mặc dù Khánh Đế không muốn Tàn Cửu lấy Nhan Mẫn, nhưng cũng không muốn cả đời này Tàn Cửu không xuất giá.

"Bệ hạ, vi thần không tin thuyết khắc phu, nguyên cớ Tàn môn chủ!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Ngọc Hoành, xin nhờ

Editor: Xám

"Bệ hạ, vi thần không tin thuyết khắc phu, nguyên cớ Tàn môn chủ!"

Tàn Cửu vừa mới thuyết phục Khánh Đế, Huệ phi cũng bị đánh bại ngồi ở đó không nói được lời nào, rõ ràng đã dùng hết bản lĩnh rồi. Lúc này đột nhiên xuất hiện một người muốn cưới nàng, phản ứng đầu tiên của Tàn Cửu chính là, đây là tên phá rối nào vậy, nếu như không phải đang ở trước mặt nhiều người thế này, Tàn Cửu thật sự rất muốn dùng kim thêu hoa đâm hấn!

Có điều, khi nàng quay đầu nhìn thấy Tiêu Nhạc Bạch, lại cảm thấy e rằng không thể đâm kim thêu hoa trong tay ra được. Không phải vì tình huống này không thích hợp để đâm, mà là e rằng nàng hoàn toàn không thể xuống tay được.

Tiêu Nhạc Bạch vốn đang quỳ ở dưới bậc thềm với các nhạc sư để tấu nhạc. Lúc này, hấn chậm rãi đi đến, mặc dù nói chuyện với Khánh Đế, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Tàn Cửu.

Hấn hơi ngẩng mặt, ánh đèn trong điện chiếu lên mặt hấn, tăng thêm chút ít sắc màu ám áp lên khuôn mặt rất đối bình thường của hấn, mà thứ khiến Tàn Cửu thật sự cảm thấy ám áp là ánh mắt của hấn. Ám áp, dịu dàng, ngoài hai từ đó ra, Tàn Cửu không nghĩ được từ nào khác để hình dung ánh mắt của

hắn.

Hắn không hề tuấn mỹ, nhưng khí chất ôn hòa và tĩnh mịch đó cho người ta một cảm giác che chở yên bình.

Trong phút giây này, thậm chí Tần Cửu đã nghĩ, hắn là nữ tử lấy hắn sẽ cực kỳ hạnh phúc. Chỉ đáng tiếc, đời này nàng không xứng với người như vậy. Nàng đã định trước không thể nào chết đi yên lành, mà nàng không thể kéo người khác vào trong bóng tối.

Đối với màn cầu hôn đột ngột của Tiêu Nhạc Bạch, người kinh ngạc không chỉ có mình Tần Cửu.

Khánh Đế cũng cực kỳ kinh ngạc, ngài đã từng muốn chỉ hôn cho Tiêu Nhạc Bạch, hơn nữa đôi phương đều là tiểu thư khuê các, nhưng Tiêu Nhạc Bạch đã cự tuyệt. Bây giờ lại muốn cầu hôn Tần Cửu, một nữ tử danh tiếng không tốt lắm lại còn có thể sẽ khắc phụ.

"Tiêu ái khanh, người có biết mình đang nói gì không?" Khánh Đế nhíu mày, hỏi với vẻ không tin lắm. Ngài vừa mới nói Tần Cửu có số khắc phụ, hắn lại muốn cầu hôn?

Tiêu Nhạc Bạch quỳ xuống đất, nhắc lại: "Bệ hạ, vì thần không tin thuyết khắc phụ, nguyện cưới Tần môn chủ, xin bệ hạ ban hôn."

Từng chữ từng câu, nói năng khí phách, vang vọng trong đại điện yên tĩnh không một tiếng động.

Tần Cửu đột nhiên cảm thấy sự việc không ổn, mắt phượng khẽ híp lại. Dĩ nhiên, trong lòng nàng hơi cảm động. Nàng không biết vì sao Tiêu Nhạc Bạch lại muốn cưới nàng, hình như từ lần đầu tiên gặp nàng, hắn đã đối xử với nàng rất tốt. Thế nhưng nàng cảm thấy hắn là hắn không thích nàng, dù sao mình cũng là một người có tiếng xấu.

Nàng đang nghĩ xem nên cự tuyệt hắn như thế nào, nàng cảm thấy chính miệng mình cự tuyệt không hay lắm, có lẽ sẽ khiến Khánh Đế và Huệ phi nghi ngờ sự thật mình không muốn lấy ai hết. Nàng nghiêng đầu nhìn về phía Nhan Duật, trùng hợp Nhan Duật cũng đang nhìn về phía Tần Cửu. Biểu cảm của hắn hơi nhàn tãn, ánh mắt lại có chút kỳ lạ.

Tần Cửu mấp máy môi xin Nhan Duật giúp đỡ: "Ta không muốn lấy hắn, giải vây giúp ta."

Nhan Duật lười biếng dựa vào ghế dựa, khoe môi nhàn tãn hiện ra một nét cười mỉa hoặc, nụ cười này thật sự vừa vô lại vừa tà mị, còn có chút vui sướng khi người khác gặp họa, hắn cũng dùng khẩu hình lặng lẽ nói: "Văn Hương lấy Túc Nhi rồi, người cũng lấy Đại tư nhạc đi!"

Tần Cửu hiểu rõ ý tứ của Nhan Duật. Trước đây, nàng đồng ý giúp hắn giành lấy Tô Văn Hương, vốn dĩ Tô Văn Hương đã nảy sinh cảm tình với hắn, hôm nay Khánh Đế ban hôn, có thể nói là bao nhiêu công sức đổ sông đổ biển. Nàng không giúp Nhan Duật đạt được, mà nàng đã nói với Nhan Duật rằng mình thích Nhan Túc, bây giờ mình phải lấy Tiêu Nhạc Bạch, đương nhiên Nhan Duật vui sướng khi người khác gặp họa rồi.

Trên mặt Tần Cửu lại hiện ra nét cười, nói bằng khẩu hình: "Ngọc Hoàn, xin nhờ."

Những lời này không phát ra tiếng, trên mặt Tần Cửu cũng không hiện ra ý cầu xin. Thế nhưng, không biết vì sao trong lòng Nhan Duật lại đột nhiên chứng lại.

Ngọc Hoàn, xin nhờ.

Mặc dù không nghe thấy câu "Ngọc Hoàn" vô thanh đó, nhưng không biết vì sao khiến lòng hắn cực kỳ dễ chịu. Trong phút giây này, đột nhiên hắn cực kỳ muốn nghe xem rốt cuộc giọng điệu gọi tiếng "Ngọc Hoàn này từ miệng nàng là âm thanh thế nào. Lại giống như một cánh hoa rơi vào tâm hồ, tạo ra từng vòng sóng gợn, không hiểu sao lại dao động. Mà nụ cười của nàng, trong nụ cười điểm lệ quyến rũ đó, lại khiến hắn sinh ra cảm giác bị thương giống như phải mang đóa hoa sắp nở do mình tự trồng đi ủ rượu.

Ngón trỏ thon dài vốn uể oải gõ nhẹ lên mặt bàn của hắn hơi ngừng lại một lát, tiếp đó khoe môi cong lên thành nụ cười nhẹ như có như không.

Sự chú ý của mọi người trong điện đều đang ở trên người Tiêu Nhạc Bạch, nhưng vẫn có một người chú ý đến màn "mây mắt đưa tình" giữa Tần Cửu và Nhan Duật. Đương nhiên, ở trong mắt người khác, thật sự giữa bọn họ được xem như là mây mắt đưa tình.

Người đó chính là An Lăng Vương Nhan Túc.

Sau khi Tiêu Nhạc Bạch cầu hôn, ánh mắt Nhan Túc lập tức nhìn chăm chăm lên khuôn mặt Tần Cửu. Nhìn thấy nàng cầu cứu Nhan Duật, hắn lạnh lùng nhướng mày. Ở trong lòng hắn, hắn cho rằng Tần Cửu không muốn lấy Tiêu Nhạc Bạch là đương nhiên, bởi vì hắn cảm thấy Tần Cửu không muốn lấy bất kỳ nam nhân nào. Bởi vì một nữ tử phóng đảng như vậy đương nhiên không muốn bị một nam nhân ràng buộc. Có điều, Tần Cửu lại cầu cứu Nhan Duật, điều này khiến Nhan Túc chợt phát hiện, thì ra chẳng biết từ lúc nào Nhan Duật cũng đã qua lại thân cận với Thiên Thần tông như vậy, lòng mày hắn hơi cau lại.

Nhan Duật lại chưa phát hiện ra sắc mặt lạ thường của Nhan Túc, hắn cười thản nhiên, đứng dậy đi về phía Tiêu Nhạc Bạch.

"Hoàng huynh, thần đệ có lời, muốn nói với Đại tư nhạc một câu." Nhan Duật đứng ở trước mặt Tiêu Nhạc Bạch, mỉm cười nói với Khánh Đế.

Khánh Đế ngẩn ra một lát, nhíu mày cười nói: "Duật Nhi, đệ có lời gì mà không thể nói trước mặt mọi người?"

Tiêu Nhạc Bạch cũng cười thản nhiên nói: "Nghiem vương thúc có chuyện gì, cứ nói đừng ngại."

Nhan Duật mỉm cười, môi mỏng như đẻo gọt, mang theo sự quyến rũ trí mạng: “Ta cảm thấy nói riêng vẫn tốt hơn.”

Lúc này Tiêu Nhạc Bạch đã đứng dậy, hắn cười hòa nhã với Nhan Duật: “Nghĩem vương thúc, ta biết ngài muốn nói gì, ta thật sự muốn cưới Tần môn chủ, bởi vì ta thích nàng, cho dù những lời đồn đó là thật cũng không sao cả.”

Tiêu Nhạc Bạch là người thông minh, hình như Nhan Duật vừa nói, hắn đã đoán được Nhan Duật muốn nói gì rồi. Hắn nói thế này, Nhan Duật khó mà nói gì được. Vốn dĩ hắn muốn âm thầm nói cho Tiêu Nhạc Bạch biết, Tần Cửu đang bao dưỡng tiểu quan ở Vô Ưu cư. Nhưng thấy ánh mắt cố chấp của Tiêu Nhạc Bạch, rõ ràng cho dù hắn nói ra, hắn ta cũng không để tâm.

Nhan Duật đột nhiên cảm thấy ghê răng.

Tiêu Nhạc Bạch thích Tần Cửu như vậy sao? Thích đến mức, nàng ta ngủ cùng nam nhân khác hắn cũng không ghét bỏ? Tại sao trước đây hắn không nhìn ra Tiêu Nhạc Bạch này là một kẻ cực kỳ xuất chúng như thế chứ!

Xem ra, không đi qua được từ bên Tiêu Nhạc Bạch rồi.

Đột nhiên Nhan Duật cảm thấy khó xử, vì thế đã chuyển hướng sang Khánh Đế.

"Hoàng huynh, thần đệ có một chuyện gấp, nhất định phải nói riêng với hoàng huynh." Nhan Duật nhìn Khánh Đế, thấp giọng nói.

"Lát sau nói tiếp không được sao?" Đôi mắt của Khánh Đế híp lại, thần nhiên nói.

"Hoàng huynh, vô cùng cấp bách, không thể chậm trễ, hôn sự của Đại tư nhạc và Tần môn chủ, hay là để ngày sau bàn bạc tiếp đi!" Nhan Duật vội vàng nói.

Trên thực tế, Khánh Đế cũng cảm thấy chuyện Tiêu Nhạc Bạch muốn lấy Tần Cửu có hơi khó giải quyết. Dẫu sao, vừa rồi mới nói Tần Cửu khác phụ, lại lập tức ban hôn cho Tiêu Nhạc Bạch, đương nhiên không tốt lắm. Nhan Duật náo loạn thế này, cũng xem như là đã cho ngài một bậc thang đi xuống, Khánh Đế lập tức tuyên bố sau này bàn bạc tiếp, cho mọi người lui.

Tần Cửu đi sau mọi người, ra khỏi đại điện.

Bóng đêm bên ngoài điện đã buông xuống, mảnh trăng non lưỡi liềm treo trên ngọn cây, dưới bậc thềm hoa rơi phơ phất, Tiêu Nhạc Bạch đứng ở dưới một gốc cây, ánh trăng chiếu lên người hắn, áo gấm màu tuyết trắng trong trẻo lạnh lùng giống như ánh sáng phát ra từ tuyết, y phục tựa làn nước đập dềnh, có sự kiêu ngạo và tao nhã phóng khoáng.

Hình như hắn đang đợi người.

Tần Cửu vốn định đi đường vòng, nhưng rất nhanh Tiêu Nhạc Bạch đã nhìn thấy nàng, dịu giọng gọi: "Cửu gia."

Tần Cửu đáp lại một tiếng, chậm rãi bước tới gần, dưới ánh đèn lưu ly, dung nhan đẹp đẽ, giống hệt như minh châu mỹ ngọc.

"Đại tư nhạc!" Tần Cửu cười.

Bên cạnh có quan viên lục tục đi qua, chỉ chốc lát sau dưới bậc thềm đã chỉ còn lại Tần Cửu và Tiêu Nhạc Bạch.

Tần Cửu cảm thấy, trốn tránh e rằng tránh không nổi, kẻo sách hiện giờ là cần phải nói rõ ràng với Tiêu Nhạc Bạch, nàng tuyệt đối sẽ không lấy hắn.

"Đại tư nhạc, đang định hỏi phủ sao, chỉ bằng chúng ta cùng đi đi!" Tần Cửu mỉm cười nói.

Tiêu Nhạc Bạch gật gật đầu, hai người cùng chậm rãi bước đi theo con đường lát gạch trong cung.

Người hầu của hai người chia nhau đi theo không nhanh không chậm ở phía sau cách đó không xa.

Tiêu Nhạc Bạch giờ tay cởi áo choàng trên người mình xuống: “Cửu gia, đêm đen trời lạnh, khoác thêm áo chắn gió đi.”

Quả thật Tần Cửu cảm thấy hơi lạnh, nhưng nàng cảm thấy không khoác chiếc áo choàng này vẫn tốt hơn, xua tay nói: “Đa tạ Đại tư nhạc, ta không hề lạnh.”

Tiêu Nhạc Bạch nở nụ cười, dưới ánh trăng đôi mắt nhỏ dài phát ra ánh sáng rực rỡ dịu dàng. Nói ra, Tiêu Nhạc Bạch lúc không say thật sự là một nam nhân đáng tin cậy.

"Không cần khách sáo với ta, cũng không phải muốn nàng khoác áo choàng của ta là muốn nàng lấy ta." Hắn nói với chút tự giễu, giờ tay khoác áo choàng lên vai Tần Cửu.

"Ta thật lòng thích nàng, nhưng ta tuyệt đối sẽ không ép nàng lấy ta. Hôm nay ta cầu hôn, cũng bởi vì thật sự không nhẫn tâm nhìn nàng bị tiếng khắc phụ làm liên lụy." Tiêu Nhạc Bạch nhếch môi cười: “Thật ra, trước khi ta cầu hôn đã biết nàng sẽ không lấy ta dễ dàng như vậy, hạnh phúc đâu dễ cầu được như thế.”

Trong giọng nói của hắn có cảm giác đau thương lơ mơ, khiến Tần Cửu cảm thấy mình cực kỳ áy náy.

Mặt nàng giãn ra cười nói: "Đại tư nhạc, ta thật sự không xứng với Đại tư nhạc, vẫn xin Đại tư nhạc tìm một vị hôn thê tương xứng khác. Đại tư nhạc tài hoa như vậy, e rằng tiểu thư khuê các ở Lệ Kinh đều tranh cướp muốn lấy ngài!"

Ánh mắt Tiêu Nhạc Bạch nhìn nàng rất dịu dàng: "Cửu gia cần gì phải nói mình như vậy, ở trong lòng ta, nàng là tốt nhất, ta chỉ thích nàng như thế này. Ta sẽ không chết tâm đâu." Hắn nói xong, lập tức dừng bước chân, cúi đầu nhìn Tần Cửu dưới ánh trăng.

Ta chỉ thích nàng như thế này.

Tần Cửu cảm thấy, trong lòng mình đau đớn vô cùng.

Nàng như thế này, còn có người thích sao?

Nàng ngẩng mặt, nhìn nam tử trước mặt.

Không có khuôn mặt đẹp đẽ, nhưng lại có khí chất ôn hòa và ánh mắt cung chiều. Cho dù rốt cuộc là Tiêu Nhạc Bạch thích nàng hay có mục đích khác, nhưng vào giây phút này, nàng thật sự cảm nhận được sự chân thành của hắn. Nhưng, điều đó không hề cho thấy nàng sẽ tiếp nhận hắn bởi sự chân thành và yêu mến của hắn.

Tiêu Nhạc Bạch từ từ đưa ngón tay ra, đang muốn vuốt nhẹ lên khuôn mặt vô cùng mịn màng trước mặt.

"Ôi... Đại tư nhạc, Cửu gia, các người vẫn chưa đi sao? Đang chờ ta sao?" Phía sau cách đó không xa, giọng nói khoan thai của Nhan Duật truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Phượng Minh

Editor: Xám

Tiêu Nhạc Bạch từ từ đưa ngón tay ra, đang muốn xoa nhẹ lên khuôn mặt vô cùng mịn màng trước mặt.

"Ôi... Đại tư nhạc, Cửu gia, các người vẫn chưa đi sao? Đang chờ ta sao?" Phía sau cách đó không xa, giọng nói khoan thai của Nhan Duật truyền đến.

Tần Cửu đang suy nghĩ xem bảo Tiêu Nhạc Bạch đừng có ý nghĩ đó với nàng nữa như thế nào, cho nên hoàn toàn không hề nhận ra ngón tay của Tiêu Nhạc Bạch đã sắp xoa lên mặt nàng. Nhưng Nhan Duật vội vàng đi đến vừa liếc mắt đã nhìn thấy.

Vừa rồi hắn ở trong điện, khó khăn lắm mới có được sự bảo đảm của Khánh Đế, nói sẽ không ban hôn Tần Cửu cho Tiêu Nhạc Bạch, lúc này mới bước nhanh ra khỏi đại điện. Vốn dĩ hắn muốn ra ngoài đuổi theo Nhan Túc, ai ngờ thật là khéo, vừa vận nhìn thấy cảnh tượng này.

Dưới ánh trăng lơ mơ, chỉ thấy Tiêu Nhạc Bạch đắm đuối đưa tình vươn ngón tay ra muốn xoa lên gương mặt sáng trong của Tần Cửu. Mà Tần Cửu, hình như đang nghĩ gì đó, hàm răng trắng cắn nhẹ lên môi, đèn lồng vừa vận chiếu lên khuôn mặt nàng, khiến cho Nhan Duật có thể nhìn thấy rõ ràng chút vết hồng hiện ra trên cánh môi nàng, giống như tuyết trên son đỏ, quyến rũ không nói nên lời.

Nhan Duật ngăn ra một lát, nếu như vừa rồi Tần Cửu không cầu xin hắn giúp nàng ngăn cản lời cầu hôn của Tiêu Nhạc Bạch, chắc là vào lúc này hắn sẽ cho rằng cảnh tượng trước mắt là tình chàng ý thiếp. Cảnh tượng này rất chói mắt, chỗ chói mắt nhất chính là trên người Tần Cửu còn khoác áo choàng của Tiêu Nhạc Bạch, hắn không nhìn được khế thờ dài một tiếng, thốt ra tiếng làm bọn họ tản ra.

Tiêu Nhạc Bạch đã thu vuốt sói sắp chạm lên mặt Tần Cửu lại, quay đầu cười với Nhan Duật: "Nghiêm vương thúc, không phải bọn ta đang đợi ngài." Tiêu Nhạc Bạch dịu dàng với Tần Cửu, nhưng không có nghĩa là hắn dịu dàng với người khác, thực ra hắn là người cực kỳ cô độc và kiêu ngạo, bình thường người có tài hoa đều như vậy, cây tài khinh người.

Nếu như người khác nghe thấy câu này của Tiêu Nhạc Bạch, chắc hắn đã biết ý mà đi rồi. Nhưng Nhan Duật thì không, ngược lại càng vô lại đứng ở trước mặt hai người, chớp chớp mắt nói: "Bọn ta? Đại tư nhạc, tại sao bản vương nhớ rõ, vừa rồi hoàng huynh chưa hề ban hôn cho hai người các người, tại sao chỉ trong chớp mắt người và Cửu gia đã thành bọn ta rồi? E rằng Cửu gia và người không thể gọi là bọn ta được đâu? Đứng không Cửu gia?"

Tần Cửu đang tính toán xem thuyết phục Tiêu Nhạc Bạch thế nào, Nhan Duật đến kịp lúc, khước môi nàng tà mị cong lên: "Đại tư nhạc, đa tạ ngài thích ta, ta cũng rất vui. Chỉ là, ta không muốn thành hôn, hơn nữa," Tần Cửu giống như có chút khó xử nói: "Ta thích thiếu niên tuổi còn nhỏ một chút, hoặc là nam tử có sức quyến rũ giống như Nghiêm vương thúc đây."

Nhan Duật nhú mày, đi đến bên cạnh Tần Cửu, đưa tay ra cởi áo choàng của Tiêu Nhạc Bạch trên người nàng xuống, giờ tay lên ném lên người Tiêu

Nhạc Bạch.

Dưới áo choàng, Tần Cửu chỉ mặc một chiếc váy màu đỏ nhạt, hôm nay là hội Canh Chức, nàng cũng cố gắng mặc y phục cực kỳ giản dị, lần váy thêu chim hoa văn phức tạp, dải lụa màu hồng cánh sen thắt lại lộ ra vòng eo thon nhỏ.

Nhan Duật khoác áo choàng trên người mình lên người Tần Cửu, tiện thể ôm lấy eo nàng, thân nhiên cong môi, cười như không cười: “Đại tư nhạc, ngươi đã nghe thấy chưa!”

Tiêu Nhạc Bạch cười ôn hòa nhã nhặn, giữa mắt mày vẫn dịu dàng như nước, tĩnh lặng như sóng, hắn chậm rãi mở miệng: “Đã nghe thấy, nhưng ta không tin! Ta vẫn sẽ không chết tâm đâu!” Nói xong, hắn tháo hồ lô rượu bên eo xuống, ngẩng mặt uống một ngụm, rồi đi. Bóng dáng thon dài đi ngược hướng với vầng trăng, trong tĩnh mịch có vẻ xuất trần.

Tần Cửu than nhẹ một tiếng, nàng đã sớm luyện thành thói quen với đủ loại người ái mộ, nhưng đây là lần đầu tiên dùng cách thức này để cự tuyệt người khác. Cuối cùng vẫn không thành công, thật sự có chút thất bại.

Nhan Duật nhú mày nói: "Thật là khó xua đuổi, có điều, hoàng huynh đã đồng ý sẽ không ban hôn cho ngươi và hắn nữa, ngươi có thể yên tâm rồi."

Hắn từ từ buông bàn tay ôm eo Tần Cửu ra, hai người cách nhau một khoảng, cùng đi lên phía trước.

Tần Cửu nghiêng đầu nhìn thấy nửa bên mặt mờ mờ của hắn, hỏi: "Vương gia, nhất định là trong lòng ngài không thoải mái phải không!?" Nữ tử vẫn yêu thích đã sắp lấy người khác rồi, với tính tình của Nhan Duật, Tần Cửu cảm thấy hình như hắn không nên bình tĩnh như thế này.

"Trong lòng ngài thoải mái không?" Nhan Duật thân nhiên hỏi.

Tần Cửu lắc đầu.

Trong bóng đêm, có tiếng đàn đột nhiên vang lên, mơ hồ xa xăm, giống như mưa chiều cuối thu, triền miên uyển chuyển. Chắc là phi tử nào đó trong cung đang tấu nhạc rồi, nhưng vừa khéo tiếng nhạc này hợp với cõi lòng hai người.

"Chúng ta đi uống một chén, thế nào?" Nhan Duật đột nhiên nói.

Tần Cửu cười khổ một cái, đúng là Nhan Duật đã xem nàng là huynh đệ của hắn rồi. Có điều, quả thật bây giờ hai người bọn họ có chút đồng bệnh tương liên (cùng bệnh thì thương cảm lẫn nhau).

"Đi đâu?" Tần Cửu hỏi.

"Đi theo ta là được, ta đưa ngài đến một nơi, ta nghĩ ngài là người chưa từng đến đâu." Nhan Duật dẫn Tần Cửu bước nhanh ra bên ngoài, hai người ra khỏi hoàng cung, ngồi xe ngựa đi đến Lê Viên các.

Tần Cửu vốn tưởng rằng Nhan Duật sẽ đưa nàng đến Vô Ưu cư, không ngờ hắn lại đưa nàng đến Phượng Minh các.

Phượng Minh các là một rạp hát, mấy năm trước đây là một rạp hát cực kỳ không nổi tiếng. Vài năm nay, lại nhảy một bước lên thành rạp hát nổi tiếng nhất, nó nổi tiếng không phải vì sự xa hoa khí thế của nó, mà bởi vì Nhan Duật Nhan Ngọc Hoành lên đài biểu diễn ở đây, hơn nữa chỉ lên đài ở đây.

Hắn lên đài chỉ vì tâm trạng tốt, khi nào tâm trạng tốt sẽ đến đây vui đùa một lát, cũng không cần thu ngân lương. Cũng không có ai chọn kịch của Diêm Vương, đương nhiên là vì có chọn cũng không chọn được, mà cũng không ai dám chọn. Hắn toàn hát hí khúc bằng tâm huyết dâng trào, cho nên rạp hát cũng không hề treo biển bên ngoài, nói hôm nay Diêm Vương sẽ lên đài. Bởi vì người treo biển rồi, có thể hắn sẽ không đến, khi không treo biển thì hắn lại đến.

Trước đây, Tần Cửu và Chiêu Bình công chúa nghe nói vương thúc mới đến Lê Kinh đó biết hát hí khúc, hơn nữa lên hát ở Phượng Minh các, chuyện này chọc giận Khánh Đế không nhẹ, nhưng lại khơi dậy được lòng hiếu kỳ của các nàng. Rất muốn biết vương thúc này hát hí khúc như thế nào, hai người từng nữ giả nam trang bao một căn phòng ở lầu hai, chờ mấy ngày liền, cũng không thấy Nhan Duật lên đài.

"Hôm nay trước hết bản vương mời ngài xem kịch, sau đó mời ngài uống rượu!" Nhan Duật lười biếng nói.

"Có phải khi tâm trạng ngài không tốt sẽ hát hí khúc không?" Tần Cửu đi xuống khỏi xe ngựa, ngẩng đầu nhìn rạp hát sáng rực ánh đèn ở trước mặt, cùng với hàng chữ to khỏe khoắn trên tấm biển sơn vàng treo lên rất cao.

Trên đường ngoài rạp hát, bày rất nhiều sạp hàng bán đồ ăn vặt. Ánh mắt Tần Cửu sáng lên, vẫy vẫy tay với Tỳ Ba đi theo phía sau, Tỳ Ba hiểu ý đi qua, mua rất nhiều đồ ăn.

Nhan Duật nhú mày, trong tròng mắt tối đen hiện lên chút ánh sáng: “Một mình ngài ăn hết được mấy thứ này?”

Tần Cửu híp mắt cười nói: "Khi tâm trạng không tốt, có thể ăn được."

Hai người vẫn chưa tiến vào cổng chính của Phượng Minh các, đã sớm có gã sai vặt giữ cửa nhìn thấy Nhan Duật, đầu tiên là kinh ngạc, về sau về mặt vui mừng khôn xiết, chạy vội tới, khom người thi lễ: “Thất gia, lâu lắm rồi ngài không đến. Mọi người đều nhớ ngài đấy, hôm nay ngài muốn lên đài sao?”

Ở Phượng Minh các, Nhan Duật ra lệnh cho mọi người gọi hắn là Thất gia.

Nhan Duật chấp tay sau lưng gật gật đầu, thản nhiên nhả ra hai chữ: “《Ra trận làm tướng quân》”.

Gã sai vật vui mừng đáp lại một tiếng, sai người đi chuẩn bị.

Tần Cửu theo Nhan Duật vào Phượng Minh các, vốn dĩ trên đài đang diễn vở 《Chạy trốn trong đêm》, thế nhưng bọn họ vừa đi vào, quả nửa người trong rạp đều bỏ kịch quay đầu nhìn Nhan Duật và Tần Cửu.

Nhan Duật tà mị khuyếch thành, Tần Cửu xinh đẹp tuyệt mỹ, hoàn toàn hút mắt hơn màn kịch trên đài.

"Đưa Cửu gia đến phòng bao lâu hai." Khóe môi Nhan Duật nhếch lên thành ý cười tà mị, thản nhiên nói.

Gã sai vật trả lời một tiếng, lập tức dẫn Tần Cửu và Tỳ Ba lên phía lầu hai, mà bản thân Nhan Duật đi ra hậu đài hóa trang.

"Hôm nay Nghiêm vương thúc muốn hát 《Ra trận làm tướng quân》, thật tốt quá, hôm nay đến là đúng rồi."

"Đã lâu rồi vương thúc không đến, cũng lâu rồi không hát 《Ra trận làm tướng quân》, ta còn tưởng rằng vương thúc không đến đây nữa đấy."

Tiếng xì xào bàn tán mang theo hưng phấn khó tả.

Ở đây, Nhan Duật vẫn là một diễn viên nổi tiếng.

Gã sai vật dẫn Tần Cửu đến một phòng bao, vị trí này tốt nhất, đối diện với sân khấu kịch ở giữa. Phía trước chỗ ngồi còn bày một cái bàn trà hẹp, phía trên đặt vài đĩa điểm tâm, một ấm trà xanh.

Tần Cửu vừa ngồi xuống, đã nghe thấy "Keng" một tiếng, kịch hay sắp bắt đầu rồi.

Lần trước ở Vô Ưu cư Nhan Duật đóng vai hoa đán, nàng không nhận ra hắn, ngược lại vẫn luôn nhìn Phán Hình đóng vai tiểu sinh, hôm nay cũng rất muốn nhìn xem Nhan Duật hát hí khúc như thế nào.

Vở kịch này là 《Ra trận làm tướng quân》, Nhan Duật diễn Lý Phi, trong tay cầm một cây trường thương, biểu diễn chống xe bọc sắt.

Trước đây, màn chống xe sắt mà Nhan Duật và Nhiếp Nhân thi đấu chính là một đoạn của vở kịch này.

Vở kịch này, là một bi kịch.

Quân địch bắt đi nữ tử mà tiểu tướng Lý Phi yêu thương, một mình chàng đơn thương độc mã tấn công vào son trại quân địch, dùng trường thương giết định tan tác toi bời, ép quân địch khởi động cơ quan, đẩy từng chiếc xe lớn đầu nhọn bọc sắt từ đỉnh núi xuống, bản thân chiếc xe khoảng chừng ba trăm cân, lại thêm xung lượng từ trên cao xuống, cộng lại chừng hơn một ngàn cân. Lý Phi bị dồn ép trong son đạo chật hẹp không chỗ trốn tránh, đành phải dùng trường thương chống xe bọc sắt lên, chống được sáu chiếc, nhưng đến cuối cùng, Lý Phi vẫn vì kiệt sức mà bị chiếc xe sắt thứ bảy đè chết, chàng không thể cứu được nữ tử chàng yêu thương.

Tần Cửu vốn cho rằng một vương gia lông bông như Nhan Duật e là sẽ không diễn tốt được một nam nhi trọng tình trọng nghĩa như Lý Phi, nhưng hình như nàng đã nghĩ lầm rồi.

Trong tiếng chiêng trống âm vang, tiểu tướng Lý Phi đã lên đài.

Ban đầu chỉ là một bóng lưng, một bộ giáp bạc, trong tay cầm một cây trường thương, biểu diễn trường thương cùng với tiếng nhạc.

Đột nhiên tiếng thổi sáo vang lên, có tiểu tốt đi đến báo người trong lòng của Lý Phi đã bị bắt, Lý Phi thốt lên một tràng âm thanh bi thương "Ôi, ôi, ôi...".

Âm thanh này giống như tiếng gào thét của chim nhạn cô đơn mất đi bạn đời, trường thương trong tay rơi xuống mặt đất, cánh tay của người đó rung rung không ngừng.

Mặc dù vẫn chưa bắt đầu hát, nhưng Tần Cửu đã bị âm thanh bi thương đó đè nén rồi.

Sau đó, Lý Phi xoay người biểu diễn.

Dưới khôi giáp sáng ngời, một gương mặt được tô vẽ, trong sự tuần mỹ mang theo khí khái hào hùng bức người.

Tần Cửu đã từng thấy hoa đán mà Nhan Duật sắm vai, tuyệt mỹ mà khuyếch thành. Nàng không ngờ Lý Phi hắn đóng lại thẳng thắn vô tư, hào hiệp anh hùng như vậy.

Tiếng đàn nguyệt vang lên, Nhan Duật bắt đầu hát.

Không hề nghi ngờ, giọng hát của hắn cực kỳ hay, âm khàn mạnh mẽ mà không mất đi sự trong trẻo, xuyên qua đám người đông đúc trong rạp hát, mang theo nỗi bi thương thấm vào lòng người, trong trẻo rõ ràng chui vào tai Tần Cửu, khiến nàng gần như sắp rơi lệ.

Chương 114: Liên tục nhìn thấy một người già

Editor: Xám

"Hận không thể ra roi thúc ngựa,

Thừa dịp ánh trăng này không rõ,

Đuổi theo tới bên nàng ——"

Trên đài diễn kịch, Lý Phi đau buồn cảm phần đan xen chống trường thương, trong phút chốc nét lạnh lùng sắc bén trong mắt phượng tối đen có thể làm người ta mất hồn lạc phách.

Những đồ ăn Tỳ Ba mua cho Tần Cửu, nàng lại không hề nóng vội tận hưởng, lúc này chỉ bày lên mặt bàn, trang trí hoa lệ lộng lẫy.

Mãi đến đoạn chống xe sắt, khi Nhan Duật chống hết chiếc xe sắt đạo cụ này đến chiếc khác lên, một nữ tử đóng vai người trong lòng của Lý Phi đứng trên đài cách đó không xa hát với chất giọng buồn thương, Nhan Duật chống được sáu chiếc xe bọc sắt, cuối cùng vì kiệt sức, bị xe sắt đè lên ở trên đài...

"Chao ôi!" Đột nhiên bên tai truyền đến một tiếng kêu rên trầm thấp, dọa Tần Cửu giật mình. Khi nghiêng đầu nhìn, mới phát hiện ra, chẳng biết từ lúc nào mình đã đứng dậy khỏi ghế, tay trái khoác lên cánh tay Tỳ Ba.

"Cửu gia, ngài... đang luyện võ công cao thâm gì sao?" Ánh mắt Tỳ Ba nhìn chăm chú lên mặt Tần Cửu, hiện ra chút dí dỏm ngầm hiểm thấy.

Lúc này Tần Cửu mới phát hiện ra, trong lúc bất tri bất giác, nàng đã túm cánh tay Tỳ Ba càng lúc càng gần. Mà thứ lạnh lạnh trên má mình là gì? Nàng vội buông bàn tay túm Tỳ Ba ra, nghiêng đầu lạng lẽ lau lệ trên mặt đi.

Hình như đã lâu lắm rồi không khóc!?

Là bởi vì diễn xuất quá hay, hay là vì vở kịch đã khuấy động đau thương sâu trong lòng nàng? Nàng chỉ biết, chưa bao giờ mình xem kịch khác khoái nhập tâm như vậy.

Cảnh tượng Nhan Duật nằm ở trên đài diễn kịch, bị xe bọc sắt đè lên khiến nàng có chút run sợ trong lòng. Một lúc lâu, Nhan Duật không hề động đậy, lúc này Tần Cửu mới tỉnh ngộ, hiện giờ trong vở kịch, hắn đã được xem là chết rồi.

Tần Cửu cười, không khỏi nhớ lại một khúc nhạc đã từng nghe rất nhiều năm trước, lập tức lần theo ký ức, thấp giọng ngâm nga: "Quay đầu lại thấy gương Lăng Hoa, ngọc lưu ly đã vỡ nát không còn dấu tích, son phấn đã phủ bụi từ lâu, vì sao chỉ mới một đêm gió tuyết nổi lên, ta đã liên tục nhìn thấy một người già?"

Tỳ Ba đứng ở bên cạnh Tần Cửu, nhìn Tần Cửu với ánh mắt vô cùng thương cảm.

Tần Cửu lại cười xinh đẹp, đứng dậy nói: "Xem kịch hay như vậy, chúng ta cũng nên ra hậu đài chiêm ngưỡng phong thái của diễn viên nổi tiếng Thất gia một chút, đi thôi, Tỳ Ba!" Nàng giống như người không có chuyện gì, cứ thế đứng dậy rồi đi.

Đến hậu đài, lúc này mới biết, người muốn chiêm ngưỡng Nhan Duật thật sự không ít. Từ cửa phòng hóa trang, đến cả hành lang cũng đông nghịt người. Tần Cửu muốn đi qua, nhưng nửa bước cũng khó qua.

Gã sai vật trong rạp hát đứng ở cửa, hắng giọng nói: "Các người cũng biết đấy, Thất gia chưa bao giờ tiếp các người, vẫn nên đi nhanh một chút đi, nếu không, chọc giận Thất gia rồi, ta không thể cứu các người được."

Uy danh của Diêm Vương, ai mà không sợ chứ! Nếu như hắn thật sự tức giận, chỉ sợ sẽ có người gặp họa. Thế nhưng, hơn nửa những người đứng chật ních hành lang này là nữ tử, phần lớn đều đeo khăn che mặt, đương nhiên nữ tử có thể đến rạp hát để xem kịch tiêu khiển là thiên kim của nhà có tiền. Mặc dù có hơi sợ, nhưng bởi vì vừa rồi Nhan Duật thật sự diễn quá hay, nhân vật anh hùng đó là người trong mộng khuê phòng của mỗi một nữ tử, cho nên vẫn liều lĩnh dũng cảm không đi.

Một người nữ tử hỏi: "Tiểu ca nhi, vừa rồi bọn ta nhìn thấy Thất gia bị xe bọc sắt đè lên, chẳng phải trước đây diễn vở kịch này đều là giả vờ để thôi sao, hình như lần này là thật, không biết có sao không, trong lòng thật sự lo lắng. Nếu như Thất gia bình an, đương nhiên bọn ta có thể yên tâm rồi đi rồi."

Gã sai vật cười tít mắt nói: "Không sao, không sao, làm sao Thất gia của ta có thể bị xe sắt đạo cụ đè bị thương chứ, các người không nghe nói, hôm ở

Minh Nguyệt son trang, Thất gia của ta so tài chống xe sắt với Nhiếp đại tướng quân, ngay cả xe sắt thật cũng chống được mà, không cần lo lắng, cứ tàn ra hết đi!"

Mọi người vẫn lưu luyến nhìn cửa chầm chầm, mặc dù biết là không thể nhìn thấy Diêm Vương, nhưng vẫn không muốn tàn đi.

Tần Cửu phe phẩy khung thêu hoa trong tay, chậm rãi hỏi: "Là ai muốn gặp Thất gia, đi theo ta đi!"

Các cô gái nghe vậy kinh ngạc vui mừng "Oa" một tiếng, đến khi quay đầu nhìn thấy Tần Cửu, toàn bộ lập tức im bất.

Tần Cửu cười tươi như hoa đứng đó, nụ cười trên mặt gồm một phần nhân nhả, hai phần lưỡi biếng, bảy phần yêu mị: "Là vị nào muốn gặp Thất gia? Ta đưa các người đi!" Nàng phe phẩy khung thêu hoa trong tay, chẳng biết từ lúc nào kim thêu hoa bình thường hoàn toàn không thể nhìn thấy đã hiện ra, cắm chỉ chít trên khung thêu hoa, che khuất đóa hoa vốn đã thêu xong trên khung thêu hoa. Theo động tác đung đưa của nàng, dường như bất cứ lúc nào kim thêu hoa cũng sẽ bay từ khung thêu hoa ra ngoài.

Trong số những người này, phần lớn chưa từng gặp Tần Cửu, có điều cho dù chưa từng gặp, nhưng cũng đã nghe nói nhiều chuyện của Tần Cửu. Lúc này vừa nhìn thấy khung thêu hoa trong tay nàng, đã biết ngay nàng là ai, lập tức biết điều tự động lùi về phía sau nép lên vách tường của hành lang, nhường ra cho Tần Cửu một con đường. Nhưng cũng có cô nương không hiểu chuyện, ngốc nghếch nói: "Ta muốn đi gặp Thất gia, người có thể đưa ta đi không?"

Tần Cửu nghe xong, cười càng rực rỡ hơn.

"Có thể, có điều muốn gặp Nghiêm Vương thì phải có điều kiện, ta muốn đôi mắt này của người, người bỏ được không?"

Đầu nữ tử lập tức đầy mồ hôi lạnh: "Gi... Nói gì thế?"

Tần Cửu cười xinh đẹp, ngón tay bắn ra, trên khung thêu hoa có hai cây kim thêu hoa kéo theo tơ đỏ chói bay ra ngoài, chỉ nhắm vào đôi mắt của nữ tử kia.

Trong hành lang vang lên một tiếng "A" thảm thiết, nữ tử kia chỉ cảm thấy ánh sáng đỏ lóe lên trước mắt, trong nháy mắt trên mí mắt giống như bị kiến cắn, nàng ta vội vàng nhắm mắt lại, la lên với giọng thê lương: "Mắt của ta, mắt của ta, mắt của ta không nhìn thấy nữa rồi!" Nhắm mắt lại thì đương nhiên không nhìn thấy rồi.

"Theo ta đi gặp vương thúc đi!" Tần Cửu cười dịu dàng hòa nhã nói.

Nàng kia che hai mắt, đã sớm nghiêng ngả lão đảo xoay người bỏ chạy. Những người khác thấy vậy, lặng lẽ không một tiếng động lùi về sau, sau đó lao đo điên cuồng như gặp ma quỷ. Có điều trong phút chốc, trong hành lang ngoài Tần Cửu Tỳ Ba và gã sai vặt kia ra, đến một cái bóng quỷ cũng không nhìn thấy.

Tần Cửu mỉm cười, thật sự vẫn không thể kìm nén dọa những người này được.

Gã sai vặt tăng thêm can đảm nhìn Tần Cửu một cái, nom nớp lo sợ thì lễ nói: "Cửu gia, mời... Mời vào!"

Tần Cửu thân nhiên hừ một tiếng, phe phẩy khung thêu hoa trong tay, vừa muốn nói gì đó, gã sai vặt đã lướt chân như bay, biến mất.

Trong hậu đài Nhan Duật ngồi ở trước bàn trang điểm, một nữ tử đang tẩy trang cho hắn. Bản thân nữ tử đó cũng có khuôn mặt tô vẽ, Tần Cửu nhìn diện mạo nàng ta vẽ, lại là vị vừa rồi diễn vai người trong lòng của Lý Phi ở trên đài. Tần Cửu lại nhìn kỹ khuôn mặt nàng ta, nhận ra thì ra lại là người bạn lâu năm Phán Hinh của Nhan Duật ở Vô Ưu cư.

"Thì ra Phán Hinh cô nương không chỉ là đệ nhất hồng bài của Vô Ưu cư, mà còn là diễn viên nổi tiếng của Phượng Minh các này!" Tần Cửu thân nhiên cười nhẹ, ánh mắt sáng rực.

Phán Hinh cười dịu dàng: "Cửu gia nói đùa rồi, ta nào được gọi là diễn viên nổi tiếng của Phượng Minh các chứ. Mặc dù ta xuất thân từ gánh hát, nhưng ngón giọng không được tốt, về sau không may đến Vô Ưu cư, may mắn gặp được vương gia, ngài biết ta thích hát hí khúc, bèn bảo Thôi ma ma cho phép ta thỉnh thoảng đến đây đóng kịch một chút."

Thì ra Phán Hinh cũng giống như Nhan Duật, thỉnh thoảng có thể đến đây đóng kịch.

"Vừa rồi đúng là Cửu gia đã tỏ rõ oai phong rồi!" Nhan Duật liếc nhìn Tần Cửu một cái, nửa bên mặt vẫn chưa tẩy trang, oai hùng hiển ngang khiến người ta không thể nói nên lời.

Thì ra hắn ở bên trong mà lại nghe được động tĩnh ở bên ngoài.

Tần Cửu cúi đầu liếc qua khung thêu hoa trong tay mình, cười tươi như hoa: "Cảm giác làm ác bá này thật sự tuyệt vời không thể giải thích rõ."

Nhan Duật nhận lấy khăn gấm Phán Hinh đưa qua, thấm nước, tỉ mỉ lau đi thuốc màu trên mặt, nghiêng đầu cười với nàng nói: "Đó là đương nhiên, bản vương đã sớm cảm nhận được rồi."

Đôi mắt phượng sâu thẳm tuyệt mỹ kia, vừa rồi còn ở trên đài đóng cốt truyện của Lý Phi đã diễn giải những nỗi vui buồn của người khác, lúc này, lại

xuyên qua ánh đèn mập mờ và cả căn phòng vắng lặng, chăm chú nhìn về phía Tần Cửu.

Chỉ có điều trong khoảnh khắc, Lý Phi khắp người là vẻ trống vắng bi phần trên người hắn lại biến mất hầu như không còn nữa, không níu lại dù chỉ một chút dư âm.

Khi người khác vẫn còn lưu luyến ở trong kịch, kẻ đầu sỏ gây tội này đã sớm thoát thân rồi, dùng ánh mắt cao cao tại thượng để liếc nhìn người.

Tần Cửu cảm thấy, nếu nói đến người bạc bẽo lạnh lùng nhất thiên hạ, e rằng còn ai ngoài Nhan Duật.

Nếu nói đến người biết diễn kịch nhất thiên hạ, cũng không còn ai khác ngoài Nhan Duật.

"Cửu gia, e là đêm nay không thể mời người uống rượu rồi." Nhan Duật ném khăn gắm vào trong chậu, lười biếng tựa lưng vào ghế nói. Lúc này hắn đã cởi bỏ khôi giáp, chỉ mặc một bộ áo bào trắng, nhìn qua rất nhân hạ.

Ánh mắt Tần Cửu lướt qua hai chân Nhan Duật, rất bình tĩnh nở nụ cười: "Sắc trời đã tối, e rằng từ lâu cũng đóng cửa rồi, hơn nữa, vừa rồi ta xem màn kịch hay như vậy, có uống rượu hay không cũng không quan trọng."

Nhan Duật híp mắt cười nói: "Vậy không được, dù sao vẫn là nợ Cửu gia một lần. Hôm khác nhất định sẽ đền bù."

Tần Cửu cười xinh đẹp nói: "Vậy ta sẽ chờ. Trời đã muộn, xin cáo lui."

Cùng với sự rời đi của Tần Cửu, hậu đài của Phượng Minh các lập tức rơi vào tĩnh mịch, khuôn mặt vốn đầy tươi cười của Nhan Duật từ từ trầm xuống, hàng lông mày được tu sửa nhú lại, đưa tay vén vạt áo ra, xắn quần trong lên cao.

Chỉ thấy trên hai chân là một mảng tím bầm lớn, có những nơi còn rướm tơ máu, rõ ràng là chỗ vừa rồi xe sắt đè lên.

Đôi mày thanh tú của Phán Hinh nhíu lại, trong tay cầm thuốc cao: "Vừa rồi rốt cuộc vương gia làm sao vậy, từ trước đến giờ không hề xảy ra sự cố, luôn chỉ giả vờ bị đè, cần gì phải để bị đè thật như vậy. Ban nãy, chủ gánh hát cũng cực kỳ lo lắng."

Sở dĩ Phượng Minh các nổi tiếng còn bởi vì có một gánh hát nổi tiếng quanh năm ở đây, bốn ba diễn kịch tứ xứ xung quanh Đại Dục quốc, không hề có nơi cố định, từ sau mấy năm trước đến Lệ Kinh, ngược lại đã cố định ở Phượng Minh các.

Mặt Nhan Duật không thay đổi chút nào, thản nhiên nói: "Phán Hinh, về đi!"

"Nhưng mà, vương gia vết thương của ngài..." Phán Hinh không yên tâm lắm, nói.

Nhan Duật cười lạnh lùng: "Cái này cũng tính là vết thương sao?"

Phán Hinh không dám phản bác nữa, chuyển thuốc cao trong tay vào tay Nhan Duật, thi lễ cáo lui.

Nhan Duật bôi qua loa thuốc cao lên miệng vết thương, lười biếng tựa vào ghế dựa, lông mày khua vào tóc mai, môi mỏng hơi mím, trong mắt phượng tỏa ra sự tàn nhẫn cay nghiệt khát người, chỉ riêng khuôn mặt kia vẫn đẹp đến mức kinh tâm động phách.

Ánh đèn lò mờ chiếu lên đồ hóa trang màu sắc sỡ trên giá treo trong phòng, cả phòng sáng chói rực rỡ.

Ngoài cửa sổ có hoa đêm mới hé nụ, hắt bóng ngả nghiêng, đung đưa qua lại phản chiếu lên rèm cửa sổ.

Gió lướt nhẹ qua, hương thâm lan tỏa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Người xem bản vương là bao cát sao

Editor: Xám

Sau khi Tần Cửu ra khỏi Phượng Minh các, mới phát hiện trên người vẫn còn khoác áo choàng của Nhan Duật. Ban nãy xem kịch trong phòng, vốn là đã cởi ra, lúc đến hậu đài thăm Nhan Duật cảm thấy hơi lạnh, bèn tiện thể khoác lên, vừa rồi nói chuyện lại quên trả cho hắn. Tần Cửu bảo Tỷ Ba chờ ở bên ngoài Phượng Minh các, tự mình bỏ công quay lại. Đúng lúc gặp phải Phán Hinh đi ra từ trong lâu, ngay cả đồ hóa trang nàng ta cũng không cởi bỏ, đã vội vã đi ra rồi.

Trong lòng Tần Cửu chấn động, lắc mình trốn trong bóng mờ của chỗ rẽ cầu thang. Không biết vì sao, hiện giờ nàng không muốn gặp Phán Hinh lắm. Phán Hinh không hề nhìn thấy Tần Cửu, nàng ta đi cách phía trước Tần Cửu không xa chậm rãi xuống lầu, ánh đèn mập mờ của rạp hát chiếu chếch lên

nửa bên mặt của Phán Hinh, son đỏ phàn hồng trên khuôn mặt đó đã che khuất biểu cảm, nhưng rõ ràng trong đồng tử giống như làn thu thủy có vẻ đau thương.

Tần Cửu cảm thấy, rất có thể đau thương của Phán Hinh đến từ Nhan Duật. Vừa rồi khi nàng đi ra, thật ra đã nhìn ra Nhan Duật không bình thường, bởi vì hắn ngồi trên ghế dựa, hai chân luôn không động đậy. Ban nãy xem kịch, khi Lý Phi do Nhan Duật sắm vai xe sắt đè trên đài, Tần Cửu đã cảm thấy Nhan Duật có thể sẽ bị thương. Mặc dù nói xe bọc sắt là đạo cụ, nhưng vẫn có chút trọng lượng, người bị đập thẳng lên đùi nhất định không chịu nổi, huống chi võ công của Nhan Duật cũng không giỏi. Tần Cửu cảm giác được hẳn là Nhan Duật đã bị thương rồi, cho nên cũng không nói nhiều mà đã rời đi thẳng.

Bây giờ nhìn thấy dáng vẻ này của Phán Hinh, Tần Cửu cảm thấy mình không sai. Nhưng điều khiến nàng bất ngờ là, không phải lúc này Phán Hinh cần ở bên hầu hạ Nhan Duật sao, vì sao đã rời đi rồi? Chẳng lẽ từ đại mỹ nhân của Nhan Duật đến rồi? Nói ra, Nhan Duật ra ngoài, nếu không phải mỹ nhân kín đường thì chính là tùy tùng như mây, phổ trương cực độ.

Tần Cửu lên lầu, giữa hành lang im ắng, uy lực vừa rồi của nàng vẫn còn, đến lúc này vẫn không ai dám đến đây, cũng không biết tùy tùng của Nhan Duật bị hấn đuổi đi đâu rồi.

Tần Cửu đẩy cửa phòng ra, trên chiếc ghế vừa nãy Nhan Duật ngồi, không nhìn thấy hắn. Chỉ thấy một ngọn đèn cô đơn, đang cháy sáng rực trong phòng.

Nàng nhìn xung quanh một vòng, không nhìn thấy Nhan Duật, bèn cởi áo choàng trên người xuống, vắt lên chiếc ghế hắn vừa ngồi. Gió đêm hơi lớn, thổi phàn phật vào trong, làm song cửa sổ rung lên kéo kẹt. Tần Cửu bất giác nhìn về phía cửa sổ, lúc này mới phát hiện toàn bộ cửa sổ bằng gỗ lê chạm rồng đã mở rộng, mà Nhan Duật lại đang ngồi ở trên khung cửa sổ.

Hắn vẫn duy trì tư thế không hề nhúc nhích, đầu cúi xuống, hai tay ôm đầu gối. Mái tóc đen rơi tung buông xuống, mặc dù trên đỉnh đầu đã búi một búi tóc xinh đẹp, nhưng những sợi tóc đen bị rối vẫn dài đến eo, bồng bềnh theo gió.

Ánh đèn mạ lên mái tóc đen của hắn một lớp ánh sáng màu da cam, giống như đang thêm một nét vàng kim trong bức tranh thủy mặc, lại giống như đang rót vào đời người bị thương một ly rượu chua cay, nở ra đóa hoa tro trọi...

Bi thương, chua cay, tro trọi...

Tần Cửu thấy rất khó hiểu vì mình lại nhìn bóng dáng Nhan Duật, nghĩ tới những chữ như vậy, nàng cảm thấy hắn lại quay về nhân vật Lý Phi trong kịch, hoàn toàn khác xa với vẻ lạnh bạc hờ hững khi đối mặt với nàng ban nãy. Vốn dĩ nàng cho rằng, có lẽ Nhan Duật bị thương là điều ngoài ý muốn, nhưng lúc này lại cảm thấy có lẽ không phải là ngoài ý muốn, là hắn cố ý bị thương. Xem ra, hôn sự của Tô Văn Hương và Nhan Túc vẫn khiến hắn gặp khó khăn.

Có lẽ, hắn chỉ đang dùng nỗi đau thể xác để xoa dịu nỗi đau trong lòng.

Tần Cửu thân nhiên cười lạnh, chiều này vô dụng, nàng đã thử từ lâu rồi.

Nếu như dùng nỗi đau thể xác để xoa dịu nỗi đau trong lòng, chỉ có thể là đau càng thêm đau.

"Lệ Châu Nhi quay lại làm gì?" Chẳng biết từ lúc nào Nhan Duật đã ngẩng đầu lên, khỏe môi nhếch lên thành ý cười lười biếng, ngạo mạn mà rực rỡ.

Tần Cửu nhìn thấy nụ cười có chút vô lại của Nhan Duật, trong lòng Tần Cửu chỉ hiện lên một ý nghĩ, đó chính là: Người này thật sự không uống công học diễn kịch, chính là cao thủ trong cao thủ của giới đào kép.

Bản lĩnh thay đổi sắc mặt thật là cao.

Tần Cửu cười thân nhiên, xinh đẹp như hoa: "Ta tới trả áo choàng cho ngài." Thật ra nàng có chút không vui, lúc chỉ có hai người bọn họ, Nhan Duật rất vui vẻ gọi nàng là Lệ Châu Nhi. Nàng nhiều lần phản đối, hắn nhiều lần không đồng ý. Bây giờ, nàng đã luyện thành thói quen rồi.

"Ban đêm gió lạnh, Cửu gia cứ khoác cũng được, cần gì phải trả lại." Nhan Duật uể oải nói.

"Ta lại không dám nợ đồ của Phán Quan, vì một chiếc áo choàng mà bị bắt đến âm tào địa phủ thì không đáng đâu." Tần Cửu trêu đùa.

Nhan Duật nghe vậy, ngửa mặt cười to.

Giọng nói của hắn vốn trầm thấp mà mị hoặc, nhưng tiếng cười vang vang, chất giọng trầm mạnh, nghe ra dường như thật sự vui vẻ. Nụ cười của hắn rất có sức cuốn hút, tiếng cười giống như nước rơi lã chã, tựa dòng nước trong veo, lan ra bên trong căn phòng vốn nặng nề.

Có lẽ là cười rất vui vẻ, quên mất vết thương trên đùi, Nhan Duật xoay người nhảy từ trên cửa sổ xuống. Dưới chân lập tức mềm nhũn, đứng không vững. Vốn dĩ Tần Cửu cách Nhan Duật không hề gần, thấy vậy rào bước đi qua, muốn đỡ hắn một phen.

Bên cửa sổ, dựng một cái giá đồ hóa trang thẳng đứng, Tần Cửu không cẩn thận va vào một góc của cái giá đó, cái giá lập tức bắt đầu lung lay sắp đổ. Nhan Duật bên kia đứng không vững, cả người va thẳng vào giá đồ.

Vì thế, dưới nỗ lực cộng đồng của hai người, cuối cùng giá đồ hóa trang đã thành công đổ xuống đất.

Phía trên cái giá ngoài đồ hóa trang sắc màu sắc sỡ ra, còn treo một số món đồ trang sức, bị va đổ như vậy, chỉ nghe thấy âm thanh đing đing đang đang nói liên không dứt. Cho đến khi âm thanh ngừng lại, nhìn xuống mặt đất, chỉ thấy khắp mặt đất là y phục hoa lệ, sắc màu rực rỡ.

Hai người đưa mắt nhìn nhau.

Một tiếng cười mỉa hoặc vang dội, một tiếng cười trầm thấp quyền rũ đồng thời vang lên bên trong phòng.

Mặc dù chất giọng khác nhau, nhưng nụ cười xán lạn như nhau, tiếng cười vui vẻ như nhau.

Tần Cửu chỉ cảm thấy dường như tích tụ của cả một đêm đã im hơi lặng tiếng tiêu tan trong tiếng cười này.

Không biết có phải ánh đèn trong phòng bị nụ cười của hai người làm kinh sợ, hay là dầu thấp đã cháy hết, sau khi hoa đèn bùng lên hai lần đã biến mất một cách hoa lệ lộng lẫy.

Nhất thời trong phòng hoàn toàn tối om.

Tiếng cười của hai người dừng lại một lát vì bóng tối kéo đến đột ngột, sau đó, càng cười thoải mái hơn.

Tần Cửu vừa cười vừa nói: "Nghiêm vương thúc, rốt cuộc ngài xấu đến đâu vậy, ngay cả ngọn đèn cũng không muốn thấy ngài cười, bị tắt vì ghen rồi."

Giọng nói trầm thấp của Nhan Duật từ trong bóng tối truyền đến: "Ngươi nói rất đúng, có lẽ là bị bản vương làm cho ghen nên tắt, nhưng không phải vì ta xấu, mà thật sự là vì nụ cười của bản vương quá khuynh thành tuyệt thế."

Rốt cuộc người này tự yêu mình đến mức nào đây!

Sau một lúc lâu, mắt Tần Cửu đã thích ứng với bóng tối. Mà ánh trăng chiếu vào từ khung cửa sổ rọi sáng lên ánh sáng của trần châu đầy đất. Đó là ánh sáng phát ra từ trăm vòng và châu ngọc được khảm trên đồ trang sức. Không sợ roi đồ hóa trang, nhưng lại sợ những đồ trang sức này rơi xuống.

"Ngươi thâm rồi! Ngươi thật sự thâm rồi! Chủ gánh hát Hồi Xuân cực kỳ keo kiệt, dù thế nào những món trang sức này cũng trị giá mấy trăm lượng bạc, Cửu gia chờ bồi thường đi!" Nhan Duật chợt thu lại ý cười, nghiêm mặt nói.

Tần Cửu bĩu môi nói: "Là ngài thâm thôi, sao ta lại nhớ là ngài va đổ."

"Rõ ràng là ngươi va vào mà!" Nhan Duật nén cười nói.

Tần Cửu hí mắt: "Chính là ngài va vào!"

Hai người đang tranh chấp, ngoài hành lang vang lên một tiếng một giọng nói cao cao hào sảng: "Chuyện gì xảy ra vậy, Nghiêm vương thúc đi rồi sao? Tại sao ngọn đèn này đã tắt rồi?"

Hai người đồng thời im bặt.

Tần Cửu vừa nghe thấy giọng nói này, đã biết là nó hát vai nam trung niên.

Nhan Duật hơi cong môi: "Cửu gia, ngươi không chạy được đâu, chủ gánh hát đến rồi."

Con người Tần Cửu đảo đi, trông thấy cửa sổ mở rộng, cười xinh đẹp: "Vương gia, là ngài không chạy được mới đúng. Xin lỗi nhé, ta cũng phải đi trước một bước rồi."

Nàng tung người nhảy lên, dáng người uyển chuyển nhảy vút về phía bệ cửa sổ. Nhan Duật cách cửa sổ khá gần, nhưng chân hần đã bị thương, làm thế nào cũng không chuẩn đi nhanh bằng nàng. Huống chi, bây giờ hần còn đang ngồi trên mặt đất.

Tần Cửu mắt thấy sắp nhảy lên bệ cửa sổ, rũ mắt xuống, trông thấy khuôn mặt hơi ngẩng của Nhan Duật được ánh trăng chiếu sáng.

Khuôn mặt hần được bao phủ một vầng sáng nhàn nhạt, tuyệt mỹ khiến lòng người chấn động. Mà nét cười đùa giỡn khóe môi hần mang theo giả hoạt mà tà mị, dưới ánh trăng mịt mờ, dường như tỏa ra yêu khí.

Tần Cửu thầm kêu không ổn, e rằng Nhan Ngọc Hoành muốn giờ trò xấu.

Quả nhiên, một chân Tần Cửu vừa mới nhảy lên bệ cửa sổ, cổ chân của chân còn lại đã bị Nhan Duật nắm lại rồi. May mà hai tay nàng bám cực kỳ chặt vào song cửa sổ, lúc này mới không bị Nhan Duật kéo xuống.

Lúc này, hay tay Tần Cửu bám vào song cửa sổ, một chân giẫm lên cửa sổ, một chân bị Nhan Duật túm lấy, treo trên cửa sổ bằng tư thế cực kỳ cổ quái.

Tần Cửu đang cân nhắc xem có nên dùng một cước đạp ngã Nhan Duật không, đã nghe thấy Nhan Duật ung dung thong thả nói: "Nếu ngươi muốn đạp ta, ta sẽ lột giày thêu của ngươi xuống, cho ngươi chạy bằng chân không."

Tần Cửu suy xét chạy chân không trên phố quá lạnh quá thiếu lễ độ, tổn hại đến hình tượng Cửu gia của nàng, vì vậy híp mắt mỉm cười, hỏi: "Ngài muốn thế nào?"

Nhan Duật cười thản nhiên, rũ mắt nhìn cổ chân của Tần Cửu: "Hình dáng bàn chân của Cửu gia thật là nhỏ nhắn xinh xắn."

Tần Cửu cắn chặt răng.

"Ta cũng không muốn ở lại để đền bạc, dù thế nào cũng phải là mỗi người một nửa, va đồ giá đồ hóa trang ngươi cũng có phần. Ngươi muốn chạy, vậy đưa ta cùng chạy." Nhan Duật thong thả ung dung nói.

"Có thể đưa ngài chạy theo, chân ngài đi được không?"

"Đương nhiên có thể đi chuyển, cũng đâu phải què! Không ngờ Cửu gia vẫn rất quan tâm ta đấy!" Nhan Duật đứng dậy khỏi mặt đất.

Tần Cửu nhảy xuống khỏi cửa sổ, liếc nhìn hần một cái, hai tay dùng sức đẩy hông Nhan Duật, đã đưa hần lên bệ cửa sổ. Nàng thò đầu ra nhìn thấy Tỳ Ba đang đợi ở đường cái, bèn không chút do dự tiếp tục tặng một chưởng lên lưng Nhan Duật, đẩy hần xuống.

"Tỳ Ba, đón lấy!" Tần Cửu lạnh lùng hô.

Nhan Duật hừ: "Ngươi xem ta là bao cát sao!"

Đương nhiên, bao cát không thể phản kháng, lập tức bị vút xuống đường, Tỳ Ba đi đến kịp thời, trước khi hai chân hần rơi xuống đất, vỗ nhẹ lên chân hần một cái, một luồng sức lực lớn nâng đỡ, hần nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất.

Mặc dù lông tóc không tổn hại gì, nhưng chân vẫn hơi đau.

Tần Cửu theo sau nhảy xuống, quét mắt nhìn Nhan Duật một cái: "Vương gia, để các tùy tùng đưa ngài đi đi, cáo từ." Tần Cửu lên xe ngựa, rồi đi thẳng.

Nhan Duật khoanh tay đứng trên đường, bình tĩnh nhìn xe ngựa của Tần Cửu đi xa.

"Vương gia, người đã đi xa rồi!" Phía sau có người trầm giọng nói.

Nhan Duật quay đầu lại, một ông già râu trắng đứng phía sau, chính là chủ gánh hát Hồi Xuân.

Nhan Duật cười nói: "Liều sư phụ."

Liều sư phụ vuốt râu nói: "Hình như trước giờ ta chưa từng nghe thấy ngài cười như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Độ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Thiết kế cạm bẫy

Editor: Xám

Sau ngày hội Canh Chức, những bộ áo mới cắt may hôm đó đã do bộ Hộ phái người vận chuyển đến nơi xa xôi cần cỗi. Đương nhiên chuyện tốt có lợi cho dân này đáng được mọi người khen ngợi, nhưng đối với bách tính Lệ Kinh mà nói, chuyện đáng chú ý nhất lại không phải chuyện này, mà là hai chuyện khác.

Chuyện thứ nhất, chính là Tô Văn Hương và Thượng Tư Tư lại tâm ý tương thông sáng tạo ra một cách thêu độc đáo. Sau Bạch Tố Huyền, chuyện này vẫn chưa từng có, mọi người cực kỳ tò mò với cách thêu mới đó. Trong khoảng thời gian ngắn, nữ tử trong và ngoài kinh kỳ hào hứng khơi dậy phong trào học tập cách thêu Nhất Diện Song Đồ.

Chuyện còn lại chính là chuyện chung thân của An Lăng Vương Nhan Túc và Tô Văn Hương. Tại hội Canh Chức Khánh Đế đã tự mình hứa hôn ngay trước mặt các thần tử, ngày hôm sau lại phái Tổng quản thái giám Lý Anh đến phủ của Tô Thanh hạ ý chỉ chính thức. Bởi vì nguyện vọng ở am Từ An núi Thương Ngô của Tô Văn Hương vẫn chưa đến kỳ hạn, cho nên chuyện chung thân đã quyết định vào ba tháng sau, cũng chính là tháng Tám. Mà bởi chuyện chung thân của Thượng Tư Tư và Nhiếp Nhân, của Thượng Sở Sở và Tần Phi Phạm liên quan đến Văn Thiệu quốc, cho nên vẫn chưa quyết định ngày tháng. Chuyện chung thân của Nhan Túc và Tô Văn Hương cái sau vượt cái trước, đã quyết định trước bọn họ.

Sau khi Lý Anh đến Tô phủ truyền chỉ, tin tức này đã lan truyền ra ngoài. Bởi lẽ đương sự Nhan Túc có danh vọng rất lớn ở Lệ Kinh, chuyện chung thân này đã truyền đi cực kỳ nhanh. Không bao lâu, ngay cả tiểu hài tử ở phố lớn ngõ nhỏ của Lệ Kinh cũng biết hết.

Sự chú ý của mọi người với chuyện này đã vượt quá tưởng tượng, cho nên khi Tần Cửu chọn lựa son phấn trầm vòng ở tiệm son phấn của chợ Tây, thỉnh thoảng có thể nghe thấy thảo luận của mọi người về chuyện này.

Nếu nói trong lòng không có chút cảm giác nào, vậy hình như là không thể. Người chứ không phải cỏ cây, cho dù đã lạnh tâm tuyệt tình, có lúc vẫn sẽ không khỏi khó chịu.

"Thật sự không ngờ, lại là An Lăng Vương đính hôn với Tô tiểu thư, tại sao trước đây ta không nghe nói An Lăng Vương thích Tô tiểu thư, chỉ biết Nghiêm Vương thích Tô tiểu thư thôi." Một nữ tử mặc áo trắng vừa chọn son phấn, vừa thấp giọng nói.

Nữ tử áo lục bên cạnh nàng cười nói: "Đúng vậy, trước đây ta cũng không biết. Có điều, nếu như An Lăng Vương đã đính hôn với Tô tiểu thư rồi, chắc là cực kỳ thích Tô tiểu thư. Dù sao cách ngày Bạch tiểu thư xảy ra chuyện cũng đã ba năm rồi, chắc hẳn ngài ấy cũng thoát ra khỏi mối tình đó, ta cũng vui mừng thay An Lăng Vương, hi vọng lần này hoàng thúc đừng đến phá bọn họ nữa."

Nữ tử áo trắng trêu đùa: "Chẳng phải người thích An Lăng vương sao, ngài ấy lấy người khác rồi, người còn vui mừng thay ngài ấy?"

Khuôn mặt nữ tử áo lục đỏ bừng, nhìn xung quanh một chút, liếc mắt nhìn Tần Cửu, đưa ngón tay ra véo cánh tay nữ tử áo trắng một cái, hạ giọng nói: "Người nhỏ tiếng chút, xem ta có và nát miệng người không."

Nữ tử áo trắng bĩu môi: "Sợ cái gì, ta thích Nghiêm Vương, không sợ người khác biết."

Nữ tử áo lục cười nói: "Vậy sao người không nhờ bà mối đi, nói không chừng Nghiêm Vương sẽ cưới người đấy."

"Người nói bậy bạ gì đó, làm gì có nữ tử đi cầu hôn." Nữ tử áo trắng làm bộ véo nữ tử áo lục, hai người cười đùa ầm ĩ.

Nếu nói chuyện chung thân của Nhan Túc và Tô Văn Hương được quan tâm như vậy, chủ yếu còn có nguyên nhân Nhan Duật. Người biết Nhan Duật thích Tô Văn Hương nhiều hơn người biết Nhan Túc thích Tô Văn Hương, dầu sao, tết Nguyên Tiêu Nhan Duật cao giọng tỏ lộ tình cảm như vậy, muốn không biết cũng khó.

Tần Cửu chọn ba hộp phấn hồng, hai hộp son môi, sáng sớm thức dậy, nàng cảm thấy sắc mặt mình càng lúc càng tái nhợt, nếu như không lấy son phấn che đi, sớm muộn gì cũng sẽ bị người khác nhìn ra manh mối. Chường quầy gói phấn son lại xong, Tỳ Ba trả bạc, đi lên nhận lấy son phấn.

Tiệm bán son phấn này nằm ở chợ Tây, phải nói, con phố hưng thịnh sầm uất nhất Lệ Kinh là phố Thiên Môn, phóng mắt nhìn đi đều là từ lâu khách sạn, cửa hiệu trên châu mã não, vàng bạc tiền tài, nhưng nơi náo nhiệt nhất Lệ Kinh lại không phải phố Thiên Môn, mà là chợ Tây.

Bước vào chợ Tây, những từ lâu khách sạn lớn kia dần dần biến mất, tiệm tranh vẽ, tiệm vải vóc, tiệm điểm tâm, tiệm phấn son bột nước và tiệm đồ chơi khiến người ta không kịp nhìn hết, hương thơm ngát của phấn son bột nước và hương thơm ngọt của điểm tâm tràn ngập trong không khí, ù thành không khí cuối xuân tươi mát.

Tần Cửu ra khỏi tiệm bán son phấn, lập tức rẽ vào cửa hiệu điểm tâm Kim Ký. Cửa hiệu điểm tâm này có tiếng ở Lệ Kinh, chường quầy Kim Đại là một tay nghề làm điểm tâm tuyệt diệu, cho nên cửa hiệu điểm tâm này rất thịnh vượng. Trước đây, ngay cả nàng và Chiêu Bình công chúa trong thâm cung đều nghe nói đến danh tiếng của cửa hiệu này, đã cải trang đến mua vài lần. Tần Cửu thích nhất món bánh phù dung của cửa hiệu này, nghe nói cách làm rất phức tạp, đầu bếp trong cung cũng không làm được.

Nhiều năm rồi chưa ăn, món điểm tâm mang theo hương vị phù dung thanh ngọt, hình dáng hoa phù dung cùng với màu nhạt đó là món ăn khiến Tần Cửu không thể nào kháng cự. Nhưng Chiêu Bình công chúa lại cực kỳ không thích ăn, bởi vì nàng nói hương vị đó kỳ lạ.

Tỳ Ba nhìn sắc trời, hỏi: "Tại sao Chiêu Bình công chúa vẫn chưa đến?"

Tần Cửu mỉm cười: "Nếu như Thái cung phụng đã nói hôm nay Chiêu Bình công chúa sẽ xuất cung mua điểm tâm, vậy thì nhất định sẽ đến, chúng ta chờ thêm một chút."

Tần Cửu đứng bên ngoài cửa hiệu điểm tâm Kim Ký, hồi tưởng lại hương vị của bánh phù dung, nàng suy nghĩ có nên tiếp tục mua chút đồ gì khác hay không, giả vờ đi dạo ở chợ Tây thật lâu, chính vào lúc này, đột nhiên nhìn thấy một bóng hình thướt tha hiện lên trong cửa hiệu điểm tâm. Nàng vội vàng xoay người lại, rẽ vào tiệm tranh vẽ ở bên cạnh.

Tần Cửu giả vờ thưởng thức một bức tranh trong tiệm, khéo mắt lại quét về phía cửa hiệu điểm tâm, chốc lát sau, chỉ thấy dưới sự hầu hạ của hai thị nữ, Tô Văn Hương tóc mây áo trắng thướt tha đi ra từ trong cửa hiệu điểm tâm Kim Ký.

Hai thị nữ này một người bê trong tay hai hộp điểm tâm, ánh mắt Tần Cửu lướt qua người Tô Văn Hương, lập tức chăm chú nhìn lên người thị nữ áo xanh biếc đi theo phía sau nàng ta.

Tần Cửu nhận ra thị nữ này, chính là Thúy Lan. Hôm ở trong Minh Nguyệt sơn trang của biệt viện hoàng gia ở núi Cửu Mạn, chính là nàng ta cố gắng ám sát Thượng Sớ Sớ mà không có kết quả. Thế nhưng, khi thẩm tra xử lý ở bộ Hình, Thúy Lan đã lật tã vụ án. Sau đó, Thúy Lan này đã được xử thả ra khỏi hoàng cung, về sau được Tô Văn Hương bắt gặp thu nhận, từ đó đi theo bên cạnh Tô Văn Hương, Thúy Lan võ nghệ cao cường, kể từ lúc ấy đã trở thành thị nữ kiêm hộ vệ đắc lực của Tô Văn Hương.

"Cô nương, có thích bức họa này không?" Chường quầy tiệm tranh vẽ nói với vẻ mờ ám.

Vốn dĩ tâm tư Tần Cửu không đặt lên tranh, chỉ mượn thưởng thức tranh về đề quan sát động tĩnh bên ngoài, lúc này bị chuông quầy hỏi, bèn gật đầu nói: "Ta rất thích, mời chuông quầy thu lại giúp ta, Tỳ Ba lấy bạc."

Ánh mắt Tỳ Ba nhìn về phía Tần Cửu có chút kỳ quái, nhưng Tần Cửu lại không hề để ý, bởi vì sự chú ý của nàng vẫn đặt ở bên ngoài.

Một chiếc xe kéo hoa lệ chậm chậm đi đến, một vài thị nữ giả nam trang cười trên con ngựa cao lớn, vây quanh xe ngựa. Rèm trên châu ở trước xe kéo buông xuống một nửa, tua rèm màu vàng bay bay theo gió, mơ hồ nhìn thấy một bóng người thướt tha trong đó. Xe kéo dừng lại trước cửa hiệu điểm tâm Kim Ký, Chiêu Bình công chúa mặc một bộ nam trang chậm rãi đi xuống.

Trước đây, khi Chiêu Bình công chúa và nàng cải trang ra ngoài, đều tương đối khiêm nhường, lúc nào cũng sợ người khác biết thân phận của các nàng, nhìn ra các nàng là nữ giả nam trang, sợ tin tức bọn họ ra ngoài truyền đến tai Khánh Đế và Bạch hoàng hậu.

Không ngờ đã qua vài năm, Chiêu Bình lại thay đổi tác phong ngày trước, trở nên phô trương hơn. Nói ra, bây giờ Chiêu Bình không sống trong thâm cung, mặc dù đã hòa ly, dấu sao đã xuất giá lại ở trong phủ của mình, chắc hẳn Khánh Đế không quản được nữa rồi.

Người qua lại trên đường rất nhiều, nhưng Chiêu Bình công chúa xuất hiện hoành tráng như vậy, đám người nhốn nháo lập tức xôn xao, tới tấp tránh sang một bên. Trái lại Tô Văn Hương nhìn thấy Chiêu Bình, tiến lên thì lễ.

Về mặt Chiêu Bình công chúa lạnh nhạt nhìn lướt qua Tô Văn Hương, lập tức đi qua bên cạnh nàng ta, đi về phía cửa hiệu điểm tâm Kim Ký, có điều, khi nàng đi qua bên cạnh hai thị nữ của Tô Văn Hương, lại đột nhiên dừng chân.

Tần Cửu nhìn thấy ánh mắt của Chiêu Bình công chúa lướt qua hộp điểm tâm Tô Văn Hương mua vài lần, sắc mặt có chút kinh ngạc.

"Cô nương, người xem xem còn thích bức họa nào khác không?" Chuông quầy tiệm tranh cười mỉm hỏi.

Tần Cửu mỉm cười nói: "Đa tạ chuông quầy, ta xem thêm một chút."

Chuông quầy thực hiện được một vụ buôn bán, tâm trạng rất vui sướng. Phải biết, bức họa Tần Cửu vừa mua có giá trị xa xỉ. Ông ta dẫn Tần Cửu ngồi lên ghế, trải tranh trong tiệm lên bàn, để Tần Cửu xem.

Sau khi Tô Văn Hương hàn huyên với Chiêu Bình công chúa một lát, đã ngồi xe ngựa rồi đi. Chiêu Bình công chúa đi vào cửa hiệu điểm tâm Kim Ký, sau một lúc lâu, Chiêu Bình công chúa và vài thị nữ giả nam trang bê hộp điểm tâm đi ra từ trong tiệm.

Tần Cửu thấy thời cơ đã đến, bèn lập tức chậm rãi đi ra khỏi tiệm tranh, giả vờ tình cờ gặp gỡ Chiêu Bình công chúa, khẽ thì lễ.

"Không ngờ có thể gặp được công chúa ở đây, công chúa đến đây để mua điểm tâm sao?" Tần Cửu mỉm cười, hỏi.

Chiêu Bình công chúa mới gặp Tần Cửu hơi sửng sốt, lập tức cười thân nhiên nói: "Quà thật là khéo, vừa nãy mới gặp được Tô tiểu thư, bây giờ lại gặp được Cửu gia. Ta đến mua bánh hoa quế, Cửu gia cũng đến mua điểm tâm sao?"

"Ta đến mua phấn son bột nước, tình cờ nhìn trúng một bức họa nên cũng mua luôn." Tần Cửu đảo ánh mắt như làn thu thủy, ra hiệu cho Tỳ Ba trải bức họa mình vừa mới mua ở tiệm tranh ra cho Chiêu Bình công chúa xem.

Tần Cửu bảo gì Tỳ Ba vẫn luôn nghe nấy, lần này không biết vì sao lại ôm tranh cuộn, mắt cũng không chớp một cái, hình như không nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của Tần Cửu.

Tần Cửu nhăn mày, cũng may Chiêu Bình công chúa không có ý định thưởng thức bức họa đó.

"Công chúa, hôm đó người nói muốn một cái túi thơm thêu đầy hoa vô ưu, ta không biết công chúa muốn màu gì, hôm nay đúng lúc gặp được công chúa ở đây, ta biết có một cửa hiệu vải vóc rất tốt, cách đây không xa, công chúa có thể đi chọn vải cùng ta không?"

Chiêu Bình công chúa cười nói: "Cửu gia khách sáo rồi, hẳn là Ti Chức phường có rất nhiều vải vóc, nhưng lại khiến Cửu gia phí tâm đến cửa hiệu chọn lựa. Nếu đã vậy, cũng được."

Ngay sau đó, Tần Cửu và Chiêu Bình công chúa cùng đi qua khu phố, đi đến cuối chợ Tây, bên đây có một con ngõ nhỏ, bên ngoài đều là cửa hiệu vải vóc, nhưng bên trong ngõ lại là khu dân cư bình thường, gạch thô ngói xấu, cực kỳ mộc mạc.

Tần Cửu dẫn Chiêu Bình công chúa vào một hiệu vải, chọn một tấm vải màu xanh nhạt, loại vải có màu sắc này phối hợp với hoa vô ưu màu vàng, hẳn là thêu ra cực kỳ trang nhã. Hai người đi ra khỏi hiệu vải, khi đi qua ngõ nhỏ, lập tức nhìn thấy bên trong ngõ đầy người tụ tập, cực kỳ náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Vương quan thất châu

Editor: Xám

Hai người đi ra khỏi hiệu vải, khi đi qua ngõ nhỏ, lập tức nhìn thấy bên trong ngõ đầy người tụ tập, cực kỳ náo nhiệt.

"Ồ đây có gì đáng xem, vì sao náo nhiệt như vậy?" Chiêu Bình là người thích náo nhiệt, không nhịn được hỏi.

"Nói không chừng bán đồ tốt gì đó đấy, chỉ bằng qua đó xem xem." Tần Cửu nói xong lập tức phái Tỳ Ba qua đó xem thử tình hình thế nào. Một lát sau, Tỳ Ba quay về bẩm báo: "Bẩm công chúa, Cửu gia, đó là một sạp hàng bán châu báu, nhưng châu báu trong đó đều không đáng giá bao nhiêu, chỉ là..."

Chiêu Bình vừa nghe thấy là buôn bán châu báu, không hứng thú lắm, nàng là công chúa địa vị cao quý, châu báu thế nào mà chưa từng thấy qua. Có điều, nơi đơn sơ thế này lại buôn bán châu báu, ngược lại nàng cảm thấy cực kỳ quái lạ, đang do dự có nên đi vào xem thử hay không, thấy đáng về muốn nói lại thôi của Tỳ Ba, lòng hiếu kỳ lập tức dâng lên, sai thị nữ của mình đi vào xem thử. Thị nữ quay lại bẩm báo với sắc mặt khác thường: "Công chúa, phần lớn châu báu ở đây không đáng nhìn, thế nhưng, trong lúc vô tình nô tỳ đã nhìn thấy một vật, cảm thấy rất kỳ quái, không biết vì sao lại xuất hiện ở đây, chỉ bằng công chúa đi vào xem thử."

Chiêu Bình thấy thị nữ nói nghiêm túc, bèn để mấy thị nữ đi lên trước mở đường, nàng và Tần Cửu theo sau chen lên trước mặt đám người.

Đó là một cửa hiệu nhỏ ở mặt tiền, cửa của cửa hiệu mặt tiền không nằm trên chợ Tây, mà ở trong một con ngõ nhỏ đối diện chợ Tây, vị trí hơi hẻo lánh, mặc dù chỉ cách vài chục bước với chợ Tây phồn vinh, nhưng so sánh ra, lại có vẻ bụi bặm cực kỳ thô sơ. Nếu như là ngày trước, chắc chắn nàng sẽ không đi đến nơi này.

Mặt tường trong của hiệu được quét vôi, nhìn cũng đầy bụi bẩn, trên vách tường đóng giá treo, phía trên bày đủ loại châu báu rực rỡ, không có vật hiếm lạ quá quý giá. Thị nữ của Chiêu Bình công chúa không hề là người bên cạnh công chúa, ánh mắt rất sắc bén, vừa rồi chỉ đi vào nhìn một lát, đã nhìn ra những châu báu kia không quá quý giá, nhưng đặt trên vách tường đơn sơ, lại ở bên trong căn phòng u ám, vẫn cực kỳ bắt mắt. Thế nhưng, Chiêu Bình cảm thấy, thứ thật sự bắt mắt hấp dẫn đám người không mua châu báu mà ở đây xem náo nhiệt kia, lại không phải những châu báu đó, mà là nữ tử bán châu báu.

Nữ tử ngồi ở phía sau một chiếc bàn gỗ mun cũ kỹ, mặc một bộ váy màu xanh ngọc Như Ý, trước ngực và làn váy thêu rất nhiều đóa hoa lan kiều diễm, thật là mê người. Giữa ống tay áo dài rộng là lụa mỏng thướt tha, trên vai lại choàng một lớp sa tím mỏng manh. Mái tóc đen vấn lên, cố định bằng một cây trâm cài, cực kỳ thanh lịch.

Da thịt nữ tử trắng nõn, mịn như than đen, đáng vẻ cực kỳ xinh đẹp, ngay cả Chiêu Bình ở trong cung đã gặp rất nhiều mỹ nhân cũng cảm thấy nàng ta rất đẹp. Có điều trên mặt nữ tử này lại không có chút biểu cảm nào, lạnh lùng như băng. Đôi mắt trong veo xinh đẹp giống như đầm nước trong, lại cực kỳ sâu sắc, khiến người ta suy nghĩ không thấu.

Mỹ nhân giống như khắc từ băng thể này, tư thái cực tuyệt người ta từ ngoài ngàn dặm này hấp dẫn nam nhân nhất, cho nên phần lớn người vây xem đều là những hán tử rảnh rỗi.

"Tên phá gia này, kêu người đi bán hàng, người lại lang thang ở đây, đi về cho ta. Không phải chỉ là một con hồ ly tinh đi ra từ thanh lâu thôi sao, có gì đáng xem!" Một người đàn bà kéo tai một hán tử, cả đánh cả mắng kéo hán tử này đi. Trước khi đi không quên nhổ một bãi về phía nữ tử trong cửa hiệu, miệng nằng: "Hồ ly tinh đáng chết."

Từ tiếng nói chuyện của các hán tử nhân rồi xung quanh, lúc này Chiêu Bình công chúa mới biết nữ tử này từng là kỹ nữ bán nghệ không bán thân ở thanh lâu, hoa danh* là Sương Ngọc, bây giờ đã hoàn lương, theo phu quân mở một cửa hiệu ở đây. Sương Ngọc cũng là tên đứng đầu bảng trong lâu, người bình thường cho dù cầm bạc cũng rất khó nhìn thấy, đương nhiên những hán tử nhân rồi này không nhìn thấy được, bây giờ, nữ tử ấy đang ngồi ở đây, một văn tiền cũng không thu, cho quan sát miễn phí, đương nhiên nói lời này thu hút không ít tụ tập ở đây ngắm nàng, cho nên bên này cực kỳ náo nhiệt. Có điều, những người này lại nhìn được mà không sờ được cũng không ăn được, cũng chỉ nhìn thích mắt chút thôi. Bởi vì phu quân của Sương Ngọc đó đang ở căn phòng bên trong, theo như những hán tử nhân rồi này nói, phu quân của Sương Ngọc chẳng những biết làm ăn buôn bán, hơn nữa còn võ nghệ đầy mình, lại cực kỳ sủng ái Sương Ngọc, cho nên những người này chỉ có thể đứng ở phía xa ngắm mỹ nhân, hoàn toàn không có ai dám chòng ghẹo không kiêng dè.

*hoa danh: biệt hiệu dùng cho các kỹ nữ trong thanh lâu.

Nhìn Sương Ngọc này giống như tiểu thư khuê các, nhưng không ngờ lại từng là kỹ nữ.

Nói ra, nam nhân cũng thật khó hiểu, có lúc đuổi theo nữ tử là tiểu thư khuê các của mình đi không cần, nhưng lại thích kỹ nữ giống như tiểu thư khuê các, càng đoan trang lạnh lùng như tiểu thư khuê các thì bọn họ càng thích.

Chiêu Bình hí mắt cười xong, quay đầu nói với thị nữ: "Vật quen mắt mà người nói, chẳng lẽ là nàng ta?"

Thị nữ vội lắc đầu, chỉ vào trâm cài trên tóc Sương Ngọc: "Công chúa, người nhìn trâm cài trên tóc nữ tử đó đi."

Chiêu Bình không có hứng thú với đồ trang sức, cho nên sự chú ý không đặt trên trang sức của nữ tử, vừa rồi vẫn chưa nhìn kỹ cây trâm đó. Lúc này nghe thấy thị nữ nói vậy, theo ngón tay của nàng, nhìn về phía trâm cài trên búi tóc Sương Ngọc, không nhịn được cả kinh.

Cây trầm cài này thật sự chói mắt, đầu trầm là Hằng Nga vạt áo phấp phới, tạo hình sống động như thật, rất linh động. Thứ khiến Chiêu Bình công chúa kinh ngạc không phải Hằng Nga chạm trổ tinh xảo tuyệt mỹ, mà là vàng trắng Hằng Nga nâng trong tay, vàng trắng đó là một viên minh châu, chắc là kích cỡ bằng với trứng bồ câu, trong căn phòng ánh sáng âm đạm, ánh sáng của châu ngọc lan ra, rực rỡ long lánh.

Tần Cửu nhìn trầm cài của nữ tử, hít mắt cười nói: "Ôi, tại sao viên trân châu này lại to như vậy, ta còn chưa bao giờ nhìn thấy trân châu to và sáng như thế đây, đây đúng là đồ tốt, e rằng rất đắt tiền đúng không?"

Quả thực, trân châu to như vậy, thật sự hiếm thấy.

Chiêu Bình cười thần nhiên, chậm rãi bước đến trước mặt Sương Ngọc, hỏi: "Sương Ngọc cô nương, viên trân châu trên trầm cài của ngươi có được từ đâu vậy? Ta thấy rất đẹp, không biết có còn bán không?"

Về mặt Sương Ngọc lạnh nhạt nhìn lướt qua Chiêu Bình một cái, thần nhiên nói: "Đương nhiên là trong cửa hiệu của ta bán, nếu như ngươi muốn, còn có hai viên. Một viên ba ngàn lượng, cô nương không đủ bạc, chỉ cần trong nhà có bảo bối đáng tiền, có thể mang hết qua để đánh cược, nếu như ngươi thắng, trân châu thuộc về ngươi, nếu như ngươi thua, vậy để bảo bối của ngươi lại."

Thì ra, trong cửa hiệu này không chỉ bán trân báu, mà còn đánh cược.

Tần Cửu phe phẩy hoa khung thêu, cười nói: "Trân châu to thế này, một viên đã hiếm thấy, lại còn có hai viên, ta không tin. Cô nương, chi bằng cô lấy ra cho chúng ta nhìn thử, nếu như có thật, ta sẵn lòng đánh cược."

Sương Ngọc quay đầu lại, nhìn Tần Cửu một cái, nói với giọng lạnh lùng: "Đương nhiên là có, mời cô nương chờ." Làm bà chủ của cửa hiệu châu báu, vị Sương Ngọc cô nương này đến chào mời khách cũng lạnh lùng. Nàng ta đứng dậy đi vào sương phòng phía sau, chỉ chốc lát sau đã bê một cái hộp chạm trổ tinh xảo ra, nàng ta chậm rãi mở hộp, cười nhạt nói: "Mời hai vị xem."

Tần Cửu và Chiêu Bình ngó đầu nhìn, chỉ thấy trong hộp đặt một chiếc mũ ngọc, phía trên khảm một vòng trân châu. Sáu viên trân châu lớn, chỉ có hai viên trong đó giống với viên trên trầm cài của Sương Ngọc, bốn viên còn lại vẫn nhỏ hơn một chút. Giữa hai viên trân châu lớn, có một lỗ trống, có thể thấy viên trân châu trên trầm cài của Sương Ngọc lấy từ mũ ngọc này, nếu như bỏ sung lên thì chính là bảy viên trân châu.

Vương quan thất châu, ba viên ngọc lớn, bốn viên ngọc nhỏ, đây là mũ của thân vương.

Trong Lệ Kinh này, cũng có ba vị thân vương thất châu, An Lăng Vương Nhan Túc, Khang Dương Vương Nhan Mẫn, Nghiêm Vương Nhan Duật.

Chiêu Bình nhìn chằm chằm ngọc thạch của vương quan, nhận ra đây là vương quan của Khang Dương Vương Nhan Mẫn, sắc mặt nàng đột nhiên biến đổi.

Trân châu to cỡ trứng chim bồ câu, trên thị trường sẽ không có, bình thường đều làm công phẩm hiến cho triều đình. Vì thế, thị nữ của nàng nhìn thấy trân châu cực lớn trên trầm cài của Sương Ngọc, cho nên mới nghi ngờ là đồ trong hoàng cung. Chiêu Bình cũng nghi ngờ, nhưng tuyệt đối không ngờ lại là trân châu trên vương quan của Khang Dương Vương Nhan Mẫn.

Chiêu Bình bình tĩnh nhìn Sương Ngọc, thấy vẻ mặt nàng ta cực kỳ thần nhiên, nàng hít mắt hỏi: "Thứ trong hộp của ngươi là có được từ đâu?"

Sương Ngọc nhún mày, cười thần nhiên: "Cô nương, xin thứ lỗi cho ta không thể nói với ngươi. Nếu như ngươi nhìn trứng viên ngọc này, vậy thì lấy bạc ra mua. Nếu như không có bạc, lấy bảo bối ra cược cũng được. Nếu như không có bạc cũng không có bảo bối, vậy thì mời đi thông thả không tiền." Nàng ta chỉ vào cửa miệng lạnh lùng nói. Giọng điệu của Sương Ngọc không lạnh lắm, nhưng chất giọng nói chuyện lại có sự lạnh lùng trời sinh.

"Sao ngươi lại nói như vậy." Thị nữ của Chiêu Bình công chúa đã bị chọc giận: "Đừng nói một viên ngọc, cho dù là cả chợ Tây, bọn ta cũng mua được."

"Vậy sao?" Sương Ngọc thần nhiên nói: "Nếu vậy, mời các ngươi lấy bạc ra đi." Nói xong, bộp một tiếng đóng hộp lại.

Chiêu Bình thần nhiên cười: "Nếu như ngươi không chịu nói với ta, vậy thì đến công đường của Kinh phủ doãn để nói đi!"

Chiêu Bình công chúa vẫy tay một cái, vài hộ vệ phủ công chúa đi theo nàng lập tức xông vào, bắt lấy Sương Ngọc.

"Các ngươi đang làm gì vậy?" Một đại hán nhanh chóng bước ra từ phòng trong, quát lớn. Dáng dấp đại hán này vừa cao lớn vừa cường tráng, chính là phu quân của Sương Ngọc.

Chiêu Bình lạnh lùng cười: "Bản cung là Chiêu Bình công chúa, ta nghi ngờ châu báu của cửa hiệu các ngươi lại lách bát minh, e rằng phải làm phiền các ngươi đến công đường của Kinh phủ doãn một chuyến rồi." Chiêu Bình để lộ thân phận của mình, nam tử đó và Sương Ngọc cũng không dám phản kháng, lập tức bị đưa đi.

Tần Cửu cười hỏi Chiêu Bình: "Làm thế nào mà công chúa biết được, châu báu trong cửa hiệu này là đồ trộm?"

Chiêu Bình cười lạnh nói: "Trang sức trong chiếc hộp kia là vương quan của hoàng huynh ta, nếu như không phải là bọn chúng lấy trộm, lẽ nào hoàng huynh ta còn có thể tặng vương quan của mình cho bọn chúng hay sao?"

Tần Cửu bừng tỉnh đại ngộ nói: "Thì ra là thế, vậy ta không quấy rầy công chúa nữa, từ biệt tại đây. Hôm khác, ta sẽ phái người đưa túi hương đến phủ công chúa."

Chiêu Bình nói với vẻ mặt thần nhiên: "Làm phiền rồi." Giọng điệu của Chiêu Bình thần nhiên, không nồng nhiệt như với túi hương của Tần Cửu hôm hội Canh Chức nữa.

Tần Cửu nghĩ thầm, như vậy là chuyện tốt. Có lẽ, Chiêu Bình đã không còn nghi ngờ nàng như hôm đó nữa, dù sao thân phận hiện giờ của nàng là người của Thiên Thần tông, khác một trời một vực so với nàng của ngày trước. Huống chi, Chiêu Bình cũng không có thiện cảm gì với Thiên Thần tông.

Trên đường hồi phủ, Tần Cửu ngồi trong xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần, Tỳ Ba không nhịn được hỏi: "Cửu gia, vì sao phải để Chiêu Bình công chúa tổ đi tố giác chuyện này?"

Tần Cửu mở mắt ra, nói với vẻ sâu xa: "Chuyện này, chỉ có Chiêu Bình phát hiện mới là tự nhiên nhất. Bởi vì mấy năm nay Chiêu Bình vẫn luôn bắt mẫn Nhan Túc, vừa thấy mặt hắn đã tranh cãi ngay. Cho nên, chỉ có nàng phát hiện ra, Khánh Đế sẽ không cho rằng Chiêu Bình thiên vị Nhan Túc, tội danh của Nhan Mẫn mới xác định được. Huống chi, công chúa đã giúp huynh trưởng tìm đồ thất lạc."

Chuyện ngày hôm nay do Tần Cửu lập kế hoạch.

Gần đây quân cờ An Võ mà Tần Cửu chôn đến bên cạnh Nhan Mẫn rất được Nhan Mẫn yêu thích. Đúng lúc Nhan Mẫn không được như ý, Nhan Mẫn không thể không được như ý, vốn dĩ hắn đã làm chuyện lớn cần kiệm (cần cù tiết kiệm) ở hội Canh Chức, mặc dù được Khánh Đế khen ngợi, nhưng cũng chỉ khiến hắn vui vẻ một ngày. Bởi vì ngày hội Canh Chức, Khánh Đế vốn định chỉ hôn cho hắn, kết quả, cuối cùng lại tác thành cho Nhan Túc và Tô Văn Hương. Mà chuyện chung thân của hắn, Khánh Đế lại không nhắc đến nữa, còn cắt đứt khả năng kết thân với Thiên Thần tông của hắn, Tần Cửu là một người khác phu, khiến hắn không thể lấy nàng được nữa. Khánh Đế chỉ nói có người thích hợp thì sẽ tiếp tục chỉ hôn cho hắn. Đã không cưới được Tô Văn Hương, cũng không cưới được Tần Cửu, đương nhiên hắn có phản không được như ý.

Tần Cửu hiểu rõ Nhan Mẫn, hồi nhỏ hắn đã cực kỳ ham chơi, thích đánh bạc. Chỉ có điều, bởi vì hắn được giáo dục dưới gối Huệ phi, quân giáo rất nghiêm, mấy năm nay cho dù có tâm tư này, nhưng không dám hành động thật. Nhưng khi không được như ý, người ta cực kỳ dễ phóng túng.

Tần Cửu nắm được cơ hội này, đã thiết kế một cái bẫy.

Sương Ngọc cũng là người của Tổ Y cục, sau khi ra khỏi cung vào ba năm trước, đã ẩn náu trong thanh lâu, vài ngày trước đó, dưới gợi ý của Tần Cửu, cố ý hoàn lương, mở cửa hiệu ở đây. Phu quân của nàng là thuộc hạ của Mộ Vu Phi, cực kỳ giỏi đánh bạc.

Bọn họ mở cửa hiệu nhỏ này ở chợ Tây, không chỉ bán châu báu mà còn đánh bạc.

Được An Võ giới thiệu Nhan Mẫn đã đến đây chơi, cho dù hắn muốn đánh bạc, đương nhiên cũng không dám đến sòng bạc lớn, nghe An Võ nói kỹ thuật đánh bạc của chủ cửa hiệu Vương Hồ ở đây rất cao, và lại ở đây cực kỳ khuất, sẽ không có ai chú ý đến hắn.

Ban đầu Nhan Mẫn chỉ ôm tâm tư đùa vui một chút, tìm chút náo nhiệt, thật ra cũng không thực sự muốn đánh bạc. Nhưng không ngờ, hắn đã nhìn thấy Sương Ngọc.

Nhan Mẫn đã gặp nhiều nữ tử có khuôn mặt đẹp, nhưng mỹ nữ giống như Sương Ngọc, thật sự hắn không thấy nhiều. Nhan sắc hơn người lại thêm khí chất trong trẻo lạnh lùng, thấy nàng không kiêu ngạo không siểm nịnh thanh thanh lạnh lạnh, cũng không nhìn thẳng vào hắn. Đặc biệt là khi hắn nhìn thấy phu quân của Sương Ngọc, Vương Hồ có kỹ thuật đánh bạc rất cao đó, vừa cao vừa to vừa đen, rõ ràng là không xứng với Sương Ngọc.

Lúc đó Nhan Mẫn đã động lòng, muốn đưa Sương Ngọc đến bên cạnh mình làm một thị thiếp, an ủi tâm can không được như ý của mình một chút.

Canh bạc của Vương Hồ cũng rất kỳ lạ, lấy ngay phu nhân Sương Ngọc của mình ra để đặt cược, hơn nữa yêu cầu đối phương không được thể chấp bạc, chỉ có thể thể chấp châu báu.

Khi đó Nhan Mẫn đã rút chiếc nhẫn ngọc lục bảo trên ngón tay mình xuống, kết quả đương nhiên là tay không mà về. Từ đó về sau ngày nào hắn cũng sẽ mang một bảo vật đến đó để cược, đương nhiên bảo vật hắn mang đến là bảo vật người bình thường ở Lệ Kinh khó mà thấy được. Sau khi Nhan Mẫn thua mất một cây san hô đỏ cao ba thước, bảo vật hắn tiếp tục mang đến, Vương Hồ không đồng ý cược nữa, bởi vì hắn không cảm thấy hứng thú với những bảo vật Nhan Mẫn mang đến sau đó.

Nhan Mẫn đỏ cả mặt.

Phàm là dân cờ bạc đều có máu nghiện này, càng thua càng muốn cược, Nhan Mẫn cũng không ngoại lệ, nhìn thoáng qua Sương Ngọc trong trẻo lạnh lùng, quả thật càng nhìn càng yêu, cảm thấy cũng không kém khí chất của Tô Văn Hương.

Cuối cùng, Nhan Mẫn đã lấy vương quan của hắn ra. Hình như Vương Hồ không nhận ra đó là vương quan, chỉ coi trọng hạt châu trên vương quan của hắn.

Đương nhiên, ván này Nhan Mẫn vẫn thua. Nhan Mẫn cho rằng lần này mình có thể thắng, dân cờ bạc đều cho rằng mình sẽ thắng ván tiếp theo, nhưng không ngờ lại thua. Sau khi thua, hắn mới cảm thấy chuyện rất nghiêm trọng, đó chính là vương quan của hắn mà, may mà mấy kẻ quê mùa này không nhận ra.

Nhan Mẫn cũng không để lộ thân phận của mình, nếu như chuyện hắn đánh bạc ở bên ngoài để thua mất vương quan thân vương lan truyền ra bên ngoài bị phụ hoàng biết được, vậy đời này đừng nghĩ đến chuyện làm thân vương gì nữa. Vậy nên hắn định cược thêm một món châu báu, thắng mũi miện về. Nếu như không thắng về được, hắn định phải người trộm mũi miện về.

Làm thế nào Nhan Mẫn cũng không ngờ, đây là cái bẫy Tần Cửu bày ra cho hắn, mà hắn còn chưa hành động. Tần Cửu đã hành động rồi.

Tần Cửu ngồi trong xe ngựa rời khỏi chợ Tây, đột nhiên trong lòng nàng chấn động.

Vương quan không thể so với châu báu khác, sau khi Nhan Mẫn thua mất, hắn là sẽ để phòng Vương Hồ và Sương Ngọc mang theo báu vật rời đi, chắc chắn bên này sẽ có tai mắt của hắn. Nếu như hắn biết Chiêu Bình đưa Vương Hồ và Sương Ngọc đến Kinh phủ doãn, nói không chừng sẽ phải người bắt cóc.

Tần Cửu đột nhiên hít thở lại, nói với Tỳ Ba: "Tỳ Ba, người mau phái người báo tin cho Viên Bá, bảo ông ấy âm thầm phái người hộ tống Vương Hồ và Sương Ngọc thuận lợi đến Kinh phủ doãn, nếu như gặp phải người bắt cóc ám sát, nhất định phải bắt lấy người sống." Kiểu kỳ của Viên Bá chính là người phụ trách sự an toàn của kinh thành, ông phái người ra tay là thích hợp nhất.

Tỳ Ba gật đầu rời đi.

Tần Cửu lại dặn dò phu xe, lập tức quay đầu đi vào hoàng cung. Nếu như Nhan Mẫn phong tỏa tin tức ở Kinh phủ doãn bằng mọi giá, không cho ông báo lên chỗ Khánh Đế, e rằng cũng không dễ xử lý.

Tần Cửu lấy lý do đi tìm Huệ phi, sau khi vào cung, trước tiên âm thầm liên lạc với người trong Tổ Y cục, để nàng ấy báo sự tình cho Thái cung phụng, nàng lập tức đi đến cung Cảnh Tú của Huệ phi.

Đang là buổi chiều, tiết trời từ từ ấm lên, ánh mặt trời cực kỳ nồng ấm.

Huệ phi vừa mới chợp mắt một chút đã dậy, đang dùng trà ở sảnh tiếp khách, nhìn thấy Tần Cửu đi vào, mỉm cười nói: "Sao Cửu Nhi lại rảnh rỗi đến đây vậy?"

Lúc này Tần Cửu mới biết, quả thực bây giờ mình không có lý do gì để đến đây. Vì thế rũ lông mi xuống, trong mắt hiện lên vẻ ảm đạm.

"Nương nương, ta nghe nói Diêu môn chủ đã đến kinh thành, có phải là nương nương muốn nàng ta lấy Khang Dương Vương không?" Tần Cửu biết mình không thể lấy Nhan Mẫn nữa, cho nên dứt khoát đến gây chuyện vô cớ.

Huệ phi thờ dãi một tiếng, đặt cốc trà trong tay xuống: "Cửu Nhi lại đây ngồi đi. Quả thực Tích Nhi đã đến kinh thành, chỉ có điều, nó lén lút đến đây, chắc chắn đã quay về rồi, người đừng đa nghi." Bà ta đi qua kéo tay Tần Cửu: "Nói đến cái danh điếm xấu khắc phu của người, ta cũng rất lo lắng. Có điều, ta sẽ nghĩ cách biến nốt ruồi đó của người thành nốt ruồi vợ chồng." "

Trong lòng Tần Cửu biết rõ lời Huệ phi nói không phải lời nói thật, chỉ sợ Huệ phi cũng có ý nghĩ muốn Diêu Tích Nhi thay thế nàng, chỉ là cả trái tim Diêu Tích Nhi đều ở trên người Liên Ngọc Nhân, đương nhiên sẽ không đồng ý chuyện này, nghe giọng nói của Huệ phi e rằng không biết Diêu Tích Nhi đã bị Viên Bá giam cầm.

Hai người đang hàn huyên, thái giám chương sự của cung Cảnh Tú tiến vào bẩm báo: "Nương nương, Khang Dương Vương điện hạ phái người đến đây, nói là có việc gấp."

Lông mày Huệ phi nhíu lại: "Cho hắn đi vào."

Một tiểu thái giám chạy nhanh vào, quỳ xuống nói: "Nương nương, điện hạ phái người truyền tin tức đến, nói là mấy ngày trước ngài ấy đánh bạc vài ván ở một cửa hiệu châu báu ở chợ Tây, đã thua mất vương quan rồi."

Huệ phi nghe vậy, sắc mặt khẽ biến, ngược lông mi hỏi: "Cái gì, hắn thua mất rồi?"

Tiểu thái giám gật gù đầu.

"Còn có ai biết chuyện này không? Đã sắp lấy được vương quan về chưa?" Huệ phi lạnh giọng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Đình biện

Editor: Xám

"Còn có ai biết chuyện này không? Đã lấy được vương quan về chưa?" Huệ phi lạnh giọng hỏi.

"Nương nương, chuyện là thế này. Điện hạ đánh bạc ở một cửa hiệu tại chợ Tây, ai ngờ, nữ tử của cửa hiệu đó khám viên ngọc chớp mắt trên vương

quan lên trâm cài tóc, vừa vặn bị Chiêu Bình công chúa nhìn thấy. Công chúa cho rằng người của cửa hiệu này đã trộm mũ của điện hạ, hiện giờ đã áp giải người đến Kinh phủ doãn rồi. Điện hạ đã phái người đi cản đường, nói xin nương nung chăm nom trong cung một lát, nếu như có người quyết tâm muốn bẩm báo chuyện này lên bệ hạ, kính xin nương nung hãy ngăn cản."

Khuôn mặt Huệ phi trầm xuống trong nháy mắt, bộ ngực được y phục hoa lệ bao quanh phập phồng một lát, bà ta đặt thật mạnh cốc trà trong tay lên bàn: "Vương quan là thứ để cược chơi sao? Tại sao lại hồ đồ như thế, không biết nặng nhẹ chứ!?"

Sắc mặt Tần Cửu nghiêm lại, cực kỳ kinh ngạc nói: "Nương nung, vương quan đó lại là của Khang Dương Vương điện hạ sao?"

Huệ phi kinh ngạc nhíu mày: "Sao, người lại biết chuyện này?"

Tần Cửu đứng dậy nói: "Nương nung, quả thật ta biết chuyện này. Ngày hội Canh Chức, Chiêu Bình công chúa thấy con heo ta thêu đáng yêu, đã muốn ta thêu cho nàng ấy một cái túi hương. Ta đến chợ Tây để chọn vải, vừa vặn gặp được Chiêu Bình công chúa, bèn cùng đi chọn vải. Sau đó thấy nàng ấy vì chuyện vương quan mà bắt lấy chủ hiệu châu báu kia, nhưng không ngờ vương quan lại là của Khang Dương Vương điện hạ." Nàng dịu dàng khéo léo nói hết chuyện một lượt, cuối cùng ảo não nói: "Nếu như sớm biết là như thế, lúc đó ta nên ngăn Chiêu Bình công chúa lại."

Bản thân Tần Cửu chủ động nói trước sự việc, nàng chủ động nói ra chuyện này khác với việc sau này Huệ phi tra ra nàng và Chiêu Bình công chúa ở chung với nhau.

Huệ phi thở dài một tiếng: "Việc này cũng không thể trách người, ai có thể ngờ rằng hần sẽ cược cả vương quan của chính mình, ngay cả bản cung cũng sẽ không ngờ tới. Bây giờ chỉ nghĩ xem bù đắp thế nào thôi!" Mặc dù cực kỳ tức giận, nhưng Huệ phi cũng biết sự việc trọng đại, rất nhanh bà ta đã bình tĩnh lại.

"Chuyện này, chắc hẳn Chiêu Bình công chúa sẽ không dễ dàng nói ra. Phía Kinh phủ doãn Mạnh Hoài, để điện hạ phái người qua đó, mặc dù chuyện này trọng đại, nhưng chỉ cần không truyền đến tai bệ hạ, nó sẽ chỉ là một vụ án nhỏ." Tần Cửu nhàn nhai nói.

Huệ phi gật gù đầu, bờ môi đỏ tươi mím lại: "Người nói rất đúng, bản cung cũng nghĩ như vậy." Bà ta liếc mắt qua tiểu thái giám cúi đầu nghe lệnh ở trước mặt, nói với giọng điệu kiên quyết: "Bây giờ Khang Dương Vương ở đâu?"

Tiểu thái giám cúi đầu nói: "Người đến truyền tin nói, điện hạ đã phái người đi ngăn cản công chúa, dự định lấy vương quan từ chỗ công chúa về, tiếp đó biến chuyện này thành chuyện lớn hóa nhỏ."

Đôi mắt đẹp của Huệ phi hí lên: "Như vậy cũng tốt, người nói với người đến truyền lời, để hần thưa lại với Khang Dương Vương, nếu như không ngăn được công chúa, thì bảo hần ta nhanh chóng đến Kinh phủ doãn đi tìm Mạnh Hoài, chuyện trong cung cứ giao cho bản cung."

Tiểu thái giám lên tiếng trả lời rồi rời đi.

Tần Cửu đứng dậy nói: "Nương nung, chỉ bằng bây giờ ta ra khỏi cung đi gặp Chiêu Bình công chúa, điện hạ đã làm mất vương quan, ngộ nhờ trở nên nóng vội, nếu như không thể thuyết phục được Chiêu Bình, ta e rằng ngài ấy sẽ gượng ép."

Huệ phi nghe vậy gật gù đầu, nói với giọng oán hận: "Đương nhiên bây giờ hần phải nóng vội rồi. Được rồi, Cửu nhi, người cứ đi đi, tốt nhất là khiến Chiêu Bình hiểu nhầm rằng vương quan do hai kẻ kia trộm đi, nếu không, e rằng Chiêu Bình sẽ không đồng ý che giấu chuyện này."

Tần Cửu nhẹ nhàng thi lễ: "Ta biết." Nàng vừa định lui ra, thái giám chương sự của cung Cảnh Tú bẩm báo ở bên ngoài: "Nương nung, nghe nói Chiêu Bình công chúa xảy ra chuyện, bệ hạ vừa nghe đã nổi cơn thịnh nộ."

Huệ phi nghe vậy, cốc trà bê trong tay rung lên, nước trà gần như sắp bắn ra ngoài: "Xảy ra chuyện gì?" Mặc dù đã cố gắng vững giọng, nhưng giọng nói vẫn không nhịn được cao lên mà sắc nhọn.

Trong lòng Tần Cửu biết rõ, nhất định là Tỳ Ba đã an bài người đi đến bắt cóc Vương Hồ và Sương Ngọc, gọi nên sự nghi ngờ của Chiêu Bình công chúa, hẳn là Chiêu Bình đã tra hỏi Vương Hồ và Sương Ngọc, đã biết chân tướng sự việc rồi.

Thái giám chương sự nói: "Nghe nói, hôm nay Chiêu Bình công chúa áp giải hai tên trộm đến Kinh phủ doãn, không ngờ trên đường gặp phải ám sát, vừa may Viên thống lĩnh đi ngang qua, đã cứu được công chúa."

Huệ phi tức giận đến mức mặt mũi trắng bệch, ném cốc trà xuống mặt đất, đứng dậy nói: "Hiện giờ bệ hạ ở đâu?"

"Hiện giờ bệ hạ ở Ngự thư phòng, đang hỏi chuyện Viên thống lĩnh!"

Mặt Huệ phi như sương lạnh, lồng ngực phập phồng liên tục, rõ ràng đang suy tư kịch liệt, cuối cùng đầu mày nhăn lại, đứng dậy nói: "Cửu nhi, nếu vậy cũng không cần đi ngăn Chiêu Bình nữa, người và ta cùng đi gặp bệ hạ đi! Hi vọng Viên Bá chưa nói gì hết." Nói xong, lập tức vội vàng rời đi.

Tần Cửu theo sát Huệ phi, cùng đi thẳng về phía Ngự thư phòng. Bên ngoài Ngự thư phòng, đã nhìn thấy thái giám đứng ngoài đều mang vẻ mặt nghiêm trọng, lập tức cảm nhận được bầu không khí căng thẳng.

Trong Ngự thư phòng, Khánh Đế sắc mặt tái nhợt ngồi sau long án không ngừng ho khan, rõ ràng là tức giận không nhẹ. Tô tướng và Vu thái phó ngồi ở bên dưới long án, rõ ràng vừa rồi bọn họ đang nghị sự (bàn việc).

Viên Bá sắc mặt nghiêm trọng đứng khoanh tay ở bên dưới.

Trong lòng Huệ phi không khỏi run lên, thầm kêu không ổn. Khánh Đế lạnh lùng liếc mắt nhìn Huệ phi một cái, trầm giọng nói: "Huệ phi, ngươi tới vừa đúng lúc, ngươi dạy dỗ hoàng tử của trẫm tốt thật đấy!"

Huệ phi vén váy quỳ xuống mặt đất, sắc mặt hoảng hốt, nói: "Thần thiếp không biết Mẫn Nhi đã làm chuyện gì, khiến cho bệ hạ giận dữ, kính xin bệ hạ chỉ rõ."

Khánh Đế cười lạnh lùng: "Ngươi còn giả vờ không biết? Vậy ngươi vội vàng đến gặp trẫm làm gì?"

Huệ phi thấp giọng nói: "Thần thiếp nghe nói Chiêu Bình công chúa xảy ra chuyện, vô cùng lo lắng, cho nên lập tức đến đây xem thử."

"Trẫm không biết ngươi lại quan tâm Chiêu Bình công chúa như thế đấy, thôi được, trẫm sẽ nói cho ngươi biết, vừa rồi Chiêu Bình đã bị uy hiếp, nếu như không có Viên thống lĩnh kịp thời đi đến, có lẽ trẫm đã không thấy công chúa được nữa. Là kẻ đến để cướp vương quan, thiếu chút nữa đã làm công chúa bị thương, mà vương quan trong tay công chúa, là của Mẫn Nhi."

Trong lòng Huệ phi run sợ, không ngờ Nhan Mẫn thật sự đã gượng ép. Bà ta giải thích: "Bệ hạ, mặc dù vương quan là của Mẫn Nhi, nhưng người cướp vương quan cũng không nhất định là do Mẫn Nhi phái đi, Mẫn Nhi tuyệt đối sẽ không đối xử với công chúa như vậy, đó là muội muội ruột của hần mà! Xin bệ hạ tra rõ."

Khánh Đế hừ mạnh một tiếng.

Thái giám tổng quản Lý Anh ở bên ngoài bẩm báo, nói Khang Dương Vương yết kiến.

"Cho hần vào!" Khánh Đế lạnh giọng nói.

Nhan Mẫn bước nhanh vào, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, lập tức biết sự tình không ổn, vội vàng quỳ xuống đất nói: "Nhi thần khấu kiến phụ hoàng."

Khánh Đế hừ lạnh một tiếng: "Trong mắt ngươi vẫn còn có người phụ hoàng này? Ngươi nhìn xem, đây là cái gì?" Khánh Đế chỉ vào vương quan trên long án, nói.

Đó chính là vương quan của Nhan Mẫn, có lẽ là trong lúc bị cướp đã rơi xuống mặt đất, hơi vỡ nát.

Sắc mặt Nhan Mẫn cứng đờ, cúi đầu nói: "Bẩm phụ hoàng, là vương quan của nhi thần."

Khánh Đế cười lạnh, ánh mắt rét lạnh khiếp người: "Ngươi vẫn nhận ra?"

Về mặt Nhan Mẫn sợ hãi, trong mắt có lệ: "Phụ hoàng, nhi thần biết tội, là nhi thần không bảo quản tốt vương quan, xin phụ hoàng thứ tội!"

"Ngươi lại nói thử xem, làm thế nào mà vương quan của ngươi đến tay thương nhân buôn châu báu. Nếu như nói có lý, trẫm sẽ tha tội cho ngươi." Ánh sáng trong mắt Khánh Đế sáng sủa mờ mờ, khiến Nhan Mẫn không đoán ra được tâm tư của ngài. Nhưng bảo hần chính miệng thừa nhận mình đã thua cuộc mất vương quan, đó là điều tuyệt đối không thể: "Nhi thần vẫn luôn hết lòng bảo quản vương quan đó, một hôm nọ, viên ngọc ở chóp mũi vì thần long ra, bèn đến hiệu châu báu để khám lại, vốn dĩ ngày mai định đi lấy về."

"Vậy sao? Ngươi có phải người đi cướp vương quan không?" Khánh Đế lạnh giọng hỏi.

"Nhi thần tuyệt đối không có!" Nhan Mẫn dứt khoát nói.

Khánh Đế không nói gì, lạnh lùng nhìn sát vào Nhan Mẫn: "Trẫm cũng hi vọng điều ngươi nói là sự thật." Nói xong nhắm mắt không nói gì.

Trong Ngự thư phòng hoàn toàn rơi vào tĩnh mịch. Qua một lúc lâu, chợt nghe thấy Lý Anh ở bên ngoài bẩm báo Thượng thư bộ Hình Tàn Phi Phàm đến.

Tàn Cửu nhú mày, không biết vì sao Lưu Liên lại dính dáng đến chuyện này. Rèm cửa kéo ra, Lưu Liên mặc một bộ quan phục bước nhanh vào trong, sau khi quỳ bái, Khánh Đế hỏi: "Tần ái khanh, đã thẩm tra rõ ràng chưa?"

Lưu Liên bẩm báo: "Bệ hạ, thần đã thẩm tra chuyện xảy ra rõ ràng. Cửa hiệu của Vương Hồ không chỉ buôn bán châu báu, mà còn bố trí sòng bạc. Kỹ thuật đánh bạc của Vương Hồ rất cao, hần luôn lấy phu nhân của hần ra đặt cược, mà đối phương lại yêu cầu đặt cược bằng châu báu. Nghe hần nói, ngày mùng ba tháng Năm, có một vị công tử ăn mặc hoa lệ vào cửa hiệu của hần, nhìn trúng phu nhân nhà hần, bèn thế chấp chiếc nhẫn trên ngón tay, kết quả đã thua hần. Sau đó, hằng ngày công tử ăn mặc hoa lệ này đều đến cược một lần, phần lớn đều là buổi tối, mà vật đặt cược mỗi lần mang đến đều là trân bảo hiếm thấy. Mãi cho đến mùng tám tháng Năm, Vương Hồ cảm thấy đã thắng vị công tử ăn mặc hoa lệ này quá nhiều châu báu, vì thế muốn thu tay lại, bèn nói không cảm thấy hứng thú với châu báu của công tử ăn mặc hoa lệ nữa, không muốn cược thêm. Không ngờ, vị công tử ăn mặc hoa lệ đó chẳng hề hết hi vọng, cách một ngày lại mang đến một chiếc mũ ngọc khảm đầy trân châu. Hần không hề biết đó là vương quan, tưởng là mũ ngọc thông thường. Phu nhân của hần cực kỳ thích trân châu trên mũ ngọc đó, vì thế hần đã đồng ý cược một lần cuối cùng. Hần thật sự không ngờ, đó lại là vương quan của Khang Dương Vương, nếu như biết, hần cũng sẽ không gỡ trân châu trên vương quan xuống khảm lên trâm cài."

Khánh Đế kịch liệt ho khan vài tiếng, tay chỉ vào Nhan Mẫn nói không nên lời.

Lưu Liên lại nói: "Thần đã phái người vào trong cửa hiệu, đưa nhẫn và châu báu theo lời Vương Hồ đến đây, mời bệ hạ xem qua." Lưu Liên nói xong, lập tức giao nhẫn, cây san hô cao vài thước, vòng ngọc, ngọc bội mà Nhan Mẫn thua mất vào tay Lý Anh.

Lý Anh bụng lấy đưa lên long án.

Khánh Đế vất vả lắm mới ngừng ho khan, cầm từng món châu báu Lý Anh dâng lên quan sát một lượt, sắc mặt đã sớm biến thành tái mét.

"Nguyệt tử, người còn nói là người đưa đến cửa hiệu để khám ngọc?" Ngón tay ông run run, cầm nhẫn lên: "Chiếc nhẫn phi thúy này là trâm ban cho người vào năm người mười lăm tuổi, lẽ nào người cũng mang nó đến hiệu châu báu để khám ngọc? Cái này..." Khánh Đế lại cầm một miếng ngọc bội lên: "Nếu trâm nhớ không nhầm, miếng ngọc bội này là trước đây trâm ban cho mẫu phi của người, mẫu phi của người lại để lại cho người, đó là di vật của mẫu phi người. Lẽ nào nói, đó cũng là do người đưa đến hiệu châu báu để khám ngọc? Cái này..." Khánh Đế vươn tay ra cầm cây san hô, nhưng bởi vì ngón tay run rẩy không thể đi chuyển, chỉ có thể chỉ vào cây san hô nói: "Lẽ nào cây san hô này cũng dùng để khám ngọc sao? Người hãy nói cho trâm, người muốn khám vào đâu?"

Ngự thư phòng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có giọng nói ần chứa phẫn nộ của Khánh Đế.

Sắc mặt từng người trong phòng khác nhau.

Sắc mặt Nhan Mẫn sớm đã trắng như giấy, mồ hôi lạnh trên trán cũng đã túa ra. Vốn dĩ hần nghĩ, cho dù thẩm tra ra cái gì, mình đều phải khẳng khái là đưa đi khám ngọc. Nhưng không ngờ đến, Lưu Liên này lại thu thập được những món châu báu đó, lập tức không còn lời nào để nói.

Sắc mặt Huệ phi trắng bệch, khóe môi mím chặt, vẻ mặt hết hi vọng trong mắt rất rõ ràng. Sắc mặt Vu thái phó lạnh lùng nặng nề, đầu mày cau lại rất chặt, rõ ràng không tin đường đường là vương gia lại tham gia đánh bạc. Sắc mặt Tô tướng bình tĩnh, nhưng nếu như nhìn kỹ, lại nhìn ra được khóe môi hơi cong. Viên Bá mặt không biểu cảm, chỉ là ánh mắt sắc bén quét qua Nhan Mẫn một cái.

Tần Cửu liếc Lưu Liên một cái, nhưng thấy hần không nhìn nàng cái nào, sắc mặt bình tĩnh như sóng, ánh mắt nghiêm túc. Nàng cảm thấy, sau khi đến Lệ Kinh, thay đổi của Lưu Liên đã càng lúc càng lớn. Hần sớm đã không phải là người thiếu niên ngây thơ ngày trước nữa, chuyện hôm nay, mặc dù không có căn dặn của nàng, nhưng hần làm rất tốt.

Khánh Đế nói từng câu một, đến cuối cùng, con giận dữ trong giọng nói đã cực thịnh, ngài đột nhiên dùng sức, gạt châu báu trên long án cùng với vương quan của Nhan Mẫn xuống.

Từng món châu báu rục rờ muôn màu rơi xuống mặt đất, khi tiếp xúc với mặt đất, phát ra tiếng vang lạnh lạnh. Cây san hô đã vỡ, sáu viên ngọc chớp mũi còn lại trên vương quan cũng rơi xuống, không cam tâm nảy lên lộc cộc trên mặt đất.

Trong Ngự thư phòng, nhất thời những tiếng leng keng từng từng vang lên không dứt.

Đến cuối cùng, khi rốt cuộc đã yên tĩnh lại.

Nhan Mẫn im bất như ve sầu mùa đông, dập đầu xuống đất, khóc nói: "Phụ hoàng, là nhi thần bất hiếu, xin phụ hoàng bớt giận!"

Mọi người thấy đều quỳ rạp xuống đất, Tần Cửu cũng quỳ xuống theo mọi người, đồng thanh nói: "Bệ hạ bớt giận!"

Lý Anh bước lên phía trước đỡ Khánh Đế nói: "Bệ hạ, ngài phải bảo trọng long thể!"

Tần Cửu rất rõ, Khánh Đế không thể nào bớt giận.

Bây giờ Nhan Mẫn có thể thua mất vương quan của mình vì đánh bạc, sau này cũng có thể thua mất nước của mình vì đánh bạc. Huống chi, canh bạc này còn liên quan đến vật đặt cược là nữ nhân. Vì một nữ nhân, thua mất cả vương quan của mình. Và lại, còn có chuyện của Chiêu Bình. Khánh Đế tuyệt đối sẽ không phái người đi thẩm tra xử lý xem rốt cuộc có phải người do Nhan Mẫn phái đi cướp lại vương quan trong tay Chiêu Bình hay không, bởi vì cho dù không phải là Nhan Mẫn, vương vị này của hần cũng không bảo vệ được. Nếu như tra rõ là hần làm, thể diện của Khánh Đế ở đâu, hoàng tử của mình vì vương qua mà suýt chút nữa làm công chúa của mình bị thương.

Nếu như bản thân Nhan Mẫn không quý trọng vương quan này, đương nhiên Khánh Đế cũng sẽ không cho nữa. Ngày hôm sau, Khánh Đế lập tức hạ chỉ tước đi vương vị của Nhan Mẫn. Từ đó, Nhan Mẫn không còn khả năng tranh giành ngôi vị thái tử nữa.

Chuyện này, khiến cả triều chấn động.

Cho dù người của Thiên Thần tông muốn nói giúp cho Nhan Mẫn, cũng không tìm được lý do có thể thuyết phục Khánh Đế.

* Lời tác giả:

Chương trước có sửa chữa rất nhỏ.

Vốn dĩ Tần Cửu dự đoán được Nhan Mẫn sẽ đi uy hiếp xe ngựa áp tải Vương Hồ và Sương Ngọc của Chiêu Bình công chúa. Nhưng cảm thấy không

thỏa đáng lắm, bởi vì chỉ cần giải thích rõ ràng chuyện này với Chiêu Bình là có thể sẽ lấy vương quan về, Nhan Mẫn không nhất thiết cần phải ngu ngốc đi uy hiếp như vậy. Cho nên đã sửa thành Tần Cửu giả họa, dưới đây là hai câu sau khi sửa: Vương quan không thể so với châu báu khác, sau khi Nhan Mẫn thua mất, chắc hẳn sẽ đề phòng Vương Hồ và Sương Ngọc mang bảo vật rời đi, hẳn là ở đây sẽ có tai mắt của hắn. Nếu như hắn biết Chiêu Bình muốn đưa Vương Hồ và Sương Ngọc đến Kinh phủ doãn, nửa đường ngăn Chiêu Bình lại, nói rõ chuyện này muốn lấy vương quan về, kế hoạch sẽ không thể triển khai được.

Tần Cửu đột nhiên hít một hơi, nói với Tỳ Ba: "Tỳ Ba, người mau chóng phái người giả vờ đi bắt cóc Vương Hồ và Sương Ngọc, sự việc càng âm ỉ càng tốt, lại âm thầm phái người báo tin cho Viên Bá, cứ nói công chúa gặp phải bắt cóc ám sát, bảo ông ấy phái kiêu kỵ đến đó cứu giá."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Người có cốt giữ chân dung của bản vương không

Editor: Xám

Chuyện của Nhan Mẫn xảy ra quá nhanh, thậm chí trong triều đình và dân gian còn có một số người không phản ứng kịp. Tâm trạng Huệ phi cực kỳ phức tạp, suy cho cùng Nhan Mẫn là con nuôi dưỡng dưới tên bà ta, nói ra cũng có vài phần tình mẫu tử. Nhưng Huệ phi cũng cảm nhận sâu sắc rằng mình không có sức xoay chuyển trời đất, cuối cùng đành phải viết một phong thư, bảo Tần Cửu phái người đưa đến Thiên Thần tông. Người bọn họ ủng hộ đã sụp đổ, chuyện lớn bậc này, đương nhiên là phải thông báo cho tông chủ.

Chuyện lớn bậc này đã sớm truyền đi khắp trong ngoài triều đình và dân gian, đương nhiên không thể giấu được Liên Ngọc Nhân, Tần Cửu biết sớm muộn gì hắn cũng sẽ biết, bởi vì nàng đã có đối sách từ trước, cho nên lập tức làm theo phân phó của Huệ phi, phái người truyền tin đến Thiên Thần tông.

Mặc dù Vương Hồ và Sương Ngọc đã bố trí cho Khang Dương Vương đánh bạc, nhưng xét thấy Khang Dương Vương cải trang ra ngoài, mà với tư cách tiểu dân thông thường, cũng không thể nhận biết vương quan, cuối cùng chỉ dính một tội danh tự mình đánh bạc, sau khi bị giam trong lao vài ngày đã được thả ra ngoài. Bọn họ tuân theo phân phó của Tần Cửu, bán cửa hiệu đi, làm như đã không thể sinh sống tại kinh thành nữa, trong một đêm đã lặng lẽ rời khỏi Lệ Kinh.

Ngay khi trong kinh còn đang chấn động vì chuyện của Nhan Mẫn, sinh nhật của Lư Liên đã đến.

Mặc dù lúc trước Tần Cửu đã từng nói không đến dự sinh nhật của hắn được, nhưng bây giờ ngắm lại, đã mấy năm rồi không tổ chức sinh nhật với hắn. Nàng biết Lư Liên thích những thứ như giấy và bút mực, đã dày công chọn lựa một cái nghiên mực Tùng Hoa, cuối cùng nhớ ra bức họa mình mua ở tiệm tranh chợ Tây, nghĩ mình chỉ tùy tiện mua về, vốn cũng không dùng, bèn bảo Lê Chi gói chung cuộn tranh và nghiên Tùng Hoa chung lại, đưa đến phủ Lư Liên.

Hôm ấy, Tần Cửu không hề muốn để Lư Liên dính dáng đến chuyện của Nhan Mẫn, cho nên không nói tường tận cho hắn chuyện đó, chỉ hữu ý vô ý nhắc đến với hắn. Nhưng không ngờ, biểu hiện của Lư Liên lại bình tĩnh và cơ trí đến bất ngờ. Lư Liên hiện giờ còn trưởng thành nhanh hơn dự đoán trước đây của nàng nhiều. Hơn nữa, có lẽ hắn đã mơ hồ nhìn ra, thật ra nàng không hề đồng lòng với Thiên Thần tông, cho nên không chán ghét nàng giống như trước đây nữa.

Phủ đệ của Lư Liên và phủ đệ của Tần Cửu cách nhau không xa, không cần ngồi xe ngựa, chỉ đi bộ vòng qua một con đường là đến. Khi Tần Cửu đến phủ của Lư Liên, lập tức nhìn thấy vài cỗ xe ngựa dừng trước cổng lớn, rõ ràng đã có người nhanh chân đến trước.

Quản gia hộ vệ trong phủ Lư Liên đều do nàng an bài, nhìn thấy nàng đến, vội vàng ra nghênh đón, Tần Cửu hỏi: "Đã có ai đến rồi?"

Quản gia thấp giọng nói: "Tam công chúa Vân Thiều quốc, Nghiêm Vương, An Lăng Vương, còn có vài vị quan viên của bộ Hình đều đã đến tặng lễ vật. Hiện giờ, mấy vị quan viên bộ Hình đã đi rồi, chỉ có tam công chúa Vân Thiều quốc, Nghiêm Vương, An Lăng Vương được mời ở lại dùng cơm."

Tần Cửu nhũn mày: "Làm sao mà bọn họ biết hôm nay là sinh nhật của chủ nhân nhà người?" Năm nay Lư Liên mới vào kinh cùng nàng, lại chưa từng tổ chức sinh nhật ở đây, tại sao những người này lại biết, nếu nói Thượng Sở Sở biết thì không kỳ lạ, chỉ là tại sao Nhan Túc và Nhan Duật biết?

Quản gia hạ giọng nói: "Hôm qua chúng tiểu nhân đi mua bánh thọt, gặp được Tây Thi cô nương của phủ Nghiêm Vương. Về phần An Lăng Vương đại nhân và vài vị quan viên của bộ Hình, lại là Tần đại nhân mời, vừa rồi dùng bữa xong đã rời đi rồi."

Thì ra là thế, Tần Cửu gật gù đầu. Nàng biết Lư Liên vẫn luôn rất sùng bái Nhan Túc, nhưng không ngờ hắn sẽ mời hắn ta đến tiểu yến sinh nhật của hắn. Dưới sự dẫn đường của quản gia, Tần Cửu lập tức đi về phía phòng khách trong phủ. Phòng khách xây ở trong hậu viên, xung quanh là cây cối xanh mướt, cỏ thơm um tùm.

Thượng Sở Sở nhìn thấy Tần Cửu đầu tiên, đứng dậy khỏi chỗ ngồi nghênh đón: "Tần tỷ tỷ, sao giờ tỷ mới đến?"

Mắt phượng của Tần Cửu hí lên, mỉm cười quét mắt nhìn trong phòng khách: "Ta vốn định đợi người ta gửi thiệp mời mời ta đến đây, nhưng ai ngờ đợi

nửa ngày rồi, cũng không đợi được, đành phải mặt dày đến thôi."

Nhan Duật nhắc chân bắt chéo, nghiêng người dựa vào ghế dựa, ngón tay nhón một quả nho màu tím, nói với Tần Cửu: "Thì ra không chỉ có một mình bản vương da mặt dày!"

Lưu Liên có chút thiếu tự nhiên đứng dậy nói: "Chẳng phải Cửu gia nói mình bận, sẽ không đến góp vui sao." Thì ra Lưu Liên đã xem lời nói hôm đó của nàng là thật.

Tần Cửu đảo ánh mắt đi, chỉ thấy Nhan Túc mặc một bộ áo bào Không Tước đơn giản màu tím, một cây trầm gỗ, toàn thân từ trên xuống dưới không còn vật thừa nào nữa, hân mang khuôn mặt lạnh lùng tuấn mỹ, mặt mũi lạnh lùng ngời đỏ, vạt áo như nước, ánh mắt khoan thai, dường như thờ ơ liếc nhìn toàn bộ cảnh huyền ảo này.

"Cho dù có bận hơn, sinh nhật của Tần thượng thư, ta cũng không dám không đến đâu." Tần Cửu cười bước lên phòng khách.

Lệ Chi mở cái bọc cầm trong tay ra, đưa nghiêng mực Tùng Hoa và cuộn tranh đến trước mặt Lưu Liên nói: "Đây là quà mừng Cửu gia chuẩn bị cho Tần thượng thư."

Tỳ Ba vừa nhìn thấy Tần Cửu trình lên một nghiêng mực Tùng Hoa và một cuộn tranh, nhận ra là bức họa mua ở chợ Tây, vẻ mặt lập tức cứng lại, dù thế nào cũng nghĩ không rõ, vì sao Tần Cửu tặng bức họa này cho Lưu Liên làm quà sinh nhật.

Lưu Liên còn chưa nhận quà mừng vào trong tay, một cánh tay vươn ra bên cạnh, đã lấy tranh cuộn ra. Nhan Duật giờ cao bức tranh cướp được trong tay: "Đây là tranh vẽ của Cửu gia sao? Để bản vương thưởng thức một chút." Nhan Duật không khách sáo đặt cuộn tranh lên mặt bàn, mở ra từng chút một.

Lưu Liên cũng rất tò mò Tần Cửu tặng cho hắn bức họa gì, cũng chăm chú nhìn xem, cho đến khi tranh cuộn mở ra, sắc mặt lập tức biến đổi.

Ánh nắng nhàn nhạt chiếu lên bức họa vừa mới mở ra, nam tử trong tranh giống như đang sống, cho dù người xoay qua góc nào, đôi mắt trong trẻo đó đều sẽ nhìn về phía người.

Nam tử trong bức họa, cho dù là ai đều có thể nhìn ra chính là Nhan Túc, hắn mặc áo bào đơn giản màu tím nhạt, trong mắt ẩn chứa tình cảm dịu dàng, giữa lông mày cất chứa thâm tình, đang dựa người dưới tàng cây bên hồ, phong thái cả người trau chuốt như ngọc đã dưỡng lâu, thanh khiết như rượu cất trong hầm.

Sắc mặt Tần Cửu khẽ biến đổi.

Phong thái Nhan Túc xuất chúng, trước đây trên phố đã có không ít tiệm tranh lên vẽ hình hắn, nữ tử trong khuê các không ai không cất giữ. Nhớ năm đó, nàng cũng từng tự tay vẽ tranh cho Nhan Túc, về sau không biết vì sao đã truyền ra ngoài, bị tiệm sao in không ít để buôn bán. Trước đây, vì thế mà nàng còn cực kỳ tức giận. Nhưng không ngờ, bây giờ tiệm tranh vẫn đang bán.

Hôm đó, quả thực nàng không nhìn bức họa này đã mua về. Lúc này nhớ đến lời nói có chút mập mờ của vị chương quỹ tiệm tranh vẽ kia, chắc là nghĩ Nhan Túc đã hứa hôn với Tô Văn Hương rồi, không ngờ còn có người lên mua chân dung của hắn.

Ánh mắt Nhan Duật lướt qua bức họa, lập tức nhìn chăm chăm. Nhan Túc cũng thế, rõ ràng vẻ mặt cũng cứng đờ.

Lưu Liên nhìn bức họa, lại nhìn Tần Cửu: "Cửu gia, cái này, thật sự tặng cho tôi sao?"

"Lẽ nào bức họa này là chân dung Cửu gia vẽ Tần thượng thư? Kỹ thuật vẽ của Cửu gia quả nhiên là tuyệt vời." Nhan Duật nhìn bức họa chăm chăm, cười có chút quái dị.

Tần Cửu đi lên phía trước, cầm tranh lên: "Ta đã tặng nhầm rồi, tặng nhầm rồi."

Nhan Duật nhón một quả nho, bỏ vào trong miệng, đột nhiên vị chua trào lên: "Hả, tặng nhầm rồi, vậy chẳng lẽ Cửu gia vốn định tặng cho Túc Nhi?"

Tần Cửu cười xinh đẹp nói: "Ta đâu có kỹ thuật vẽ thế này, đây là mua ở cửa hàng ven đường, lúc đó mua nhiều quá, khi đặt ở trong phủ nhà đã lấy nhầm. Thật ra, rất nhiều nữ tử khuê các của Lệ Kinh cũng cất giữ chân dung của An Lăng Vương điện hạ, điện hạ cũng không trách ta giữ bức họa này phải không. Nếu như bây giờ để điện hạ nhìn thấy rồi, vậy chi bằng giao lại cho An Lăng Vương điện hạ đi!." Nói xong lập tức cuộn bức tranh lại, đi đến trước mặt Nhan Túc nói: "An Lăng Vương điện hạ, ngài và Tô tiểu thư đính hôn là chuyện đại hỷ, chắc hẳn nhất định là điện hạ không thiếu châu báu gì đó, bức họa này sẽ tặng cho điện hạ làm quà mừng vậy. Nói ra, ta cảm thấy bức họa này thật sự vẽ ngài rất giống."

Thật ra Tần Cửu vẫn thật sự không muốn tặng bức họa này cho Nhan Túc. Bởi vì dù sao cũng do nàng năm đó vẽ ra, Nhan Túc người ta vốn đã sớm không thấy hiếm lạ nữa.

Ánh mắt Nhan Túc chăm chú, đưa tay ra ra định nhận lấy.

Tần Cửu đột nhiên lấy cuộn tranh về: "Là ta hồ đồ rồi. Ta tặng gì thì cũng không nên tặng điện hạ bức họa này, nếu như để Tô tiểu thư biết được, sợ là sẽ hiểu lầm. Chi bằng, hôm khác ta sẽ chuẩn bị lễ vật khác để tặng tới vậy. Bức họa này ở lại trong tay ta, e rằng cũng sẽ khiến Tô tiểu thư hiểu lầm, chi bằng hủy nó đi mới thích hợp nhất." Nói xong, lập tức đưa tay mở bức họa ra, hai ba lần đã xé bức họa tan nát.

Về mặt của mọi người trong phòng khách khác nhau, nhưng rõ ràng đều có chút sững sờ.

"Tại sao ta cảm thấy hình như Cửu gia rất hận ta?" Nhan Túc đột nhiên hỏi.

Hận?!

Tần Cửu bình phẩm chữ này.

Đúng vậy, nàng hận hắn.

Mọi người đều nói, nếu như người yêu một người càng sâu, vậy thì khi hắn phản bội người, người sẽ càng hận hắn.

Ngày trước, nàng yêu hắn bao nhiêu, sau này, lại hận hắn bấy nhiêu.

Hành hạ của loại yêu hận này còn sâu hơn hành hạ mà thân thể nhận lấy. Ngày ngày đêm đêm, hành hạ giống như khoét xương gò bó, quanh quẩn trong lòng nàng vô số lần. Nàng đã từng nghĩ, nếu như có một ngày nhìn thấy hắn, nhất định sẽ trả lại gấp bội những hành hạ này lại cho hắn. Thế nhưng, hôm Tết Nguyên Tiêu đó, nhìn thấy hắn và Tô Văn Hương thành đôi đánh cặp ở phố Thiên Môn, khi hoa đăng nàng đích thân làm được tặng đến tay Tô Văn Hương, hận thù khắc cốt trong lòng nàng đã đột nhiên biến thành một câu chuyện cười động trời. Mà bản thân nàng, dường như cũng đã đột nhiên biến thành một thằng hề.

Nàng hận hắn có tác dụng gì? Hắn đã sớm tiêu dao tự tại, tình thâm ý trọng với nữ tử khác rồi.

Sau đại kiếp sinh tử, tất cả của ngày hôm ấy, cho dù là yêu hay hận, đều đã hóa thành sương sớm, vào khoảnh khắc hiện ra ánh dưới ánh mặt trời, đã biến mất không còn tung tích.

Hiện giờ, nàng không hận hắn!

Thế nhưng hắn cũng nhất định phải trả cái giá tương ứng cho tất cả những gì hắn làm!

Tần Cửu nhìn dung mạo trong trẻo gần trong gang tấc của Nhan Túc, cười xinh đẹp nói: "Đúng vậy, ta hận ngài, ta nghĩ nữ tử toàn Lệ Kinh đều hận ngài, bởi vì ngài đã lấy Tô Văn Hương!"

Lông mày Nhan Túc nhíu lại, cười thản nhiên: "Cửu gia nói đùa rồi."

Tần Cửu kéo ghế dựa ra, chậm rãi ngồi xuống: "Là sự thật, còn thật hơn vàng, ta không chỉ hận ngài, ta còn hận Tô Văn Hương. Điện hạ cũng nên bảo vệ vị hôn thê của ngài thật tốt, bằng không, ngộ nhờ có vị cô nương đó không nhận được, xuống tay với Tô tiểu thư, ngài cũng đừng hoài nghi ta, có điều, nói đến chuyện này, ta lại nghĩ đến một chuyện khác. Tam công chúa, người vẫn nhớ vị thích khách ám sát người ở Minh Nguyệt sơn trang chứ, tên gọi Thúy Lan, nghe nói bây giờ nàng ta đã là thị nữ bên người của Tô tiểu thư, chuyện gì xảy ra đây? Lẽ nào nói, vốn dĩ Thúy Lan chính là thị nữ của Tô tiểu thư, là Tô tiểu thư phái nàng ta đi ám sát tam công chúa?"

Lời nói của Tần Cửu đã thành công gọi lên sự phản cảm của Nhan Túc, hắn nhíu mày, lạnh giọng nói: "Ta đã giải thích rõ ràng chuyện này với hai vị công chúa của Vân Thiệu quốc rồi, Thúy Lan không phải thích khách, hơn nữa, chuyện này cũng không đến lượt Cửu gia quản."

"Tần tỷ tỷ, quả thật cũng không chắc chắn Thúy Lan là thích khách." Thượng Sở Sở thấy thế vội nói.

Quả nhiên Thượng Sở Sở là một nữ tử tâm lòng rộng mở, nàng say mê Nhan Túc, hiện giờ vì thấy Nhan Túc nặng tình với Tô Văn Hương nên đã thu lại phần say mê đó, bây giờ cũng không mất tự nhiên với Nhan Túc như thế nữa.

"Nói như vậy, là con chó săn tên là gì đó... Đúng rồi, tên Hồ Trảo của điện hạ bắt nhầm sao? Vậy thích khách thật sự đâu? Lẽ nào cứ buông tha hắn như thế?" Tần Cửu nói với khí thế bức người.

Rõ ràng Nhan Túc lười cãi nhau với Tần Cửu, hắn đứng dậy nói với Lưu Liên: "Tần thượng thư, không quấy rầy nữa, vậy bản vương xin cáo từ."

Lưu Liên đứng dậy đi tiễn khách, Nhan Duật ngồi trên ghế dựa, cười tủm tỉm nhìn Tần Cửu đang say đắm nhìn chăm chăm bóng lưng của Nhan Túc, vươn ngón tay nhón lấy quả nho, vừa ung dung thong thả lột vỏ nho, vừa hỏi: "Cửu gia, trong phủ của người có cất giữ bức họa của bản vương không?"

Đây là lần đầu tiên Tần Cửu thấy ăn nho còn phải lột vỏ.

"Đương nhiên là không!" Tần Cửu thản nhiên nói.

Rõ ràng Nhan Duật rất tổn thương: "Lẽ nào dung mạo của bản vương không bằng Túc Nhi?"

Thật ra, người cất giữ chân dung của Nhan Duật không nhất định là ít hơn Nhan Túc, chỉ có điều, trùng hợp tranh Tần Cửu mua là của Nhan Túc.

"Vương gia vẫn nên ăn ít nho một chút đi, tại sao ta cảm thấy lời ngài rất chua."

"Chua sao? Quả thực nho này rất chua, Cửu gia cũng thử xem." Nhan Duật nhặt một quả nho, ném về phía Tần Cửu.

Tần Cửu đưa tay cầm lấy, nghịch ngo giữa ngón tay, nói với Thượng Sở Sở bên cạnh: "Tam công chúa, quà của người đã tặng chưa?"

Sắc mặt Thượng Sở Sở đỏ lên, đứng dậy nói: "Cửu gia, ta về dịch quán trước." Chắc là vẫn chưa lấy quà ra, đi tìm Lư Liên để tặng rồi, Tần Cửu đoán chắc hẳn quà nàng ấy tặng là túi hương.

"Cửu gia, bản vương phát hiện ra quả thật Tần thượng thư là một bậc đại tài, trước đây nguoi nói không sai." Nhan Duật vừa lột vỏ nho vừa nói.

Tần Cửu cười nói: "Ta đã sớm nói với vương gia điểm này rồi. Đúng rồi, Khang Dương Vương đã bị tước vương vị, vương gia có tính toán bước tiếp theo chưa?"

Nhan Duật nhếch môi nói: "Thật ra ta cảm thấy Cửu gia lại càng đại tài hơn, không biết Cửu gia có tính toán gì?"

"Ta nghĩ, cơ hội của vương gia đến rồi." Tần Cửu mỉm cười nói.

Khang Dương Vương Nhan Mẫn sụp đổ, nhìn thì vị trí thái tử là vật nằm trong túi của Nhan Túc, nhưng thật ra không phải.

Mặc dù hiện giờ thân thể Khánh Đế suy yếu, nhưng dù sao vẫn là tráng niên, nhất định không muốn buông quyền như vậy. Nếu không, mấy năm nay ngài cũng sẽ không dung túng hai vị hoàng tử tranh đấu kiểm chế lẫn nhau như thế. Bây giờ, Nhan Mẫn bị lật đổ quá sớm, không có thể lực kiểm chế Nhan Túc, Khánh Đế có thể yên tâm sao?

Kim Ngô Vệ trong kinh lại trong tay An Lăng Vương, trong quân đội cũng có người của Nhan Túc, thế lực lớn như vậy, nhất định Khánh Đế muốn cất nhắc thêm một người để cân bằng thế lực của Nhan Túc. Mà Khánh Đế lại không có hoàng tử nào khác, chỉ có hoàng đệ Nhan Duật này thôi. Bước tiếp theo, e rằng Khánh Đế sẽ muốn cất nhắc nâng đỡ Nhan Duật.

Thật ra Tần Cửu có tính toán của chính mình, rất rõ ràng Nhan Mẫn không phải là đối thủ của Nhan Túc. Cái Tần Cửu muốn là người có thực lực đối đầu với Nhan Túc hơn, người đó chính là —— Nhan Duật.

* Lời tác giả:

Tranh đấu giữa Tần Cửu và Nhan Túc đã chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Lột sạch ăn ngay

Editor: Xám

Thật ra Tần Cửu có tính toán của chính mình, rất rõ ràng Nhan Mẫn không phải là đối thủ của Nhan Túc. Cái Tần Cửu muốn là người có thực lực đối đầu với Nhan Túc hơn, người đó chính là —— Nhan Duật.

Mặc dù Nhan Duật là hoàng thúc, danh phận tranh quyền kém hơn một chút, nhưng con người Nhan Duật này không hề giống như Nhan Mẫn, chỉ hành động theo lời Thiên Thần tông. Nàng tin rằng, nếu như sau khi Nhan Túc thua, Nhan Duật có được ngôi cao, nhất định thứ đầu tiên muốn đối phó là Thiên Thần tông, hẳn sẽ không bị Thiên Thần tông khống chế, điểm này Tần Cửu có thể khẳng định.

"Chuyện của Khang Dương Vương lần này, là tác phẩm của Cửu gia phải không!" Nhan Duật đưa ngón tay chậm rãi lột vỏ nho, ánh mắt chăm chú.

Tần Cửu không nhịn được trêu chọc: "Vương gia ngài khẳng định là đang lột vỏ nho sao? Tại sao ta cảm thấy ngài đang thoát áo tháo dây cho nữ tử ngài yêu thương nhỉ? Vương gia cảm thấy đúng không, nghe nói mùa thu hàng năm đều có một đại hội chiêu mộ binh sĩ?"

Nhan Duật thoải mái nhàn nhã cười nhẹ, lười biếng liếc xéo nàng một cái: "Đúng vậy, vào tháng Tám hàng năm, Cửu gia có tính toán gì không?" Hắn bỏ quả nho đã lột trần vào miệng: "Ta luôn dịu dàng với nữ tử, đối với hoa quả cũng như vậy. Cửu gia không cảm thấy nữ tử và hoa quả không khác biệt lắm sao, lột sạch vỏ là sẽ bị ăn luôn."

Hắn nói xong, lại cầm một quả chuối tiêu trên bàn lên, động tác ái muội bắt đầu lột vỏ chuối.

Tây Phi ở phía sau Nhan Duật không nhịn được nhủ mảy, hai người này đang bàn chuyện chính sự sao? Phải không?

Tần Cửu cười lười biếng: "Nếu như có thể làm trước thì tốt rồi."

"Hắn là việc này không khó, giao cho bản vương làm đi!" Nhan Duật thương thức từng miếng chuối tiêu nhỏ, hắn khép hờ mắt lại theo thói quen, ánh mắt

chậm rãi tuần tra trên gương mặt Tần Cửu: "Cửu gia, ngươi là loại quả nào đây?"

Tần Cửu sững sốt, sau đó cười nói: "Vương gia cảm thấy thế nào?"

"Cửu gia biết quả lưu liên (sầu riêng) chứ. Bề ngoài lưu liên có rất nhiều gai nhọn, thậm chí người chưa từng thấy sẽ hiểu lầm nó là một loại vũ khí, rất giống chùy Lưu Tinh trong mười tám loại binh khí. Hơn nữa, nó còn có một mùi lạ trời sinh, thậm chí có thể nói là mùi thối, có rất nhiều người chính là vì mùi này mà chùn bước trước lưu liên, bỏ lỡ vị ngon của nó, nhưng thật ra hương vị của lưu liên rất ngon, có rất nhiều người từ sau khi ăn miếng đầu tiên đã bị dư vị và cảm giác đặc biệt của lưu liên hấp dẫn. Ta cảm thấy Cửu gia hơi giống lưu liên. Hẳn là Cửu gia cũng rất thích lưu liên, bởi vì tên của Tần thượng thư do Cửu gia đặt phải không." Giọng nói của hắn tao nhã êm tai, nhẹ nhàng chậm rãi như tiếng suối chảy, không nghe ra mùng giận, chỉ có sự quý quýt ai cũng chưa từng nhận thấy.

Quả thật tên Lưu Liên do Tần Cửu đặt, nhưng lúc nàng đặt tên, cũng chưa từng nghĩ mình giống với loại quả đó.

"Vương gia, ta chưa đắc tội với ngài đâu, ngài nói thế là làm hại ta phải không?" Bề ngoài lưu liên có rất nhiều gai nhọn, quả thật hình thù xấu xí, hơn nữa còn có mùi thối: "Nữ tử xinh đẹp dịu dàng như ta, làm sao có thể giống quả lưu liên gai nhọn khắp người, mùi thối nồng trời đất chứ? Có điều, hương vị của lưu liên thanh khiết ngọt lành, hẳn là điểm này khá giống ta." Tần Cửu nói mà mặt không đỏ tím không đập mạnh.

Khóe môi Nhan Duật cong lên, thứ ánh sáng không thể diễn tả bằng lời lóe lên trong con ngươi sâu thẳm của hắn, vẻ tươi cười của hắn trở thành cười mỉm, ý cười triền miên không dứt: "Cửu gia hiểu lầm rồi, cái ta nói chỉ là về bề ngoài, về phần bên trong, vẫn chưa biết."

Mây Tần Cửu nhướng lên: "Vương gia, ta cảm thấy nam nhân cũng giống như hoa quả, mà vương gia thì giống quả dưa hấu, có điều, lại là dưa hấu đã hỏng, bề ngoài nhìn vẫn tươi mới đẹp đẽ, nhưng lại là một bụng xấu xa."

Một tràng cười phát ra từ miệng Nhan Duật, ngay cả Tây Thi cũng cười đến mức khom người xuống, nàng ta cũng cảm thấy ví dụ này của Tần Cửu thật là chính xác.

Lưu Liên tiễn Nhan Túc xong quay về, thấy Nhan Duật tươi cười vui vẻ, không nhịn được hỏi: "Vương gia, chuyện gì mà khiến vương gia vui vẻ như thế?"

Nhan Duật ngừng cười, liếc Lưu Liên một cái, nhớ đến cuộc bàn luận về lưu liên vừa rồi, đứng dậy vỗ vai Lưu Liên, dùng giọng điệu vô cùng ôn hòa thông cảm nói: "Vừa rồi, Cửu gia nói, Lưu Liên vừa xấu vừa thối, nàng ta cực kỳ chán ghét. Tần thượng thư, sinh nhật vui vẻ, bản vương cáo từ." Giọng điệu hắn ôn hòa, giọng nói có ý đề thấp mang theo từ tính trời sinh, lời nói ra lại tràn đầy khiêu khích, cuối cùng không quên nhón một quả nho lên, cười vô cùng gian trá mà đi.

Về mặt Lưu Liên đầy oán thán nhìn về phía Tần Cửu. Tặng quà sinh nhật lại tặng một bức tranh chân dung nam tử khác cho hắn, lại âm thầm nói hắn vừa xấu vừa thối, hắn có thể vui vẻ trải qua sinh nhật này mới lạ.

Tần Cửu nhiu mày, trong lòng thầm mắng Nhan Duật mấy lần, mỉm cười nói với Lưu Liên: "Liên Nhi, quả thật ta nói lưu liên vừa xấu vừa thối, nhưng không phải ta nói ngươi, là quả lưu liên cơ."

Lưu Liên thờ ơ nhìn Tần Cửu: "Cửu gia, nô tài biết mình không khiến người ta yêu thích, ngài không cần giải thích nữa." Gặp phải Lưu Liên đầu gối bướng bỉnh, Tần Cửu cảm thấy rất đau đầu, vì thế trong lòng lại mắng kẻ đầu tên Nhan Duật mấy lần.

"Ai nói ngươi không khiến người ta yêu thích, ta thích Liên Nhi mà, không phải Sở Sở cô nương cũng rất thích ngươi sao, nếu không tại sao lại đến chúc mừng sinh nhật ngươi, nói ra, nàng ấy đã tặng ngươi quà mừng gì rồi?" Tần Cửu vội nói lảng sang chuyện khác.

Về mặt Lưu Liên vốn còn có chút ừ rừ, nghe thấy lời Tần Cửu, vội che tay áo nói: "Không, không tặng gì cả."

Ánh mắt Tần Cửu đảo một vòng sang ống tay áo Lưu Liên, cười tủm tỉm nói: "Sẽ không phải là túi hương thơm ngổn trăng lớn chứ!"

Lưu Liên ngẩng đầu, về mặt "Làm sao ngài biết".

Khóe môi Tần Cửu hơi cong, ý cười trong trẻo.

Nàng liếc ra ngoài phòng khách một cái, thấy Lê Chi và Anh Đào đang đứng bên bụi hoa nói chuyện, bèn chậm rãi đi đến trước bàn rồi ngồi xuống, thấp giọng nói: "Liên Nhi, chuyện của Nhan Mẫn, ngươi làm rất tốt."

"Cửu gia, ngài thật sự muốn điều tra vụ án của Bạch hoàng hậu sao?" Lưu Liên thấp giọng hỏi.

Tần Cửu gật đầu, lông mi run nhẹ, ở dưới mí mắt, phủ xuống một lớp bóng mờ thật dày.

"Chỉ sợ đây là một việc rất khó." Lưu Liên nói với giọng trầm thấp, từ sau khi nghe nói vụ án nhà hắn có liên quan đến vụ án của Bạch hoàng hậu, Lưu Liên bèn rất để tâm đến vụ án này. Vô tình phát hiện ra, vụ án này rất khó lật lại.

"Hiện giờ trong triều vì chuyện Nhan Mẫn mà có chút phân tán, trước đây ta vẫn luôn không cho ngươi hành động thiếu suy nghĩ, bây giờ thời cơ đã đến, trong thời gian gần nhất, ngươi nghĩ cách sao chép lại một bản hồ sơ của vụ án kia." Tần Cửu cười lạnh lùng, đương nhiên nàng biết vụ án có chứng cứ xác thực khó mà lật lại, nhưng nàng vẫn muốn lật. Mấy năm nay, bộ Hình vẫn luôn nằm trong tay Nhan Túc, người của nàng rất khó thâm nhập vào. Sau khi Chu Từ Thu sụp đổ, Lưu Liên đã vào bộ Hình, nàng cũng im lặng an bài người tiến vào, thế nhưng nàng hiểu rõ, Nhan Túc ở bộ Hình nhiều năm,

trong bóng tối nơi đây vẫn có người của hắn. Hồ sơ vụ án của Bạch hoàng hậu đã niêm phong cất vào kho, người khác rất khó tiếp cận, mặc dù Luru Liên có thể tiếp cận, nhưng nếu như không có cái cơ thích hợp, rất dễ khiến người khác hoài nghi, cho nên Tần Cửu mới cực kỳ thận trọng với chuyện kiểm tra hồ sơ.

Luru Liên gật gật đầu với vẻ mặt nghiêm túc. Phía sau công đường của bộ Hình, chính là nơi làm việc của quan viên bộ Hình, chừng sự lại mục lớn nhỏ của bộ Hình có hai mươi người, nha dịch trong đó hơn một trăm người. Hôm ấy, Thượng thư bộ Hình Tần Phi Phàm sai người thu xếp hồ sơ vụ án hai năm gần đây lại một lượt, vậy nên cả ngày, nhân viên khắp bộ Hình đều bận đến mức đầu óc choáng váng, hồ sơ cũng đặt ở khắp nơi.

Luru Liên thừa dịp mọi người bận rộn không ai chú ý, đã đến phòng hồ sơ, xem hồ sơ đại án đã niêm phong một lượt. Cho đến khi lật đến phần giới thiệu người liên quan đến vụ án, hắn đã bị một phần giới thiệu làm kinh hãi, thay vì nói là giới thiệu, thật ra nói chính xác là một bức chân dung.

Con gái của Anh Quốc công Bạch Nghiễn, Bạch Tố Huyền.

Bức họa đó vẽ cực kỳ qua loa, nhưng từ mặt mày nữ tử Luru Liên vẫn nhận ra được điểm quen thuộc, bàn tay hắn cầm hồ sơ không nhận được run rẩy kịch liệt, rồi tiếp tục run run, cuối cùng run rẩy đến mức tay hắn gần như không cầm được hồ sơ.

Thì ra, bình thường Bạch Tố Huyền có dáng vẻ thế này.

Tận sâu trong ký ức, vào ngày sinh nhật hàng năm, nữ tử xuất hiện trong nhà hắn với khuôn mặt mang ý cười nhẹ nhàng, đang từ từ hiện lên trước mặt hắn.

Huyền tỷ tỷ.

Bạch Tố Huyền.

Tại sao hắn chưa bao giờ nghĩ tới, giữa hai cái tên này lại có cùng một chữ.

Mặc dù bức họa này không thể thể hiện được một phần phong thái tao nhã tài hoa của nàng, nhưng lúc này Luru Liên có thể khẳng định, đây nhất định là nàng. Ánh mắt hắn lướt qua bốn chữ cuối cùng: Sự tội tự thiên.

Thì ra, Huyền tỷ tỷ cũng đã sớm không còn trên thế gian này nữa rồi.

Rốt cuộc không thể nhìn thấy nụ cười dịu dàng nhân nhã của nàng nữa, cũng không thể vẽ tranh cho hắn nữa, cũng không thể tặng cho hắn những món đồ chơi nhỏ khiến hắn yêu thích không buông tay vào ngày sinh nhật nữa, cũng... Khoảnh khắc này, Luru Liên cực kỳ bình tĩnh, ngọn đèn mờ mịt trong phòng chiếu sáng gương mặt trong trẻo thanh tú của hắn, mặc dù sắc mặt trắng nhợt đến tột cùng, nhưng bờ môi lại mím rất chặt, mà trong mắt hắn, ánh sáng rực rỡ kia lại giống như hỏa liên (hoa sen lửa) nở rộ bên bờ âm phủ. Đầu hắn bình tĩnh xem hết toàn bộ hồ sơ, từ trước đến nay trí nhớ của hắn rất tốt, nhưng vội vàng xem lướt qua nhiều tờ như vậy, quả thực rất khó ghi nhớ, thế nhưng hôm nay, không biết vì sao, sau khi hắn xem xong, dường như từng chữ từng câu trong hồ sơ này đã được khắc vào trong bộ não, rõ ràng đến tột cùng.

Dẫu rằng hắn muốn quên đi, nhưng cũng không thể.

Về mặt Luru Liên như bình thường, trở về phòng trực với sắc mặt trong trẻo lạnh lùng, sắc trời đã sắp hoàng hôn, trong phòng đã đốt đèn, trong mắt hắn, bóng người bận bịu dưới ánh đèn lại đu đưa giống như bóng quỷ.

Hắn ho nhẹ một tiếng, mỉm cười nói: "Hôm nay các vị đều vất vả rồi, bản quan lấy bạc ra, để mọi người vui vẻ một chút."

Luru Liên dẫn lại mục của bộ Hình đến từ lâu, tự mình gọi một bàn rượu và thức ăn, còn gọi hai đào hát hầu rượu, cả đêm nay chơi rất vui vẻ. Mà Luru Liên thân là Thượng thư, từ đầu đến cuối đều nói cười riu rít, vẻ mặt bình tĩnh, mỗi một câu nói ra đều rất đúng mực.

Tiệc đến đêm khuya, Luru Liên ợ hơi rượu ngồi kiệu quan hồi phủ. Ngồi ở trong kiệu, Luru Liên mới phát hiện tay chân mình lạnh ngắt, có cảm giác mệt mỏi kiệt sức, nhưng hai tròng mắt lại sâu thẳm giống như đầm sâu ngàn năm.

8888888

Sau khi gõ trống canh đầu, Tần Cửu và Tỳ Ba mặc y phục dạ hành (đi đêm) lặng lẽ ra khỏi phủ, đi thẳng về phía phủ Luru Liên.

Nàng biết, Luru Liên và đồng僚 bộ Hình đã đến Linh Lung các, hiện giờ đang trên đường hồi phủ, nàng cũng đoán hắn đã sao lại hồ sơ, cho nên lúc này mới vào phủ tụ họp với hắn.

Nàng và Tỳ Ba không đi trên phố, mà là leo lên nóc nhà, nhưng ngay vào lúc đi đến đầu phố, lại nhìn thấy một cỗ xe ngựa dừng ở đó, trước xe treo một ngọn đèn tường vi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Liên Ngọc Nhân

Editor: Xám

Sau khi gỡ trống canh đầu, Tần Cửu và Tỳ Ba mặc y phục dạ hành (đi đêm) lặng lẽ ra khỏi phủ, đi thẳng về phía phủ Lưu Liên.

Nàng biết, Lưu Liên và đồng liêu bộ Hình đã đến Linh Lung các, hiện giờ đang trên đường hồi phủ, nàng cũng đoán hẳn đã sao lại hồ sơ, cho nên lúc này mới vào gặp hẳn.

Nàng và Tỳ Ba không đi trên phố, mà là leo lên nóc nhà, nhưng ngay vào lúc đi đến đầu phố, lại nhìn thấy một cỗ xe ngựa dừng ở đó, trước xe treo một ngọn đèn tường vi. Bên trong xe ngựa có ánh đèn lộ ra từ giữa kẽ hở rèm xe, nhưng muốn thấy rõ tình hình trong xe thì lại không thể.

Tần Cửu hơi giật mình, đèn tường vi là ký hiệu của Thiên Thần tông, hiện giờ, mặc dù trong kinh có không ít người của Thiên Thần tông, nhưng phần lớn đều có cấp bậc quan lại, sẽ không treo ký hiệu của Thiên Thần tông ra ngoài. Cỗ xe ngựa dừng ở đó lúc này sẽ không phải là Liên Ngọc Nhân đến chứ?

Giờ phút này, tâm tư Tần Cửu xoay chuyển mạnh mẽ, nàng đã sớm đoán không lâu nữa Liên Ngọc Nhân nhất định sẽ đến Lệ Kinh, nhưng vẫn không ngờ sẽ đến nhanh như vậy. Nhưng nếu như đã đến rồi, kẻ sách hiện giờ, chỉ có dốc hết sức hòa giải.

Bên cạnh xe ngựa có vài người áo đen, nhìn thấy Tần Cửu và Tỳ Ba, một người áo đen đi đến trước rèm xe ngựa thấp giọng nói gì đó, sau đó lập tức bước nhanh đến nói: "Tần môn chủ, thật là trùng hợp, tông chủ đang định đến phủ thăm hỏi, không ngờ lại gặp ở đây."

Tần Cửu cười nói: "Thì ra là tông chủ giả đáo, cho phép ta phải đi bái kiến ngay!"

Người áo đen ngăn nàng lại nói: "Tông chủ bắt ngờ nghe tin Khang Dương vương xảy ra chuyện, vừa xuất quan đã vội vàng đi ra ngoài, dọc đường mệt mỏi, vốn là muốn tạm thời nghỉ ngơi, nhưng vẫn sốt ruột muốn đến gặp Tần môn chủ. Nếu như bây giờ đã gặp rồi, Tần môn chủ hãy theo bọn ta đến phủ tông chủ đi!"

Tần Cửu nhìn lướt qua cỗ xe ngựa dừng trên phố dài, trong đầu có rất nhiều ý nghĩ hiện lên, đương nhiên nàng không muốn đến phủ Liên Ngọc Nhân, nhưng nàng cũng biết hiện giờ không phải lúc phản đối Liên Ngọc Nhân. Vì thế bèn gật gù đầu, cùng Tỳ Ba đi theo xe ngựa.

Tông chủ của Thiên Thần tông có phủ đệ trong kinh, nằm ở góc Tây Bắc của nội thành. Từ sau khi Đại tông chủ đầu tiên Liên Tư Không giúp Cao hoàng đế gây dựng giang sơn, để bày tỏ sự tôn sùng với Thiên Thần tông, năm đó Cao hoàng đế còn cố ý xây một tòa phủ đệ tông chủ, nhưng các đời tông chủ đều tuân thủ lời hứa không vào làm quan trước đây, chưa bao giờ vào kinh, cho nên tòa phủ đệ đó gần như cũng trở thành phế trang trí.

Tần Cửu cùng xe ngựa đi đến trước phủ đệ, mượn ánh trăng trong trời lạnh lạnh, mơ hồ nhìn thấy ba chữ lớn "Phủ tông chủ" trên góc cửa. Mặc dù là nhà cổ trăm năm, nhưng bởi vì cách vài năm triều đình lại phái người đến tu sửa, phủ đệ này không hề có vẻ hoang tàn, chỉ có chút hoang vu.

Người áo đen tiến lên mở cổng ra, có người vén rèm, Liên Ngọc Nhân đi xuống khỏi xe ngựa. Hắn mặc một chiếc áo choàng phủ từ đầu đến chân, mũ trùm đầu đã che khuất khuôn mặt hẳn, hắn xuống xe ngựa, dưới sự dìu đỡ của người áo đen, bước lên bậc thềm.

Xem ra quả nhiên Liên Ngọc Nhân giống như vừa rồi người áo đen nói, cực kỳ mệt mỏi, cho nên ngay cả lên bậc thang cũng cần người dìu đỡ. Nhưng Tần Cửu nhìn bóng người lên bậc thang của Liên Ngọc Nhân, cảm thấy có chút bất thường, nàng quay đầu dùng tay ra hiệu đề phòng với Tỳ Ba.

Sau khi đoàn người vào cửa phủ, người áo đen đi theo phía sau đã đóng cửa phủ rất nặng lại.

Đây là tiền sảnh trong phủ, trong sân lát đá xanh, bên cạnh trồng hoa và cây cảnh, ánh trăng giống như sương mờ, chiếu ra bóng hoa loang lổ trên mặt đất. Liên Ngọc Nhân được một người áo đen dìu đỡ còn muốn đi vào bên trong, Tần Cửu lại dừng bước, thần nhiên nói: "Điều môn chủ, mấy ngày không gặp, lá gan của ngươi càng lớn hơn rồi, ngay cả tông chủ cũng dám giả mạo sao, thật đúng là khiến ta lau mắt mà nhìn đấy."

Bóng người khoác mũ trùm đầu bỗng chốc dừng bước, phát ra một tràng tiếng cười lạnh lạnh, một lát sau, bóng người đó đột nhiên quay lại, nhìn Tần Cửu lạnh giọng nói: "Không hổ là Kiêm Gia môn chủ đầu vớ ta lâu đến thế, nhanh như vậy đã nhìn thấu ta rồi."

Nàng ta cởi áo choàng trên người xuống, tiện tay ném đi, lộ ra chiếc váy màu xanh đậm mặc bên trong, gió đêm thổi qua, làn váy phấp phới, khiến người ta có cảm giác quý dị.

Khi mới bắt đầu, Tần Cửu không hề nghi ngờ người trong xe ngựa không phải Liên Ngọc Nhân, mãi đến khi hắn xuống xe, được một người áo đen đỡ lên bậc thang, Tần Cửu đã nhìn ra điểm bất thường. Mặc dù người áo đen đỡ Liên Ngọc Nhân, nhưng lại đi trên bậc thang ở phía dưới, dường như đang tránh để hai người đứng trên cùng một bậc thang. Rõ ràng điều này không phải vô tình, mục đích làm vậy đương nhiên là vì tránh để Tần Cửu nhìn ra chênh lệch chiều cao của hai người. Nhưng hoàn toàn ngược lại, chính điểm này lại khiến Tần Cửu nghi ngờ rất nhanh, híp mắt nhìn lướt qua đã phát hiện ra, mặc dù nam tử đứng thấp hơn một bậc, nhưng lại xấp xỉ chiều cao của tông chủ trên bậc thang phía trên.

Lúc này Tần Cửu lập tức kết luận, người này không phải Liên Ngọc Nhân. Mà người biết Liên Ngọc Nhân ở Lệ Kinh này, hình như ngoài Điều Tích Nhi ra, không còn ai khác.

Tần Cửu từng chuyển lời cho Viên Bá, bảo ông thừa dịp Điều Tích Nhi lên lên vào hoàng cung bắt nàng ta lại. Viên Bá nghe lời làm theo, sau khi Nhan Mẫn xảy ra chuyện, Tần Cửu lại bảo Viên Bá thả nàng ta ra. Không ngờ, nàng ta vừa ra ngoài, đã muốn xuống tay với mình.

Tần Cửu đưa tay sửa sang lại mái tóc dài bị gió thổi rối một lát, cười như không cười liếc Điều Tích Nhi một cái, từ tốn nói: "Nếu như ngươi đóng giả người khác, có lẽ ta sẽ không dễ dàng nhìn thấu như vậy, nhưng ngươi lại đóng giả tông chủ, cho dù tông chủ một mối hơn, nhìn thấy ta cũng sẽ không lạnh nhạt như thế, ngay cả lời cũng không nói một câu. Sẽ càng không để người khác đi đỡ ngài ấy."

Điều Tích Nhi vốn ghen tỵ sâu sắc với Tần Cửu, nghe thấy câu này, con giận lập tức bùng lên.

"Ngươi... Nữ nhân chỉ biết quyến rũ tông chủ." Điều Tích Nhi sầm mặt, chỉ vào Tần Cửu nói.

Tần Cửu lười biếng cười: "Điều môn chủ, trẻ thế này rồi, lẽ nào ngươi mời ta đến phủ tông chủ chỉ là muốn thỉnh giáo quyến rũ tông chủ thế nào sao? Thấy Điều môn chủ thành tâm như thế, ta sẽ không tiếc chỉ giáo đâu."

Sắc mặt Điều Tích Nhi tức giận đến trắng bệch: "Tần Cửu, đừng trách ta lòng dạ độc ác, đêm nay chính là ngày chết của ngươi."

Tần Cửu cong khóe môi lên, lộ ra nét cười mỉa hoặc lòng người, ung dung nói: "Điều môn chủ, cũng không phải lần đầu ngươi động thù với ta, khi ta từ Thiên Thần tông đến Lệ Kinh, rốt cuộc dọc đường ngươi đã phái bao nhiêu người ám sát ta, đã lần nào thành công chưa. Lần này, ngươi cho rằng có thể thực hiện được sao?"

Điều Tích Nhi chẳng nói đúng sai, cười lạnh lùng: "Lần này sẽ không giống thế." Nàng ta nhẹ nhàng phát tay, mấy người áo đen kia lập tức đánh bọc sườn về phía Tần Cửu và Tỳ Ba.

Tần Cửu nhìn lướt qua người áo đen, cười nhạt: "Lần này Điều môn chủ thật sự bạo tay rồi, cao thủ trong Quan Sur môn đều đến cả sao?"

Điều Tích Nhi lạnh lùng nói: "Vận số của ngươi tốt, đúng lúc bọn họ đều có nhiệm vụ ra ngoài."

Tần Cửu than nhẹ một tiếng, có chút phiền muộn nói: "Vậy phải làm sao bây giờ? Thật đúng là khó đối phó mà!"

Mấy người áo đen đánh về phía Tần Cửu, Tỳ Ba rút kiếm nghênh đón, chiến đấu với mấy người kia ở một chỗ.

Trong sân, nhất thời tiếng đao kiếm đánh nhau không dứt bên tai.

Tỳ Ba lấy một địch năm, mặc dù có chút khó nhọc, nhưng tạm thời vẫn chưa lộ ra thế thua.

Điều Tích Nhi tuốt đao trong tay, nhảy vọt về phía Tần Cửu, dưới ánh trăng, trong đôi con ngươi của nàng ta lộ ra ánh sáng phần nộ ghen ghét.

Khóe môi Tần Cửu hiện ra một nét cười thần nhiên, vòng eo nhích lên, bóng người nghênh đón như quý mị, tay áo của nàng vạch ngang trời đêm, tung bay phấp phật. Tu luyện Bồ Thiên Tâm Kinh lâu như vậy rồi, đêm nay cũng nên thể hiện bản lĩnh một chút.

Mặc dù Điều Tích Nhi là nữ tử, nhưng bởi vì tập luyện võ công từ nhỏ, tất nhiên công lực phải thâm hậu hơn người nửa đường mới bắt đầu tập luyện võ công như Tần Cửu, huống hồ, nàng ta có thể ngồi vào vị trí môn chủ của Thiên Thần tông, đương nhiên võ công có chỗ hơn người. Song, khinh công của nàng ta lại kém hơn Tần Cửu một chút, thế nên hai bên đánh nhau, tạm thời khó phân thắng bại.

Điều Tích Nhi càng không làm tổn thương được Tần Cửu, trong lòng càng phần hận, ánh đao trong tay cũng càng lúc càng sắc bén, mãi đến cuối cùng, một đao của nàng ta chém về phía eo của Tần Cửu như tia chớp, trong miệng là giọng nói phần hận đặc thù của nàng ta: "Tiện nhân, ngươi đừng hòng chạy thoát!"

Con thoi trong tay Tần Cửu đang định ném ra, lại thấy thế đao trong tay Điều Tích Nhi không biết vì sao đột nhiên ngừng lại, hai mắt đột ngột trừng lớn, hình như nhìn thấy sự vật đáng sợ nào đó. Hai mắt Tần Cửu híp lại, đang muốn thừa cơ công kích, khóe mắt lướt qua mặt đất, chẳng biết từ lúc nào đã có thêm một bóng hình như quý mị.

Có thể thấy được, bóng hình đó rất dài, rõ ràng người đến rất cao. Hẳn là chủ nhân của chiếc bóng đó đã mặc một bộ áo bào rộng rãi, cho nên góc áo của bóng hình trên mặt đất bay lên phấp phật như cuồng ma loạn vũ. (ma quý múa loạn)

Vừa rồi tinh thần Tần Cửu đặt cả lên cuộc giao chiến với Điều Tích Nhi, không biết phía sau có người đến lúc nào. Nhưng nhìn thấy biểu cảm kinh hãi của Điều Tích Nhi, nàng đã đoán ra người đến là ai, con thoi trong tay vốn định ném ra đã thu lại. Nhưng nhát đao Điều Tích Nhi chém ra thì dù thế nào cũng không thể thu lại được, mắt thấy một kích giống như sấm sét đã sắp chém đến trước mắt. Ngay vào lúc này, Tần Cửu cảm thấy một luồng sức lực mạnh mẽ sục sôi cuốn qua bên cạnh nàng, đánh thẳng về phía Điều Tích Nhi.

Dưới trăng thanh, Tần Cửu nhìn thấy rõ ràng đao của Điều Tích Nhi tuốt khỏi tay trong nháy mắt, rơi xuống mặt đất, mà cả người nàng ta cũng đập lên vách tường ở phía sau tựa như một phiến lá rụng bay theo gió, rồi lại bật ra khỏi vách tường rơi xuống mặt đất, mà do sự va đập của nàng ta, vách tường vang lớn một tiếng rầm rầm, viên gạch sụp xuống ào ào, tro bụi phóng lên trời cao.

Điều Tích Nhi ngã sấp trên mặt đất một hồi lâu không động đậy, nhưng lại ngẩng đầu nhìn ra phía sau Tần Cửu, trong mắt đẹp là vẻ kinh hoàng.

"Tông... Tông chủ! Ngài... Sao vào lúc này ngài đã đến rồi?" Điều Tích Nhi mấp máy mắt nhìn thấy quý, có phần nói năng lộn xộn.

Một tiếng cười giễu cợt trong trẻo lạnh lùng truyền đến từ sau lưng Tần Cửu, âm thanh rất khẽ, phảng phất như tiếng thì thầm, nhưng cảm giác lạnh lẽo bao hàm trong đó lại khiến người ta khiếp sợ.

Tần Cửu xoay người lại nhìn, chỉ thấy chẳng biết từ lúc nào cửa lớn phía sau đã mở rộng, một bóng người đứng lặng bên cạnh cổng tò vò, một bộ y phục gấm vóc hoa lệ, dáng người cao thẳng, dung mạo tuấn nhã, mày đen mắt sáng, môi son răng ngọc, nhìn qua phong thần tuấn tú, ôn hòa nhã nhặn.

Nhưng nếu như người cho rằng hắn là công tử tiêu sái khiêm tốn hữu lễ thì sai hoàn toàn rồi, bởi vì trong đôi mắt dài tối đen như mực về kia, lại mơ hồ lộ ra tia sáng xanh lạnh lẽo, hút lấy hồn phách người.

Hắn chính là tông chủ của Thiên Thần tông Liên Ngọc Nhân.

"Nếu như bây giờ ta không đến, chẳng phải Tần môn chủ sẽ bỏ mạng dưới đao của người sao." Khóe môi Liên Ngọc Nhân khẽ nhếch, nói với giọng âm u lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đệ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Ở lại cùng nhau nghỉ ngơi

Editor: Xám

"Nếu như bây giờ ta không đến, chẳng phải Tần môn chủ sẽ bỏ mạng dưới đao của người sao." Khóe môi Liên Ngọc Nhân khẽ nhếch, nói với giọng âm u lạnh lẽo.

Tiếng nói của hắn vừa dứt, hết chiếc đèn tường vì này đến đèn tường vì khác đã sáng lên ở phía sau, một đám tùy tùng xách đèn tường vì đứng ngay ngắn chỉnh tề ở mỗi góc trong sân. Tỳ Ba cũng đã ngừng đánh nhau, mấy người áo đen đó đã sớm hoảng hốt quỳ xuống mặt đất.

Dưới đèn tường vì, vẻ mặt Liên Ngọc Nhân khoan thai, dáng người cao thẳng tựa như đứng ở trong mây, hắn lạnh lùng liếc nhìn Điều Tích Nhi một cái, tựa như từ trên mây cao thong thả nhìn xuống. Ở trong mắt hắn, dường như Điều Tích Nhi chính là con kiến.

Hắn chuyển sang phía Tần Cửu, chậm rãi đi về phía nàng, trong lúc giờ tay nhắc chân, phong lưu phóng khoáng không nói nên lời.

Tần Cửu đang cầm thoi trong tay, nhìn thấy Liên Ngọc Nhân trước mắt, lập tức lùi về phía sau một bước. Liên Ngọc Nhân chỉ đi vài bước đã đến trước mặt Tần Cửu, cúi người xốc y phục ở bờ vai Tần Cửu, xoay người nàng qua lại, xoa xoa cánh tay nắn nắn bả vai, giống như đang kiểm tra vật sở hữu của mình vậy, cuối cùng cúi người thổi vào tai Tần Cửu một hơi.

Trong nháy mắt da gà của Tần Cửu đã nổi khắp người, nhưng nàng không hề phản kháng, khóe môi vẫn cong lên thành ý cười dịu dàng, khiến nhìn mình giống như một con thỏ đang đợi làm thịt, bày ra dáng vẻ để hắn tùy ý chiếm đoạt.

"Tông chủ, cuối cùng ngài đã đến rồi!" Tần Cửu không quên nhếch khóe môi mỉm cười nói.

Liên Ngọc Nhân kiểm tra một lượt, cuối cùng dẫm lên lòng gấu đầu: "Ừm, có thể nói chuyện có thể nhúc nhích, chứng tỏ không bị thương. Vẫn biết ngóng trông bản tông chủ đến, chứng tỏ đầu cũng bình thường." Hắn vỗ vỗ bả vai Tần Cửu, mày dài đột nhiên nhíu lại, môi mỏng hơi mím, trong đôi đồng tử đen tuấn tú kia tỏa ra ánh sáng lạnh băng khiến người: "Sao lại gầy như vậy? Mới không ở bên cạnh ta mấy ngày mà đã gầy thế này rồi?"

Liên Ngọc Nhân nói xong, lại không chờ hồi đáp của Tần Cửu, mà chuyển hướng sang Điều Tích Nhi. Một chút lạnh lùng lướt qua khuôn mặt, một nét cười lạnh bạc vô tình quét qua khóe môi: "Điều môn chủ, bản tông chủ nhớ, vốn dĩ là muốn người đến Lệ Kinh, tại sao bản tông chủ vừa xuất quan, đã đổi thành Tần môn chủ rồi? Người hãy nói xem, chuyện này là thế nào đây?"

Giọng điệu của hắn thành thoi thân nhiên, nhưng Điều Tích Nhi vừa mới đứng dậy khỏi mặt đất nghe thấy lời này, lại thiếu chút nữa đã ngã quỵ xuống mặt đất lần nữa. Nàng ta nói lắp: "Tông... Tông chủ, ta..." Điều Tích Nhi nhìn Tần Cửu một cái, trong mắt hiện lên vẻ ngoan độc, lời nói khó khăn đột nhiên trở nên trôi chảy: "Là Tần môn chủ, nàng ta muốn đến kinh thành, nàng ta van xin ta đổi với nàng ta."

Thật ra, Điều Tích Nhi nói không sai.

Quả thật Tần Cửu cực kỳ muốn đến Lệ Kinh, cho nên đã thực thi kế nhỏ, khiến Điều Tích Nhi đổi với nàng. Thế nhưng, lúc này nhìn từ bên ngoài, ai cũng sẽ cho rằng Điều Tích Nhi ép nàng đổi. Dường nhiên Liên Ngọc Nhân cũng vậy, cho nên hắn cười lạnh, trong đồng tử sâu không thấy đáy lộ ra vẻ lạnh lẽo tàn độc.

"Lập lại lời nói vừa rồi lần nữa?" Liên Ngọc Nhân chậm rãi nói.

Điều Tích Nhi biến sắc, nói giống như đã hạ quyết tâm: "Là... Là ta ép nàng ta đổi, ta không muốn đến kinh thành, không muốn lấy Nhan Mẫn, bởi vì ta thích tông chủ."

Liên Ngọc Nhân hí mắt nhìn Điều Tích Nhi một lát, cười như không cười nói: "Tích Nhi à, mặc dù người giả bộ mạnh mẽ như vậy, nhưng thật ra người

rất sợ bản tông chủ phải không, người đã sợ thành thế này rồi, người khẳng định thật sự thích bản tông chủ sao?"

Người Điều Tích Nhi run rẩy, nói với giọng khàn khàn: "Quả thật thích tông chủ."

Liên Ngọc Nhân nhủ mày cười cười, lùi về sau một bước, vung tay lên với phía sau. Mấy tùy tùng của Thiên Thần tông ở phía sau nhìn thấy động tác tay của hắn, bèn lập tức đi tới, xách Điều Tích Nhi lên.

Cả người Điều Tích Nhi lại bắt đầu run rẩy, nàng ta hiểu rõ ý của Liên Ngọc Nhân, đó chính là muốn nàng ta chết. Điều Tích Nhi hoảng sợ nhìn Liên Ngọc Nhân, người phía sau lại ôm tay đứng đó, cười như không cười nhìn nàng ta, thông thả nói: "Bây giờ, Tích Nhi còn thích bản tông chủ không?"

Tần Cửu nhăn mày một cái, mặc dù Điều Tích Nhi là người tàn nhẫn, nhưng tình cảm với Liên Ngọc Nhân lại là thật. Tình cảm chân thật như vậy đặt lên người Liên Ngọc Nhân, quả thật đã mù quáng rồi. Liên Ngọc Nhân là một quái nhân, trong Thiên Thần tông có rất nhiều nữ tử diện mạo xinh đẹp, nếu như hắn thích ai, người đó nhất định phải thích hắn. Nhưng nếu như hắn không thích ai, người đó cũng không thể thích hắn, có lẽ hắn cảm thấy bị một người mình không thích thích lại là một loại khinh bỉ với hắn. Cho nên đừng nhìn Điều Tích Nhi thích Liên Ngọc Nhân, nhưng trước giờ không dám biểu hiện ra, cũng chỉ biết âm thầm tức giận dùng thủ đoạn với Tần Cửu, có lẽ nàng ta cho rằng Tần Cửu chết rồi, Liên Ngọc Nhân sẽ thích nàng ta!

Sắc mặt Điều Tích Nhi vốn trắng, lúc này bị đèn tường vi chiếu lên, càng trắng bệch như giấy. Các đệ tử môn hạ của Điều Tích Nhi thấy vậy, liên tục quỳ xuống cầu xin. Liên Ngọc Nhân lạnh lùng nhủ mày nói: "Bản tông chủ hận nhất là gà nhà bôi mặt đá nhau!"

Tần Cửu mất thấy Điều Tích Nhi đã sắp bỏ mạng, Điều Tích Nhi thật sự không hẳn phải chết, sau này, nàng ta vẫn có giá trị lợi dụng. Tần Cửu tiến lên trước một bước nói: "Tông chủ, quả thật trước đây Điều môn chủ có ân oán riêng với ta, nếu như vì việc này mà giết Điều môn chủ, vậy thì thật sự là lỗi của ta rồi."

"Nàng ta muốn giết nàng, nàng vẫn che chở cho nàng ta. Thôi được, nể mặt Cửu Nhi, tha cho người một mạng, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống lại không thể tha. Người đâu, quét năm roi." Liên Ngọc Nhân thần nhiên nói.

Dưới ngọn đèn, khuôn mặt tuần nhã của hắn không có dấu vết mừng giận.

Điều Tích Nhi nghe vậy, lập tức ủ rũ trên mặt đất.

Liên Ngọc Nhân đã sớm bắt đầu khoanh tay quan sát cái sân, nhủ mày nói: "Sân này thật sự không tệ, các người đi thu dọn quét tước một lượt, đêm nay bản tông chủ muốn ở lại đây."

Hai thị nữ phía sau lên tiếng trả lời xách đèn tường vi đi ra phía hậu viện.

Liên Ngọc Nhân xoay người cười với Tần Cửu trong ánh đèn: "Cửu Nhi, đêm nay cũng cùng ở lại đi!"

Ánh đèn đu đưa, một thân như ngọc.

Nhưng Tần Cửu nhìn ra được hứng thú khác trong nụ cười của hắn, trên người lại giống như nổi da gà, nhưng trên mặt không lộ ra chút nào, chỉ cười tủm tỉm nói: "Tông chủ, ngài đường xa tới đây, nhất định là đã mệt rồi, chỉ bằng nghỉ ngơi sớm một chút, sáng sớm ngày mai ta sẽ đến gặp tông chủ."

"Ai nói ta mệt rồi?" Liên Ngọc Nhân nhủ mày cười nhạt: "Lâu vậy rồi không gặp Cửu Nhi, lẽ nào không nhớ bản tông chủ sao?"

Tần Cửu nhìn nụ cười giống như hoa đêm nở rộ của hắn, trong lòng lại ngấm lạnh, nhưng chỉ có thể đi theo Liên Ngọc Nhân vào bên trong, trong lòng lại nghĩ đối sách thật nhanh.

Các thị nữ trong hậu viện tay chân nhanh nhẹn dọn dẹp một gian phòng, mặc dù nói lâu rồi không có người ở, nhưng dưới sự dọn dẹp tỉ mỉ của các thị nữ, trong phòng vẫn có vẻ tao nhã lạ thường. Trên tường treo một bức tranh sơn thủy, trong phòng đặt một bình hoa cổ dài, tựa như mỹ nhân dịu dàng đứng đó. Trên giường đã sớm trải xong đệm chăn, màn sa trùng điệp, từng đợt hương thơm thoang thoảng. Trên bàn đặt nệm, tỏa ra ánh sáng mờ kiểu điểm.

Liên Ngọc Nhân thông thả bước vào trong phòng, cau mày nói: "Hôm nay vội vàng, cứ ngủ tạm ở đây một đêm, các người lui xuống đi."

Thị nữ thì lễ lùi về sau đi ra ngoài, trong nháy mắt trong phòng chỉ còn lại hai người Tần Cửu và Liên Ngọc Nhân.

Không phải ở Thiên Thần tông chưa từng xảy ra tình huống như thế này.

Hai năm trước, cơ thể nàng vừa khỏe lại, đã tính kế vào Thiên Thần tông.

Dưới tông chủ Thiên Thần tông, có hai hộ pháp, dưới hộ pháp có tứ đại môn, chia thành die,n; da.nlze.qu; ydo/nn bốn môn chủ. Tứ môn theo thứ tự là Yến Phi môn, Kiếm Gia môn, Quan Sư môn, Đào Yếu môn, phân công quản lý sự vụ, ra hình phạt, công tác hậu cần, tuyển chọn nhân tài trong tông.

Ban đầu khi Tần Cửu nhập môn, chỉ làm một nghi trượng nhỏ trong Yến Phi môn. Khi đó nàng không có võ công, biết rằng nếu như mình không thể lập nên chút công lao đặc sắc, e rằng làm hơn mười năm ở đây, chỉ sợ cuối cùng sẽ vẫn là một nghi trượng. Cho nên, về sau trong chuyện Thiên Thần tông hợp nhất những bang phái khác trong giang hồ lại, Tần Cửu nhiều lần hiến kế, tỏ rõ tài hoa phi phạm, cuối cùng có được sự ưu ái của Liên Ngọc Nhân. Phá lệ vượt qua trường nghi trượng, lên tới đường chủ. Bởi vì nàng không có võ công, mà các môn chủ của Thiên Thần tông không ai không phải hạng người võ nghệ phi phạm, sau này nàng may mắn trộm được Bồ Thiên Tâm Kinh, đã lên lút bắt đầu tập luyện, sau khi công lực phát triển, lúc này

mới lên đến chức vị Kiềm Gia môn chủ.

Tần Cửu vào Thiên Thần tông, vốn là định dựa vào đầu óc của mình để làm việc, nhưng không ngờ, về sau không biết vì sao đã lọt vào mắt Liên Ngọc Nhân. Liên Ngọc Nhân ân sủng nàng một cách khác thường, điều này khiến Tần Cửu bất an sâu sắc. Nhưng muốn đối ý rồi Thiên Thần tông lại không thể, mà Tần Cửu sớm đã trải qua sinh tử, trình tiết với nàng mà nói, từ lâu đã chẳng là gì. Thế nhưng nàng cũng không muốn bị Liên Ngọc Nhân làm nhục tùy tiện. Nhưng lại không thể thật sự đối đầu với Liên Ngọc Nhân, con người Liên Ngọc Nhân này, nếu như đã nhìn trúng người, nếu như người phản kháng, kết quả chỉ có một, đó chính là chỉ có một con đường chết.

Tần Cửu vẫn chưa muốn chết, làm mọi cách, nàng đã biết được, Liên Ngọc Nhân có một điểm cố quái, hắn không thích nữ tử trên người có vết sẹo, cho dù có một vết sẹo cũng sẽ hoàn toàn ảnh hưởng đến hứng thú của hắn. Vì thế, mỗi lần Tần Cửu ra ngoài làm việc, quay về sẽ biến thành cả người đầy thương tích. Trình tiết thật sự đã bảo vệ được, nhưng Liên Ngọc Nhân lại cực kỳ mất hứng, vì thế, hắn đích thân cho người điều chế cao Vô Ngân, để Tần Cửu mang trên người.

Lúc này, Liên Ngọc Nhân ngồi ở trên giường, vẫy tay với Tần Cửu: "Cửu Nhi, qua đây ngồi."

Tần Cửu cười xinh đẹp với hắn: "Tông chủ, ngài đến Lệ Kinh khi nào vậy? Đã nhận được tin ta phái người truyền đi chưa?"

Ánh mắt Liên Ngọc Nhân nhìn chăm chú lên mặt Tần Cửu, híp mắt nói: "Đã nhận được tin, xuất quan ta lập tức đi đến đây, không phải là Nhan Mẫn đã đồ sao, chúng ta bồi dưỡng thêm một người là được. Cửu Nhi, đêm nay chúng ta không bàn chuyện khác."

Liên Ngọc Nhân nói xong, lập tức động thủ ôm lấy bờ eo Tần Cửu, kéo nàng vào trong lòng mình.

"Cao Vô Ngân ta đưa cho nàng còn dùng được không, những vết sẹo đó đã lành cả chưa?" Liên Ngọc Nhân nói xong, lập tức đưa tay kéo đai lưng bên eo Tần Cửu.

Sắc mặt Tần Cửu hơi trắng, giữ đai lưng bên eo nói: "Tông chủ, ngài vẫn nên đừng nhìn thì hơn, ta sợ... làm bẩn ánh mắt của tông chủ."

"Sao?" Liên Ngọc Nhân nghe vậy, đầu mày cau lại, đưa tay kéo, kéo đứt đai lưng của Tần Cửu. Lông mày Tần Cửu hơi nhíu, chậm rãi nhắm mắt lại, từ từ quay người. Y phục giống như áng mây rơi xuống, lộ ra đường cong duyên dáng phía sau lưng của nàng, ngoài vết sẹo ngang dọc trên lưng ra, bên eo còn có một vết thương mới, máu rướm ra ngoài, nhìn qua cực kỳ dữ tợn và cảm thấy đau lòng.

Vết thương này là vừa rồi khi Tần Cửu đi theo Liên Ngọc Nhân, đã dùng nội lực chấn thương vết thương cũ.

----- Lời tác giả -----

Các cô em háo sắc, đừng để bị vẽ ngoài của tông chủ lừa nha.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Hắn thích nàng, nàng thích hắn?

Editor: Xám

Vết thương này là vừa rồi khi Tần Cửu đi theo Liên Ngọc Nhân, đã dùng nội lực chấn thương vết thương cũ.

Ánh mắt Liên Ngọc Nhân dời lên người Tần Cửu, y phục của nàng tuột xuống eo, thân trên chỉ còn lại cái yếm màu trắng như tuyết sát người, nửa lưng để trần, có vài vết sẹo bất mắt, thứ bất mắt hơn là vết thương mới ở eo nàng.

Da thịt của nàng trắng nõn, lông lánh trong suốt tựa như một đóa hoa mẫu đơn trong trắng nở rộ, mỗi một tác đều sạch sẽ như vậy, cho nên vết sẹo trên lưng và miệng vết thương chảy máu lại càng bất mắt.

Mắt Liên Ngọc Nhân hơi híp lại, đáy mắt tối đen, hiện ra chút màu lam lạnh. Hắn nhìn về phía khuôn mặt Tần Cửu, nhưng nàng cúi thấp nửa đầu, được tóc xanh che phủ, hắn không nhìn rõ thần sắc trên mặt nàng. Khoe môi Liên Ngọc Nhân từ từ hiện lên một nét cười, đứng dậy di chuyển đến trước mặt nàng, đưa ngón tay lạnh băng ra nâng cằm nàng lên, ép nàng đối mặt với hắn.

"A Cửu, tại sao lại là cả người đầy sẹo, may mà ta đã quen nhìn thấy những thứ này. Nếu không, chẳng phải là khiến bản tông chủ đau lòng muốn chết sao? Tại sao vết sẹo cũ vẫn còn? Là cao Vô Ngân ta cho nàng không có tác dụng, hay là Lệ Chi không đưa cao Vô Ngân cho nàng?" Làn môi mỏng của hắn khẽ sát gương mặt nàng, thấp giọng, dùng giọng điệu mang theo một chút mờ ám.

Tần Cửu ngẩng đầu, mỉm cười rất ảo não: "Tông chủ đừng hiểu lầm, Lệ Chi đã đưa thuốc cho ta, chỉ là..."

"Vậy chính là cao Vô Ngân không có tác dụng rồi?" Hắn híp mắt lại, lạnh lùng cười: "Thuốc này mua từ hiệu thuốc nào vậy? Chủ tiệm vô dụng như thế,

xem ra không giữ lại được rồi."

Tần Cửu ngẩng đầu lên nói: "Vẫn có tác dụng, là có đôi khi ta sơ sót, quên thoa thuốc."

Liên Ngọc Nhân cúi người lại tinh tế xem kỹ lưng Tần Cửu: "Nàng nói như vậy, ta phát hiện, quả thực vết sẹo đã ít hơn lúc trước. Sau này nàng phải nhớ thoa thuốc, ta hi vọng sớm ngày nhìn thấy A Cửu hoàn mỹ."

Tần Cửu gật gật đầu, khép y phục lại. Liên Ngọc Nhân thò tay lấy từ trong ống tay áo của mình ra một chiếc bình nhỏ bằng ngọc Dương Chi, đưa đến trước mặt Tần Cửu: "Cũng may bất cứ lúc nào chỗ ta cũng chuẩn bị cao Vô Ngân."

Liên Ngọc Nhân mở nắp bình ra, cao màu trắng ngà mang theo mùi thuốc đỏ ra đầu ngón tay, nhúm mảy nói: "Xoay người, ta thoa lên cho nàng." Liên Ngọc Nhân cười tùm tùm nói, nhìn qua nụ cười của hắn rất vô hại, nhưng dù sao vẫn lộ ra một luồng tà khí lạnh như băng, người ta nhìn không rõ cũng không phân biệt nổi.

Trong lòng Tần Cửu không vui, nhưng vẫn mỉm môi cười nhạt: "Làm sao dám làm phiền tông chủ chứ, ta tự làm là được."

Liên Ngọc Nhân nhúm mảy nhìn Tần Cửu chăm chăm: "Nghe lời! Xoay người!"

Tần Cửu chậm rãi xoay người lại, cảm giác được Liên Ngọc Nhân đã vén y phục của nàng lên, ngón tay thấm lạnh nhẹ nhàng đặt lên miệng vết thương của nàng, cảm xúc này khiến người Tần Cửu run lên, nàng kêu to một tiếng "A".

Tiếng kêu của nàng quá đột ngột, ngón tay Liên Ngọc Nhân run lên, lập tức rút về: "Sao, đau không? Bản tông chủ đã rất dịu dàng rồi."

Tần Cửu hít một ngụm khí, kiên cường quay đầu đi, điểm đậm đáng yêu dùng ống tay áo lau khóe mắt không có đến một giọt lệ, mảy đen nhúm rất chặt: "Tông chủ, vừa rồi khi ta đánh nhau với Diêu môn chủ, không cẩn thận đã dùng nội lực, miệng vết thương vừa mới vỡ ra, bây giờ đang rất đau! Mặc dù tông chủ không dùng sức, nhưng dù sao ngài cũng là nam tử, sức lực vốn lớn hơn nữ tử nhiều."

Liên Ngọc Nhân than nhẹ một tiếng, đặt bình ngọc Dương Chi vào lòng bàn tay Tần Cửu: "Ta để thị nữ đến thoa thuốc cho nàng."

Nội tâm Tần Cửu thả lỏng, trong lúc lơ đãng, nhẹ nhàng thở ra một hơi. Liên Ngọc Nhân nghe thấy, màu mắt lập tức âm trầm.

Hai thị nữ thoa thuốc cho Tần Cửu, băng bó vết thương, ngay sau đó lui ra ngoài. Tần Cửu mặc y phục xong, ngồi lên ghế dựa khắc hoa văn. Liên Ngọc Nhân nghiêng người dựa lên cột giường bên cạnh, khép hờ mắt chăm chú nhìn nàng. Đôi đồng tử đen trắng rõ ràng đó sâu thăm thẳm, mà lại hiện ra màu lam băng giá.

Hắn nhìn Tần Cửu cười khe khẽ: "A Cửu, lần này bản tông chủ đến đây, chính là để đưa nàng về. Đến Thiên Thần tông rồi, ta muốn ngày ngày nhìn nàng thoa thuốc."

Trong lòng Tần Cửu cả kinh, nhưng nàng đã sớm có chuẩn bị, ngẩng đầu cười nói: "Ta hiểu tâm ý của tông chủ, nhưng tông chủ lại không hiểu tâm ý của ta. Với tư cách môn chủ của Kiềm Gia môn, chuyện ta hi vọng làm chính là phân ưu giúp tông chủ, ra sức vì Thiên Thần tông, mà không phải ngày ngày đi theo bên cạnh tông chủ. Ta không hi vọng ánh mắt người trong tông nhìn ta đều mang theo khinh thường, điều đó cũng có tổn hại đến thanh danh của tông chủ. Hiện giờ, Khang Dương Vương đã bị tước vương vị, không còn duyên với vị trí thái tử nữa. Lẽ nào tông chủ cứ nhìn An Lăng Vương phát triển thế lực lớn mạnh, leo lên hoàng vị sao? Nếu như An Lăng Vương làm hoàng đế, vậy trong triều đình và dân gian sẽ không còn chỗ đặt chân của Thiên Thần tông chúng ta nữa."

Liên Ngọc Nhân tương đối hứng thú nhìn Tần Cửu nói: "Vậy, A Cửu có cách gì?"

"Tông chủ có bằng lòng ủng hộ Nghiêm Vương hay không, ta cảm thấy, Nghiêm Vương có thể làm đối thủ của An Lăng Vương." Tần Cửu thấp giọng nói.

Liên Ngọc Nhân khoanh tay dạo bước trong phòng, xoa cằm trầm tư gật gật đầu: "Nói như thế, cũng chỉ có một người được chọn là Nhan Duật thôi. Có điều, hắn ta chỉ là hoàng thúc, cho dù thế nào Khánh Đế cũng sẽ không chọn hắn!"

Tần Cửu cười nói: "Tông chủ, nếu như An Lăng Vương khởi binh mưu phản, ngài cảm thấy hắn còn khả năng làm thái tử sao? Đến lúc đó, Khánh Đế không chọn Nhan Duật thì có thể chọn ai?"

Liên Ngọc Nhân nghe vậy, ý cười ở khóe môi nhếch lên càng cao: "Mưu phản?"

Tần Cửu gật gật đầu. Nàng đã sớm vạch xong kế hoạch, nếu như muốn lật đổ Nhan Túc, ngoài ép hắn mưu phản bức vua thoái vị ra, sẽ không còn đường nào khác.

Liên Ngọc Nhân bưng cốc trà trên bàn lên, hớp một ngụm, trong mắt đầy tán thưởng nhìn Tần Cửu: "Quả nhiên A Cửu huệ chất lan tâm*, xem ra, quả thực là như vậy."

*Huệ chất lan tâm: người mang khí chất của hoa huệ, tâm của hoa lan, thường là những người cao quý, thanh khiết, thông minh tuyệt đỉnh.

Tần Cửu cười nhạt: "Ta đâu thể bì kịp được mưu lược của tông chủ, chỉ là chút tài mọn mà thôi. Nếu như vậy, tông chủ, cứ để ta ở lại Lệ Kinh đi! Ta đã bắt đầu tiếp cận Nhan Duật từ lâu, hiện giờ hắn rất tín nhiệm ta."

Liên Ngọc Nhân đưa ngón tay gõ gõ bàn, trầm ngâm nói: "Nhưng ta không nỡ để A Cửu lại, nàng ở đây đã mệt đến mức gầy thế này rồi, sao ta có thể yên tâm chứ!"

Tần Cửu cười xinh đẹp: "Tông chủ, ta bảo đảm lần sau gặp tông chủ, nhất định sẽ không có dáng vẻ thế này."

"Cũng được, nếu như lần sau để ta nhìn thấy nàng vẫn gầy như thế, ta sẽ không tha cho Lệ Chi nữa. Ngoài ra, thế lực trong kinh thành của Thiên Thần tông, ta cũng giao vào tay nàng, khi cần, có thể tùy ý sử dụng." Hắn đi lên phía trước, ôm vòng eo mảnh khảnh của Tần Cửu, ngửi hương thơm giữa tóc nàng, thấp giọng nói.

Tần Cửu không thay đổi vẻ mặt mà đứng dậy, hỏi dò: "Ngày mai tông chủ định đi bái kiến Khánh Đế?"

Liên Ngọc Nhân khoát tay nói: "Gặp lão nhân Khánh Đế đó cũng không có gì tốt, ta chỉ muốn gặp nàng."

"Vây, khi nào tông chủ về Thiên Thần tông? Mấy ngày này ngài muốn ở trong phủ này sao?" Xem dáng vẻ Liên Ngọc Nhân không hề muốn Khánh Đế biết hắn đã đến Lệ kinh, nếu là như vậy, hẳn là hắn sẽ không nán lại Lệ Kinh một thời gian dài.

Liên Ngọc Nhân cau mày nói: "Ít nhiều năm rồi nơi này đều không có người ở, bản tông chủ cũng không muốn ở đây chịu tội. Ta ở Lệ Kinh chơi vài ngày sẽ quay về!"

"Vây, ta lập tức cáo từ, tông chủ nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Liên Ngọc Nhân gật đầu, Tần Cửu chậm rãi bước ra phía cửa, ngay vào lúc sắp mở cửa ra, Liên Ngọc Nhân đột nhiên nói: "A Cửu, nàng sẽ không thích Nghiêm Vương rồi chứ? Ta nghe nói, Huệ phi muốn nàng lấy Nhan Mẫn, không thành công. Về sau, có một nhạc sư muốn cầu hôn nàng, vẫn là Nghiêm Vương nói thay nàng, Khánh Đế mới không đề cập đến chuyện đó nữa, nàng nói xem, Nghiêm Vương hẳn có thích nàng hay không?"

Lung Tần Cửu cứng đờ, ngày hội Canh Chức, ở trong đại điện, Tiêu Nhạc Bạch cầu hôn, Khánh Đế cũng có ý muốn hứa hôn nàng cho Tiêu Nhạc Bạch, sau đó, là Nhan Duật cắt ngang chuyện này, lại thuyết phục Khánh Đế, khiến ngài không ban hôn cho mình nữa. Chuyện này, ngay cả Huệ phi có mặt ở đó cũng không nhận ra, không ngờ Liên Ngọc Nhân lại biết. Tần Cửu lập tức cảm thấy sống lưng lạnh toát, khí lạnh từ bên trong phả ra ngoài.

Tai mắt trong cung của Thiên Thần tông, thật sự không thể khinh thường.

Bàn tay mở cửa của Tần Cửu ngừng lại, chậm rãi xoay người nói: "Tông chủ, Nghiêm Vương không hề thích ta, người hắn thích chính là Tô Văn Hương, ta đồng ý tác hợp cho bọn họ, cho nên hắn mới rất tin nhiệm ta, cho nên hôm đó, hắn mới giúp đỡ ta. Hiện giờ, nếu như chúng ta muốn ủng hộ hộ hắn, về sau, nhất định ta và hắn không tránh khỏi giúp đỡ lẫn nhau, kính xin tông chủ đừng hiểu lầm bọn ta."

Liên Ngọc Nhân hít một hơi trầm ngâm, đột nhiên cười xán lạn nói: "Nếu A Cửu muốn ta tin nàng, lần sau gặp ta, trên người đừng mang vết sẹo nữa."

Mắt Tần Cửu sáng như nước, nhìn Liên Ngọc Nhân nhếch môi nói: "Tông chủ, ngài cũng phải cho ta chút thời gian chứ, mặc dù cao Vô Ngân này có tác dụng, nhưng cũng không phải thoa lên là khỏi ngay."

Liên Ngọc Nhân nhìn Tần Cửu, một dòng nước xuân không kiềm chế được chảy trong đôi mắt đẹp, hắn hơi gợn tay, ánh nến lờ mờ phản chiếu ngón tay thon dài trắng nõn của hắn thành ánh sáng mờ ám đậm "Là ta nóng lòng rồi. Nàng đi đi!" Lúc này Tần Cửu mới mở cửa đi ra, đi thật xa rồi, nàng vẫn mơ hồ cảm giác được ánh mắt Liên Ngọc Nhân đang chăm chú nhìn nàng.

Mãi đến khi cùng Tỳ Ba đi ra khỏi tòa phủ tông chủ cổ xưa đó, nàng mới nặng nề thở ra một hơi khí đục. Nàng không hề sợ Liên Ngọc Nhân, thế nhưng lại tuyệt đối không thể trở mặt với hắn. Trong lòng nàng rất rõ, cách để sáo đây người này, lần sau nhất định không thể dùng tiếp được nữa, nếu như dùng tiếp, sẽ chỉ khiến Liên Ngọc Nhân nghi ngờ. Mỗi một lần độ sức với hắn, nàng đều cảm thấy sức cùng lực kiệt.

Bởi vì Liên Ngọc Nhân đột nhiên đến Lệ Kinh, Tần Cửu và Tỳ Ba không dám đến phủ Lưu Liên nữa, từ chỗ phủ tông chủ của Liên Ngọc Nhân về thẳng phủ. Thế nhưng, Tần Cửu không ngờ, Lưu Liên lại ở trong phủ chờ nàng. Sắc trời đã khuya, vầng trăng lạnh đã dời đến giữa trời từ lâu, treo trên ngọn cây đào già trong Kiềm Gia viện. Ánh trăng âm u lạnh lùng xuyên qua chạc cây chiếu xuống, tỏa xuống mặt Lưu Liên một cái bóng mờ.

Lưu Liên cứ đứng chờ nàng dưới tàng cây trong sân, nghe thấy tiếng bước chân, từ từ quay người lại nhìn về phía nàng.

Tần Cửu sững sờ, mặc dù là ban đêm, nhưng trong ánh trăng mỏng manh kia, nàng vẫn cảm giác được trong mắt Lưu Liên đột nhiên có thêm một loại cảm xúc không thể diễn tả thành lời.

Tần Cửu dừng chân nhìn hắn chằm chằm, nỗ lực bắt lấy từng biểu cảm trên mặt hắn, ý đồ nhìn ra rốt cuộc hắn bị làm sao? Nhưng điều khiến nàng thất vọng là, trên mặt Lưu Liên không có bất kỳ biểu cảm nào, dưới ánh trăng chiếu sáng, gương mặt trong trẻo đó lộ ra màu trắng thê lương, thản nhiên bình tĩnh tựa như đeo một lớp mặt nạ.

Mơ hồ, Tần Cửu có một dự cảm không lành.

Liên Nhi của ngày trước, Liên Nhi đơn thuần tốt đẹp có chút khờ khạo đó, rốt cuộc đã không quay về được nữa rồi.

* Lời tác giả:

Chú thích: Luru Liên biết Thần tiên tỷ tỷ đã từng quen biết chính là Bạch Tố Huyền, nhưng không biết Bạch Tố Huyền chính là Tần Cửu.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Độ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Chuyện năm đó

Editor: Xám

Liên Nhi của ngày trước, Liên Nhi đơn thuần tốt đẹp có chút khờ khạo đó, rốt cuộc đã không quay về được nữa rồi.

"Liên Nhi, tại sao không vào trong sảnh chờ?" Tần Cửu đi đến trước mặt Luru Liên, vỗ bả vai cứng đờ của hần nói.

Lúc này Luru Liên mới chuyển động con người nhìn Tần Cửu một cái, rũ mắt nói: "Cửu gia, tôi đã xem hồ sơ ngài cần, ngài thật sự muốn điều tra vụ án của Bạch gia sao?" Trên mặt hần là vẻ nghiễm túc chưa từng có.

Đã đến đầu hạ, ban đêm không hề tính là quá lạnh, nhưng thể chất lúc này của Tần Cửu không bằng người bình thường, vẫn cảm thấy hơi lạnh. Nàng chậm rãi đi vào trong phòng, sai Tỳ Ba đốt nền lên, ngồi xuống ghế, uống một cốc trà nóng, lúc này mới cảm thấy ấm áp một chút.

Mặc dù Luru Liên đi theo sau Tần Cửu vào trong phòng, nhưng không ngồi xuống, đứng ở trong phòng bình tĩnh nhìn Tần Cửu, chờ nàng trả lời. Tần Cửu khẽ mỉm cười với Luru Liên: "Liên Nhi, người tin ta không?"

Luru Liên ngẩn ra.

Nếu như là nửa năm trước, Tần Cửu hỏi hần câu hỏi này, hần tuyệt đối sẽ trả lời không chút do dự: Không tin. Thế nhưng, lúc này, hần lại phát hiện, hần tin tưởng nàng, tin tưởng không có lý do. Hần cũng không hiểu rốt cuộc từ lúc nào, cách nhìn của hần với yêu nữ lại có thay đổi lớn như vậy.

Luru Liên gật gật đầu.

Tần Cửu thưởng thức một ngụm trà, lại cười nói: "Nếu thế, Liên Nhi cần gì hỏi lại."

Luru Liên nhìn nàng bằng ánh mắt cực kỳ phẳng lặng. Tần Cửu hỏi: "Hôm nay người đã sao chép hồ sơ vụ án của Bạch gia rồi phải không?"

Luru Liên nói: "Tôi không hề sao chép, nhưng đã nhớ trong đầu. Đương nhiên tôi tin tưởng ngài, nhưng vẫn muốn hỏi ngài một câu, ngài sẽ sửa lại án xử sai cho Bạch gia sao? Nếu như ngài đồng ý, bây giờ tôi sẽ chép lại nội dung hồ sơ cho ngài."

Tần Cửu bình tĩnh nhìn Luru Liên, cười xinh đẹp nói: "Quả nhiên Liên Nhi đã trưởng thành, cũng biết lợi dụng điểm yếu uy hiếp người khác rồi. Được, ta dùng tính mạng của ta để bảo đảm, nhất định sẽ rửa sạch oan khuất cho Bạch gia."

Mặc dù có cười nói, nhưng Luru Liên vẫn bị câu này của Tần Cửu làm ngạc nhiên đến ngấy người, hần không hề nghĩ nàng sẽ dùng tính mạng để đặt cược. Hần không nói gì nữa, lặng lẽ đi đến trước bàn đọc sách, Tỳ Ba thấy thế, lấy giấy và bút mực đã chuẩn bị ra, trải giấy Tuyên Thành xong, Luru Liên cầm bút nhúng mực, dựa vào trí nhớ, bắt đầu chép lại hồ sơ lên giấy. Một lát sau đã chép lại toàn bộ hồ sơ vụ án của Bạch gia.

Tần Cửu tỉ mỉ thưởng thức trà, ánh mắt lại chăm chú nhìn lên người Luru Liên, nhìn hần đưa bút như nhanh thoăn thắt, nhìn bờ môi mím rất chặt của hần, trong lòng cảm thấy nặng trĩu. Đợi Luru Liên viết xong, Tỳ Ba bê giấy Tuyên Thành tới, trải ra trên bàn trước mặt Tần Cửu.

Ánh mắt Tần Cửu nhìn chằm chằm lên giấy, di chuyển theo từng chữ một.

Kỳ thực, mấy năm nay, Tổ Y cục vẫn luôn điều tra nghe ngóng chân tướng năm đó, nhưng khi tin tức sắp xếp xong giao đến tay Tần Cửu, vẫn thiếu manh mối quan trọng, chuyện năm đó có vài chỗ khó hiểu, Tần Cửu muốn biết, rốt cuộc trên hồ sơ này ghi chép thế nào. "Mùng tám tháng mười năm Khánh Đế thứ mười ba, đại hôn của Bạch Tố Huyền – con gái Anh Quốc công Bạch Nghiễn. Con trai Bạch Nghiễn Bạch Tố Vệ vốn đóng quân ở Tây Châu, không có thánh chỉ lại tự ý hồi kinh tiền tỷ xuất giá. Đội ngũ xuất giá đi đến phố Thiên Môn, dòng người đông nghịt, phủ binh khiêng của hồi môn bị chen lấn ngã xuống đất, rương của hồi môn lật ra, nắp mở rộng, bên trong rơi ra đao thương kiếm kích, đều là vũ khí hành hung sắc bén. Bách tính kinh hoàng hoảng loạn, đúng lúc Thống lĩnh kiều kỵ Viên Bá đến, phái người mở toàn bộ từng rương của hồi môn một ra, qua kiểm tra, bên trong không chứa của hồi môn như lựa là châu báu, đều là binh khí."

Hoàng đế giận dữ, sai Thống lĩnh kiều kỵ áp giải đội ngũ này và binh tướng dưới trướng Bạch Tố Vệ, Bạch Tố Huyền đến tú lâu (lầu thuê) của Bạch phủ. Sau đó, Hoàng đế phái An Lăng Vương và Tô tướng chỉ huy Kim Ngô Vệ đến Bạch phủ kê biên tài sản, tịch biên được long bào. Vải dệt đó là gấm Hoán Hoa Luru Thủy, cách thêu rồng bay là Kinh Hồng, đều là sáng chế của Bạch Tố Huyền.

Buổi tối ngày mùng tám tháng mười, người của Bạch phủ đều bị áp giải đến bộ Hình, chỉ có Bạch Tố Huyền, bởi Nghiêm Vương Nhan Duật nỗ lực bảo vệ, mới được giữ lại trong tú lâu.

Ngày mười hai tháng mười, vụ án Bạch thị được thẩm tra công khai ở bộ Hình. An Lăng Vương Nhan Túc, Thượng thư bộ Hình Chu Tử Thu, Tả tướng Tô Thanh, cùng thẩm tra xử lý án này.

Buổi tối ngày hai mươi mốt tháng mười, Bạch Tổ Huyền sợ tội tự thiêu ở tú lâu Bạch phủ.

Ngày hai mươi mốt tháng mười kết án, Anh Quốc công Bạch Nghiễn và Bạch Hoàng hậu Bạch Nhã Khâm cùng Đại tướng quân Bạch Tổ Vệ cầu kết với nhau, ý đồ mưu phản.

Hôm đó, Hoàng đế đích thân tước hết phong hiệu Anh Quốc công của Bạch Nghiễn, phong hiệu Hoàng hậu của Bạch Nhã Khâm, chức danh Tướng quân của Bạch Tổ Vệ, chức danh nữ Thượng thư của Bạch Tổ Huyền, phong hiệu Phu nhân Nhất phẩm của Bạch Ôn thị - thê tử Bạch Nghiễn, danh hiệu Phu nhân Tam phẩm của Bạch Tiêu thị - thê tử Bạch Tổ Vệ, phán tịch thu tài sản xử trăm cả nhà, tru cửu tộc.

Ngày hai mươi hai tháng mười, Bạch Nhã Khâm sợ tội uống rượu độc trong tắm điện.

Ngày hai mươi lăm tháng mười, toàn gia Bạch thị bị tịch thu tài sản xử trăm toàn bộ.”

Vài năm sau, một lần nữa Tần Cửu đối mặt với một đồng tên người thân xuất hiện ở trước mắt, vẫn giống như đêm năm đó, cái đêm nàng cảm ngự chiếu. Thống khổ chôn sâu ở trong đáy lòng, lại một lần nữa bị lật lên.

Đã cách dòng sông năm tháng, nhưng vẫn đau đến mức không thể hít thở.

Những người có thể bị ghi vào trong hồ sơ, đều là người có chức quan lúc đó, thế nhưng còn có rất nhiều, rất nhiều người thân cũng bị tru sát.

Ví dụ như, đứa cháu nhỏ còn chưa đầy tháng của nàng, nghĩa muội Bạch Tú Cẩm của nàng, thị nữ tình thân như tỷ muội hầu hạ bên cạnh nàng...

Tần Cửu xem hồ sơ xong, thần sắc trên mặt bình tĩnh không gợn sóng chút nào, nhưng trong đôi mắt phượng lại là ánh mắt rét lạnh. Một tay vốn bám vào góc bàn, vô tình dùng lực, lại bẻ một miếng góc bàn xuống.

Trong đêm khuya yên tĩnh một tiếng “Bốp” càng vang dội, Tần Cửu giống như hoảng sợ nhìn tay phải có vết chai rất nhỏ của mình. Nếu như... Nếu như năm đó cũng có công lực thế này, có phải đã sớm chạy thoát khỏi nhà lao đó rồi không, ít nhất, ít nhất có thể cứu được đứa cháu mới ra đời!

"Cửu gia, ngài cảm thấy hồ sơ này hỗ trợ cho ngài rửa sạch oan khuất của Bạch gia sao?" Lưu Liên nhìn Tần Cửu một cái, hỏi.

Tần Cửu thần nhiên như sương mây, lại xem nội dung hồ sơ ghi lại sau đó một lần.

"Bằng chứng của vụ án này như núi, cực khó lật án, nếu không phải tôi tin tưởng, tin tưởng Huyền, tin tưởng Bạch Tổ Huyền sẽ không phải người thù long bào, tôi cũng sẽ cho rằng Bạch gia thật sự mưu phản." Mặt mày Lưu Liên lộ vẻ đau buồn nhàn nhạt, nhưng đôi mắt trong veo trong suốt lại hiện ra vẻ sắc bén. Khi hắn nói đến ba chữ Bạch Tổ Huyền, giọng nói hơi ngừng lại một chút.

Ánh mắt Tần Cửu vẫn chăm chú dừng lại trên hồ sơ, không hề nghe thấy sự khác thường trong lời nói của Lưu Liên, ánh mắt nàng nhìn chăm chăm lên mấy chữ viết trong hồ sơ.

"Buổi tối ngày hai mươi mốt tháng mười, Bạch Tổ Huyền sợ tội tự thiêu ở tú lâu Bạch phủ. Ngày hai mươi hai tháng mười, Bạch Nhã Khâm sợ tội uống rượu độc trong tắm điện. Ngày hai mươi lăm tháng mười, toàn gia Bạch thị bị tịch thu tài sản xử trăm toàn bộ."

Ngày hai mươi mốt tháng mười. Ngày hai mươi hai tháng mười. Ngày hai mươi lăm tháng mười.

Nàng đọc mấy con số này, lần đầu tiên phát hiện, thì ra, chuyện hòa hoạn xảy ra trước khi diệt môn.

Mấy ngày đó, đối với nàng mà nói, quả thực là sống một ngày mà như bằng một năm. Nàng không hề biết mình đã ở trong lâu mấy ngày, cũng không biết rốt cuộc đêm xảy ra hòa hoạn là hôm nào. Về sau khi nửa tỉnh nửa mê dài đằng đẵng, nàng càng không nhớ rõ đã qua bao nhiêu ngày, bởi vì nàng nhìn thấy tờ ngự chiếu kia, vẫn luôn cho rằng ngày hôm đó, người thân của nàng đã không còn ở nhân thế. Vậy cho nên sau này, nàng cho rằng sau khi diệt môn nàng mới gặp hòa hoạn. Sau đó, nàng chỉ đặt tinh lực lên điều tra vụ án, không điều tra kỹ ngày tháng cụ thể.

Bây giờ xem ra, ngày tú lâu xảy ra hòa hoạn, lại là trước khi bộ Hình định án. Vậy thì, tờ ngự chiếu đó của Khánh Đế, tờ ngự chiếu dán trên cổng thành mà hai Kim Ngõ Vệ đưa cho nàng là giả, là Hoàng đế, trước khi kết án, ngài sẽ không phán quyết hành vi phạm tội của nhà bọn họ. Tờ ngự chiếu đó, chỉ để đập nát ý chí cuối cùng của nàng. Kẻ trốn trong bóng tối kia, thì ra cũng có liên quan đến nàng, ít nhất nàng biết, kẻ đó hận nàng, bằng không, trực tiếp giết nàng là được, không cần bắt nàng trải qua tra tấn đau đớn thấu lòng.

Sở dĩ kẻ đó không giết nàng sau khi diệt môn Bạch gia của nàng, là vì muốn dùng cái chết của nàng để định án.

Trong vụ án của Bạch gia, tám long bào kia cũng là vật chứng quan trọng nhất, nhất định bộ Hình sẽ cần khẩu cung của nàng, cho nên vẫn chưa kết án, nhưng nàng chết đi, lại là sợ tội tự thiêu, bộ Hình đã thuận tình hợp lẽ để kết án rồi.

Tìm Tần Cửu như rơi vào hầm băng, khóe môi lại hiện ra nét cười lạnh, thì ra là như vậy!

"Vụ án này, quả thực chứng cứ như núi, nhưng muốn lật án cũng không phải không thể." Tần Cửu hí mắt nói. "Liên Nhi, kể tiếp có rất nhiều chuyện cần người làm." Tần Cửu chậm rãi quay mặt sang, nhìn Lưu Liên chăm chăm thấp giọng nói.

Lưu Liên trịnh trọng gật đầu.

888888888

Rất nhanh đã đến tháng sáu, chuyện của Khang Dương Vương đã không còn là chủ đề trà dư tửu hậu của mọi người nữa, chủ đề mới nhất là gần đây Nghiêm Vương Nhan Duật nhận được thỉnh sùng. Phải nói vốn dĩ Nghiêm Vương đã nhận được thỉnh sùng, khi hắn vừa mới vào kinh thành, Khánh Đế đã muốn giao cho hắn một chút thực quyền, chỉ là, vị vương gia này không hề cảm kích, không hề tiếp nhận, mà vào mấy ngày sau đó, biểu hiện càng ngày càng phóng đảng phong lưu, rất làm mất mặt Khánh Đế. Nhưng rõ ràng Khánh Đế cực kỳ sùng ái vị đệ đệ nhỏ tuổi này, mặc dù thường xuyên trách cứ, nhưng không hề chính thức trách phạt. Gần đây, Khánh Đế càng muốn giao hội Thu Mộ - Đại hội chiêu mộ anh hùng vào mùa thu mỗi năm một lần vào tay Nhan Duật.

Hội Thu Mộ của triều đình tiến hành vào tháng tám hàng năm, chia làm hai phần. Một phần là chiêu mộ binh lính bình thường do Thượng thư bộ Binh Hầu Tuấn chủ trì. Phần còn lại là đại hội mời gọi anh hùng hảo hán trên giang hồ do An Lăng Vương Nhan Túc chủ trì.

Thượng thư bộ Binh Hầu Tuấn hiện giờ vốn dĩ cũng là do một tay An Lăng Vương đề bạt, khi Khánh Đế chấp thuận đã sớm có lòng đoạt lại quyền lợi chiêu mộ của hội Thu Mộ từ tay Nhan Túc. Nhưng phóng mắt nhìn khắp triều đình và dân chúng, hoàng thân võ nghệ cao cường lại uy danh cực cao cũng chỉ có Nhan Túc có thể đảm nhiệm trong trách.

Lần này vì tháng tám có chuyện đại hôn của An Lăng Vương và Tô Văn Hương, Khánh Đế bèn đẩy hội Thu Mộ lên tháng bảy, cũng có ý giao quyền lợi chủ trì đại hội vào tay Nhan Duật, trên triều đã gặp phải sự phản đối của một số đại thần, nói bản thân Nghiêm Vương võ nghệ không cao, làm sao có thể chủ trì hội Thu Mộ, hơn nữa làm sao có thể tuyển chọn anh hùng hảo hán cho triều đình.

Mấy ngày nay Nhan Duật vẫn luôn không vào triều đã bắt đầu vào triều, nghe thấy chúng thần phải đối, hắn nói một cách quái gở: "Mặc dù võ nghệ của bản vương không cao, nhưng việc thẩm định chọn lựa nhân tài cho triều đình, lại không dám qua loa, về mặt võ nghệ, cho dù bản vương không biết, nhưng thuộc hạ của bản vương lại có người biết."

Tô tướng Tô Thanh cười lạnh nói: "Nghiêm Vương, thuộc hạ của ngài, đừng nói thẳng được An Lăng Vương đại nhân, e rằng cho dù là Tà đại nhân cũng không thẳng được đâu?"

Nhan Duật hí mắt nói: "Thật ra điều này cũng không chắc chắn."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đệ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Người vô lễ với ta rồi sao

Editor: Xám

Tô Thanh lạnh lùng nói: "Nếu Nghiêm Vương đã nói thế, vậy nếu như thuộc hạ của ngài không có ai như vậy, phải làm thế nào?"

Khóe môi Nhan Duật hơi nhếch lên, bất cần đời hí mắt mỉm cười: "Nếu như không có thì chính là không có, còn thế nào? Tướng gia, người được lựa chọn chủ trì hội Thu Mộ do bệ hạ quyết định, hạng như ta sao có thể chi phối tâm ý của bệ hạ?"

Tô Thanh vốn muốn bẫy Nhan Duật, dự Nhan Duật nói ra nếu như hắn thua, sẽ để An Lăng Vương Nhan Túc chủ trì, không ngờ Nhan Duật am hiểu lòng vua sâu sắc, sắc mặt lập tức có phần xanh mét.

Trên mặt Khánh Đế không có biểu cảm gì, nhưng rõ ràng ánh mắt nhìn Nhan Duật lại gần như dịu dàng. Ngài khẽ nhíu mày, một tia sáng hiện lên trong mắt.

Gần đây, chuyện Khang Dương Vương vì thua cuộc mà mất vương quan, mặc dù nói là do bản thân Khang Dương Vương ham mê đánh bạc, nhưng Khánh Đế lại không thể không hoài nghi, những chuyện này xuất phát từ bàn tay Nhan Túc. Nếu như muốn chọn một vị trong hai vị hoàng tử làm Thái tử, đương nhiên là do ngài quyết định. Mặc dù thường ngày ngài ngầm ủng hộ thuận hai vị hoàng tử này tranh đấu, kiềm chế lẫn nhau, nhưng lại không ngờ Nhan Túc trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã lật đổ Nhan Mẫn, còn là Nhan Mẫn được Thiên Thần tông ủng hộ, như thế, đương nhiên ngài kính sợ, muốn nhân cơ hội chen ép thế lực của Nhan Túc một chút.

Khánh Đế chau mày, đột nhiên nói: "Duật Nhi, trầm cảm thấy đề nghị của Tô tướng cũng khá có lý, thuộc hạ của đệ có cao thủ không?"

Đương nhiên trong lòng Nhan Duật hiểu được ý nghĩa câu hỏi này của Khánh Đế, khẽ nhếch khóe môi đáp: "Bẩm bệ hạ, quả thực thuộc hạ của thần đệ có vài nhân tài có thể ra tay. Còn có thể tiếp được vài chiêu của Tà đại nhân thậm chí là Túc Nhi." Ánh mắt Khánh Đế sáng ngời dừng ở trên mặt Nhan Duật, lại lướt qua khuôn mặt tuấn tú như nước của Nhan Túc, lạnh lùng nói: "Nếu thế, đệ và Túc Nhi có thể tiến hành đấu thử một lần trước hội Thu Mộ ba ngày. Cũng xem như để anh hùng thiên hạ nhìn thử, trong triều đình chúng ta cũng đông đúc nhân tài."

Phàm là người có chút danh tiếng trên giang hồ, đều có vài phần kiêu ngạo, có một số người không muốn báo ơn triều đình. Đã từng có người buông lời, hội Thu Mộ gì đó, còn muốn kiểm tra võ công của bọn ta, ta lại muốn xem xem, những người đó của triều đình có xứng chiều mộ bọn ta không.

Cuộc tỉ thí lần này cũng xem như một công đôi việc, nếu như Nhan Duật cho rằng thuộc hạ của hắn có người có thể thắng được Tạ Dịch Trần, nếu như đạt được mục đích chen ép Nhan Túc, lại có thể làm những nhân sĩ giang hồ đó khiếp sợ một chút.

Khánh Đế lên tiếng, đương nhiên Nhan Duật và Nhan Túc tuân lệnh.

88888888

Bởi vì hội Thu Mộ đã không còn bao lâu nữa, mấy ngày nay trong ngoài thành cực kỳ náo nhiệt.

Trên vùng đất ở ngoại ô Lệ Kinh, có một trường diễn võ lớn, từ nửa tháng trước, đã sớm dán bảng thông cáo chiêu mộ. Trên bảng đơn liệt kê rõ ràng thể lệ chi tiết của hội Thu Mộ, đại ý là "Chỉ cần là người có võ nghệ cao cường, đừng khiến nó mai một nơi dân dã...", "Người có một ngón nghề thông thạo, đều có thể tham gia...", "Một khi thu nhận, lập tức có thể báo ơn triều đình...", sau cùng còn đưa ra rất nhiều điều kiện ưu đãi.

Trước bảng đơn, mỗi ngày đều sẽ có một đám người chen lấn. Những người này tụ lại một chỗ, đã sớm âm thầm tiến hành diễn võ lớn nhỏ nhô nhô mấy lần. Khác với náo nhiệt bên ngoài thành, trong Kiêm Gia viện của Tần Cửu, ngoài tiếng ve kêu ra, còn là sự yên tĩnh vô cùng. Cây đào trong viện đã sớm kết quả đào to cỡ ngón tay út, giữa hồ nước trong viện, hoa súng bông bênh, bốn phía là cỏ mọc, phồn hoa, sơn thạch, tạo thành một bức tranh thủy mặc cổ xưa tĩnh mịch.

Tần Cửu ngồi ở trước bàn trang điểm phía trước cửa sổ, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt hơi lộ vẻ trắng nhợt cùng với sắc môi càng ngày càng nhợt nhạt của mình trong gương đồng. Hôm qua, Tỳ Ba hỏi nàng vì sao sắc mặt lại tệ như vậy, cô cần Thái cung phụng đến xem thử cho nàng không, Tần Cửu biết rằng cứ tiếp tục như thế này sợ là không giấu giếm nổi nữa. Kể từ hôm nay, e rằng nàng phải trang điểm hàng ngày rồi.

Mày mắt của Tần Cửu như họa, hoàn toàn không cần tô vẽ, vì vậy bên lấy phấn và son môi mua ở chợ Tây hôm đó ra. Nàng chấm chút son lên môi, nhẹ nhàng mím lại, đôi môi lập tức đỏ hồng đáng yêu. Tiếp đó mở hộp phấn hồng nhạt ra, điểm lên trên má, đây là lúm đồng tiền đơn giản nhất trong trang điểm, khi mỉm cười, lập tức hiện ra hai nét hồng nhạt trên má, mày đen má phấn, quyến rũ động lòng người.

Tần Cửu trang điểm xong xuôi, chải búi tóc thành búi Trụy Mã, nhìn người trong gương đồng, cảm thấy hài lòng rồi, lúc này mới đứng dậy gọi Tỳ Ba, hai người cùng đến phủ Nghiêm Vương.

Ba ngày nữa đã là hội Thu Mộ rồi, hôm nay chính là ngày Nhan Duật và Nhan Túc tỷ thí do Khánh Đế quyết định. Ngày đó Nhan Duật khoa trương khoác lác ở ngự tiền, nói là thuộc hạ của mình có võ nghệ cao cường, có thể đánh bại Thống lĩnh Kim Ngô Vệ Tạ Dịch Trần, thậm chí là An Lăng Vương Nhan Túc. Đến khi hạ triều, hắn chưa kịp hồi phủ, đã tự đến tìm Tần Cửu. Hắn nói, thật ra thuộc hạ dưới tay hắn không có nhân tài như vậy, nhưng nếu như Thiên Thần tông đã tỏ ý muốn giúp đỡ hắn thì lần này phải trông cậy Thiên Thần tông rồi.

Tần Cửu hiểu rõ, mặc dù Nhan Duật đã rất tin nhiệm nàng, nhưng vẫn chưa thể quá tin nhiệm tông chủ Liên Ngọc Nhân của Thiên Thần tông, chuyện lần này, cũng xem như thử thách Thiên Thần tông. May mắn thay, Liên Ngọc Nhân vừa đến Lệ Kinh đã giao thể lực trong kinh thành của Thiên Thần tông vào tay Tần Cửu. Khang Dương Vương Nhan Mẫn sụp đổ, Liên Ngọc Nhân cực kỳ thất vọng với Huệ phi, cho nên có một bộ phận quan viên của Thiên Thần tông trong triều đình cũng thuộc dưới quyền quản lý của Tần Cửu. Trong số những người này, thật sự không thiếu người võ nghệ cao cường.

Nhà ở của phủ Nghiêm Vương xây dựng cực kỳ thanh tịnh và đẹp đẽ. Mộng Viên nơi Nhan Duật ở lại càng thanh tịnh tao nhã, tất cả đặt sự thư thái lên trên, lại không hề xa hoa vô độ.

Tần Cửu và Tỳ Ba đi qua một chiếc cổng vàng trắng (cổng hình tròn), lập tức nhìn thấy một hòn giả sơn với đá xếp chồng lên, phía trên dẫn một dòng suối, chảy từ nơi cao xuống, tiếng vang như châu nước bắn như ngọc. Khắp cả đình trồng cây xanh ngắt, lọt vào tầm mắt đều là màu xanh, nhưng không một cây hoa nào có thể nở hoa. Vòng qua giả sơn, lập tức nhìn thấy trong khoảng sân vườn rộng gần một mẫu* kia trồng đầy chuối tây. Lá chuối tây to, rộng lớn như tay áo nữ tử, nếu như gặp trời đổ mưa, nhất định vẻ đẹp mưa xối chuối tây đó cực kỳ tuyệt vời.

*1 mẫu = 1/15 hecta

Dưới một gốc cây ngân hạnh trong sân, có một bệ giếng, bên cạnh kê một chiếc giường trúc. Nhan Duật mặc một cái quần lụa trắng, áo trong bằng lụa trắng, để chân trần, nửa dựa nửa nằm ở trên giường, đang say ngủ. Mái tóc đen buông xuống bên mép giường, bông bênh theo con gió nhẹ, lại phóng khoáng động lòng người.

Từ đại mỹ nhân không hề hầu hạ ở bên người, bởi vì cây hoa trong sân này phong phú, lại ở gần bệ giếng, cực kỳ mát mẻ, cho nên nhìn Nhan Duật ngủ rất ngon.

Người này thật là biết hưởng phúc mà, để người khác đi theo làm tùy tùng lao lăm lao lực mà lo lắng, ngược lại hắn cực kỳ tự nhiên tự tại.

Tần Cửu đặt nhẹ bước chân, đi đến ghé trúc bên bệ giếng cạnh người Nhan Duật rồi ngồi xuống. Nàng không nhìn được liếc Nhan Duật một cái, dáng vẻ hắn ngủ lại rất điềm tĩnh, vàng trán no đầy, mi dài xòe ra, lông mi đen đậm rủ xuống, giống như hai hàng quạt, che đi đôi mắt phượng lúc nào cũng hút hồn đoạt phách.

Tần Cửu nhìn vào trong thùng nước bên cạnh bệ giếng, có một trái dưa hấu lớn ướp lạnh bằng nước giếng, bèn vớt lên không khách khí chút nào, đưa tay bỏ ra, bỏ thành vài miếng, ném cho Tỳ Ba một miếng, mình cầm một miếng bắt đầu ăn.

Vào miệng man mát lành lạnh lại thanh ngọt, rất ngon. Có thể là nàng ăn phát ra âm thanh hơi lớn, Nhan Duật trở mình, lông mi hấp háy vài cái, rốt cuộc đã tỉnh. Nhìn thấy Tần Cửu, Nhan Duật cong làn môi mỏng, cười khê ra tiếng: "Lệ Châu Nhi đến lúc nào thế?"

Tần Cửu mím môi mỉm cười: "Đến lâu lắm rồi, đủ để thưởng thức bức tranh mỹ nhân ngủ trưa này."

Ý cười nơi khóe môi Nhan Duật dần đậm lên, nhìn thẳng vào đáy mắt Tần Cửu, chậm rãi nói ra một câu khiến người ta phát điên: "Khi ta ngủ thật sự rất có sức quyến rũ, người có thừa dịp khi ta ngủ, tiến hành một chút động chạm da thịt ở cự ly gần hay không, ví dụ như hôn môi, sờ mặt gì đó."

Tần Cửu vừa mới ăn miếng dưa vào miệng, nghe thấy lời của Nhan Duật, thiếu chút nữa mắc nghẹn, ngay cả cùi dưa cũng nuốt xuống bụng, khóe môi Tần Cửu cong lên, phong tình vạn chủng cười nói: "Nếu như ta làm rồi, ngài muốn làm thế nào? Muốn ta chịu trách nhiệm sao?"

Tỷ Ba thật sự không thể tiếp tục nghe lời nói vô liêm sỉ như vậy của hai người kia, bê dưa hấu đi vòng qua phía sau giả sơn.

Nhan Duật nghiêng người ngồi dậy khỏi giường trúc, y phục thuần màu trắng rủ xuống, tỏa ra hào quang chói mắt đầy đất.

"Bỏ đi, ai bảo sức quyến rũ của bản vương lớn như vậy, thì phải ăn chút thiệt nhỏ thôi! Ồ, hôm nay Lệ Châu Nhi rất xinh đẹp nha, đã trang điểm phải không." Ánh mắt Nhan Duật sáng rực nhìn chằm chằm Tần Cửu nói.

Tần Cửu nhìn chằm chằm khóe môi hơi nhếch của hắn, nụ cười đó đúng là trí mạng mà mê hoặc.

"Không sai, ngày như hôm nay, nhất định không thiếu anh hùng hào kiệt, nói không chừng ta có thể gặp được vận đào hoa đấy." Tần Cửu mỉm cười nói, nàng đảo mắt, ánh mắt lướt qua khoảng sân ngăn ngắt màu xanh, hỏi: "Vương gia, trong sân của ngài, vì sao không có một cây nào nở hoa? Một khoảng xanh lục dù đẹp, nhưng thiếu đi điểm xuyết hồng tươi của hoa, cũng có chút đơn điệu."

Nhan Duật duỗi lưng: "Không có gì đặc biệt, không thích mà thôi."

Lông mày Tần Cửu lập tức cau lại, rõ ràng Nhan Duật đã trồng một làn hoa mẫu đơn, hiện giờ lại nói không thích hoa.

"Lệ Châu Nhi, người bản vương cần người đã tuyển chưa, xác định có thể thắng được Tạ Dịch Trần không?" Nhan Duật cười nói.

Tần Cửu ăn xong miếng dưa hấu, lấy khăn ra lau miệng, cười nói: "Dưa này ăn ngon thật, vương gia, ta đã tuyển người xong rồi, ngài không cần lo lắng." Tần Cửu đặt vỏ dưa xuống, đứng dậy nhìn sắc trời: "Chúng ta nên xuất phát thôi."

"Gấp gấp gì chứ, thời tiết nóng bức thế này, chờ mặt trời lặn mới đi tỷ thí cũng không muộn." Nhan Duật cầm một miếng dưa hấu lên bắt đầu ăn.

Tần Cửu nhàu mày nói: "Vậy bây giờ cũng nên đi rồi, đến trường diễn võ bên ngoài thành còn cần nửa canh giờ đấy."

Nhan Duật vào phòng thay y phục, hai người cùng đi đến trường diễn võ ở ngoại ô.

Bởi vì hôm nay là ngày thuộc hạ của Nhan Duật khiêu chiến Tạ Dịch Trần và An Lăng Vương, trong kinh đã lan truyền khắp nơi từ lâu, cho nên bên này đã sớm tụ tập đầy người xem náo nhiệt. Ngay cả dưới gốc cây ở đường lớn, cũng bày đầy sạp bán nước trà điểm tâm.

Tần Cửu xuống xe ngựa, cùng với Nhan Duật một trước một sau đang định đi về phía trường diễn võ, thì thấy trong đám người tụ tập trước cổng trường diễn võ, có người cao giọng kêu lên: "Vì sao không cho bọn ta vào, bọn ta cũng muốn báo ơn triều đình không được sao? Những binh lính các người chính là mắt chó nhìn người thấp, mặc dù bọn ta nghèo một chút, nhưng nghĩ lại trước đây cũng là học nghệ thành thật nghiêm túc, ta cũng từng đánh hổ, ta cũng từng bắt cướp, tại sao lại không thể vào trong?"

Tần Cửu nhìn lại, thì ra là một đám khát cái chen lấn ở trước nha môn, chắc là muốn vào trong tỷ võ, bị thủ vệ ngăn lại. Tần Cửu nhìn kỹ khát cái đứng đầu nói chuyện kia, không khỏi mỉm cười, thì ra người nói chuyện đó, nàng biết.

* Lời tác giả:

Bang khát cái đó, gặp ở chương《 Vung tiền như rác 》(chương 29), bạn đọc quên mất có thể quay lại lướt một chút, thật sự là người đó mai phục dưới ngòi bút quá sớm rồi ha. Ngoài ra, mọi người có thể đoán xem khát cái đó là người của ai.

Mặt khác, chương sau có bố trí Tần Cửu và Nhan Túc đối chiến nha, thật phần khích. Có muốn Cửu gia bị thương để hai người đau lòng không nhì, đang cân nhắc đây.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Tỷ thí

Editor: Xám

Tần Cửu nhìn lại, thì ra là một đám khát cái chen lấn ở trước nha môn, chắc là muốn vào trong tỷ võ, bị thủ vệ ngăn lại. Tần Cửu nhìn kỹ khát cái đứng đầu nói chuyện kia, không khỏi mỉm cười, thì ra người nói chuyện đó, nàng biết.

Thật ra cũng chỉ là có duyên gặp mặt một lần, hôm đó ở Linh Lung các, Nhan Mẫn làm chủ mời Tần Cửu dùng cơm, Tần Cửu gọi toàn bộ món ăn trong thực đơn của Linh Lung các, cuối cùng đều không động vào, đã thưởng cho khát cái tụ tập ở bên ngoài. Người cầm đầu của đám khát cái đó chính là khát cái đang đang nói chuyện, Tần Cửu nhớ, hắn tên Chu Thắng. Hôm đó bởi hắn chịu ơn một bữa cơm của Tần Cửu, đặc biệt nói với nàng nếu như sau này có việc cần, nhất định sẽ tương trợ. Mặc dù người này là khát cái, nhưng nhìn ra quả thực hắn võ nghệ đầy mình.

Tần Cửu mỉm cười đi lên phía trước, hỏi: "Có phải người tên là Chu Thắng?"

Chu Thắng đang tranh chấp với binh sĩ giữ cửa, nghe thấy Tần Cửu hỏi, quay đầu nhìn lại, nhếch miệng cười nói: "Thì ra là Tần cô nương, cô vẫn nhận ra ta sao?"

Tần Cửu nhìn kỹ Chu Thắng, nhìn thấy mặc dù ăn mặc nghèo nàn, nhưng mũi thẳng mũi vuông, dáng vẻ oai hùng, hai mắt lộ ra hào quang giáo hoạt khôn khéo, đó là vẻ lâu cá mải giữa ra nhờ lăn lộn đã lâu ở tầng lớp thấp nhất, nhưng giữa lông mày hắn lại mơ hồ lộ ra khí thế quang minh chính đại. Nàng cười xinh đẹp: "Chu Thắng, người đã có võ nghệ đầy mình, vì sao lại cam tâm làm khát cái lâu như vậy?"

Chu Thắng gãi gãi đầu, hình như có chút ngượng ngùng cười nói: "Tần cô nương, nếu không phải bị ép, ai nguyện ý cam tâm làm khát cái chứ. Từ lâu ta đã muốn dựa vào một thân võ nghệ để làm chút chuyện, nhưng hàng năm đến tham gia hội Thu Mộ, bọn họ đều không cho ta vào."

Tần Cửu nhún mày: "Hàng năm người đều đến sao? Vậy người đã đến mấy năm rồi?"

Chu Thắng suy nghĩ một chút: "Đã đến bốn năm rồi thì phải!"

Binh sĩ giữ cửa thấy Tần Cửu hỏi, bèn nói với Tần Cửu: "Tần môn chủ, hàng năm người này đều đến quấy nhiễu, đừng để ý đến hắn là được rồi."

Nhan Duật đi từng bước tao nhã đến, còn chưa đến trước người Chu Thắng, đã bật mũi lại, nói với vẻ rất ghét bỏ: "Cửu gia, người để ý đến tên khát cái này làm gì? Mau theo ta vào trong."

Tần Cửu nói: "Anh hùng không hỏi xuất thân, nếu như hội Thu Mộ là chiêu mộ anh hùng thiên hạ, vậy xin vương gia cho phép Chu Thắng báo danh đi."

Nhan Duật nhún mày, bật mũi nói: "Nếu như Cửu gia đã nói vậy rồi, bản vương sẽ miễn cưỡng đáp ứng."

Tần Cửu cười, đột nhiên nhớ tới một chuyện, nói với Chu Thắng: "Chu Thắng, chi bằng hôm nay người cứ vào xem võ đi!"

Chu Thắng nghe vậy mặt mày hớn hở nói: "Đa tạ Tần cô nương."

Nhan Duật vừa nghe thấy, nhún mày nói: "Như vậy sao được? Chỉ với bộ dạng lôi thôi như hắn, không được không được. Hắn đi vào, người khác còn cho rằng hắn là tùy tùng của ta đấy, tự nhiên lại bôi nhọ bản vương."

Tần Cửu cười cười, nàng bảo Tỷ Ba cho một miếng bạc vụn, nói: "Chu Thắng, số bạc này đủ cho người mua vài bộ y phục rồi, tạm thời người đi thay y phục, một lát nữa tới tìm ta." Chu Thắng thiên ân vạn tạ nhận lấy bạc rồi rời đi.

Tần Cửu nghiêng đầu nói với Nhan Duật: "Ta bảo hắn rửa mặt một chút rồi thay y phục, ai còn biết được hắn là khát cái nữa, vương gia, như vậy có được không?"

Nhan Duật và Tần Cửu đã vào trường diễn võ, chỉ thấy bên trong trường đặt rất nhiều trống đá khóa đá dùng để độ sức, có không ít đệ tử trong kinh đánh bằng tay trần, đang ở đó di chuyển tạ đá. Mặt trời đã dọi về tây, thời tiết đã không phải quá nóng bức nữa, nhưng trên người những người này lại đầm mồ hôi.

Ở góc tây bắc của trường, dựng một cái giá cọc gỗ cực lớn. Cái giá này do vài cây cọc gỗ và thân trúc to dựng thành, tầng tầng lớp lớp vòng quanh dựng thẳng lên, nhìn từ xa giống như một tòa tháp bằng trúc.

Hàng mây dài của Nhan Duật nhướng lên, rất hiếu kỳ hỏi: "Cái này dùng để làm gì?"

Đây cũng là lần đầu Tần Cửu nhìn thấy đồ vật này, nàng nhìn cái giá cọc gỗ cao đến vài trượng kia từ xa một cái, nhún mày nói: "Cái này dùng để kiểm tra khinh công chăng?"

"Nghiêm Vương đến!" Có thị vệ thông báo một tiếng, những nam tử trẻ tuổi đang độ sức kia vội vàng ngừng tay, có người tiến lên thi lễ, có người vãn an hàn huyên. Dễ nhận thấy ba năm nay, xem như Nhan Duật hòa nhập vào đám đệ tử trong kinh rất tốt. Một nam tử trẻ tuổi quét mắt nhìn Tần Cửu một cái, tiến đến trước mặt Nhan Duật, thấp giọng nói: "Vương gia, tại sao mấy ngày nay không thấy ngài đến Vô Ưu cư uống hoa tửu* vậy, chẳng lẽ là cùng Cửu gia..." Lời còn chưa dứt, đã ái muội chớp chớp mắt nhìn về phía Tần Cửu.

*hoa tửu: rượu có kỹ nữ hầu.

Nhan Duật bắt lấy cánh tay của người kia, xoay ngược lại ra sau lưng, đá một cước lên mông hắn, lúc này mới buông tay hắn ra, mắng: "Không được nói bậy, Cửu gia và bản vương là quan hệ huynh đệ." Người nọ hi hi ha ha mà kêu lên vài tiếng, ôm mông rồi đi.

Nhan Duật phát tay, tự ý đi đến doanh trướng bên cạnh trường diễn võ. Trước mặt lều trại, có vài cây đại thụ, bày vài cái lọng che nắng, phía sau kê bàn, Thượng thư bộ Binh Hầu Tuấn cùng với Tô tướng Tô Thanh và vài vị trọng thần trong triều đã đến rồi.

Nhan Duật mặt mày hớn hờ đi đến, chào hỏi với từng người trong đám người. Dáng vẻ chu đáo mọi mặt, tự nhiên tùy ý, miệng lưỡi liến thoắng này lại khiến Tần Cửu nhìn với cặp mắt khác xưa. Chào hỏi xong, hắn bèn khoan thai ngồi xuống ghế. Tần Cửu đi theo Nhan Duật, cũng ngồi xuống ghế tựa bên cạnh hắn, Tỳ Ba và hai đệ tử của Thiên Thần tông chia nhau đứng ở phía sau Tần Cửu.

Nhan Duật nói thuộc hạ của mình không có người có võ nghệ cao cường, bèn đề Tần Cửu nghĩ cách, Tần Cửu lập tức chọn vài đệ tử trong Thiên Thần tông, vốn dĩ là muốn Tỳ Ba và hắn lên đài.

"Thất thúc, thì ra thuộc hạ mà người gọi là võ nghệ cao cường lại là người của Thiên Thần tông sao?" Nhan Túc khoanh tay đi từ trong doanh trướng ra, hai huynh đệ Tạ gia đi theo phía sau, hắn nhìn thấy Tần Cửu ngồi bên cạnh Nhan Duật, mắt phượng híp lại, ánh mắt dạo một vòng trên mặt Tần Cửu, trong mắt tràn đầy vẻ thâm trầm và sắc bén.

Khỏe môi Nhan Duật cong lên tạo thành nét cười như có như không, vẻ mặt lưỡi biếng nói: "Phải đó, Túc Nhi."

Trong con ngươi Nhan Túc đột nhiên hiện ra sự sắc bén gay gắt, hắn nhìn thẳng vào Nhan Duật, hỏi với giọng hờ hững: "Thất thúc, không biết người muốn tỷ thí như thế nào?"

Nhan Duật nở nụ cười thản nhiên: "Chỉ bằng, đánh ba ván thắng hai, thế nào?"

Khỏe môi Nhan Túc cong lên, lạnh lùng cười nói: "Cũng được, không biết ba ván này thất thúc đã muốn phái ai vào sân?"

Nhan Duật híp mắt lại, cười nói: "Đương nhiên là Cửu gia, Tỳ Ba và cả vị Ngô Câu này."

Tần Cửu vốn cho rằng chỉ là tỷ thí một trận với Tạ Dịch Trần, Tạ Dịch Trần võ nghệ cao cường, từng là Trạng nguyên trong thi võ, người có thể thắng được hắn thật sự không nhiều. Nhưng Tần Cửu đã sớm có chuẩn bị, trước đây nàng cực kỳ thân quen với Ngô Câu, cũng tương đối hiểu biết chiêu thức võ công của Tạ Dịch Trần, đã âm thầm trao đổi thỏa đáng với đệ tử Ngô Câu của Thiên Thần tông ở phía sau, bây giờ thấy Nhan Duật nói ba ván thắng hai, mày đen hơi cau lại.

Trước đây nàng và Nhan Duật chỉ là hợp tác, lần này đã tính là thật sự giúp đỡ Nhan Duật rồi. Nhưng nàng chưa từng giao thủ với người khác ở trước mặt Nhan Duật, lần này, nhìn đáng về Nhan Duật là muốn xem thử thực lực của nàng.

Nhan Túc bình tĩnh nhìn về phía Tần Cửu, ánh mắt phản chiếu tà dương nơi chân trời, hiện ra sự sắc bén gay gắt: "Nếu như Cửu gia đã muốn vào sân, vậy phía bọn ta sẽ đưa ra Tạ Dịch Trần, Tạ Trạc Trần, và cả... bản vương."

Về tươi cười bên khỏe môi Tần Cửu cứng lại, Nhan Túc muốn đích thân vào sân, mục tiêu nhất định là mình rồi.

"Tần cô nương, ta đến rồi!" Chu Thắng bước đi như bay đến. Không biết y phục của hắn mua từ đâu, mặc lên không vừa người lắm, có chút rộng, nhìn qua rất buồn cười. Nhưng khuôn mặt đã rửa đi, lại sạch sẽ gọn ghẽ. Chính sửa gọn gàng rồi, nhìn cũng trẻ hơn lúc trước, có dáng vẻ hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi. Trước tiên hắn thuận thực thi lễ chào hỏi Nhan Túc và Nhan Duật, rồi mới đứng ở bên cạnh Tần Cửu.

"Tần cô nương, đang muốn tỷ thí sao? Có thể cho ta tham gia cùng không, ta đã nói, chỉ cần Tần cô nương có chuyện, nhất định sẽ dốc sức tương trợ." Chu Thắng vỗ vỗ ngực nói.

Tần Cửu nhếch môi nói: "Người qua bên kia, di chuyển khóa đá ba trăm cân kia một cái thử xem."

"Được!" Chu Thắng hoàn toàn đồng ý, đi qua đó, vận nội lực, bắt đầu xê dịch khóa đá, từ từ nâng lên đỉnh đầu, cánh tay lại vận một cái, bắt đầu quay khóa kia. Không những có thể nâng khóa đá lên, còn có thể khống chế khóa đá trong lòng bàn tay, có thể nhìn thấy nội lực không tệ. Tần Cửu gật gật đầu, hỏi: "Người học từ đâu, học được công phu gì?"

Chu Thắng gãi đầu nói: "Ta đều lấy đông một ít tây một ít, học rất linh tinh."

Tần Cửu gật gật đầu, nghiêng đầu nói với Nhan Duật: "Vương gia, để Chu Thắng thay thế Tỳ Ba đi." Tần Cửu cũng không muốn để võ công của Tỳ Ba lộ ra, cho nên đã muốn đề Chu Thắng thay thế Tỳ Ba.

Nhan Duật cười tủm tỉm nói: "Cũng được, Cửu gia an bài là được, ba ván đó, các người có thể thắng là được rồi."

Người ra sân đầu tiên là Ngô Câu và Tạ Dịch Trần, hai người đánh nhau một phen, có thể nói là cực kỳ ngoạn mục, cuối cùng Ngô Câu thắng trong suýt soát. Quả thật Tạ Dịch Trần võ nghệ cao cường, nếu như không phải Ngô Câu đã chuẩn bị trước đó, rất khó giành thắng.

Sau đó chính là Chu Thắng và Tạ Trạc Trần. Mặc dù trận đấu của hai người này không có sự đặc sắc của trận trước, nhưng cũng được gọi là nguy hiểm. Chiêu thức võ công của Chu Thắng rất hỗn tạp, cho nên mỗi một chiêu đều rất bất ngờ. Rõ ràng Tạ Trạc Trần ứng phó không thành thạo điều luyện

bằng tỷ thí với người khác vào lúc trước, cuối cùng cũng là thắng nửa chiều. Mặc dù Chu Thắng đã thua, nhưng Tần Cửu lại cảm thấy coi như hải lòng. Chu Thắng có thể đánh với Tạ Trạc Trần như vậy, cũng tính là một nhân tài.

Trận cuối cùng, là Nhan Túc và Tần Cửu. Loại tỷ thí này, từ trước đến nay An Lăng Vương luôn là người phán xét, vẫn chưa bao giờ đích thân vào sân. Lần này lại vì Tần Cửu, muốn đích thân vào sân, mọi người không khỏi kinh ngạc. Nhưng trong lòng Tần Cửu lại hiểu rõ, Nhan Mẫn đã sụp đổ, Thiên Thần tông lại quay sang ủng hộ Nhan Duật. Đương nhiên trong lòng Nhan Túc tức giận, muốn tỷ thí với mình cũng rất bình thường, e rằng hắn cũng rất muốn trừ khử mình rồi.

"Không biết điện hạ muốn tỷ thí với ta cái gì đây?" Tần Cửu cười xinh đẹp nói.

Nhan Túc chậm rãi đứng dậy, hắn đứng ngược sáng, bình tĩnh nhìn nàng, dường như trong khoảnh khắc đó ánh mắt lạnh thấu xương như băng đã xuyên thấu cả người nàng: "Cửu gia, nếu như chúng ta so võ công, có phần quá theo khuôn sáo cũ rồi. Thế này đi, Cửu gia đã thấy cái giá cọc gỗ kia chưa? Ở trên cùng có một tú cầu màu đỏ, Cửu gia có thể nhìn thấy được, chúng tay hãy tỷ thí, ai lấy tú cầu xuống trước, người đó chính là kẻ thắng, thế nào!?" Mặc dù Nhan Túc đang thương lượng với Tần Cửu, nhưng trong giọng điệu đó không có một chút ý tứ thương lượng nào.

Tần Cửu ngẩng đầu nhìn tháp trúc cao vút mấy trượng kia một cái, trong lòng sợ hãi.

Đừng nói tỷ thí, cho dù là leo lên tháp trúc đó, cũng cần người có khinh công tuyệt đỉnh, nàng tự phụ khinh công cũng không tệ, muốn leo lên phía trên cũng có thể. Chỉ là, nếu như nói là tỷ thí, ở trên cái tháp đó, nàng không biết mình có thể thắng được Nhan Túc hay không.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Liều mạng

Editor: Xám

Đừng nói tỷ thí, cho dù là leo lên tháp trúc đó, cũng cần người có khinh công tuyệt đỉnh, nàng tự phụ khinh công cũng không tệ, muốn leo lên phía trên cũng có thể. Chỉ là, nếu như nói là tỷ thí, ở trên cái tháp đó, nàng không biết mình có thể thắng được Nhan Túc hay không.

Trong phút giây này, Tần Cửu có chút do dự.

Bởi vì người nàng đối mặt là Nhan Túc, rốt cuộc võ công của hắn cao đến đâu, lần trước nàng đã lĩnh hội rồi. Nàng hiện giờ, đã sớm không còn là nàng của trước đây. Lần này về kinh, rất nhiều chuyện, nếu như không nắm chắc vẹn toàn, nàng sẽ không tùy tiện đi làm. Nhưng tòa tháp trúc này thật sự rất cao, không hề giống như tí võ trên đất bằng, nếu như thua ở phía trên rồi rơi xuống, nàng không chết thì cũng bị thương.

Sự im lặng của Tần Cửu khiến Nhan Duật có chút bất ngờ, không nhìn được nhìn nàng một cái, thấy nàng đang mím môi cười, nhưng đôi mắt phượng kia lại sâu thẳm đến mức không nhìn thấy đáy, không nhìn ra hi vọng của nàng. Nhan Duật nhíu mày nói: "Cửu gia, ngươi cảm thấy có thể không?"

Tần Cửu hiểu rõ, vừa rồi Ngô Câu thắng Tạ Dịch Trần, Chu Thắng thua Tạ Trạc Trần, hai bên có thể tính là hòa nhau. Thắng bại hoàn toàn nằm ở ván của nàng và Nhan Túc, nếu như nàng nhận thua, vậy thì, Nhan Duật có thể chủ trì hội Thu Mộ hay không sẽ rất khó nói. Suy cho cùng, có lão hồ ly Tô Thanh đó nhìn chằm chằm. Mà nàng, cũng muốn lợi dụng Nhan Duật chủ trì hội Thu Mộ, tiếp tục đưa người của mình thâm nhập vào trong quân đội bảo vệ kinh kỳ. Cho nên, Nhan Duật nhất định phải chủ trì hội Thu Mộ, điểm này nàng nhất định phải làm được.

Tần Cửu suy nghĩ một lát, đã hạ quyết tâm. Máy ngày nay nàng vẫn luôn tập luyện Bồ Thiên Tâm Kinh, nội lực sớm đã cao hơn lúc mới vào kinh rất nhiều, nếu nàng không chiến mà nhận thua với Nhan Túc, thật sự không cam tâm. Nàng lại ngẩng đầu nhìn tháp trúc một cái, chỉ thấy trên đỉnh tháp mờ hồ lộ ra sắc đỏ, có lẽ là hồng tú cầu kia. Lòng nàng đã ra quyết định, nghiêng đầu gật gật với Nhan Duật, nở nụ cười thản nhiên: "Ta có thể!"

Ánh mắt Nhan Duật dạo một vòng trên mặt Tần Cửu, muốn nhìn rõ thần sắc trong mắt Tần Cửu, không biết vì sao, hắn lại muốn biết nàng nghĩ thế nào? Rốt cuộc nắm chắc mấy phần thành công, mãi đến khi nhìn thấy ánh mắt thâm trầm và vẻ kiên định nơi đáy mắt nàng, trong lòng cũng lập tức bình tĩnh, hắn cười lười biếng nói: "Bản vương cũng tin Cửu gia có thể." Hắn biết Tần Cửu đang giúp hắn, nhưng cũng biết, hắn là Tần Cửu sẽ không dùng tính mạng mình để đặt cược. Nàng cảm thấy có thể, vậy nhất định là nắm chắc.

Trong lòng Tỷ Ba lại lo lắng, hắn nói khẽ ở phía sau Tần Cửu: "Cửu gia, để nô tài đi đi!"

Tần Cửu cười nhạt nói: "E rằng ngươi đi không được." Người Nhan Túc chọn là nàng, đương nhiên sẽ không cho nàng đổi người.

"Cửu gia, ngươi đã nghĩ xong chưa?" Nhan Túc xoay người lại hoàn mỹ mà tao nhã, bóng người thon dài giữa trời chiều hiện ra sự tiêu sái không nói nên lời. Hắn ngược mắt liếc nhìn Tần Cửu, đáy mắt sâu thẳm thăm.

"Nghĩ xong rồi." Tần Cửu nhướng mày cười lạnh.

Hai người cùng đến trước tháp trúc.

Phần dưới của tháp trúc này là vài cây cọc gỗ thô to cắm trên mặt đất, lại thêm mấy cây cọc gỗ dựng thành, càng hướng lên trên càng hẹp, mãi cho đến nơi cao, đã đổi thành dựng bằng cành trúc nhỏ nhẹ.

Mắt phượng của Nhan Túc híp lại, nói với giọng lạnh lùng: "Mời Cửu gia!"

Tần Cửu cười sáng ngời: "Mời!" Tiếng nói vừa dứt, chân nàng vừa nhảy, người đã bay vọt lên trên tầng cọc gỗ đầu tiên.

Góc áo đỏ tươi phất qua trước người Nhan Túc, tà dương của trời chiều đã mạ thêm một lớp ánh sáng như ẩn như hiện lên trên hồng y.

Nhan Túc híp trông mắt lạnh lẽo lại, lạnh lùng tung người lên, áo trắng lăm liết căng phồng gió mà bay múa, người vọt lên như rồng bay, đáp xuống xà gỗ cao hơn Tần Cửu một tầng. Người hắn vừa ổn định trên xà gỗ, chân đã không khách sáo đá về phía Tần Cửu.

Kiểu tỷ thí này, chiếm được nơi cao, chính là chiếm được địa lợi.

Tục ngữ nói đúng, một người ở cửa, vạn người chớ mở.

Tần Cửu một lần không cẩn thận đã rơi xuống hạ phong, nhưng nàng không hề nóng vội, hai tay di chuyển tránh công kích của Nhan Túc, đồng thời chân dài móc lên phía trên, dùng mũi chân móc lấy xà gỗ bên cạnh, cả người đầu dưới chân trên mà treo ở trên tháp trúc. Hôm nay nàng không định tự mình ra tay, cho nên không hề mặc trang phục gọn gàng, mà mặc một chiếc váy màu đỏ, tà váy cực rộng, treo ngược như vậy, váy đỏ tươi xòe ra như cánh hoa nở rộ bay xuống dưới, quần lụa màu trắng mặc bên trong đã lộ ra.

Khoảnh khắc đó, Nhan Túc đã sừng sốt.

Nhưng cũng chính là giây phút thần trí dao động đó, vòng eo nhỏ mảnh mềm dẻo của Tần Cửu uốn lên, cả người đã lật trở lại. Đợi đến khi Nhan Túc khôi phục thần trí, sắc đỏ phờ trượng kia đã sớm lướt qua hắn, chiếm giữ xà gỗ trên đỉnh đầu hắn.

Trong mắt Nhan Túc hiện lên vẻ buồn bực, hắn lại một lần nữa nhắc nhở bản thân, nữ nhân này là yêu nữ không biết liêm sỉ, không giống với nữ nhân bình thường, dù cho nàng coi dai thoát áo trước mặt hắn, hắn cũng không nên cảm thấy kinh ngạc. Càng không thể vì kinh ngạc trong chớp mắt đó mà để nàng chui qua khoảng trống.

Rất nhanh hắn nhún người nhảy lên, đuổi sát Tần Cửu.

Ở trên tháp trúc, hai bóng người một đỏ một trắng, đánh xoay vòng ở rìa đề lên trên.

Nhan Duật ngồi trên ghế dựa có dựng mái che nắng ngả đầu, ánh mắt hắn di chuyển theo bóng dáng hai người, trong lồng ngực, dường như trái tim đập nhanh hơn bình thường, mà trong lòng bàn tay hắn, vào lúc hắn không biết, đã bị mồ hôi dính ướt.

Tháp trúc kia có tổng cộng mười tám tầng, đến tầng thứ mười, mặt trên đã đổi thành sào trúc thô to, khi hai người đến tầng thứ mười, ở đó có một nền phẳng nhỏ, hai người triển khai quyết đấu.

Bởi tháp trúc dựng từ cọc gỗ và sào trúc, Nhan Túc không dùng kiếm, vì sợ không cẩn thận chém đứt thân trúc, tháp trúc sập rồi, hai người đều sẽ rơi xuống dưới. Vậy nên Nhan Túc chỉ dùng một thanh đoản kiếm ngắn nhỏ, ứng phó với kim thoa hoa của Tần Cửu.

Nhưng đối với hắn mà nói, đã dư dả rồi. Dường như thanh đoản kiếm này chuyên để đối phó với giao tơ của Tần Cửu, có thể chém đứt. Tần Cửu bèn không dùng giao tơ trân quý đó nữa, đổi thành dùng sợi tơ thông thường. Tần Cửu đấu với Nhan Túc vài chiêu, bị Nhan Túc ép cho lùi lại từng bước, một chiêu sơ xuất, đoản kiếm của Nhan Túc đâm vào bả vai Tần Cửu, Tần Cửu bị đau kêu khẽ một tiếng, tay buông ra, cả người đã rơi xuống dưới. Chỉ màu trong tay nàng bắn vèo ra ngoài, quấy lầy sào trúc gần nhất mới ổn định được thân thể, nàng vội ngấm chuẩn cơ hội, với cánh tay bám vào.

Mặc dù như thế, vẫn là nguy hiểm vạn phần.

Nhan Duật ở bên dưới nhìn mà kinh tâm động phách, thấy Tần Cửu rơi từ phía trên xuống, trái tim đã ngừng đập trong nháy mắt, hắn đột nhiên đứng dậy khỏi ghế, bước nhanh về phía tháp trúc. May mà Tần Cửu bám được vào sào trúc, dường như lúc này trái tim ngừng đập của hắn mới sống lại, bắt đầu chậm rãi đập lên.

Từng nhịp, từng nhịp, đập cực kỳ nặng nề, giống như trĩu xuống bởi sức mạnh ngàn cân.

Vai phải của Tần Cửu bị thương, vừa dùng sức đã có máu tươi trào ra. Mà Nhan Túc không hề tiếp tục leo lên trên, lại đứng trên xà gỗ ở đỉnh đầu nàng nhìn từ trên cao xuống. Tà dương của tây thiên ở ngay trên đầu hắn, mái tóc dài đen như mực bay múa theo gió, bốn phía của thân hình cao thẳng được tà dương mạ lên một lớp viền vàng, ngẩng đầu nhìn đi, kiêu ngạo như thần. Hắn bình tĩnh nhìn nàng, lạnh lùng nói: "Tần Cửu, chỉ cần có ta ở đây, cho dù Thiên Thần tông các ngươi có tâm tư gì, tuyệt đối sẽ không đạt được!"

Khung trời phía xa đỏ rực như lửa, bầu trời giống như bị châm lửa. Màu đỏ giống như ngọn lửa đó làm trái tim nàng nóng đến run rẩy. Khoảnh khắc này, Tần Cửu cảm giác như đã quay về buổi tối ba năm trước.

Lông mi đen dày của nàng từ từ sụp xuống, che giấu sóng cả mãnh liệt sôi nổi đáy mắt đến mức một giọt nước cũng không lọt ra, một lát sau, nở nụ cười xinh đẹp với hắn: "Nhan Túc, Thiên Thần tông sẽ không đạt được, vậy tâm tư của ta với điện hạ, ta có thể đạt được không?"

Tâm tư của nàng?

"Tâm tư của ta chính là phá hồng chuyện chung thân của điện hạ và Tô tiểu thư, đồng thời có được điện hạ!" Tần Cửu vô lại cười quynh rữ.

Sắc mặt Nhan Túc trầm xuống, không ngờ đến lúc này rồi, nữ tử này còn có tâm trạng trêu ghẹo hân.

Hân cười lạnh lùng nói: "Người cũng sẽ không thể đạt được!"

Tần Cửu cười ha ha, gió thổi tay áo, bay lượn như hoa.

"Các người muốn hoàng thúc chủ trì hội Thu Mộ, tính toán chuyện gì, thật sự cho rằng ta không biết sao? Ta sẽ không nhường lại quyền lợi của hội Thu Mộ cho người!" Nhan Túc chậm rãi nói từng chữ từng câu.

Tần Cửu bám lấy xà gỗ, nét cười nơi khóe môi nở rộ xinh đẹp như hoa, nàng khoan thai nói: "Vậy điện hạ hãy giành tú cầu đi, nếu như ngài có thể giành được, thất thúc của ngài cũng sẽ không chủ trì được hội Thu Mộ. Hay là, bây giờ điện hạ cứ một đao giết chết ta, vậy thì ta cũng sẽ không giành được tú cầu."

Nhan Túc cười lạnh lùng, quay người lập tức nhảy lên đỉnh tháp.

Ánh mắt Tần Cửu lạnh lẽo, với tình huống trước mắt, Nhan Túc muốn giết nàng, tuyệt đối là cơ hội tuyệt hảo, nhưng hân không làm. Vậy thì nàng sẽ không khách sáo nữa. Tần Cửu đột nhiên dùng sức, hai chân đặt lên xà gỗ, vừa dùng sức, đã đuổi theo Nhan Túc.

Tình huống này, Tần Cửu đã thua chắc rồi. Nàng cách Nhan Túc, ít nhất là hai tầng.

Chẳng mấy chốc Nhan Túc đã đến tầng mười bảy, mà Tần Cửu mới đuổi đến tầng mười lăm. Mắt thấy Nhan Túc đưa tay cầm lấy tú cầu treo ở đỉnh. Mắt phượng của Tần Cửu hí lại, to trong tay áo bện thành một sợi, bắn vào ra ngoài, quấn quanh tú cầu mấy vòng. Lại đột ngột dùng sức, kéo tú cầu xuống.

Mắt thấy tú cầu có thể đụng tay đến, lại bị Tần Cửu cướp đi rồi.

Ánh mắt Nhan Túc lạnh lùng, bước chân nhanh chóng dời xuống. Cho dù là Tần Cửu đã lấy được tú cầu, trong quá trình xuống tháp, hân cũng có thể cướp về.

Thế nhưng hân vừa cúi đầu, bước chân ngừng lại, cả người dờ ra.

Ở nơi ngược sáng, nàng bám lên sào trúc, cười quý dị với hân.

Chẳng biết từ lúc nào mái tóc đen đã tản mát, không vén không buộc, tung bay trong gió giống như thác nước.

Ánh chiều tà chiếu vào tròn mắt sáng ngời của nàng, dường như ánh sáng khắp trời đất đã tụ lại trong đôi mắt phượng xinh đẹp ấy, xoay chuyển theo sóng mắt của nàng, tỏa sáng rực rỡ, dường như ngay cả rực rỡ của ánh mặt trời cũng bị nàng áp chế.

Khi đánh nhau với hân, bộ y phục đồ tươi đã rách tan, vết máu bầm trên bả vai tạo thành một đóa hoa. Thế nhưng, mặc dù cả người nhếch nhác, song phong thái tuyệt trần và sự tươi đẹp giống như nắng gắt đó lại khiến trái tim hân ghen lại.

Mà điều khiến trái tim hân ghen lại hơn là, bóng hình nàng cách hân càng ngày càng xa.

Bởi vì nàng, sau khi cười với hân, hai tay đã buông sào trúc ra, cả người rơi xuống dưới.

Bóng hình đó giống như ráng mây sáng lạn, thế nhưng, trong khoảnh khắc nàng buông sào trúc ra, nỗi thống khổ trong đôi mắt kia lại rơi vào trong mắt hân, làm trái tim hân đau nhói như kim châm.

Không biết vì sao, Nhan Túc cảm thấy trái tim mình chợt trống rỗng, giống như bị người ta móc mất thứ gì đó.

Vì sao nàng, liều mạng như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Xin lỗi, đã làm bấn y phục của ngài rồi

Editor: Xám

Vì sao nàng liều mạng như vậy?

Để tránh trong quá trình xuống tháp trúc, tú cầu bị hấn cướp mất, cho nên, nàng đã chọn nhảy thẳng xuống sao? Hấn có chút khó hiểu, để giành tú cầu, đền bằng tính mạng bản thân, đáng sao? Rơi từ tháp trúc cao thế này xuống, cho dù khinh công giỏi, ngã không chết nhưng khẳng định cũng sẽ bị thương.

Nhan Túc buông tay, người thuận thế treo xuống dưới. Treo từ tầng mười bảy xuống tầng mười sáu, lại nhảy thẳng từ tầng mười sáu đến tầng mười bốn.

Thế rơi xuống của Tần Cửu rất nhanh, nhưng động tác bay xuống phía dưới của Nhan Túc cũng cực mạnh mẽ, nhìn từ đằng xa, thậm chí không nhìn thấy động tác mũi chân hấn điểm nhẹ lên xà gỗ, chỉ thấy thân mình hấn bay xuống dưới.

Ngay vào lúc hấn sắp bắt kịp Tần Cửu, hấn lại nhìn thấy một nụ cười quý dị bên khóe môi Tần Cửu. Chỉ thấy nàng đột nhiên đưa cánh tay trái ra, kéo lên phía trước, một tấm vải đỏ lớn căng phồng gió, giống như một chiếc ô lớn, che khuất hấn và nàng.

Sau khi chiếc ô lớn màu đỏ kia xòe ra, sức rơi xuống của Tần Cửu đã chậm lại. Mà Nhan Túc, không thu lại được động tác của mình, lại rơi xuống dưới một tầng nữa, hấn mới đưa tay bám lấy một cây xà gỗ của tháp trúc.

Hấn liếc mắt nhìn lại, Tần Cửu xòe ô đỏ thắm bay xuống từ bên cạnh hấn.

Khoảnh khắc đó, hấn nhìn thấy rõ ràng nữ tử chớp chớp mắt với hấn, mang theo đắc ý và khiêu khích. Long mi của nàng rất dài, vút sáng giống như cánh bướm, chiếu ra một bóng mờ ở làn da dưới mắt trắng mịn như sứ. Ánh nắng xuyên qua tán ô đỏ thắm chiếu lên người nàng, nhuộm lên má nàng màu đỏ ửng nhàn nhạt, quyến rũ mà kiều diễm.

Ánh mắt hấn quét qua người nàng, kinh ngạc sững sờ phát hiện ra trên người nàng lại chỉ mặc một chiếc quần lụa màu trắng, váy màu đỏ tươi không cánh mà bay. Nhưng ngay sau đó hấn đã hiểu ra, thật ra chiếc ô lớn màu đỏ đó chính là váy của nàng. Không biết từ lúc nào váy của nàng đã bị nàng cỡi xuống, bởi vì cực kỳ rộng rãi, chỉ dùng tơ quấn quanh eo, bên ngoài lại nối liền sợi tơ, đã làm thành chiếc ô đỏ lớn.

Chuyện thế này, rốt là làm được như thế nào?

Thử hỏi, trong quá trình rơi xuống, phải duy trì tâm thái thấy chết không sờn bình tĩnh như thế nào mới có thể làm được chuyện như thế này?

Xem ra, quả thực nàng không sợ chết, hơn nữa, còn không biết xấu hổ.

Thử hỏi, có nữ tử nào, sẽ nghĩ tới dùng váy của mình để giữ mạng chứ? Hấn nghĩ cũng chỉ có yêu nữ này mới có thể làm được. Nữ nhân khác, e rằng cho dù đã nghĩ ra, chắc là tình nguyện chết đi, cũng sẽ không cỡi váy của mình ra.

Khoảnh khắc này, Nhan Túc thật sự không biết nên bội phục hay khinh bỉ yêu nữ kia nữa.

Cũng chính là trong khoảnh khắc suy nghĩ, nàng đã lướt qua người hấn như ngọn gió. Thậm chí nàng còn gior tú cầu trong tay phải với hấn.

Kỳ thực, cũng chỉ mình Nhan Túc biết, vừa rồi mình dốc hết sức lực để đuổi theo nàng, thật ra không phải để giành lấy tú cầu trong tay nàng. Thật ra hấn chỉ muốn bắt lấy tay nàng, thậm chí không hề nghĩ đến chuyện tú cầu.

Nếu nói, hấn không muốn nàng chết, bản thân Nhan Túc cảm thấy không có khả năng. Thế nhưng, có lẽ hấn không muốn để nàng chết dễ dàng như thế, nàng đã là đối thủ mạnh nhất trong lòng hấn, đương nhiên là để hấn đánh bại nàng, sau khi khiến nàng tâm phục khẩu phục, mới có thể chết được. Như thế mới là kết quả hấn muốn, mà không phải, cứ không hề báo trước như vậy mà chết trước mặt hấn.

Cho nên, nhìn thấy cuối cùng nàng sẽ không ngã chết, trong lòng Nhan Túc vẫn có một chút vui mừng.

Mặc dù Tần Cửu đã xòe rộng váy áo ra, căng phồng gió, thế rơi xuống đã giảm chậm trong nháy mắt, nàng sẽ không ngã chết, thế nhưng vẫn không tránh khỏi sẽ bị thương, Tần Cửu đã chuẩn bị hôn môi với đất. Song, nàng không hề ngã xuống mặt đất, mà ngã vào trong một vòng ôm ấm áp rộng lớn.

Người ôm lấy nàng, bị sức rơi của nàng đập vào khiến người lùi thịch thịch về sau vài bước, sau đó ôm nàng ngã sấp mông xuống mặt đất, nền của trường diễn võ đều là đất, hai người bọn họ gục trên mặt đất, cuốn lên bụi bặm đầy đất. Thế nhưng, người nằm trên mặt đất không hề buông Tần Cửu ra, vẫn ôm nàng rất chặt.

Tần Cửu cảm thấy lục phủ ngũ tạng toàn thân giống như đều bị chấn động đến mức dịch chuyển vị trí, nàng nằm sấp trên người người kia một lúc lâu cũng không động đậy chút nào. Người bị nàng đè lên người cũng không động đậy, mà thở dồn dập gấp gáp.

Sau một lúc lâu, Tần Cửu mới nện môi mở mí mắt ra, híp mắt nhìn qua. Nàng nhìn thấy Nhan Duật, có chút bất ngờ. Thật ra, nàng cho rằng là Tỳ Ba.

Dường như tâm trạng hiện giờ của Nhan Duật cực kỳ không tốt, bỗng chốc đáy của đôi mắt phượng tuyệt mỹ đó có một tia sáng kỳ lạ lướt qua, hấn chăm chú nhìn thẳng vào nàng, nhìn thấy ánh mắt của nàng, giống như chim ưng vỗ cánh bay lượn dưới trời xanh đã tìm được con mồi, sắc bén, chuẩn xác, mang theo giận dữ không hề che giấu bám chặt lấy ánh mắt nàng.

Tần Cửu nhắm mắt lại, cảm thấy hơi khó hiểu, tốt xấu gì nàng đã liều mạng giành được tú cầu cho hấn, dáng vẻ của hấn lại không cảm kích chút nào, thật sự bất chấp lý lẽ. Khóe môi nàng cong lên thành ý cười kiều diễm, gior tú cầu trong tay lên với hấn: “Vương gia, ta... thắng rồi. Tú cầu... cho ngài.”

Nàng vừa nói xong, đã cảm thấy trong cổ họng ngai ngái một hồi, không nhịn được mở miệng nôn ra một ngụm máu lớn, không hề khách sáo phun hết lên trên vạt áo trước ngực Nhan Duật, trong nháy mắt, đã làm ướt một mảng lớn y phục của hắn.

Suy cho cùng đối thủ là Nhan Túc, giữa lúc sợ ý đã sớm bị nội thương, lại cộng thêm cú rơi vừa rồi, cơ thể có chút không chịu nổi. Mà miệng vết thương trên bả vai cũng hợp sức, đau đến mức khiến Tần Cửu nhíu mày. Nàng lau máu tươi ở khóe môi, mạnh mẽ đè xuống ý muốn thổ huyết đang mãnh liệt trào lên lần thứ hai trong lồng ngực, nở nụ cười áy náy với Nhan Duật: "Vương gia, xin lỗi, đã làm bẩn y phục của ngài rồi. Quay về, ta đền ngài một bộ đẹp hơn."

Nàng nói xong, lập tức chống người muốn đứng dậy khỏi người Nhan Duật, Nhan Duật nằm trên mặt đất, ánh mắt sắc bén gắt gao nhìn chăm chăm nàng, dường như trong ánh mắt đó đã mang theo móc câu, lại dường như chứa keo hồ, muốn bám dính chặt vào nàng. Hắn không hề lên tiếng, nhưng cánh tay ôm eo nàng lại không hề có chút ý tứ buông lỏng nào.

Tần Cửu cho rằng Nhan Duật muốn lấy tú cầu trong tay nàng, vì thế lại đưa tay ra đưa tú cầu đến trước mặt hắn, cười xinh đẹp nói: "Vương gia, cho ngài tú cầu." Nói xong, nàng đặt tú cầu lên người Nhan Duật.

Tỳ Ba đã sớm cất bước chạy vội tới, hắn ngồi xổm xuống, dùng sức tách cánh tay Nhan Duật ra, lúc này mới đỡ Tần Cửu lên khỏi người Nhan Duật, hắn nhỏ giọng hỏi bên tai Tần Cửu: "Có bị thương nặng không?"

Tần Cửu thấp giọng nói: "Lát nữa dìu ta vào trong xe ngựa."

Tỳ Ba gật gù đầu, đỡ Tần Cửu đến chiếc ghế bên cạnh.

Chu Thắng âm âm ỉ ỉ chạy tới hỏi: "Tần cô nương, cô không sao chứ? Ôi chao, sao lại nôn nhiều máu như vậy, bị thương rồi phải không?"

"Không sao, đương nhiên là không sao." Tần Cửu che miệng cười tủm tỉm nói.

Nhan Duật nằm ở trên mặt đất một lát, tùy tùng của hắn vội vàng vây quanh, vào lúc mọi người đều cho rằng hắn bị Tần Cửu đập vào đến mức bị thương, hắn chậm rãi bò dậy. Phũ phàng bặm trên người, mặc y phục đã dính máu tươi của Tần Cửu, sắc mặt bình tĩnh ngồi trở lại ghế.

Hắn đưa tay vịn lấy ghế tựa, mới ổn định được sự rung động của ngón tay.

Vừa rồi, ngón tay của hắn vẫn luôn rung rung nhỏ đến mức không thể nhận thấy, người khác không thể nhìn ra, nhưng hắn lại có thể phát hiện được.

Hắn không biết rốt cuộc mình bị làm sao, nhưng trong lòng hắn lại cảm nhận được một tình cảm rất phức tạp.

Đó chính là hoảng hốt, nghĩ lại mà sợ, và cả phần nộ.

Khi thấy nàng nhảy xuống khỏi tháp trúc rất cao, khoảnh khắc đó, trong đầu hắn âm một tiếng, hoàn toàn trống rỗng. Lúc đó, nhịp đập của trái tim hắn chấm dứt, suy nghĩ dừng lại, thính giác không nhạy, thị lực mất đi.

Tiếng hô sợ hãi của mọi người xung quanh, hắn hoàn toàn không nghe thấy. Dường như hắn cũng không nhìn thấy cảnh vật trước mắt, toàn bộ đã trở thành hư ảo trắng đen, chỉ có màu đỏ kia là rõ ràng, là sự chân thực hắn có thể nhìn thấy, còn lại đều là phù vân.

Thậm chí hắn không biết rốt cuộc mình đi đến dưới tháp trúc như thế nào, là đi? Nhảy? Hay là nhún người vọt lên? Hắn thật sự không nhớ nữa.

Hắn chỉ biết mình phải đỡ được nàng, tuyệt đối không thể để nàng ngã xuống đất. Sau đó, quả thực hắn đã làm được.

Hắn đã đỡ được nàng, khi ôm ôn ngọc noãn ngọc khắp lòng, cả người mới khôi phục, tiếng thét chói tai và tiếng quát tháo lo lắng xung quanh mới truyền vào trong tai hắn. Nhưng ngón tay hắn lại không ngừng rung rung.

Hắn biết, đó là biểu hiện của hoảng hốt, nghĩ lại mà sợ. Mà sau khi xác định nàng bình an vô sự, trong hoảng hốt và sợ hãi, lại có thêm phần nộ.

Sao nàng có thể nhảy xuống? Sao có thể?

"Vương gia có bị thương không?" Thượng thư bộ Binh Hầu Tuấn hỏi.

Nhan Duật thờ phào nhẹ nhõm, lười biếng dựa lên ghế tựa, híp mắt, cười tủm tỉm nói: "May mà Cửu gia không đầy đặn lắm, nếu như đổi thành Tiểu Thu Dung của Vô Ưu cư, bây giờ bản vương đầu còn có thể nói chuyện ở đây, e rằng đã sớm bị đập làm tổn thương rồi."

Thu Dung cô nương của Vô Ưu cư, là một mỹ nhân có tiếng, nàng nổi tiếng đầy đặn, chỉ cần từng đi dạo trong chốn câu lan ôn hương, đều từng nghe tên nàng.

Mọi người nghe thấy lời của Nhan Duật, tất cả lập tức cười vang. Nhan Túc đã sớm xuống khỏi tháp trúc, hắn đứng ở dưới tháp một lát, mới chậm rãi đi từ tháp trúc đến.

Cuộc tranh tài này, cuối cùng bên Nhan Túc là ba ván thắng hai ván.

Suy cho cùng Tô tướng cũng là lão thần có thể diện, khó mà nói gì nữa. Bởi vì người đến đây xem võ hôm nay, phần lớn là trọng thần trong triều, mọi

người tận mắt nhìn thấy bên Nhan Duật thẳng. Có điều, bởi vì đám người Tần Cửu là người của Thiên Thần tông, về mặt của ông ta không khỏi có chút không cam lòng.

Tần Cửu thấy chuyện đã kết thúc, bèn đứng dậy nói muốn về trước với Nhan Duật, thật ra, nàng thật sự không chịu nổi nữa. Nhan Duật gật gật đầu, Tỳ Ba đỡ nàng ra khỏi trường diễn võ.

Trước khi đi, nàng quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy Nhan Túc ôm cánh tay nghiêng người dựa dưới tháp trúc, híp mắt nhìn nàng, trong ánh mắt giống như đóng băng, trào dâng sóng nhỏ không thể nhìn kỹ. Nhan Duật tựa vào ghế, đang cười đùa nói chuyện với người bên cạnh.

Tần Cửu vừa lên xe ngựa, lập tức lại nôn ra một ngụm máu, không chịu nổi nữa, đã hôn mê.

Xe ngựa lăn lên phía trước, nàng cảm thấy mình giống như đang đi trong sương mù, lại giống như bay lượn trong mây. Trên người đau đớn đến tột cùng, lồng ngực như bị lấp kín, cũng không thể hô hấp nữa.

Rất nhiều người rất nhiều chuyện, bưng bưng trong đầu óc.

Đó là ác mộng của cả đời nàng.

Nàng cuộn tròn người, dựa vào trong một vòng ôm ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Lăn đầu gặp gỡ (Cửu và thúc)

Editor: Xám

Nàng cuộn tròn người, dựa vào trong một vòng ôm ấm áp.

Mơ mơ màng màng, phảng phất như đang nằm mơ, nàng không ngừng chìm nổi trong bóng tối, nửa mê nửa tỉnh giữa tra tấn thống khổ và tối tăm vô tận. Có lúc thân thể cảm thấy rất nặng nề, ngay cả động đậy ngón tay một chút cũng không thể, có lúc cảm thấy rất nhẹ, giống như một con diều giấy đã mất đi cuống chỉ, một cơn gió nhẹ đã có thể thổi nàng bay đi.

Một loại cảm giác bất lực và sợ hãi sâu sắc túm lấy nàng, nàng không tự giác dựa sát vào lòng người đi vào, đưa tay níu chặt y phục của hắn, đầu ngón tay chạm vào nhiệt độ cơ thể nóng rực của hắn. Vòng ôm này giống như đã từng quen thuộc, khiến lòng nàng rất yên bình, nàng than nhẹ một tiếng, rơi vào trong mộng cảnh vô biên.

Trong bóng tối, giống như có một sức lực mạnh mẽ, lôi nàng quay về nơi sâu ký ức, một đoạn quá khứ nàng đã từng gắng hết sức muốn xóa đi.

Đó là một hoàng hôn cuối thu, tà dương đã xuống núi, chỉ sót lại ráng chiều khắp bầu trời.

Bạch Tố Huyền mặc một bộ trang phục cưới ngựa bằng gấm màu xanh nhạt, trên hông đeo đai ngọc thêu hoa ngọc trâm, bộ áo liền quần này do nàng tự may, chỉ mặc khi cưới ngựa. Thật ra nàng vừa mới học cưới ngựa, là Nhan Túc dạy cho nàng. Nhan Túc ra khỏi Lệ Kinh đi làm việc, trước khi hắn đi, nàng vẫn cười không vững vàng, mấy ngày nay hắn đi, ngày ngày nàng đều đến mã trường tập luyện, đến bây giờ đã cười tương đối thành thạo. Nàng biết được từ chỗ Tạ Dịch Trần rằng hôm nay Nhan Túc sẽ quay về, bèn nói với phụ thân muốn đến mã trường để cưới ngựa. Ở mã trường, nàng bảo Bạch Tú Cẩm dẫn tùy tùng đi, tự mình lên cưới ngựa đến nơi này để đón hắn.

Nàng biết mỗi lần hắn về kinh đô đều sẽ vào thành từ Tuyên Đức môn, cho nên đi thẳng từ con đường bên ngoài Tuyên Đức môn lên phía bắc. Nàng liên tục đánh ngựa đến dưới chân một ngọn núi cao, sắc trời tối dần, nhưng vẫn không thấy Nhan Túc xuất hiện.

Đường cô vắng vẻ, gió lạnh âm u, gió thổi có đại, đầu đầu cũng thấy hoang vu. Hai tay nàng ôm cánh tay, cảm nhận được có chút rét lạnh.

Lúc này nàng đã có chút cảm giác hối hận vì sự xúc động của mình, mặc dù nàng mặc y phục của nam tử, nhưng thân hình này của nàng vẫn có thể khiến người ta vừa nhìn đã nhận ra là nữ tử, ngộ nhờ gặp phải kẻ xấu sẽ không hay. Nàng nhớ, trong ngọn núi gần đây, thỉnh thoảng cũng có sơn tặc qua lại. Nghĩ như vậy, nàng lập tức muốn quay ngựa đi về, đúng lúc này, nàng nhìn thấy trong trời chiều nặng nề, một đội nhân mã đi đến bên đây, một người ở giữa đoàn kỵ mã được các tùy tùng vây quanh thúc ngựa đi tới.

Trong lòng Bạch Tố Huyền vui mừng khôn xiết một hồi, hai chữ Liên Thành gần như sắp gọi ra, lại cười gian xảo, giờ roi phóng ngựa phi về phía trước. Nàng vừa giờ roi phi đến, vừa cất giọng hát:

"Yêm đài xạ lan tai, phần hương tí, uyên ương cảnh, do nữ thủy ngân tí, chu sa ban, phi thủy thanh.

Đảo xuân lai tiêu trọng lâu sách trượng đăng, khúc lan biên bả tí hành, nhân tâm phượng, muộn tuyển thắng.

Đảo hạ lai truy lương viện, cận thủy đình, bích sa trù, lục song tịnh, châm xuyên châu, phiến phác huỳnh.

Đảo thu lai nhập lan đường, khai họa bình, khán ngân hà, ngư nữ tình, bạn thêm hương, bái nguyệt đình."

Mặc dù giọng hát của Bạch Tố Huyền không phải quá lĩnh lót, nhưng có sự đặc biệt riêng. Câu kịch này là nàng nghe người kể chuyện trong quán trà hát, lúc này đã học theo rồi mô phỏng. Nàng vừa hát, vừa vung roi, phóng ngựa chạy vụt qua bên cạnh đội nhân mã kia, thấy những tùy tùng đó không một ai nhận ra mình, ngược lại dùng ngựa nghiêng đầu nhìn nàng, ánh mắt kỳ lạ kinh ngạc. Trong lòng nàng càng cảm thấy buồn cười hơn, vì thế tiếp tục hát:

"Đảo đông lai phong gia nghiêm, tuyết sạ tình, trích sơ mai, tằm cổ bình, hoan tâm thường, nhạc dư thặng.

Na thì tiết, sấn tâm tính, do tha kiều si, tấn tha nộ tăng, thiện dã thiên nghi, ác dã tương xung.

Triều chí mộ bất chuyển ngã giá nhãn tình, tư tư thứ định, đoan đích hàn vong nhiệt, cơ vong bão, đồng vong lãnh."

(Trích từ lời kịch của Quan Hán Khanh)

Hát xong câu cuối cùng, con ngựa vừa hay lướt qua bên cạnh người ở giữa vòng vây của tùy tùng, nàng đã chắc chắn người đó là Nhan Túc, khi lao vụt qua người hấn, đột nhiên nghiêng đầu, cười với hấn, chớp chớp mắt.

Thế nhưng, rất nhanh nụ cười của nàng đã cứng đờ.

Người đó, không phải Nhan Túc Liên Thành.

Sắc mặt Bạch Tố Huyền lập tức trở nên lúng túng, trong nháy mắt sắc mặt vốn trắng nõn như ngọc đã đỏ đến mang tai.

Người được một đám thị vệ vây ở giữa là một vị công tử trẻ tuổi, hấn mặc một bộ áo bào màu đen, diện mạo tuấn mỹ, mắt phượng xinh đẹp, phối với sống mũi cao thẳng và bờ môi góc cạnh rõ ràng, tuấn mỹ mà gọi cảm, trong trong ánh sáng tà dương mờ mờ, lại khiến người ta có chút không dám nhìn gần. Lúc này, ánh mắt hấn nhìn nàng sáng rực, hai hàng lông mày đen như mực nhướng lên rất cao, vẻ mặt có chút không nhịn được cười, lại có chút buồn cười.

Lúc này, nếu như có một cái lỗ, Bạch Tố Huyền nhất định sẽ chui vào.

Dáng vẻ người này tuấn mỹ như vậy, sẽ không cho rằng mình có ý đến trêu ghẹo hấn chứ. Nói ra, quả thực vừa rồi mình đã trêu ghẹo hấn, có điều, vốn dĩ người nàng muốn trêu ghẹo là Nhan Túc chứ không phải hấn mà thôi.

Tố Huyền bị ánh mắt của những chủ nhân và tùy tùng đó nhìn đến mức lúng túng vô cùng, cuối cùng thật sự không chịu được nữa, gí roi lên, tức giận nói: "Nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng thấy người đẹp như tiểu gia sao? Chưa từng thấy nam nhân trêu ghẹo nam nhân sao?"

Những tùy tùng kia nghe vậy, tròn mắt gần như sắp trợn trừng ra ngoài, liếc trộm chủ tử nhà mình, nhưng cũng không dám cười.

Bạch Tố Huyền lại quay đầu ngựa, vung một roi trên lưng ngựa, lập tức muốn rời đi.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một tràng tiếng huýt sáo vang lên không ngừng trong khe núi bên cạnh.

Lúc này, ráng mây của trời tây đã âm đạm đi, trời đất lập tức tối sầm xuống. Tiếng huýt sáo bất thành linh này khiến trong lòng Bạch Tố Huyền cả kinh, tay run lên, dường như ngựa Tuyết Hoa cũng bị kinh sợ, bắt đầu đá hất chân sau, hất Tố Huyền từ trên lưng ngựa xuống. Lưng nàng còn đeo một cây đàn cổ năm dây mới có được, vốn là định cho Nhan Túc xem, ngã xuống như vậy, nàng lại không hề lo lắng mình sẽ bị ngã đau, chỉ lo nếu đàn bị rơi hỏng thì phải làm sao.

Vừa vặn chỗ nàng rơi xuống là chỗ con ngựa của nam tử áo đen, nam tử giang hai cánh tay về phía nàng, đỡ nàng lên lưng ngựa. Bạch Tố Huyền ngồi phía trước nam tử áo đen, lông tóc không bị tổn thương, chẳng quan tâm điều gì, đã lập tức mở bọc ra xem thử cây đàn cổ năm dây kia, xác định không sao, lúc này mới phát hiện tiếng huýt sáo cao thấp nối liền kia do son tặc phát ra, mà phía sau bọn họ không xa, mấy chục tên son tặc giờ được xông đến bên bọn họ.

Trong lòng Bạch Tố Huyền cả kinh, cũng không xuống ngựa để cười ngựa Tuyết Hoa của nàng nữa, hoảng hốt, ngựa của nàng đã hoảng sợ chạy xa rồi. Nàng kéo tay áo người phía sau, vội vàng nói: "Mau, chạy mau!"

Phía sau truyền đến tiếng cười trầm thấp mang theo từ tính của nam tử: "Vừa rồi uy phong như vậy, còn muốn trêu ghẹo tại hạ, sao bây giờ lại không có tiền đồ như thế."

Bạch Tố Huyền mất thấy son tặc đã lập tức di chuyển đến trước mắt rồi, vội vàng nói: "Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, nhiều son tặc như vậy, các người đánh thắng được sao?"

Nam tử cúi đầu cười nói: "Người nói rất đúng, vậy chúng ta mau chạy thôi."

Hấn kéo dây cương, quát lớn một tiếng, con ngựa vung bốn vó, lập tức chạy về phía trước. Tùy tùng của hấn thấy vậy, cũng đánh ngựa chạy về phía

trước.

Bạch Tố Huyền quay đầu thấy sơn tặc vẫn đang đuổi, sờ lên vòng cổ trên châu ở cổ mình.

Mặc dù nàng giả nam trang, nhưng cổ vẫn đeo dây chuyền của nữ tử, quyết định thật nhanh, lập tức kéo đứt vòng cổ trên châu đeo ở cổ mình, quăng xuống dưới đất.

Trân châu sáng trong một vùng rải ra dưới bóng đêm lơ mờ giống như giọt lệ, vẽ ra từng đường cong màu trắng bạc.

Sơn tặc kia nhìn thấy cổ trên châu rơi ra, lập tức xuống ngựa tìm nhặt. Nhưng suy cho cùng số lượng trân châu quá ít, phần lớn người vẫn đánh ngựa đuổi theo.

Bạch Tố Huyền thăm nghĩ không ổn, hỏi nam tử phía sau: "Người có bạc không?"

Nam tử hừ một tiếng, tay Bạch Tố Huyền đã sớm mò tới hông hắn, lấy ra một túi tiền, mở ra, quăng một đám bạc vụn bên trong xuống. Cho đến khi nàng quăng hết sạch bạc bên trong túi tiền đi rồi, những sơn tặc kia cũng đã rút lại phía sau đám người bọn họ.

Thế nhưng, quăng hết sạch túi tiền của nam tử, tránh được những sơn tặc kia, song vẫn không chạy thoát, bởi vì những sơn tặc kia vốn đã lập kế hoạch chu toàn, ở đây có người đuổi theo, bên kia có người vây đánh, cho nên khi bọn họ chạy đến khe núi trước mặt, toán sơn tặc còn lại xuất hiện chặn đứng bọn họ lại.

Nam tử kia mang theo hơn mười người thị vệ, có điều, đều là những người trông khá mà không dùng được, bị mấy chục tên sơn tặc bao vây, vậy mà bó tay bị bắt.

Đoàn người bị đưa đến hang giặc trên núi.

Bóng đêm đã buông xuống từ lâu, một vầng trăng cong cong trên trời tỏa ra ánh sáng trong trẻo lạnh lùng.

Bạch Tố Huyền và nam tử áo đen cùng bị bắt giữ trong sơn trại của sơn tặc.

Xung quanh Lệ Kinh nhiều núi, và lại rừng sâu núi cao, mặc dù vị trí khá gần Lệ Kinh, nhưng vẫn thường xuyên có sơn tặc đóng quân. Thủ lĩnh sơn tặc là một nam nhân lỗ mãng thân hình cao lớn, nhìn thấy thuộc hạ cướp được một đội nhân mã, có được không ít tiền của, tâm trạng cực tốt.

Nhìn Bạch Tố Uyên và nam tử áo đen, nhếch miệng cười nói: "Không ngờ đáng vẻ trông ngay thẳng chính tề, chỉ đáng tiếc là trông khá mà không dùng được."

Một nữ tử xuất hiện từ phía sau thủ lĩnh sơn tặc, mặc váy màu xanh biếc, dáng vẻ tú lệ, chỉ là trên người nàng ta truyền đến mùi phấn son quá nồng nặc, xông thẳng vào mũi. Nữ nhân đó nhìn thấy cây đàn Bạch Tố Huyền ôm trong lòng, cười duyên hỏi: "Thứ người ôm trong lòng là cái gì?"

Bạch Tố Huyền ôm chặt đàn không hề nói chuyện, chỉ hung hăng trừng mắt nhìn nữ tử kia một cái. Nữ tử cười khanh khách, vừa ngoắc tay với sơn tặc bên cạnh, lập tức đã có hai người đi tới cướp đàn trong lòng Bạch Tố Huyền đi.

Nữ tử mở bọc ra, nhìn thấy đàn của Bạch Tố Huyền, cong môi cười: "Thì ra là đàn, lâu lắm rồi lão nương ta không đánh đàn. Mọi người có muốn nghe ta đánh đàn không?"

Bọn sơn tặc luôn miệng khen hay, nữ tử sai người mang đàn lên bàn, quỳ ở trên thảm nỉ, bắt đầu gảy dây đàn.

Tiếng đàn gián đoạn đứt quãng, lúc cao lúc thấp bắt đầu vang vọng trong căn phòng. Thật sự không phải là khó nghe bình thường, quả thực là ngũ âm không được đầy đủ. Có lúc một âm đã đi lên, nhưng lại đột nhiên ngắt quãng, treu chọc khiến người ta muốn phát điên.

Bạch Tố Huyền muốn bịt lỗ tai không nghe, tiếc rằng tiếng đàn đó vẫn không ngừng chui vào trong tai.

Nữ tử gảy đàn một lát, không nghe thấy tiếng khen ngợi, lạnh giọng nói: "Cây đàn hỏng gì đây?"

"Minh không biết đàn, thì đừng trách đàn không tốt." Giọng điệu nam tử áo đen mang theo ý chế nhạo.

"Người nói lão nương ta không biết đánh đàn? Ta mãi nghe mười năm, đàn nhìn thấy cho tới bây giờ đều là đàn thất huyền, chưa từng thấy đàn ngũ huyền. Đàn này thiếu mất hai dây, đương nhiên sẽ khuyết âm rồi!" Nữ tử hừ giọng nói.

Nữ tử này không biết đàn cổ, nhưng vẫn có lý lẽ hùng hồn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Đánh đàn

Editor: Xám

Nữ tử này không biết đàn cổ, nhưng vẫn có lý lẽ hùng hồn như vậy.

Hiển nhiên chỗ Bạch Tổ Huyền và nam tử áo đen cùng với tùy tùng bị tạm giam hiện giờ là phòng nghị sự của các sơn tặc, chiếm đất rất rộng, bên trong kê vài chiếc bàn lớn gần nhau, mười mấy sơn tặc cười đùa ngồi vây quanh trong đại sảnh, bày tiền của vừa mới cướp được lên bàn lớn.

Thủ lĩnh sơn tặc ngồi ở trên ghế tựa, lờ mờ Bạch Tổ Huyền bị giam ở trước mặt hắn một cái, cười ha ha, nói: "Nương tử nói đúng lắm, ở đâu có đàn ngũ huyền chứ? Các ngươi cho rằng nương tử của ta không biết đàn sao? Trước đây nương tử ta chính là cầm nương nổi tiếng."

Thì ra nữ tử này là áp trại phu nhân của thủ lĩnh sơn tặc, rõ ràng thủ lĩnh sơn tặc là người thô kệch hơn, không biết gì về cổ cầm, một mực nghe theo câu chuyện của nương tử nhà mình.

Loại cổ cầm này lưu truyền đến nay, vốn là cực hiếm, cây đàn của Bạch Tổ Huyền có được cũng không dễ dàng. Vốn dĩ nàng muốn đưa cho người trong lòng xem, nghe thấy thủ lĩnh sơn tặc và nương tử sơn tặc nói cây đàn này là đàn hồng, cười lạnh lùng: "Một nữ tử mãi nghề như ngươi chưa nhìn thấy đàn ngũ huyền cũng không hề kỳ lạ, không biết đàn cũng không khó hiểu."

Nương tử sơn tặc cười đến mức run hết cả người, ngón tay gảy vài cái trên dây đàn, tiếng đàn du dương kỳ ảo lập tức tuôn ra giống như suối chảy nơi sơn cốc, nàng ta tấm tắc nói: "Mặc dù dây đàn không đủ, nhưng tiếng đàn này thật sự du dương. Ngươi nói ta không biết đàn? Vậy lão nương sẽ đàn cho ngươi một khúc."

Nương tử sơn tặc nói xong, lập tức đưa ngón tay phủ lên dây đàn, ung dung linh hoạt, bắt đầu gảy đàn.

"Lục dương phương thảo trường đình lộ, niên thiếu phao nhân dung dịch lão.

Lâu đầu tàn mộng ngũ canh chung, hoa đề ly sầu tam nguyệt vũ.

Vô tình bất tự đa tình khô, nhất thốn hoàn thành thiên vạn lữ.

Thiên nhai địa giác hữu cùng thì, chích hữu tương tư vô tận xử."

Nàng ta vừa gảy đàn, vừa cất giọng ca hát, giọng hát của nàng ta cũng không tệ, nhưng rất rõ ràng, nàng ta đã quen hát khúc ái tình rồi, âm cuối của mỗi một âm đều gheo người, liên tục hát một khúc tương tư thành khúc hát tình yêu phàm tục, cộng thêm khúc nhạc nàng ta tấu gián đoạn đứt quãng âm điệu không chuẩn, khiến lòng người nghe phát cáu.

Tổ Huyền không nhịn được bịt kín lỗ tai.

Nếu như nàng ta tấu khúc nhạc khác thì cũng thôi đi, kì lạ trùng hợp là khúc nhạc được tấu là khúc nhạc nàng sáng tác. Khúc 《 Ngọc Lâu Xuân 》 này là sau khi Nhan Túc đi, nàng vì gửi gắm nhớ nhung mới sáng tác, trong khúc nhạc này bao hàm một lời tình ý nồng nàn của nữ nhi. Bây giờ lại bị nữ tử kia chà đạp như thế, cứ giống như, đã đạp lên tình cảm giữa nàng và Nhan Túc vậy, nàng thật sự không nghe nổi nữa, thật sự không nghe nổi nữa.

Nam tử áo đen nhìn thấy nàng bịt kín lỗ tai, khóe môi không nhịn được nhếch lên, hiện ra ý cười sáng lạn.

Cuối cùng tiếng đàn gầy vò người đã ngừng, nương tử sơn tặc khe khẽ thở dài một tiếng, có lẽ cũng biết mình đàn không hay lắm, nhũn mỳ nói: "Cây đàn hồng này, lúc nào cũng hại ta khuyết âm"

Đám sơn tặc bị bức ép bởi uy quyền của thủ lĩnh sơn tặc và phu nhân này, ào ào vâng dạ khen ngợi đàn rất hay, nhưng biểu cảm trên mặt thật sự không dám xu nịnh. Chỉ có vị nam tử kia mỉm cười, hỏi với giọng điệu mang theo ý chế nhạo: "Không biết khúc nhạc phu nhân diễn tấu tên là gì?"

Nương tử sơn tặc đắc ý nhướng mày lên: "Thủ khúc này mà các ngươi cũng chưa từng nghe nói đến?" Nàng ta nhìn lướt qua y phục của nam tử áo đen, thấy mặc dù y phục của hắn hoa lệ, nhưng lại mang theo một mùi phong trần, vì thế cười khanh khách nói: "Cũng không trách được bọn họ cướp của ngươi, xem ra ngươi đến từ nơi khác. Thủ khúc này là tác phẩm mới《 Ngọc Lâu Xuân 》của tài nữ Bạch Tổ Huyền vang danh thiên hạ, cả Lệ Kinh đều đang truyền bá ca hát."

Nam tử áo đen nghe vậy sững sờ, ngay sau đó ngẩng đầu cười lớn, cười đến mức thở không ra hơi: "Bạch Tổ Huyền? Tài nữ vang danh thiên hạ? Ta còn tưởng nàng ta như thế nào, thì ra, nàng ta lại nổi tiếng vì sáng tác thể loại nhạc này! Chao ôi, ta cười chết mất!"

Đáng vẻ nam tử áo đen tuần nỡ, cười rất đẹp, chỉ đáng tiếc, ý châm chọc trong giọng nói đó khiến máu trong đầu Bạch Tổ Huyền xông thẳng lên đỉnh đầu. Nàng xuất đạo năm mười bốn tuổi, từ trước đến nay luôn bình tĩnh, lúc này lại gần như không khống chế nổi.

"Ngươi nói cái gì, ngươi dám sỉ nhục Bạch tiểu thư?" Nương tử sơn tặc trừng mắt nói: "Khúc nhạc nàng sáng tác, bọn ta đều rất thích."

Bạch Tổ Huyền nghe vậy sững sờ.

Nàng ngược mắt nhìn, chỉ thấy nương tử sơn tặc ôm đàn ngũ huyền đứng lên, sắc mặt âm trầm, đột nhiên hai mắt mở trừng, tức giận nói: "Đều do cây

đàn hồng này." Nói xong gơ đàn ngũ huyền trong tay lên ném về phía bàn.

Tổ Huyền kinh hãi, nhanh chóng nói: "Khoan đã!" Cây đàn này, cho dù thế nào cũng không thể để nàng ta đập đi.

Nương tử son tặc quay đầu lại: "Ngươi muốn làm gì?"

"Thật sự không trách được chuyện cây đàn, khúc ngươi đánh vừa rồi, ta cũng biết đàn, chỉ bằng đề ta tới đàn thử!" Bạch Tổ Huyền thân nhiên nói.

"Ngươi muốn đàn cũng được, chỉ là nếu như đàn không hay, ta sẽ chặt đôi tay của ngươi!" Nương tử son tặc nói với giọng lạnh lùng.

Sắc mặt Bạch Tổ Huyền bình tĩnh, cười nhẹ: "Vậy nếu như ta đàn hay, có thể trả đàn cô cho ta, rồi thả ta xuống núi không?"

Nương tử son tặc liếc mắt nhìn Bạch Tổ Huyền, cười nói: "Nếu như ngươi thật sự đàn hay, đương nhiên lão nương thả ngươi rồi, ta cũng là người yêu tài."

Bạch Tổ Huyền cười lạnh lùng, bước nhanh đến trước bàn đàn, dung mạo nàng đoan trang, thần sắc trong trẻo lạnh lùng, không giận nhưng lại có một loại uy nghi tao nhã cao quý, đưa ngón tay phỉ lên dây đàn, bắt đầu gảy.

Vẫn là khúc 《Ngọc Lâu Xuân》đó.

Song khúc nhạc nàng tấu ra, lại hoàn toàn không giống với nữ tử tấu vừa rồi, khiến người ta gần như cho rằng là một khúc nhạc khác.

Tiếng đàn đỉnh đang, mạnh mẽ khí phách, tựa như hỗn độn, lại mơ hồ thấy du dương, đầy áp nhò nhưng vô tận, tựa như trái tim suy tính thiệt hơn của người thiếu nữ.

Khúc nhạc này uyển chuyển như ánh sáng vờn bay, uyển chuyển như tiếng nước nở của chim sơn ca, vang dội như dòng nước xiết trong trẻo.

Khúc nhạc ấy rung động đến tâm can như thế, buồn bã triền miên như thế, giống như mang theo sức hấp dẫn kỳ lạ, thể hiện tình cảm nồng nàn của một nữ tử bằng cách vô cùng tinh tế.

Áp trại phu nhân nhìn Bạch Tổ Huyền giống như ma nhập, nhìn đôi tay mềm mại tựa như có ma lực không thể nhìn thấy của nàng lướt trên dây đàn.

Cả căn phòng yên tĩnh, một số son tặc bị tiếng đàn không chế, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Trong phòng chỉ có tiếng đàn đỉnh đang.

Đội đến phần kết của khúc nhạc, Bạch Tổ Huyền dùng tay giữ dây đàn, tiếng vọng im bật.

Cơ thịt trên mặt mọi người không nhịn được mà nảy lên, nhìn nàng bằng ánh mắt khó mà tin được.

"Cái đó... Cái đó... Cái đó..." Thủ lĩnh son tặc phá vỡ sự yên lặng đầu tiên, cả lăm không biết nói gì: "Nương tử, thì ra cái đàn ngũ huyền này cũng có thể đàn được?"

Áp trại phu nhân thờ phào một hơi vội về khó mà tin được: "Đại khái, có lẽ, có thể là đàn được!"

Bạch Tổ Huyền cười lạnh lùng, cổ cảm sớm nhất đều là năm đây, rõ ràng nữ tử này không biết. Thật ra không kỳ lạ, nàng ta chỉ là một nữ tử mãi nghệ tâm thường. Diễn tấu loại cổ cầm ngũ huyền này, không những phải thông hiểu phổ nhạc cổ, còn phải biết vận dụng chỉ pháp phức tạp cao thâm, người bình thường rất hiếm người học được. Hơn nữa hưởng chỉ, tinh cảm ẩn chứa trong khúc nhạc kia phong phú, nếu như không thật sự từng yêu thương nhớ nhung thì làm sao hiểu được, thì làm sao có thể đàn ra được?

Rõ ràng nam tử áo đen cực kỳ kinh ngạc, ánh mắt hắn dừng ở trên người Bạch Tổ Huyền, ánh sáng trong mắt rực rỡ đốt người, lộ ra một vẻ đẹp hút hồn đoạt phách.

"Ngươi... Ngươi..." Nương tử son tặc tương đối kinh ngạc nói: "Ngươi gảy đàn thật là dễ nghe, có thể ở lại, dạy ta đánh đàn không?"

Bạch Tổ Huyền không ngờ, nương tử son tặc này thật sự thích đánh đàn, khéo môi nàng khê nhếch, hiện ra nụ cười tuyệt sắc: "Ta thấy cảm kỹ của phu nhân vốn không tệ, không cần hao tâm học loại cổ cầm ngũ huyền này, đánh tốt đàn thất huyền rồi, cũng có thể tấu ra khúc nhạc tuyệt vời như thế."

Nương tử son tặc gật gật đầu, cười nói: "Đa tạ công tử!" Nàng ta bọc đàn ngũ huyền trong tay xong, đưa đến tay Bạch Tổ Huyền: "Đàn này sẽ trả cho công tử, người đâu, tiễn công tử đi."

Bạch Tổ Huyền ôm đàn đi qua bên cạnh nam tử áo đen, nàng tức hắn vừa nãy cười nhạo nàng, cố tình muốn hù dọa hắn, cố ý làm ra dáng vẻ muốn vút bọn họ lại. Nhưng khi đi đến cổng chính, quay đầu nhìn nam tử áo đen kia, thấy hắn híp mắt nhìn mình, ý cười bên khóe môi xuất trần, không có chút nản lòng vì bị bỏ lại nào. Ngược lại nhìn nàng với hứng thú dạt dào, Bạch Tổ Huyền đột nhiên cảm thấy không thú vị: "Phu nhân, bọn ta là một nhóm, những tiền của đó cũng bị các ngươi cướp sạch rồi. Giết bọn ta cũng vô dụng, thả bọn họ đi hết đi!"

Thủ lĩnh son tặc lập tức nói: "Tiểu tử ngươi, thả ngươi đi đã cực kỳ khai ân rồi, ngươi còn không đi mau. Nương tử, không thể thả những người này, bọn chúng đã biết vị trí của son trại, sẽ đưa quan binh đến bao vây diệt trừ chúng ta."

Bạch Tố Huyền cười lạnh lùng nói: "Ta thấy các ngươi dựng sơn trại này rất thô sơ, rõ ràng là thường xuyên đổi chỗ. Nơi đây rừng sâu núi cao, các ngươi đổi vị trí, tuy rằng quan binh rất khó tìm được, nhưng nếu như hạ quyết tâm lục soát núi, các ngươi cũng không chắc chắn có thể chạy thoát. Nếu như các ngươi giết bọn ta, e rằng sẽ khó thoát khỏi số mệnh bị bao vây diệt trừ!"

Thủ lĩnh sơn tặc còn muốn nói gì đó, nhưng từ sơn tặc đã ngăn cản hắn. Ánh mắt nàng ta di chuyển từ gương mặt tươi cười lạnh lùng tuyệt mỹ của Bạch Tố Huyền đến đôi bàn tay với ngón tay nhỏ mảnh vừa đánh đàn của nàng, lại nhìn sự sắc sảo trong đôi mắt xinh đẹp của nàng, chỉ cảm thấy tâm trạng hơi kinh hãi, dường như nghĩ ra gì đó, chậm rãi nói: "Công tử nói phải. Chúng ta sẽ thả các ngươi đi!"

Dường như thủ lĩnh sơn tặc không hài lòng, còn muốn nói gì đó, lại bị nương tử sơn tặc hung hăng trừng một cái. Mặc dù những sơn tặc còn lại bất mãn, nhưng thấy thủ lĩnh sơn tặc không dấn dõ, cũng không dám nói gì, thả đám người Bạch Tố Huyền và nam tử áo đen ra ngoài.

Bóng đêm trong núi rất đẹp, ngân hà trên đỉnh đầu lấp lánh, tựa như trên châu bảo thạch.

Những sơn tặc kia cũng dẫn ngựa bọn họ cười trước đó đến, từ lúc ở dưới núi, ngựa của Bạch Tố Huyền đã hoảng sợ chạy mất. Thời gian nàng học cưỡi ngựa không dài, vẫn chưa quen thuộc với con ngựa kia lắm, nhưng quả thực con ngựa đó là một con ngựa lành, tin rằng rất nhanh nó có thể quay về báo tin.

Quả nhiên, đến khi đám người bọn họ xuống núi không lâu, đã gặp được tùy tùng tìm kiếm nàng ở phía trước. Nàng và nam tử áo đen chia tay từ đây, hẩn đứng ở trên sườn núi, dáng người thon dài người đứng thẳng tắp, đôi mắt sâu neo lại, ánh mắt như nước, chậm rãi chảy lên người nàng, khoe mỗi nhếch khe, hiện ra nụ cười hút lấy tâm hồn người: "Chẳng hay tôn tính đại danh của công tử là gì? Hôm nay nhờ có công tử cứu giúp, hôm khác nhất định đến cửa tạ ơn."

Bạch Tố Huyền cười trong trẻo mà lạnh lùng: "Không cần đâu. Ta còn có việc, từ biệt từ đây."

Khi đó, nàng không hề biết người này chính là Nhan Duật Nhan Ngọc Hoành từ Lân Châu vào kinh.

* Lời tác giả:

Có bạn đọc đưa ra mấy điểm đáng ngờ, có thể là tôi diễn đạt không rõ ràng, ở đây giải thích một chút.

1: Ôn tuyền không phải là lần gặp đầu tiên.

2: Nghi ngờ mối quan hệ giữa Điều Tích Nhi và Huệ phi như thế nào. Huệ phi nhìn qua chỉ hơn ba mươi tuổi, nhưng thật ra hơn bốn mươi tuổi. Giả sử Huệ phi hai mươi tuổi gả cho Khánh Đế, đương nhiên có thể quen biết với Điều Tích Nhi ở Thiên Thần tông, Điều Tích Nhi cũng xem như là Huệ phi nuôi dưỡng.

3: Về binh khí trong đồ cưới. Nhan Duật lấy vợ, Hoàng đế sẽ làm chủ hôn, trong đồ cưới giấu binh khí, có thể dùng để ám sát Hoàng đế. Đồ cưới do nhà gái tặng, người quản lý đều là người của Bạch gia, cho nên sẽ không liên quan đến Nhan Duật mưu phản. Đương nhiên có thể nghi ngờ Nhan Duật và Bạch gia liên kết, nhưng năm đó khi tra án đã loại bỏ điểm này.

4: Về Viên Bá. Ông không phải là Tần Cửu nói gì nghe nấy, mà là hợp tác với Tần Cửu, điều tra rõ vụ án của tiên đế, ông đã không còn tín nhiệm Khánh Đế.

5: Về Tần Cửu luyện tà công, Liên Ngọc Nhân có biết hay không, điểm này liên quan đến lộ bài, không giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Gặp lại ở ôn tuyền là một cơn tai họa

Editor: Xám

Khi đó, nàng không hề biết người này chính là Nhan Duật Nhan Ngọc Hoành từ Lân Châu vào kinh.

Thậm chí nàng hoàn toàn không đặt người này ở trong lòng, vốn dĩ cho rằng hắn chỉ là một người qua đường bé nhỏ không đáng kể trong cuộc đời nàng, bèo nước gặp nhau mà thôi.

Khi đó, Khánh Đế đã bị bệnh một thời gian, ngay cả thất hoàng thúc Nhan Duật ở Lân Châu xa xôi cũng về kinh thăm Khánh Đế.

Về chuyện của thất hoàng thúc này, cả kinh thành không ai không biết. Mỗi lần Bạch Tố Huyền nghe thấy người khác bàn luận chuyện của Nhan Duật,

đều xem như đang nghe chuyện xưa. Nàng không hề tin, một đứa bé tám tuổi lại đi hạ độc phụ hoàng của mình. Đối với Nhan Duật Nhan Ngọc Hoàn, nàng chỉ có thông cảm.

Nhan Duật hồi kinh, Khánh Đế tỏ rõ tình cảm rất sâu nặng với vị thất hoàng đệ này của mình, ngài đã ban một toà phủ đệ bên ngoài cung cho hắn, hơn nữa còn gia phong hắn làm Nghiêm Vương. Nhưng rất nhanh biểu hiện của Nhan Duật đã khiến Khánh Đế thất vọng, có lẽ nguyên do là từ nhỏ đã thiếu thốn cất nhắc của trưởng bối, cũng có thể là bị sự phồn hoa của kinh thành làm mờ mắt, rất nhanh hắn đã đánh bạn với một vài công tử ăn chơi trác táng của Lệ Kinh mà bắt đầu chơi bời ồn ã. Ra vào chốn câu lan, vào phường đánh bạc, nuôi chó đường ung thậm chí ham mê hát kịch. Nghe nói, hắn đã bắt đầu học hát kịch ở Lâm Châu, cho nên ở Lệ Kinh không bao lâu, đã bắt đầu lên biểu diễn ở Phụng Minh các. Vì chuyện này, Khánh Đế tức giận không nhẹ, thiếu chút nữa tước đi danh hiệu Nghiêm Vương của Nhan Duật.

Bạch Tố Huyền và Chiêu Bình công chúa lại không hề cảm thấy hát kịch thấp hèn bao nhiêu, chỉ cảm thấy hiếu kỳ. Hai người đã hẹn, cùng đến Phụng Minh các xem Nhan Duật hát kịch. Chiêu Bình công chúa đã bao gian phòng ở lầu hai đối diện với đài diễn, hai người đi liên tục mấy buổi tối, cũng không nhìn thấy Nhan Duật lên đài.

Lần cuối cùng, vở kịch hai người đi xem là 《 Chạy trốn trong đêm 》.

Trên đài diễn kịch, hoa đán nhẹ giọng ca hát, dưới đài diễn kịch, Chiêu Bình công chúa lải nhải làm nhảm, thật ra nàng hoàn toàn không muốn xem kịch, chỉ muốn nhìn Nhan Duật hát kịch mà thôi.

"Tố Tố, người nói xem, tại sao thất hoàng thúc của ta lại biến thành thế này? Ta vẫn nhớ năm đó, thúc ấy là một đứa trẻ rất ngoan. Lúc nào thúc ấy nhìn thấy ta cũng chơi đùa với ta, rất yêu thương ta. Có được đồ tốt gì từ chỗ hoàng gia gia cũng đều sẽ đưa cho ta. Tuổi còn nhỏ, đã biết làm thơ cưỡi ngựa đi săn, mọi thứ đều giỏi, tại sao lại biến thành bộ dạng như ngày hôm nay, ta thật sự không dám tin. Tố Tố, người nói xem, tại sao một người có thể thay đổi nhiều như vậy chứ?"

Tố Huyền im lặng nghe Chiêu Bình làm nhảm. Hiếm khi thấy Chiêu Bình nhớ rõ, lúc đó nàng ấy cũng mới chỉ năm sáu tuổi, nhưng vẫn nhớ được điểm tốt của Nhan Duật. Khi ấy Tố Huyền vẫn chưa vào cung, chưa từng gặp Nhan Duật, cũng không biết hắn.

"Tố Tố, người nói xem, tại sao thất hoàng thúc của ta lại biến thành như vậy rồi?... " Chiêu Bình thấy Tố Huyền im lặng không nói gì, hỏi lần thứ năm.

Cuối cùng Tố Huyền đã quay đầu lại, nhìn Chiêu Bình, nói với giọng trong trẻo: "Thủy Tuyền, nếu như không xảy ra chuyện năm đó, có lẽ Nghiêm Vương của ngày hôm nay sẽ là người trong tưởng tượng của người. Giống như Liên Thành vậy, nhưng mà, có một số chuyện đã xảy ra, ngài ấy đã thay đổi, điều này không hề kỳ lạ."

"Nhưng những chuyện đó đều đã trôi qua nhiều năm như vậy, ta gần như đã quên mất rồi!" Chiêu Bình công chúa nhíu mày nói.

"Có một số chuyện tổn thương một người cả đời." Tố Huyền thản nhiên nói.

Tội danh giết cha hành thích vua, có mấy người có thể chịu đựng được, huống chi, Nhan Duật năm đó chỉ là một đứa bé. Nếu như đổi thành nàng, có lẽ nói không chừng đã sớm phát điên rồi.

"Tố Tố, người nói xem, người hại chết hoàng gia gia của ta, lại là hoàng thúc của ta sao?" Chiêu Bình hỏi.

Tố Huyền cười khe khẽ: "Sẽ không phải ngài ấy!" Một đứa trẻ tám tuổi, sao làm ra được chuyện giết cha.

Chiêu Bình vui vẻ nói: "Tố Tố, thật ra ta cũng nghĩ như vậy." Ngay sau đó lại rầu rĩ nói: "Nhưng thất thúc biến thành bộ dạng đó, làm thế nào bây giờ? Ta cũng không dám nhìn thúc ấy cười, bao giờ thúc ấy nói chuyện cũng là như vậy, đều không biết câu nào là nói thật, câu nào là nói đùa."

Tố Huyền cười xinh đẹp nói: "Thủy Tuyền, người sợ gì chứ? Mặc dù nhìn Nghiêm Vương giống như ăn chơi trác táng, nhưng nói không chừng trong lòng ngài ấy cũng rất khổ sở."

Hôm đó chưa xem kịch xong, hai người đã rời đi.

Khi Tố Huyền đi qua hành lang, phát hiện cửa căn phòng sát vách mở ra, nàng nhanh mắt nhìn thấy người ngồi ở bên trong, chính là nam nhân áo đen cùng bị bắt đến hang ổ sơn tặc với nàng hôm đó.

Hắn ngồi ở trong phòng, vốn là quay về phía đài diễn kịch, nhưng lúc này lại quay đầu nhìn sang chỗ nàng.

Dưới ánh đèn mờ mờ, dung nhan của hắn giống như thoa một lớp ánh sáng, hiện ra ánh sáng màu mật ong. Khuôn mặt điêu khắc hoàn mỹ, có mũi hoặc của tu la, yêu dị của bóng đêm, kiều ngạo của trời xanh, trong trẻo của ánh trăng. Một đôi mắt sâu thẳm tuyệt sắc, dường như có thể xuyên thấu tâm hồn người, nhìn nàng chăm chú, nở một nụ cười khuyếch thành với nàng.

Tố Huyền không nhận được mà sửng sốt.

Đối với việc gặp lại người đó ở đây, nàng có chút kinh ngạc. Bây giờ nàng đang mặc trang phục nữ nhân, nàng cảm thấy có lẽ hắn đã nhận ra nàng, cho nên mới cười như vậy với nàng.

Nàng không hề qua đó chào hỏi hắn, lúc đó, nàng cảm thấy, cho dù là gặp lại hắn thêm vài lần, cũng vẫn là bèo nước gặp nhau mà thôi.

Thời gian trôi đi như nước chảy, vốn dĩ ngự y đều cho rằng bệnh tình của Khánh Đế không thể xoay chuyển, không ngờ lại dần dần chuyển biến tốt đẹp, hơn nữa có thể lên triều. Cuối cùng Nhan Túc vốn luôn ở trong cung chăm sóc Khánh Đế đã có thời gian rảnh.

Hôm đó, Nhan Túc cười Dạ Chiêu Sư Từ Bạch của hắn, Tổ Huyền cười ngựa Tuyết Hoa, hai người cùng cười ngựa đến Kinh Hoa Thủy Vực ở núi Cửu Mạn, Hồ Trào đi theo bên cạnh bọn họ, lúc thì lên lên phía trước đuổi bắt thỏ, lúc thì rơi lại phía sau tấn công chim nhỏ.

Buổi chiều cuối thu, ánh sáng trên trời tươi đẹp, chiếu sáng cỏ cây khắp núi. Một cây lá đỏ đứng lẫn trong sắc xanh biếc của vô vàn dãy núi, đỏ đến mức điểm lệ.

Bạch Tổ Huyền hân hoan vung roi, bỏ rơi Nhan Túc ở phía sau. Trên đường núi yên tĩnh, tiếng vỗ ngựa làm kinh động một đôi chim vang anh đậu ở trên cành xanh bên đường phải bay lên.

Gió thổi tới, đưa đến hương thơm thoang thoảng của cỏ cây, tựa như đi vào mộng cảnh sâu thẳm. Hai người dạo chơi ở trong núi, gốc cây lá đỏ, hương hoa say người, mây trắng bông bành trên trời xanh, hoa đỏ lay động trên núi xanh, tất cả tươi đẹp đến mức khiến người ta không phân biệt rõ trên trời với nhân gian.

Tổ Huyền cười ngựa ra mồ hôi khắp người, làm ướt toàn bộ y phục trên người. Gió núi thổi qua, trên lưng vừa dính vừa lạnh. Nhan Túc sợ nàng vì vậy mà bị lạnh, lại nhiễm phong hàn, vì vậy đề nghị muốn đưa nàng đến ôn tuyền trong biệt viện của hắn để tắm gội. Tổ Huyền nghe vậy, vàng hồng trên mặt thoáng chốc đã lan ra, cả người kiều diễm như hoa. Vốn dĩ, nàng lên theo hắn ra ngoài đi đập thanh, cũng đã tính là chuyện trái với lệ thường rồi. Đâu chịu đến biệt viện của hắn để tắm gội nữa, nàng trừng mắt nhìn Nhan Túc một cái: “Ai muốn đến biệt viện của chàng, nơi đây gần biệt viện của tam công chúa, thiếp đến đó.”

Nhan Túc cúi đầu cười, giữa khuôn mặt tuấn lãng, sáng rực tình ý triền miên, hắn đưa ngón tay捏o khuôn mặt đỏ bừng của nàng, mỉm cười nói: "Sao mặt Tô Tô lại đỏ?"

Mặt Tô Huyền càng đỏ hơn, phồng má cất bước đi về phía biệt viện của Chiêu Bình.

Hôm đó Chiêu Bình công chúa không có ở biệt viện, thị vệ giữ cửa nhìn thấy là hai người bọn họ, vội vàng dẫn bọn họ đi vào. Tổ Huyền vào trong phòng của Chiêu Bình tìm một bộ y phục sạch sẽ, ôm đến ôn tuyền ở hậu viện để tắm gội.

Tổ Huyền gột sạch mệt mỏi khắp người, nghĩ tới vừa rồi Nhan Túc nói đọi lát nữa sẵn vài con gà rừng làm bữa tối. Nàng vẫn chưa từng ăn món ăn thôn dã như thế này ở bên ngoài, trong lòng vui vẻ.

Ngoài cửa trúc đột nhiên truyền đến một tràng tiếng cười, hi hi ha ha, vô duyên vô cớ bên ngoài đã trở nên náo nhiệt.

Trong lòng Tô Huyền kinh ngạc nghi ngờ, vội vươn tay ra lấy y phục trên ghế trúc.

Chính vào lúc này, cửa trúc đột nhiên bị mở ra, một bóng người đi đến.

Sắc trời đã muộn, mặt trời nghiêng về phía tây phát ra tia sáng chói lọi cuối cùng. Ánh sáng đó rơi ở trên người nàng, dường như tất cả màu sắc đều hiện ra. Màu đen, là mái tóc nhỏ nước của nàng, đen như vẩy mực; màu trắng, là da thịt màu ngọc của nàng, trắng trong suốt; màu đỏ, là bờ môi kiều diễm của nàng, đỏ đến ghẹo người; bảy sắc màu, là đôi mắt của nàng, tỏa ra một loại hào quang không thể nói rõ bằng lời.

Người vừa đến đứng khuất bóng, vừa vặn khuôn mặt ở trong bóng râm, nhìn không rõ ràng lắm. Nhưng Tô Huyền lại biết hắn không phải Nhan Túc, nàng kiềm chế tiếng thét chói tai sắp ra khỏi miệng, vội vàng khoác y phục trong tay lên người, cả người nổi trên mặt nước, híp mắt nhìn người đến chăm chăm, lạnh giọng hỏi: "Kẻ nào?"

"Thì ra nàng là nữ à!" Người kia đã mở miệng. Giọng nói thấp trong dễ nghe, mang theo chút từ tính.

"Vương gia đang nói ai thế?"

"Bên trong có người sao?"

"Nơi này thật sự là ôn tuyền sao?"

...

Âm thanh của bảy miệng tám lời.

Bạch Tô Huyền thờ ơ nhìn, trong nháy mắt mấy nữ tử y phục diễm lệ hiện ra ở ngưỡng cửa, e rằng không dưới mười người. Lúc này tiên hô hậu ứng*, châu vây thúy nhiễu*, vây nam tử đứng ở cửa vào giữa, hỗn loạn vây chặt hắn đi mà vào.

*tiên hô hậu ứng: chỉ đoàn người rầm rộ.

*châu vây thúy nhiễu: hình dung rất nhiều mỹ nữ theo hầu.

Hỗn Thế Ma Vương được vây giữa rừng hoa kia rất hài lòng thành thoi, phong lưu phần khởi.

Lúc này, Tô Huyền đã nhìn rõ diện mạo của người đó, đã nhận ra hắn.

Lại là công tử áo đen bị bắt đến hang ổ sơn tặc cùng với nàng, sau đó từng gặp một lần ở Phụng Minh các.

Có điều, lúc này, y phục hắn mặc lại không phải hắc y, mà là một bộ áo bào màu trắng trân châu, trên đai ngọc ở hông khảm trân châu, hào hoa phú quý mà phóng đảng.

Tô Huyền nghĩ đến vừa rồi có người gọi hắn là vương gia, nhớ đến Nhan Duật gần đây mới đến Lệ Kinh, không phải là được phong vương gia sao. Trong thoáng chốc, cuối cùng đã biết hắn là ai!

Thất thúc của Nhan Túc, Nghiêm Vương Nhan Duật Nhan Ngọc Hoành.

Bach Tô Huyền không ngờ lại là hắn, đột nhiên nhớ đến cuộc đối thoại với Chiêu Bình công chúa ở Phụng Minh các hôm đó, nói không chừng đã để hắn nghe được rồi.

Nàng đang kinh ngạc nghi ngờ, nhưng người vừa đến cũng kinh ngạc nghi ngờ, có điều, sự kinh ngạc nghi ngờ của hắn lại hoàn toàn khác với nàng.

Lông mày dài của hắn nhướng lên, khóe môi khẽ nhếch, kinh ngạc nói: "Thì ra, nàng cũng làm nghề giống các nàng ấy à?"

Tô Huyền nghe vậy, chỉ cảm thấy gân xanh trên trán này lên thình thịch.

Thì ra người ta xem nàng và kỹ nữ hắn mang đến đây thành một loại người, chẳng lẽ hắn cho rằng nàng là kỹ nữ chờ hắn ở đây trước?

Lúc nói chuyện, đám người đó đã vào cửa trúc, đến mép nước của hồ ôn tuyền.

Những oanh oanh yến yến đó đã đến trước mắt, có người ngồi xổm xuống bắt đầu thử nước, lại có người đã cởi áo ngoài.

Tô Huyền nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn mỹ của Nhan Duật, chỉ thấy tức giận đến mức thất khiếu bốc khói, hận không thể xông đến tát mấy tát, rồi cào hai phát lên khuôn mặt hắn. Nhưng nghĩ đến trên người mình chỉ mặc một chiếc áo ngoài, tạm thời đành phải xua tan ý nghĩ đó.

* Lời tác giả:

Phản hồi ức đầu tiên của thúc và Tô sắp kết thúc rồi.

Đây chính là quá trình Tô Tô và thúc kết oán.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Độ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Yêu quý sinh mệnh, rời xa yêu nghiệt

Editor: Xám

Tô Huyền nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn mỹ của Nhan Duật, chỉ thấy tức giận đến mức thất khiếu bốc khói, hận không thể xông đến tát mấy tát, rồi cào hai phát lên khuôn mặt hắn. Nhưng nghĩ đến trên người mình chỉ mặc một chiếc áo ngoài, tạm thời đành phải xua tan ý nghĩ đó.

Nàng chưa bao giờ từng nghĩ đến, lần thứ ba nàng và hắn gặp nhau, lại là tình huống này. Nàng vốn cho rằng hắn là một người không tệ, khoảnh khắc này, lại đánh đổ hoàn toàn ấn tượng tốt trước đây. Một tiêu thư khuê các như nàng chưa từng chịu phải sỉ nhục thế này, mạnh mẽ đè nén phần nộ trong lòng, đưa tay túm chặt y phục trên người, ánh mắt lạnh lùng lướt qua Nhan Duật, cười lạnh nói: "Nếu như ta đoán không lầm, ngài chính là Nhan Ngọc Hoành phải không?"

Nhan Duật cười ha ha, cúi người ở bên hồ, ánh mắt sáng quắc, dừng ở trên người Tô Huyền như bàn ủi, ánh mắt đó dường như có thể đốt cháy y phục trên người Tô Huyền, nhìn thấy chỗ sâu trong lòng nàng.

Tô Huyền bị hắn nhìn đến mức lòng càng nổi lửa, lúc này, trong nháy mắt nàng đã hiểu được Chiêu Bình, nàng ấy nói ấy nhìn thấy Nhan Duật không biết nên nói gì. Nàng cảm thấy đúng, đối với người cả lợ phát phơ vô lại đến tột cùng như thế này, còn dùng lời nói sao, dùng nắm đấm để giải quyết là được rồi.

"Đây là biệt viện của Chiêu Bình công chúa, các người đến đây, đã có được sự cho phép của nàng ấy chưa?" Nàng ngẩng đầu, nhúu mày lạnh lùng nhìn hắn: "Mặc dù ngài là hoàng thúc của Chiêu Bình công chúa, nhưng cũng không thể làm loạn ở đây, mời nhanh chóng rời đi cho."

Nhan Duật không để tâm nương nầy, hai tròng mắt lăm liết như lửa nhìn kỹ nàng: “Cô nương, thủ khúc nàng hát rất dễ nghe, tấu đàn khúc Ngọc Lâu Xuân đó cũng không tệ, lúc nào cho bản vương nghe lại một chút được không?”

Tổ Huyền cười lạnh nói: "Ngài thật sự muốn nghe lại?"

Nhan Duật gật đầu.

"Cũng được, vậy ngài qua đây." Tổ Huyền đột nhiên cười nói.

Nhan Duật mỉm cười vươn tay ra, muốn kéo nàng lên bờ, dáng vẻ hần tao nhã, môi mỏng mỉm cười, lúc cúi người, ống tay áo rộng kéo xuống đất, hương thơm thoang thoảng xông vào mũi.

Rõ ràng hương thơm này là mùi son phấn của nữ tử.

Trong lòng Tổ Huyền cười lạnh lùng, đưa tay về phía hần. Nàng vốn là muốn lợi dụng khi hần không đề phòng, kéo hần vào trong hồ, rồi mượn cơ hội rời đi. Thế nhưng, tay nàng vừa chạm vào tay hần, đã bị hần nắm chặt. Nàng hoàn toàn không thể kéo hần đi chuyển, mà lúc này, nàng muốn thoát ra khỏi bàn tay hần nhưng cũng không thể nữa. Hần nắm tay nàng, nắm chặt thêm từng chút một, nàng ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của Nhan Duật, chỉ thấy con ngươi hần nhìn chằm chằm nàng đen như điểm son, có lửa đang cháy.

Vừa rồi khi Nhan Duật tiến vào, Tổ Huyền đã lấy y phục khoác lên người trong hoảng loạn, nhưng thật ra bên trong áo ngoài, lại không mặc gì hết. Nếu như bị hần kéo ra khỏi mặt nước, chẳng phải là bị hần nhìn hết sạch rồi sao? Lúc này có chút hối hận mình đã quá lỗ mãng, nàng nên tránh xa ra xa, không nên chọc hần.

"Các nàng đi ra ngoài trước đi!" Nhan Duật thân nhiên nói với mấy nữ tử kia.

"Chao ôi, vương gia thấy người mới đã quên ngay mấy người cũ chúng ta rồi." Mấy nữ tử cười đùa trêu ghẹo, nhưng chân không hề ngừng, rất nhanh đã lui ra ngoài.

Mấy nữ tử kia rời khỏi phòng trúc, chỉ còn lại hai người là nàng và Nhan Duật.

Rất yên tĩnh.

Chỉ có tiếng nước suối ùng ục ùng ục bắn ra.

Tổ Huyền đột nhiên có một dự cảm không lành, lời vừa rồi của người này, rõ ràng đã xem nàng là nữ tử thanh lâu, lúc này lại đuổi người khác ra ngoài, chẳng lẽ là muốn... với nàng. Trong lòng nàng giận dữ vô cùng, nhưng lúc này lại không có kế sách. Trước mắt bị hần túm chặt tay thế này, nửa thân trên nổi ở mặt nước, nửa thân dưới ở đáy nước, hoàn toàn không thể động đậy, chỉ sợ để lộ cảnh xuân, mà hần lại y phục chỉnh tề, rõ ràng mình đang ở thế yếu.

Nàng đành phải nhẹ giọng nói: "Nghiêm Vương, xin ngài buông tay ta ra, ta không phải loại người ngài tưởng tượng."

"Không phải loại người đó, vậy nàng là loại người nào? Nói cho ta biết, nàng là ai?" Một tay Nhan Duật kéo nàng, một tay chống vào bờ hồ điêu khắc bằng cẩm thạch, môi mỏng nhếch lên, ý cười giống như xuân ấm băng tan, lộ ra sự dịu dàng như nước chảy.

Tổ Huyền cảm thấy mình đã bị trêu đùa.

Nàng ở Lệ Kinh, vẫn chưa từng bị người ta trêu đùa như vậy, gò má đỏ lên, sắc đỏ đó lan thẳng đến cổ, chọc cho Nhan Duật cười thấp liên tục. Cuối cùng nàng không thể nhịn được nữa, bàn tay trắng nõn không bị Nhan Duật nắm khê giờ lên, rút một cây trâm bạch ngọc từ trên búi tóc xuống, đâm tới bàn tay giữ chặt nàng của hần.

Vốn tưởng rằng hần sẽ vì vậy sẽ buông tay nàng ra, nhưng hần lại không tránh, mặc cho trâm bạch ngọc của mình đâm trúng cổ tay hần. Nàng cực kỳ tức giận, dùng sức cực lớn, trâm bạch ngọc đã đâm rách cổ tay hần, giọt máu tươi rơi lên đá bạch ngọc của bờ hồ.

Tổ Huyền kinh ngạc sửng sốt mà ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt không kiên nhẫn gì của hần, gương mặt tà mị tuấn mỹ, ý cười liêu lỉnh ái muội.

Nàng hét cách rồi!

Lúc đó, Tổ Huyền không biết, muốn đối phó với một người vô liêm sỉ, cách duy nhất chính là vô liêm sỉ hơn hần.

"Người buông ta ra!" Tổ Huyền ngẩng đầu, ánh mắt rõ ràng như nước đã ngưng kết thành hơi nước, nhưng vẫn kiêu ngạo ngẩng đầu, ưỡn thẳng lưng.

Nhan Duật cười, dường như rất hài lòng nàng như thế này, hần lật tay cầm lấy trâm bạch ngọc trong tay nàng, cắt vào trong lòng mình: "Ta nhận tín vật hẹn thề của nàng!"

Tổ Huyền hung hăng trừng mắt nhìn hần một cái, tín vật hẹn thề cái gì, thật là vô liêm sỉ!

Nhưng Nhan Duật vẫn chưa buông tha nàng, ánh mắt đảo đi, dừng ở trước ngực nàng, nụ cười bên khóe môi mờ ám mà bốn cột, mang theo yêu khí quỷ dị, khiến trong lòng Tổ Huyền cả kinh: "Cánh hoa đỏ son này rất đẹp mắt."

Nhan Duật nói xong thì buông tay nàng ra.

Trong đầu Tổ Huyền âm một tiếng, lúc này mới giật mình, vừa rồi giằng co một phen, y phục trước ngực kéo ra, đã để lộ vết bớt hình cánh hoa màu đỏ son.

Tổ Huyền nghĩ thầm: Để ta chết đuối đi!

Nàng đỏ mặt chui vào trong ao.

Khoảnh khắc đó, Tổ Huyền đã hạ quyết tâm.

Yêu quý sinh mệnh, rời xa yêu nghiệt!

...

Trong hôn mê, Tần Cửu đã dựa vào một vòng ôm ấm áp. Nàng không hề biết, vòng ôm đó chính là vòng ôm của yêu nghiệt.

Thật ra Nhan Duật biết Tần Cửu bị nội thương, bằng không nàng cũng sẽ không thổ huyết, nhưng hấn cho rằng, với võ công của Tần Cửu, hấn là nội thương đó là một bữa ăn sáng*, sẽ không có chuyện lớn gì, cho nên khi Tần Cửu rời đi, hấn không hề đi cùng nàng. Hơn nữa huống chi, lúc đó, hấn đang tức giận.

*bữa ăn sáng: việc còn con.

Mặc dù hấn đang nói cười như gió với người khác, nhưng trong lòng thật sự tức giận không nhẹ.

Có phải nữ tử này điên rồi không, lại nhảy từ trên tháp trúc xuống? Mặc dù nói khinh công của nàng không tệ, nhưng cách làm này vẫn rất mạo hiểm.

Hấn cảm thấy, với tư cách là người hợp tác với nàng, hấn có quyền tức giận, cũng cần phải tức giận. Dầu sao, hiện giờ hấn đã thật sự coi nàng là huynh đệ của mình. Tuy rằng, trong lòng hấn cũng biết, mục đích nữ nhân này ủng hộ hấn không hề đơn thuần, tất cả mọi việc nàng làm cũng không phải hoàn toàn là vì hấn, nhưng hấn không thể trơ mắt nhìn nàng chết ở trước mặt mình.

Bởi vì, dù sao, lần này nàng giành tú cầu cũng là vì hấn.

Đến sau khi nàng rời đi, hấn bắt đầu cảm thấy trong lòng có chút bất an. Người ta thật sự bị thương vì hấn đấy, hấn nên quan tâm một chút chứ nhỉ.

Nghĩ đến đây, trong lòng hấn khó chịu như bị mèo cào, không nhìn nàng một cái, lập tức cảm thấy cực kỳ lo lắng. Vì vậy chào hỏi người khác, lập tức đuổi theo.

Ngô Câu và Chu Thắng đang đứng ở bên ngoài xe ngựa, Tần Cửu và Tỳ Ba không ở đó, đang ở trong xe ngựa.

Nhan Duật ba chân bốn cẳng chạy đi, thoáng chốc đã đến trước xe ngựa. Chu Thắng vừa nhìn thấy hấn đến, vội nói: "Vương gia, Tần cô nương hôn mê rồi!"

Nhan Duật cả kinh, lập tức khom lưng chui vào trong xe ngựa.

Tỳ Ba đã đặt Tần Cửu vào trong xe ngựa, khoang xe rất lớn, đầu Tần Cửu gối lên gối gấm, cuộn người trong khoang xe nhắm mắt lại.

Dáng vẻ của nàng lúc này thật sự nhếch nhác, bộ váy trên tháp trúc từng làm ô đồ đỡ nàng nhảy xuống, lúc này đã có chút rách nát. Trước ngực nàng cũng có máu, rõ ràng do nàng nôn. Mái tóc đen như mực hỗn độn tán mát ở sau ót, đen láy giống như tâm trạng của hấn lúc này.

Tỳ Ba nhìn thấy Nhan Duật đi vào, sắc mặt vẫn bình tĩnh, chỉ là thần sắc trong mắt trong trẻo lạnh lùng.

"Ta tới chăm sóc nàng ấy!" Nhan Duật nói.

Tỳ Ba do dự một lát, thật ra, lúc này, hấn không muốn để Nhan Duật chăm sóc Tần Cửu lắm. Hấn nhìn lướt qua Nhan Duật một cái, thần nhiên nói: "Vương gia yên tâm, chủ tử nhà ta mạng tốt, không chết được, không làm phiền vương gia!"

Nhan Duật híp mắt cười nói: "Tỳ Ba, chủ tử nhà ngươi bị nội thương, không chịu nổi xóc nảy, người khác điều khiển xe ngựa ngươi yên tâm sao?"

Lòng Tỳ Ba trầm xuống, đương nhiên hấn biết Tần Cửu đã bị nội thương, quả thực không thể chịu nổi xóc nảy. Lúc này mới chui ra khỏi xe ngựa, tự mình đánh xe ngựa.

Sắc trời dần nặng nề, ánh sáng trong xe âm đạm.

Nhan Duật thấp sáng đèn lồng treo ở góc khoang xe, dưới ánh đèn mờ mờ, hấn chú ý đến sắc mặt Tần Cửu vẫn ửng đỏ một mảng, theo lý mà nói, nàng đã bị nội thương, lại nôn ra máu, lúc này sắc mặt phải tái nhợt mới đúng. Hấn nhíu mày, đưa ngón tay chạm lên mặt nàng.

Da thịt trắng mịn như tơ, cảm xúc rất tuyệt. Theo ma sát của hân, lại hiện ra một lớp trắng. Trong mắt hân hiện lên một chút u ám, thì ra trên mặt nàng đã bôi một lớp phấn, lau đi lớp phấn này, da thịt bên trong trắng bệch như giấy.

Hồ hấp của Nhan Duật ngừng lại, hân nhú mảy, rốt cuộc nữ nhân này thích chung diện đến mức nào đây!

Tỳ Ba đánh xe, vừa nhanh vừa vững vàng, nhưng khó tránh vẫn có chút xóc nảy.

Tần Cửu khẽ rên một tiếng, dựa sát đến bên hân.

Nhan Duật chần chờ một lát, bèn vươn cánh tay ôm nàng vào trong lòng. Nàng thật sự quá bần, không chỉ y phục rách nát, vừa rồi khi ngã dưới đất, cũng đã dính đất đầy người. Có điều, rất kỳ lạ, hân không cảm thấy ghét bỏ chút nào.

Hân nâng nàng lên cao, thi triển nội lực ổn định mình, cho dù xe ngựa có tiếp tục xóc nảy, cũng không xóc nảy đến nàng chút nào.

Hân lúc này, đối mặt với nàng đang hôn mê, hân có chút hối hận, hân không nên để nàng tỷ võ với Nhan Túc.

Nếu như nàng thật sự xảy ra chuyện gì, vừa nghĩ như vậy, trong đầu hân có chút nghĩ lại mà sợ. Hân nghĩ, hân đã thật sự coi nàng là người một nhà rồi, cho nên mới lo lắng nàng xảy ra chuyện như thế.

Xe ngựa về đến Tần phủ khi hoàng hôn phủ xuống.

Nhan Duật ôm Tần Cửu xuống xe ngựa, đi về phía khuê phòng của nàng.

Tần Cửu đã hôn mê trên đường lại tỉnh lại vào lúc này, nàng mở to mắt, nhìn Nhan Duật đang ôm nàng một cái, khóe môi đột nhiên hiện ra một nét cười khổ, giống như hoa đồ mi nở, mà phần đau khổ trong mắt nàng vẫn chưa kịp che giấu hết, đã rơi hết vào mắt Nhan Duật.

Khoảnh khắc đó, chút thống khổ kia đã đâm tim hân đau nhói.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Ta am hiểu tìm mỹ nhân

Editor: Xám

Khoảnh khắc đó, chút thống khổ kia đã đâm tim hân đau nhói.

Gió đêm thổi, trời sao lộng lẫy.

Ánh sáng đom đóm đêm hè tụ lại trước mặt hai người, rồi lại tản đi.

Tần Cửu nhìn thấy gương mặt Nhan Duật gần trong gang tấc.

Khuôn mặt hân gần như vậy, dưới ánh trăng con người đen như mực kia phản chiếu chút ánh sáng, đó là một chút ánh sáng dịu dàng như nước.

Chút ánh sáng dịu dàng đó, giống như chút ánh sáng đom đóm bay lượn trong không trung kia, không thể chiếu sáng thứ gì, nhưng thật sự làm ấm lòng Tần Cửu.

Cảm nhận được cánh tay mạnh mẽ của hân xung quanh eo mình, Tần Cửu lại không phiền chán quá nhiều, ít nhất lúc này, nàng không muốn cảm trầm bạch ngọc đâm cánh tay hân nữa. Mà là hít thật phượng quyền rũ lại, nhìn hân, mỉm cười nhợt nhạt: “Vương gia, ngài không nhân lúc ta hôn mê mà vô lễ với ta chứ? Khi ta hôn mê cũng rất có sức quyến rũ đấy.”

Nhan Duật nhướng mày, không ngờ nàng trả nguyên vẹn lời hôm đó của hân lại cho hân, ánh mắt hân lướt qua bờ môi không có sắc máu khẽ nhếch của nàng, trong lòng dấy lên chút cơn sóng không thể phân biệt rõ.

Màu mắt hân nặng nề, cười thấp nói: "Quả thực lúc Cửu gia hôn mê rất có sức quyến rũ. Người nhìn gương mặt thoa đầy phấn son đó, bờ môi tái nhợt nứt nẻ đó, y phục dính đầy bụi đất đó, và, và cả bà vai đầm máu này nữa, người nói xem, nếu như bản vương vô lễ với người, hân là khẩu vị nặng lắm đấy!"

Tần Cửu nhin không được cười, làm căng vết thương trên bà vai thành đau đớn, không nhin được nhếch mép.

Nhan Duật ôm Tần Cửu đi thẳng vào phòng, nhẹ nhàng đặt nàng ở trên giường, nhú mảy nói: "Người bị thương không nhẹ, nằm trước đã, ta phái người đi mời ngự y đến đây."

Thật ra Tần Cửu rất rõ tình hình lúc này của cơ thể mình. Mặc dù nói lần này không tẩu hỏa nhập ma, nhưng nàng tuyệt đối không chịu để Nhan Duật đi mời ngự y, để lộ tình hình cơ thể mình, lập tức cười nói: "Chút vết thương nhỏ này, nào dám quấy rầy ngự y?"

"Nếu như là vết thương nhỏ, sao lại hôn mê lâu như vậy!" Long mây Nhan Duật nhú sâu lại, thần nhiên nói.

Tần Cửu nhìn chăm chăm đầu mày nhú chặt của Nhan Duật, khoe môi đột nhiên nhếch lên, cười cực kỳ dịu dàng, nàng vẫy tay bảo Nhan Duật cúi người đến gần nàng một chút, nói nhỏ bên tai hắn bằng giọng nói khàn khàn: "Thì ra vương gia quan tâm đến ta như vậy, xem ra lần này ta bị thương, vẫn là đáng giá. Nếu như vương gia hỏi, vậy ta cũng không ngại nói với vương gia. Vương gia cũng biết, trong mắt các ngài võ công ta tu luyện là tà công, đạt được thông qua nam tử thiếu niên đến bồ dương. Cho nên, có lúc không không chế được sẽ xuất hiện dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma. Nếu như vương gia thật sự quan tâm đến ta, không phải đi mời ngự y vớt đi gì đó, chỉ cần tìm vài nam tử thiếu niên đến cho ta, ta sẽ lập tức khá hơn."

Nhan Duật nhìn chăm chăm khuôn mặt nàng, nhìn thấy bờ môi trắng bệch của nàng khi nói khi mở nói không dừng, mãi đến khi nghe rõ nội dung nàng nói, chỉ cảm thấy trong lòng bức bối đến tội cùng.

Đương nhiên hắn sẽ không quên tình huống khi gặp nàng ở ôn tuyền, khi đó nàng đưa tay còi y phục của mấy thiếu niên kia, hắn tận mắt nhìn thấy. Về sau, mặc dù bốn thiếu niên kia được nghiệm chứng vẫn là đồng nam, nàng không tu luyện loại tà công đó, chỉ có thể chứng minh, lần đó không luyện.

Nhưng đến cùng nàng có từng luyện không, lúc đó, hắn không có cảm giác cũng không có hứng thú đi tìm hiểu chuyện đó. Thậm chí khi đình thẩm, Nhan Túc mời hắn đi làm chứng, hắn cũng mang theo thái độ trêu đùa một chút đi. Rốt cuộc nữ nhân này có tu luyện tà công hay không, đương nhiên chuyện đó không có chút liên quan gì đến hắn.

Lúc này, chợt nghe Tần Cửu chính miệng cười nói gọi ra chuyện đó như vậy, hơn nữa, nghe thấy nàng chính miệng thừa nhận nàng tu luyện tà công, Nhan Túc chỉ cảm thấy trong lồng ngực phiền muộn đến tội cùng, giống như bị thứ gì đó rất nặng đè lên. Có thoáng chốc, cảm thấy lo lắng lúc trước của mình với nữ nhân này đều giống như mất mùa.

Mặt hắn từ từ cứng đờ, trên mặt giống như phủ một lớp sương lạnh, khoe môi lại cong lên thành nét cười, lười biếng nói: "Loại chuyện tìm mỹ nam đó, bản vương thật sự không am hiểu lắm, bản vương am hiểu tìm mỹ nhân hơn. Như vậy, bản vương không giúp ngươi được rồi. Ngươi đi tìm người hầu tốt của ngươi tới, bảo hắn đi tìm cho ngươi đi!"

Hắn đứng dậy đi ra bên ngoài cửa, đóng cửa lại thật mạnh, đi thẳng.

Tần Cửu nghe tiếng bước chân hắn ngày càng xa, cuối cùng không nghe thấy nữa, chậm rãi thở dài một hơi.

Nàng và Nhan Túc so chiêu trên đài cao, đương nhiên là cực kỳ nguy hiểm, ra mồ hôi khắp người, sau đó lại bị ngoại thương kiêm nội thương, lại bị gió lạnh thổi, cơ thể hư hại này không thể chịu nổi nữa.

Nàng biết, Lệ Kinh hiện giờ, là một cục diện hỗn loạn.

Nàng đã đánh cược trong cục diện hỗn loạn đó, chỉ cho phép cược thắng không được thua.

Nếu như vở kịch nhập vai này đã đánh chiêng, cuối cùng nàng chỉ có thể quán vào trong đó, nếu như có một ngày, nàng diễn vở kịch đó đến đỉnh điểm, diễn đến mức thể chấp tất cả vốn liếng của mình, vậy thì nhất định nàng cũng sẽ không sợ hãi và nghi ngờ.

8888888

Nhan Duật trở lại vương phủ, thị vệ trong phủ thấy sắc mặt hắn nặng nề, đều không dám quấy rầy. Hắn đi thẳng đến Mộng viên, đi qua cổng tròn, rẽ qua giả sơn, lập tức nhìn thấy giường trúc ban ngày mình mới ngồi vẫn kê dưới cây ngân hạnh. Hắn khoanh tay đi tới, lười biếng ngồi tựa trên giường trúc.

Sao sáng đêm sâu, đom đóm bay lượn, bên tai là tiếng nước suối trên giả sơn chảy xuống, gió lạnh lướt tới, lá chuối khắp sân đu đưa nhảy múa. Giữa trời đất là phong cảnh cực đẹp, chỉ là hắn ngồi đó, lại không có tâm trạng thông thả như ban ngày. Hắn ngồi trên giường trúc một lát, cảm thấy rất nhạt nhẽo, bèn đi thẳng vào trong nhà.

Long mây hắn nhú chặt, vạt áo trước của y phục vẫn dính vết máu. Từ đại mỹ nhân vừa nhìn thấy, cho rằng Nhan Duật đã bị thương. Luống cuống tay chân bước lên, còi y phục dính máu trên người hắn xuống, đến khi nhìn thấy y phục bên trong của hắn sạch sẽ, biết hắn không bị thương, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Chiều Quân thấy sắc mặt hắn tối sầm, không dám hỏi nhiều, chỉ nói với hắn nước nóng đã chuẩn bị xong, bảo hắn đi tắm trước. Nhan Duật lại không đáp lời, đưa tay nhặt áo ngoài vừa mới còi ra lên, đưa ngón tay vuốt lên vết máu ẩm phía trên.

Điều Thuyền không nhịn được nữa, đi lên trước, hỏi khẽ: "Vương gia, hôm nay ngài lên đài tỷ võ sao? Máu này của ai dính lên?"

Nhan Duật liếc xéo Điều Thuyền một cái, một lúc lâu sau mới ném y phục đi, dặn dò Điều Thuyền: "Cầm đi giặt sạch."

Điều Thuyền bĩu môi nói: "Bên này đã rách một lỗ rồi, vương gia khẳng định vẫn cần? Chi bằng vứt thẳng đi!"

Chiều Quân lẳng lặng nói: "Nha đầu ngươi, làm theo dặn dò của vương gia là được rồi."

Điều Thuyền thè lười, cùng Ngọc Hoàn, Tây Thi lui xuống.

Chiều Quân thấy Nhan Duật không có ý định tắm rửa, bèn đứng ở phía sau hắn, thấp giọng nói: "Mấy ngày trước đó vương gia bảo nô tỳ điều tra lai lịch của Lưu Liên, nô tỳ đã dùng mạng lưới người trong tay, điều tra nhiều ngày không có tin tức, hình như có người cố ý cắt đứt thông tin của hắn. Chỉ biết hắn từng làm khát cái nửa năm ở vùng Cẩm Châu, sau đó đã vào Thiên Thần tông. Nô tỳ vốn cho rằng không tra ra được gì nữa, không ngờ cơ duyên xảo hợp, có một thân thích đến từ quê nhà của một thuộc hạ nhìn thấy bức họa của Tần Phi Phạm, lại nói hắn là Tư Đồ Dật."

"Tư Đồ Dật? Có quan hệ với Tư Đồ Trân?" Nhan Duật nhíu mày.

Tư Đồ Trân là ngự y trong cung, năm đó khi Bạch hoàng hậu xảy ra chuyện, bởi vì ông có liên quan đến vụ án, cho nên cũng gánh tội, bởi vậy người trong tộc của ông cũng bị liên lụy.

Chiều Quân gật đầu: "Đúng vậy. Hắn nói phụ thân của Tư Đồ Dật chính là cháu họ hàng xa Tư Đồ Mẫn của Tư Đồ Trân, ông ta mở một hiệu thuốc ở thành Cẩm Châu, nghe nói Tư Đồ Dật nhiều bệnh từ nhỏ, nuôi dưỡng trong khuê phòng như nữ tử, rất ít ra ngoài, người từng nhìn thấy hắn rất ít. Ông ta cũng là từng nhìn thấy một lần trong lúc vô tình, mới nhận ra được."

"Nói như vậy, năm đó khi Tư Đồ Trân xảy ra chuyện, Tư Đồ Mẫn cũng chịu liên lụy, Tư Đồ Dật mới làm khát cái?" Nhan Duật hơi nhăn mày, thân nhiên nói.

"Vương gia, quả đúng là vậy, nô tỳ đã tra ra rồi. Quả thực cả nhà Tư Đồ Mẫn đã chịu liên lụy vì Tư Đồ Trân, cả nhà đều bị kết tội bỏ tù, ít ngày sau đã xử tử toàn bộ. Hơn nữa, năm đó trong vụ án ấy Tư Đồ Dật cũng chịu liên lụy bỏ mình. Bây giờ xem ra, chắc hẳn người chết là thể thân."

Nhan Duật nhíu mày, ánh mắt thâm trầm như nước..

"Thiên Thần tông thu nhận đệ tử, phần lớn là những cô nhi không nhà không người thân, chắc là khi Tư Đồ Dật làm khát cái, đã được nhận vào Thiên Thần tông, không chắc chắn Tần Cửu biết thân phận thực sự của Tư Đồ Dật. Nếu như Thiên Thần tông biết Lưu Liên mang quan hệ thân thích với Tư Đồ Trân, e rằng sẽ không nhận hắn vào Thiên Thần tông." Chiều Quân thân nhiên nói.

Nhan Duật gật gù, đột nhiên hỏi: "Chiều Quân, ngươi có biết, có một loại tà công tu luyện qua bỏ dương không?"

Chiều Quân sững sốt, có chút chưa thích ứng được với việc Nhan Duật đột ngột thay đổi chủ đề câu chuyện. Câu hỏi này, nàng ta cảm thấy, hẳn là Nhan Duật biết rõ hơn nàng ta, chỉ là nếu như hắn đã hỏi như vậy, nàng ta cân nhắc một lát rồi nói: "Quả thực đã từng nghe nói, loại tà công đó tiến bộ rất nhanh, nhưng càng luyện đến tầng cao, càng dễ tẩu hỏa nhập ma. Có điều, nếu như người tu luyện có thể đột phá cửa ải khó khăn để tẩu hỏa nhập ma nhất, sau khi võ công thành công sẽ rất khó đối phó."

"Thông thường, khi nào dễ tẩu hỏa nhập ma nhất?" Nhan Duật nhướng mày hỏi.

"Nô tỳ cũng chỉ nghe nói, nhưng rốt cuộc như thế nào, nô tỳ cũng không biết. Dù sao loại tà công thương thiên hại lý, làm hại mạng người đó rất ít lưu truyền ra ngoài, cho dù có người muốn tập luyện, cũng hoàn toàn không biết bắt đầu luyện từ đâu." Chiều Quân nhăn mày nói.

Màu mặt Nhan Duật càng nặng nề, sắc mặt hơi trắng, tựa ở trên ghế trúc nhắm hai mắt lại.

Chiều Quân không dám quấy rầy nữa, lặng lẽ lui đi ra ngoài.

888888888

Thời gian bệnh lần này của Tần Cửu khá dài, bởi vì bị thương thân thể yếu ớt, lại bị nhiễm phong hàn. Nằm trên giường nghỉ ngơi rất lâu, bởi thế đã bỏ lỡ cuộc tỷ thí lớn của hội Thu Mộ. Có điều, nàng lại không bỏ lỡ tin tức của hội Thu Mộ. Người của nàng đã thuận lợi sắp xếp vào, Chu Thắng cũng rất thuận lợi thông qua cuộc tuyển chọn, ít ngày nữa sẽ đến bộ Binh để báo danh.

Bệnh lần này không giấu được Tỳ Ba nữa, sau khi hắn biết Bồ Thiên Tâm Kinh Tần Cửu luyện là một cách khác, càng lo lắng cho cơ thể của nàng hơn. Thái cung phụng cũng âm thầm đến thăm một lần, lại kê chút dược hoàn cho nàng, dặn nàng phải nghỉ ngơi nhiều. Ít nhất trong vòng nửa tháng không được đi lại nữa.

Dưới gợi ý của Thái cung phụng, Tỳ Ba đã nhắc nhở hết người hầu trong phủ, không cho Tần Cửu ra ngoài. Tần Cửu đã nghỉ ngơi đủ nửa tháng, mãi đến khi vết thương ở vai và nội thương đều đã khỏi hẳn, lúc này mới chịu đi ra ngoài.

Lúc này, đã đến cuối tháng bảy.

Mấy ngày nữa, chính là ngày đại hôn của An Lăng Vương Nhan Túc và Tô Văn Hương.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Xuất giá

Editor: Xám

Mấy ngày nữa, chính là ngày đại hôn của An Lăng Vương Nhan Túc và Tô Văn Hương.

Mấy ngày nay, bề ngoài Tần Cửu sống rất thanh thản.

Sáng sớm mỗi ngày, khi ánh mặt trời tươi đẹp trút xuống khoảng sân, nàng mới lười biếng thức dậy. Lệ Chi bung hoa tươi ngậm sương đến thay cho đoá hoa héo ủa đêm qua, nàng ngồi ở trước bàn trang điểm, chậm rãi vấn búi tóc. Buổi chiều, nàng sẽ ngồi ở dưới bóng râm trong sân, ngửi hương thơm của tường vi, treu đùa Hoàng Mao, mỉm cười nhìn Hoàng Mao hắt rượu ngon màu hồng phách lên trên đoá hoa kiêu diễm.

Nhìn qua, nàng vui vẻ như vậy, nhàn nhã như vậy.

Dường như đại hôn của An Lăng Vương khiến cho người cả Lệ Kinh chú ý cận kề đến kia, không có ảnh hưởng đến nàng.

Rất nhanh, đã đến mừng bảy tháng tám.

An Lăng Vương phụng chỉ nạp vương phi, vốn là chuyện lớn chấn động Lệ Kinh, huống chi, đối phương còn là con gái Tô tướng Tô Thanh, tài nữ nổi tiếng của Lệ Kinh. Vì vậy, chuẩn bị hôn sự rất long trọng.

Canh ba vừa qua, từ bên phủ An Lăng Vương đã mơ hồ truyền đến tiếng trống nhạc.

Đúng canh ba Tần Cửu đã tỉnh, nằm mãi đến khi nắng chiếu rực rỡ mới dậy.

Trong Kiềm Gia viện, ánh nắng long lanh. Hoa tường vi nở, hương hoa nức người.

Tần Cửu đứng bất động ở bờ nước, cúi đầu nhìn cái bóng của mình trong nước.

Một chiếc váy đỏ tay dài bay múa theo gió, cài trâm san hô trên búi tóc, đong đưa theo trán nàng, dường như có thể lay động cả hồ nước sáng trong. Nàng đưa ngón tay thon dài mềm mại mẫn cảm, chậm rãi vuốt ve lông mày, đôi mắt, sống mũi và khuôn miệng của mình, khóe môi hiện lên chút ý cười buồn bã.

Nàng nghiêng đầu, nói với Hoàng Mao trên vai nàng: "Hoàng Mao, phá hồng nhân duyên của người khác là phải xuống địa ngục, người biết không?"

"Xuống địa ngục, xuống địa ngục!" Hoàng Mao ria lông vũ trắng như tuyết trên người, nói.

"Vậy thì để ta xuống ngục đi!" Tần Cửu hí mắt, nơi khóe mắt xé lên, hiện ra chút màu sắc lạnh lùng nhàn nhạt, đưa ngón tay ra nhẹ nhàng điểm lên mặt nước, cái bóng thướt tha đó đã theo sóng gợn hóa thành vô số điểm sáng dao động.

"Cửu gia không xuống địa ngục, Cửu gia không xuống địa ngục! Người xấu xuống địa ngục, người xấu xuống địa ngục!" Hoàng Mao vỗ cánh phản đối.

Tần Cửu mỉm cười vuốt ve lông vũ của Hoàng Mao, cười nói: "Hoàng Mao, người cũng cảm thấy người xấu nên xuống địa ngục? Ta, cũng là một người xấu mà!"

Đi đến đoạn đường này, trên tay nàng khó tránh khỏi đã dính máu của người vô tội, từ lâu đã không còn là nàng trước kia nữa.

Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời, cười nhạt như băng.

Hôm nay, đã định trước là một đại hôn khiến Nhan Túc cả đời khó quên. Vào lúc ánh sáng tươi đẹp nhất, nàng chỉ dẫn theo Lệ Chi và Tỳ Ba bên cạnh, ngồi xe ngựa ra ngoài.

Tần Cửu không nhận được thiệp mời của Nhan Túc, đương nhiên cũng không thể nhận được thiệp mời của Tô Văn Hương, có điều, da mặt nàng cũng đủ dày, cho dù không có vinh hạnh như thế, nhưng nàng vẫn muốn đi. Mặc dù không có thiệp mời, nhưng có thể đi cùng Nhan Duật. Hôm qua, Tần Cửu đã hẹn với Nhan Duật, gặp mặt ở Linh Lung các, cùng đến phủ An Lăng Vương dự lễ.

Bây giờ, nàng đang ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ của nhã thất ở Linh Lung các, sai Tỳ Ba mở cửa sổ chạm trổ hoa văn ra, cửa sổ lớn nhỏ khép mở, vừa khéo có thể nhìn thấy cảnh tượng trên đường phố.

Phố Thiên Môn là con phố mà mọi lễ mừng đi về phía hoàng cung nhất định phải qua, một lát nữa, An Lăng Vương Nhan Túc đón Tô Văn Hương từ tướng phủ sẽ đi qua bên này đến hoàng cung hành lễ với Khánh Đế và Nhân phi, sau đó sẽ đi qua phố Thiên Môn lần nữa, đến phủ An Lăng Vương của Nhan Túc.

Năm đó, nàng cũng từng ngồi loan kiệu tám người khiêng, đi qua con phố này vào hoàng cung. Chi là, đội ngũ tiền giả không hề đến được hoàng cung, đi được nửa đường đã bị kiêu kỵ bao vây không chế.

Khi đó, nàng đang ở trong loan kiệu, còn đang mang bệnh, mơ mơ hồ hồ lại không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng đối với hỗn loạn đột nhiên xảy đến

này, nàng lại cảm thấy may mắn một chút.

Khi ấy, thậm chí trong lòng nàng đã nghĩ, mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, náo nhiệt lớn một chút đi, tốt nhất là phá hồng hôn sự của nàng, nàng sẽ không cần xuất giá nữa, bởi vì người nàng sắp lấy không phải người trong lòng nàng.

Thậm chí nàng còn khờ dại nghĩ, là Nhan Túc đến cướp người sao? Nếu như hắn cướp nàng, nàng sẽ vứt bỏ tất cả, phiêu bạt theo hắn đến tận chân trời.

Thật ra, nàng đã sớm chuẩn bị xong tất cả để bỏ trốn cùng hắn rồi.

Từ mấy ngày trước, nàng đã dùng tuyệt thực để kháng cự mối hôn sự này. Phụ mẫu mất thấy mấy ngày liền nàng không ăn uống, suy yếu đến mức gió vừa thổi qua đã ngã, đã hủy bỏ lệnh cấm của nàng, cho phép nàng có thể gặp mặt Nhan Túc một lần cuối cùng. Nàng vừa ra khỏi cửa chính, đã đi thẳng đến gặp Nhan Túc. Lúc đó, nàng biết hôn sự của mình và Nhan Duật đã thành kết cục định sẵn, muốn hoàng thượng sửa lời là không thể nữa, bèn một lòng một dạ muốn tìm Nhan Túc bỏ trốn. Trong lòng nàng rất rõ, nếu như mình bỏ trốn, nhất định sẽ liên lụy đến người trong nhà, nhưng Khánh Đế đang đau ốm trên giường, có cô mẫu nghĩ cách chu toàn, tin rằng có thể khiến Bạch gia thoát tội.

Lúc đó, nàng hoàn toàn không nghĩ đến, Nhan Túc có bằng lòng vứt bỏ thân phận vương hầu, cùng nàng làm một đôi phu thê bình thường hay không. Bởi vì nàng tin tưởng chắc chắn, rằng hắn sẵn lòng.

Hôm ấy, vận may của Tổ Huyền không tốt lắm, không gặp được Nhan Túc. Phụ thân phái người theo dõi nàng rất chặt, nàng đành phải quay về phủ.

Nhưng Tổ Huyền không cam lòng.

Thế nhưng, trước khi thành hôn nàng bị phụ mẫu cấm túc, cuối cùng thật sự không có cách nào, bèn tự tay viết một phong thư, bảo Bạch Tú Cẩm lên đưa đến phủ Nhan Túc. Trên thư, nàng đã ước hẹn với Nhan Túc, ba ngày trước đại hôn, nàng sẽ nhân cơ hội trốn khỏi phủ, gặp hắn ở Kính Hoa Thủy Vực.

Đêm hôm đó, nàng để Bạch Tú Cẩm cài trang thành nàng ngủ ở trên giường, mình thì giấu giếm người hầu, trải qua rất nhiều trắc trở, cuối cùng đã ra khỏi phủ, ngồi xe ngựa đến Kính Hoa Thủy Vực.

Ánh trăng đêm hôm đó sáng trong, chỉ có điều tiết trời lại cực kỳ lạnh.

Để không khiến người khác nghi ngờ, nàng không dám mang theo thị nữ, cũng không dám giống như những nữ tử bỏ trốn trong thoại bản*, lưng đeo bọc đồ, bên trong chứa đầy nữ trang và quần áo. Nàng không mang theo gì, cũng chỉ mặc một bộ y phục rất dày. Thế nhưng, lại không thể chống cự được sự lạnh lẽo ban đêm.

*thoại bản: một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.

Nàng ngồi chờ dưới gốc cây già mà bọn họ gặp nhau lần đầu, trong rừng không có một ai, khóm hoa cây cối mờ mờ ảo ảo, một cơn gió lạnh thổi qua, lá cây vang lên xào xạc.

Đến sau nửa đêm, bầu trời lại đổ tuyết nhỏ. Gió bắc ào ào chui vào xương cốt nàng, róc máu thịt nàng giống như dao găm.

Nàng ôm cánh tay đi tới đi lui, nhảy qua nhảy lại dưới tàng cây, dùng nó để chống đỡ giá lạnh. Nhưng vẫn rất lạnh, nàng không dám vào trong sơn động để tránh, cảm thấy ngay sau đó hắn sẽ xuất hiện ở trước mặt nàng, nếu như nàng tránh, hắn đến không tìm thấy nàng thì làm thế nào đây?

Nhưng dù thế nào Tổ Huyền cũng không ngờ, cuối cùng hắn lại không đến!

Cuối cùng nàng bị đông lạnh đến mức hôn mê ở dưới tàng cây mai. Khi người nhà phát hiện ra nàng, cả người nàng phủ một lớp tuyết, tay chân lạnh băng như tay người chết.

Thời gian sau đó, nàng đã bệnh nặng một trận, ngày xuất giá, nàng vẫn đang bệnh. Đệ đệ Bạch Tố Vệ của nàng vội vã quay về tiễn nàng xuất giá, nhìn thấy dáng vẻ gầy yếu tiều tụy của nàng, đệ đệ vẫn luôn cứng cỏi sắt đá lại lau lệ.

"Tỷ, nếu như tỷ không muốn lấy Nghiêm Vương, dù đệ đệ có mất cái mạng này, cũng phải đưa tỷ đi!"

Nàng lác đác, đưa tay vỗ vai hắn nói "A Vệ đừng ngốc thế, phụ thân chỉ có một đứa con trai là đệ, tương lai sau này của Bạch gia đều phải dựa vào đệ. Ta nhất định không để đệ làm sai một chuyện, đi sai một bước. Liên Thành chàng thật lòng với ta, chàng tuyệt đối sẽ không để ta lấy Nghiêm Vương. Nói không chừng, chàng sẽ cướp người đấy! Nếu như chàng không đến, vậy là ta không có phúc lấy chàng, như vậy cho dù gả cho ai, đều chẳng quan trọng." Nàng nói xong cười sáng lạn.

Mặc dù hắn lỡ hẹn không đến, nàng cũng vẫn tin tưởng Nhan Túc, nàng cũng vẫn viện cớ thay hắn.

Có lẽ là ngu quên không đến, hoặc là không nhận được thư của nàng, hoặc là bị Khánh Đế trên giường bệnh quán lấy...

Nàng hết lần này đến lần khác truy hỏi Bạch Tú Cẩm, cuối cùng khẳng định quả thực thư đó đã giao đến tay thị nữ Ngọc Băng của hắn. Nàng đoán có lẽ là Khánh Đế đã xảy ra chuyện gì, cho nên hắn mới không thoát thân được.

Cuối cùng ngày đại hôn đã đến, cơ thể nàng yếu ớt, không còn chút sức lực nào để bỏ trốn nữa, đành phải tùy ý để hi bà đưa nàng vào trong kiệu hoa. Dọc đường đi đều mê man, mãi đến khi kiệu kỵ bao vây đội ngũ xuất giá, nàng mới tỉnh táo một lát. Nhưng nàng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chắc là các thị nữ sợ kinh động đến nàng đang yếu ớt, cho nên cố ý giấu nàng. Mà về phần Tô Y cục do nàng thống lĩnh, sau khi hoàng thượng hạ chỉ muốn gả nàng cho Nhan Duật, phụ thân và Bạch hoàng hậu đã để nàng và người trong Tô Y cục cắt đứt quan hệ, sợ rằng dưới sự giúp đỡ của người trong Tô Y cục nàng sẽ chạy trốn.

Cho nên, khoảnh khắc chuyện xảy ra, cả người nàng giống như người mù kẻ điếc. Nàng liều mạng muốn xông ra vùng ngoại ô, tiếc rằng kiệu hoa bị kiêu kỵ không chế, nàng cũng hoàn toàn không có sức lực ra ngoài. Sau này nàng lại mê man, chờ sau khi nàng tỉnh lại, người lại quay về trong tú lâu của Bạch phủ.

Người bên cạnh nàng không phải thị nữ Từ Nhung và Chức Dạ thường hầu hạ bên cạnh nàng, cũng không thấy Bạch Tú Cẩm, chỉ có vài cung nữ lạ mặt được phái tới hầu hạ nàng.

Nàng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại biết nhất định đã xảy ra chuyện rồi.

Khi đó, nàng cho rằng phong thư nàng đưa cho Nhan Túc hẹn hôn bỏ trốn bị phát hiện, cho nên Khánh Đế muốn trị tội của nàng, vì thế đã giam cầm nàng ở trong tú lâu. Nàng hỏi cung nữ hầu hạ bên cạnh, ai cũng nói năng thận trọng.

Mỗi ngày nàng sống trong tú lâu dài bằng một năm, mãi đến khi có một ngày, nàng nghe thấy tiếng huyền não truyền đến từ trong phủ, nàng biết chuyện không hay rồi.

Lúc này nàng mới hiểu rõ, đã xảy ra chuyện, hơn nữa đã xảy ra chuyện lớn.

Trong lòng Tô Huyền rất sợ hãi, nhưng dù sao ở trong cung hầu hạ cô mẫu nhiều năm, rất nhanh đã bình tĩnh lại, biết hẳn là chuyện vẫn chưa đến lúc son cùng thủy tận, nàng cũng tin Bạch gia sẽ không bị diệt như thế, bởi vì Bạch gia của nàng trung thành và tận tâm với triều đình, không hề có lỗi lầm gì.

Nhưng dù sao cũng lo lắng, vì vậy hàng đêm đều không ngủ được.

Vì thế, nàng dẹt gáy liên tục ngày đêm, dường như có chuyện để làm, nàng mới không đến mức phát điên.

Đêm hôm đó, nửa đêm hai Kim Ngõ Vệ vào tú lâu, bọn họ trình lên nàng một tờ ngự chiếu.

Đó là ngự chiếu chiếu cáo thiên hạ dán ở trước cổng thành, từng cái tên quen thuộc phía trên đều là người thân của nàng, nhưng ba chữ cuối cùng, lại là —— lập tức trảm.

Bọn họ nói với nàng bằng giọng điệu lạnh lẽo: "Khi đến chủ tử bảo chúng ta nói với ngươi, ngài chưa từng thích ngươi, trong lòng ngài có người khác, cả đời này ngài có lỗi với ngươi, nếu như có kiếp sau, ngài sẽ báo đáp ngươi."

Hiện giờ, nàng đã biết, ngự chiếu là giả.

Câu nói đó, có phải cũng là giả hay không?

Nàng nở nụ cười lạnh tự giễu.

Sao có thể?

Bây giờ, Nhan Túc đã sắp cưới Tô Văn Hương rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Lễ này không thể cử hành

Editor: Xám

Bây giờ, Nhan Túc đã sắp cưới Tô Văn Hương rồi!

Tần Cửu chậm rãi nhắm hai mắt lại, Tỳ Ba giống như biết nàng nghĩ gì, bê một ly trà đặt ở trước mặt nàng.

Trà của Linh Lung các đều cực ngon, lá trà màu xanh lục nhạt xộc ra dưới nước thành phiến lá mềm mại. Tần Cửu bung nước trà tỏa ra hơi nóng mịt mờ lên, chậm rãi thưởng thức một ngụm.

Hương trà tinh khiết, dư vị dài lâu, thưởng thức ở trong miệng nàng, lại như vô có thêm chút đắng chất.

Chính vào lúc này, bánh pháo trên đường đồng thời vang lên, trống nhạc náo nhiệt.

Tay Tần Cửu run lên, chậm rãi đặt ly trà lên mặt bàn, đứng dậy bất động ở bên cửa sổ.

Cửa sổ của Linh Lung các thiết kế tinh xảo, là cửa sổ chống từ mặt dưới lên, gờ cửa sổ mở ra, vừa vặn có thể nhìn thấy tình hình trên đường phố.

Đi đằng trước, là Kim Ngô Vệ phụ trách bảo vệ, phía sau là đội ngũ tùy tùng, mũ mào xe đưa cao quý, cực kỳ tráng lệ. Ở phía sau nữa, chính là đội ngũ đưa đồ cưới. Đội ngũ đưa đồ cưới rất dài, dường như không nhìn thấy tận cùng. Ước chừng thời gian hai chén trà, vẫn chưa đi qua hết.

Tần Cửu nhớ, năm đó lần nàng xuất giá, tổng cộng là 108 người khiêng đồ cưới. Trước đây cô mẫu Bạch hoàng hậu của nàng xuất giá, là một 118 người khiêng, đó đã là con số đội trời rồi, vương công quý tộc xuất giá sau đó, đều không vượt quá 118 người khiêng, bởi vì cho dù người có tôn quý hơn nữa, cũng không thể tôn quý hơn hoàng hậu được. Bây giờ nhìn đồ cưới của Tô phủ kia, phải trên một trăm người khiêng. Có thể thấy Tô Thanh tương đối coi trọng cuộc hôn sự này của Tô Văn Hương.

"Tô phủ có bao nhiêu người khiêng đồ cưới?" Tần Cửu hỏi Tỳ Ba bên cạnh.

Tỳ Ba thấp giọng nói: "Nghe nói là một 128 người khiêng."

128 người khiêng?

Khóe môi Tần Cửu từ từ hiện lên nét cười lạnh.

Nếu như cô mẫu Bạch hoàng hậu của nàng vẫn đang tại vị, đương nhiên không ai dám vượt qua con số 118 người khiêng. Thế nhưng, xưa không bằng nay, Bạch hoàng hậu đã trở thành tội nhân, đương nhiên Tô phủ sẽ không kiêng kỵ nữa. Lần này, Tô Văn Hương gả cho Nhan Túc, nếu như sau này trở thành hoàng hậu, vậy thì con số 128 người khiêng đó chính là con số đội trời mới rồi.

Người xem náo nhiệt trên mặt đường rất đông, dòng người chen lấn, cho nên tốc độ tiến lên của đội ngũ rất từ tốn, đến cuối cùng, rốt cuộc đội ngũ đưa đồ cưới đã hết. Uốn lượn đi đến theo sau, chính là kiệu hoa.

Tô vàng điểm ngọc, gia công tỉ mỉ tráng lệ, trên nóc thêu mẫu đơn bằng chỉ vàng.

Phía trước kiệu hoa vài bước là một con ngựa trắng, người trên ngựa, chính là Nhan Túc.

Hồng y của hắn như lửa, trên đồ thêu Quảng Đông hoa lệ, giao long thêu bằng chỉ vàng vượt gió bay cao. Màu sắc long lẫy diễm lệ đó khiến người vây quanh bên phố đều nín thở im lặng, gần như nghi ngờ đang ở chín tầng mây, người nhìn thấy là trích tiên của Tiên giới.

Nhan Túc là một nam nhân như đao, cảm giác hắn cho người khác là lạnh như băng mà không thể tiếp cận. Hắn rất ít cười, nhưng khi cười giống như ánh mặt trời chiếu rọi sông băng, chói mắt mà rực rỡ.

Tần Cửu chưa bao giờ thấy Nhan Túc mặc y phục diễm lệ như thế, áo đỏ phản phật, dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi, màu sắc long lẫy gay gắt, khiến người ta không dám nhìn gần. Mà bộ áo đỏ đó tôn lên khuôn mặt anh tuấn của hắn, tuấn mỹ đến mức hút hồn đoạt phách.

Tần Cửu nhìn khuôn mặt hắn, một cảm giác giống như chôn thân ở địa ngục lạnh như băng từ từ sinh ra trong lòng, dường như có một thanh đao cùn, cắt vào nơi đang đập chậm rãi ở lồng ngực nàng. Cảm giác đau đớn từ trong lòng bắt đầu lan ra, liên tục bò khắp tứ chi bách骸 của toàn thân.

Tần Cửu đột nhiên nhắm mắt lại, mi dài run rẩy, nắm chặt đôi tay trong tay áo mình.

"Thế nào, nhìn thấy người khác xuất giá, có phải rất hâm mộ không?" Phía sau truyền đến giọng nói lười biếng mà nhẹ nhàng của Nhan Duật.

Tần Cửu cả kinh, quay đầu nhìn lại, thấy Nhan Duật ôm cánh tay đứng ở bên cửa, bộ áo đen tung bay. Từ đêm hắn ôm nàng về phủ, đã một thời gian không gặp hắn rồi.

"Ừm, quả thực khiến người ta rất hâm mộ đấy!" Tần Cửu nhìn chằm chằm ý cười lười biếng nơi khóe môi nơi khóe môi Nhan Duật, cảm nhận được dường như sự lạnh lẽo nhấn chìm đang nhạt đi từng chút một.

Nhan Duật nhìn chằm chằm Tần Cửu, đầu mày nhíu lại nhỏ đến mức không thể nhìn thấy.

Nữ nhân này, đột nhiên cho hắn một loại cảm giác quen thuộc khó hiểu.

Y phục gần đây của nàng tương đối thiên về mộc mạc hơn ngày trước, trên nền màu trắng nở ra từng đóa hoa Mạn Châu Sa màu đỏ, lắng lơ mà nồng nhiệt. Chỉ là, trong lúc vô tình ánh mắt nàng đã tiết lộ nội tâm của nàng. Vừa rồi khoảnh khắc nàng quay đầu, hắn không hề bỏ lỡ thần sắc phức tạp trong mắt nàng, giống như là thống khổ, giống như là ngậm chịu đựng, giống như là giễu cợt...

Nữ nhân này, nội tâm không hề phóng đãng như bề ngoài.

Giờ phút này, Nhan Duật chắc chắn!

Nhan Duật chậm rãi đi đến bên cửa sổ, đứng sóng vai với Tần Cửu, nhìn chăm chăm đội ngũ nghỉ thức đi đứng uốn lượn trên đường.

Mãi đến khi không nhìn thấy bóng dáng nữa, hai người mới ngồi xuống trước bàn.

Nhan Duật khẽ liếc ly trà trước mặt Tần Cửu một cái, cười thản nhiên nói: "Ngày lành như thế này, có phải chúng ta nên uống chút rượu không." Nói xong, lập tức sai người hầu của Linh Lung các thay ly trà đi, đưa rượu ngon đến.

Cửa gỗ của nhả các mở ra một nửa, ánh nắng trời rực rỡ của ngày hè chiếu vào, hương hoa thoang thoang bao phủ trong phòng, là thời tiết thích hợp để uống rượu, cũng là ngày nên uống rượu.

Chiếc bàn chế tác bằng gỗ đàn hương, tỏa ra mùi hương tương tự hương hoa đặc trưng của gỗ, vật dụng uống rượu mỏng như băng xuân, trắng như tuyết sáng, chất liệu hoàn mỹ. Tiểu nhị dâng lên vài món chay vị thanh đạm và một bình rượu hoa lê.

"Bệnh của ngươi vừa mới tốt lên, không dễ ăn mặn, mấy món chay này là ngon miệng nhất. Rượu hoa lê này là tinh khiết nhất, có thể uống vài ngụm." Đương nhiên Nhan Duật không thích loại rượu tinh khiết dịu nhẹ, nhưng rượu lại hợp với Tần Cửu: "Nếu như vừa rồi ta không nhìn lầm, Cửu gia đang đau lòng sao? Nếu thế, cần gì vẫn muốn cùng ta đến dự lễ, không sợ thấy cảnh thương tình sao?"

Tần Cửu nhấp một ngụm rượu hoa lê, đuôi mắt quyền rũ nhướng lên, cười nhạt nói: "Ngược lại không thấy vương gia có chút đau lòng nào."

"Ta có gì mà đau lòng? Nhưng ta vẫn chưa quên, Cửu gia đã nói, muốn tác hợp ta và Tô tiểu thư." Mặc dù Nhan Duật đã biết, chuyện này không có khả năng nữa. Nhưng thấy vẻ mặt khoan thai của Tần Cửu, không khỏi vẫn tình quái hỏi một câu.

"Vương gia yên tâm, từ xưa đến nay Tần Cửu ta nói lời giữ lấy lời, đương nhiên sẽ không quên lời hứa của mình."

Nhan Duật nhướng mày, khá hứng thú hỏi: "Đến lúc này rồi, Cửu gia vẫn còn có sức mạnh xoay chuyển trời đất?"

Tần Cửu tự nhiên mà nhẹ nhàng uống một ngụm, nhướng đuôi mày lên, cười xinh đẹp với Nhan Duật, nói: "Chẳng phải vẫn chưa vào động phòng sao?"

Nhan Duật nhìn chăm chăm Tần Cửu, cười thản nhiên, hẳn không tin lời Tần Cửu lắm, mắt phượng hẹp dài đột nhiên híp lại, đưa tay bưng ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch, thờ ơ nói: "Cửu gia, có phải trước đây ta từng gặp ngươi không?"

Trong lòng Tần Cửu chấn động, nhưng trên mặt lại cười nhạt như nước: "Vương gia, sẽ không phải là ngài thấy Tô tiểu thư lấy An Lăng Vương rồi, bèn muốn ở bên ta đấy chứ? Thật sự cách bắt chuyện này xưa đến rụng rụng rồi? Nếu như lần đầu tiên ngài gặp ta nói như thế, có lẽ ta sẽ cân nhắc, nhưng bây giờ mới nói câu này, có phải hơi chậm rồi không. Hay là ngài nghĩ ra một câu bắt chuyện mới lạ, ta sẽ cân nhắc."

Nhan Duật yên lặng thưởng thức một ngụm rượu, híp mắt cười nói: "Đôi cái khác? Vậy ta sẽ tiếp tục suy nghĩ thử xem." Hắn đặt ly rượu xuống: "Chúng ta cũng dừng ở đây uống rượu nữa, đoán chừng tân lang tân nương đã ở hoàng cung hành lễ với đương kim hoàng thượng rồi, e rằng bây giờ sắp đi đến phủ An Lăng Vương, chúng ta cũng nên đến góp vui. Ta tin rằng, Túc Nhi không thấy hai người chúng ta đích thân đến chúc phúc, có lẽ sẽ không yên tâm!"

Tần Cửu mỉm cười gật đầu nói: "Nói phải! Chúng ta cũng nên chân thành chúc phúc đôi tân nhân đó một chút."

8888888

Từ sau khi hồi kinh, đây là lần đầu tiên Tần Cửu đến phủ An Lăng Vương.

Vừa bước vào vương phủ, nghênh đón nàng chính là khách khứa qua lại như thoi, còn có đèn lồng đỏ trước mắt và lụa hí đỏ rực treo khắp nơi.

Quả nhiên là rất vui mừng!

Bên trong đại điện của vương phủ, khách khứa ngồi chật ních, Tần Cửu và Nhan Duật tay nắm tay đi đến, thu hút ánh nhìn chăm chú của mọi người. Phái thanh lưu trong triều không khỏi nhếch nhếch môi, có chút khinh thường việc Nghiêm Vương đột nhiên cầu kết ở chung với yêu nữ của Thiên Thần tông.

Da mặt của Nhan Duật có thể so với tường thành, lại không có chút cảm giác nào về phương diện này, mỉm cười chào hỏi từng người trong đám khách khứa. Hai người vừa mới ngồi xuống trước bàn, đã thấy trong tiếng trống nhạc, An Lăng Vương Nhan Túc và Tô Văn Hương được các thị nữ vây quanh như mây, ra ngoài hành lễ.

Một dải lụa đỏ thắt nút đồng tâm ở giữa nối liền hai người lại một chỗ.

Đôi tân nhân đứng lại ở trước nhà, chợt nghe lễ quan lớn tiếng hô: "Nhất bái thiên địa... Nhị bái cao đường..."

Nếu như là người bình thường lấy vợ, cao đường nên là phụ mẫu của nhà trai kiêm bố mẹ chồng của nhà gái, nhưng Nhan Túc và Tô Văn Hương đã đích thân vào hoàng cung bái lạy Khánh Đế và Nhân phi, cao đường đã để không.

Hai người vừa mới cúi lạy, đã nghe bên ngoài huyền não một trận.

Âm thanh này liên tục cắt ngang tiếng hô của lễ quan.

Nhan Túc khẽ nhủ mầy, Tạ Dịch Trần ở phía dưới nghe thấy tiếng bước nhanh ra ngoài. Hắn vừa ra khỏi cửa, vừa khéo va vào Thống lĩnh kiều kỳ Viên Bá vội vàng bước vào điện. Là Thống lĩnh của kiều kỳ, Viên Bá cũng thuộc hàng khách mời, ông đến không làm người ta bất ngờ, nhưng điều khiến người ta bất ngờ là vẻ mặt nghiêm túc của ông, tuyệt đối không phải đơn thuần đến đây uống rượu mừng.

"Viên đại thống lĩnh, ngài đã đến rồi, mau vào trong điện ngồi đi?" Tạ Dịch Trần đã sớm thấy sắc mặt Viên Bá không bình thường, nhưng rất nhạy bén bỏ qua điểm này, vội vàng mời ông vào trong ngồi, đồng thời đưa mắt ra hiệu, sai lễ quan tiếp tục hô.

Lễ quan thấy thế, vội cao giọng hô: "Phu thê giao báí..."

"Vương gia, có một chuyện, vốn không nên đến quấy rầy vào lúc này, nhưng thật sự là chuyện rất quan trọng, vẫn xin vương gia cho phép hạ quan bẩm báo!" Viên Bá cao giọng nói. Thống lĩnh kiều kỳ Viên Bá người tâm phúc của ngự tiền, mặc dù là người chính trực, nhưng lại không phải người lỗ mãng. Chỉ là hôm nay làm việc lại có chút thất lễ, có chuyện lớn gì, lại không thể chờ An Lăng Vương cử hành lễ xong?

Mọi người đều chăm chú dừng ánh mắt trên người ông. Tạ Dịch Trần vội vàng kéo Viên Bá: "Viên đại thống lĩnh, hôm nay là ngày đại hi của vương gia, có chuyện gì để sau nói tiếp!"

Viên Bá lại không để tâm, đẩy Tạ Dịch Trần ra, nói với Nhan Túc: "Vương gia, hạ quan sợ sau khi vương gia hành lễ sẽ hối hận. Hạ quan đã điều tra rõ, nhạc phụ của ngài, Tô tướng Tô Thanh có khả năng là người của Thiên Thần tông."

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc.

Thật ra ai trong triều này là người của Thiên Thần tông, đều sẽ không khiến người ta kinh ngạc bằng Tô Thanh là người của Thiên Thần tông.

Người của Thiên Thần tông trong triều không ít, nhưng chỉ có duy nhất Tô tướng không thể là người của Thiên Thần tông, bởi vì Nhan Túc vô cùng căm ghét Thiên Thần tông. Tô tướng là trợ thủ đắc lực của hắn, cho tới nay, Tô tướng cũng lấy đá kích Thiên Thần tông trong triều làm tôn chỉ.

Sao ông ta có thể là người của Thiên Thần tông!?

* Lời tác giả:

Chương 56, khi Tần Cửu và Nhan Duật quyết định liên thủ đã nhắc đến, Thiên Thần tông còn có một người ẩn trong bóng tối, Tần Cửu bèn phụng mệnh đến tra ra người đó rồi diệt trừ, bởi vì ông ta đã không còn bị tông chủ của Thiên Thần tông khống chế nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136

Editor: Xám

Sao ông ta có thể là người của Thiên Thần tông!?

Phản ứng của mọi người đã nằm trong dự đoán của Tần Cửu. Trước đây, khi nàng tra ra chuyện của Tô tướng, cũng kinh hãi như mọi người. Lúc đó, việc nàng muốn làm nhất, chính là đi chất vấn Nhan Túc.

Nhan Túc biết nội tình của Tô Thanh không? Hắn biết chuyện Tô Thanh làm không? Chuyện nàng muốn hỏi rất nhiều, chữ như lệ máu. Nhưng đến bây giờ, những lời muốn hỏi đều đã không còn.

Nàng từng cho rằng hắn biết. Cho rằng hắn và Tô Thanh giống nhau, giả vờ ghét cay ghét đắng Thiên Thần tông, hắn lại giả vờ có tình cảm với mình, đợi đến khi Bạch gia nhà tan người mất, hắn mới song túc song phi* với con gái Tô Văn Hương của Tô Thanh.

*song túc song phi: chỉ cặp nam nữ yêu đương thắm thiết không phân ly.

Hiện giờ nàng cảm thấy, hình như hắn thật sự không biết những việc Tô Thanh làm. Thái độ của hắn đối với Kiêm Gia môn chủ của Thiên Thần tông là mình, là thật sự căm ghét, điều đó không thể là giả được.

Có lẽ hắn đã thực sự phụ bạc nàng, nhưng dù sao chuyện tình cảm cũng không nói chính xác được. Nhưng với tính tình của hắn, tuyệt đối sẽ không cầu kết làm việc xấu với người của Thiên Thần tông. Cho nên, khi Viên Bá nói ra Tô Thanh là người của Thiên Thần tông, Tần Cửu từ từ sụp lòng mi xuống, chỉ có bên khóe môi hiện lên nét cười lạnh.

Nhan Túc à Nhan Túc!

Phụ thân của nữ nhân người yêu sâu sắc nhất là người của Thiên Thần tông, người ngày ngày gọi ta là yêu nữ, vậy nhạc phụ của người lại nên gọi là gì đây?

Người dự lễ có mặt trong đại điện đều là trọng thần trong triều, ai ai cũng đến để dự lễ, nhưng ai cũng không ngờ, cuộc hôn sự này lại có biến động kinh hãi như thế. Ai ai cũng kinh ngạc, nhưng có lẽ ai ai cũng tin điều này không phải nói đùa.

Người nói là Viên Bá, mà chuyện này, lại quan trọng như thế, tuyệt đối sẽ không phải nói đùa.

Khi ánh mắt mọi người thay nhau chuyển dời trên người Nhan Túc, Viên Bá và Tô Văn Hương, chỉ có ánh mắt một người chăm chú nhìn lên người Tần Cửu.

Đó chính là Nhan Duật.

Vừa rồi, hắn vẫn luôn suy nghĩ, rốt cuộc nàng muốn ngăn cản cuộc hôn sự đã chắc chắn này thế nào. Nhưng không ngờ, lại là cách thế này.

Đương nhiên hắn nhớ, ngày quyết định liên minh, nàng đã từng nói, nàng đến Lệ Kinh chính là phụng mệnh điều tra ra một phe đệ tử của Thiên Thần tông ẩn náu trong Lệ Kinh, diệt trừ những người này.

Hắn chăm chú nhìn nàng chậm rãi bung chén sứ trắng như tuyết đang thưởng thức rượu mừng, ý cười nơi khóe môi dịu dàng mà quyến rũ. Ông tay áo rộng điểm lệ vì động tác nâng chén mà rũ xuống, lộ ra ngón tay thon dài, nhìn qua cực kỳ nhỏ mảnh mềm mại. Nhưng chính là bàn tay này, khuấy đảo một câu chuyện mừng thành một cục diện hỗn loạn.

Khóe môi Nhan Duật cong lên, hắn cảm thấy hình như hắn càng bội phục nàng hơn rồi!

Nữ tử thế này, ừm, mặc dù tàn nhẫn một chút, hèn hạ một chút, nhưng dường như rất hợp ý hắn!

Sự kinh ngạc của người khắp phòng đều không bằng được Nhan Túc, con người đen như mực của hắn đột nhiên co lại, nhưng suy cho cùng là người trải qua trăm trận chiến, trên mặt không hề biểu hiện ra quá nhiều kinh hãi. Sắc mặt hắn trầm tĩnh, ánh mắt vắng lặng lướt lên người Viên Bá, nở nụ cười nhạt nói: "Địch Trần, đưa Viên đại thống lĩnh xuống uống rượu, đợi sau hôn lễ của bản vương, bản vương sẽ tiếp tục nói chuyện với Đại thống lĩnh!"

Áo đỏ thán nhiên, nhẹ nhàng xoay người, nói với lễ quan: "Mời tiếp tục!"

Trong mắt Tần Cửu hiện lên vẻ sùng sốt, nhưng ý cười nơi khóe môi lại càng đậm hơn. Đương nhiên nàng biết, Nhan Túc sẽ không dễ dàng gián đoạn hôn lễ, dù sao, hắn thật sự có tình với Tô Văn Hương, thế nhưng, Tần Cửu cũng biết, e rằng chuyện này cũng không thể nghe theo hắn nữa. Trong triều đã có một Nhan Mẫn quan hệ rất mật thiết với Thiên Thần tông, bây giờ, lại có Nhan Duật, chỉ có Nhan Túc là hoàng tử không có liên can đến Thiên Thần tông. Mà người đến dự lễ hôm nay ngoài Tần Cửu là người của Thiên Thần tông ra, phần lớn đều là thần tử có định kiến với Thiên Thần tông, sao lại cho phép Nhan Túc có quan hệ với Thiên Thần tông? Có điều, rốt cuộc Tô Thanh đã làm Tả tướng bao nhiêu năm, cũng có không ít thần tử thuộc đảng phái của ông ta.

Trong lúc này, tiếng phản đối hành lễ và tiếng thúc giục hành lễ gộp lại, thậm chí âm thanh này át cả tiếng trống nhạc.

Vu thái phó là ân sư của Nhan Túc, lúc này tiến lên cao giọng nói: "Xin vương gia nhất định phải cân nhắc, sau khi điều tra rõ chuyện này rồi hành lễ cũng không muộn!"

Cũng có thần tử nói: "Bọn ta không tin Tô tướng là người của Thiên Thần tông, vương gia hãy cứ hành lễ trước rồi điều tra cũng không muộn!"

Tần Cửu bung ly rượu lên có chút mệt mỏi tựa vào ghế, ý cười ở khóe môi vui vẻ, nói với Nhan Duật ở bên cạnh: "Đám lão thần này, thật đúng là nóng một chút đã phát nổ rồi mà! Hôn lễ với không khí vui mừng của người ta, bị bọn họ náo động thành hỗn loạn rồi, lẫn lộn thành một mớ bòng bong, không phải Tả tướng là người của Thiên Thần tông sao, Thiên Thần tông chúng ta cũng không phải không thể kết thân với vương gia, đúng chứ!?"

Chân mày Nhan Duật nhướng lên, cong môi nói: "Nói phải!"

Nhan Túc không nhìn tinh thần quần chúng sục sôi trong điện, con người trong triều sâu xa tối đen, ánh mắt giống như một thanh kiếm, cắm thẳng về phía Tần Cửu.

Tần Cửu vuốt ve nốt ruồi bên khóe mắt, đón lấy ánh mắt dường như lúc nào cũng có thể xông lên giết chết nàng, cười đến mức phong tình vạn chủng. Hắn không hổ là nam nhân nàng từng yêu, có thể nhạy cảm nhận ra chuyện có liên quan đến nàng.

Trong âm thanh huyền ảo, Tô Văn Hương đột nhiên kéo khăn voan đỏ trên đầu mình xuống. Dưới sự phụ trợ của phượng quan hà bí*, rõ ràng gương mặt Tô Văn Hương đã ti mi tỏ vẻ, mày mắt đen nhánh, sắc mặt ửng hồng, rất phù hợp với thân phận tân nương của nàng ta. Có điều, trong đôi mắt trong trẻo kia lại có hơi nước mờ mờ, nhìn qua có vài phần thê lương, nhưng sống lưng nàng ta lại rất thẳng, hiện ra vẻ đẹp cao quý tao nhã quật cường không thể khuất phục.

*phượng quan hà bí: trang sức của phụ nữ con nhà giàu thời xưa khi xuất giá.

Tô Văn Hương với dáng vẻ thế này, thật sự hấp dẫn người. Khiến trong lòng người nhìn không nhịn được sinh ra thương tiếc, nhưng lại không dám thương tiếc nàng, bởi nhìn nàng ta không cần đồng cảm.

Tần Cửu liếc Nhan Duật một cái, chỉ thấy hắn đã dừng ánh mắt chăm chú lên người Tô Văn Hương.

Ánh mắt Tô Văn Hương từ từ đảo qua mọi người trong điện, thấy dưới ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của nàng ta mọi người từ từ ngừng tranh cãi, nàng mới cất giọng trong trẻo nói: "Các vị không cần tranh cãi nữa, ta cũng tán thành không hành lễ trước. Đợi sau khi tra rõ chuyện của gia phụ, nếu như gia phụ thật sự là người của Thiên Thần tông, không cần các vị thảo luận thêm, ta cũng không còn mặt mũi nào lấy điện hạ nữa! Nhưng các vị đều biết, xưa nay gia phụ và Thiên Thần tông bất hòa, sao ông lại có khả năng là người của Thiên Thần tông, tin rằng rất nhanh sẽ điều tra rõ chuyện này. Ta tin tưởng phụ thân, cũng xin các vị đừng dễ dàng nghi ngờ ông ấy!"

Tô Văn Hương nói gần nói xa, cũng cực kỳ kính trọng Thiên Thần tông. Nàng ta chủ động đề xuất không hành lễ, ngược lại lộ rõ khí độ phi phạm. Suy nghĩ một chút, nữ tử bình thường, ai lại bằng lòng hành lễ đại hôn của mình hai lần?

Lời nói của Tô Văn Hương tạm thời trấn an mọi người. Tần Cửu bất giác nhướng mày, nói ra, nhìn qua Tô Văn Hương ốm yếu suy nhược, nhưng lại là một người có tài ăn nói.

"Viên thống lĩnh, xin hỏi chuyện này đã có chứng cứ chưa, Thống lĩnh lại là nghe ai nói?" Tô Văn Hương chuyển sang hỏi Viên Bá.

Tần Cửu đặt ly rượu xuống, ung dung thản nhiên liếc về phía Viên Bá một cái.

Viên Bá hít một hơi, tiến lên một bước, thản nhiên nói: "Tô tiểu thư, vừa rồi bản thống lĩnh đã lỡ mồm rồi. Chính là vì biết xưa nay vương gia và Thiên Thần tông bất hòa, cho nên mới nói trước chuyện của Tô đại nhân với điện hạ, kính xin Tô tiểu thư thứ lỗi. Thật ra chuyện này thật sự không quan trọng, người của Thiên Thần tông trong triều cũng không ít, cho dù Tô đại nhân là người của Thiên Thần tông, cũng không sao." "Xin hỏi rốt cuộc là Thống lĩnh đại nhân nghe ai nói?" Tô Văn Hương truy hỏi.

Viên Bá mỉm cười nói: "Trên đường đi tới đây ta đã gặp được Tần đại nhân của bộ Hình, nghe hắn nói."

Đại hôn của Nhan Túc, Lưu Liên không trong đội ngũ dự lễ, do quan hệ trước đây của hắn và Tần Cửu, Nhan Túc rất có định kiến với Lưu Liên.

"Tần đại nhân của bộ Hình?" Tô Văn Hương cười nhẹ, trong giọng điệu, mơ hồ có ý coi nhẹ. Ai cũng biết xuất thân của Lưu Liên chính là từ Thiên Thần tông, lời người của Thiên Thần tông nói, phần lớn những người có mặt ở đây đều không tin.

Đây cũng là lý do vì sao Tần Cửu không cho Lưu Liên đến đây nói chuyện này, mà để Viên Bá đến thông báo.

Vào lúc mọi người càng ngày càng nghi ngờ tính chân thực của câu chuyện, thì lúc này, đã thấy bên ngoài lại truyền đến tiếng huyền ảo, tiếp đó một binh sĩ Kim Ngô Vệ sai bước tiến vào, nhìn thấy tình hình trong điện, đầu tiên là ngăn ra một lát, tiếp đó lập tức đi đến trước mặt Tạ Dịch Trần, thấp giọng nói mấy câu.

Sắc mặt Tạ Dịch Trần biến đổi gấp, sai bước đi đến trước mặt Nhan Túc, thấp giọng bẩm báo: "Điện hạ, Thượng thư bộ Hình Tần Phi Phàm vào tướng phủ truy nã Tô đại nhân."

Mặc dù giọng nói của Tạ Trạc Trần không lớn, nhưng trong điện cực kỳ yên tĩnh, vẫn truyền vào tai mọi người.

Xem ra, cho dù thế nào hôn lễ này cũng không cử hành được nữa, nếu như bộ Hình phái người đến truy nã Tô Thanh, tuyệt đối sẽ không vì ông ta là người của Thiên Thần tông, nhất định là có tội danh khác.

Nhan Túc mặt đầy lo lắng nhìn Tô Văn Hương một cái, đi đến trước mặt nàng ta, đưa tay cầm lấy hai tay nàng ta, nắm chặt một lát, sau đó buông ra. Hắn đưa tay nàng ta vào tay thị nữ Thủy Lan đỡ Tô Văn Hương ở bên cạnh, hạ giọng dặn dò: "Người đưa nàng vào hậu đường nghỉ ngơi, ta sẽ xử lý chuyện ổn thỏa."

Tô Văn Hương đứng đó không hề nhúc nhích, vì đại hôn trên mặt nàng ta đã trang điểm, cho nên không nhìn ra sắc mặt thay đổi, nhưng trong đôi con ngươi đen kia lại có vẻ nghiêm trọng. Nàng ta lắc lắc đầu nói với Nhan Túc: "Điện hạ, thiếp không thể trơ mắt nhìn phụ thân xảy ra chuyện, thiếp muốn theo điện hạ đến thăm phụ thân."

Tần Cửu đặt ly rượu xuống, đứng dậy ngẩng đầu cười nói: "An Lăng Vương điện hạ và Tô tiểu thư quả thật là tình thâm khiến người ta xúc động mà. Chắc hẳn cho dù Tô đại nhân là loạn thần tặc tử, điện hạ cũng sẽ không vứt bỏ Tô tiểu thư không quan tâm."

Ý cười của Tần Cửu dịu dàng, ánh mắt lại sắc bén bức người, nàng chuyển hướng sang Viên Bá, cười nhẹ hỏi: "Viên thống lĩnh, nếu như ngài đã nghe Tần đại nhân nói Tô đại nhân có thể là người của Thiên Thần tông, chắc hẳn cũng biết vì sao Tần đại nhân đến Tô phủ bắt Tô đại nhân phải không? Rốt cuộc Tô đại nhân đã phạm tội gì vậy? Xin Viên thống lĩnh nói nghe một chút, nói không chừng Tô đại nhân bị oan đấy!"

Về mặt Viên Bá nghiêm nghị, lạnh nhạt nói: "Hắn là các vị đều biết, mấy năm nay, vì Đại Dục quốc chúng ta có bất hòa với Diệp quốc, lưu thông buôn bán của hai bên đã gián đoạn. Nhưng vẫn có người bí quá hóa liều, tiến hành thông thương ở Đại Dục và Diệp quốc. Mấy ngày trước, phủ doãn Tịnh Châu bắt được một đám thương nhân buôn lậu ở vùng phía bắc, thứ bọn chúng buôn lậu là binh khí, qua điều tra và chứng nhận, phát hiện chuyện không chỉ liên quan đến người của Thiên Thần tông, còn liên quan đến quan viên tam phẩm trở lên trong triều, vì thế chuyển giao án này cho bộ Hình. Qua điều tra nhiều ngày, Tần đại nhân phát hiện Tô đại nhân chính là người dính dáng."

"Làm sao có thể?" Tô Văn Hương biến sắc, nắm bắt.

Buồn lậu binh khí chính là tội lớn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đệ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Người mô phỏng nét chữ

Editor: Xám

"Làm sao có thể?" Tô Văn Hương biến sắc, lẩm bẩm.

Buồn lậu binh khí chính là tội lớn.

Quả thật, theo tính tình thường ngày của Tô Thanh, thật sự không nhìn ra ông ta có thể làm loại chuyện này. Ông ta là người công chính liêm khiết, làm quan thanh liêm, ngay cả Tô phủ mặc dù ở Cẩm Tú phường phồn hoa nhất Lệ Kinh, nhưng phòng ốc đơn sơ, tường trắng loang lổ, nhìn qua hoàn toàn không giống tướng phủ. Ông ta cư xử với mọi người ôn hòa nhã nhặn, cực kỳ thân dân, dám xin lệnh vì dân. Trước mặt Khánh Đế ông ta cũng dám thẳng thắn can gián. Ông ta chú trọng nhất với việc làm của Thiên Thần tông, coi đó là Ma giáo. Tất cả những điều này, đều chứng tỏ ông ta là một vị quan tốt. Ngày trước, khi Bạch hoàng hậu còn sống, cũng rất sùng bái Tô Thanh.

Ai có thể ngờ được, ông ta lại là kẻ gian trá xảo quyệt nhất.

Ý cười bên khóe môi Tần Cửu càng đậm, trong tích tắc vẻ quyền rũ phong tình làm kinh động hồn phách người.

Về mặt Tô Văn Hương cực kỳ chấn động, người lão đảo mấy cái, Nhan Túc bên cạnh nhanh tay nhanh mắt, đưa tay đỡ được nàng ta. Tô Văn Hương dựa vào lòng Nhan Túc, ngẩng đầu nhìn Nhan Túc chăm chăm, đưa bàn tay mềm trắng như tuyết ra nắm thật chặt ống tay áo của Nhan Túc, thờ hồn hèn nói: "Điện hạ, thiếp chưa bao giờ cầu xin chàng chuyện gì, lần này, thiếp muốn xin chàng, nhất định phải rửa sạch oan khuất cho gia phụ. Điện hạ càng hiểu rõ tính tình của gia phụ hơn thiếp, ông ấy tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện thế này. Xin điện hạ nhất định phải..." Nói xong, bởi vì vẻ mặt kích động, Tô Văn Hương đã bắt đầu ho khan dữ dội.

Vì tiếng ho khan của Tô Văn Hương, ánh mắt Nhan Túc trở nên cực kỳ dịu dàng, hắn đưa một bàn tay ra khẽ vuốt lưng Tô Văn Hương, tay còn lại cầm tay áo của hi phục thay nàng ta lau dầu lệ ở khóe mắt, lúc này mới thấp giọng an ủi: "Tạm thời nàng hãy bớt đau buồn! Một lát nữa bảo Thúy Lan đỡ nàng đến hậu đường, uống thuốc trước đã, tiếp đó nghỉ ngơi thật tốt. Nàng cứ chờ ở trong phủ, ta sẽ mang tin tức tốt về. Thúy Lan, chăm sóc tiểu thư thật tốt."

Thúy Lan trả lời một tiếng, bước lên đỡ Tô Văn Hương.

Nhan Túc đứng dậy, cũng không thèm thay hi phục trên người, trong vòng vây của chúng thần, hần lập tức đi ra ngoài.

Tần Cửu và Nhan Duật theo mọi người ra khỏi phủ An Lăng Vương, ngoài cửa lớn đã sớm có Kim Ngô Vệ chuẩn bị xong xe ngựa cho Nhan Túc, Nhan Túc lại không ngồi xe, mà phóng người lên ngựa, dẫn theo huynh đệ Tạ gia cùng với vài Kim Ngô Vệ, đi về phía bộ Hình.

Tần Cửu đưa mắt nhìn theo Nhan Túc phóng ngựa rồi đi, nàng chậm rãi cúi lưng, quay đầu nở nụ cười tươi sáng như sen với Nhan Duật: "Đề dự lễ, sáng sớm hôm nay đã dậy rồi, lúc này có chút mệt mỏi rồi."

"Người không đi xem náo nhiệt nữa?" Nhan Duật hí hóp hỏi.

"Có gì hay để xem, hôm nay mới bắt Tô tướng, muốn thẩm án cũng phải vào ba ngày sau, ta chờ ba ngày sau mới đến xem cũng không muộn!" Tần Cửu cười tủm tỉm nói.

Bây giờ Nhan Túc qua đó, chỉ có thể tìm một phòng giam điều kiện tốt cho Tô Thanh mà thôi.

"Vương gia, nhân lúc An Lăng Vương không ở đây, ngài không đi thăm Tô tiểu thư sao? Ta thấy ngài quan tâm Tô tiểu thư như vậy, không đi thăm nàng ta, ngài có thể yên tâm sao? Nếu như Tô tướng thật sự là người của Thiên Thần tông, ta đoán Tô tiểu thư sẽ không gả vào nhà An Lăng Vương nữa, không chừng Tô tiểu thư sẽ thay đổi tâm ý, muốn gả cho ngài đấy!"

Con người màu mực của Nhan Duật hí hóp lại, lạnh nhạt nói: "Lúc này, ta vẫn không nên đi quấy rầy nàng thì hơn."

Khóe môi Tần Cửu hơi nhếch, cười tủm tỉm nói: "Vương gia thật đúng là quan tâm thân thiết!"

Không biết vì sao, trong lòng Tần Cửu mơ hồ cảm thấy Tô Văn Hương không đơn giản. Có lẽ, đó chỉ là trực giác của nữ nhân, nhưng, có đôi khi trực giác của nữ nhân cũng rất chuẩn.

"Nếu vương gia không muốn làm phiền Tô tiểu thư, vậy chỉ bằng đến thăm phu nhân của Tô tướng một chút đi, nếu như có một ngày Tô tiểu thư đồng ý

gả cho ngài, có thể bà ấy chính là nhạc mẫu của vương gia đấy!" Tần Cửu mỉm cười nói.

Nhan Duật nhìn Tần Cửu một cái, đột nhiên cười sáng ngời nói: "Ngươi đã nói như thế, vậy bản vương sẽ đi một chuyến."

Tần Cửu cười xinh đẹp nói: "Dù sao ta cũng không có chuyện gì, vừa rồi ngay cả ly rượu mừng cũng chưa uống được, chi bằng đi cùng vương gia đến Tô phủ một chuyến, lúc về chúng ta lại cùng đến Linh Lung các uống vài chén."

Nhan Duật tương đối kinh ngạc nhìn Tần Cửu một cái, thật ra hẳn cũng không muốn đến Tô phủ lắm, bây giờ nhìn thấy Tần Cửu cảm thấy hứng thú như vậy, cảm thấy nhất định có chuyện gì đó, vì thế cùng với Tần Cửu ngồi xe ngựa đến Tô phủ.

Lúc này lòng người trong Tô phủ đang hoảng sợ, đám hạ nhân nhìn thấy xe ngựa của Nghiêm Vương đến, vội ra đón bọn họ đến tiền sảnh.

Nhan Duật ngồi trong phòng một lát, đã thấy Tô phu nhân đi từ nội đường phía sau ra. Sắc mặt bà ta trắng bệch, trên mặt còn mang dấu lệ, nhìn thấy Nhan Duật vội vàng thi lễ.

Nhan Duật nói với vẻ mặt ôn hòa: "Tô phu nhân đừng đau buồn, bản vương đã nghe nói chuyện của tướng gia, đặc biệt đến đây thăm phu nhân. Việc này vẫn xin phu nhân bớt buồn, vẫn chưa thẩm tra, tất cả vẫn chưa kết luận."

Nhan Duật an ủi vài câu, vẻ mặt Tô phu nhân vẫn bị thương như cũ cúi đầu khóc nức nở. Nhan Duật cảm thấy có chút nhàm chán vô nghĩa, không biết rốt cuộc mình đến Tô phủ để làm gì. Đang định đứng dậy muốn rời đi, đã nghe thấy hậu viện truyền đến một tràng tiếng chém giết, tinh thần lập tức chấn động, liếc Tần Cửu một cái. Hắn cảm thấy, có lẽ mục đích Tần Cửu muốn hắn đến Tô phủ, chính là chuyện này.

Tần Cửu lại mất diếc tại ngơ ngời cách hắn không xa phe phẩy quạt vài cái, Tỳ Ba đứng sau lưng mặt không biểu cảm. Nhan Duật thấy Tần Cửu ngay cả liếc mắt cũng không liếc hắn một cái, khỏe mỗi con lên, có chút không vừa lòng nói: Chẳng lẽ còn muốn ta xem ý năng ta rồi làm việc sao?

Tô phu nhân ngừng khóc lóc, mắng người hầu: "Lão gia vừa xảy ra chuyện, các ngươi đã tạo phản rồi sao?"

Nhan Duật nhướng mày lên, nói với Điều Thuyền phía sau: "Đi xem xảy ra chuyện gì?"

Điều Thuyền lên tiếng trả lời rồi đi, một lát sau đã dẫn theo hai người vào.

Hai người này một nam một nữ.

Khấp người nam tử được một chiếc áo choàng màu đen vô cùng kín đáo phủ lên, hắn quay lưng về phía ánh sáng đứng ở trong phòng, khuôn mặt ẩn trong áo bào đen, khiến người ta không thể nhìn rõ, chỉ có thể cảm giác được đôi con ngươi đen của hắn đang nhanh chóng quét một lượt quanh phòng.

Tiếng ve kêu xuyên qua song cửa sổ truyền vào, tỏ rõ thời tiết vẫn rất nóng. Người này che kín toàn thân từ trên xuống dưới không một kẽ hở, giống như không hề nóng.

Nữ tử lại máu me đầy người, trong tay cầm một thanh kiếm, chạy đến mức trăm cái lệch búi tóc nghiêng, y phục lộn xộn. Rõ ràng là nữ tử này dừng cảm quen mình bảo vệ nam tử kia.

Ánh nắng buổi chiều rất long lanh, trong phòng cũng rất ấm, nhưng hai người này vừa đi vào, lại khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo vô có.

Tô phu nhân nhìn hai kẻ xa lạ kia, cứng họng cứng lưỡi nói: "Các ngươi, các ngươi là ai? Các ngươi xông vào phủ ta làm gì?"

Ánh mắt nữ tử máu me đầy người nhanh chóng đảo quanh phòng một cái, đã kéo người mình khoác áo choàng kia quỳ xuống đất, ai oán khóc nói: "Các vị đại nhân, xin hãy cứu mạng của hai người bọn tôi, có người, có người muốn giết bọn tôi!" "Cứu mạng?" Mắt phượng của Nhan Duật hẹp lại, gõ gõ ngón tay trên mặt bàn, nhàn nhàn hỏi: "Hai người các ngươi là kẻ nào, ban ngày ban mặt thế này, là ai muốn giết các ngươi. Nói ra, bản vương thay các ngươi làm chủ!"

Nữ tử nghe thấy lời Nhan Duật, vội vàng quỳ xuống trước mặt Nhan Duật, dập đầu nói: "Tiểu nữ tử không biết là vương gia, mạo phạm rồi." Nàng ta chỉ vào nam nhân bên cạnh nói: "Hắn là người bị giam trong địa thất ở hậu viện của Tô phủ, tôi là người hầu hạ hắn. Vốn dĩ, Tô tướng đối đãi với chúng tôi cực tốt, hôm nay không biết vì sao, lại phải thuộc hạ đến giết chúng tôi. May mà tiểu nữ tử biết vài chiêu võ công đơn giản, vì thế mới may mắn chạy ra ngoài. Kéo hắn chạy thẳng về phía bên này, nếu không gặp được vị cô nương kia giúp đỡ, e rằng hai người chúng tôi đã sớm mất mạng rồi."

Nhan Duật vốn đang bụng nước trà tự rót tự uống, nghe thấy lời nữ tử, bàn tay bụng cốc trà hơi ngừng lại, chuyển sang nam tử áo bào đen, hỏi: "Kéo áo choàng của ngươi xuống."

Cơ thể người mặc áo bào đen hơn run lên, vươn một đôi tay trắng xanh ra, kéo áo bào phủ trên đầu ra. Dưới ánh nắng buổi chiều ấm áp chiếu rọi, khuôn mặt kia trắng bệch lạnh như băng, tỏa ra hơi thở u ám mục nát, chỉ riêng đôi mắt còn có chút thần thái, hắn nhìn Tần Cửu một cái, khàn giọng hỏi: "Ngài là Nghiêm Vương Nhan Duật?"

Nhan Duật tựa vào ghế, hip mắt mỉm cười nói: "Ngươi nhận ra ta? Ngươi là ai?"

"Trạng nguyên năm Khánh Nguyên thứ mười của Đại Dục quốc, Thẩm Phong." Nam tử thấp giọng nói từ chữ từng câu.

Nhan Duật sững sờ, ánh mắt sắc bén nhanh chóng quét qua khuôn mặt nam tử, nói với vẻ không thể tin: "Ngươi thật sự là Thẩm Phong, không phải

ngươi chết rồi sao?"

Thẩm Phong đột nhiên ngừng đầu cười, trong tiếng cười có chút thống khổ.

"Quả thực là ta, các ngươi đều nói ta chết rồi, nhưng thật ra ta chưa chết, chẳng qua ở trong địa thất của Tô phủ, trải qua cuộc sống của kẻ bỏ đi người không ra người quý không ra quý mấy năm mà thôi."

Tô phu nhân thấy tình thế không ổn, vội tiến lên nói: "Vương gia, quả thực hai người này là người trong phủ, tinh thần hơi thất thường, cho nên bị lão gia tạm giam ở trong hậu viện. Vương gia đừng nghe bọn chúng nói linh tinh."

Tần Cửu cười lạnh.

Nói linh tinh sao? Không ngờ Tô phu nhân này không biết gì hết, nhưng lại rất lạnh lợi, biết bảo vệ Tô Thanh.

Nhưng Nhan Duật đầu chịu nghe lời bà ta, chỉ thân nhiên nói: "Tinh thần hai người kia thất thường cũng được, bình thường cũng được, đều không thể ở lại Tô phủ nữa. Bản vương muốn đưa bọn họ đi, vẫn xin phu nhân cho phép."

Nhan Duật nói xong, lập tức sai tùy tùng đưa Thẩm Phong và nữ tử áo dính máu ra khỏi tiền sảnh, Tô phu nhân không kịp ngăn cản, đành âm thầm cắn răng.

Đoàn người đi dọc theo con đường lát gạch của Tô phủ ra ngoài, chính vào lúc sắp ra khỏi cửa phủ, ánh mắt Tỳ Ba đột nhiên nghiêm lại, trở tay tóm lấy Thẩm Phong ở sau lưng mình, tiện thể đẩy sang một bên. Chỉ thấy trong đám người hầu đi theo của Tô phủ có một người nhảy lên, trường đao trong tay vung tới, dưới ánh mặt trời ánh đao sáng như tuyết lóe lên sắc lam lóng lánh, đánh về phía Thẩm Phong. Bởi cái đẩy này của Tỳ Ba, ánh đao kia đã đâm về phía Tỳ Ba. Vì Tỳ Ba vừa đẩy, không kịp tránh đi, đành phải giơ tay nghênh đón, ánh đao và ánh kiếm đánh nhau, leng keng một tiếng.

Mọi người đều kinh sợ.

Lưỡi đao lóe ánh sáng lạnh màu lam thẫm kia lướt qua y phục của Tỳ Ba, nếu như Tỳ Ba ra tay chậm hơn một bước, đao đó sẽ đâm vào cơ thể hắn. Người kia nhìn thấy một kích không thành, biết là không thể lần gì nữa, bèn rút đao tự vẫn.

Cả trái tim Tần Cửu đã sớm co lại, nhìn thấy Tỳ Ba không sao, lúc này mới hơi yên tâm. Nàng bước nhanh đến trước người thích khách, thấy hắn đã nằm vật xuống mặt đất cứng đờ không động đậy, thanh đao đó đã nhúng độc, thích khách đã chết rồi. Sắc mặt Nhan Duật trở nên cực kỳ khó coi, ánh mắt chăm chú dừng lại trên mặt Tô phu nhân đưa tiễn ở phía sau giây lát, ý cười bên khóe môi rét lạnh: "Tô phu nhân, giết người dưới mí mắt bản vương, lại không nghĩ đến hậu quả gì sao?"

Sắc mặt Tô phu nhân trở nên cực kỳ tái nhợt, mồ hôi lạnh túa ra trên trán, sợ đến mức quỳ xuống mặt đất dập đầu nói: "Vương gia, không phải ta! Thật sự không phải ta."

"Vậy chính là Tô Thanh rồi. Trước khi ông ta bị bắt, vẫn không quên phái người đến giết Thẩm Phong, mắt thấy Thẩm Phong được chúng ta cứu, tùy tùng kia vẫn tuân theo mệnh lệnh mà bí quá hóa liều, xem ra, Thẩm Phong này thật sự là rất đáng xem trọng rồi." Nhan Duật lười biếng nói xong, sai Điều Thuyền hộ tống Thẩm Phong lên xe ngựa.

Để lại Tô phu nhân dẫn theo hạ nhân của Tô phủ quỳ đầy đất.

Rất nhanh đoàn người đã đến phủ Nghiêm Vương.

Nhan Duật vừa hỏi phủ, đã tạo nhã ngồi trên ghế dựa, sai Tứ đại mỹ nhân hầu hạ gần bên cạnh, ném Thẩm Phong cho Tần Cửu xử lý.

Tần Cửu hí mắt nhìn Thẩm Phong đứng ở trong phòng: "Thẩm Phong, ngươi xuất thân bản hàn, thời niên thiếu phụ thân đã chết sớm, do góa phụ làm nghề giặt y phục nuôi dưỡng thành người. Bản thân ngươi hiếu học cần cù chăm chỉ, xin thề nhất định phải vượt lên hẳn mọi người, ngươi đọc nhiều thi thư, gian khổ học tập mười năm, cuối cùng vào năm Khánh Nguyên thứ mười, đỗ Trạng nguyên đầu bảng. Mắt thấy đã sắp thoát khỏi cuộc sống nghèo khó, từ nay về sau vinh hoa phú quý, khổ lắm tất đến ngày sung sướng. Nhưng ngươi lại đột nhiên gặp chuyện bỏ mình trong nhà trọ, năm đó, Thánh thượng còn vì thế mà cực kỳ thương tiếc. Nếu như ngươi chết rồi thì cũng thôi đi, nhưng lại chưa chết, mà sống cuộc sống của người bỏ đi vài năm, ta đoán, e rằng ngay cả bây giờ là năm Khánh Nguyên thứ mấy ngươi cũng không biết phải không, là ai hại ngươi phải sống cuộc sống như thế? Ngươi nhìn gương mặt người không ra người quý không ra quý của ngươi thử xem, có còn là Thẩm trạng nguyên năm đó không?"

Thẩm Phong nhìn chằm chằm Tần Cửu, đối với việc nàng hiểu biết hắn tường tận như thế mà dửng dưng lông mày.

"Nhưng điều đó, làm sao ngươi biết?" Thẩm Phong run giọng hỏi.

Làm sao nàng biết?

Tần Cửu cười lạnh.

Thật ra hẳn là nàng phải biết sớm hơn. Nhưng lại không chú ý đến chuyện này, bởi vì vẫn luôn cho rằng người này đã chết từ lâu rồi, cho nên chưa bao giờ nghĩ đến chuyện của người này. Mãi đến khi nàng biết ngự chiếu hai Kim Ngô Vệ đó đưa cho nàng là giả, nàng mới nghĩ đến người này.

Thẩm Phong, Trạng nguyên năm Khánh Nguyên thứ mười, người này xuất thân bản hàn, nhưng cực kỳ tài hoa. Bình thường Tần Cửu khâm phục người

như vậy, nhưng nàng lại không thích người này. Bởi vì một năm nọ, Thẩm Phong vào kinh đi thi, ở trong nhà trọ, đã tiêu hết chi phí đi đường, bèn bắt đầu viết thơ về tranh kiếm bạc. Lúc ấy hắn vẫn chưa đỗ Trạng nguyên, người trong kinh đều không biết hắn, tranh của hắn không bán đi được. Vì thế sau khi vẽ xong, đề tên Bạch Tố Huyền lên chỗ ghi tên, bán với giá cao. Ban đầu nàng cũng không biết, ngẫu nhiên có một ngày có được một bức họa, lại phát hiện ký tên là mình, nét chữ đó giống của mình y như đúc, khó phân biệt thật giả, nhưng bức họa đó lại thật sự không phải do mình vẽ. Về sau đi nghe ngóng, mới biết là hắn làm. Nàng tức giận khó nén, phái Bạch Tú Cầm đến nhà trọ tìm hắn, cho hắn trăm lượng bạc, lệnh cho hắn không được mô phỏng nét chữ của nàng nữa.

Về sau người này đỗ Trạng nguyên, trước khi một bước lên mây, lại bị giết ở nhà trọ. Lúc đó nàng còn than thở vài tiếng, sau đó không đặt chuyện của người này ở trong lòng nữa. Ai từng nghĩ đến, hắn lại chưa chết.

Từ sau khi Tần Cửu xem hồ sơ Lưu Liên mang từ bộ Hình đến, biết được ngự chiếu kia là giả, đã đột nhiên nghĩ đến người này. Thẩm Phong có thể mô phỏng nét chữ của nàng đến mức ngay cả bản thân nàng cũng không nhận ra, trên đời này không có nhiều người có thể mô phỏng nét chữ của người khác giống như thế. Đương nhiên, người này có thể mô phỏng nét chữ của nàng thì cũng có thể mô phỏng nét chữ của Khánh Đế.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Độ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Ăn ý

Editor: Xám

Đương nhiên, người này có thể mô phỏng nét chữ của nàng thì cũng có thể mô phỏng nét chữ của Khánh Đế.

Tần Cửu đoán, người bị đâm chết ở nhà trọ năm đó có thể không phải là Thẩm Phong. Mặc dù đã qua điều tra, không tra ra được chứng cứ xác thực, nhưng bởi vì Tần Cửu dành nhiều tâm sức, vì thế phái người đi mật sát sao đến Tô phủ. Rất nhanh phát hiện gần đây Tô phủ muốn mua vài nha hoàn. Nghe nói hàng năm Tô phủ đều sẽ chọn mua nha hoàn từ nơi khác, không mua ở lân cận kinh kỳ. Tần Cửu vốn định mua chuộc người môi giới bán người, trà trộn người của mình vào, nhưng nàng phát hiện, người môi giới bán người đó rất thân quen với Tô phủ, là người Tô Thanh tín nhiệm, không dễ dàng mua chuộc như vậy, nếu muốn phái người đến Tô phủ không hề dễ dàng. Tần Cửu bí quá hóa liều, đành phải bắt cóc một nữ tử trong số đó, để người của mình dịch dung thành dáng vẻ của nàng ta, thay thế nàng ta trà trộn vào Tô phủ.

Cũng là trùng hợp, mấy nha hoàn đó chính là mua cho cơ thiếp của Thẩm Phong. Thẩm Phong này, cũng không biết là thật sự háo sắc, hay là có ý. Hắn ở trong địa thất, có vài nữ nhân hầu hạ hắn, hơn nữa, hắn cũng rất siêng đổi nữ nhân, mặc dù Tô Thanh giam giữ hắn, nhưng suy cho cùng muốn dùng hắn, cho nên đối xử với hắn vẫn coi như không tệ. Cách một thời gian, sẽ mua hai nữ tử đến cho hắn. Nữ tử quần áo dính máu bảo vệ Thẩm Phong ở Tô phủ vừa rồi chính là người Tần Cửu phái đến. Hôm nay nếu như không phải có nàng ấy, e rằng Thẩm Phong đã bị Tô Thanh phái người diệt khẩu rồi. Lúc Tô Thanh bị bắt, biết chuyện có thể bại lộ, trong lúc vội vàng đã hạ mệnh lệnh tru sát.

"Người là ai?" Thẩm Phong kinh hoàng bạt vía quét qua Nhan Duệ nhân nhả uống trà ngồi ở một bên, ánh mắt chuyển đi chăm chú nhìn lên người Tần Cửu, chậm rãi hỏi.

Tần Cửu liếc mắt nhìn hắn, khoe môi cong lên thành nét cười nhạt thản nhiên: "Người không biết ta cũng không sao, nhưng người nên biết, nếu như hôm nay không có ta và vương gia, e rằng người đã táng mạng ở tuổi vàng rồi."

Thẩm Phong cảnh giác nhìn Tần Cửu, khoe môi hiện lên một nét cười lạnh, tôn lên khuôn mặt trắng bệch lâu ngày không thấy ánh mặt trời của hắn, khiến người ta cảm thấy ớn lạnh thấm vào người: "Các người cứu ta, ta vốn nên cảm tạ các người, nhưng ta biết các người cứu ta, hẳn là có việc cầu ta, nói đi!"

Tần Cửu bật cười, giơ tay thổi sơn móng tay trên bộ móng mới tô ngày hôm nay, thong thả nói: "Thẩm Phong, chẳng lẽ người cho rằng, chúng ta cứu người, là muốn bảo người nguy tạo thánh chỉ cho chúng ta giống như Tô Thanh ư!?"

Người Thẩm Phong run lên, ngẩng đầu kinh hoàng nhìn chằm chằm Tần Cửu: "Người... Người..."

"Nói thật cho người biết nhé," Tần Cửu lười biếng quét mắt nhìn hắn, cái nhìn đó nhìn như tùy ý, nhưng ánh mắt lại sâu xa mà khó lường: "Những chuyện Tô Thanh làm đã bại lộ rồi. Hôm nay khi bọn ta đưa người ra, sợ là người đã nhìn thấy rồi, lòng người khắp nơi trong Tô phủ hoảng sợ. Những chuyện người giúp Tô Thanh làm, e rằng cũng không giấu được nữa! Người chỉ có thể giống như Tô Thanh, bị áp giải đến thiên lao, rồi lại áp giải đến Thái Thị Khẩu*, đáng tiếc mẫu thân người ngâm đắng nuốt cay nuôi dưỡng người thành người, mặc dù người bị hại bỏ mình, nhưng bà ấy vẫn cho rằng người đó Trạng nguyên mà tự hào. Nếu như bà ấy biết người đã phạm tội lớn bị chém đầu, không biết lão nhân gia ấy phải đau lòng đến mức nào đây!"

*Thái Thị Khẩu: là nơi mà hầu hết các hình phạt vốn của Bắc Kinh được thực hiện trong thời nhà Thanh và được mở cho công chúng xem.

Tần Cửu mỉm cười chậm rãi nói, nhưng giọng nói lại có ý ra vẻ bi thương, khiến người Thẩm Phong run lên. Trong lòng hắn, mẫu thân hắn vẫn chiếm trọng lượng rất lớn. Nét cười lạnh ban đầu nơi khoe môi hắn đã sớm biến mất không còn bóng dáng, chút thần thái cuối cùng trong mắt cũng hoàn toàn phai nhạt đi. Hai tay hắn run run, hai đầu gối đột nhiên mềm nhũn, quỳ xuống mặt đất, thấp giọng hỏi: "Ta phải làm thế nào?"

Cuộc sống trong địa thất nhiều năm đã sớm mài bằng chút cứng cỏi của người là Trạng nguyên, trong mắt Tần Cửu thoáng hiện ra vẻ thương xót, thân nhiên nói: "Ba ngày sau, vụ án của Tô Thanh sẽ thẩm tra xử lý ở công đường của bộ Hình, phải làm thế nào, ta nghĩ hẳn là trong lòng ngươi biết rất rõ. Ngươi cũng không muốn thấy Tô Thanh thoát tội quay về diệt khẩu ngươi phải không, hôm nay ngươi nhất cái mạng này về nguy hiểm như thế nào, hẳn là ngươi đã biết, nhất định không muốn trải qua một lần nữa. Luật pháp của bản triều, đối với người chủ động lên công đường làm chứng, hành vi phạm tội sẽ có giảm miễn thỏa đáng, hẳn là ngươi biết điểm này rồi!"

Thẩm Phong nhìn Tần Cửu, thần sắc đờ đẫn gât gât đầu.

Tần Cửu mỉm cười, nghiêng đầu hỏi Nhan Duật ngồi uống trà ở một bên: "Vương gia, để hẳn ở tạm trong phủ vương gia thì thế nào?"

Nhan Duật gât gât đầu, sai Điều Thuyền đưa nữ tử áo dính máu và Thẩm Phong đi bố trí ổn thỏa. Chờ đến khi trong phòng không còn những người khác nữa, Nhan Duật khoanh tay đi đến trước mặt Tần Cửu, mắt đẹp hơi híp lại, từ trên cao nhìn xuống nàng.

Ánh mắt thâm ý khó lường này, như muốn nhìn thấu đáy nàng từ trong ra ngoài trong khoảnh khắc đó, không còn chỗ che giấu.

Tần Cửu bị hẳn nhìn chăm chú trong thời gian dài như vậy, cho dù nàng đã sớm luyện được da mặt dày có thể so với tường thành, cũng cảm thấy không được tự nhiên. Nàng xoa xoa mặt, vuốt lại lọn tóc rối trên trán, cười tím tím nói: "Vương gia, trên mặt ta có gì à?"

Nhan Duật lại lặng lẽ nghiêng đầu, để lại cho Tần Cửu đường nét nửa bên mặt với độ cong hoàn mỹ, đẹp đẽ như điêu khắc.

"Lệ Châu Nhi, ta đã từng nói chưa, ta rất khâm phục ngươi đấy!" Hẳn nói với giọng trầm thấp, giống như lẩm bẩm độc thoại, trong giọng nói hàm chứa một loại từ tính khó diễn tả bằng lời.

Tần Cửu cười xinh đẹp, da mặt cực dày mà đón nhận: "Chỗ vương gia cần khâm phục ta còn nhiều đấy!"

Nhan Duật nhướn mày, cười như không cười nói: "Da mặt ngươi thật là dày."

Tần Cửu cười: "Cũng giống như vương gia vậy!"

Nhan Duật nhìn nàng vui cười như hoa nghiêng đầu liếc hẳn, lời nói lại dịu dàng như thế, trong lòng không khỏi có một cảm giác khác thường. Cảm giác ấy khiến hẳn vui vẻ như thế, hẳn đang tiến lên trước một bước, lại nghe Điều Thuyền ở bên ngoài phòng đến truyền lời, nói là Tô Văn Hương đến đây thăm hỏi.

Tần Cửu mặt không biến sắc nhướn mày, đến thật là nhanh đó. Nói ra, bọn họ cứu Thẩm Phong khỏi Tô phủ cũng chỉ là chuyện của nửa canh giờ trước, nhanh như vậy Tô Văn Hương đã nghe nói chuyện này, hơn nữa đã đi đến đây, thật là nhanh.

Đây là đến đòi người?

Tuy rằng trên hi đường, Tô Văn Hương hiểu rõ đại nghĩa từ chối hành lễ với Nhan Túc, nhưng không thấy nàng ta nói muốn quay về nhà mẹ đẻ. Nghe nói là phải đến hậu đường uống thuốc nghỉ ngơi, sao nhanh như vậy đã có được tin tức, biết nàng và Nhan Duật đã đến phủ bọn họ.

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài phòng vang lên tiếng bước chân, Tô Văn Hương dẫn theo hai thị nữ chậm rãi vào phòng. Nàng ta đã cời hi phục đỏ thắm ra, mặc một bộ váy nga hoàng bích hà, trên búi tóc cài trâm vàng, không tính là hoa lệ nhưng cũng không mất đi tao nhã.

Nàng nhìn thấy Nhan Duật, cúi người hành lễ: "Bái kiến vương gia."

Ánh mắt Nhan Duật đảo một vòng trên người nàng ta, lại dừng trên đôi mắt trong veo của nàng một lát, lông mi đột nhiên chớp vài cái, ý cười bên khóe môi dần dịu dàng: "Tô tiểu thư không cần đa lễ, ta nói vì sao vừa rồi tinh thần ta không yên, cảm thấy giống như là sắp có chuyện tốt gì đó sắp xảy ra vậy. Nhưng thì ra là Tô tiểu thư đến, nói ra, là lần đầu tiên Tô tiểu thư đến vương phủ sao, mau ngồi đi."

Tô Văn Hương cười dịu dàng, nhưng thần sắc trong mắt lại lạnh lùng đến tận cùng: "Ở trước mặt vương gia, người sáng không nói lời tối, ta cũng không vòng vo nữa. Vừa rồi về phủ, nghe gia mẫu nói vương gia và Cửu gia vừa mới đến phủ, đã đưa một người trong phủ đi. Nghe mẫu thân ta nói, người đó là một bà con xa của Tô gia chúng ta, đầu óc có chút vấn đề, thường xuyên nói nhảm, lúc phát tác sẽ quen lấy đao chém người. Mặc dù nói ta chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy, nhưng nghe gia mẫu nói xong cực kỳ hoảng sợ. Gia phụ vẫn luôn giam hẳn trong địa thất, nhưng cũng không dám thất lễ, hàng ngày đưa rượu ngon đồ ngon, chỉ sợ hẳn trốn ra ngoài gây chuyện. Không ngờ hôm nay cơ duyên xảo hợp, lại bảo vương gia dẫn đến đây, ta sợ hẳn làm vương gia kinh sợ, cho nên đến dẫn hẳn về."

Khóe môi Tần Cửu dần dần hiện lên chút ý cười.

Tô Văn Hương lại hiểu được tầm quan trọng của Thẩm Phong, nàng ta đến đòi người nhanh như vậy, có lẽ là sợ bọn họ biết được những chuyện không nên biết từ miệng Thẩm Phong. Tần Cửu chậm rãi híp mắt lại, là Tô Văn Hương vốn dĩ thông minh hơn người, đoán được tầm quan trọng của Thẩm Phong với vụ án của cha? Hay là, có nguyên nhân khác? Cũng có thể, nàng ta không biết chuyện gì, chỉ nhận nhờ vả của Tô phu nhân đến đòi người?

Nhan Duật nhìn chằm chằm Tô Văn Hương không dời mắt, khóe môi khẽ nhếch, tự mình dẫn Tô Văn Hương ngồi xuống, mới nói: "Tô tiểu thư, hiếm khi thấy nàng quan tâm bản vương như vậy. Nhưng nàng nói không sai, người đó thật sự có chút vấn đề, thấy ánh mắt hẳn âm u, ta đã cảm thấy hẳn có chút vấn đề, đã sớm sai người đưa hẳn xuống rồi."

Tô Văn Hương nghe vậy dường như vẻ mặt thả lỏng, thân nhiên nói: "Vương gia, nghe gia mẫu nói, hôm nay hẳn đã phát tác, cầm đao chém người, còn

nói là người khác muốn giết hần. Vương gia, kính xin cho phép ta dẫn hần về đi!"

Nhan Duật cười lười biếng: "Tô tiểu thư, vợ vĩ gì thế, hiếm khi đến vương phủ của bản vương một chuyến, ngồi thêm một lát nữa, Điều Thuyền Ngọc Hoàn, các người mau đi pha trà."

Điều Thuyền Ngọc Hoàn lên tiếng trả lời rồi đi.

Tô Văn Hương lại khoát tay: "Vương gia, ta không khát, không có tâm trạng uống trà. Bây giờ phải rồi đi rồi, vẫn xin vương gia giao người ra đây!"

Nhan Duật tiếc hận thở dài nói: "Hiếm khi Tô tiểu thư đến một lần, dù sao vẫn để bản vương chiêu đãi thật chu đáo đi."

Tô Văn Hương thân nhiên nói: "Vương gia, nếu như hôm nay gia phụ không xảy ra chuyện, ta đã là vương phi của An Lăng Vương điện hạ rồi, e rằng lúc này cũng nên tôn kính gọi vương gia một tiếng hoàng thúc. Cho nên, vẫn xin vương gia giữ khoảng cách, đừng giữ ta nữa."

Nhan Duật nghe vậy, sắc mặt buồn bã, thân nhiên nói: "Nói ra cũng đúng. Nếu thế," nói xong ra hiệu bằng mắt với Chiêu Quân: "Mau đưa người áo bào đen âm u vừa rồi đến cho Tô tiểu thư, ngàn vạn lần không được có sơ sót gì."

Chiêu Quân lên tiếng trả lời rồi đi.

Tần Cửu như rồng mây, đang định lên tiếng, lại nhận ra Nhan Duật đã nhìn về phía mình. Đôi con ngươi tà mị ấy chớp chớp với nàng, Tần Cửu chợt nhớ ra, vừa rồi khi hần nói chuyện với Chiêu Quân, dường như đã ra hiệu bằng mắt trước tiên.

Chẳng lẽ nói? Hần thật sự không muốn giao Thẩm Phong ra?

Tần Cửu đang do dự, đã thấy Chiêu Quân hoảng hốt lo sợ chạy vội đến, chạy đến mức thở hồng hộc, bẩm báo: "Bẩm vương gia, không thấy người mặc áo bào đen vừa rồi và nữ tử áo dính máu nữa, nỗ gia phái người tìm khắp phủ cũng không phát hiện ra, đoán là bọn họ chạy mất rồi."

Nhan Duật đột ngột đứng dậy, mày dài nhíu lại, tức giận nói: "Bản vương ta nuôi các người vô ích rồi, ngay cả một nữ nhân bị thương và một nam nhân giống như tử quý đầu thai cũng không trông giữ được, người bảo ta ăn nói với Tô tiểu thư thế nào, đánh, mỗi một người tự đến chỗ quản gia lĩnh ba mươi đại bản đi!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Khiêu khích

Editor: Xám

Nhan Duật nói như thế, đương nhiên Tần Cửu hiểu rõ, rằng Nhan Duật không hề có ý định để Tô Văn Hương đưa Thẩm Phong đi, cho nên mới để Chiêu Quân giả vờ nói Thẩm Phong đã chạy trốn khỏi phủ rồi. Chắc hẳn Tô Văn Hương có thể nhìn ra chuyện này là cố ý, nhưng cho dù như thế, nàng ta cũng không thể nói được lời nào.

Quả nhiên đôi mày thanh tú của Tô Văn Hương hơi nhăn lại, chút lạnh lùng lướt qua khuôn mặt thanh lệ trong nháy mắt. Nàng ta nghiêng đầu chăm chú nhìn Nhan Duật, mắt đẹp hơi nghiêm lại, cất tiếng trong trẻo nói: "Vương gia cũng không cần phạt bọn họ, nghe mẫu thân nói, người đó mà phát tác, ai cũng không ngăn được. Vốn dĩ vợ vĩ đến là lo lắng hần sẽ mạo phạm đến vương gia, nếu như hần đã rồi đi, vậy ta đã yên tâm rồi. Có điều, hần chạy trốn từ phủ vương gia, vẫn xin Chiêu Quân cô nương nói lại tình huống lúc đó một chút, ta cũng dễ tìm được manh mối để truy đuổi điều tra."

Chiêu Quân mỉm cười, tiến lên phía trước nói: "Tô tiểu thư, ta cũng không tận mắt chứng kiến, chỉ là nghe người hầu trong phủ nói, nữ tử ở cùng hần biết võ công, người của bọn ta cũng không ngăn được, đành mặc cho bọn họ đi."

Đôi mày thanh tú của Tô Văn Hương nhíu lại, ánh mắt lướt qua Nhan Duật, cười dịu dàng, nói: "Nếu thế, ta sẽ không quấy rầy nữa, vương gia hãy bảo trọng, ta cáo từ!" Nàng ta thi lễ với Nhan Duật, dẫn hai thị nữ chậm rãi rồi đi.

Trước khi đi, Tô Văn Hương giống như vô ý nhìn lướt qua Tần Cửu một cái, ánh mắt sáng rực. Tần Cửu đón ánh mắt của nàng ta cười nhạt: "Tô tiểu thư đi thông thả!"

Tô Văn Hương cười mỉm, rồi đi.

Nhan Duật đích thân tiễn Tô Văn Hương ra khỏi cửa, Tần Cửu cảm thấy có chút uể oải, bèn tựa lên ghế nghỉ ngơi, nhưng trong đầu lại không hề nhàn rỗi, nghĩ đi nghĩ lại lời Tô Văn Hương vừa nói một lượt.

Tô Văn Hương nói gần nói xa, nhắc đến chuyện của Thẩm Phong, đều nói là nghe Tô phu nhân nói. Nàng ta nói Thẩm Phong là thân thích phương xa của nhà nàng ta, là do nghe Tô phu nhân nói. Nói Thẩm Phong có bệnh, cho nên mới bị giam lại. Phát tác trở nên rất đáng sợ, cũng là nghe Tô phu nhân

nói, nàng ta chưa từng tận mắt chứng kiến.

Rốt cuộc đó là chân tướng, hay là nàng ta cố ý nói như vậy? Xem ra, nàng phải bảo Lan Xá phái người âm thầm điều tra Tô Văn Hương một chút rồi. Đương nhiên, người khiến nàng suy nghĩ nhiều hơn là Nhan Duật. Hắn ngưỡng mộ Tô Văn Hương, nhưng không giao Thảm Phong ra, cũng xem như có một chút lý lẽ minh bạch.

Nàng suy nghĩ nhập thần, không chú ý Nhan Duật đã quay về.

Nhan Duật vừa bước vào từ bên ngoài, lập tức thấy Tần Cửu ngưng ngẩn dựa lên ghế. Váy dài thêu hoa nhỏ đỏ tươi, nhìn qua giống như một dải khói rắng. Mái tóc đen chải thành búi lười biếng rủ xuống, lông mi dày đậm hơi khép, đôi mắt đỏ đang say sưa, không hề nhìn ngó xung quanh, giống như hai hồ nước sâu tán ra sương mù vẩn vẩn, mông lung mà sâu tối.

Khóe môi hơi mím của Nhan Duật cong lên, không tự giác đặt nhẹ bước chân, cười tủm tỉm nhìn nàng: "Lệ Châu Nhi lại đang nghĩ chuyện xấu gì thế?"

Tần Cửu ngược mắt nhìn thấy đôi mắt phượng đen láy sáng rực lóng lánh của Nhan Duật, làn môi mỏng nhếch lên với ba phần ý cười, đang ôm cánh tay q nàng. Nàng không biết vì sao tính cách của mình trở nên thấp như vậy, trong lòng không khỏi hơi kinh hãi, ngay sau đó cười nói: "Ta hơi mệt mỏi, thiếu chút nữa đã ngủ rồi. Vừa rồi vương gia nghe Thảm Phong nói hẳn là cũng đã hiểu, hẳn bị Tô Thanh giam trong địa thất, là nhân chứng của vụ án Tô Thanh, Tô tiểu thư tìm đến, ngài không giao hẳn ra, ta rất biết ơn. Chỉ là, ba ngày sau, nếu như để ngài đưa hẳn đến bộ Hình làm chứng, nhất định sẽ đắc tội với Tô tiểu thư. Chi bằng, để ta đưa hẳn đi, ba ngày sau, để tự hẳn đi làm chứng. Cũng tránh khiến Tô tiểu thư biết hẳn vẫn ở trong phủ của ngài, bởi vậy mà tức giận vương gia."

Thật ra, Tần Cửu có chút không yên tâm để Thảm Phong ở phủ Nghiêm Vương.

Ban đầu nàng cảm thấy, để hẳn ở trong phủ Nghiêm Vương bởi vì Nhan Duật phát hiện ra Thảm Phong ở Tô phủ, đến lúc đó lên công đường nói ra sẽ hợp lý. Nhưng không biết vì sao, nàng đột nhiên cảm thấy có chút nguy hiểm. Hôm nay Tô Văn Hương đến tìm, nếu như vừa rồi mình không ở đây, có thể Tô Văn Hương sẽ không nói mấy câu đơn giản như thế, nói không chừng sẽ cầu xin Nhan Duật, không biết Nhan Duật có mềm lòng không. Bây giờ, nếu như đã buông lời, nói Thảm Phong đã ra khỏi phủ Nghiêm Vương, đương nhiên không thể để Nhan Duật tiếp tục đưa hẳn đến công đường nữa. Nàng muốn đưa hẳn đi, ba ngày này phải người bảo vệ chặt chẽ.

Ý cười nơi khóe môi Nhan Duật hơi cứng lại, ngay sau đó lười biếng nói: "Cửu gia như vậy là vẫn muốn tác hợp ta và Tô tiểu thư?"

Tần Cửu nghe vậy thân nhiên nói: "Ta đáp ứng chuyện của ngài, dù thế nào cũng sẽ nỗ lực làm được."

Khóe môi Nhan Duật cong lên thành ý cười như có như không, chỉ là Tần Cửu nhìn ra, không biết vì sao vẻ tươi cười đó có một khí chất nguy hiểm: "A, Cửu gia thật đúng là tận tụy với công việc, vậy ta nên chờ mong từ tận đáy lòng sao?"

"Vương gia nên biết rằng, Tô Thanh là tự chuốc vạ vào mình, không hề oan uổng. Cho dù Tô Văn Hương trách móc, đầu tiên sẽ phải trách phụ thân nàng ta, tiếp đó, chỉ biết trách Thiên Thần tông của ta, nhưng sẽ không trách lên đầu vương gia."

Nhan Duật cười tự giễu, đi đến một chiếc ghế dựa khác bên cạnh Tần Cửu rồi ngồi xuống, thân nhiên hỏi: "Thảm Phong đó, người nói hẳn là một nhân chứng quan trọng, nhưng nói một chút xem, hẳn có thể chứng minh điều gì?"

Thảm Phong tinh thông mô phỏng nét chữ của người khác, không phải mọi người đều biết chuyện này. Nếu như năm đó Thảm Phong không mô phỏng nét chữ của Bạch Tố Huyền, e rằng nàng cũng sẽ không biết.

"Thảm Phong này có một tuyệt kỹ, hẳn ta biết mô phỏng nét chữ của người khác! Vương gia nên biết, vì sao Tô Thanh giam cầm hẳn ở trong địa thất chứ!" Tần Cửu thân nhiên nói.

Nhan Duật nghe vậy, trong nháy mắt gương mặt bất cần đời đã thay đổi, mắt phượng xinh đẹp hơi híp lại, vẻ sắc sảo trong đó lóe lên, hẳn khoan thai nói: "Người muốn dẫn hẳn đi cũng được, có điều, ta thấy chi bằng người tìm một nơi để bảo vệ hẳn. Theo ta biết, Tô Thanh cũng không dễ đối phó như vậy, ông ta đã làm Thừa tướng nhiều năm, thế lực đó rắc rối phức tạp, cho dù người đó bị giam lại, vẫn có người bán mạng cho ông ta."

Đương nhiên Tần Cửu biết điểm này, nàng cười thân nhiên nói: "Vương gia nói đúng, vậy ta xin cáo từ!"

Tần Cửu nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định để Thảm Phong đến Linh Lung các nghỉ trọ. Trước khi đi, Tần Cửu đã dặn dò nữ tử áo dính máu bảo vệ Thảm Phong, tên gọi Hồng Linh vài câu.

Thảm Phong và Hồng Linh cải trang đến Linh Lung các, đã nghỉ ở lâu ba.

Ngày đầu tiên vẫn bình an vô sự, buổi tối ngày thứ hai, Thảm Phong muốn uống rượu. Ở trong địa thất ba năm, đã lâu không thấy ánh mặt trời, cơ thể hẳn cực kỳ xấu, vì thế chân cẳng bị lạnh, đến ngày đổ mưa nhiều mây sẽ bị đau nhức, chỉ có sau khi uống rượu còn tạm chịu được một chút. Hồng Linh bèn dặn dò tiểu nhị lấy rượu đến, một lúc lâu sau, đã nghe thấy cửa phòng bị gõ vang, có người cao giọng nói: "Đưa rượu."

Hồng Linh lập tức trở nên cảnh giác.

Tần Cửu đã nói với nàng, từ đầu đến cuối ở Linh Lung các đều sẽ phái một người đến đưa đồ cho bọn họ, một khi đổi người, vậy sẽ phải lập tức cảnh giác. Rõ ràng tiếng nói chuyện của người này không phải tiểu nhị ca vẫn luôn hầu hạ bọn họ.

Hồng Linh lặng lẽ lấy bảo kiếm ra, mặt không biến sắc cầm ở trong tay. Nàng mở cửa phòng ra, một nam tử trẻ tuổi mặc y phục người hầu của Linh Lung các bê vò rượu đi đến.

"Người không phải tiểu nhị ca? Người là kẻ nào?" Hồng Linh thân nhiên hỏi.

"Tôi là người hầu mới đến, tiểu nhị ca bận tối mắt, bảo tôi giúp đưa rượu lên. Rượu này lạnh, tiểu nhị ca nói nói cơ thể khách nhân không tốt, đặc biệt dặn dò tôi ủ ấm một chút cho các vị!" Nam tử nói xong, lập tức đặt vò rượu lên bàn, vươn tay đẩy nắp đây ra, đồ đầy một bình rượu. Đặt bình rượu trong nước nóng ủ ấm một lát, trong phòng lập tức mùi hương rượu.

Hồng Linh nhủ mảy, cảm thấy trong hương rượu này pha lẫn một mùi hương dị thường, may mà trước đó Tần Cửu đã cho hai người uống được hoàn giải bách độc, lúc này mới không ngã gục. Nàng cười lạnh lùng, lấy kiếm sắc trong tay ra, nhẹ nhàng đánh tới, mũi nhọn lạnh lẽo chĩa thẳng vào nam tử: "Người là kẻ nào?"

Dường như người nọ không ngờ hai người không hề sợ độc trong hương rượu, phát ra tiếng cười quái dị, khí chất cả người đã biến đổi, từ lâu đã không phải là người hầu của Linh Lung các gì nữa, mà là một sát thủ lạnh lẽo. Hắn đưa tay lần tìm bên eo, lấy một đồ vật ra, tung lên trên không, phản chiếu ánh nến, tỏa ra ánh sáng sắc lạnh dập dờn. Nhuyễn kiếm vung lên, đâm về phía Thẩm Phong giống như độc xà lè lưỡi.

Hồng Linh hừ lạnh một tiếng, bảo kiếm trong tay vung lên, đấu với hắn ta.

Thân thủ thích khách bất phàm, nhuyễn kiếm đã nhiều lần lướt đến trước người Thẩm Phong, khắp nơi đều là nguy hiểm, khiến Thẩm Phong phát lạnh cả người. Thật ra trước đó hắn vẫn dồn chú ý vào chạy trốn, muốn chạy khỏi kinh thành, vừa không tham gia vào vụ án của Tô Thanh, vừa không để Tô Thanh tùy ý sắp xếp nữa. Lúc này nhìn thấy thích khách đến đây ám sát mình, ý nghĩ đó đã cắt đứt hoàn toàn. Hắn nghĩ cho dù mình chạy trốn đến đâu, bề lủ Tô Thanh cũng sẽ không buông tha mình, trước mắt cũng chỉ có làm theo dặn dò của Tần Cửu.

Võ nghệ của thích khách rất cao, Hồng Linh cũng không kém, vài lần mắt thấy hắn đã sắp đâm tới Thẩm Phong, đều bị Hồng Linh ngăn cản. Người đó chém giết đến đỏ mắt, hắt rượu hâm nóng trong bình rượu lên lò lửa, thoát ánh sáng hương rượu đã bao phủ căn phòng. Thuốc độc trong rượu bốc lên càng nhanh, dù sao được hoàn giải bách độc của Hồng Linh không bằng thuốc giải, hiệu quả của thuốc chậm hơn một chút, hành động đã gặp trở ngại. Nhưng Thẩm Phong không hoảng, thấy hành động của Hồng Linh trở nên chậm chạp, biết nguyên nhân là hương rượu, bèn mở cửa sổ ở hai bên ra.

Chính vào lúc này, cửa phòng bị người đẩy ra, các chủ Mộ Vu Phi của Linh Lung các dẫn theo người hầu xông vào, lạnh giọng nói: "Có chuyện gì? Ai dám giờ thối ngang ngược ở Linh Lung các?" Nhìn thấy tình huống trước mắt, hắn đưa tay cầm một vật trên bàn lên, ném về phía thích khách, đồng thời, thân hình dao động, bảo kiếm trong tay đã nghênh đón một kích của thích khách. Rõ ràng thích khách không phải đối thủ của Mộ Vu Phi, qua vài chiêu, đã bị đâm ngã xuống đất. Thích khách đó biết chuyện thất bại, cắn nát thuốc độc trong miệng, khoe môi trào ra vài dòng máu đen. Thế nhưng, nụ cười trước khi chết của hắn có chút kỳ lạ, nhìn qua không hề giống với vẻ mặt của kẻ thất bại.

Mộ Vu Phi cảm thấy kinh ngạc, thảm kêu không ổn, ngay vào lúc này, đột nhiên nghe thấy một tiếng dây cung vang lên khe khẽ, một mũi tên màu trắng bắn vào từ cửa sổ mở rộng, đâm vào trước ngực Thẩm Phong, ở chính giữa ngực.

Mộ Vu Phi kinh hãi, ngược mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy trên một cây đại thụ cạnh lá xum xuê bên ngoài căn phòng gần hậu viện của Linh Lung các, có một bóng người lướt qua. Người đó mặc một chiếc áo bào rộng rãi, nhưng gió đêm rất lớn, y phục phấp phới, còn có thể lờ mờ nhìn ra vóc người người đó nhỏ xinh. Trên mặt người đó che một chiếc khăn, chỉ lộ ra một đôi mắt lạnh hiện ra ánh sáng sắc bén. Đôi mắt lạnh đó chăm chú nhìn lên người Thẩm Phong đang từ từ ngã xuống đất, mang theo một chút chế giễu và đắc ý của kẻ thắng lợi.

Mộ Vu Phi vội sai người bên cạnh đi truy nã thích khách, hắn đi đến bên cửa sổ nâng Thẩm Phong dậy, thấp giọng hỏi: "Khách nhân, người thế nào?"

Thẩm Phong bò dậy khỏi mặt đất, rút mũi tên trước ngực xuống, lau mồ hôi lạnh trên trán, nghĩ lại mà sợ nói: "May mắn may mắn, may mà ta mặc y phục hộ thân."

Trước đó nếu không có Tần Cửu bảo hắn mặc bộ y phục hộ thân bằng tơ Thiên Tầm này, lúc này hắn đâu còn mạng. Lúc này, hắn càng giữ vững ý định muốn lên công đường làm chứng.

Mộ Vu Phi chậm rãi đứng dậy, chỉ cảm thấy lưng cũng bị mồ hôi lạnh làm ướt.

Hắn cố ý sắp xếp phòng trọ của Hồng Linh và Thẩm Phong ở bên cạnh phòng mình, chính là để kịp thời ra tay bảo vệ bọn họ. Hắn không ngờ thích khách thật sự lại là người bắn tên về sau, người ám sát lúc trước chỉ là để dẫn dắt bọn họ mở cửa sổ mà thôi. Nếu không có Tần Cửu suy tính chu toàn, chi e rằng Thẩm Phong đã bỏ mạng dưới tên rồi, sao hắn có thể không nghĩ lại mà sợ.

"Đi điều tra một chút, khách nhân ngủ ở Linh Lung các hôm nay là những người nào." Mộ Vu Phi lạnh giọng căn dặn, không phải ai cũng có thể vào hậu viện của Linh Lung các, chỉ có khách nhân ngủ ở đây mới có thể vào.

Một lát sau, người hầu quay lại, báo cáo danh sách khách nhân ngủ ở trong nhà trọ và tình huống đơn giản lại một lần.

Một nữ tử đơn thân nghe nói đến từ nơi khác trong số đó đã thu hút sự chú ý của Mộ Vu Phi. Nghe nói, diện mạo nàng ta bình thường, người mặc một bộ áo vải, nhìn đáng vẻ là người trên giang hồ, tên của nàng ta là: Đậu Tư Nỉ!

Đó là một cái tên rất khiêu khích!

Ngày đại hôn của An Lăng Vương, Tô Thanh bị Thượng thư bộ Hình Tàn Phi Phàm bắt về quy án, nghe nói là dính líu đến một vụ án buồn lậu lớn. Vụ án này khiến Khánh Đế long nhan đại nộ, quyết định ba ngày sau mở xét xử công khai ở bộ Hình.

Phải nói công đường bộ Hình, mặc dù không âm u khủng bố như Thiên lao, nhưng lại tuyệt đối là một nơi khiến người ta sinh lòng sợ hãi. Người có thể bị áp giải đến đây thăm vấn, phần lớn đều là quan to trong triều, nhưng vào đây rồi, cho dù trở ra, tiếp đó cũng chỉ có thể là một tù nhân trong Thiên lao.

Trước đây, Tàn Cửu không có cơ hội vào đây. Thế nhưng, người nhà của nàng lại đi từ nơi này đến Thiên lao.

Ngày thăm vấn, sắc trời nắng ráo, giữa bầu trời xanh không có đến một áng mây trời.

Khi Tàn Cửu ôm Hoàng Mao, dẫn theo Tỳ Ba đến bộ Hình, ở cửa lớn trước công đường bộ Hình đã có đầy người tụ tập xem náo nhiệt. Những người này tụ thành ba năm người một nhóm, có người thấp giọng bàn luận, cũng có người vẻ mặt nghiêm nghị, cũng có người vẻ mặt lo lắng.

Trong số những người này, người khiến người khác chú ý nhất chính là người của Tô phủ.

Dưới sự vây đỡ của thị nữ, Tô phu nhân và Tô Văn Hương đã sớm đi đến bên ngoài cửa lớn của bộ Hình. Hai người đứng bất động ở dưới bóng cây, mặc dù có ghế người hầu mang đến, nhưng dễ nhận thấy Tô phu nhân không có tâm trạng ngồi xuống, lo lắng bước đi loanh quanh ở đó. Hôm nay Tô phu nhân lại không hề khóc lóc, chỉ là sắc mặt tái nhợt, khóe môi mím rất chặt, sắc mặt có chút cứng đờ.

Tô Văn Hương ngồi ở trên ghế, so ra, nàng ta bình tĩnh hơn Tô phu nhân nhiều, ít nhất nàng ta còn có thể ngồi vững, nhìn qua sắc mặt cũng cực kỳ bình tĩnh.

Vị trí đứng của cả nhà Tô phủ hơi xa một chút, Tàn Cửu không dự định qua đó chào hỏi. Không ngờ Tô Văn Hương nhìn thấy Tàn Cửu đi đến, lại đứng dậy khỏi ghế, bước nhanh về phía Tàn Cửu.

"Tàn môn chủ, xin dừng bước, ta có lời muốn nói với Tàn môn chủ!" Tô Văn Hương đi đến phía sau Tàn Cửu, nhẹ giọng gọi.

Tàn Cửu từ từ dừng chân, nhẹ nhàng xoay người, trong mắt hiện lên nét cười nhạt: "Tô tiểu thư, không, cần phải gọi là vương phi, vương phi, người tìm Tàn môn chủ có chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Có phải nàng đã... gì đó không

Editor: Xám

Tàn Cửu từ từ dừng chân, nhẹ nhàng xoay người, trong mắt hiện lên nét cười nhạt: "Tô tiểu thư, không, cần phải gọi là vương phi, vương phi, người tìm Tàn môn chủ có chuyện gì?"

Tô Văn Hương thốt tha đi đến trước mặt Tàn Cửu, mặc dù hôm đó vẫn chưa hành lễ với Nhan Túc, nàng ta đã ngồi xe ngựa quay về Tô phủ. Nhưng suy cho cùng vẫn là Thánh thượng ban hôn, Nhan Túc cũng không nói không cần nàng ta nữa, nói ra cũng xem như là tân nương, Tô Văn Hương ăn mặc điểm lệ hơn ngày trước một chút, trên người là áo đơn màu hồng nhạt, cổ tay áo và cổ áo đều thêu hoa màu tím nhạt độc đáo, nhìn qua người lạnh nhạt như cúc nhưng lại lộ ra một chút hào hoa phú quý. Có điều, khi nàng ta đứng chung một chỗ với Tàn Cửu, chút điểm lệ ít ỏi đó đã hoàn toàn bị vẻ quyền rũ đầy mình của Tàn Cửu làm cho không còn sót lại chút gì.

Ánh mắt của Tô Văn Hương đảo qua váy đỏ điểm lệ của Tàn Cửu, khóe môi hiện lên một chút ý cười cực nhạt, thản nhiên nói: "Cũng không phải chuyện to tát gì, chỉ có vài chuyện riêng tư muốn nói với Tàn môn chủ một chút."

Tàn Cửu không hề bỏ qua chút giễu cợt và kiêu ngạo pha lẫn trong nét cười nhạt của Tô Văn Hương.

Mỗi một lần nàng đối mặt với Tô Văn Hương, đều sẽ có một cảm giác khó diễn tả bằng lời, cảm giác đó rất khó nói ra là gì. Nhưng Tàn Cửu lại biết rõ, nàng không thích Tô Văn Hương. Nàng nghĩ suy cho cùng nàng là nữ nhân, đã từng yêu Nhan Túc sâu sắc như vậy, đối mặt với nữ tử hán yêu sâu sắc hiện giờ, có chút tâm lý bài xích cũng là bình thường. Nhưng hôm nay nàng lại cảm thấy, có lẽ nàng không thích nàng ta, là vì về tự cho mình là thanh cao pha lẫn trong nụ cười dịu dàng và thanh lệ của nàng ta.

Tàn Cửu không để ý chút nào nhếch môi cười: "Có chuyện gì, Tô tiểu thư đừng ngại nói thẳng."

Tô Văn Hương chưa bao giờ chủ động chào hỏi nàng, đương nhiên Tàn Cửu biết vì sao. Tô Thanh chán ghét Thiên Thần tông, Nhan Túc căm giận Thiên Thần tông, đương nhiên Tô Văn Hương sẽ không qua lại quá thân thiết với Tàn Cửu. Có điều vì tu dưỡng của tiểu thư khuê các, nàng ta không hề trở

mặt với Tần Cửu. Nhưng hôm nay chủ động đến nói nói chuyện với Tần Cửu, lại là lần đầu thấy.

Tô Văn Hương nhìn người ở cửa lớn một cái, nhíu mày nói: "Bên này người đông ánh mắt phức tạp, mời Tần môn chủ qua bên này." Nói xong, lập tức đến dưới cây đại thụ ở một bên đường.

"Ta nghe nói gần đây Tần môn chủ làm việc cùng với Nghiêm Vương, hai ngày trước lại là ngươi và Nghiêm Vương cùng đến tề phủ đưa người trong địa thất của phủ đi." Tô Văn Hương thu lại ý cười bên khóe môi, thong thả nói.

Cành cây trên đỉnh đầu đung đưa dao động, bóng đan vào nhau, phát ra bóng cây loang lổ trên mặt đất. Trong bóng sáng đó, nhìn ý cười trên khuôn mặt lạnh lùng như băng của Tô Văn Hương có chút quái dị.

Tần Cửu ngẩng ra, lại không ngờ Tô Văn Hương sẽ nói chuyện này với nàng, liếc xéo Tô Văn Hương một cái, thản nhiên nói: "Vương phi nói đúng, quả thực ta làm việc cùng với Nghiêm Vương."

Mày đen của Tô Văn Hương nhíu lại, nhìn Tần Cửu lạnh giọng nói: "Tần môn chủ, Thiên Thần tông các ngươi nhất định phải như thế sao? Chỉ sợ thiên hạ không loạn sao? Các ngươi đã để vạn dân thiên hạ ở đâu?"

Tần Cửu làm việc cho Nhan Duật đã không phải là bí mật, cho nên đã số triệu thần đều có thể nhìn ra, người hiện giờ Thiên Thần tông bọn họ ủng hộ là Nhan Duật. Tô Văn Hương không phải kẻ ngu xuẩn, đương nhiên cũng hiểu điểm này.

Tần Cửu nhìn bộ dạng chính nghĩa lăm lệt của Tô Văn Hương, cười xinh đẹp nói: "Thiên hạ đại loạn thì sao? Không phải rất vui sao?"

Tô Văn Hương tức giận đến mức cả người run rẩy, sắc mặt trắng bệch nói: "Ngươi... Ngươi... Yêu..."

"Yêu nữ? Yêu nghiệt?" Chân mày Tần Cửu nhướng lên, nói với sự lạnh lùng lăm lệt, đưa ngón tay vuốt ve lông vũ sáng rỡ trên mình Hoàng Mao: "Nếu như Tô vương phi lương thiện như thế, vậy thì sẽ bình tĩnh chờ đợi tin lành của lần thẩm tra này phải không? Đến lúc đó chắc hẳn Tô vương phi sẽ đại nghĩa diệt thân* rồi!"

*đại nghĩa diệt thân: vì nghĩa lớn không quản người thân.

"Phụ thân ta tuyệt đối không phải là người của Thiên Thần tông, nhất định là bị ngươi hãm hại. Ngươi đang giúp đỡ Nghiêm Vương soán quyền, cho nên ngươi mới áp đặt một tội danh như thế cho phụ thân, gây bất lợi cho điện hạ." Tô Văn Hương lạnh lùng nói.

Tần Cửu cười trầm thấp, mắt phượng hơi híp lại, lông mi dày đậm đen nhánh hơi cụp xuống, che giấu gọn sóng sục sôi mãnh liệt nơi đáy mắt thật cẩn thận.

"Có phải hay không, sau lần thẩm tra này sẽ rõ ràng một hai, không phiền ta nói nhiều!"

Tô Văn Hương cắn răng nói: "Ngươi sẽ không thực hiện được."

Tần Cửu đang định lên tiếng, lại nghe phía sau có người nói: "Không phải ta yêu cầu nàng ở nhà chờ tin tức sao? Sao lại chạy đến đây?"

Tần Cửu chậm rãi quay người, nhìn thấy Nhan Túc giẫm lên ánh nắng chậm rãi bước đến. Nhìn về mặt hấn, e rằng hấn đã nghe thấy lời vừa nãy của Tô Văn Hương rồi. Có lẽ đây chính là nguyên nhân Tô Văn Hương tìm nàng nói chuyện. Đoán chắc Nhan Túc sẽ đến, muốn cho hấn biết, chuyện lần này là Tần Cửu an bài hãm hại.

Ánh nắng đầu thu vô cùng tươi đẹp, chiếu rọi gương mặt Nhan Túc sáng rực. Mây dài của hấn hơi nhíu, con ngươi lạnh lùng trong trẻo, quan bào khắp người tỏa ra hào quang lóa mắt, tao nhã vô cùng.

Năm đó, chính là hấn như vậy, khiến nàng vĩnh viễn rơi xuống vực sâu, khó mà quay đầu lại.

Tô Văn Hương chậm rãi bước lên nghênh đón, được Nhan Túc đỡ người, liếc Tần Cửu một cái, chân mày cau lại, mắt sắc lạnh, dáng vẻ đó giống như Tần Cửu đã ức hiếp người trong lòng của hấn vậy: "Sao Cửu gia lại ở đây?"

Tần Cửu mỉm cười giống như gió nhẹ thổi qua: "Sao ta lại không thể ở đây?"

Nhan Túc cười lạnh lùng: "Cửu gia cùng hoàng thúc đến nghe thẩm vấn phải không!"

Tần Cửu cười nói: "Đúng vậy, lần trước ta bị vương gia thẩm vấn, lần này cũng muốn xem thử nghe thẩm vấn có cảm giác gì."

Nếu nói ra, quả thực Tần Cửu không nên đến nghe thẩm vấn. Có điều, Nhan Duật là người nghe thẩm vấn, hấn muốn dẫn theo Tần Cửu, người khác cũng không có cách gì, ngay cả Tứ đại nãi nhân hấn cũng có thể dẫn lên công đường.

Ý cười bên khóe môi Nhan Túc lạnh lùng.

Tần Cửu ôm Hoàng Mao đi ra khỏi dưới tàng cây, nhướng mày nói: "Không quá rầy hai vị nữa."

Phía sau truyền đến giọng nói trầm thấp của Nhan Túc: "Nàng không nên đến, thời tiết hôm nay khắc nghiệt, chỉ sợ nàng không chịu nổi, hay là quay về"

ngủ ngơi sớm một chút đi!"

"Thiếp không về!" Giọng nói của Tô Văn Hương mang theo chút buồn bình, mơ hồ truyền đến: "Dù thế nào thiếp vẫn cảm thấy, nếu như thiếp quay về, dường như sẽ tiếc hận cả đời. Túc, đêm qua thiếp mơ một giấc mơ, đã mơ thấy..."

Tần Cửu chậm rãi dừng chân, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Tô Văn Hương giống như rừng mình ón lạnh, đáng vẻ đó thật giống như sợ hãi thấu xương, đau buồn nhập tủy. Mà Nhan Túc nghe thấy lời Tô Văn Hương, hai mắt đột nhiên sáng lên, hai tay run run vỗ lên vai Tô Văn Hương, nhẹ nhàng lắc Tô Văn Hương, dùng giọng nói khàn khàn hỏi câu gì đó.

"Có phải nàng đã... gì đó không?"

Giọng nói của Nhan Túc có ý dè dặt, Tần Cửu đã đi được một đoạn, nếu không phải gió thổi về phía bên này, e rằng nàng không nghe thấy được. Bây giờ cũng chỉ nghe thấy câu nói đứt quãng gián đoạn, không rõ ràng lắm.

"Có phải nàng đã... gì đó không?"

Phía trước gì đó còn có ba chữ, Tần Cửu không nghe rõ.

Nàng suy nghĩ xem rốt cuộc Nhan Túc đã nói gì, cẩn thận, cố ý hạ giọng như thế, giống như chỉ lo người khác nghe thấy.

Rốt cuộc lời hắn nói có ý gì?

Tần Cửu rất muốn biết, bởi vì đôi mắt sáng rực hào quang, đáng vẻ tha thiết chờ mong của Nhan Túc khiến Tần Cửu rất hoảng hốt. Nhan Túc với vẻ mặt kích động như thế, rất lâu rồi nàng không nhìn thấy.

Tô Văn Hương lắc lắc đầu, thấp giọng nói một câu gì đó, Tần Cửu không nghe rõ, chỉ thoáng nghe thấy một câu: "Đã từng... trải qua".

Tần Cửu nhíu chặt mày.

Chính vào lúc này, Tỳ Ba đã chạy đến, nói với Tần Cửu đã sắp bắt đầu thẩm tra rồi, Nhan Duật muốn Tần Cửu qua đó, lúc này nàng mới vội vàng đi theo Tỳ Ba.

Vụ án của Tô Thanh, Khánh Đế cực kỳ coi trọng. Bởi vì án này do Lưu Liên tra ra, cho nên do hắn thẩm vấn chính, nhưng vì hắn xuất thân từ Thiên Thần tông, Khánh Đế cũng sợ đảng phái áp bức, cho nên đặc biệt phái Vu Tuyên Vu thái phó nghe thẩm án, Nghiêm Vương Nhan Duật và An Lăng Vương Nhan Túc dự thính.

Tần Cửu theo Nhan Duật đến công đường, ngoài Nhan Túc ra, những người nghe thẩm án khác đều đã ngồi vào chỗ, nàng bèn ôm Hoàng Mao đến vị trí bên cạnh Nhan Duật.

Người khác nhìn thấy nàng lại ôm một con chim lên công đường, đều vì thế mà liếc xéo.

Tần Cửu không để tâm cười cười.

Không có cách nào, cả vụ án đều do nàng thiết kế. Không ôm Hoàng Mao đến, chờ ở đây không khỏi quá buồn chán rồi. Có điều, vì trước đó đã nhắc nhở Hoàng Mao, cho nên nó lại cực ngoan, chỉ mở tròng con mắt như hạt đậu nhìn tới nhìn lui, không gây rối.

Một lát sau, Nhan Túc vội vàng tới.

Lưu Luyện tuyên bố bắt đầu.

Thời gian mấy tháng ngắn ngủi, Lưu Liên đã không còn là Lưu Liên của ngày trước.

Hắn vốn dĩ thông minh tuyệt đỉnh, lại tài hoa hơn người, chỉ là tính tình đơn thuần một chút, từ khi biết Huyền tỷ tỷ của hắn chính là Bạch Tố Huyền, lại biết Tư Đồ gia chịu liên lụy vụ án của Bạch gia, đã dốc sức muốn phơi trần vụ án của Bạch gia năm đó đến khắp thiên hạ, hiện giờ hắn ở chốn quan trường không thể nói là hòa hợp thành thạo như cá gặp nước, nhưng gặp chuyện cũng không hoảng, rất quyết đoán.

Lưu Liên mặc quan bào, ngồi ở trước công đường, gương mặt non nớt đã không còn vẻ ngây thơ của ngày trước nữa, mà là vẻ mặt lạnh lùng, nhướng đôi mày, sắc mặt nghiêm túc nhìn ra trước công đường. Có lẽ là vì cả người mặc quan bào, cả người từ trên xuống dưới lại lộ ra một chút uy nghiêm lâm liệt.

Các nha dịch mặc y phục cùng kiểu đồng loạt đứng ở hai bên, tay cầm côn Thủy Hòa, đồng loạt đứng thẳng giống như cánh nhạn, hô to: "Thăng đường!"

"Dẫn phạm nhân lên!" Lưu Liên lạnh lùng ra lệnh.

Giọng nói cực kỳ uy nghiêm vang vọng trên công đường, các nha dịch cao giọng lặp lại "Dẫn phạm nhân lên".

Một lát sau, dưới sự dẫn dắt của hai nha dịch Tô Thanh chậm rãi đi tới.

Ông ta mặc áo tù nhân, trên tay chân đều đeo gông xiềng, nhưng người lại mang vẻ mặt ngạo mạn, không hề có vẻ sợ hãi mà tù nhân nên có. Ông ta đứng ở trước công đường, ánh mắt lạnh lùng nhìn Luru Liên.

"Phạm nhân quỳ xuống!" Có nha dịch cao giọng hô.

Tô Thanh cười lạnh lùng, nhưng không quỳ.

Luru Liên lạnh giọng hỏi: "Phía dưới là kẻ nào, còn không quỳ xuống!"

Tô Thanh cười ha ha nói: "Tần thượng thư, người chỉ là tông thất phẩm mới thăng chức, bản tướng lại là chính nhất phẩm đã làm nhiều năm, lại muốn lão phu quỳ xuống trước người sao?"

Luru Liên vỗ kinh đường mộc, lạnh giọng nói: "Tô Thanh, hiện giờ người là phạm nhân không có phẩm trật, không nên phô bày uy quan của người ở đây. Còn không quỳ xuống, thành thực khai báo chuyện người phạm tội ra."

Tô Thanh khinh thường hừ nói: "Bản quan trên vì triều đình, dưới vì lê dân, một tấm lòng trung, ông trời có thể chứng giám. Nếu như không phải tên nghịch tặc Thiên Thần tông miệng còn chưa dứt hơi sữa như người vu hãm, bản quan sẽ lưu lạc đến hoàn cảnh này sao? Hôm nay có Vu thái phó, An Lăng Vương điện hạ, Nghiêm Vương gia ở đây, chắc chắn sẽ lấy lại công bằng cho bản quan."

Tần Cửu hơi cười lạnh.

Từ thái độ của Tô Thanh xem ra, hình như ông ta đã biết, hoặc có thể nói là đã cho rằng Thẩm Phong bị bọn họ ám sát chết rồi.

* Lời tác giả:

Nhan Túc nói là: Có phải nàng đã nhớ ra được gì đó không. Ha ha.

Chương sau tranh thủ lật đổ Tô Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141: Tô Thanh sụp đổ

Editor: Xám

Từ thái độ của Tô Thanh xem ra, hình như ông ta đã biết, hoặc có thể nói là đã cho rằng Thẩm Phong bị bọn họ ám sát chết rồi. Đương nhiên ông ta sẽ không dễ dàng nhận tội. Luru Liên cũng biết rõ điểm này, cho nên vốn dĩ không mong đợi Tô Thanh sẽ chủ động nhận tội.

Lông mày hần hơi nhíu, thần nhiên nói: "Tô Thanh, tháng năm năm nay, người từng phụng mệnh đương kim Thánh thượng, sử dụng một số lượng lớn quân giới của kho quân giới vận chuyển về phía Bắc Cung, người có còn nhớ rõ số lượng?"

Tô Thanh cười lạnh nói: "Chuyện đã qua ba tháng, số lượng loại quân giới đa dạng, sao ta nhớ rõ được?"

Khuôn mặt anh tuấn của Luru Liên nghiêm lại, nói với giọng lạnh lùng: "Người không nhớ rõ cũng không sao, bộ Hộ quản lý lương thảo và kho quân giới của thiên hạ, ta đã lấy được một phần sổ sách ghi chép binh khí xuất nhập kho của kho quân giới tháng năm từ tay Thượng thư bộ Hộ Dương đại nhân."

Luru Liên nói xong, giao sổ sách ghi chép vào tay tiểu lại ở bên cạnh, sai gã đọc cho Tô Thanh nghe. Tiểu lại nhận lấy sổ sách ghi chép, lật đến một trang trong đó, cao giọng đọc: "Ngày mùng ba tháng năm, Tô tướng Tô Thanh phụng thánh dụ, vận chuyển ra 2500 cây Trảm Mã đao, 1800 cây Liễu Diệp đao, 1200 cây Đại Hoàn đao, 2000 cây thương Bá Vương thương, 5000 cây Mai Hoa thương, còn có 3000 cây cung tốt, 13000 mũi Nhạn Linh tiễn, ngoài ra còn có 800 cây Thanh Phong kiếm..."

Ban đầu khi Tô Thanh nghe thấy tiểu lại đọc số lượng ra, hơi cả kinh, nhưng ngay sau đó sắc mặt đã bình tĩnh.

Sự kinh ngạc của ông ta không trốn thoát được Tần Cửu vẫn luôn nhìn ông ta chăm chú, Tần Cửu biết rất rõ vì sao Tô Thanh như thế, bởi vì sổ sách ghi chép binh khí xuất nhập kho của kho quân giới từng bị nước mưa làm ướt, ghi chép đã mờ. Trí nhớ của tiểu binh kiểm kê số lượng của kho binh khí đó tốt hơn người thường, mấy ngày sau vẫn nhớ rõ số lượng binh khí xuất kho hôm đó, lại viết trang giấy kia thêm một lần nữa. Chuyện nước mưa làm ướt ghi chép, Tần Cửu tin rằng tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, chắc là Tô Thanh phái người làm, muốn hủy ghi chép đi. Cho nên, hôm nay nghe thấy số lượng đọc ra, mới có chút kinh ngạc.

"Tò đại nhân, những số lượng này chính là binh khí ngươi lấy ra từ kho quân giới ngày hôm đó, số lượng lớn binh khí này là Thánh thượng đặc biệt cho phép vận chuyển đến Bắc Cung. Nhưng vì sao, số lượng tướng lĩnh nhận được lại không khớp với sổ sách ghi chép kia? Binh khí ít hơn gần một nửa? Tò đại nhân có thể nói ra một nửa số binh khí còn lại đã đi đâu không?" Lưu Liên trầm giọng hỏi từng chữ từng câu.

Tô Thanh cười vói vẻ khinh thường, nhìn thẳng vào Lưu Liên nói: "Đúng là chuyện cười. Ta thuận lợi vận chuyển binh khí đến Bắc Cung, sau khi kiểm tra đối chiếu số lượng trên ý chỉ của Thánh thượng thấy không có sai sót mới giao xuống, tại sao lại thiếu một nửa?"

"Quả thực ngươi đã kiểm tra đối chiếu số lượng, quả thực cũng trùng khớp với ý chỉ của Thánh thượng. Chỉ có điều, số lượng ngươi lấy ra khỏi kho lại không phải số lượng trên ý chỉ của Thánh thượng!"

Tô Thanh nghe vậy, vuốt râu cười to nói: "Truyện cười, khi binh khí xuất kho, trùng khớp với số lượng yêu cầu trên ý chỉ của Thánh thượng."

"Đó là bởi vì ngươi có hai thánh chỉ. Thánh chỉ xuất kho và thánh chỉ đến Bắc Cung phân phát binh khí không giống nhau, chênh lệch về số lượng của hai thánh chỉ kia gần một nửa." Lưu Liên liếc mắt lảng lảng nhìn Tô Thanh, lạnh lùng nói.

"Hai thánh chỉ? Chẳng lẽ Tàn đại nhân cho rằng Tò mỗ biết làm giả thánh chỉ hay sao?" Tô Thanh chậm rãi hỏi.

Nhan Túc nghe vậy chân mày nhướng lên, khẽ liếc Lưu Liên một cái, thản nhiên hỏi: "Tàn đại nhân có chứng cứ không?"

Vu Tuyên Vu thái phó nghe vậy, cũng nghiêm nghị hỏi: "Tàn đại nhân, làm giả thánh chỉ, chuyện vô cùng nghiêm trọng, ngươi có chứng cứ không? Đừng chỉ nói suông."

"Vu đại nhân, An Lăng Vương điện hạ, số lượng binh khí xuất kho ít hơn số lượng binh khí tướng lĩnh Bắc Cung nhận được gần một nửa, đây còn không phải chứng cứ sao? Mà vài ngày sau khi tướng lĩnh Bắc Cung nhận được binh khí, phủ doãn Tịnh Châu ở đất Bắc đã bắt được một đám thương nhân buôn lậu, thứ bọn chúng buôn lậu chính là binh khí, số lượng này cộng thêm số lượng tướng lĩnh Bắc Cung nhận được vừa vặn bằng số lượng binh khí xuất kho của kho quân giới. Vu đại nhân, xin cho phép ta truyền vị thương nhân buôn lậu binh khí kia đến đây."

Vu Tuyên gật gù đầu.

Rất nhanh, thương nhân buôn lậu binh khí đã bị áp giải lên.

Tần Cửu hí mắt nhìn lướt qua người kia một cái, thấy ông ta khoảng bốn mươi tuổi, dáng người rất phúc hậu, nhưng đôi mắt lại lộ ra sự khôn khéo giỏi giang. Theo Lưu Liên nói, hẳn đã tra ra người này là người của Thiên Thần tông. Tần Cửu biết Thiên Thần tông tự có hàng loạt thu gom của cải của riêng mình, buôn lậu binh khí chỉ là một trong số đó.

"Người quỳ xuống là kẻ nào?" Lưu Liên trầm giọng hỏi.

"Thương nhân Vương Thiên Hựu." Thương nhân buôn lậu thấp giọng nói.

Lưu Liên vỗ kinh đường mộc, lạnh lùng nói lại: "Người quỳ xuống là kẻ nào?"

Vương Thiên Hựu hí mắt ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua Lưu Liên, lại nhìn thấy Tần Cửu ngồi ở một bên trên đũa Hoàng Mao, lúc này mới ngáp ngừng nói: "Người của Thiên Thần tông Vương Thiên Hựu."

Trong lòng Tần Cửu hơi mỉm cười. Từ một ngày trước nàng từng phái người vào tù gặp Vương Thiên Hựu một lần, dùng thân phận Kiếm Gia môn chủ của Thiên Thần tông nói với ông ta, chỉ cần ông ta thừa nhận là người của Thiên Thần tông, nàng sẽ bảo vệ ông ta. Mặc dù người này khôn khéo giỏi giang, rất có năng lực thu gom của cải cho Liên Ngọc Nhân, nhưng tính tình lại có chút sợ chết, quả nhiên lúc này thật sự thừa nhận thân phận của mình. "Binh khí ngươi buôn lậu đến từ đâu?" Lưu Liên hỏi.

Vương Thiên Hựu trả lời đúng sự thật: "Tiểu nhân mua với giá cao."

"Mua từ tay ai?" Lưu Liên tiếp tục hỏi.

Vương Thiên Hựu ngẩng đầu nói: "Từ tay một quan viên trong triều, có điều, tiểu nhân không biết thân phận thực sự của hắn, mỗi một lần chúng tôi giao dịch, đối phương đều che mặt. Hơn nữa, cũng không phải là chính vị quan viên liên lạc với tôi."

Lưu Liên cân nhắc giây lát, lại hí mắt hỏi: "Ngươi có nhớ là ngày nào nhận được binh khí không?"

"Tôi nhớ rất rõ, là ngày hai mươi tám tháng năm. Hôm đó là cuối tháng, buổi đêm không có ánh trăng." Vương Thiên Hựu chậm rãi đáp.

Lưu Liên nghiêng đầu nói: "Hai vị vương gia, Vu đại nhân, ngày Bắc Cung nhận được binh khí, là ngày hai mươi bảy tháng năm. Có thể thấy binh khí Vương Thiên Hựu nhận được thật sự cùng một lượng với binh khí của triều đình."

Tô Thanh nghe đến đây, cười ha ha nói: "Tàn đại nhân, cho dù binh khí đến nơi cùng một ngày, cũng có lúc trùng hợp, sao có thể nói là cùng một lượng chứ? Nếu như dùng điều này để phán định bản quan buôn lậu binh khí, có phần quá gượng ép rồi phải không? Còn nói bản quan là người của Thiên Thần tông, quả thực còn là truyện cười hơn!"

Mặt Nhan Túc phủ lấp sương lạnh, nhìn Tô Thanh một cái, lại hí mắt hỏi Lưu Liên: "Tàn đại nhân có còn chứng cứ khác không?"

Nhan Duật lười biếng tựa lên ghế, đưa ngón tay ra, rút chiếc nhẫn trên ngón tay xuống, huơ tới huơ lui trước mắt Hoàng Mao, trêu đùa Hoàng Mao. Chiếc nhẫn này là hồng bảo thạch, hiện ra ánh sáng long lấp lánh, khiến cho cổ Hoàng Mao quay qua quay lại theo chiếc nhẫn.

Lưu Liên nhướng mày, mặt không biến sắc liếc Tần Cửu một cái.

Tần Cửu gật đầu cười, nàng đã tính thời giờ, Thẩm Phong nên đến rồi. Chính vào lúc này, lại nghe thấy tiếng trống minh oan ngoài nha môn bị gõ vang. Ý cười bên khóe môi Lưu Liên hiện lên, ung dung thản nhiên nói với các nha dịch: "Ra ngoài xem thử, người nào kêu oan?"

Nha dịch đi như bay, giây lát quay lại nói: "Bắt đại nhân, người kêu oan bên ngoài là một nam tử, tự xưng là Trạng nguyên năm Khánh Nguyên thứ mười, Thẩm Phong. Hắn đến đây cáo trạng Tô đại nhân, nói là, hắn biết tất cả tội trạng của Tô đại nhân!"

Tô Thanh nghe vậy, thân mình run rẩy nhẹ, thần sắc trên mặt vẫn bình tĩnh, nhưng rất rõ ràng có thể nhìn thấy trong hai mắt ông ta hiện lên vẻ kinh sợ.

Nhan Túc và Vu Tuyên cũng đều sững sờ.

Chỉ có Nhan Duật, vẫn đang trêu đùa Hoàng Mao. Đột nhiên Lưu Liên nhíu lại, nói: "Nếu như có liên quan đến vụ án của Tô đại nhân, vậy mau mau đưa hắn lên đây."

Nha dịch tuân lệnh, rất nhanh đi ra ngoài đưa Thẩm Phong vào. Thẩm Phong vẫn khoác một bộ áo choàng đen, đi đến trước công đường quỳ xuống mặt đất, từ từ gạt mũ áo choàng trên đầu xuống. Vu Tuyên và Nhan Túc vừa nhìn thấy, sắc mặt đều khẽ biến đổi.

Năm đó Thẩm Phong đỗ Trạng nguyên, Vu Tuyên và Nhan Túc đều đã từng gặp hắn, cũng biết hắn bị giết ở trong nhà trọ. Vậy nên lúc này nhìn thấy Thẩm Phong hình dáng tiêu tụy, sắc mặt trắng bệch như quỷ, không khỏi đều cả kinh. Có điều, hai người vẫn có thể mơ hồ nhìn ra dáng vẻ năm đó từ bộ dạng Thẩm Phong.

"Thẩm Phong, không phải ngươi... ngươi... đã chết rồi sao?" Vu Tuyên đứng dậy, đi đến trước mặt Thẩm Phong, nhìn trái nhìn phải hỏi.

Thẩm Phong cười nói: "Vu đại nhân, người chết ở nhà trọ năm đó, chỉ là bạn đồng môn của ta, ở cùng một phòng trọ với ta, Tôn Hạo thi trượt. Tất cả cho rằng sau khi thi trượt hắn đã về quê nhà, không ngờ người chết lại là hắn. Mà ta, lại bị ông ta..." Thẩm Phong chỉ vào Tô Thanh nói từng chữ từng câu: "Giám cầm rông rã ba năm!"

Tô Thanh lạnh lùng nói: "Ngươi là khát cái từ đâu đến, lại giả mạo Thẩm Phong, còn vu hãm bản quan. Hai vị vương gia, Vu đại nhân, lời của loại người này không thể tin."

Vu Tuyên quét mắt nhìn Tô Thanh một cái, hỏi Thẩm Phong: "Vì sao Tô Thanh giam ngươi?"

"Bởi vì ta có một năng lực đặc biệt, hễ là nhìn qua chữ của một người viết, rất nhanh đã có thể mô phỏng được, gần như có thể lấy giả tráo thật. Năm đó ta ở trong nhà trọ, dùng hết lộ phí, từng vẽ vài bức họa, mô phỏng nét chữ của Bạch Tố Huyền, đề tên nàng ấy, bán tranh với giá cao!"

Lời này của Thẩm Phong vừa nói ra, ngón tay Nhan Túc run lên, đôi mắt phượng híp lại. Tay Nhan Duật vốn đang trêu đùa Hoàng Mao ngừng lại, bị Hoàng Mao nhanh chóng vờn cô ra khỏi chiếc nhẫn hồng bảo thạch của hắn, đặc ý hạ hê ngâm ở trong miệng bay lên vai Tần Cửu. Rõ ràng, hai người bọn họ đều chưa từng nghe nói đến chuyện này.

Vu Tuyên cũng kinh ngạc hỏi: "Lại có chuyện này? Như vậy, Tô Thanh giam cầm ngươi, nói như thế, là vì để ngươi mô phỏng nét chữ của người khác?"

"Không sai!" Thẩm Phong bình tĩnh nói.

Sắc mặt Tô Thanh hoàn toàn trắng bệch, hai mắt hung tợn nhìn chằm chằm Thẩm Phong nói: "Ngươi ngâm máu phun người, nói năng xằng bậy. Điện hạ, Vu đại nhân, người này không thể là Thẩm Phong, nhất định là có người muốn vu hãm bản quan!"

Lưu Liên lạnh lùng híp mắt nói: "Nha dịch, áp giải Tô đại nhân uống trước."

Rất nhanh, Tô Thanh đã bị đưa xuống.

Lưu Liên hỏi: "Thẩm Phong, ba năm nay, Tô Thanh đã bảo ngươi làm những gì, khai báo hết ra, bản quan sẽ niệm tình ngươi bị Tô Thanh cưỡng ép, tấu lên Thánh thượng, cho phép xử nhẹ."

Thẩm Phong gật đầu nói: "Đa tạ đại nhân. Mấy năm nay, việc ta thay Tô Thanh làm nhiều nhất chính là ngụy tạo ngự chiếu, thánh chỉ, thánh năm, ông ta bảo ta viết một tờ thánh chỉ, chính là bình khí Thánh thượng muốn vận chuyển từ kho quân giới đến Bắc Cương, ông ta bảo ta viết một tờ thánh chỉ với số lượng nhiều hơn một nửa."

Lưu Liên nói với giọng lạnh lùng: "Điều ngươi nói là thật?"

Thẩm Phong cúi đầu nói: "Ta không dám có nửa câu dối trá!"

"Nếu thế, nha dịch, đưa giấy tời, ngươi viết lại tờ thánh chỉ kia một lần, bản quan muốn xem xem, có giống với bút tích của Thánh thượng hay không."

Chương 142: Kinh hãi đau đớn

Editor: Xám

"Nếu thế, nha dịch, đưa giấy tới, người viết lại tờ thánh chỉ kia một lần, bản quan muốn xem xem, có giống với bút tích của Thánh thượng hay không."

Rất nhanh, giấy bút đã được đưa tới. Thẩm Phong quỳ ở dưới mặt đất, cầm bút suy nghĩ một lát, bèn nhắc bút bắt đầu viết. Trên công đường yên tĩnh, từng người đều nhìn chăm chăm tay Thẩm Phong cùng với cây bút hần cầm trong tay.

Một lát sau, Thẩm Phong viết xong, nha dịch cầm trong tay, trình lên Lưu Liên đầu tiên, Lưu Liên nhìn một cái, lập tức chuyển cho Nhan Túc ở bên cạnh. Nhan Túc nhận lấy giấy viết tay, ánh mắt lướt qua từng tác một trên tờ giấy, ánh sáng lạnh lẽo nơi đáy mắt lúc sáng lúc tối, pha lẫn một chút sắc bén.

Sau khi Vu Tuyên nhìn xong im lặng không nói gì, nhưng biểu cảm trên mặt lại là không thể tin nổi. Ông đã từng nhìn thấy chữ viết tay của Khánh Đế, không ngờ quả nhiên Thẩm Phong mô phỏng cực giống, ngay cả bọn họ cũng có phần không phân biệt rõ.

Nhan Duật nhận lấy giấy viết tay của Thẩm Phong, mở ra nhìn. Hoàng Mao đứng ở bả vai Tần Cửu, cũng nghiêng người để ngó. Nhưng cuối cùng nó không biết chữ, cũng không biết Nhan Duật nhìn thứ đó nghiêm túc như thế làm gì. Thấy hần không trêu đùa nó nữa, bèn ngậm chiếc nhẫn của Nhan Duật huơ qua huơ lại trước mặt hần, muốn thu hút sự chú ý của hần. Nhan Duật lại hoàn toàn không nhìn nó, nghiên cứu chữ viết tay của Thẩm Phong hồi lâu, híp mắt thờ dài nói: "Quả nhiên rất giống, tại sao nhân tài thế này lại để Tô Thanh khai thác được chứ?"

"Quả nhiên chuyện là thật! Không ngờ Tô Thanh to gan như thế!" Vu Tuyên lắc đầu, thờ dài nói.

"Bản vương đoán rằng, e rằng Tô Thanh không chỉ to gan một chuyện này thôi đâu phải không." Nhan Duật nhếch môi cười nhạt nói.

Vu Tuyên cau mày nói: "Không sai, năm đó, nghe nói Thẩm Phong gặp phải ám sát ở nhà trọ mà chết, nhưng người chết lại là Tôn Hạo, mà đồng thời Thẩm Phong lại mất tích. Như vậy, nói không chừng cái chết của Tôn Hạo cũng có liên quan đến Tô Thanh. Ông ta muốn để Thẩm Phong giả chết sau đó sử dụng hần."

Lưu Liên gật gật đầu: "Hiện giờ xem ra, quả thực án này có nội tình khác. Bản quan lập tức điều tra vụ án cái chết của Thẩm Phong năm đó."

Nhan Túc không nói gì một hồi lâu, sắc mặt trầm tĩnh như sương, hần đột nhiên giống như nghĩ đến gì đó, lạnh giọng mở miệng nói: "Thẩm Phong, ta hỏi người, ba năm nay, người vẫn luôn ở Tô phủ, vậy thì, chắc hần không chỉ từng làm một chuyện này cho Tô Thanh phải không, còn từng làm chuyện gì, mau chóng nói ra."

Thẩm Phong thấp giọng nói: "Ba năm nay, quả thực chuyện ta đã từng làm không chỉ có một chuyện này. Cũng từng mô phỏng chữ viết của người khác, tạo thuận lợi cho Tô Thanh. Bởi vì quá nhiều, ta gần như cũng không nhớ rõ nữa."

"Người nói người từng vẽ tranh mô phỏng kí tên của Bạch Tố Huyền, vậy thì, người có từng mô phỏng nét chữ của nàng viết thứ gì khác không?" Nhan Túc hỏi, giọng điệu của hần rất nhẹ, nói mà sóng nước chẳng xao, nhưng chỉ có bản thân hần biết, lúc nói ra cây này nặng nề thế nào, cứ giống như đang nói đến chuyện liên quan đến sống chết vậy.

Tần Cửu có chút bất ngờ nhìn Nhan Túc một cái, không ngờ Nhan Túc sẽ hỏi một câu thế này.

Thẩm Phong nhìn Nhan Túc một cái, trong ánh mắt có chút khác thường. Hần lấy lại bình tĩnh nói: "Quả thực ta từng mô phỏng nét chữ của Bạch Tố Huyền. Các người, thật sự muốn nghe sao?"

Mặc dù ba năm nay, hần vẫn luôn ở trong địa thất, không hề biết trong triều đã xảy ra chuyện gì, từ những phong thư và ngự chiếu hần mô phỏng, đã có thể phỏng đoán được, việc này liên quan đến một vụ án động trời. Hần biết nếu như mình nói ra nhất định dẫn đến một phen gió tanh mưa máu, nhưng hần đã sớm hạ quyết tâm, nhất định phải nói ra.

"Đương nhiên muốn nghe, người cứ nói từng việc ra." Lưu Liên bình tĩnh nói.

"Quả thực ta từng mô phỏng chữ viết của Bạch tiểu thư. Không chỉ một lần. Ba năm trước, khi ta bị giam giữ trong địa thất, Tô Thanh đã bảo ta mô phỏng nét chữ của Bạch tiểu thư viết hai phong thư. Một phong chính là lấy danh nghĩa của Bạch Tố Huyền gửi cho đệ đệ Bạch Tố Vệ đóng giữ ở Tây Châu của nàng, nội dung rất đơn giản, chỉ nói cô mẫu cần dặn, mọi việc ổn thỏa, mau chóng vào kinh bàn bạc đại sự."

Tần Cửu cười lạnh lùng, thẩm tra hôm nay, không chỉ để vạch trần Tô Thanh, còn có một mục đích rất quan trọng, chính là liên hệ đến vụ án của Bạch gia năm đó. Cho nên, nàng đã sớm biết từ miệng Thẩm Phong rằng năm đó hần đã mô phỏng nét chữ của ai. Nàng cũng đã bàn bạc với Lưu Liên dẫn ra từng bước một như thế nào. Không ngờ, đến cuối cùng, lại là do Nhan Túc dẫn ra.

Tuy rằng, trước đó nàng đã sớm nghe được một lần, bây giờ nghe thấy, trong lòng vẫn kinh hãi đau đớn vô cùng.

Chính là phong thư làm giả đó, phong thư viết với danh nghĩa của nàng, đã hại cô mẫu, hại nàng, hại Vệ đệ, hại Bạch gia.

Nhan Túc nghe thấy lời Thẩm Phong, bàn tay càng nắm càng chặt, chẳng biết từ lúc nào móng tay đâm vào lòng bàn tay. Lòng ngực nóng bỏng, cả người bất giác run rẩy, trong lòng giống như bị từng ngọn lửa vô hình đốt cháy rất khó chịu.

Vụ án năm đó, hẳn biết cực rõ. Chính là phong thư sau khi xảy ra chuyện ở đại hôn của Bạch Tổ Huyền, do một binh sĩ trong quân đội của Bạch Tổ Vệ giao đến tay Tô Thanh, lại do Tô Thanh bí mật trình đến ngự tiền, lúc đó phong thư đã bị cháy đến mức hoàn toàn thay đổi, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng, chữ "Cô mẫu căn dặn... Nhân lúc đại hôn... Bàn đại sự."

Lúc đó, theo Tô Thanh nói, phong thư này bị Bạch Tổ Vệ đốt đi, nhưng đúng lúc có gió thổi qua, giấy viết thư không cháy hết, bị binh sĩ dọn dẹp phòng ốc nhặt được, cảm thấy chuyện vô cùng nghiêm trọng, cho nên sau khi theo Bạch Tổ Vệ về kinh, mới tìm một cơ hội, giao đến tay Tô Thanh.

Khi ấy, hẳn đã không tin phong thư đó là do nàng viết.

Nhưng sau này, phụ hoàng sai hẳn đối chiếu nét chữ của phong thư đó và nét chữ trước đây của nàng một lượt, không khác chút nào. Từ đầu đến cuối hẳn đều không tin, vốn là muốn khi thẩm vấn, hỏi lại tường tận, nhưng không ngờ đêm hôm đó, Bạch phủ đã nổi lửa.

Cuối cùng bây giờ có thể chứng thực, phong thư đó là giả.

Vậy thì...

"Vậy, người nói, không chỉ mô phỏng nét chữ của nàng một lần, vậy thì, còn có lần nữa..." Nhan Túc nghiêm nghị hỏi.

"Phong còn lại..." Thẩm Phong nhìn Nhan Túc một cái, nhìn thấy sắc mặt hắn chấn động, mặt lạnh thấu xương, chần chừ một lát mới nói: "Phong còn lại có liên quan đến vương gia, là một phong thư viết cho vương gia, chắc chắn vương gia đã từng nhận được."

Tần Cửu nghe vậy sửng sốt, nàng không biết, còn có một phong thư có liên quan đến Nhan Túc, chuyện này, Thẩm Phong lại không nhắc đến với nàng. Nàng nhìn Nhan Túc một cái, chỉ thấy con người hắn đột nhiên co lại, hai mắt mờ hồ hiện ra huyết quang đỏ thẫm, cùng với hơi nước dâng lên trong mắt, hẳn không biết từ lúc nào, nhìn qua cực kỳ mỹ lệ.

"Hừm, không biết phong thư có liên quan đến An Lăng Vương điện hạ, lại có nội dung gì?" Sắc mặt Nhan Duật tuần tú lạnh lùng, thản nhiên hỏi.

Từ lúc bắt đầu, ý cười bên khóe môi Nhan Duật đã cứng lại, sắc mặt vì thiếu máu mà trắng bệch, mắt dài hẹp tà mị hơi híp, tối tăm lạnh lẽo giống như muốn hút hồn phách người vào đó.

"Đó là một phong thư cá nhân, không cần thiết phải nói ra!" Nhan Túc lạnh lùng nói.

Nhan Duật nhìn Nhan Túc, ánh mắt tàn ác: "Vậy cũng được, vì là thư riêng, vậy chúng ta sẽ không nói trên công đường." Nói xong, mím môi im lặng.

Trong im lặng Lưu Liên mở miệng nói: "Như vậy xem ra, vụ án Bạch gia kinh động triều đình và dân gian năm đó lại là án oan."

Về mặt Vu Tuyên càng chấn động mạnh hơn, ông trầm ngâm vuốt râu: "Thẩm Phong, vụ án Bạch vô cùng nghiêm trọng, hơn nữa chuyện đã qua ba năm, người khẳng định toàn bộ những gì người vừa nói là thật? Không có nửa câu nói bừa, chuyện đã qua lâu như vậy rồi, có phải người đã nhớ lắm không?"

Thẩm Phong chậm rãi nói: "Vu đại nhân, cho dù tiểu nhân quên mất bản thân họ gì, cũng sẽ không quên chuyện đó. Năm đó, ta vừa bị Tô Thanh giam giữ ở địa thất, ông ta đã bảo ta mô phỏng chữ viết thư của Bạch tiểu thư. Ta ngưỡng mộ tài hoa của Bạch tiểu thư, không muốn hại nàng, vì thế kiên quyết không viết. Vì thế, ta đã chịu không ít tra tấn, vậy thì làm sao có thể quên chuyện đó."

Lưu Liên cười lạnh lùng, đôi con ngươi vốn trong trẻo ẩn chứa nước mắt: "Nhưng sau này người vẫn viết, chung quy là hạng người tham sống sợ chết. Nếu như không phải người... Bạch gia cũng không đến mức..."

Tần Cửu cúi đầu ho khan một tiếng, lúc này Lưu Liên mới giật mình nhận ra mình có chút thất lễ. Vì thế sửa lời nói: "Trong vụ án của Bạch gia, người còn làm giả thư gì nữa, nói từng cái ra."

Thẩm Phong cúi thấp đầu xuống, chậm rãi nói: "Ngoài mô phỏng nét chữ của Bạch Tổ Huyền viết hai phong thư ra, còn mô phỏng nét chữ của đương kim Thánh thượng viết hai tờ ngự chiếu. Một tờ là triệu Bạch Tổ Vệ về kinh, một tờ là ngự chiếu định tội viết tịch thu tài sản, trăm cả nhà Bạch gia."

"Nói như vậy, sau này đều nói Bạch Tổ Vệ không có ý chỉ đã về kinh, có lòng phản nghịch, nhưng thì ra, hắn cũng nhận được ngự chiếu mới về kinh tiễn tỷ tỷ mình xuất giá, chỉ có điều, thứ hắn nhận được là ngự chiếu giả mà thôi." Lưu Liên lạnh giọng nói.

Thẩm Phong im lặng không nói gì, không ai nói chuyện nữa. Vương Đại Hựu của Thiên Thần tông quý ở một bên, cũng không ai thẩm vấn ông ta nữa.

Trên công đường hoàn toàn yên lặng.

Qua một lúc lâu, Nhan Duật từ từ đứng dậy, thản nhiên nói: "Nói như vậy, vụ án của Bạch gia chính là án oan, Tần đại nhân, bản vương muốn bẩm

chuyện này lên Thánh thượng, phúc thẩm vụ án của Bạch gia."

"Ta đồng ý!" Nhan Túc nói từng chữ từng câu.

"Vu đại nhân, ngài thấy thế nào?" Lưu Liên hỏi Vu Tuyên.

Vu thái phó trầm ngâm nói: "Án này nghiêm trọng, năm đó cuối cùng do Thánh thượng đích thân kết án, nếu như muốn phúc thẩm chỉ sợ không dễ dàng. Có điều, bản quan cũng đồng ý phúc thẩm."

"Nếu thế, vậy chúng ta sẽ cùng dâng thư lên Thánh thượng, yêu cầu phúc thẩm án này." Lưu Liên lắng lắng nói.

Tần Cửu vượt xe Hoàng Mao, đôi mắt phượng khép hờ, nhìn như nhàn tản vô cùng, nhưng tận sâu trong đáy mắt, lại giống như có ngọn lửa yêu dị âm u bốc cháy.

Dường như Hoàng Mao cảm nhận được bi thương thâm thiết trong lòng nàng, nhẹ nhàng cọ xát một bên má nàng, thấy nàng không cảm động chút nào, lại đặt chiếc nhẫn cướp được từ chỗ Nhan Duật đặt ở trong lòng bàn tay Tần Cửu, nịnh nọt nhìn nàng. Tần Cửu xoa lông vàng trên đầu nó, cười nói: "Đừng tùy tiện cầm đồ của người khác, mau trả lại đi."

Hoàng Mao không đồng ý, đứng ý không đưa.

Tần Cửu làm bộ muốn nhổ lông vàng của nó, nó sợ, ngậm nhẫn vỗ cánh bay lên vai Nhan Duật, thò đầu nhìn nàng.

Lưu Liên tuyên bố vụ án của Tô Thanh với bên ngoài, nói là "Tô Thanh tội ác tày trời, tiếp tục áp giải về thiên lao, chờ sau khi dâng thư lên triều đình sẽ tiếp tục tiến hành kết tội."

Lưu Liên chỉ lo Vu thái phó và Nhan Duật, Nhan Túc thay đổi chủ ý, đã hẹn mấy người đến thư phòng ở hậu đường viết xong bản tấu dâng lên Khánh Đế, từng người tự tay ký tên, lúc này mới yên tâm.

Tần Cửu thấy chuyện đã chắc chắn, bèn cùng Nhan Duật đi từ cửa chính bộ Hình ra ngoài. Vừa mới ra khỏi, đã thấy Thúy Lan vẫn luôn hầu hạ Tô Văn Hương xông đến, nói với Nhan Túc ở phía sau bọn họ: "Vương gia, vương phi người đã ngắt đi rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Ta là Bạch Tú Cẩm

Editor: Xám

Vừa mới ra khỏi, đã thấy Thúy Lan vẫn luôn hầu hạ Tô Văn Hương xông đến, nói với Nhan Túc ở phía sau bọn họ: "Vương gia, vương phi người đã ngắt đi rồi!"

Tần Cửu tương đối kinh ngạc mà nhủ mày.

Không ít người tụ lại bên ngoài công đường bộ Hình, đều đã nghe nói vụ án này, đến xem náo nhiệt. Lúc này đều đang bàn luận kết quả của tình tiết vụ án, chắc hẳn Tô Văn Hương vẫn luôn chờ tin tức đã nghe được kết quả, cho nên mới ngắt đi.

Nhưng Tần Cửu không ngờ, Tô Văn Hương lại ngắt đi. Theo nàng thấy, nội tâm Tô Văn Hương tuyệt đối không thể không chịu nổi đã kích giống như bề ngoài, không thể tiếp nhận như thế.

Nhan Túc nghe vậy, bước nhanh vượt qua Tần Cửu và Nhan Duật, rào bước đi theo Thúy Lan.

Lúc này, đã sắp đến buổi trưa, đang là lúc ánh nắng tươi đẹp, Nhan Túc lướt qua Tần Cửu, có lẽ là vì bước đi quá nhanh, tay áo bị gió thổi phồng cuộn lên, mang theo cơn gió lạnh vút qua, rất nhanh đã đến phía trước.

Tần Cửu nhìn bóng lưng hắn, cho dù đã từng yêu sâu sắc đến tận cùng, mà giờ nhìn hắn, lại giống như ngăn cách bởi một lớp lụa mỏng, nàng nhắm mắt lại, cười tự giễu, ý cười còn đang lan ra khóe môi, lại thấy Nhan Túc đột nhiên dừng chân quay đầu nhìn về phía nàng.

Tần Cửu đột nhiên ngẩn ra, nhưng cuối cùng mỉm cười ung dung với hắn.

Nhan Túc bình tĩnh nhìn nàng, thần sắc trong đôi mắt phượng phức tạp, đáy mắt sâu thẳm vô tận, trước đây, Tần Cửu có thể đọc hiểu tất cả ánh mắt của hắn, lúc này, lại không biết rốt cuộc dưới ánh mắt thâm trầm của hắn che giấu tâm tư gì.

"Cửu gia, Túc có một chuyện không rõ, muốn nói với Cửu gia, giờ Thân buổi chiều ở Thính Vũ các của Linh Lung các, không gặp không về!" Hắn nhìn

nàng từ từ nói, sau đó lập tức xoay người bước nhanh rời đi.

Nhan Duật hẹn nàng đến Linh Lung các nói chuyện?

Tần Cửu có chút bất ngờ, vẻ mặt hơi ngơ ngẩn.

"Người trong lòng của Cửu gia ước hẹn, tại sao nhìn Cửu gia không vui thế?" Giọng nói của Nhan Duật trầm thấp như mê hoặc vang ở bên tai.

Ánh nắng tươi đẹp, chiếu vào vai hắn, ánh sáng lan tỏa, khiến cho nhìn hắn giống như đặt mình trong Thiên giới, cả người đều lồng trong một mờ như hư ảo, dưới ánh sáng mặt trời hoa văn chìm trên áo bào màu đen đầy nặng nề, hút lấy hồn phách người.

Tần Cửu cười nói: "Tô tiểu thư ngắt rồi, ngài đau lòng chứ?"

Chân mày Nhan Duật cau lại: "Hình như cần phải vậy!"

Ý này của hắn chính là không đau lòng!

Trong lòng Tần Cửu cảm thấy phức tạp.

Có phải tình cảm của người này đối với ai cũng sẽ không lâu dài?

"Ta cũng có một chuyện không rõ, chỉ bằng Cửu gia đến phủ bản vương nói chuyện trước." Nhan Duật uể oải hỏi, ánh sáng nở rộ trong mắt đen khiến trái tim người ta bất giác đột ngột nảy lên.

Tần Cửu chậm rãi dời ánh mắt đi, cười tủm tỉm nói: "Vương gia và ta có thể có gì để nói đây?"

Nhan Duật nhìn thật sâu vào ánh mắt nàng, chậm rãi nói từng chữ từng câu: "Ví dụ như, vụ án Bạch gia."

Trong lòng Tần Cửu nảy lên, nghiêng đầu nhìn thẳng vào Nhan Duật lần nữa, ánh mắt từ khuôn mặt tinh xảo của hắn nhìn vào trong mắt phượng tà mị mà sâu xa của hắn, mỉm cười nói: "Vương gia không nói, suýt chút nữa ta đã quên mất, vụ án đó đúng là đại án động trời. Có điều, ta biết rất ít về vụ án đó, không có gì để bàn."

Hoàng Mao ngậm nhẩn ló đầu ra khỏi vai Nhan Duật, Tần Cửu không khỏi hí hóp mắt, thán nhiên nói: "Hoàng Mao, qua đây."

Ánh sáng trong mắt Nhan Duật di chuyển không ngừng, vỗ đầu Hoàng Mao, chậm rãi nói: "Hoàng Mao muốn đi cùng ta, đúng không?"

Hoàng Mao ngó ngó Tần Cửu, rồi lại ngó ngó Nhan Duật, làm việc nghĩa không được chùn bước mà tung cánh bay lên vai Tần Cửu.

Tần Cửu vuốt ve Hoàng Mao, cười tủm tỉm nói: "Hoàng Mao nhà ta sẽ không tùy tiện đi theo kẻ xấu!"

Nhan Duật hí hóp mắt, ôm cánh tay khoan thai nói: "Không đi thì thôi, đúng rồi, gần đây Bạch Nhĩ nhà ta cũng biết uống rượu, chỗ ta có cả đồng rượu, ha ha, không biết đã bị Bạch Nhĩ uống hết sạch chưa?"

Hoàng Mao nghe thấy, hai con mắt đỏ đen lập tức phát ra ánh sáng, lại vỗ cánh bay từ vai Tần Cửu lên vai Nhan Duật, còn dè dặt cẩn thận đặt chiếc nhẫn cướp được từ chỗ Nhan Duật vào tay hắn, vỗ cánh nói: "Rượu, ta muốn uống rượu."

Tần Cửu nhìn bộ dạng nịnh nọt của Hoàng Mao, dờ khóc dờ cười.

Gần đây cơ thể nàng không tốt, rất ít uống rượu, vì thế Hoàng Mao cũng tính là kiêng rượu theo nàng, bây giờ đầu thế chịu được dụ dỗ của Nhan Duật.

Nhan Duật xoa đầu Hoàng Mao, liếc xéo Tần Cửu nói: "Chúng ta đi nào!". Nói xong lập tức ôm Hoàng Mao đi về phía xe ngựa của hắn.

Tần Cửu không có cách nào, đành phải đi cùng hắn.

Khi hai người trở lại vương phủ, chính là giờ bữa trưa. Tứ đại mỹ nhân đang bày cơm ở phòng khách, nhìn thấy Tần Cửu đã đến, cũng chỉ là thêm một đôi đũa.

Dưới sự hầu hạ của Tứ đại mỹ nhân, Nhan Duật đã thay áo bào rộng màu xanh nhạt, hai người ngồi ở phòng khách.

Bạch Nhĩ đang ngủ trưa trên đệm hương bồ ở dưới lá chuối, Hoàng Mao mắt sắc đã nhìn thấy nó, giương cánh bay qua, đậu ở trên đầu Bạch Nhĩ, mổ tai nó. Bạch Nhĩ bị mổ tỉnh dậy, vòng ra đuôi bắt Hoàng Mao. Một chim một mèo đánh nhau, Ngọc Hoàn ôm một sạp rượu tới, đẩy giấy dán ra.

Hương rượu ngào ngạt bay ra, Hoàng Mao ngửi thấy mùi bèn bay tới, đứng ở trên mặt bàn đòi uống rượu.

Nhan Duật sai Ngọc Hoàn và Điều Thuyền rót đầy một bát rượu cho Hoàng Mao, nhìn Hoàng Mao hài lòng thỏa mãn uống rượu, mình cũng bưng chén sứ trắng Thanh Hoa trước mặt lên, nhấp một ngụm, nhìn về phía Tần Cửu. Trong ánh mắt giống như sinh ra một cây náo, muốn lột lớp da của Tần Cửu ra, để lộ bản thân trần trụi.

Tần Cửu không nhìn ánh mắt của Nhan Duật, đối mặt với thức ăn ngon đầy bàn, cười tủm tỉm nói: "Đồ ăn của vương gia thật sự rất ngon, nếu sớm biết, ta nên ngày ngày đến ăn chứ." Nói xong, đôi đũa trong tay không ngừng, lập tức bắt đầu ăn.

Hoàng Mao tỏ ra đồng cảm sâu sắc với câu này của Tần Cửu, vừa uống rượu, vừa gật đầu giống như gà con mổ thóc: "Chỉ phải, tiểu gia muốn ngày ngày đến đây ăn chứ uống chứ!"

Lời của Hoàng Mao dẫn đến một tiếng "Meo!" phẫn nộ của Bạch Nhĩ.

Hoàng Mao vẫn đang cố ý nói ăn chứ uống chứ không ngừng, mắt thấy trong phòng khách sắp diễn ra đại chiến chim mèo.

Nhan Duật cau mày, nói với Chiêu Quân: "Ta nhớ trong phòng còn có một vò Băng Hồng."

Chiêu Quân ngẫm hiểu trong lòng, thấp giọng nói: "Vương gia, quả thật có một vò Băng Hồng, nô tỳ cất ở dưới bàn trong phòng bếp, còn có mấy con cá ngân, nô tỳ nuôi trong chậu ở phòng bếp, không biết hôm nay vương gia có muốn ăn không."

Lời Chiêu Quân còn chưa dứt, Hoàng Mao đã ngừng uống rượu, nhìn Bạch Nhĩ một cái, mắt đỏ đen và mắt mèo lưu ly đối diện, trong nháy mắt chim một mèo đã hòa thuận. Hai con thừa dịp người khác không chú ý, đã cùng chuồn ra khỏi phòng khách, một lát sau không thấy tung tích nữa.

Chiêu Quân thấy thế, cùng Ngọc Hoàn, Điều Thuyền, Tây Thi thi lễ, rồi khỏi phòng khách.

Trong nháy mắt phòng khách to lớn chỉ còn lại hai người Tần Cửu và Nhan Duật.

Tần Cửu hơi híp mắt lại, mặt không biến sắc tiếp tục ăn đồ ăn, tận sâu trong lòng lại đang tính toán. Đương nhiên nàng biết vì sao Nhan Duật như thế, hôm nay, vụ án của Tô Thanh dẫn dắt ra vụ án của Bạch gia. Nếu như nói nàng vốn không chuyện này, không hề biết vụ án đó sẽ dẫn ra vụ án của Bạch gia, có lẽ người khác sẽ tin, chỉ sợ Nhan Duật sẽ không tin. Bởi vì hắn biết, Thẩm Phong do nàng tìm ra, hắn cũng biết, trước đó nàng đã tra hỏi Thẩm Phong rồi, cho nên, hắn sẽ tuyệt đối không tin.

Ánh nắng xuyên qua một cây chuối tây, chiếu vào phòng khách.

Cả bộ váy đỏ chấm đất của Tần Cửu phóng khoáng bay múa dưới cơn gió nhẹ lướt qua, mái tóc đen vẫn thành búi Oa Trụy nơi lòng, nhìn qua cả người lười biếng tột cùng. Nàng khoan thai gấp thức ăn, đón lấy ánh mắt sáng quắc của Nhan Duật, tương đối kinh ngạc hỏi: "Vương gia nhìn ta như thế, chẳng lẽ trên mặt ta có cái gì?"

Nhan Duật mở miệng, chỉ cảm thấy trái tim đập rộn như sấm, chẳng biết từ lúc nào trong lòng bàn tay thấm mồ hôi. Hắn chỉ cảm thấy, từ xưa đến nay chưa từng hồi hộp như thế, chưa từng chờ mong như thế. Ngay hôm nay, trong lòng hắn đột nhiên nổi lên một ý nghĩ, ý nghĩ đó khiến hắn cảm thấy khó tin đến tột cùng, nhưng cũng khiến hắn trông chờ đến tột cùng.

Tần Cửu nhìn chằm chằm Nhan Duật chằm rãi buông đôi đũa trong tay xuống, nhếch môi cười nói: "Đồ ăn của vương gia thật là ngon." Nàng cầm khăn gấm lên lau môi, nhíu mày nói: "Vương gia gọi ta đến, nói là muốn hỏi về chuyện vụ án của Bạch gia..."

"Người là nàng sao?" Nhan Duật đột nhiên ngắt lời Tần Cửu, đưa tay ra bắt lấy cổ tay Tần Cửu, lửa cháy bùng lên trong tròng mắt yêu mị hẹp dài gần như có thể thiêu trời diệt đất, giống như không khẳng định, lại giống như sợ hãi gì đó, thậm chí còn mang theo một chút run rẩy, hỏi với giọng khàn khàn.

"Nàng mà ngài nói, là ai?" Tần Cửu không để tâm mỉm cười, đưa tay còn lại ra định tách tay Nhan Duật ra.

"Bạch Tố Huyền!" Ánh sao trong mắt Nhan Duật chói mắt, nhìn chằm chằm thẳng vào Tần Cửu, không chịu bỏ qua dù chỉ là một chút biểu cảm trên mặt nàng.

Tần Cửu lại mỉm cười, tương đối kinh ngạc nhướn mày nói: "Vì sao vương gia lại hỏi như vậy? Bạch Tố Huyền, chẳng phải nàng ta đã chết từ lâu rồi sao?"

Nhan Duật nhìn vẻ tươi cười của Tần Cửu, không biết vì sao trong lòng chợt lạnh. Nhưng hắn cũng không chịu buông tay nàng ra, vẫn khàn giọng hỏi: "Người đã sớm biết vụ án của Tô Thanh sẽ dẫn ra vụ án của Bạch gia, người lại còn giao Thẩm Phong ra, nếu như không có liên quan đến Bạch gia, ta không tin người sẽ làm như vậy. Mặc dù người là người của Thiên Thần tông, nhưng làm việc lại không hướng đến Thiên Thần tông. Lư Liên là thân thích của Tư Đồ Trân, mà Tư Đồ Trân là người của Bạch hoàng hậu, người nói xem, người là ai?"

Tần Cửu không ngờ Nhan Duật lại đi nghe ngóng nội tình của Lư Liên, ngược lại đã xem thường hắn rồi. Chỉ là, nàng không rõ, hắn kích động như thế là vì sao, rõ ràng hắn đã sớm thích Tô Văn Hương, nàng nhìn ra được tình cảm đó, không giống như là giả. Ý cười tự nhiên treo bên khóe môi nàng từ từ đông lại, chằm rãi khép mắt, một lát sau, mở mắt ra, thờ dãi một tiếng nói: "Vương gia, ta biết một ngày nào đó sẽ không thể giấu được ngài. Quả thực ta là người của Bạch gia, nhưng không phải Bạch Tố Huyền mà ngài tưởng tượng, ta là Bạch Tú Cẩm!"

Lửa cháy nóng rực vốn bốc cháy trong mắt Nhan Duật, nghe thấy lời Tần Cửu, hắn nắm chặt cổ tay Tần Cửu không chịu buông ra, khàn giọng hỏi: "Người nói bậy, làm sao người có thể là Bạch – Tú – Cẩm."

Nhan Duật híp mắt, chỉ cảm thấy trong đầu hoàn toàn hỗn loạn.

Một lát sau, mới nhớ ra Bạch Tú Cẩm là ai. Hình như là nghĩa muội của nàng, thường xuyên đi theo bên cạnh nàng, hình như đáng vẻ cũng có chút thanh tú, chỉ là trong mắt hắn chỉ có một mình nàng, chưa bao giờ chú ý đến người như thế, lúc này nghĩ lại, lại có chút không nhớ ra rốt cuộc đáng vẻ và nàng ta

như thế nào.

Có điều, hần có thể tin chắc, tuyệt đối không phải đáng vẽ như Tần Cửu trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Độ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Nhìn người một chút

Editor: Xám

Có điều, hần có thể tin chắc, tuyệt đối không phải đáng vẽ như Tần Cửu trước mặt..

Thế nhưng, lại nói tiếp, Tổ Huyền cũng không giống như đáng vẽ của Tần Cửu!

"Nếu như người là Bạch Tú Cẩm, người, tại sao người lại thay đổi bộ dạng?" Bàn tay Nhan Duật chậm rãi nắm chặt, nơi mắt phượng hơi híp lại, lông mi dài run nhẹ, giống như bướm đen giạt mình run cánh, bóng mờ tỏa ra như mực.

Cổ tay Tần Cửu bị hần nắm sinh đau đớn, hơi nhú mày lại, dùng sức rất mạnh, thoát khỏi giam cầm của hần, cúi mắt nhìn lướt qua vết bầm trên cổ tay trắng như tuyết bị Nhan Duật nắm tạo ra một cái, nhướng mày nói: "Nếu như ta không thay đổi dung mạo, thì làm sao có thể vào Thiên Thần tông?"

Ánh mắt Nhan Duật hơi nghiêm túc, nhìn bàn tay bị Tần Cửu hất ra một cái, chậm rãi ngồi ở trên ghế tựa, đột nhiên cười thản nhiên nói: "Bạch Tú Cẩm, người không ngại, ta nhìn người một chút chứ?"

"Nhìn ta? Tùy ngài nhìn!" Tần Cửu mím môi cười nhạt, trông mắt trong trẻo như nước, vui cười như hoa.

Cho dù ánh mắt hần sắc bén hơn, cũng không thể lột được lớp da của nàng. Cho dù lột được lớp da của nàng, nàng cũng sẽ không để hần nhìn thấu trái tim nàng.

Ánh mắt Nhan Duật nhìn chằm chằm vào Tần Cửu, đưa ngón tay vuốt ve hoa văn trên chén ngọc hết lần này đến lần khác, đột nhiên híp mắt lại, đứng dậy đưa tay kéo Tần Cửu lại gần mình.

Người Tần Cửu hơi cứng lại, có chút bất ngờ không kịp đề phòng với động tác đột nhiên đánh úp này của Nhan Duật, cả người đã rơi vào trong lòng hần. Tần Cửu mở to mắt, trong đôi con ngươi như làn nước thu, phản chiếu rõ ràng gương mặt của Nhan Duật, tuấn mỹ tà mị như tu la trong địa ngục. Nàng nhìn hần hơi híp con ngươi dài hẹp lại, đưa ngón tay nhẹ nhàng hất, từng chiếc cúc trên y phục trước ngực mình đã văng ra.

Nhìn chiếc cúc nảy lên trên mặt đất, cuối cùng nàng đã biết, rốt cuộc cái gọi là nhìn của Nhan Duật là muốn nhìn cái gì.

Tần Cửu cười quyến rũ, thuận thế vươn cánh tay ôm lấy cổ Nhan Duật, mắt đẹp trong veo sáng ngời sóng thu mệnh mang, mềm giọng nói: "Vương gia, thì ra ngài muốn ta sao? Trước đây có tỷ tỷ ở đây, ngài chưa bao giờ chú ý đến ta, nhưng ta vẫn luôn để ý đến vương gia. Tỷ tỷ không thích vương gia, nhưng ta lại thích, nếu như ngài thật sự muốn ta, vậy ta sẽ không cự tuyệt vương gia đâu."

Nhan Duật không hề đáp lời Tần Cửu, vừa đưa cánh tay ra, đã quét chén khay bát đĩa trên bàn ăn com xuống.

Âm thanh đồ sứ vỡ vụn vang lên liên tiếp, âm ỉ hỗn loạn một hồi, giống như trái tim Tần Cửu lúc này, có chút rối bời.

Nhan Duật xoay người đặt Tần Cửu vào giữa bàn và hần, lại với ngón tay hất ra, y phục Tần Cửu hoàn toàn tản ra, lộ ra áo ngực màu xanh nhạt ở bên trong.

"Vương gia, có phải ở đây không phù hợp không? Nếu như để cho thị nữ của ngài nhìn thấy, vậy thì quá xấu hổ rồi." Khóe mắt quyến rũ của Tần Cửu khẽ nhướng, mang theo sắc xuân động lòng người.

Nhan Duật nhìn sắc xuân ở khóe mắt đuôi mày của Tần Cửu, hiện ra quyến rũ vô ngần, lông mày hần khẽ cau lại, hỏi: "Người, gấp rút sẵn lòng ở cùng ta như vậy sao?"

Sóng mắt Tần Cửu đảo đi, trong mắt là tình cảm quyến luyến triền miên: "Hái hoa phải hái liền tay, hà tất lãng phí thời giờ. Hơn nữa, là tự ngài đưa đến cửa, ta không có lý do cự tuyệt rồi!"

Ánh mắt Nhan Duật càng sâu thẳm hơn, hần hít một hơi thật sâu, không nghe lời Tần Cửu nữa, mà ngón tay run rẩy vươn đến phía dưới áo ngực của Tần Cửu.

Ngón tay Nhan Duật chạm lên da thịt của Tần Cửu, cảm xúc ấm áp kéo tới, da thịt giống như bị bỏng vậy. Dường như cảm giác nóng bỏng đó kéo thẳng vào tim nàng.

Theo bản năng nàng muốn đẩy hắn ra, nhưng nàng biết mình không thể.

Cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, Nhan Duật đã đẩy một góc áo ngực của Tần Cửu ra.

Hắn còn nhớ, trước ngực Tô Huyền có một cái bớt hình cánh hoa màu đỏ son. Thế nhưng, da thịt trước mặt, lọt vào mắt là một khoảng trơn bóng không tỳ vết, trắng nõn không có chút dấu vết nào.

Hắn run tay sờ sờ, rồi lại sờ sờ, vẫn trắng nõn không có một chút dấu vết nào.

Con ngươi tối đen co lại, sắc mặt trở nên hơi trắng bệch.

Hắn hi vọng có thể tìm được dù chỉ một chút dấu vết của Tô Huyền trên người nàng, thế nhưng, không có, không có gì hết!

Tần Cửu nhìn sắc mặt Nhan Duật, biết hắn đã có vài phần tin mình là Bạch Tú Cẩm, trong lòng nàng hơi co rút lại, mơ hồ đau đớn. Nàng từ từ đẩy Nhan Duật ra, vừa mặc y phục, vừa liếc xéo Nhan Duật, thân nhiên nói bằng giọng giễu cợt: "Thì ra vương gia chỉ muốn nhìn xem ta có phải tỷ tỷ không. Ngài nói rõ là được rồi, lẽ nào ta còn không cho ngài nhìn sao?"

Hắn ngẩng đầu nhìn sắc xuân ở chân mày khỏe mắt Tần Cửu, trái tim hắn co rút mạnh mẽ, giống như có một thanh đao cùn chậm rãi cắt qua, loại đau đớn từ từ ấy rõ ràng như thế, khiến hắn sắp không đứng vững được.

"Như vậy xem ra, hình như vương gia thật sự rất hi vọng ta là tỷ tỷ rồi! Lẽ nào ngài vẫn yêu tỷ tỷ? Nhưng theo ta biết, ngài đã sớm dời tình cảm sang Tô Văn Hương, tồn không ít tâm tư vì Tô Văn Hương. Nếu như ta là tỷ tỷ, ngài cảm thấy tỷ ấy sẽ giúp ngài sao? Ngài chia rẽ tỷ ấy và An Lăng Vương, chỉ sợ tỷ ấy hận ngài vô cùng, thì sao có thể giúp ngài?" Giọng điệu của Tần Cửu mang theo vài phần cay nghiệt vài phần chanh chua.

Đúng vậy!

Quả thực hắn là nàng hận hắn.

Chút ánh sáng khao khát cuối cùng trong tròng mắt hẹp dài của Nhan Duật cũng giống như bị nước lạnh hắt qua, hoàn toàn dập tắt, chỉ còn lại trống rỗng và u ám.

Là hắn hi vọng quá xa vời sao?

Cho nên, mới có thể thất vọng hết lần này đến lần khác?

Nhan Duật buông Tần Cửu ra, vịn vào bàn, từ từ ngồi xuống, che miệng khe khẽ ho khan vài tiếng, mới ra sức nuốt chút ngại ngại sắp trào lên trong cổ họng bởi tâm trạng kích động và tuyệt vọng.

"Người sống sót như thế nào? Hình như, người cũng phải chịu liên lụy đúng không?" Nhan Duật nắm cái chén, miễn cưỡng lộ ra nét cười nhạt, hỏi.

"Quả thật ta đã chịu liên lụy, bởi vì ta mạng lớn, ba thước lụa trắng không thối chết ta. Ta tỉnh lại trong bãi tha ma, Bạch bá phụ đối với ta ân nặng như núi, tỷ tỷ đối với ta tình như tỷ muội, ta biết Bạch gia bị oan, bèn nghĩ cách vào Thiên Thần tông." Tần Cửu chậm rãi nói.

"Người, thật sự đã chịu khổ rồi!" Nhan Duật khàn giọng nói.

"Chỉ cần có thể khiến vụ án của Bạch gia được phúc thẩm, ta chịu khổ một chút thì tính là gì! Vương gia, ta vẫn luôn không dám nói cho ngài biết thân phận của ta, bởi vì ngài thích Tô Văn Hương, dường như đã sớm quên mất tỷ tỷ của ta rồi. Hiện giờ xem ra, ngài vẫn còn có vài phần tình ý với tỷ tỷ của ta, vậy thì xin vương gia thay Tú Cẩm giấu giếm thân phận, ta vẫn sẽ dựa theo lời hứa, giúp đỡ vương gia." Tần Cửu nhường mày nói.

"Người yên tâm, ta sẽ không nói ra ngoài. Vụ án của Bạch gia, cũng nhất định sẽ phúc thẩm! Nếu như hoàng huynh không chịu lật lại bản án cho Bạch gia, vậy thì để ta!" Nhan Duật nhắm mắt lại, chậm rãi nói.

Trong lòng Tần Cửu nảy lên, nàng biết Nhan Duật đang nghĩ gì.

Vụ án của Bạch gia do Khánh Đế tự mình kết án, nếu như giải oan, đương nhiên phải do Hoàng đế giải. Nhan Duật muốn bản thân lật lại bản án cho Bạch gia, vậy thì chỉ có thể khi hắn bước lên hoàng vị.

"Ta biết ngài đang nghĩ gì, mà ta không muốn như thế!" Tần Cửu cười lạnh lùng: "Tội do ai kết, thì do người đó giải!"

Nhan Duật nhìn chằm chằm nụ cười lạnh bên khóe môi Tần Cửu, trong đầu lơ mơ hiện lên dáng vẻ Bạch Tú Cẩm, rất mơ hồ.

Có lẽ, hắn nên phái người đi điều tra một chút, rốt cuộc Bạch Tú Cẩm trước đây là một nữ tử như thế nào!

Gió đã nổi, dưới ánh mặt trời, lá chuối khắp sân phản chiếu ánh nắng bay múa sột soạt.

Một cánh hoa màu trắng không biết bay đến từ đâu, theo gió bay xuống bàn, hắn nhặt cánh màu trắng đó lên, nhìn sắc đỏ tươi trước mặt.

Thời gian đã là vào thu, tiếng ve kêu ngoài cửa sổ không huyền ảo như ngày hè nữa, nhưng tiếng kêu lại thì thảo như nói, có vài phần khàn khàn thê lương, cùng với tiếng sột soạt của phiến lá, đan dệt thành một khúc nhạc ưu thương.

88888888

Lúc này hậu viện của phủ An Lăng Vương đang hoàn toàn rồi ren.

Sau khi Tô Văn Hương ngắt đi, đã được Nhan Túc phái người đưa thẳng đến vương phủ, đương nhiên Tô phu nhân cũng không dám ngăn cản. Lúc này, Trương ngự y trong cung đã vội vàng chạy đến, đang bắt mạch cho Tô Văn Hương ở trong phòng.

Nhan Túc khoanh tay đứng lặng ở hành lang, ánh mắt chăm chú nhìn vào chữ hi đỏ thắm dán trên song cửa sổ, thứ hiện lên trước mắt lại là nét cười tự giễu nơi khóe môi Tần Cửu bất được trong lúc quay đầu, khi mình sắp đi.

Nàng cũng biết tự giễu sao?

Từ khi Tần Cửu đến Lệ Kinh, trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, có thể nói thế cục của kinh thành đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Ban đầu, hắn cho rằng nàng giống như Huệ phi của Thiên Thần tông, ủng hộ Nhan Mẫn. Nhưng từ khi Nhan Mẫn sụp đổ, hắn đã có chút nghi ngờ. Phái người đi điều tra, mới biết vốn dĩ sự sụp đổ của Nhan Mẫn cũng là tác phẩm của nàng. Lúc này hắn mới biết, nàng định ủng hộ thất thúc.

Hắn biết nàng vẫn luôn đối phó với hắn, cho tới nay, cũng coi nàng là kẻ địch.

Nàng muốn trừ khử Tô Thanh, chính là muốn trừ khử trợ thủ đắc lực của mình, nhưng mà, hắn lại không ngờ, trong vụ án của Tô Thanh, lại liên quan đến vụ án của Bạch gia.

Vậy thì, là nàng có ý? Hay là vô ý?

Có lẽ, nàng chỉ biết Tô Thanh bảo Thẩm Phong làm giả một tờ thánh chỉ để lấy binh khí ra khỏi kho binh khí, không hề biết còn liên quan đến vụ án của Bạch gia.

Trương ngự y đi ra khỏi phòng, lông mày nhíu lại, khom người thì lễ với Nhan Túc. Từ trước đến nay, bệnh của Tô Văn Hương đều do vị ngự y già này đến chẩn trị. Nhan Túc nhìn thấy lông mày ông khẽ cau lại, trong lòng đột nhiên trầm xuống, vội hỏi: "Trương đại nhân, nàng như thế nào?"

Cả trái tim chìm nổi lên lên xuống xuống, ánh nắng tươi đẹp, nhưng trong lòng Nhan Túc lại giống như bị tảng mây đen lớn che phủ, giữa lông mày cũng phủ một bóng mờ lớn.

Trương ngự y thở dài một tiếng nói: "Bẩm điện hạ, Tô tiểu thư là nghe nói chuyện của Tô tướng, đã chịu kích thích cực lớn, nên mới hôn mê. Chắc hẳn đây không phải là lần đầu tiên nàng ấy chịu đã kích lớn như vậy, chắc chắn trước đây đã từng chịu phải, cho nên lần này mới không chịu nổi một kích như thế."

Nhan Túc nhắm mắt lại, giọng nói run rẩy: "Quả thực trước đây nàng đã từng chịu phải kích thích cực lớn. Không biết khi nào nàng sẽ tỉnh lại! Có trở ngại với cơ thể không?"

"Xem tình hình phải đến buổi tối. Vì thần đã kê xong phương thuốc, nếu như nàng ấy tỉnh lại vào buổi tối, hãy cho nàng uống. Khoảng thời gian này, đừng để nàng chịu thêm kích thích nữa. Điều dưỡng thật tốt một thời gian, sẽ tốt hơn. Mấy ngày nữa, vì thần sẽ tiếp tục đến điều trị!"

Nhan Túc gật gật đầu, sai Nhan Thụy tiễn Trương ngự y, mình quay người vào phòng.

Ngọc Băng và Phấn Tuyết vẫn luôn hầu hạ trong phòng, Thúy Lan nằm sấp ở một bên giường, mắt hơi sưng, hình như đã khóc.

"Các người đi xuống cả đi, ta ở đây chăm sóc nàng." Nhan Túc thấp giọng nói.

Ngọc Băng và Phấn Tuyết thì lễ lùi ra. Thúy Lan đứng dậy đi đến trước mặt Nhan Túc, nhẹ giọng hỏi: "Vương gia, nô tỳ bạo gan hỏi một câu, khi nào vương phi người có thể tỉnh lại?"

Nhan Túc nhíu mày nói: "Người không cần lo lắng, ta sẽ không để nàng xảy ra chuyện."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Bạch Tố Huyền

Editor: Xám

Thúy Lan thấy thế, dường như mới yên tâm, thì lễ với Nhan Túc, chậm rãi lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Nhan Túc, hần dịch chuyển bước chân, đi đến trước giường, đưa tay vén màn tơ rủ xuống giường ra.

Gian sương phòng này là phòng tân hôn hần sai người bố trí, chăn mền trên giường đều đệm chăn bằng gấm màu đỏ thẫm, lúc này tươi sáng mà vui mừng, càng làm nổi bật nữ tử sắc mặt trắng bệch như giấy nằm ở trên giường.

Nhan Túc ngồi xuống bên cạnh giường, chăm chú nhìn nữ tử không còn chút sức sống nào nằm ở trên giường.

Hình như trong cơn hôn mê, nàng cũng không hề yên ổn, dường như đang mơ thấy ác mộng nào đó, hoặc là bị cái gì đó quấy nhiễu, lại như đang nỗ lực nghĩ ra gì đó, hô hấp khi thì dồn dập khi thì nặng nề, tay trái nắm thật chặt vạt áo trước ngực.

Nhan Túc chậm rãi nhũu mày, vươn tay ra vỗ lên ngực nàng một cách nhẹ nhàng mà có tiết tấu, một lát sau, tay trái của nàng từ từ buông lỏng vạt áo trước ngực, hô hấp cũng dần dần chuyển sang kéo dài ổn định.

Lúc này Nhan Túc mới từ từ ngừng vỗ, đôi mắt phượng hơi híp lại, ánh mắt mang theo chút sắc bén, lặng lẽ nhìn chằm chằm nữ tử đang hôn mê. Nhất là đôi mắt đẹp nhắm chặt của nữ tử, lông mi dài mà dày.

Trong phòng rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng nhỏ giọt của đồng hồ nước trong phòng, như mưa chiều cuối thu, như mưa trút hồ nước. Đột nhiên trong lòng Nhan Túc có chút không yên, khoanh tay đứng dậy đi đến bên cửa sổ, bóng mặt trời đỏ nghiêng, lúc này hần mới nhận ra sắc trời đã sắp hoàng hôn, rất nhanh đã sắp đến giờ hẹn với Tần Cửu rồi. Hần quay đầu nhìn Tô Văn Hương vẫn mê man một cái, đứng dậy mở cửa. Khoan thai ra khỏi phòng, Ngọc Băng và Phấn Tuyết hầu ở ngoài cửa cùng với Thúy Lan đã nghênh đón.

"Các người hầu hạ nàng thật cẩn thận." Nhan Túc đứng ở cửa, thấp giọng dặn dò.

Ba người gật đầu đáp lại.

Ánh mắt Nhan Túc dừng ở trên mặt Thúy Lan trong nháy mắt, chân mày hơi nhíu, lại nhìn sắc trời, bèn vội vàng đi ra ngoài, vài Kim Ngô Vệ sát bên người dắt ngựa đi theo phía sau.

Vẫn chưa lập thu, đang là lúc nóng như thiêu, mặc dù mặt trời chiều đã ngã về tây, nhưng trong Thính Vũ phường của Linh Lung các, vẫn có thể nghe thấy một tràng tiếng ve kêu cô quạnh.

Nhan Túc ngồi một mình ở bên chiếc bàn gần cửa sổ trong phòng, trên khuôn mặt tuấn mỹ không có biểu cảm gì, lạnh lùng cô đơn giống như đeo một lớp mặt nạ. Ánh chiều tà xuyên qua cửa sổ mở một nửa chiếu lên người hần, nhưng lại không thể sưởi ấm sự lạnh lùng cô độc trên người hần, cũng không thể xóa đi sự đơn độc khuyh thành trên người hần.

Trên chiếc bàn trước mặt hần, chỉ có một đĩa đậu phộng, một đĩa thịt bò muối, một đĩa đậu phụ khô, còn có một bình rượu mạnh.

Linh Lung các này có rất nhiều cao lương mỹ vị, nhưng hần không có tâm trạng để gọi.

Hần gấp một miếng đậu phụ khô, uống một ly rượu mạnh, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hoàng hôn càng lúc càng đậm, một chút chiều tà trên nền trời giống như máu, màu sắc diễm lệ, dập dờn muốn dao động.

Hần gấp một hạt đậu phộng, uống một hớp rượu.

Rượu là đồ tốt, nghe say rượu có thể hết phiền não. Nếu có thể, thật ra hần rất muốn say rượu nằm giữa trời đất, chẳng buồn quan tâm đêm nay là đêm nào. Thế nhưng, hần không thể, ngay cả lúc say rượu cũng không thể có.

Khi ly rượu cuối cùng xuống bụng, người kia vẫn chưa đến.

Hần có chút thất vọng uống nốt ly rượu cuối cùng, hần biết mình đã không thể uống nữa rồi. Mặc dù hơi say một chút, nhưng đầu óc vẫn rất minh mẫn, biết rất rõ, chắc chắn nàng sẽ không đến. Thực ra, từ đầu nàng cũng không đồng ý sẽ đến. Hần biết, trong lòng nàng xem hần như kẻ địch, không đến cũng là bình thường, là hần đơn phương tình nguyện hẹn nàng. Vốn dĩ hần muốn chờ thêm, lại thấy một thị vệ theo bên người hầu hạ ở ngoài vội vã đi vào.

"Có chuyện gì?" Nhan Túc thấy sắc mặt thị vệ không tốt, lạnh giọng hỏi.

"Bẩm vương gia, Trưởng thị vệ phái người đến truyền lời, nói trong phủ đã xảy ra chuyện. Sương phòng của vương gia đã nổi lửa, lửa không lớn, cũng chỉ đốt cháy chăn đệm và màn lụa, bây giờ đã dập tắt, nhưng Tô tiểu thư lại bị kính sợ."

Về mặt Nhan Túc chấn động, không chờ thị vệ nói xong, đã khoanh tay vội vã bước xuống lầu. Có thị vệ đã dắt ngựa tới, Nhan Túc xoay người lên ngựa, thúc ngựa mà đi, một lát sau đã về đến phủ.

Bởi vì lửa vốn không lớn, hơn nữa đã sớm dập tắt, trong phủ vẫn như bình thường. Trong sân im ắng, Nhan Túc khoanh tay ngừng bước ở dưới mái hiên, phái người gọi Ngọc Băng tới.

"Sao lại thế này? Nàng sao rồi?" Nhan Túc bình tĩnh hỏi.

Ngọc Băng vội vàng đi ra, nhìn thấy Nhan Túc thấp giọng nói: "Vương gia, vừa rồi Tô tiểu thư tình dậy khỏi con hôn mê, nói là khát nước muốn uống trà, Phần Tuyết bèn đi pha trà, nô tỳ và Thúy Lan qua đó hầu hạ, không ngờ Tô tiểu thư đột nhiên ôm đầu đáng vẻ rất đau đớn. Trong phòng tối, nô tỳ bẽ nền qua, Thúy Lan không cẩn thận va vào nô tỳ, nền rơi lên tấm màn, đã bốc cháy. Tô tiểu thư cực kỳ kinh hãi, nhìn thấy lửa thì giống như nhìn thấy chuyện cực kỳ đáng sợ, phản ứng cực kỳ kịch liệt, bây giờ đã ổn rồi, chỉ có điều lại chẳng nói lời nào, nhìn còn dọa người hơn lúc nãy."

"Dọa người?" Nhan Túc thấp giọng lặp lại một câu, giống như hiểu ra gì đó, cả người dường như trở nên run rẩy. Hắn nhắm mắt lại, một lúc lâu sau mở mắt ra, mới do dự dè dặt cẩn thận đặt chân vào phòng.

Lúc này trong phòng đã không thấy dấu vết lửa cháy nữa, chỉ là trong phòng có chút mùi khói.

Chăn đệm trên giường đã sớm chuyển đi, tấm màn cũng rút xuống toàn bộ, trên giường hiện ra hơi trống rỗng. Lúc này trên bàn châm đèn lưu ly, ánh sáng lờ mờ chiếu lên người nữ tử đang ngồi trên sập gụ bên cạnh giường.

Mái tóc đen của Tô Văn Hương không chải thành búi, tóc rất dài buông xuống tản mát. Nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra, nàng ta từ từ quay đầu lại, nhìn thấy hắn, sống lưng đột nhiên ưỡn rất thẳng.

Trong lòng Nhan Túc cả kinh, nhìn thấy đôi mắt đen giống như nước lạng của Tô Văn Hương, hai chân lại giống như bị dính trên mặt đất, không thể nhúc nhích nữa.

Sau khi Tô Văn Hương thấy rõ người đến là Nhan Túc, con ngươi trong tròng híp lại, nói với Thúy Lan bên cạnh: "Thúy Lan, người đi ra ngoài trước!"

Thúy Lan nhìn Nhan Túc một cái, đứng dậy lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Nhan Túc và Tô Văn Hương, bầu không khí trở nên ngưng đọng trong nháy mắt.

Ánh mắt Tô Văn Hương nhìn Nhan Túc, giống như đau buồn và phẫn nộ, tựa như mũi tên nhọn, muốn xuyên thủng lồng ngực Nhan Túc.

Hô hấp của Nhan Túc đột nhiên ngừng chậm lại, tim đập nhanh như trống dồn. Nhìn thấy ánh mắt của nàng, hắn đã hiểu hết tất cả, Tổ Tổ của hắn đã quay về rồi. Ba năm rồi, hắn nhìn Tô Văn Hương, nhìn nàng không có ký ức, cứ giống như nhìn một Tổ Tổ không có linh hồn.

Bây giờ, cuối cùng nàng đã quay về rồi?

"Tô Tổ! Nàng đã nhớ lại tất cả rồi?" Nhan Túc nhìn Tô Văn Hương chằm chằm, con ngươi đen sáng rực kinh người, bước lên phía trước hai bước.

Tô Văn Hương đau thương cất giọng the thé: "Người đừng qua đây! Ta không muốn nhìn thấy người!" Nàng ta đứng dậy tiện tay cầm lấy lọ hoa trên mặt bàn, vung tay ném xuống. Một cây hoa đang nở điểm lệ rơi xuống mặt đất, kèm theo tiếng vỡ vụn của lọ hoa, âm thanh chói tai đã đập tan sự tĩnh mịch khắp căn phòng.

Nhan Túc vội dừng bước, gơ tay nhìn chằm chằm Tô Văn Hương.

Cả người nàng ta run rẩy không ngừng lại được, rõ ràng là giận đến tột cùng: "Tô Tổ? Không phải người gọi ta là Tô Tổ sao? Nếu như ta trải qua việc phụ thân bị kết án một lần nữa, à, mặc dù đó không phải là phụ thân ta, là kẻ thù của ta. Lại trải qua một phen biến lửa, nếu như ta không nhớ ra nữa, chẳng phải là ông trời không có mắt, muốn ta phải nhận kẻ thù làm cha cả đời sao?! Còn phải mặc người sắp xếp?"

Ánh mắt Nhan Túc nhìn vào trong tròng mắt phẫn nộ của Tô Văn Hương thật sâu, chậm rãi nói: "Tô Tổ, ta biết nàng hận ta. Ta vẫn luôn chờ đến ngày này, chờ nàng đích thân đến đánh ta mắng ta, thậm chí, bảo ta chết!"

Tô Văn Hương đột nhiên cười lạnh lùng nói: "Nhan Túc, nếu như ta bảo người chết, người sẽ chết thật sao?"

Nhan Túc không nói lời nào, nhặt một mảnh vỡ của bình hoa từ mặt đất lên, để ở cổ họng mình. Tay còn lại cầm cổ tay Tô Văn Hương, để nàng ta cầm cổ tay mình, giọng nói khàn khàn: "Tô Tổ, nếu như nàng muốn ta chết, chỉ cần dùng sức là được!"

Khỏe môi Tô Văn Hương khẽ mím lại, nàng ta cầm tay Nhan Túc một lúc lâu, hơi dùng sức, mảnh sứ đó vạch qua da thịt ở cổ Nhan Túc, có máu tươi chảy xuống. Nàng ta nhìn khuôn mặt tuấn mỹ mà dứt khoát của hắn, chỉ cảm thấy có một ngọn lửa đốt tới lồng ngực mình. Nàng ta hít một hơi thật sâu, đột nhiên trong mắt nhuộm đầy bi thương, cánh tay không có sức đã rũ xuống: "Bỏ đi! Ta không hận người!"

Tô Văn Hương nhìn Nhan Túc, nói với giọng đau buồn: "Ta chỉ hận bản thân ta, hận ta mất mùa nên mới yêu người. Hận lòng ta mê muội, nên mới tin người cũng yêu ta! Là ta quá ngốc rồi, Nhan Túc, ta chỉ hận bản thân ta!"

"Tô Tổ, nàng đừng như vậy!" Nhan Túc bước đến trước mặt Tô Văn Hương, đưa tay kéo nàng vào trong lòng.

Tô Văn Hương giãy giụa đẩy Nhan Túc ra, vươn tay ôm mặt, bả vai run rẩy, giữa kẽ tay không ngừng trào ra lệ nóng: "Vì sao không để ta bị lửa thiêu chết chứ? Vì sao không để ta chết chứ? Vì sao muốn để một mình ta cô độc sống tiếp."

Nhan Túc đứng thẳng bất động ở trước mặt nàng, cúi đầu nhìn cơ thể run rẩy của nàng ta, nhìn lệ nóng liên tục trào ra của nàng ta, nói với giọng thê

lương: "Tổ Tổ, nàng còn có ta, bất cứ lúc nào, cũng có ta!"

"Có người?!" Tô Văn Hương đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt rung lệ, ánh mắt đau thương: "Nhan Túc, ta có thể tin tưởng người sao?"

Nhan Túc gật đầu thật mạnh, vươn người lên trước cầm cổ tay Tô Văn Hương, bình tĩnh nói: "Tổ Tổ! Nàng hãy chờ, ta nhất định sẽ sửa lại án xử sai cho Bạch gia!"

"Liên Thành! Ta muốn Tô Thanh chết, người có thể làm được không?! Ông ta còn sống một ngày, ta sẽ phải chết sớm một ngày! Vừa nghĩ đến tất cả đều do ông ta tạo ra, ta chỉ muốn lập tức giết chết ông ta!" Tô Văn Hương cắn hận nói.

"Được! Nàng không nói ta cũng sẽ không để ông ta sống sót." Nhan Túc chậm rãi nói.

"Ta còn muốn khiến người của Thiên Thần tông chết, muốn Tần Cửu kia chết!" Tô Văn Hương nói từng chữ từng câu. Trong bóng tối Nhan Túc không nhìn thấy, giờ phút này đôi mắt đập dềnh sóng nước chứa đầy thù hận.

"Được!" Nhan Túc bình tĩnh nói: "Tổ Tổ muốn ai chết, ta sẽ giết người đó! Sớm muộn gì ta cũng sẽ diệt trừ Thiên Thần tông! Diệt trừ tất cả người trong Thiên Thần tông!"

Tô Văn Hương nhìn Nhan Túc với ánh mắt phức tạp, đột nhiên cười bi thương nói: "Sao ta lại hồ đồ như vậy, suýt nữa đã quên mất, chuyện của Bạch gia, người cũng có phần. Sao ta có thể trông cậy vào người! Thôi, người thả ta đi đi!"

"Nếu như nàng không muốn ở lại đây, ta sẽ đưa nàng đến một nơi an toàn." Nhan Túc bình tĩnh nói.

"Đi đâu?"

Nhan Túc chậm rãi nói: "Thanh Dạ uyển."

Tô Văn Hương hỏi: "Rất xa sao?"

Nhan Túc nghe vậy, mắt phượng đột nhiên híp lại.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Nghi ngờ

Editor: Xám

Nhan Túc chậm rãi nói: "Thanh Dạ uyển."

Tô Văn Hương hỏi: "Rất xa sao?"

Nhan Túc nghe vậy, mắt phượng đột nhiên híp lại.

"Cũng không xa lắm. Nhưng sắc trời hôm nay đã muộn rồi, cơ thể nàng lại không khỏe, xe ngựa trông chừng, hay là trước tiên nghỉ tạm ở đây một tối, sáng mai ta phái người đưa nàng qua đó." Sắc mặt Nhan Túc bình tĩnh như lúc đầu, nói: "Người đâu!"

Ngọc Băng Phấn Tuyết và Thúy Lan đứng hầu ở bên ngoài vội vàng mở cửa đi vào.

Nhan Túc thấp giọng nói: "Các người hầu hạ thật cẩn thận!"

Ba người trả lời, vội vàng bắt đầu dọn dẹp phòng ốc.

Phấn Tuyết ngồi xổm xuống, tìm nhặt mảnh vỡ của bình hoa ném rơi trên mặt bàn lên.

Nhan Túc nhìn chằm chằm cây hoa điều tàn đó, trong lòng đột nhiên chấn động. Hắn quay đầu chăm chú nhìn Tô Văn Hương, chỉ thấy nàng ta ngồi trên ghế với sắc mặt bình tĩnh, Thúy Lan đang chải mái tóc đen của nàng ta.

Hắn im lặng không nói gì, khoanh tay ra ngoài, ngừng bước chân trong sân.

Ngọc Băng lặng lẽ không một tiếng động đi theo ra ngoài, im lặng thi lễ.

Nhan Túc thấp giọng căn dặn: "Lát nữa bản vương sẽ phái Nhan Thụy ra ngoài mua mấy bồn hoa quỳnh về, người chọn hai bồn tối nay sẽ nở hoa, đưa

vào trong phòng Tô tiểu thư. Không cần bày bình hoa nữa, tránh cho nàng tiếp tục đập."

Ngọc Băng vội trả lời, nhưng trong lòng lại có chút khó hiểu. Trong vương phủ có rất nhiều bồn hoa, hơn nữa thích hợp này biện trong phòng hơn, nhưng vì sao vương gia lại muốn Nhan Thụy ra ngoài mua hoa quỳnh về?

"Tôi nay trông coi cẩn thận, đi xuống đi!"

Ngọc Băng lên tiếng trả lời rồi đi.

Nhan Túc đứng trong sân nhìn chăm chăm cửa sổ, trong phòng đã đổi hết thành đèn lưu ly, sẽ không dễ xảy ra hỏa hoạn, vì thế ánh sáng hiện ra từ trong cửa sổ sẽ không phải vàng sáng vàng, mà trong trong lạnh lạnh, mang theo lạnh giá khó tả, khiến hắn không cảm nhận được chút ấm áp nào nữa.

888888888

Một vầng trăng khuyết treo nghiêng trên bầu trời như mực, gió đêm lạnh lạnh tiến vào từ khung cửa sổ hé một nửa.

Tần Cửu bung ly rượu lên, uống rượu còn lại trong ly một hơi cạn sạch, lúc này mới cảm thấy trên người ấm lên một chút. Nàng nhìn xuống từ lầu ba của Linh Lung các, nhìn thấy ánh đèn lung linh trên phố Thiên Môn, nghĩ đến vừa rồi từ đây nhìn thấy bóng lưng vội vàng rời đi của Nhan Túc, nở nụ cười lạnh, chắc hẳn là có liên quan đến Tô Văn Hương rồi!

Thật ra từ trước khi Nhan Túc đến, nàng đã đến Linh Lung các. Nhưng lại không hề đến Thính Vũ các theo lời Nhan Túc, mà vào trong phòng Mộ Vu Phi ở lầu ba.

Nàng không biết vì sao Nhan Túc tìm nàng, nhưng cũng đoán được vài phần. Bởi vì vụ án kia đã đề cập tới vụ án của Bạch gia, e rằng hắn cũng đã nghi ngờ mình có liên quan đến Bạch gia. Thế nhưng, đối phó với hắn dễ dàng hơn đối phó với Nhan Duật nhiều, bởi vì Nhan Duật có quan hệ hợp tác với nàng, biết rất nhiều chuyện nàng làm, nhưng Nhan Túc thì không biết. Thật ra, nàng vốn định đi gặp hắn, nhưng thấy hắn chỉ chờ một lát như vậy đã vội vàng rời đi, rõ ràng suy nghĩ muốn nói chuyện với nàng không đành liệt đến thế.

Tần Cửu cười hờ hững, bung ly rượu lên đang định uống tiếp, nhưng phát hiện trong ly cũng không còn rượu nữa. Nàng đưa tay muốn rót rượu, lại phát hiện trong bình rượu đã sớm trống không, nàng mới uống một ngụm, bình rượu này đã rỗng rồi? Nàng hí hóp mắt nhìn về phía Mộ Vu Phi ở đối diện, hỏi: "Sao thế, đường đường các chủ của Linh Lung các, sao lại nhỏ mọn như vậy, ngay cả ly rượu cũng không cho uống sao?"

Mộ Vu Phi nhú mày lắc lắc đầu nói: "Ngài không thể uống nữa!"

Tần Cửu khẽ nhăn mày cười nhạt nói: "Sao ngươi lại giống Tỳ Ba, trở thành bà quản gia rồi." Giữa lông mày Mộ Vu Phi nhuộm lên một chút lo lắng, oán hận nói: "Ta chỉ hận, năm đó không đi cùng ngài, không thể lúc nào cũng ở bên trông nom ngài, mới khiến ngài..."

Ánh mắt Tần Cửu tối đi, xoay xoay chiếc ly rỗng trong tay, liếc xéo Tỳ Ba một cái, cười nói: "Nói như vậy, Tỳ Ba đã nói cho ngươi rồi?"

Mộ Vu Phi im lặng không nói gì, thấy đáng về nói cười riu rít của Tần Cửu, trong lòng hắn càng đau khổ hơn.

"Ta đã phái người đi khắp nơi tìm hiểu, nhất định sẽ tìm được cách có thể chữa trị. Tình trạng thân thể hiện giờ của ngài, thích hợp nhất là tĩnh dưỡng!" Mộ Vu Phi nhú mày khuyên.

"Tuyên Ly, ngươi cũng biết, điều đó là không thể!" Ánh mắt Tần Cửu hí lại nói: "Ta nhớ ngươi từng nói, thích khách định ám sát Thẩm Phong đêm đó là một nữ tử?"

Mộ Vu Phi biết Tần Cửu muốn nói sang chuyện khác, nhưng cũng không có cách nào. Hắn cũng biết với tình hình hiện giờ, muốn khuyên Tần Cửu vứt bỏ những chuyện nàng làm đi, để nàng đi dưỡng bệnh, đó là tuyệt đối không thể. Hắn trầm giọng nói: "Phải. Đêm đó, nàng ta đã ẩn náu trên cây ở hậu viện từ trước, y phục trên người là y phục dạ hành rất rộng rãi, ta đoán là vì nàng ta muốn che giấu thân phận nữ tử. Có điều, ngày hôm đó, khách quen trong Linh Lung các rất nhiều, có một nữ tử ở nơi khác rất khá nghi, sau khi xảy ra chuyện đã không thấy nữa. Biệt hiệu của nàng ta là Đậu Tư Ni."

Tần Cửu hơi hí mắt, ngón tay gõ vào mặt bàn suy nghĩ.

Ám sát đêm hôm đó, nàng đã nghe Mộ Vu Phi kể lại tường tận.

Rất rõ ràng, đó là một ám sát hai bảo hiểm.

Nam tử ám sát ban đầu, võ nghệ cũng xem như là hạng nhất, hơn nữa còn dùng thuốc mê, nếu như có thể thành công gây mê làm choáng Hồng Linh, ám sát được Thẩm Phong, thích khách sau đó sẽ không cần ra tay nữa. Nhưng nếu như thất bại, bởi vì trong phòng tỏa ra mùi thuốc mê, ắt phải mở cửa sổ ra, vậy thì có thể tạo ra cơ hội cho người ở ngoài cửa sổ rồi. Sự thực chứng minh, quả thực suýt chút nữa kế hoạch đó đã thành công. Chỉ là bọn chúng không ngờ trước đó Tần Cửu đã cho Thẩm Phong mặc áo hộ thân bằng tơ Thiên Tẩm. Tô Thanh vốn cho rằng Thẩm Phong đã chết, cho nên trên công đường mới có thể kiêu ngạo như thế. Cho đến khi nhìn thấy Thẩm Phong xuất hiện, mới kích động như vậy.

Tô Thanh đã ở trong lao, rốt cuộc là ai thiết kế cuộc ám sát lợi hại như thế? Đậu Tư Ni này, cái tên khiêu khích như thế, tuyệt đối không phải một thuộc hạ dám tự ý làm chủ.

"Thuộc hạ đã phái người đến núi Thương Ngô lên lút nghe ngóng điều tra về Tô Văn Hương, phát hiện một chuyện rất kỳ quái."

Tần Cửu nhìn Mộ Vu Phi, chậm rãi hỏi: "Có phải không ai từng gặp Tô Văn Hương lúc nhỏ?"

Mộ Vu Phi kinh ngạc nhướn mày hỏi: "Làm sao mà đại nhân biết được?"

Tần Cửu nở nụ cười nhạt: "Đoán thôi, người nói tiếp đi."

Mộ Vu Phi từ từ nói: "Theo như lời đồn, từ nhỏ Tô Văn Hương đã được Tô Thanh đưa đến am Từ An ở núi Thương Ngô để dưỡng bệnh, năm năm trước từ núi Thương Ngô quay về. Thế nhưng, nói cách khác, nàng ta sống mười mấy năm ở núi Thương Ngô, cho dù bệnh nặng hơn nữa, dù là thường xuyên không ra khỏi cửa am, nhưng dù sao thì cô trong am vẫn nên có một hai người từng gặp nàng ta chứ. Thế nhưng rất kỳ quái, nữ tử trong am Từ An lại không có một ai từng thấy dáng vẻ lúc nhỏ của nàng ta. Ta nghe ngóng được, phát hiện phần lớn nữ tử trong am là xuất gia mấy năm gần đây, cho dù là những nữ tử lớn tuổi, cũng không phải ở am Từ An nhiều năm, mà là mới từ am khác đến. Cho nên, đều không biết Tô Văn Hương trước đây."

Tần Cửu cười lạnh lùng: "Am Từ An là từ đường của Tô phủ, nữ tử qua lại trong am này, đương nhiên do Tô phủ làm chủ. Như vậy xem ra, nữ tử trong am đó đã từng tiến hành một lần thanh tẩy lớn, những nữ tử hiện giờ, chỉ biết Tô Văn Hương hiện giờ, không biết Tô Văn Hương trước đây."

"Hiện giờ, trước đây, nói như vậy, Tô Văn Hương đó không phải là Tô Văn Hương?" Mộ Vu Phi trầm giọng nói.

Tần Cửu gật gù đầu: "Tô Văn Hương thật sự, Tam tiểu thư Tô gia từ nhỏ thân thể yếu nhược nhiều bệnh đó, e rằng đã bị bệnh chết rồi, người hiện giờ, chỉ là một đồng minh Tô Thanh tìm đến."

Tỳ Ba và Mộ Vu Phi đồng thời hít một hơi.

"Nói cách khác, năm năm trước, Tô Văn Hương từ am Từ An núi Thương Ngô quay về Tô phủ cũng đã không phải Tô Văn Hương thật sự rồi?" Tỳ Ba hỏi.

Tần Cửu không nói gì, mà hí hóp mắt suy nghĩ.

Năm năm trước, nàng vẫn còn ở kinh sư, nhưng chưa từng nghe thấy bất kỳ tin tức gì của Tô Văn Hương, cũng chưa từng thấy tên của nàng ta.

"Tuyên Ly, ta nhớ người có nói, hai năm trước Tô Văn Hương để lộ tung tích ở kinh sư vào hai năm trước?" Tần Cửu thần nhiên hỏi.

Mộ Vu Phi gật đầu nói: "Không sai, là vào lễ Cầu Tuyết hai năm trước."

Tần Cửu từ từ dựa vào ghế, khóe môi hiện lên một nét cười lạnh lùng.

Một nhân vật năm năm trước đã quay về kinh sư, nhưng chưa bao giờ lộ diện, mà vào hai năm trước mới bắt đầu lộ diện. Vậy chỉ có thể giải thích chuyện này rằng không phải Tô Văn Hương giả đó quay về từ năm năm trước, mà là hai năm trước.

Vậy thì, vì sao nói là năm năm trước? Chỉ sợ là vì loại bỏ nghi ngờ của mọi người. Vì sao phải chênh lệch thời gian như vậy?

Tần Cửu nhíu mày, trong lòng đột nhiên trầm xuống.

Tô Văn Hương giả kia, chỉ sợ là nhân vật then chốt của vụ án Bạch gia ba năm trước.

"Cửu gia, nếu như Tô Văn Hương là giả mạo, vậy thì, nàng ta chính là đồng minh của Tô Thanh rồi. Chỉ là, muốn tìm một đồng minh, thân phận thế nào chẳng được, vì sao nhất định phải giả vờ làm con gái ông ta chứ? Giả mạo một người, không phải là một chuyện rất phiền phức sao?" Tỳ Ba có chút khó hiểu.

Mộ Vu Phi thần nhiên nói: "Tô Văn Hương vì bệnh rất ít lộ diện, giả mạo nàng ta vẫn rất dễ dàng."

Tần Cửu tựa lên ghế nhắm mắt suy nghĩ, ai có thể ngờ được, Tô Văn Hương lại là một kẻ giả mạo chứ?

Trong phòng, có hương thơm ngào ngạt lan ra, rất khiến tinh thần tập trung tâm trạng bình tĩnh, chỉ là, da thịt lộ ra bên ngoài lại mơ hồ có chút ngứa ngáy.

"Hương gì mà thơm như vậy?" Tỳ Ba đột nhiên nói.

Mộ Vu Phi thần nhiên nói: "Là hoa quỳnh nở."

Tần Cửu mở mắt ra, chỉ thấy trên bệ cửa sổ đặt một bồn hoa, chỉ vì chưa nở hoa, nàng không chú ý đến đó là hoa gì. Lúc này nhìn lại, không phải là hoa quỳnh sao? Trong bóng đêm mấy nụ hoa đã từ từ nở rộ, đung đưa theo gió nhẹ, đóa hoa trong trắng cao quý đó đã nhẹ nhàng rung động, đưa từng cơn hương hoa vào trong phòng.

Tần Cửu cực thích hoa quỳnh, chỉ đáng tiếc, nàng lại không có phúc thưởng thức hoa quỳnh.

Khi nàng năm tuổi, có một lần, đồng liêu của phụ thân đã tặng một cây hoa quỳnh, phụ thân đã đặt nó ở trong phòng ngủ của nàng. Cách mấy ngày, đúng vào dịp hoa quỳnh nở rộ, trên người nàng nổi rất nhiều vết đỏ nhỏ, vừa ngứa vừa đau. Phụ thân đã triệu ngự y trong cung đến xem, đều cho rằng trên người nàng có nhiệt độc, uống rất nhiều thuốc cũng không đỡ. Về sau, hoa quỳnh qua kỳ nở hoa, vết đỏ trên người nàng cũng tự động đỡ dần. Lần này

phụ thân mẫu thân biết họa do hoa quỳnh dẫn đến, từ đó, trong nhà không còn hoa quỳnh nữa.

"Hoa này thật là xinh đẹp!" Tỳ Ba và Mộ Vu Phi nhào người lên bàn thưởng thức hoa quỳnh.

Tần Cửu lại phát hiện trên tay mình càng ngày càng ngứa, vén ống tay áo lên nhìn, vết đỏ nhỏ đáng yêu lại nổi lên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đệ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Yêu Tần Cửu

Editor: Xám

Tần Cửu lại phát hiện trên tay mình càng ngày càng ngứa, vén ống tay áo lên nhìn, vết đỏ nhỏ đáng yêu lại nổi lên rồi. Tần Cửu nhin xuống xúc động muốn đưa tay ra gãi, từ từ thả ống tay áo xuống, nhíu mày nói: "Tuyên Ly, chuyển hoa quỳnh này ra ngoài đi!"

Mộ Vu Phi và Tỳ Ba quay đầu nhìn Tần Cửu một cái, thấy đầu mày nàng cau chặt, sừng sốt nói: "Đại nhân không thích hoa quỳnh?"

Tần Cửu xoa khuôn mặt bắt đầu ngứa ngáy, biết trên mặt cũng không thể may mắn tránh khỏi, cười khổ nói: "Nhưng phàm là thứ mỹ lệ, đều mang độc."

Lúc này hai người mới chú ý đến vết đỏ trên mặt Tần Cửu, lập tức hiểu rõ.

Mộ Vu Phi vội sai người chuyển hoa quỳnh ra ngoài, Tỳ Ba mở cửa sổ ra, dùng quạt phẩy hương hoa trong phòng ra bên ngoài.

Một lát sau, trong phòng không còn hương hoa nữa.

Tần Cửu tựa lên ghế, đột nhiên hỏi: "Tuyên Ly, năm đó, nghĩa muội Bạch Tú Cẩm cũng chịu liên lụy ban chết, ta nhớ, là thất cô phải không?"

Mộ Vu Phi sừng sốt, không biết vì sao nàng đột nhiên hỏi việc này, thấp giọng chậm rãi nói: "Phải, toàn bộ nữ quyến treo cổ bằng ba lần lụa trắng."

"Vì sao đại nhân đột nhiên hỏi việc này?" Mộ Vu Phi hỏi.

Tần Cửu không nói gì.

Nàng nghĩ đến vừa rồi khi ở trước mặt Nhan Duật nói mình là Bạch Tú Cẩm, đã nhắc tới ba thước lụa trắng, vậy thì đã khớp rồi.

Nghĩ tới nghĩa muội Bạch Tú Cẩm, trong lòng Tần Cửu đột nhiên xuất hiện một khả năng, nếu như suy đoán đó là thật...

Tay nàng khẽ run lên, chỉ cảm thấy tinh thần đều lạnh.

888888888

Ánh trăng mờ ảo, sao sáng lơ mơ, trong phòng khách yên tĩnh không một tiếng động, chỉ nghe thấy tiếng róc rách của nước suối trong sân, nghe ra lại khiến người ta càng cảm thấy cô quạnh hơn.

Nhan Duật ngồi ở trong phòng khách, nhìn chăm chăm hoa và cây cảnh ở bên ngoài im lặng không nói gì. Bát khay chén cốc Nhan Duật đẩy rơi xuống dưới bàn khi Tần Cửu ở đây vừa nãy vẫn vô cùng bừa bộn, bởi vì không có mệnh lệnh của hắn, không ai dám đến thu dọn. Lúc này, Nhan Duật lại đang ngồi giữa đống hỗn độn đó, trên mái tóc đen như gỗ mun dính vài phiến lá, hình như hắn không nhận ra.

Nhan Duật lúc này rất khác hẳn của bất cứ lúc nào trước đây, không có vẻ tươi cười biếng nhác, không có sự ung dung trước sau như một, chỉ có sự lạnh lùng mà mị thấm vào xương tủy.

Từ đại mỹ nhân nhìn từ xa, cuối cùng vẫn là Chiêu Quân chậm rãi đi đến, thấp giọng khuyên hắn vào trong phòng dùng bữa tối.

Nhan Duật khoanh tay đứng dậy, vào phòng trước.

Bữa tối đã bày lên bàn từ lâu, Điều Thuyền và Ngọc Hoàn đã hâm nóng lại, thấy Nhan Duật đi vào, Tây Thi vội vàng dâng khăn gấm lên, lau sạch tay cho Nhan Duật.

Trong quá trình dùng bữa yên ắng mà lạnh lẽ, Điều Thuyền không nhịn được nói: "Vương gia, có câu này, nô tỳ không biết có nên nói không!"

Đuôi mắt Nhan Duật nhướng lên, con ngươi hẹp dài lạnh lùng yêu mị liếc Điều Thuyền một cái, thản nhiên nói: "Nói!"

Điều Thuyền do dự một lát, lẩy hết dừng khí nói: "Bốn người nô tỳ cảm thấy, vương gia ngài đã yêu Cửu gia rồi!"

Chiêu Quân, Ngọc Hoàn và Tây Thi liên tục gật đầu nói phải.

Bốn người đã sớm cảm thấy Nhan Duật đối xử với Tần Cửu khác biệt, nhưng bởi vì chấp niệm của Nhan Duật với Bạch Tố Huyền quá sâu, nên không dám nhắc đến.

Nhan Duật buông bát sứ trong tay xuống, bình tĩnh hỏi: "Vì sao thấy thế?"

Điều Thuyền nói: "Vương gia, trong lời nói hàng ngày của ngài, số lần nhắc đến Cửu gia càng ngày càng nhiều."

Đuôi lông mày của Nhan Duật nhướng nhẹ, không chút do dự nói: "Đó là vì gần đây bản vương hợp tác với Cửu gia càng ngày càng nhiều, đương nhiên nhắc đến nàng ta càng ngày càng nhiều."

Ngọc Hoàn: "Vương gia, mỗi lần ngài gặp mặt Cửu gia, càng lúc càng chú ý đến cảm nhận của nàng ta."

Nhan Duật nghiêng khuôn mặt như ngọc, lời nói giống như gió thoảng mây trôi: "Đó là bản vương trời sinh đã biết thương hương tiếc ngọc!"

Chiêu Quân: "Vương gia, ngài hi vọng Cửu gia là Bạch Tố Huyền, đó là bởi vì ngài đã thật sự yêu Tần Cửu, lại không muốn phải bội tình cảm với Bạch Tố Huyền, cho nên mới hi vọng hai người các nàng là một người! Khi Cửu gia nói với ngài nàng ta không phải, ngài mới mất mát, đau lòng như thế."

"Bản vương mất mát lúc nào, đau lòng lúc nào? Các người nhìn thấy ta đau lòng mất mát à?" Nhan Duật gắt hỏi.

Bốn nữ tử đồng thời im lặng, thầm nói trong lòng: Rõ ràng vừa rồi ngài đang đau lòng mất mát!

Tây Thi vẫn luôn ít lời cười thần nhiên nói: "Vương gia càng không thừa nhận, thì càng chứng minh đó là thật. Nếu như thật sự không yêu, vương gia cần gì phải giải thích?!"

Bàn tay cầm cốc của Nhan Duật cứng đờ.

Đúng vậy, hẳn cần gì giải thích với mấy nha đầu này?

"Vương gia, theo quan sát trong thời gian dài của Phán Hình với Lan Xá ở Vô Ưu cư, hẳn vẫn còn là một đồng nam tử. Nói như vậy, Cửu gia không hề chung đụng với Lan Xá. Từ đó mở rộng ra, có lẽ Cửu gia không phải Câu Hồn Hồng Y dám đăng tã mị trong lời mọi người." Chiêu Quân chậm rãi nói.

"Cái đó, đồng nam tử cũng có thể nhìn ra?" Nhan Duật híp mắt.

Chiêu Quân cười nói: "Người bình thường không nhìn ra được, nhưng Phán Hình ở Vô Ưu cư nhiều năm, vẫn có chút năng lực phân biệt đó."

Nhan Duật xấu hổ, nữ tử dưới quyền hẳn đều là người thế nào vậy?

Chiêu Quân thở dài: "Nếu như vương gia không thừa nhận, vậy nô tỳ cũng khó mà nói rồi."

"Cứ nói dừng ngay!" Nhan Duật chậm rãi húp nốt ngụm cháo cuối cùng.

"Vừa rồi, nô tỳ đã phái người đi nghe ngóng, nghe nói Cửu gia đi ra khỏi vương phủ, không lâu sau đã đến Linh Lung các, về sau An Lăng Vương cũng đến, sau đó hai người bọn họ, đã..." Chiêu Quân muốn nói lại thôi.

Trái tim Nhan Duật "bùm" một cái đã rớt một nhịp đập, ngụm cháo cuối cùng vừa hóp vào miệng đã dừng trong cổ họng quên nuốt xuống.

"Rồi sao? Ôm nhau, hôn nhau, hay là ngủ chung rồi? Người cứ nói đi!" Điều Thuyền hỏi rất nghiêm túc.

Chiêu Quân liếc Điều Thuyền một cái, rừ lông mi xuống, chậm rãi nói: "Chuyện đó, người tự tưởng tượng đi, một cô nương như ta khó nói ra miệng được."

"À!" Điều Thuyền cúi đầu tự tưởng tượng.

Nhan Duật từ từ đặt bát xuống, Chiêu Quân lễ độ cung kính đi đến nói: "Vương gia, ngài ăn thêm một bát nữa nhé."

Nhan Duật không nói gì, chỉ thông thả ung dung dùng khăn gấm lau tay, đứng dậy đi ra ngoài. Nhìn hướng hắn đi ra, lại không phải về sương phòng nghỉ ngơi, mà là đi ra khỏi phủ.

88888888

Tần Cửu mang theo khuôn mặt đầy vết đỏ đi ra khỏi Linh Lung các, ngồi xe ngựa về phủ.

Sắc đêm đã khuya, người qua lại trên đường thưa thớt, Tần Cửu nghe tiếng bánh xe lao xao có chút mệt mỏi buồn ngủ. Có Tỳ Ba và Mộ Vu Phi ngăn cản, hôm nay nàng cũng không uống nhiều. Nhưng đã bốn ba một ngày, dù sao cũng có chút uể oải, hiện giờ cơ thể nàng vốn không khỏe.

Bên ngoài có Tỳ Ba trông coi, Tần Cửu bèn tựa vào vách xe ngủ thiếp đi. Ngủ giấc này rất sâu, đến khi tỉnh lại, nàng phát hiện xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, mà mình vẫn đang ở trong xe ngựa.

Nàng cho rằng đã đến phủ rồi, bèn vén rèm xe lên.

Nhưng bên ngoài lại không phải phủ đệ mà nàng ở, mà lại là một con ngõ nhỏ hẹp.

Tần Cửu đi xuống khỏi xe ngựa, đi vào trong ngõ nhỏ, gió đêm chợt nổi lên, cảm giác mát mẻ thấm qua y phục, làm dịu da thịt. Không hề khiến người ta cảm thấy lạnh, chỉ là cảm giác mát mẻ thấm vào tim. Trong ngõ nhỏ trồng vài cây quế cao lớn, mùi hương hoa quế lan ra trong gió, hương thơm ngọt ngào nồng nàn, khiến người ta mê say.

Ba bốn đóa hoa màu vàng nhỏ bé bay múa theo gió và lên y phục của Tần Cửu.

Cuối cùng Tần Cửu đã biết bây giờ nàng đang ở đâu rồi.

Đây là một khu nhà dân trong Lệ Kinh, không ở Cẩm Tú phường, là nơi ở của dân thường. Khung cảnh xung quanh ở đây khá đối lập với Cẩm Tú phường, thanh tịnh hơn nhiều, không có nhà cao cửa rộng, chỉ có từng khoảng sân nhà kề nhau. Mặc dù không rộng, nhưng cũng dọn dẹp ngăn nắp đẹp đẽ.

Nàng nghiêng đầu, mượn ánh trăng mờ ảo, nhìn thấy khoảng sân nhỏ đẹp đẽ ở một bên ngõ nhỏ. Trên tường trắng của căn nhà vẫn có dây thường xuân màu xanh biếc leo đầy, biến tường trắng thành tường bao màu lục. Từ trong hàng rào hơi hé có thể nhìn thấy cây lựu và hoa qua trồng trong sân. Cây lựu đã qua mùa nở hoa, giữa cành lá kết đầy quả lựu to, có quả đã nứt miệng, lộ ra hạt long lánh đỏ hồng.

Một năm nọ, trong lúc vô tình nàng và Nhan Túc đã đi dạo đến nơi này, đã bị mảnh sân kia hấp dẫn, thật ra, chủ yếu là bị cuộc sống an nhàn của ông bà sống trong sân hấp dẫn.

Đôi vợ chồng già đó không có con cái, nhưng giúp đỡ lẫn nhau sống rất vui vẻ. Ông lão tự mình hái hoa quả trong sân nhà mình xuống chiêu đãi hai người bọn họ ăn. Bà lão hái vài quả lựu lớn tặng cho bọn họ, nói là quả lựu nhiều hạt. Nàng khi ấy không hề nghe ra hàm nghĩa khác trong lời bà lão, nhưng Nhan Túc lại biết, nhưng cũng không nhắc nhở nàng, ung dung thản nhiên nhìn nàng vui vẻ nhận lấy quả lựu, ăn mà miệng đầy nước.

Sau đó, hần nói, nếu như nàng thích nơi này, sau này, ta sẽ mua lại nơi này, tặng cho nàng được không.

Nàng nói, được! Thiếp cảm thấy buổi tối ở đây cực kỳ yên tĩnh, sau này chúng ta sẽ gọi nơi đây là Thanh Dạ uyển được không?

Hần nói, được, chúng ta cũng trồng một sân đầy lựu.

Nàng nói, vì sao?

Hần mỉm cười với nàng: Lựu nhiều hạt!

Lúc này nàng mới tỉnh ngộ, hiểu ra hàm nghĩa của nhiều hạt kia, trong nháy mắt đã đỏ mặt, xấu hổ đánh hần vài quyền, hần cười ha ha đón nhận.

(Hạt trong tiếng hần là từ, từ cũng có nghĩa là con cái.)

Đêm hôm đó, buổi tối thu mát mẻ đó, hương hoa của cây quế đó, vị ngọt của lựu, và cả độ ấm từ nụ hôn nồng nhiệt của hần, cùng với Thanh Dạ uyển, tất cả đã in dấu trong lòng nàng.

Nhưng, thật ra trong lòng nàng và hần đều hiểu rõ, Thanh Dạ uyển chỉ là một giấc mộng trong lòng hần và nàng. Với thân phận của hần và nàng, bọn họ vĩnh viễn không thể ở đây giống như đôi phu thê già đó, sống cuộc sống an nhàn như thế.

Tần Cửu lại nhìn Thanh Dạ uyển một cái, chuyển hướng sang Tỳ Ba, nhú mày hỏi: "Sao lại muốn đưa ta đến đây."

Tỳ Ba thản nhiên nói: "Chỉ là vì để khiến ngài quên đi."

Tần Cửu cười nhạt: "Ta đã quên lâu rồi."

Nàng lại nhìn vào trong sân.

Trong sân là ngôi lầu nhỏ hai tầng ngói xanh tường trắng, lúc này, từ trong cửa sổ của lầu hai, lộ ra ánh sáng sáng trắng.

Ba năm rồi, đôi phu thê già đó vẫn còn sống, vẫn sống hạnh phúc ở đây, Tần Cửu nghĩ đến đó, trong lòng càng vui mừng.

Lần cuối cùng nàng ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ, lại thấy trên giấy cửa sổ phản chiếu bóng dáng một nam một nữ. Nhìn qua lại là một đôi vợ chồng trẻ tuổi, sự vui vẻ vừa mới dâng lên trong lòng Tần Cửu lập tức tiêu tan, thì ra chiếc sân này đã đổi chủ rồi.

Tần Cửu đi dọc theo con ngõ nhỏ ra ngoài, khi ở đầu ngõ, nàng lại quay đầu nhìn một lần nữa, ngay sau đó sai Tỳ Ba đánh xe ngựa rời khỏi đây.

Trong gió, hương hoa quế say lòng người vẫn còn nguyên.

Bóng dáng một nam một nữ đó lại hiện lên rõ ràng trong đầu.

Nàng nhận ra được, nam nhân đó là Nhan Túc, về phần nữ nhân, hẳn là Tô Văn Hương rồi. Chắc hẳn, xe ngựa của phủ An Lăng Vương nhất định dừng ở một cửa ngõ khác.

*Lời tác giả:

Về dị ứng hoa quỳnh.

Thất thức thật sự không biết chuyện này, chỉ có hai người Nhan Túc và Tần Cửu biết. Ngẫm lại, nếu như thất thức biết, vậy thì không phải bí mật rồi, Tô Văn Hương cũng sẽ biết đúng không?

Về Thanh Dạ uyển.

Thật ra Tô Văn Hương biết nơi này, nhưng không biết Tần Cửu đã đặt tên cho Thanh Dạ uyển.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Khi thất thức yêu 1

Editor: Xám

Bởi vì Tỳ Ba dừng xe ở một cửa ngõ khác, cho nên không thu hút sự chú ý của thị vệ dưới quyền Nhan Túc. Đường phố ở đây nhỏ hẹp, xe ngựa rẽ trái quẹo phải, một lát sau đã chạy đến đường cái Chu Tước.

Tần Cửu lẳng lặng ngồi ở trong xe ngựa, tiếng bánh xe lăn lộc cộc và tiếng vó ngựa lanh lảnh, ở trong màn đêm tiêu điều thế này, nghe ra lại có một cảm giác kỳ ảo. Bởi vì vừa rồi đã ngủ một giấc, lúc này không hề buồn ngủ. Nàng vén rèm xe lên, chăm chú nhìn bóng đêm bên ngoài.

Người qua lại trên đường cái thưa thớt, vì bóng đêm đã thẫm, tiếng huyền não âm ỉ thường ngày đã mai danh ẩn tích hết, hai bên đường phố trồng cây hoa, dưới ánh trăng, mơ hồ nhìn thấy trên mặt đường lát đá xanh, có cánh hoa đỏ rơi rụng ngổn ngang ngoài đó, trong điểm lệ lệ ra hoang vu khó giấu.

Tần Cửu hít mát, nghe thấy tiếng vó ngựa mơ hồ truyền đến phía sau xe ngựa. Sau khi đi vào đường lớn Chu Tước không lâu, phía sau vẫn luôn có tiếng vó ngựa truyền đến, là có người bám theo phía sau xe ngựa bọn họ từ đằng xa.

Bởi vì không bao lâu nữa đã là ngày hội Trung thu, cho nên mấy ngày gần đây đã hủy bỏ giới nghiêm ban đêm. Nhưng lúc này đêm đã khuya, người đi lại trên đường vẫn cực thưa thớt, cho nên nghe tiếng vó ngựa này có chút quỷ dị.

Tần Cửu nghi ngờ có người gây bất lợi cho nàng, bởi vì nàng đã sớm đoán được, một khi động đến Tô Thanh, Nhan Túc nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng. Nhưng bởi vì biểu hiện của Nhan Túc ở trên công đường hôm nay đã vượt ra ngoài dự liệu của nàng, nàng cảm thấy Nhan Túc vẫn sẽ chưa động thủ với nàng, cho nên có chút buông lỏng cảnh giác. Đương nhiên, vụ án của Bạch gia đã lộ ra một góc núi băng, cũng không phải chỉ kéo theo phe Nhan Túc. Tiếng vó ngựa đột ngột vang lên ở phía sau vào lúc này, cũng có khả năng là người khác, nhưng bất luận là ai, hơn phân nửa là nhắm vào nàng.

"Tỳ Ba, bảo phu xe đến giao lộ phía trước thì rẽ phải, người ra ngoài xem xem là kẻ nào đang bám theo." Tần Cửu nhíu mày, mắt phượng híp lại, lộ ra vẻ lạnh lẽo cực kỳ lệ.

Xe ngựa tiếp tục đi đến phía trước, chính là một giao lộ. Tần Cửu vừa dặn dò xong, Tỳ Ba đã nhảy từ trong xe ngựa ra ngoài. Trong thoáng chốc, thân người đã nhảy lên nóc nhà dân trên đường, đứng trên ngói xanh rải đầy sương đêm.

Một lát sau, đã có mấy người cưỡi ngựa chạy tới, mấy người trên ngựa lại không cố ý che giấu hành tung, thế nhưng, rất rõ ràng là đi theo xe ngựa của Tần Cửu. Xe ngựa chạy chậm, bọn họ cũng lập tức chậm lại, xe ngựa chạy nhanh, bọn họ cũng trở nên nhanh hơn.

Tỳ Ba nhíu mày, sau khi mấy con ngựa chạy qua, bám theo mấy người từ nóc nhà xa xa.

Phía trước lại đến một giao lộ, Tần Cửu sai phu xe dừng xe ngựa ở bên đường. Nàng vén rèm xe lên, cơ thể uyển chuyển mang theo tao nhã nhập cốt, nhảy ra khỏi xe ngựa, liếc nhìn về phía sau một cái, chỉ thấy mấy người cưỡi ngựa đó cũng đã dừng lại bên đường. Ánh mắt nàng nhanh chóng đảo lên người mấy người, cơ thể uốn éo, cả người đã nhẹ nhàng lướt đi như ảo ảnh. Khung thêu hoa trong tay nàng giờ cao theo gió, mấy sợi tơ đã bắn thẳng ra ngoài.

Bóng đêm rất đậm, trăng lạnh lơ mờ, mấy người đó nhìn thấy thấp thoáng một bóng người yếu điệu mảnh khảnh vút lên trời rồi nhảy tới, hạ xuống cách trước không xa. Váy đỏ của nàng bay múa, tay áo như mây giãn nhẹ ra trong đêm tối, mấy tia sáng đã lóe lên.

Nhân lực của bọn họ vô cùng lợi hại, vội vàng lác mình tránh đi. Tần Cửu đầu chịu buông tha bọn họ, nàng lại muốn xem xem rốt cuộc do ai phải đến điều tra theo dõi bọn họ. Mà đúng vào lúc này, Tỳ Ba từ phía sau cũng chạy tới, hai người đánh từ hai mặt, vốn là định bắt sống mấy người này.

Đúng lúc này, trong bóng đêm, nghe thấy một người giống như là cười trầm thấp một tiếng khiến người ta phiêu bạt giang hồ.

Dưới ánh trăng hơi mờ, Tần Cửu mơ hồ nhìn thấy một bóng người trác tuyệt nhảy xuống khỏi ngựa, đứng cách trước mặt nàng không xa.

Tần Cửu ngẩn ra, rất nhanh đã nhận ra được người đó là Nhan Duật. Nàng kinh ngạc nhướng mày, lười biếng tựa vào xe ngựa, cười nhạt nói: "Đêm hôm khuya khoát thế này, vương gia lên lút vụng trộm đi theo sau xe ngựa của ta làm gì?"

Nhan Duật mỉm cười, đôi con ngươi đen sâu thẳm, xuyên qua bóng đêm trùng trùng, lẳng lẳng dừng ở trên người Tần Cửu.

"Nếu như ta nói ta thích Cửu gia, đi theo sau xe ngựa của Cửu gia là muốn bảo vệ Cửu gia, ngươi tin không?" Nhan Duật nhướng mày nói, dưới ánh trăng gương mặt gần như đẹp đẽ tà ma càng khiến người ta mê say.

Tần Cửu nghiêm mặt nói: "Ta tin!"

"Thật ư?" Nhan Duật thấp giọng nói.

"Giả đó!" Tần Cửu cười phì một tiếng: "Ta đoán là ngài đến chỗ kia phải không."

"Chỗ kia, chỗ nào?" Nhan Duật chậm rãi hỏi.

Tần Cửu giơ tay vén lại búi tóc, chỉ vào giao lộ phía trước nói: "Chỗ kia kia."

Nhan Duật nhìn qua theo hướng Tần Cửu chỉ, phát hiện đã đến cửa ngõ Phi Y, rẽ vào trong ngõ nhỏ, đã đến Vô Ưu cư. Nói như vậy, chẳng lẽ là Tần Cửu đến Vô Ưu cư. Vừa mới gặp riêng Nhan Túc, chẳng mấy chốc đã đến Vô Ưu cư rồi, đúng là rất bận.

"Nói như vậy, Cửu gia đang đến Vô Ưu cư?" Nhan Duật hí mắt hỏi.

"Đúng vậy! Vương gia không phải sao? Nếu như đã gặp rồi, chúng ta cùng đi đi!" Tần Cửu mời.

Nhan Duật cười nói: "Cũng được. Nói ra, cũng có mấy ngày bản vương không đến rồi."

Hai người cùng đến Vô Ưu cư.

Mặc dù đã sắp đến canh ba, nhưng trong Vô Ưu cư lại đầy ắp oanh ca yến ngữ, rất náo nhiệt. Các nữ tử kiều diễm tay cầm khăn gấm, đôi mắt xinh đẹp đón tới đưa đi, lúc nào giọng nói ngọt lịm cũng kéo theo âm cuối rất dài, xoáy tít vài vòng giữa không trung mới chịu rơi vào tai người, mị hoặc đến mức khiến xương cốt người ta rã rời.

Bóng dáng nhảy múa đung đưa, sênh ca không dứt, hương rượu dày đặc trong không khí, mùi son phấn ngọt ngào, còn có đủ loại hương liệu hoặc sang quý hoặc rẻ mạt.

Nơi trắng hoa, thật đúng là xa hoa lãng phí và náo nhiệt không thể tả bằng lời.

Tần Cửu và Nhan Duật cùng băng qua tiền sảnh ồn ào náo nhiệt, đi thẳng đến hậu viện.

Nếu nói một nam một nữ làm bạn cùng đến dạo chơi ở kỹ quán, việc này ở Vô Ưu cư cũng là lần đầu gặp. Thôi ma ma nhìn thấy hai người đã đến, vội vàng sai người đi truyền Phán Hinh và Lan Xá qua đó hầu hạ.

Trong lầu các ven hồ của hậu viện, đã tách rời tiếng huyên náo của tiền sảnh, rất tĩnh mịch.

Hai người vừa ngồi xuống trong phòng, Phán Hinh và Lan Xá đã một trước một sau đi đến.

Phán Hinh xoay người ngồi ở bên cạnh Nhan Duật, cười nhẹ nói: "Lâu vậy rồi vương gia cũng không đến thăm Phán Hinh, có phải vương gia không thích Phán Hinh nữa rồi không?" Nhan Duật liếc Tần Cửu một cái, cười trầm thấp nói: "Sao có thể không thích chứ, nàng xem bản vương nhớ nàng đến mức sắp hao gầy rồi. Cái này gọi là gì ấy nhỉ, là bóng nàng tiêu tan khiến người tiêu tụy, đúng không?"

"Nếu như nhớ Phán Hinh, sao vương gia không đến thăm Phán Hinh." Phán Hinh ngồi ở bên cạnh Nhan Duật, tựa lên người hân hờn dỗi nói.

Hôm nay Phán Hinh trang điểm cực kỳ bắt mắt.

Tóc đen chải thành búi rủ xuống, trên búi tóc cài trâm, điểm lệ.

Tô mày vẽ mắt, khuôn mặt trang điểm xinh đẹp, kiều mị.

Một bộ váy xanh biếc, một đôi giày tơ màu trắng thêu viền vàng gắn hoa ngọc lan, đẹp dễ.

Từ khi Tứ đại mỹ nhân đến đây tìm hiểu tin tức của Lan Xá, Phán Hinh đã biết Nhan Duật có chút tâm tư với Tần Cửu. Bây giờ nghe nói hai người cùng đến đây, vội vàng hao tâm tổn trí trang điểm một phen. Trên y phục còn vậy hương hoa nhàn nhạt, mùi hương tràn vào cánh mũi.

Tần Cửu cảm thấy Phán Hinh hôm nay không giống dáng vẻ dịu dàng thường ngày lắm, hơn nữa nàng ta vừa ngồi xuống, đã ôm lấy cánh tay Nhan Duật, còn tựa đầu lên bả vai hân thành thoảng nói nhỏ, cười duyên hỉ hả.

Lan Xá đi đến chiếc ghế bên cạnh Tần Cửu rồi ngồi vào chỗ, cúi mắt xuống, mím môi không nói gì.

Tần Cửu mỉm cười nói: "Có mấy ngày không gặp, Lan Nhi càng xuất trần hơn rồi."

Lúc này Lan Xá mới ngước mặt nhìn Tần Cửu một cái, giận dữ nói: "Cửu gia ngài cũng biết mấy ngày rồi ngài không đến thăm ta sao?"

Mắt phượng của Tần Cửu híp lại, cực kỳ hẹp dài quyến rũ.

Nàng cười tươi như hoa nói: "Lan Nhi đang tức giận rồi." Lan Xá ra vẻ thế này cũng quá giống rồi, rõ ràng là một oán phụ trong khuê phòng.

Tần Cửu không thể không đưa tay ra, vỗ vỗ vai hân, lại đưa ngón tay nhỏ xinh, nhéo khuôn mặt Lan Xá, nói đùa với hân: "Ta cũng luôn nhớ tới người đây, người không thấy ta cũng gầy đi giống Nghiêm Vương gia sao?"

"Vương gia là do nhớ Phán Hinh, không biết Cửu gia là nhớ ai đây." Lan Xá bĩu môi nói.

Tần Cửu cười như không cười nhìn hân một cái: "Đương nhiên ta cũng nhớ người rồi."

Nhan Duật nhìn Tần Cửu, đột nhiên ghé gần đến bên tai Phán Hinh, thấp giọng hỏi: "Người khẳng định tiểu tử Lan Xá này là đồng nam từ sao?"

Phán Hinh chớp mắt, cười đến mức phong tình vạn chủng: "Ta dám khẳng định, nếu như vương gia không tin, chỉ bằng đêm nay ta ở chung với hân để nghiệm chứng." Nhan Duật lắc đầu, đôi mắt hơi híp, lông mi giống như chứa đựng ánh sáng nhạt tinh tế mê đắm, cụp xuống, rồi lại ngước lên, đột nhiên lười biếng nói: "Cửu gia, chúng ta lại chơi một ván bài lá được không?"

Tần Cửu híp mắt cười nói: "Vương gia nói như thế, ta cũng hơi ngứa tay rồi."

"Có điều, lần này vẫn muốn đánh cược."

"Vương gia muốn cược gì?" Tần Cửu cười tủm tỉm hỏi.

Nhan Duật tựa lên ghế cười đến xấu xa: "Cửu gia còn nhớ ván lần trước chúng ta cược ở đây phải không?"

Đương nhiên Tần Cửu nhớ, lần trước, nàng và Nhan Duật chơi bài lá ở đây, đánh cược chính là, ai mà thua, người đó tùy ý để người thắng sắp xếp. Lần đó là Tần Cửu thắng, nàng đã đưa Nhan Duật đến để lãng. Mà đêm nay, Nhan Duật hào hứng như thế, không biết muốn cược cái gì.

"Đương nhiên ta nhớ." Tần Cửu cười quyến rũ: "Nhớ đêm đó vương gia đã thua."

Nhan Duật bình tĩnh nói: "Vẫn là cược như thế, Cửu gia cảm thấy thế nào?"

Tần Cửu nhú mày, cười như không cười nói: "Vương gia thật sự muốn cược cái đó, không sợ thua sao? Việc ta muốn sắp xếp cho vương gia lần này cũng không đơn giản như lần trước đâu."

Nhan Duật cười thật thấp: "Bộ dạng này của Cửu gia là sợ sao? Nếu như sợ rồi, vậy thì đổi cược, nếu như bản vương thắng thì để Lan Xá tiếp bản vương một đêm đi. Ai cũng biết Lan Xá bị người bao rồi, ngay cả cơ hội ra tay bản vương cũng không có, lần này, Cửu gia cứ nể mặt bản vương, lấy Lan Xá đặt cược được không?"

Tần Cửu híp mắt, cười như không cười nói: "Nhưng ta không làm được, hơn nữa Lan Nhi là người của ta, sao ta nỡ để hân tiếp vương gia."

Trong mắt Nhan Duật lóe lên một tia sáng, tương đối tiếc rẻ nhìn Lan Xá một cái, mặt không biến sắc như ong mỳ nói: "Nếu như Cửu gia luyến tiếc, vậy thật quá đáng tiếc rồi, nếu thế, vẫn đánh cược như lần trước đi."

Phán Hinh mỉm cười xóc bài, phát đến tay Tần Cửu và Nhan Duật.

Tần Cửu cầm bài trong tay nhìn, nhú mày, tuy rằng bài trong tay nàng không đẹp lắm, nhưng muốn thắng Nhan Duật thì vẫn có nắm chắc. Nhưng hai người chơi một lát, Tần Cửu lại phát hiện rõ ràng kỹ năng đánh bài của Nhan Duật không cùng một trình độ với lần trước.

Nàng còn nhớ, lần trước nàng thắng rất dễ dàng, lần này, e rằng không dễ thắng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Khi thất thúc yêu 2

Editor: Xám

Nàng còn nhớ, lần trước nàng thắng rất dễ dàng, lần này, e rằng không dễ thắng.

Sự thực chứng minh phán đoán của Tần Cửu là đúng, không phải không dễ thắng Nhan Duật, mà là hoàn toàn không thắng nổi. Cũng không biết là Nhan Duật may mắn, hay là vận may của nàng tệ, Nhan Duật không chỉ có bài đẹp khác thường, mà kỹ năng đánh bài cũng cực cao.

Hai người chơi liền ba ván. Ván thứ nhất, Tần Cửu không thắng, Ván thứ hai, Nhan Duật không thua. Ván thứ ba, nàng nói hòa đi, Nhan Duật không chịu.

Thua liền ba ván.

Loại bài lá này, thỉnh thoảng nữ tử trong khuê các như các nàng cũng chơi một chút, kỹ năng đánh bài của nàng vẫn luôn rất khá, lần này lại thua triệt để như vậy. Nhưng trước đó đã nói ba ván thắng hai, nàng nên giận ném bài lá lên mặt bàn (Thật ra, nàng rất muốn ném lên mặt Nhan Duật, chơi bài lá nghiêm túc như thế làm gì?)

Nhan Duật thông thả ung dung trải bài trong tay lên mặt bàn, mỉm cười nói từng chữ từng hồi: "Cửu gia, người thua rồi!"

"Ta biết!" Nàng không chỉ thua, còn thua rất thảm, có nhất thiết phải nhắc lại lần nữa không?

"Vậy thì, muốn cược phải chịu thua, có phải Cửu gia nên tuân thủ đặt cược của người không!" Nhan Duật từ từ nhả ra câu nói trong dự đoán này, bất chợt, tận sâu trong đôi mắt hẹp dài như thẳm đầy mực đặc có ánh lửa mơ hồ lóe lên.

Trên mặt Tần Cửu vẫn cố ý duy trì ý cười bình thản như nước, thản nhiên hỏi: "Lần trước, ta nhớ kỹ năng đánh bài của vương gia không cao như thế này, không ngờ mới không bao lâu, kỹ năng đánh bài đã cao minh như thế, thật sự rất giỏi."

Nhan Duật nói khoác mà không biết ngượng: "Tất nhiên, bản vương không chỉ có kỹ năng chơi bài tốt, bài cũng đẹp."

"Vận may của vương gia thật là tốt." Tần Cửu cười nhẹ nói.

Nhan Duật cười ung dung với Tần Cửu: "Đó là vì ta đã gian lận."

Tần Cửu trừng to mắt.

Vừa rồi, nàng đã kinh ngạc trước vận may của Nhan Duật, hết lần này đến lần khác lấy được bài đẹp, có điều, nàng chưa từng nghĩ đến phương diện gian lận này, và lại nàng cho rằng, chơi bài lá với nàng, hẳn là Nhan Duật sẽ không đến mức làm chuyện gian lận.

Ai ngờ, người ta lại làm. Hơn nữa, còn làm rất đúng lý hợp tình, thật đúng là vô liêm sỉ đến mức quang minh chính đại mà.

"Này, sao ngài có thể gian lận chứ, thắng như vậy, có phải nên không tính không." Tần Cửu thản nhiên nói.

Nhan Duật đưa tay xoa cằm, cười đến mức hõn xiêu phách lạc: "Này, Cửu gia người cũng không nói không cho gian lận, lại không nói gian lận không tính. Sao, Cửu gia đang muốn nuốt lời?"

Tần Cửu nhũ mày, được rồi, quả thực nàng không hề nói như vậy. Chỉ là, này này, không phải chơi bài đều không thể gian lận sao? Tại sao đến chỗ Nhan Duật, gian lận lại là bình thường, không gian lận lại là không bình thường vậy. Đây là đạo lý gì?

"Các người ra ngoài cả đi, ta có chuyện muốn nói với Cửu gia." Nhan Duật lười biếng nói.

Phán Hình cười dịu dàng nói: "Đã như vậy, chúng ta ra ngoài hết đi. Lan Xá, đi thôi."

Phán Hình không quên gọi Lan Xá.

Lan Xá nhìn Tần Cửu một cái, không cam lòng nói: "Lâu lắm rồi không gặp Cửu gia, vốn là muốn đêm nay hầu hạ Cửu gia vui chơi thật chu đáo. Cửu gia nói chuyện với vương gia xong, có thể đến chỗ Lan Xá không, ta mới học múa, vẫn muốn nhảy cho Cửu gia xem đấy."

"E rằng đêm nay Cửu gia không đến được rồi, Lan Xá người cũng đừng đợi nữa." Nhan Duật nói với giọng điệu chua lèm.

Phán Hình chậm rãi bước tới, túm ống tay áo Lan Xá nói: "Lan Xá mới học múa sao, vậy thì nhảy cho ta xem đi." Vừa nói vừa kéo Lan Xá đi.

Rất nhanh người trong phòng đã lui đi sạch sẽ, chỉ có Tỳ Ba vẫn ôm kiểm đứng ở bên người Tần Cửu.

Nhan Duật cau mày nói: "Tỳ Ba, sao ngươi không đi, ta và Cửu gia muốn thân thiết, ngươi cũng muốn ở đây nhìn?"

Tỳ Ba lập tức xấu hổ đến mức không biết làm thế nào cho phải, Tỳ Ba cũng không tính là ngốc, thật ra cũng đã sớm nhìn ra, giữa Nhan Duật và Tần Cửu có chút mập mờ. Hắn liếc Tần Cửu một cái, thấy nàng gật gật đầu với mình, bèn cúi đầu ôm kiểm đi ra ngoài.

Khi trong phòng chỉ còn lại Nhan Duật và Tần Cửu, trong nháy mắt hình như cảm giác không được tự nhiên trong lòng Tần Cửu đã tăng mạnh.

Tuy Vô Ưu cư là thanh lâu, nhưng căn phòng này lại được bài trí tao nhã mà không mất đi vẻ hoa lệ. Ánh nến đỏ nóng cháy mãnh liệt, rèm châu thủy tinh theo gió đêm va vào nhau phát ra tiếng vang đĩnh đạc trong trẻo. Trên chiếc giường lớn ở bên cạnh, chái đệm chăn hoa lệ, hương thơm dịu dịu đốt trong hư hương như có như không.

Vừa rồi, nàng vẫn chưa cảm thấy gì, bây giờ đột nhiên phát hiện, sao tất cả những thứ này lại khiến người ta mất tự nhiên như vậy.

Trên chiếc bàn Tần Cửu và Nhan Duật chơi bài lá đặt ly rượu, bên trong đựng rượu ngon với hương rượu sực nức. Nhan Duật ngồi ở trên ghế, ánh nến đỏ tươi giống như ráng chiều trải ra, mà cái bóng nông nông sâu sâu lên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn. Khóe môi hắn hiện lên ý cười nhàn nhạt, ánh sáng trong mắt dập dờn, nhìn không ra đang suy tính những gì.

Tần Cửu cũng vậy, thần sắc trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần là bình tĩnh, nhưng thật ra trong lòng đã sớm trở nên cuộn trào.

Phạm vi của câu nói mặc ngươi sắp xếp thật sự rất rộng.

Giả sử, nếu như Nhan Duật yêu cầu gì đó quá đáng một chút, nàng nên làm thế nào? Thật ra gần như có thể khẳng định, hắn nhất định sẽ đưa ra yêu cầu quá đáng, nếu như hắn không đưa, hắn sẽ không phải Nhan Duật rồi.

Lúc này, thật ra Tần Cửu rất hối hận vừa rồi trong lúc xúc động đã đánh cược với Nhan Duật.

Ánh mắt Nhan Duật lướt đi vài vòng trên khuôn mặt cười của Tần Cửu, mạch nước ngầm trong hai mắt cuộn trào mãnh liệt, chỉ cảm thấy biểu cảm bình tĩnh lúc này của nàng rất chướng mắt, chọc lòng hắn có chút khó chịu.

"Vương gia, có gì dặn dò, ngài cứ nói đi!" Tần Cửu cố ý kéo chậm tốc độ nói chuyện, thấp giọng hỏi.

Nhan Duật đưa ngón tay lật bài lá tẩn mắt trên mặt bàn trước mặt, trong lòng đột nhiên có chút căng thẳng. Hắn bưng ly rượu lên, ngẩng đầu uống vài ngụm rượu. Gò má tuấn mỹ mơ hồ nổi lên sắc máu, lại giống như thoa một lớp phấn. Hắn đột nhiên vươn người đến trước mặt Tần Cửu, nhìn chằm chằm Tần Cửu không hề chớp mắt, lông mi của hắn rất dài, Tần Cửu cảm thấy, gần như lông mi của hắn đã sắp quét lên hai má mình rồi.

"Lệ Châu Nhi, sao những vết đỏ này lại nổi trên mặt ngươi?" Hắn đột nhiên hỏi.

Kỳ thực, vết đỏ trên mặt Tần Cửu đã tan đi rất nhiều, không tính là quá dễ thấy nữa, nhưng nếu như nhìn kỹ, vẫn có thể nhìn thấy dấu vết màu hồng nhạt.

Tần Cửu cảm thấy trái tim vốn treo lên rất cao đã buông lỏng xuống, nàng từ từ thở ra một hơi, xoa lên vết đỏ trên mặt, nói: "Ai biết được chứ, chẳng biết tại sao lại xuất hiện những vết đỏ này, có lẽ là muỗi đốt rồi."

"À, vậy những con muỗi đó thật là lợi hại, đốt nhiều nốt như vậy, nhất định máu của Lệ Châu Nhi rất ngon." Nhan Duật cười tủm tỉm nói, rõ ràng là không tin lời Tần Cửu, nhưng hắn cũng không hỏi kỹ, mà làm dáng lười biếng lấy tay chống đầu, hai mắt nhìn chằm chằm Tần Cửu không chớp lấy một cái, môi mỏng cong lên thành độ cong hoàn mỹ.

Tần Cửu bị Nhan Duật nhìn đến mức cực kỳ mất tự nhiên, mắt phượng híp lại, cười nhạt nói: "Nhan Ngọc Hoành, ngài thật là phong lưu, nói xem, rốt cuộc ngài từng thích bao nhiêu nữ nhân rồi?"

Nhan Duật nghe thấy câu này của Tần Cửu hình như cực kỳ vui vẻ, khóe môi cong lên, khóe mắt đuôi mày đều là ý cười: "Sao ngươi biết ta từng thích rất nhiều nữ nhân? Hơn nữa, Lệ Châu Nhi, không phải câu này nên do nữ nhân của ta nói sao?"

Tần Cửu sùng sốt.

Hiểu thật cẩn thận một chút, hình như câu này có chút không thích hợp, sao nàng lại hỏi?

Tần Cửu cảm thấy cách thích hợp nhất hiện giờ của mình chính là ngậm miệng, so độ vô liêm sỉ với Nhan Duật, khẳng định chắc chắn nàng thua.

"Lệ Châu Nhi, ngươi nói, mặc ta sắp xếp, đúng không?" Nhan Duật thấp giọng mềm mỏng nói.

Hắn đứng dậy, phong dung dập tắt ánh nến.

Trong nháy mắt căn phòng bị bóng tối bao phủ, ánh trăng sáng trong từ ngoài cửa sổ mềm mại chảy vào, mỏng nhẹ như cánh bướm, hiện ra sự sâu tối lạnh lùng, chiếu sáng mặt đất trong phòng đến mức có thể nhìn thấy từng tác một.

Ý nghĩ trong đầu Tần Cửu đảo đi đảo lại, cân nhắc rốt cuộc phải làm thế nào. Là nên quạt một chường lên mặt hắn, hay là đá một cước lên mệnh căn

(dương vật) của hắn.

Cũng chính vào lúc nàng đang cân nhắc vấn đề này, Nhan Duật đã đi đến bên cạnh nàng, đưa tay ôm lấy eo nàng.

Cuối cùng Tần Cửu đã nghĩ xong, quyết định cuối cùng vẫn hạ thủ trên mặt trước. Lúc này, chợt nghe Nhan Duật thấp giọng nói bên tai nàng: "Lệ Châu Nhi, người đi theo ta."

Bàn tay vốn đưa ra của Tần Cửu đã dừng lại, theo Nhan Duật nhảy ra ngoài từ khung cửa sổ, lên nóc nhà.

Bóng đêm càng thẫm.

Giữa bầu trời đen như mực, ánh trăng giống như lông mi cong vút của nữ tử, tỏa ra ánh sáng trong trẻo nhàn nhạt. Ngôi sao khắp bầu trời lấp lánh giữa không trung, sáng trong như thế, long lánh như thế.

Nhan Duật kéo Tần Cửu ôm gối ngồi ở trên nóc nhà, hai người ngẩng mặt ngắm trời sao, cảm thấy cả người giống như được trời sao ôm lấy.

Nhan Duật chỉ vào ngôi sao sáng nhất trong Bắc Đẩu thất tinh giữa trời phương bắc nói: "Lệ Châu Nhi, người có biết tên gọi của ngôi sao này là gì không?"

"Gọi là Ngọc Hoành phải không!" Tần Cửu đã nghe nói, đó là nguồn gốc của từ "Ngọc Hoành".

"Phải, tên phụ hoàng đặt cho ta chính là liên quan đến ngôi sao này. Nghe nói đó là ngôi sao nhỏ nhất trong bảy ngôi sao, nhưng cũng là ngôi sao sáng nhất."

"Có thể thấy, tiên hoàng vẫn kỳ vọng rất cao ở ngài." Tần Cửu chậm rãi nói.

Nhan Duật không nói gì.

Cách đó không xa, tiếng đàn du dương từ sảnh trước của Vô Ưu cư truyền đến, vừa ca vừa khóc, yếu ớt nghẹn ngào, xuyên qua hành lang uốn khúc rất dài, bay vào hậu viện vắng lặng, vòng đến xung quanh hai người. Thịnh thoảng vài tiếng côn trùng điểm xuyết vào đêm tàn canh thâm đường dài này.

Trong bóng tối, bóng lưng của Nhan Duật giống như một nét vẽ vẩy mực rất nhạt.

"Lệ Châu Nhi, người có thể gọi ta là Ngọc Hoành không?" Nhan Duật đột nhiên chậm rãi nói.

Tần Cửu ngẩng đầu ngắm sao khắp trời, nghe thấy câu này, nhẹ nhàng gật đầu nói: "Được, Ngọc Hoành." Có lẽ là bóng đêm quá đẹp, hoặc là bóng lưng của hắn quá bi thương, đã làm nội tâm nàng xúc động, cái tên đó gọi ra khỏi miệng Tần Cửu vô cùng tự nhiên.

"Lệ Châu Nhi, người cảm thấy, ta là người như thế nào?" Nhan Duật đột nhiên trịnh trọng hỏi một chuyện lạ.

Tần Cửu đã quen với tính cả lơ phát phơ của hắn, quen với vẻ lười biếng tà mị của hắn, đối với Nhan Ngọc Hoành nghiêm chỉnh hỏi ra câu đứng đắn nghiêm túc như thế, đột nhiên có cảm giác không thích ứng được. Nàng híp mắt, rất nghiêm túc suy nghĩ câu hỏi của Nhan Duật, chậm rãi nói: "Phức tạp!"

Thật ra Tần Cửu luôn cảm thấy từ thích hợp với Nhan Duật nhất phải là phóng dăng, vô sỉ, nhưng không biết vì sao, từ nàng nghĩ ra trong đầu lúc này lại là "phức tạp".

Quả thực là vậy, nàng có thể nhìn thấu rất nhiều người, chỉ duy nhất không nhìn thấu tâm tư của hắn.

"Phức tạp à!" Nhan Duật lười biếng cười, dường như không hài lòng lắm với từ này, nhưng cũng không đặc biệt bắt mẫn.

"Vậy nàng nguyện ý ở bên cạnh một người phức tạp không?" Nhan Duật lười biếng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Đế Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Khi thất thúc yêu 3

Editor: Xám

"Vậy nàng nguyện ý ở bên cạnh một người phức tạp không?" Nhan Duật lười biếng hỏi. Những lời này khiến khiến tiếng lòng Tần Cửu căng thẳng khó hiểu, không khỏi nắm chặt hai tay trong ống tay áo rộng, mới nỗ lực không chế được nhịp tim dồn dập dường như đã không nghe theo khống chế của mình.

Thật ra trong lòng nàng hiểu rõ cái Nhan Duật gọi là “ở bên cạnh” có ý gì. Bởi vì trước đây, khi nàng vẫn là Bạch Tố Huyền, hắn cũng từng nói với nàng như vậy. Nàng vẫn nhớ, nàng nghe thấy hắn can đảm bày tỏ nỗi lòng như thế, lúc ấy chỉ cười lạnh lùng, nói với giọng lạnh nhạt mà buột giá: "Nhan Ngọc Hoành, ngài xem Bạch Tố Huyền ta là loại người nào?" Nàng lúc đó một lòng yêu mến Nhan Túc, đối với việc thất thục Nhan Duật có tiếng xấu này đột nhiên tỏ lộ với nàng, khiến nàng cảm thấy cực kỳ khó tin, hơn nữa cảm thấy có chút xấu hổ giận dữ.

Tối nay, lần thứ hai nghe thấy câu này, trong nháy mắt, nàng có một loại ảo giác thời gian đảo ngược. Nàng không biết vì sao Nhan Duật lại đột nhiên nói với nàng như thế. Ở trong mắt người đời, nàng là Câu Hồn Hồng Y, là một nữ nhân phóng đảng tàn nhẫn. Mặc dù trong khoảng thời gian này, nàng và hắn vẫn luôn hợp tác, quả thực nàng cũng đã giúp Nhan Duật, nhưng hắn là Nhan Duật hiểu rõ, thật ra nàng giúp hắn cũng là đang giúp chính nàng. Nếu như nói Nhan Duật đã thích nàng, thật ra nàng không tin tưởng lắm.

Cho nên, tuy rằng, thời gian khác nhau, địa điểm khác nhau, tình huống cũng khác nhau, thế nhưng, nàng nghĩ nàng vẫn sẽ cự tuyệt hắn.

Tần Cửu chậm rãi ngẩng mặt lên, nhẹ nhàng cắn môi dưới, thấp giọng cười: “Ngọc Hoành, không phải bây giờ chúng ta đang ở bên nhau sao?”

Nhan Duật khẽ cười, trông mắt dài quét xung quanh một vòng, áp sát đến trước người Tần Cửu, ngừng lại một lát, thấp giọng giải thích: "Ta... Ý của ở bên cạnh mà ta nói chính là, bảo nàng làm... Làm nữ nhân của ta."

Câu này nói đứt quãng gián đoạn, Nhan Duật vừa nói, đôi mắt dài tuyệt mỹ khóa chặt khuôn mặt Tần Cửu, nhìn chăm chăm nàng không hề chớp mắt, hình như sợ bỏ lỡ mất chút biểu cảm cho dù là nhỏ bé nhất trên khuôn mặt nàng.

Tần Cửu cười, cười rất quyến rũ, cười rất phong tình vạn chủng: “Nói ra, làm nữ nhân của ngài đối với ta mà nói lại là chuyện đơn giản nhất, vậy chúng ta đi xuống thôi."

Nhan Duật ngồi trên mái ngói không hề nhúc nhích, giống như một pho tượng trầm mặc.

Tần Cửu áp sát vào bên người hắn, đưa ngón tay vuốt ve má Nhan Duật, cười tủm tỉm nói: "Sao ngài vẫn chưa đi, dù thế nào cũng sẽ không muốn ở đây chứ!"

Nhan Duật vẫn nhìn Tần Cửu không hề nhúc nhích.

Ánh trăng mờ lung và ánh đèn chiếu ra khỏi phòng đã chiếu sáng khuôn mặt nàng đến mức tuyệt đẹp và quyến rũ không nói nên lời. Bởi vì cười, mắt nàng cong lên thành hình trăng lưỡi liềm xinh đẹp, trong mắt đẹp lộ ra đầy tình ý quyến rũ người ta.

Nhan Duật quay đầu đi, nhìn chăm chăm vào vầng trăng khuyết nơi chân trời, chậm rãi nói: "Ý của ta là, sau này nàng sẽ luôn là nữ nhân của ta."

Ý cười nơi khóe môi Tần Cửu càng đậm, nói với giọng điệu lộ ra vẻ mỉa mai: "Ngọc Hoành, ta không nghe lầm chứ? Ta còn nhớ, trước đây ta từng nói với ngài, muốn để ta làm tình nhân của ngài, lúc đó ngài nói thế nào? Ngài nói cho dù khâm phục ta hơn nữa, chúng ta cũng vĩnh viễn không thể trở thành tình nhân, nói như thế phải không?"

Nhan Duật cau mày suy nghĩ một chút, xoa cằm nói: "Ta từng nói câu đó sao? Sao ta không nhớ chút nào hết, ta chưa từng nói mà nhỉ? Không đúng, nàng nghe nhầm rồi, nhất định là nàng nhớ nhầm rồi."

Tần Cửu nhíu mày nói: "Ngọc Hoành, ngài thật đúng là chóng quên mà!" Mặc dù Tần Cửu đã quen với sự vô lại của Nhan Duật, nhưng vẫn có chút ghen hờn trên trời.

Nhan Duật cười nhẹ nói: "Được rồi, là ta từng nói. Có điều, ta đã thay đổi suy nghĩ rồi, không được sao?" "Được, ngài có thể thay đổi suy nghĩ." Tần Cửu gật đầu nói: “Có điều, trước đây ngài đã từng thích Tố Tố, ta là nghĩa muội của tỷ ấy, dù thế nào ta cũng không thể làm nữ nhân của ngài."

Nhan Duật híp mắt, nhìn thẳng vào Tần Cửu, chậm rãi nói: "Tần Cửu, ở trong lòng ta, nàng là Tần Cửu, không phải nghĩa muội của Tố Tố, càng không phải Bạch Tú Cẩm. Nàng chỉ là Tần Cửu!"

"Vậy Tô Văn Hương đâu, trong lòng ngài còn có nàng ta, ngài muốn ta làm một trong số những nữ nhân của ngài?"

"Duy nhất!" Nhan Duật bình tĩnh nói.

Đôi mắt hẹp dài tà mị của Tần Cửu mang theo sức mạnh hút hồn tha thiết nhìn chăm chăm nàng, khóe môi hiện lên ý cười thần nhiên, mị hoặc như trước đây.

Đối với câu trả lời không do dự chút nào này của Nhan Duật, Tần Cửu vẫn rất bất ngờ. Nhưng nàng vẫn đón lấy ánh mắt của Nhan Duật, nói từng tiếng: "Nhưng ta lại không muốn làm nữ nhân của ngài!"

Hắn muốn để nàng làm nữ nhân của hắn, nàng sẽ làm sao? Nhan Duật đã sớm dự đoán Tần Cửu sẽ nói như thế, nhưng thật sự nghe thấy câu trả lời này, sự thất vọng vẫn giống như kim băng đâm vào tim hắn.

"Lê Châu Nhi, muốn cược phải chịu thua là do chính nàng nói." Nhan Duật chăm chú nhìn Tần Cửu, khóe môi dần dần hiện ra một nét cười mê hoặc lòng người.

Cuối cùng Tần Cửu biết mình đã rơi vào trong cái lồng mà Nhan Duật thiết kế rồi.

Vừa rồi lúc chơi bài lá, đặt cược của bọn họ là người thua mặc cho người thắng sắp xếp, dù thế nào nàng cũng không ngờ, hắn lại muốn nàng làm nữ nhân của hắn. Trận cược này, nàng lại quá lỗ rồi.

Khóe môi Tần Cửu hiện lên một nụ cười khổ, nàng biết lúc này, dù thế nào bản thân cũng không thể không đáp ứng hắn.

Từ lúc hai người hợp tác đến nay, hắn và nàng đều cực kỳ giữ lời. Nàng không muốn phá vỡ sự tín nhiệm vất vả lắm mới hình thành giữa bọn họ. Huống hồ nếu như nàng khăng khăng cự tuyệt, hình như lộ ra mình quá lập dị rồi, nàng đã không phải là Bạch Tố Huyền của trước đây nữa, bây giờ nàng là yêu nữ. Thật ra đồng ý với hắn cũng không có gì, chỉ là nói chuyện yêu đương với hắn một chút, mình không phải mất miếng thịt nào.

Trước đây khi nàng yêu Nhan Túc, thân mật nhất chỉ là nắm tay, ôm ấp, hôn môi đối với bọn họ mà nói cũng giống như nhắm nháp trái cấm. Hiển nhiên, Nhan Túc là quân tử, rõ ràng Nhan Duật không phải.

Nếu Nhan Duật muốn thân mật thêm một bước, nàng cũng có thể đối phó được. Nàng sẽ lấy cưới nàng làm lý do thoái thác, tin rằng cho dù Nhan Duật có chút hứng thú với nàng, cũng sẽ không đến mức muốn cưới mình.

"Được rồi, nếu như đây là điều kiện của ngài, vậy thì ta không đáp ứng cũng phải đáp ứng rồi. Có điều, nói ta làm nữ nhân của ngài hình như không đúng, phải nói ngài là nam nhân của ta mới chuẩn xác hơn chút, phải không, Ngọc Hoàn."

Thật ra Tần Cửu muốn nhắc nhở Nhan Duật, ta có rất nhiều nam nhân. Có lẽ hắn nghe thấy câu này rồi, sẽ bỏ suy nghĩ kia đi.

Nhan Duật không có phản ứng gì với câu nói của Tần Cửu, nghe thấy nàng đã đáp ứng, khóe môi hắn hiện lên một nét cười điên đảo chứng sinh, hắn vỗ vỗ đùi mình, rất tự nhiên nói: "Lệ Châu Nhi, ngồi đây đi!"

Tần Cửu đang ngồi còn chưa động dậy, Nhan Duật đã cúi người, ôm lấy eo nàng, nhẹ nhàng kéo lấy, nàng đã theo lực ngã ngồi lên đùi hắn, sau đó bị hắn ôm thật chặt.

Cơ thể Tần Cửu lập tức cứng lại, muốn vùng vẫy, nhưng cảm thấy có chút không thích hợp. Chính vào lúc này, Nhan Duật đã sáp đến gần, với ngón tay nâng cằm nàng lên, dùng một sức lực mang theo cưỡng ép, nâng mặt nàng lên, để nàng đối mặt với hắn.

Dưới ánh trăng mờ lung, dung nhan tuấn mỹ không tỳ vết gần trong gang tấc ngay trước mắt, giống như ngọc thạch điêu khắc tinh tế mà thành. Trong đôi mắt hẹp dài kia, được tô điểm ánh sáng câu hồn đoạt phách, ánh ấy khiến người ta bất giác bị lạc mà không thể kháng cự.

Tần Cửu cảm thấy đầu mình trống rỗng trong nháy mắt.

Khoảng cách của hai người quá gần, hơi thở như có như không lướt nhẹ qua cổ và gương mặt Tần Cửu, khiến cơ thể Tần Cửu không tự chủ được run nhẹ một trận.

Nhan Duật không bỏ lỡ động tác này của Tần Cửu, với phản ứng của nàng, hắn cười hài lòng, nét cười đó lan ra từ khóe môi hắn, tô điểm ở đáy mắt, biến thành vẻ ranh mãnh không dễ nhận thấy.

Tần Cửu thấy nụ cười đột ngột hiện ra của hắn, không giải thích được vì sao lúc này hắn lại cười.

"Có phải Lệ Châu Nhi hơi lạnh không?" Nhan Duật đưa ngón tay nhẹ nhàng xoa mặt nàng.

"Ta cũng không lạnh lắm." Tần Cửu mỉm cười nói.

Nhan Duật càng ôm nàng chặt hơn, nói bên tai nàng: "Còn nói không lạnh, người run hết lên rồi."

Tần Cửu hí mắt cười nói: "Vốn là lạnh, ngài vừa ôm như vậy, lại không lạnh nữa." Nàng nói xong, lập tức thuận thế ngã vào lòng Nhan Duật, vùi mặt của mình vào trước ngực hắn.

Một vầng trăng cong cong lạnh lẽo treo ở chân trời, cơn gió mát rượi lướt đến, trong gió mang theo từng cơn hương hoa, trong lầu cách đó không xa, không biết là vị cô nương nào hát với chất giọng đẹp đẽ uyển chuyển: "Thì ra muôn hồng nghìn tía đã nở khắp, giống như đã giao phó hết cho cảnh tượng hoang tàn. Ngày lành cảnh đẹp mà không biết làm sao, vui mừng trước chuyện vui trong sân nhà ai? Sớm bay chiều cuốn, mây tía mái xanh, mưa bụi gió lướt, khói sóng về thuyền."

Tần Cửu tựa vào lòng Nhan Duật, hơi ấm tỏa ra từ người hắn dần dần xua đi ớn lạnh trên người nàng, đều nói no ấm gây buồn ngủ, có lẽ là quá ấm áp, Tần Cửu cảm thấy mệt mỏi, cơn buồn ngủ đã dâng lên.

Hôm nay đã bốn ba một ngày, vốn là nên về phủ nghỉ ngơi, không ngờ gặp phải Nhan Duật, bắt đắc đi đến Vô Ưu cư, lại đánh bài lá hơn nửa canh giờ, nàng thật sự mệt rồi.

Tần Cửu cứ tựa trong lòng Nhan Duật ngủ thiếp đi.

Nhan Duật ngồi ở trên mái ngói, ôm Tần Cửu không hề nhúc nhích.

Hắn nung ánh trăng, quan sát nữ tử tựa vào vòng tay mình.

Ánh trăng giống như mặt nước dịu dàng bao phủ khuôn mặt nàng, trong mịt mờ mờ hồ có thể thấy vẻ quyến rũ trên gương mặt, còn có sự dịu dàng và điềm tĩnh không nói thành lời. Hết sợi tóc đen này đến sợi tóc đen khác choàng lên khuỷu tay hắn giống như thác nước, y phục đỏ tươi bao lấy dáng người xinh đẹp của nàng, đẹp đến mức khiến hắn hận không thể ôm trong lòng trân trọng sủng ái cả đời. Khi ý nghĩ đó hiện lên, bản thân Nhan Duật cũng giật nảy mình.

Ngày hôm đó, ở hội Thu Mộ, khi Tần Cửu rơi từ trên tháp trúc xuống, khoảnh khắc đó, sự khác thường trong lòng hắn đã khiến hắn cảm giác được ở trong lòng hắn nàng đã vượt quá cái hắn gọi là quan trọng. Nhưng hắn chỉ cho rằng đó chẳng qua là hắn xem nàng là bằng hữu, huynh đệ cực quan trọng.

Khi tứ đại mỹ nhân nói hắn thích nàng, hắn cũng cảm thấy quả thực hình như là như vậy. Nhưng cũng chỉ là thích mà thôi, cũng vẫn chưa sâu sắc đến mức khiến hắn muốn trân trọng sủng ái cả đời.

Nhưng lúc này ôm lấy nàng, hắn cảm thấy trái tim tịch tịch lạnh băng đã lâu của mình, đang từ từ ấm lên.

Gió đêm lạnh dần, hắn bao bọc nàng thật kín đáo cẩn thận. Hắn ngồi ở trên mái ngói không dám động dậy, chỉ sợ mình vừa nhúc nhích sẽ đánh thức nàng.

Dưới ánh trăng, nhìn khuôn mặt của nàng xinh đẹp như vậy, hắn không nhịn được cúi đầu xuống, áp đến gần khuôn mặt nàng.

Hắn đột nhiên muốn hôn nàng một cái.

Nếu bây giờ nàng thức, hắn hôn nàng thì lại không ngại ngần gì. Thế nhưng, người ta đang ngủ, hắn hôn nàng lại giống như kẻ trộm.

Nhan Duật hít một hơi, nghĩ thầm: Cứ hôn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Lễ Độ Nhất Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.